This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

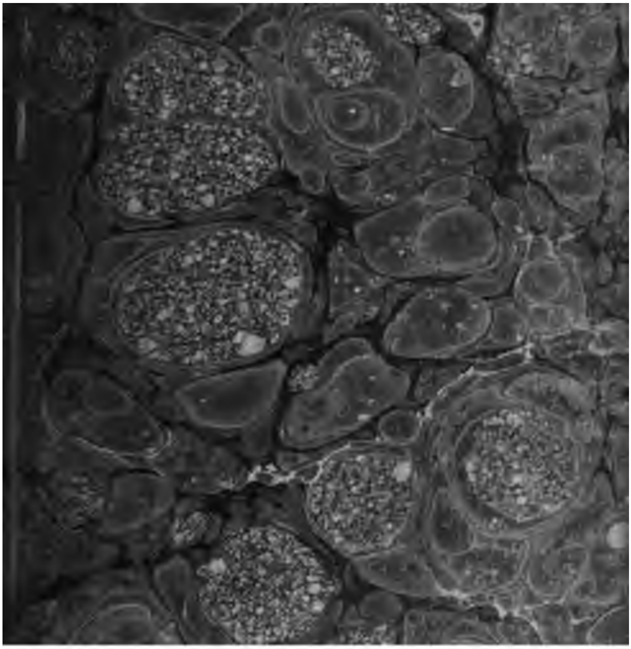
We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

13841. f. 36

13841. f. 36

Ex libris de la ferté Senectere

Canonicus hon.
Angolisma.

BREVIARIUM BLESENSE,

Illuſtriſſimi & Reverendiſſimi in Chriſto Patris D. D. FRANCISCI DE CRUSSOL D'UZE'S, Bleſenſis Epiſcopi, autoritate; ac venerabilis ejuſdem Capituli conſenſu editum.

PARS ÆSTIVA.

Venit X. lib. non compactum.

PARISIIS,
Sumptibus ſuis ediderunt Bibliopolæ Uſuum Bleſenſium.

M. DCC. XXXVII.

CUM PRIVILEGIO REGIS.

FRANCISCUS
DE CRUSSOL
D'UZE'S,

MISERATIONE DIVINA, & Sanctæ Sedis Apoſtolicæ gratiâ, Bleſenſis Epiſcopus, &c.

CLERO BLESENSI

Salutem in Chriſto Jeſu.

INTER *graviſſima muneris noſtri Paſtoralis officia*, FRATRES CARISSIMI, *illud ſanè non ultimum eſt, ut quæ Dei cultum attinent toto corde promovere, ſacroſque ritus & precum libros convenienter diſponere ſtudeamus. Id exigit à nobis religio, id veſtra apud nos ſollicitant vota, id hujus noſtræ Diæceſeos poſtulat forma & conſtitutio, ut nempe quibus eſſe debet cor unum & anima una, una fides mentium & pietas actionum, ab iiſdem unus orandi & pſallendi modus in Horis Canonicis perſolvendis adhibeatur. His moti, ſtatim ac, annuente Deo, ad hujus Eccleſiæ regimen vocati ſumus, ab Illuſtriſſimo Deceſſore noſtro tentatum opus reſumere, & ad exitum perducere animus fuit. Nempe cùm acceſſiſſet ab Eccleſia Pariſienſi, quæ noſtra Metropolis eſt, ſummâ cum curâ novum elaborari Breviarium, illud ſibi adoptare & Clero recitandum proponere*

inſtituit, *iis additis Sanctorum Officiis quæ Bleſenſi*
Eccleſiæ propria forent, *ac detractis quæ peregrina.*

Conſilium iſtud ubi primùm licuit, *exequi operæ*
pretium eſſe duximus, *veterum Conciliorum decretis*
obſequentes quæ uniuſcujuſque Provinciæ Eccleſias
eum in pſallendo, *quoad fieri poteſt*, *modum tenere*
præcipiunt quem in Metropolitana ſede cognoverint
Conc. *inſtitutum*, ut ea ſedes quæ unicuique Sacerdota-
Tol.II lis mater eſt dignitatis, ſit & Eccleſiaſticæ Ma-
c. 3. giſtra rationis.

De cetero, FRATRES CARISSIMI, *quod vobis exhi-*
betur opus, *verè Breviarium eſſe*, *hoc eſt*, *Divinæ*
pariter & Eccleſiaſticæ doctrinæ compendium, *ipſo*
uſu comperietis. Quod enim in ſacro contextu ad fidem
ſtabiliendam, *vel bonos mores informandos idoneum*,
quod in Patrum lucubrationibus & ſacris Concilio-
rum Canonibus exquiſitum magis, *quod in actis*
Sanctorum utilioris exempli, *hoc in Officio ſive diur-*
no, *ſive nocturno*, *paſſim vobis occurret. Sacra Scri-*
ptura in totam anni ſeriem legenda ſic diſtribuitur, *ut*
non modò nullus ejuſdem prætermiſſus ſit liber, *ſed*
nec ulla dies ab hac divina lectione vacet. Homiliæ
Patrum ex ſinceris horum operibus eæ ſelectæ ſunt &
quæ propoſito magis conveniant, *& ad docendum*
ſint accommodatæ.

Singulis anni diebus Canon unus ad abſolutio-
nem Capituli legendus aſſignatur, *qui vel Solemni-*
tati reſpondeat, *vel ea contineat quibus maximè*
doceri & ad pietatem incitari poſſitis. In Sanctorum
hiſtoriis nihil legendum proponitur niſi rectum &
emendatum, *atque ex melioris notæ autoribus*
depromptum. Sacri quoque Hymni ad meliorem for-
mam caſtigati, *ac rudioribus plures alii ſuffecti ſunt*
elegantiori ſtylo exarati.

Unum ſupereſt hortari vos in Domino, FRATRES
CARISSIMI, *ut non ore tantùm honorificetis Deum*,
Matth. *ne ſitis populus ille de quo ait :* Populus hic labiis
15. 8. me honorat, cor autem eorum longè eſt à me ;
ſed in gratia cantetis in cordibus veſtris Deo, *nec*
diſſona ſit vox oris à mentis affectu. Quia verò non
Eccli. eſt ſpecioſa laus in ore peccatoris, *ſtudete in ju-*
15. 9. *ſtitia & ſanctitate coram Deo ſic ambulare*, *ut* ſacri-
Pſalm. ficium laudis honorificet *eum*, & illìc iter *veſtrum*
49. 23 ſit, quo oſtendet *vobis* ſalutare *ſuum.*

Quocirca mandamus & præcipimus omnibus &

ſingulis noſtræ Diœceſeos Eccleſiis, Capitulis, Paſtoribus, Monaſteriis, Communitatibus, & aliis Clericis nobis ſubditis, ad divinum ſive publicè ſive privatim adſtrictis Officium, ut hocce à nobis publici juris facto Breviario in poſterum utantur.

Orate etiam pro nobis, FRATRES, *ut* quæ circa nos ſunt, magis *veniant* ad profectum veſtrum, *& gaudium fidei, ut* gratulatio veſtra abundet in Chriſto Jeſu per noſtrum adventum ad vos, *& ſtetis* in uno ſpiritu unanimes, collaborantes fidei Evangelii, & in nullo terreamini. Philipp. 1. 12. 26. & 27.

Datum Bleſis, in Palatio noſtro Epiſcopali die primâ Septembris, anno milleſimo ſeptingenteſimo trigeſimo ſexto.

✝ FR. DE CRUSSOL, Epiſc. Bleſenſis.

De Mandato Illuſtriſſimi & Reverendiſſimi
D. D. Epiſcopi Bleſenſis.
POMMERIE.

TABULA TEMPORARIA

Anni Domini.	*Aureus Nu.*	*Epacta.*	*Indictio.*	*Lit. Domin.*	*Dom. poſt Epiph.*	*Septuageſima.*	*Dies Cinerum.* Simplex
1737	9	xxviij	15	f	5 †	17 Feb.	6 Mart
1738	10	ix	1	e	3 †	2 Feb.	19 Feb.
1739	11	xx	2	d	2 †	25 Jan.	11 Feb.
1740	12	j	3	c b	5 †	14 Feb.	2 Mart
1741	13	xij	4	A	3	29 Jan.	15 Feb.
1742	14	xxiij	5	g	2	21 Jan.	7 Feb.
1743	15	iv	6	f	4 †	10 Feb.	27 Feb.
1744	16	xv	7	e d	3 †	2 Feb.	19 Feb.
1745	17	xxvj	8	c	5 †	14 Feb.	3 Mart
1746	18	vij	9	b	4 †	6 Feb.	23 Feb.
1747	19	xviij	10	A	3	29 Jan.	15 Feb.
1748	1	xxx	11	g f	5	11 Feb.	28 Feb.
1749	2	xj	12	e	3 †	2 Feb.	19 Feb.
1750	3	xxij	13	d	2 †	25 Jan.	11 Feb.
1751	4	iij	14	c	5	7 Feb.	24 Feb.
1752	5	xiv	15	b A	3	30 Jan.	16 Feb.
1753	6	xxv	1	g	6	18 Feb.	7 Mart
1754	7	vj	2	f	4 †	10 Feb.	27 Feb.
1755	8	xvij	3	e	2 †	26 Jan.	12 Feb.
1756	9	xxviij	4	d c	5 †	15 Feb.	3 Mart
1757	10	ix	5	b	4 †	6. Feb	23 Feb.
1758	11	xx	6	A	2	22 Jan.	8 Feb.
1759	12	j	7	g	5	11 Feb.	28 Feb.
1760	13	xij	8	f e	3 †	3 Feb.	20 Feb.
1761	14	xxiij	9	d	2	18 Jan.	4 Feb.
1762	15	iv	10	c	4 †	7 Feb.	24 Feb.
1763	16	xv	11	b	3 †	30 Jan.	16 Feb.
1764	17	xxvj	12	A g	6	19 Feb.	7 Mart
1765	18	vij	13	f	3 †	3 Feb.	20 Feb.
1766	19	xviij	14	e	2 †	26 Jan.	12 Feb.
1767	1	xxx	15	d	5 †	15 Feb.	4 Mart
1768	2	xj	1	c b	3 †	31 Jan.	17 Feb.
1769	3	xxij	2	A	2	22 Jan.	8 Feb.
1770	4	iij	3	g	4	11 Feb.	28 Feb.

FESTORUM MOBILIUM.

Anni Domini.	*PASCHA.* Annuale	*Aſcenſio Domini.* Annuale	*Pentecoſtes.* Annuale	*Feſt. Corp. Chriſti.* Annuale	*Dom. poſt Pent.*	*Domin. j. Adv.* D. min.
1737	21 April	30 Maii	9 Junii	20 Junii	24	1 Dec.
1738	6 April	15 Maii	25 Maii.	5 Junii	26	30 Nov.
1739	29 Mart	7 Maii.	17 Maii.	28 Maii	27	29 Nov.
1740	17 April	26 Maii.	5 Junii	16 Junii	24	27 Nov.
1741	2 April	11 Maii.	21 Maii.	1 Junii	27	3 Dec.
1742	25 Mart	3 Maii.	13 Maii.	24 Maii	28	2 Dec.
1743	14 April	23 Maii.	2 Junii	13 Junii	25	1 Dec.
1744	5 April	14 Maii.	24 Maii.	4 Junii	26	29 Nov.
1745	18 April	27 Maii.	6 Junii	17 Junii	24	28 Nov.
1746	10 April	19 Maii.	29 Maii.	9 Junii	25	27 Nov.
1747	2 April	11 Maii.	21 Maii.	1 Junii	27	3 Dec.
1748	14 April	23 Maii.	2 Junii	13 Junii	25	1 Dec.
1749	6 April	15 Maii.	25 Maii.	5 Junii	26	30 Nov.
1750	29 Mart	7 Maii.	17 Maii.	28 Maii	27	29 Nov.
1751	11 April	20 Maii	30 Maii.	10 Junii	25	28 Nov.
1752	2 April	11 Maii	21 Maii.	1 Junii	27	3 Dec.
1753	22 April	31 Maii.	10 Junii	21 Junii	24	2 Dec.
1754	14 April	23 Maii.	2 Junii.	13 Junii	25	1 Dec.
1755	30 Mart	8 Maii.	18 Maii.	29 Maii	27	30 Nov.
1756	18 April	27 Maii.	6 Junii.	17 Junii	24	28 Nov.
1757	10 April	19 Maii.	29 Maii.	9 Junii	25	27 Nov.
1758	26 Mart	4 Maii.	14 Maii.	25 Maii	28	3 Dec.
1759	15 April	24 Maii.	3 Junii.	14 Junii	25	2 Dec.
1760	6 April	15 Maii.	25 Maii.	5 Junii	26	30 Nov.
1761	22 Mart	30 April	10 Maii.	21 Maii	28	29 Nov.
1762	11 April	20 Maii.	30 Maii.	10 Junii	25	28 Nov.
1763	3 April	12 Maii.	22 Maii.	2 Junii	26	27 Nov.
1764	22 April	31 Maii	10 Junii.	21 Junii	24	2. Dec.
1765	7 April	16 Maii.	26 Maii.	6 Junii	26	1 Dec.
1766	30 Mart	8 Maii.	18 Maii.	29 Maii	27	30 Nov.
1767	19 April	28 Maii.	7 Junii.	18 Junii	24	29 Nov.
1768	3 April	12 Maii.	22 Maii.	2 Junii	26	27 Nov.
1769	26 Mart	4 Maii.	14 Maii.	25 Maii	28	3 Dec.
1770	15 April	24 Maii.	3 Junii.	14 Junii	25	2 Dec.

In ſequenti Calendario appoſitum eſt tempus quo quiſque Sanctus obiit: an. *ſignificat anno :* c. an. *circa annum :* ſ. *ſeculo :* c. med. ſ. *circa medium ſeculi :* c. fin. ſ. *circa finem ſeculi. Quibus nihil apponitur, tempus eorum mortis planè incertum.*

Feſta quæ majuſculis notantur Caracteribus, feriantur apud populum.

JANUARIUS.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis.		
xxx		Cal.	1	*CIRCUMCISIO DOMINI*, & Octava Nativitatis ejus, *Sol. maj.*
xxix	b	iv	2	Baſilii, Cæſarienſis in Cappadocia Epiſc. & Eccl. Doct. (è 1. Jan.) 379. *Semiduplex.*
xxviij	c	iij	3	Genovefæ, Virginis Pariſienſis, c. 512. *Semiduplex.*
xxvij	d	Prid.	4	Titi, Cretenſis Epiſc. 1. ſ. *Simplex.*
xxvj	e	Non.	5	Vigilia Epiphaniæ *ſine jejunio*, cum *comm.* S. Simeonis Stylitæ, Monachi Antiochiæ, 460.
25. xxv	f	viij	6	*EPIPHANIA* ſeu *MANIFESTATIO DOMINI*, Annuale-majus.
xxiv	g	vij	7	De Octava Epiphaniæ, *Semid.*
xxiij	A	vj	8	De Octava Epiphaniæ, *Semid. com.* S. Luciani, Mart. c. 290.
xxij	b	v	9	De Octava Epiphaniæ, *Semid.*
xxj	c	iv	10	De Octava Epiphaniæ, *Semid. commem.* S. Pauli, primi Eremitæ Thebaidis, 341.
xx	d	iij	11	De Octava Epiphaniæ, *Semid.*
xix	e	Prid.	12	De Octava, [*In Cathedrali fit per anticipationem*, Officium diei Octavæ Epiphaniæ & Baptiſmi Domini, *Solemne-minus.*]
xviij	f	Idib.	13	Octava Epiphaniæ & Baptiſmus Domini, *Solemne-minus : commem.* Tranſlationis S. Sollemnis, Carnutenſis Epiſc. vi. ſ. [*In Cathedrali*, Tranſlatio S. Sollemnis, Carnutenſis Epiſc. *Solemne-maj. ſine ulla comm.*]

JANUARIUS.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis	
xvij	g	xix	14 Hilarii, Pictavienſis Epiſc. & Eccl. Doct. (è 13.) c. 368. *Duplex-minus : commem.* S. Felicis, Preſb. Nol. & fidei Confeſſoris. c. 265.
xvj	A	xviij	15 Guillelmi, Bituricenſis Epiſcopi, (è 10.) 1209. *Semiduplex : commem.* S. Mauri, Abbatis Glannofolienſis, VI. ſ.
xv.	b	xvij	16 Honorati, Arelatenſis Epiſcopi, c. 429. *Simplex : commem.* S. Marcelli Papæ & Martyris, 309. *vel* 310.
xiv	c	xvj	17 Antonii, Abbatis Ægyptii, 356. *Semiduplex : commem.* S. Sulpitii Pii, Bituricenſis Epiſcopi, c. 644.
xiij	d	xv	18 Pontificatûs, ſeu Cathedræ S. Petri, quâ Romæ ſedit, c. an. 43. *Semiduplex.*
			Prima Septuageſimæ.
xij	e	xiv	19 Launomari, in territorio Carnutenſi Abbatis, Bleſas tranſlati, c. an. 594. *Semiduplex.*
xj	f	xiij	20 Sebaſtiani, Romæ Martyris, c. 288. *Duplex-minus : commem.* S. Fabiani, Papæ & Martyris, 250.
x	g	xij	21 Agnetis, Romæ Virginis & Mart. 303. *vel* 304. *Semid.*
ix	A	xj	22 Vincentii, Diaconi Cæſarauguſtani, & Valentiæ in Hiſpania Martyris, 304. *Semiduplex.*
viij	b	x	23 Timothei, Epiſcopi Epheſini & Martyris, (è 22.) c. an. 97. *Simplex.*
vij	c	ix	24 Babylæ, Antioch. Epiſcop. & Soc. Mart. c. 251. *Simplex.*
vj	d	viij	25 Converſio ſancti Pauli, Apoſtoli, 34. *vel* 35. *Duplex-majus.*
v	e	vij	26 Paulæ, Romanæ Viduæ, 404. *Simplex.*
iv	f	vj	27 Juliani, Cenomannenſis Epiſcopi, III. *vel* IV. ſ. *Simplex.*

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis		JANUARIUS.
iij	g	v	28	
ij	A	iv	29	Franciſci Saleſii, Genevenſis Epiſc. (è 28. Dec.) 1622. *Semid.*
j	b	iij	30	Bathildis, Francorum Reginæ, Viduæ, c. 680. *Semiduplex.*
xxx	c	Prid.	31	

FEBRUARIUS.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis		
xxix	d	Cal.	1	Ignatii, Epiſcopi Antiocheni & Martyris, (è 20 Decemb.) 107. *Semiduplex.*
xxviij	e	iv	2	*PRÆSENTATIO DOMINI, & PURIFICATIO B. MARIÆ VIRGINIS*, Solemne-majus.
xxvij	f	iij	3	Blaſii, Sebaſt. Epiſc. & Mart. 316. *Simplex.*
25. xxvj	g	Prid.	4	Aventini, (Caſtrodunenſis) Epiſc. Carnutenſis, c. an. 523. *Semid.*
				Prima dies Cinerum.
xxv. xxiv	A	Non.	5	Agathæ Catanenſis, Virginis & Mart. 251. *Semid.*
xxiij	b	viij	6	Vedaſti, Atrebatenſis Epiſcopi, 539. *Simplex.*
xxij	c	vij	7	
xxj	d	vj	8	Stephani, Grandimontenſis Abbatis, 1124. *Simplex.*
xx	e	v	9	Apolloniæ, Virginis & Mart. Alexandrinæ, 249. *Simplex.*
xix	f	iv	10	Scholaſticæ, Virginis Caſſinenſis, c. 543. *Simplex.*
xviij	g	iij	11	
xvij	A	Prid.	12	
xvj	b	Idib.	13	
xv	c	xvj	14	
xiv	d	xv	15	
xiij	e	xiv	16	
xij	f	xiij	17	
xj	g	xij	18	Simeonis, Jeroſolymitani Epiſcopi, & Martyris, 107. *Simplex.*

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis.	FEBRUARIUS.
x	A	xj	19	
ix	b	x	20	
viij	c	ix	2	
				Ultima Septuageſima.
vij	d	viij	22	Pontificatûs, *ſeu* Cathedræ S. Petri, quâ primùm Antiochiæ ſedit, circ. an. 36. *Semiduplex.*
vj	e	vij	23	Medraldi Abbatis, in pago Oximenſi, Vindocini quieſcentis, VII. & VIII. ſ. *commem.*
			*	*Dies intercalaris addendus in anno Biſſextili.*
v	f	vj	24	MATTHIÆ, APOSTOLI, I. ſ. *Dupl. maj.*
iv	g	v	25	
iij	A	iv	26	
ij	b	iij	27	
j	c	Prid.	28	

In Anno Biſſextili Februarius eſt dierum 29. & Feſtum S. Matthiæ celebratur 25. Februarii, & bis dicitur *ſexto Calendas*, id eſt, 24. & 25. Littera autem Dominicalis quæ aſſumpta fuit menſe Januario, mutatur in præcedentem; ut, ſi in Januario Littera Dominicalis fuit A, mutatur in præcedentem, quæ eſt g; & ſic de aliis.

Feriâ vj. poſt Cineres, fit Officium de Quinque Plagis Chriſti, *Duplex-minus.*

MARTIUS.

xxx	d	Cal.	1	Albini, Andegavenſis Epiſcopi, 550. *commemoratio.*
xxix	e	vj	2	
xxviij	f	v	3	
xxvij	g	iv	4	
xxvj	A	iij	5	
25. xxv	b	Prid.	6	
xxiv	c	Non.	7	Perpetuæ & Felicitatis, Martyrum Carthaginenſium, 204. *commem.*
xxiij	d	viij	8	
xxij	e	vij	9	Quadraginta Militum Martyrum Sebaſtenſium, c. 320. *comm.*
xxj	f	vj	10	*Ultima dies Cinerum.*

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis.		MARTIUS.
xx	g	v	11	
xix	A	iv	12	
xviij	b	iij	13	
xvij	c	Prid.	14	
xvj	d	Idib.	15	
xv	e	xvij	16	
xiv	f	xvj	17	
xiij	g	xv	18	Alexandri, Jeroſolymitani Epiſc. & Mart. 251. *commemoratio.*
xij	A	xiv	19	
xj	b	xiij	20	
x	c	xij	21	
ix	d	xj	22	*Primum Paſcha.*
viij	e	x	23	
vij	f	ix	24	
vj	g	viij	25	*ANNUNTIATIO DOMINICA*, Annuale-minus.
v	A	vij	26	
iv	b	vj	27	
iij	c	v	28	
ij	d	iv	29	
j	e	iij	30	
xxx	f	Prid.	31	De Octava Annuntiationis, quando Paſcha occurrit 22. Martii. *Semiduplex.*

Feriâ ſextâ poſt Dominicam Paſſionis fit Officium de Compaſſione B. Mariæ Virginis, *Duplex-minus.*

APRILIS.

xxix	g	Cal.	1	Octava Annuntiationis, [modò Paſcha occurrat 22. *vel* 23. Martii.] *Duplex-majus.*
xxviij	A	iv	2	Franciſci de Paula, Inſtitutoris Ord. Minim. 1507. *Semid.*
xxvij	b	iij	3	
25.xxvj	c	prid.	4	
xxv.xxiv	d	Non.	5	
xxiij	e	iij	6	
xxij	f	vij	7	
xxj	g	vj	8	
xx	A	v	9	

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies	Menſis.	APRILIS.
xix	b	iv	10	
xviij	c	iij	11	
xvij	d	Prid.	12	Odilonis, Cluniacenſis Abbatis (& 31. Decemb.) 1048. *commem:*
xvj	e	Idib.	13	Juſtini, Philoſophi & Mart. c. 167. *Semiduplex.*
xv	f	xviij	14	
xiv	g	xvij	15	
xiij	A	xvj	16	
xij	b	xv	17	
xj	c	xiv	18	
x	d	xiij	19	
ix	e	xij	20	Joſeph, Sponſi B. M. V. (è 19. Mart.) I. ſ. *Duplex-majus.*
viij	f	xj	21	Anſelmi, Cantuarienſis Epiſc. 1109. *commemoratio.*
vij	g	x	22	Opportunæ, Virginis, Abbatiſſæ Monaſteriolenſis, 770. *commem.*
vj	A	ix	23	Georgii, Mart. in Oriente III. *vel* IV. ſ. *Semiduplex.*
v	b	viij	24	Deodati in territorio Bleſenſi Abbatis, VI. ſ. *Semiduplex.*
iv	c	vij	25	Marci, Evang. c. 68. *Dupl. maj.*
				Ultimum Paſcha.
iij	d	vj	26	Cleti, Papæ & Martyris, c. 90. *commem.*
ij	e	v	27	Polycarpi, Epiſcopi Smyrn. & Mart. c. med. II. ſ. *Semid.*
j	f	iv	28	
xxx	g	iij	29	Mariæ Ægyptiæ, Pœnitentis, (è 1.) V. *vel* VI. ſ. *Semiduplex.*
xxix	A	Prid.	30	Eutropii, Santonenſis Epiſc. & Mart. III. ſ. *commem.*
				MAIUS.
xxviij	b	Cal.	1	PHILIPPI & JACOBI [Alphæi] APOST. I. ſ. *Duplex-majus.*
xxvij	c	vj	2	Athanaſii, Alex. Epiſc. & Eccl. Doct. 373. *Semiduplex.*
xxvj	d	v	3	Revelatio ſeu Inventio ſanctæ Crucis, 326. *Duplex-majus: comm.* S. Alexandri, Papæ & Martyris, c. 119.

MAIUS.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis		
25. xxv	e	iv	4	Monicæ, Tagaſtenſis Viduæ, 387. *commem.*
xxiv	f	iij	5	
xxiij	g	Prid.	6	Joannis, Apoſt. & Evang. ante Portam Latinam, c. 95. *Semid.*
xxij	A	Non.	7	
xxj	b	viij	8	Beati, apud Vindocinum, Anachoretæ, v. ſ. *Semiduplex.*
xx	c	vij	9	Gregorii Nazianzeni, Conſtantinop. Epiſc. & Eccl. Doct. 391. *Semid.*
				Prima Pentecoſte.
xix	d	vj	10	Leonardi, Anachoretæ, prope Lacum nigrum in territorio Bleſenſi quieſcentis, (Elevatio hodie 1226.) *Semiduplex: commem.* S. Pachomii, Tabennæ in Thebaide Abbatis, 348.
xviij	e	v	11	Mamerti, Viennenſis Epiſcopi, c. 475. *commem.*
xvij	f	iv	12	Munderici, prope Bleſas Anachoretæ, VI. ſ. *Semiduplex:*
xvj	g	iij	13	
xv	A	Prid.	14	Gilderici, Anachoretæ in Oximo, Vindocini quieſcentis, c. fin. VII. ſ. *commem.*
xiv	b	Idib.	15	
xiij	c	xvij	16	Joannis Nepomuceni, Canonici Pragenſis in Bohemia, & Martyris, 1383. *Semiduplex:* [In Cathedrali, *Duplex minus.*]
xij	d	xvj	17	Honorati, Ambian. Epiſcopi, (è 16) initio VII. ſ. *Semiduplex.*
xj	e	xv	18	
x	f	xiv	19	Cæleſtini, Papæ V. 1296, *Simplex: commem.* S. Yvonis, Trecorenſis Preſb. 1303.
ix	g	xiij	20	Yvonis, Epiſcopi Carnutenſis, (è 23. Decemb.) 1115. *Semid.*
viij	A	xij	21	
vij	b	xj	22	
vj	c	x	23	Medyci, prope Bleſas Anachoretæ, *Simplex.*

MAIUS.

Epact. Cycl.	Litt. Dom.	Dies Menſis		
v	d	ix	24	Donatiani & Rogatiani, Mart. Narnetenſium, III. ſ. *Simplex.*
iv	e	viij	25	Urbani, Papæ & Martyris, 230. *commemoratio.*
iij	f	vij	26	Auguſtini, Cantuarienſis Epiſcopi, c. 607. *Simplex.*
ij	g	vj	27	
j	A	v	28	Germani, Pariſienſis Epiſc. 576. *Semid. commem.* S. Caranni, in territorio Carnutenſi Mart. III. ſ.
xxx	b	iv	29	Maximini, Trevirenſis Epiſcopi, c. 349. *Simplex.*
xxix	c	iij	30	
xxviij	d	Prid.	31	

¶ Dominicâ primâ poſt Pentecoſten fit Feſtum SS. TRINITATIS, *Solemne-minus.*]

JUNIUS.

Epact. Cycl.	Litt. Dom.	Dies Menſis		
xxvij	e	Cal.	1	
25. xxvj	f	iv	2	Pothini, Lugdunenſis Epiſcopi, Blandinæ, Virginis, & Sociorum 46. Martyrum Lugdunenſium, 177. *Semiduplex : commem.* SS. Marcellini Preſb. & Petri Exorciſtæ, Romanorum Martyrum, 304.
xxv. xxiv	g	iij	3	Clotildis, Francorum Reginæ, Viduæ, c. med. VI. ſ. *Semid.*
xxiij	A	Prid.	4	
xxij	b	Non	5	Bonifacii, Epiſcopi Moguntini & Martyris, 754. *Simplex.*
xxj	c	viij	6	Norberti, Magdeburgenſis Epiſc. & Ord. Præmonſtratenſis Inſtitutoris, 1134. *Semiduplex : commemoratio* S. Claudii, Epiſc. Biſuntini, 581.
xx	d	vij	7	
xix	e	vj	8	Medardi, Noviom. Epiſç. 545. *Simplex.*

JUNIUS.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis.		
xviij	f	v	9	
xvij	g	iv	10	Aniani, Carnutenſis Epiſcopi, v. ſ. *Simplex.*
xvj	A	iij	11	Barnabæ, Gentium Apoſt. I. ſ. *Duplex-minus.*
xv	b	Prid.	12	
xiv	c	Idib.	13	
				Ultima Pentecoſte.
xiij	d	xviij	14	Urſini, primi Bituricenſis Epiſcopi, (è 29. Decemb.) II. *vel* III. ſ. *Simplex.*
xij	e	xvij	15	
xj	f	xvj	16	Cyrici & Julittæ matris ejus, Tarſi in Cilicia Mart. 305. *Simplex.*
x	g	xv	17	Aviti, Abbatis, in pago Dunenſi, 530. *Simplex.*
ix	A	xiv	18	
viij	b	xiij	19	Gervaſii & Protaſii, Mart. Mediolanenſium, I. *vel* II. ſ. *Semid. commem.* S. Romualdi Abbatis, Inſtitut. Ord. Camaldulenſis, 1027.
vij	c	xij	20	Caroli Bleſenſis, (è 29. Septemb.) 1364. *Duplex-minus: commem.* S. Gendulphi Epiſc. vulgò Cadurcenſis, [Tranſlatio hodie, c. an. 870.]
vj	d	xj	21	
v	e	x	22	Paulini, Nolani Epiſc. 431. *Semid.*
iv	f	ix	23	Vigilia *cum jejunio.*
iij	g	viij	24	NATIVITAS S. JOANNIS BAPTISTÆ, *Solemne-minus.*
ij	A	vij	25	
j	b	vj	26	Adeodati, Carnutenſis Epiſc. c. 687. *Semid. commem.* SS. Joannis & Pauli, Romæ Martyrum, c. 362.
xxx	c	v	27	Benigni, Epiſcopi, in territorio Bleſenſi olim quieſcentis, (è 28.) v. ſ. *Semiduplex.*
xxix	d	iv	28	Irenæi, Lugd. Epiſc. Eccl. Doct. ac Soc. Mart. c. 202. *Duplex-min. commem.* Vigiliæ SS. Petri & Pauli, Apoſt. *cum jejunio.*
xxviij	e	iij	29	*PETRI & PAULI APOST.* c. 66. Solemne-majus.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis.		JUNIUS.
xxvij	f	Prid	30	Commemoratio S. Pauli Apoſt. *Duplex - minus : commem.* ſancti Petri Apoſtoli, & S. Martialis, Lemovicenſis Epiſc. III. ſ.

¶ Feriâ ſextâ poſt Oct. Corporis Chriſti, fit Officium Sacratiſſimi Cordis D. N. Jeſu-Chriſti, *Duplex-majus*, ad devotionem.]

JULIUS.

xxvj	g	Cal.	1	Carilephi, Abbatis Aniſolenſis, ad Caſtrum Bleſenſe tranſlati, c. med. VI. ſ. *Semiduplex : commem.* Octavæ SS. Apoſtolorum.
25. xxv	A	vj	2	Viſitatio B. M. Virginis, *Duplex-majus : commem.* Octavæ SS. Apoſtolorum.
xxiv	b	v	3	Theobaldi, Preſb. & Anachoretæ, (è 30. Junii) 1066. *Semiduplex : commem.* Octavæ.
xxiij	c	iv	4	Ordinatio & Tranſlatio S. Martini, Turonenſis Epiſc. 372. & 473. *Semiduplex : commem.* Octavæ.
xxij	d	iij	5	De Octava SS. Apoſtolorum, *Semiduplex.*
xxj	e	Prid.	6	Octava SS. Apoſtolorum Petri & Pauli, *Duplex-minus.*

¶ *Dominicâ proximâ poſt diem Octavam SS. Apoſtolorum Petri & Pauli, fit per totam Diœceſim* Feſtum *ANNIVERSARII DEDICATIONIS ECCLESIÆ BLESENSIS*, Solemne-majus, *cum Octava in Cathedrali, & in Eccleſiis tantùm quæ dedicatæ non fuerunt ; Dominicâ etiam ſequenti, in Eccleſiis dedicatis fit ANNIVERSARIUM DEDICATIONIS EARUMDEM*, Solemne-majus, *cum Octava.*

xx	f	Non.	7	Thomæ, Cantuarienſis Epiſcopi & Mart. 1170. *Semid. commem.* S.

JULIUS.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis.		
				Pantæni, Alexandrini Preſb. III. ſ.
xix	g	viij	8	
xviij	A	vij	9	
xvij	b	vj	10	Septem Fratrum ac ſanctæ Felicitatis eorum matris, Romæ Mart. c. 164. *Simplex.*
xvj	c	v	11	Benedicti, Caſſinenſis Abb. (è 21. Mart.) 543. *Tranſlatio hodie*, c. 653. *Semid.*
xv	d	iv	12	
xiv	e	iij	13	Silæ, Gentium Apoſtoli, I. ſ. *Simplex.*
xiij	f	Prid.	14	Bonaventuræ, Albanenſis Epiſc. & Doct. 1274. *Semid.*
xij	g	Idib.	15	
xj	A	xvij	16	
x	b	xvj	17	Sperati & Soc. Mart. Scillitanorum, c. 200. *Simpl.*
ix	c	xv	18	Thomæ Aquinatis, Preſbyteri & Doctoris, 1274. (è 7. Mart.) *Canoniſatio hodie*, 1323. *Semid.*
viij	d	xiv	19	Arſenii, Diaconi Romani, Scetis Anachoretæ, 445. *Simplex.*
vij	e	xiij	20	Margaretæ, Virginis & Martyris, incerto tempore, *commemoratio.*
vj	f	xij	21	Victoris, Mart. Maſſilienſis, 290. *Simplex.*
v	g	xj	22	Mariæ Magdalenes, I. ſ. *Duplex-maj.* [In Cathedrali *Solemne-minus.*]
iv	A	x	23	Birgittæ, Viduæ, 1373. *Semid.* [In Cathedrali *Duplex-min.*] *commem.* S. Apollinaris, Ravennenſis Epiſcopi, & Mart. I. *vel* II. ſ.
iij	b	ix	24	
ij	c	viij	25	JACOBI, (Zebedæi) APOST. c. 30. Mart. 44. *Dupl. maj. commem.* S. Chriſtophori, in Lycia Martyris, III. ſ.
j	d	vij	26	Marcelli, Pariſienſis Epiſcopi, (è 1. Novemb.) c. 400. *Tranſlatio hodie*, c. 1200. *Semid.*
xxx	e	vj	27	
xxix	f	v	28	Joachim patris, & Annæ matris B. Mariæ Virg. *Dupl. min.*

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Mensis		JUNIUS.
xxvij	f	Prid	0	Commemoratio S. Pauli Apoſt. *Duplex-minus: commem.* ſancti Petri Apoſtoli, & S. Martialis, Lemovicenſis Epiſc. III. ſ.
				¶ Feriâ ſextâ poſt Oct. Corporis Chriſti, ſit Officium Sacratiſſimi Cordis D. N. Jeſu-Chriſti, *Duplex-majus*, ad devotionem.]
				JULIUS.
xxvj	g	Cal.	1	Carilephi, Abbatis Aniſolenſis, ad Caſtrum Bleſenſe tranſlati, c. med. VI. ſ. *Semiduplex: commem.* Octavæ SS. Apoſtolorum.
ſ. xxv	A	vj	2	Viſitatio B. M. Virginis, *Duplex-majus: commem.* Octavæ SS. Apoſtolorum.
xxiv	b	v	3	Theobaldi, Preſb. & Anachoretæ, (è 30. Junii) 1066. *Semiduplex: commem.* Octavæ.
xxiij	c	iv	4	Ordinatio & Tranſlatio S. Martini, Turonenſis Epiſc. 372. & 473. *Semiduplex: commem.* Octavæ.
xxij	d	iij	5	De Octava SS. Apoſtolorum, *Semiduplex.*
xxj	e	Prid.	6	Octava SS. Apoſtolorum Petri & Pauli, *Duplex-minus.*
				¶ *Dominicâ proximâ poſt diem Octavam SS. Apoſtolorum Petri & Pauli, ſit per totam Diœceſim* Feſtum *ANNIVERSARII DEDICATIONIS ECCLESIÆ BLESENSIS*, Solemne-majus, *cum Octava in Cathedrali, & in Eccleſiis tantùm quæ dedicatæ non fuerunt; Dominicâ etiam ſequenti, in Eccleſiis dedicatis ſit ANNIVERSARIUM DEDICATIONIS EARUMDEM*, Solemne-majus, *cum Octava.*
xx	f	Non.	7	Thomæ, Cantuarienſis Epiſcopi & Mart. 1170. *Semid. commem.* S.

AUGUSTUS.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.		Dies Menſis.	
ix	d	xvij	16	De Octava Aſſumptionis B.M. *Semid. commem.* S. Rochi, L[…]ci Montis Peſſulani, 1327.
viij	e	xvj	17	De Octava Aſſumptionis B.M.V. *Semid. commem.* S. Mamantis Mart. Cæſarienſis, 274.
vij	f	xv	18	De Octava Aſſumptionis B.M.V. *Semid.*
vj	g	xiv	19	De Octava Aſſumptionis B. M.V. *Semiduplex: comm.* S. Ludovici, Epiſc. Toloſani, 1297.
v	A	xiij	20	Bernardi, Abbatis Clarævallenſis, Eccl. Doct. 1153. *Duplex-minus: commemoratio* Octavæ Aſſumptionis B. M. Virginis.
iv	b	xij	21	De Octava Aſſumptionis B.M.V. *Semiduplex.*
iij	c	xj	22	Octava Aſſumptionis B. Mariæ Virginis, *Dupl. maj. comm.* S. Symphoriani, Mart. Auguſtodunenſis, 179.
ij	d	x	23	
j	e	ix	24	BARTHOLOMÆI, APOSTOLI, 1. ſ. *Duplex-majus. commem.* Vigiliæ S. Ludovici, & S. Audoeni, Epiſc. Rotomag. 683.
xxx	f	viij	25	*LUDOVICI, FRANCORUM REGIS ET ECCLESIÆ BLESENSIS PATRONI,* 1270. Annuale-minus.
xxix	g	vij	26	De Octava S. Ludovici, *Semid.*
xxviij	A	vj	27	De Octava S. Ludovici, *Semid. commem.* S.Cæſarii, Arelatenſis Epiſcopi, 542.
xxvij	b	v	28	Auguſtini, Hipponenſis Epiſcopi & Eccl. Doct. 430. *Dupl. min. comm.* Octavæ S. Ludovici.
xxvj	c	iv	29	Decollatio S. Joannis Baptiſtæ, 32. *Duplex-majus : commem.* Octavæ S. Ludovici.
5. xxv	d	iij	30	De Octava S. Ludovici, *Semid. comm.* S. Agili, Abbatis Reſbacenſis, c. 650. & S. Fiacrii, Brigenſis Anachoretæ, c. 670.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis.		JULIUS.
xxviij	g	iv	29	Lupi, Trecenſis Epiſcopi, 479. *Semiduplex.*
xxvij	A	iij	30	Germani, Autiſſiodorenſis Epiſcopi, (è 31.) 448. *Semid.*
25. xxvj	b	Prid.	31	Ignatii Loyolæ, Preſb. Societatis Jeſu Inſtitutoris, 1556. *Semid.*

AUGUSTUS.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis.		
xxv. xxiv	c	Cal.	1	Petri ad Vincula, (menſe Aprili 44.) Dedicatio illius Eccleſiæ Romæ, c. 451. *Duplex-minus: comm.* SS. Machabæorum, & eorum Matris, Mart. *anno circiter* 167. *ante Chriſtum natum.*
xxiij	d	iv	2	Betharii, Carnutenſis Epiſc. c. 625. *Semiduplex: comm.* S. Stephani, Papæ & Mart. 257.
xxij	e	iij	3	Revelatio ſeu Inventio Corporis S. Stephani, Protomart. (è 19. Decemb.) 415. *Semid.*
xxj	f	Prid.	4	Dominici, Preſb. Inſtit. Ord. Prædic. (è 6.) 1221. *Semid.*
xx	g	Non.	5	
xix	A	viij	6	Transfiguratio Domini, 32. *Duplex-maj.* [In Cathedrali, *Solemne-majus:*] *commem.* ſancti Xiſti, Papæ II. & Mart. 258.
xviij	b	vij	7	
xvij	c	vj	8	
xvj	d	v	9	
xv	e	iv	10	LAURENTII, ROMANI DIACONI & MARTYRIS, 258. *Duplex-majus.*
xiv	f	iij	11	Tranſlatio ſanctæ Coronæ Spineæ Domini, 1239. *Semid.*
xiij	g	Prid.	12	Claræ, Aſſiſii in Umbria Virginis, (è 11.) 1253. *Semid.*
xij	A	Idib.	13	Radegundis, Francorum Reginæ, Viduæ, 587. *Semid.*
xj	b	xix	14	Vigilia *cum jejunio.*
x	c	xviij	15	*ASSUMPTIO BEATÆ MARIÆ VIRGINIS*, 1. ſ. Annuale-minus.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis.		SEPTEMBER.
ix	f	xvij	15	Octava Nativ. B. M. V. *Dupl. min.*
viij	g	xvj	16	Leobini, Epiſc. Carnutenſis, (è 14. Mart.) 557. (*Ordinatio hodie* 544.) *Duplex-minus : commem.* S. Euphemiæ, Virg. & Mart. Calcedonenſis, c. 307.
vij	A	xv	17	Cypriani, Carthag. Epiſc. Eccl. Doct. & Mart. (è 14.) 258. *Semid.*
vj	b	xiv	18	Joannis Chryſoſtomi, Conſtantinop. Epiſc. & Eccl. Doct. (è 14.) 407. *Semid.*
v	c	xiij	19	Arnulphi, Vindocini nati, ibidem Monachi, ac poſtea Vapincenſis Epiſcopi, c. 1074. *Simplex.*
iv	d	xij	20	Euſtachii & Soc. Mart. *commem.* II. ſ.
iij	e	xj	21	MATTHÆI, APOST. & EVANG I. ſ. *Duplex-majus : commem.* SS. Barachii, Mart. & Beſorii ad Caſtrum Bleſenſe tranſlatorum, *ante ann.* 1171.
ij	f	x	22	Mauricii & Soc. Mart. Agaunenſium, 286. *Semid. comm.* S. Silvani in Biturigibus Anachor. II. *vel* III. ſ.
j	g	ix	23	Theclæ, Virginis & Mart. Iconienſis, I. ſ. *Semiduplex.*
xxx	A	viij	24	Sollemnis, Carnutenſis Epiſc. 509. *Duplex-majus.*
xxix	b	vij	25	Firmini, Ambian. Epiſc. & Mart. c. 287. *Simplex.*
xxviij	c	vj	26	
xxvij	d	v	27	Coſmæ & Damiani Fratrum, Martyrum, c. init. IV. ſ. *Semid.*
25. xxvj	e	iv	28	Exuperii, Toloſ. Epiſc. c. 416. *Simpl.*
xxv. xxiv	f	iij	29	MICHAELIS & OMNIUM SS. ANGELORUM, *Duplex-majus.*
xxiij	g	Prid.	30	Hieronymi, Preſbyteri & Eccl. Doct. 420. *Duplex-minus.*

OCTOBER.

xxij	A	Cal.	1	Remigii, Rem. Epiſc. (è 13. Jan.) 533. (*Tranſlatio hodie*, 852.) *Semid. commem.* S. Piatonis, Martyris Tornacenſis, 285.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis		AUGUSTUS.
xxiv	c	Prid.	31	De Octava S. Ludovici, *Semid. comm.* S. Paulini, Trevirenſis Epiſc. & fidei Confeſſoris, 358.
				SEPTEMBER.
xxiij	f	Cal.	1	Octava S. Ludovici, *Duplex-majus : commem.* S. Lupi, Senon. Epiſc. 623. & S. Ægidii, Abbatis in Occitania, c. med. VI. ſ.
xxij	g	iv	2	Lazari à Chriſto ſuſcitati, Marthæ ac Mariæ ſororum ejus de Bethania, I. ſ. *Duplex-minus.*
xxj	A	iij	3	Gregorii, Papæ, & Eccl. Doct. (è 12. Mart.) 604. *Ordinatio hodie* 590.) *Duplex-min. commem.* ſancti Chrodegangi, Sagienſis Epiſcopi, & Mart. VIII. ſ.
xx	b	Prid.	4	Aigulphi, Bleſis nati, Lirinenſis Abbatis & Martyris, (è 3.) c. 675. *Semid.*
xix	c	Non.	5	Victorii, Cenomannenſis Epiſcopi ad Pagum Bleſcenſem tranſlati, (è 1. Septemb.) V. ſ. *Simplex.*
xviij	d	viij	6	
xvij	e	vij	7	Clodoaldi, Preſb. c. 568. *Semid. commem.* S. Evurtii, Aurelianenſis Epiſc. 391.
xvj	f	vj	8	*NATIVITAS B. MARIÆ VIRG.* Solemne-majus.
xv	g	v	9	De Octava Nativitatis B. M. V. *Semiduplex.*
xiv	A	iv	10	De Octava Nativitatis B. M. V. *Semid.*
xiij	b	iij	11	De Octava Nativitatis B. M. V. *Semid.*
xij	c	Prid.	12	De Octava Nativitatis B. M. V. *Semid.*
xj	d	Idib.	13	De Octava Nativitatis B. M. V. *Semid.*
x	e	xviij	14	Exaltatio ſanctæ Crucis, imperante Conſtantino, 326. & Heraclio 629. *Dupl. maj. comm.* Octavæ Nativitatis B. M. V. & S. Cornelii, Papæ & Mart. 252.

OCTOBER.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis.		
xxx	b	x	23	
xxix	c	ix	24	
xxviij	d	viij	25	Criſpini & Criſpiniani, Mart. Sueſſionenſium, 288. *Simplex.*
xxvij	e	vij	26	
xxvj	f	vj	27	
25. xxv	g	v	28	SIMONIS & JUDÆ, APOST. I. ſ. *Duplex-majus : commem.* S. Faronis, Meldenſis Epiſc. 672.
xxiv	A	iv	29	
xxiij	b	iij	30	Leonis, primi Papæ & Eccl. Doct. 461. *Semiduplex.*
xxij	c	Prid.	31	Vigilia *cum jejunio : commem.* ſancti Quintini, Mart. Veromanduenſis, 287.
				NOVEMBER.
xxj	d	Cal.	1	*OMNIUM SANCTORUM*, Annuale-minus; *inſtitut.* c. an. 835.
xx	e	iv	2	COMMEMORATIO OMNIUM FIDELIUM DEFUNCTORUM, *Solemne-min.* inſtituta an. 998.
xix	f	iij	3	De Octava Omnium SS. *Semid.*
xviij	g	Prid.	4	De Octava Omnium SS. *Semid.*
xvij	A	Non.	5	De Octava Omnium SS. *Semid.*
xvj	b	viij	6	De Octava Omnium SS. *Semid.*
xv	c	vij	7	De Octava Omnium SS. *Semid.*
xiv	d	vj	8	Octava Omnium SS. & Veneratio SS. Reliquiarum, *Duplex majus.*
xiij	e	v	9	Caroli Borromæi, Mediol. Epiſc. Cardin. (è 3.) 1584. *Semid.*
xij	f	iv	10	Martini, Papæ & Mart. (è 18. Sept.) 655. *Simplex.*
xj	g	iij	11	MARTINI, TURON. EPISCOPI, 397. *Duplex-majus.*
x	A	Prid.	12	Læti, in finibus Bleſenſium Anachoretæ, 554. *Simplex.*
ix	b	Idib.	13	Baldomiri, Preſbyteri & Anachoretæ, apud S. Deodatum in territorio Bleſenſi quieſcentis, VI. ſ. *Simplex.*
viij	c	xviij	14	
vij	d	xvij	15	

Aniani

OCTOBER.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis		
xxj	b	vj	2	Angelorum Cuſtodum, *Duplex-minus.*
xx	c	v	3	Dionyſii Areopagitæ, Athenienſis Epiſc. & Mart. c. 95. *Simplex.*
xix	d	iv	4	Franciſci Aſſiſinatis Diaconi, Ord. Fratrum Minorum Inſtit. 1226. *Semid.*
xviij	e	iij	5	Caletrici, Carnutenſis Epiſcopi, (è 4.) 567. *Semid.*
xvij	f	Prid	6	Brunonis, Monachi, Ord. Carthuſian. Inſtit. 1101. *Semid. commem.* S. Fidis, Virginis & Mart. c. 287.
xvj	g	Non.	7	Sergii & Bacchi, Martyrum in Syria, c. 303. *commemoratio.*
xv	A	viij	8	Demetrii, Mart. Bleſas tranſlati, 303. *Semid.*
xiv	b	vij	9	Dionyſii, primi Pariſienſis Epiſcopi: Ruſtici Presbyteri, & Eleutherii, Diaconi, Martyrum, III. ſ. *Duplex-minus.*
xiij	c	vj	10	
xij	d	v	11	
xj	e	iv	12	
x	f	iij	13	
ix	g	Prid.	14	Angariſmæ, Virginis Bleſenſis & Arælucenſis Abbatiſſæ, c. finem VII. ſ. *Semid. commem.* S. Callixti, Papæ & Mart. 223.
viij	A	Idib.	15	Thereſiæ, Virg. Abulenſis, Ord. Carmelit. Inſtauratricis, 1582. *Semid.*
vij	b	xvij	16	
vj	c	xvj	17	
v	d	xv	18	Lucæ, Evang. I. ſ. *Duplex-maj.*
iv	e	xiv	19	Saviniani, Senonenſis Epiſc. Potentiani & Soc. Mart. (è 31. Dec.) II. *vel* III. ſ. *Tranſlatio hodie* 1029. *Semid.*
iij	f	xiij	20	
ij	g	xij	21	Hilarionis, Abbatis in Palæſtinæ, 371, *Simplex: commem.* ſanctarum Urſulæ, Marthæ & Sodalium, Virg. & Mart. an. 450.
j	A	xj	22	

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis.		DECEMBER.
xx	f	Cal.	1	Eligii, Noviom. Epiſc. (è 30. N 659. *Semid.*
xix	g	iv	2	Franciſci Xaverii, Preſb. 155 *miduplex.*
xviij				*Ultima ſedes Adventû.*
xvij	A	iij	3	
	b	Prid.	4	Barbaræ, Virg. & Mart. III. ſ. *commem.*
xvj	c	Non.	5	
xv	d	viij	6	Nicolai, Myrenſis in Lycia Ep 320. *Semiduplex.*
xiv	e	vij	7	Ambroſii, Mediolanenſis Epi Eccl. Doct. (è 4. April. 397 *dinatio hodie* 374.) *Dupl. m*
xiij	f	vj	8	CONCEPTIO B. MARIÆ V NIS, *Solemne-minus.*
xij	g	v	9	
xj	A	iv	10	
x	b	iij	11	Damaſi, Papæ, 384. *commem*
ix	c	Prid.	12	
viij	d	Idib.	13	Luciæ, Virginis & Martyris Sy ſanæ, 304. *vel* 305. *Semid.*
vij	e	xix	14	
vj	f	xviij	15	Maximini, Abbatis Miciacenſis, *Semiduplex.*
v	g	xvij	16	
iv	A	xvj	17	
iij	b	xv	18	
ij	c	xiv	19	
j	d	xiij	20	
xxx	e	xij	21	THOMÆ APOSTOLI, *Duplex-m* I. ſ.
xxix	f	xj	22	
xxviij	g	x	23	
xxvij	A	ix	24	Vigilia *cum jejunio.*
xxvj	b	viij	25	*NATALE DOMINI*, Annual jus.
25. xxv.	c	vij	26	STEPHANI, DIACONI & PR MART. 32. *vel* 33. *Duplex jus: commem.* Octavæ Natalis mini.
xxiv	d	vj	27	JOANNIS, APOSTOLI & EVA LISTÆ, 100, *vel* 104. *Du*

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Mensis.		NOVEMBER.
vj	e	xvj	16	
v	f	xv	17	Aniani, Aurelian. Epiſcopi, 453. *Semid. commem.* S. Gregorii, Turonenſis Epiſc. 595.
iv	g	xiv	18	Gregorii, Neocæſarienſis Epiſc. (è 17.) 270. *Semid. commem.* ſancti Mandeti, Abbatis, VII. ſ.
iij	A	xiij	19	Elizabeth, Hungariæ Viduæ, 1231. *Simplex.*
ij	b	xij	20	
	c	xj	21	Præſentatio B. Mariæ Virginis, *Duplex-minus : commem.* S. Columbani, primi Luxovienſis & Bobienſis Abbatis, 615.
xxx	d	x	22	Cæciliæ, Virginis & Martyris, III. ſ. *Semiduplex.*
xxix	e	ix	23	Clementis, Papæ & Martyris, 100. *Semiduplex.*
xxviij	f	viij	24	Chryſogoni, Aquileiæ Mart. 304. *commemoratio.*
xxvij	g	vij	25	Petri, Alexandrini Epiſc. & Mart. 311. *Simplex : commem.* ſanctæ Catharinæ, Virginis & Mart. incerto tempore.
25. xxvj	A	vj	26	Lini, Papæ & Mart. I. ſ. *Simplex.*
xxv. xxiv	b	v	27	Euſitii, Cellenſis in Biturigibus Abbatis, c. 542. *Simplex : commem.* SS. Vitalis & Agricolæ, Mart. Bononienſium, c. 304.
				Prima ſedes Adventûs.
xxiij	c	iv	28	
xxij	d	iij	29	Saturnini, primi Toloſani Epiſc. & Mart. c. med. III. ſ. *Semid. comm.* Vigiliæ S. Andreæ, Apoſtoli, *cum jejunio.*
xxj	e	Prid.	30	ANDREÆ, APOSTOLI, I. ſ. *Duplex-majus.*

¶ Dominicâ ultimâ poſt Pentecoſten, fit ſecundò Feſtum SS. TRINITATIS, *Solemne minus.*

PSALTERI

PSALTERIUM DISPOSITUM PER HEBDOMADAM.

PARS ÆSTIVA.

DOMINICA

AD OFFICIUM NOCTURNUM.

Ante Officium Nocturnum dicitur ſecretò :

PAter noſter, qui es in cœlis; ſanctificétur nomen tuum: advéniat regnum tuum: fiat volúntas tua ſicut in cœlo & in terra: panem noſtrum quotidiánum da nobis hódie: & dimitte nobis débita noſtra, ſicut & nos dimíttimus debitóribus noſtris: & ne nos indúcas in tentatiónem; ſed líbera nos à malo. Amen.

AVe, María grátiâ plena, Dñus tecum: benedícta tu in muliéribus, & benedíctus fructus ventris tui Jeſus.

Sancta María, mater Dei, ora pro nobis peccatóribus, nunc, & in hora mortis noſtræ. Amen.

CRedo in Deum, Patrem omnipoténtem, creatórem cœli & terræ: Et in Jeſum Chriſtum Fílium ejus únicum, Dóminum noſtrum: qui conceptus eſt de Spíritu ſancto, natus ex María Vírgine: paſſus ſub Póntio Piláto, crucifixus, mórtuus & ſepultus: deſcendit ad ínferos: tértiâ die reſurrexit à mórtuis: aſcendit ad cœlos, ſedet ad déxteram Dei Patris omnipoténtis: inde ventúrus eſt judicáre vivos & mórtuos. Credo in Spíritum ſanctum, ſanctam Eccléſiam cathólicam, Sanctórum communiónem, remiſſiónem peccatórum, carnis reſurrectiónem, vitam ætérnam. Amen.

Deinde altâ voce dicitur :

DOmine, lábia mea apéries; ℟. Et os meum annuntiábit laudem tuam. *Pſ.* 50.

℣. Deus, in adjutórium meum intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. *Pſ.* 69.

Glória Patri, & Fílio, & Spirítui ſancto: Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, & in ſécula ſeculórum. Amen. Allelúia.

Sic dicitur Allelúia. *etiam ad alias Horas.*

Invitatorium. Dóminum qui fecit nos, * Veníte, adorémus. *Pſ.* 94.

Repetitur, Dóminum, &c.

Pſalmus 94.

VEníte, exultémus Dómino, jubilémus Deo ſalutári noſtro: præoccupémus fáciem ejus in confeſſióne, & in pſalmis jubilémus ei.

Dóminum qui fecit nos, * Veníte, adorémus.

Quóniam Deus magnus Dóminus, & rex magnus ſuper omnes deos: quóniam non repellet Dóminus plebem ſuam; quia in manu ejus ſunt omnes fines terræ, & altitúdines móntium ipſe cónſpicit.

* Veníte, adorémus.

Quóniam ipsíus eſt mare, & ipſe fecit illud, & áridam fundavérunt manus ejus: veníte, adorémus, & procidámus ante Deum: plorémus coram Dómino qui fecit nos, quia ipſe eſt Dóminus Deus noſter; nos autem pópulus ejus, & oves páſcuæ ejus.

Dóminum qui fecit nos, * Veníte, adorémus.

Hódie ſi vocem ejus audiéritis, nolíte obduráre corda veſtra, ſicut in exacerbatióne, ſecundùm diem tentatiónis in deſerto, ubi tentavérunt me patres veſtri, probavérunt & vidérunt ópera mea.

* Veníte, adorémus.

Quadraginta annis próximus fui generatióni huic, & dixi: Semper hi errant corde; ipſi verò non cognovérunt vias meas: quibus jurávi in ira mea, ſi introíbunt in réquiem meam.

Dóminum qui fecit nos, * Veníte, adorémus.

Glória Patri, & Fílio, & Spirítui ſancto: Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, & in ſécula ſeculórum. Amen.

* Veníte, adorémus.

Repetitur, Dóminum qui fecit nos, * Veníte, adorémus.

Hymnus.

Die diérum príncipe
Lux è tenébris éruta,
Chriſtus, ſepulcri cárcere,
Lux vera mundi, pródiit.

Et mors & horrendú chaos
Vocem jubentis áudiunt:
Nos ſurdióres, ô pudor!
Deo pigébit óbſequi?

Umbris ſepulta dum ſtupet
Natúra, lucis fílii,
Surgámus, & noctem piis
Exerceámus cánticis.

Legem, prophétas, & ſacro
Pſalmos calentes lúmine,
Profána dum ſilent loca,
Divína templa pérſonent.

Cœleſtis hæc vincat tuba
Cordis ſopórem lánguidi,
Novíque mores éxprimant
Vitam reſurgentis novam.

Hoc conſequémur, te duce,
Fons caritátis, ô Deus,
Qui legis addis litteræ
Vitæ datórem ſpíritum.

Sit laus Patri, laus Fílio;
Par ſit tibi laus, Spíritus,

Aſſlante quo mentes ſacris
Lucent & ardent ignibus.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. *to.* 2. Beátus vir.
*Aſteriſcus hic * notat meditationem & pauſam.*

Pſalmus 1.

BEátus vir qui non ábiit in conſílio impiórum, & in via peccatórum non ſtetit, * & in cáthedra peſtiléntiæ non ſedit;

Sed in lege Dómini volúntas ejus, * & in lege ejus meditábitur die ac nocte.

Et erit tamquam lignum quod plantátum eſt ſecùs decurſus aquárũ, * quod fructum ſuum dabit in témpore ſuo:

Et fólium ejus non défluet; * & ómnia quæcumque fáciet, proſperabuntur.

Non ſic ímpii, non ſic; * ſed tamquam pulvis quem prójicit ventus à fácie terræ.

Ideo non reſurgent ímpii in judício, * neque peccatóres in concílio juſtórum;

Quóniam novit Dóminus viam juſtórum, * & iter impiórum períbit.

Glória Patri, & Fílio, * & Spirítui ſancto:

Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, * & in ſǽcula ſeculórum. Amen.

Hi verſus Glória. *&* Sicut erat. *dicuntur in fine Pſalmorum, Diviſionum & Canticorum, niſi aliter notetur.*

Ant. Beátus vir qui non ábiit in conſílio impiórum, ſed in lege Dómini meditábitur die ac nocte.

Ant. 4. f. Servíte Dño.

Pſalmus 2.

QUare fremuérunt gentes, * & pópuli meditáti ſunt inánia?

Aſtitérunt reges terræ, & príncipes convenérunt in unum * adversùs Dóminũ, & adversùs Chriſtum ejus.

Dirumpámus víncula eórum, * & projiciámus à nobis jugum ipſórum.

Qui hábitat in cœlis irridébit eos, * & Dóminus ſubſannábit eos.

Tunc loquétur ad eos in ira ſua, * & in furóre ſuo conturbábit eos.

Ego autem conſtitútus ſum rex ab eo ſuper Sion montem ſanctum ejus, * prædicans præceptum ejus.

Dóminus dixit ad me: * Fílius meus es tu, ego hódie génui te.

Póſtula à me, & dabo tibi gentes hæreditátem tuam, * & poſſeſſiónem tuam términos terræ.

Reges eos in virga férrea, * & tamquam vas fíguli confringes eos.

Et nunc, reges, intellígite: * erudímini, qui judicátis terram:

Servíte Dómino in timóre, * & exultáte ei cum tremóre:

Apprehéndite diſciplínã, nequando iraſcátur Dñus, * & pereátis de via juſta.

Cùm exárſerit in brevi ira ejus, * beáti omnes qui confídunt in eo.

Ant. Servíte Dómino, &

exultáte ei : apprehéndite diſciplínam.

Ant. 8, G. Dicunt.

Pſalmus 3.

Domine, quid multiplicáti ſunt qui tríbulant me ? * multi inſurgunt advérsùm me.

Multi dicunt ánimæ meæ:* Non eſt ſalus ipſi in Deo ejus.

Tu autem, Dómine, ſuſceptor meus es,* glória mea, & exaltans caput meum.

Voce meâ ad Dóminum clamávi, * & exaudívit me de monte ſancto ſuo.

Ego dormívi, & ſoporátus ſum ; * & exurrexi, quia Dóminus ſuſcépit me.

Non timébo míllia pópuli circumdantis me : * exurge, Dómine : ſalvum me fac, Deus meus ;

Quóniam tu percuſſiſti omnes adverſantes mihi ſine cauſa, * dentes peccatórum contrivíſti.

Dómini eſt ſalus ; * & ſuper pópulum tuum benedíctio tua.

Ant. Dicunt ánimæ meæ : Non eſt ſalus ipſi in Deo ejus ; tu autem, Dómine, ſuſceptor meus es.

℣. Memor fui noćte nóminis tui, Dñe ; ℟. Et cuſtodívi legem tuam. *Pſ.* 118.

Poſt verſiculum cujuſlibet Nocturni dicitur ſecretò : Pater noſter, *ſed altâ voce :* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem ; ℟. Sed líbera nos à malo.

Abſol. & Benedict. habentur poſt Pſalterium.

Lectiones cum Reſponſoriis ut in Proprio.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 6, F. Díligam te, Dñe.

Pſalmus 17.

Díligam te, Dómine, fortitúdo mea :* Dóminus firmamentum meum, & refúgium meum, & liberátor meus.

Deus meus adjútor meus, * & ſperábo in eum.

Protector meus, & cornu ſalútis meæ, * & ſuſceptor meus.

Laudans invocábo Dóminum ; * & ab inimícis meis ſalvus ero.

Circumdedérunt me dolóres mortis,* & torrentes iniquitátis conturbavérunt me.

Dolóres inferni circumdedérunt me : * præoccupavérunt me láquei mortis.

In tribulatióne mea invocávi Dóminum, * & ad Deum meum clamávi.

Et exaudívit de templo ſancto ſuo vocem meam ; * & clamor meus in conſpectu ejus introívit in aures ejus.

Commóta eſt & contrémuit terra : fundamenta móntium conturbáta ſunt & commóta ſunt, * quóniam irátus eſt eis.

Aſcendit fumus in ira ejus, & ignis à fácie ejus exarſit :* carbónes ſuccenſi ſunt ab eo.

Inclinávit cœlos, & deſcendit : * & calígo ſub pédibus ejus.

Et aſcendit ſuper Chérubim, & volávit : * volávit ſuper pennas ventórum.

Et póſuit ténebras latíbulum ſuum : in circúitu ejus tabernáculum ejus ; * tenebróſa aqua in núbibus áeris.

Præ fulgóre in conſpectu ejus nubes transiérunt , * grando , & carbónes ignis.

Et intónuit de cœlo Dóminus , & Altíſſimus dedit vocem ſuam : * grando & carbónes ignis.

Et miſit ſagittas ſuas , & diſſipávit eos : * fúlgura multiplicávit, & conturbávit eos.

Et apparuérunt fontes aquárum , * & reveláta ſunt fundamenta orbis terrárum,

Ab increpatióne tua , Dómine , * ab inſpiratióne ſpíritûs iræ tuæ.

Ant. Díligam te , Dómine , fortitúdo mea , firmamentum meum , & refúgium meum.

Ant. 4. *D.* Ero immaculátus.

Diviſio Pſalmi 17.

MIſit de ſummo [Dóminus ,] & accépit me , * & aſſumpſit me de aquis multis.

Erípuit me de inimícis meis fortíſſimis, & ab his qui odérunt me ; * quóniam confortáti ſunt ſuper me.

Prævenérunt me in die afflictiónis meæ ; * & factus eſt Dóminus protéctor meus.

Et edúxit me in latitúdinem : * ſalvum me fecit , quóniam vóluit me.

Et retríbuet mihi Dñus ſecundùm juſtítiam meam , * & ſecundùm puritátem mánuum meárum retríbuet mihi ;

Quia cuſtodívi vias Dómini , * nec ímpie geſſi à Deo meo ;

Quóniam ómnia judícia ejus in conſpectu meo , * & juſtítias ejus non répuli à me.

Et ero immaculátus cum eo , * & obſervábo me ab iniquitáte mea.

Et retríbuet mihi Dóminus ſecundùm juſtítiam meam, * & ſecundùm puritátem mánuum meárum in conſpectu oculórum ejus.

Cum ſancto ſanctus eris , * & cum viro innocente innocens eris :

Et cum electo electus eris, * & cum perverſo pervertéris.

Quóniam tu pópulum húmilem ſalvum fácies , * & óculos ſuperbórum humiliábis.

Quóniam tu illúminas lucernam meam , Dómine : * Deus meus , illúmina ténebras meas.

Quóniam in te erípiar à tentatióne ; * & in Deo meo tranſgrédiar murum.

Ant. Ero immaculátus cum Deo meo, & obſervábo me ab iniquitáte mea.

Ant. 7. a. Déxtera tua.

Altera diviſio Pſalmi 17.

DEus meus , impollúta via ejus ; elóquia Dñi igne examináta : * protéctor eſt ómnium ſperántiú in ſe.

Quóniam quis Deus præter Dóminum ? * aut quis Deus præter Deum noſtrum ?

Deus qui præcinxit me virtúte , * & póſuit immaculátam viam meam ;

Qui perfécit pedes meos tamquam cervórum, * & ſuper excelſa ſtátuens me;

Qui docet manus meas ad prælium: * & poſuiſti ut arcum æreum bráchia mea,

Et dediſti mihi protectiónem ſalútis tuæ; * & déxtera tua ſuſcépit me.

Et diſciplína tua correxit me in finem, * & diſciplína tua ipſa me docébit.

Dilataſti greſſus meos ſubtus me, * & non ſunt infirmáta veſtígia mea.

Pérſequar inimícos meos, & comprehendam illos; * & non convertar, donec defíciant.

Confringam illos, nec póterunt ſtare: * cadent ſubtus pedes meos.

Et præcinxiſti me virtúte ad bellum; * & ſupplantaſti inſurgentes in me ſubtus me.

Et inimícos meos dediſti mihi dorſum, * & odientes me diſperdidiſti.

Clamavérunt, nec erat qui ſalvos fáceret: * ad Dóminum, nec exaudívit eos.

Et comminuam eos ut púlverem ante fáciem venti: * ut lutum plateárũ delébo eos.

Erípies me de contradictiónibus pópuli: * conſtítues me in caput géntium.

Pópulus quem non cognóvi, ſervívit mihi; * in audítu auris obedívit mihi.

Fílii aliéni mentíti ſunt mihi: * fílii aliéni inveteráti ſunt, & claudicavérunt à ſémitis ſuis.

Vivit Dóminus, & benedictus Deus meus; * & exaltétur Deus ſalútis meæ.

Deus, qui das vindictas mihi, & ſubdis pópulos ſub me, * liberátor meus de inimícis meis iracundis.

Et ab inſurgéntibus in me exaltábis me: * à viro iníquo erípies me.

Proptéreà confitébor tibi in natiónibus, Dómine, * & nómini tuo pſalmum dicam.

Magníficans ſalútes regis ejus, * & fáciens miſericórdiam chriſto ſuo David, & ſémini ejus uſque in ſéculũ.

Ant. Déxtera tua ſuſcépit me, Dómine; & diſciplína tua ipſa me docébit.

℣. Legem tuam, Dómine, non ſum oblítus: ℟. Médiâ nocte ſurgébam ad confiténdum tibi. *Pſ.* 118.

Pater noſter.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 2. D. In Deo.

Pſalmus 27.

AD te, Dómine, clamábo: Deus meus, ne síleas à me; * nequando táceas à me, & aſſimilábor deſcendéntibus in lacum.

Exaudi, Dómine, vocem deprecatiónis meæ, dum oro ad te, * dum extollo manus meas ad templum ſanctum tuum.

Ne ſimul trahas me cum peccatóribus; * & cum operántibus iniquitátem ne perdas me:

Qui loquuntur pacem cum próximo ſuo; * mala autem in córdibus eórum.

ſancta confitétur Ecclésia
Patrem * immenſæ majeſtátis :
Venerandum tuum verum, * & únicum Filium ;
Sanctum quoque * paraclétum Spíritum.
Tu rex glóriæ, * Chriſte :
Tu Patris * ſempiternus es Filius :
Tu, ad liberandum ſuſceptúrus hóminem, * non horruiſti Vírginis úterum :
Tu, devicto mortis acúleo, * aperuiſti credéntibus regna cœlórum :
Tu ad déxteram Dei ſedes * in glória Patris.
Judex créderis * eſſe ventúrus.
Te ergo quæſumus, famulis tuis ſubveni, * quos pretióſo ſánguine redemiſti.
Ætérnâ fac * cum ſanctis tuis in glóriâ numerári.
Salvum fac pópulum tuum, Dómine, * & bénedic hæreditáti tuæ.
Et rege eos, * & extolle illos uſque in æternum.
Per ſingulos dies * benedícimus te ;
Et laudámus nomen tuum in ſéculum, * & in ſéculum ſéculi.
Dignáre, Dñe, die iſto * ſine peccáto nos cuſtodíre.
Miſerére noſtri, Dómine, * miſerére noſtri.
Fiat miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos, * quemádmodum ſperávimus in te.
In te, Dómine, ſperávi ; * non confúndar in ætérnum.

℣. *Sacerd.* Anima mea exultábit in Dómino ; ℟. Et delectábitur ſuper ſalutári ſuo. *Pſ.* 34.

Si non continuò ſequantur Laudes, hîc dicitur: Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo. Orémus. *deinde Oratio propria, cum integra concluſione. Et tunc ante Laudes dicitur ſecretò* Pater. *&* Ave.

AD LAUDES.

DEus, in adjutórium meũ inténde : ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. *Pſ.* 69. Glória Patri.

Ant. 8. *G.* Deus.

Pſalmus 62.

DEus, Deus meus, * ad te de luce vígilo.
Sitívit in te ánima mea : quàm multipliciter tibi caro mea * in terra deſerta, & ínvia, & inaquóſa.
Sic in ſancto appárui tibi, * ut vidérem virtútem tuam & glóriam tuam.
Quóniam mélior eſt miſericórdia tua ſuper vitas, * lábia mea laudábunt te.
Sic benedícam te in vita mea, * & in nómine tuo levábo manus meas.
Sicut ádipe & pinguédine repleátur ánima mea, * & lábiis exultatiónis laudábit os meum.
Si memor fui tui ſuper ſtratum meum, * in matutínis meditábor in te.
Quia fuiſti adjútor meus, * & in velamento alárum tuárum exultábo.
Adhæſit ánima mea poſt te ; * me ſuſcépit déxtera tua.

tis tuæ mentientur tibi inimíci tui.

Omnis terra adóret te, & pſallat tibi: * pſalmum dicat nómini tuo.

Veníte, & vidéte ópera Dei: * terríbilis in consíliis ſuper filios hóminum,

Qui convertit mare in áridam; in flúmine pertranſíbunt pede: * ibi lætábimur in ipſo,

Qui dominátur in virtúte ſua in æternum; óculi ejus ſuper gentes reſpíciunt: * qui exáſperant, non exaltentur in ſemetipſis.

Benedícite, gentes, Deum noſtrum;* & audítam fácite vocem laudis ejus,

Qui póſuit ánimam meam ad vitam, * & non dedit in commotiónem pedes meos.

Quóniam probaſti nos, Deus: *igne nos examinaſti, ſicut examinátur argentum:

Induxiſti nos in láqueum, poſuiſti tribulatiónes in dorſo noſtro: * impoſuiſti hómines ſuper cápita noſtra.

Transívimus per ignem & aquam; * & eduxiſti nos in refrigérium.

Introíbo in domum tuam in holocauſtis: * reddam tibi vota mea,

Quæ diſtinxérunt lábia mea, & locútum eſt os meum * in tribulatióne mea.

Holocauſta medulláta ófferam tibi cum incenſo aríetum: * ófferam tibi boves cum hircis.

Veníte, audíte, & narrábo, omnes qui timétis Deũ,* quanta fecit ánimæ meæ.

Ad ipſum ore meo clamávi, * & exaltávi ſub lingua mea.

Iniquitátem ſi aſpexi in corde meo, * non exáudiet Dóminus.

Proptérea exaudívit Deus,* & attendit voci deprecatiónis meæ.

Benedictus Deus,* qui non amóvit oratiónem meam, & misericórdiam ſuam à me.

Ant. Veníte, audíte, & narrábo quanta fecit ánimæ meæ.

℣. Deum exquiſívi mánibus meis nocte; ℟. Et non ſum deceptus. *Pſ.* 76.

Pater noſter.

Poſt ultimum Reſponſorium dicitur Te Deum. *ſi dicendum ſit.*

TE Deum laudámus,* te Dóminum confitémur.

Te ætérnum Patrem * omnis terra venerátur.

Tibi omnes Angeli; * tibi cœli, & univerſæ poteſtátes;

Tibi Chérubim & Séraphim * inceſſábili voce proclámant:

Sanctus,

Sanctus,

Sanctus,

Dóminus Deus ſábaoth.

Pleni ſunt cœli & terra * majeſtátis glóriæ tuæ.

Te gloriósus * Apoſtolórum chorus,

Te Prophetárum * laudábilis númerus,

Te Mártyrum candidátus * laudat exércitus.

Te per orbem terrárum *

lícite, lux & téne-
mino: * benedícite,
& nubes, Dómino.
dícat terra Dómi-
laudet & ſuperexal-
in ſécula.
ícite, montes & col-
mino: * benedícite,
germinántia in ter-
mino.
dícite, fontes, Dó-
* benedícite, mária
ina, Dómino.
dícite, cete & óm-
moventur in aquis,
o: * benedícite, om-
ucres cœli, Dómino.
dícite, omnes béſtiæ
a, Dómino: * bene-
ilii hóminum, Dño.
dícat Iſrael Dñum; *
& ſuperexaltet eum
a.
ícite, ſacerdótes Dó-
Dómino: * benedíci-
i Dómini, Dómino.
dícite, ſpíritus & áni-
órum, Dómino; *
ite, ſancti & húmi-
le, Dómino.
dícite, Anánia, Azá-
ſael, Dómino; * lau-
ſuperexaltáte eum in

lória Patri. *dicitur:*
dicámus Patrem, &
cum ſancto Spíritu; *
us & ſuperexaltémus
ſécula.
dictus es, Dómine,
amento cœli; * & lau-
, & glorióſus, & ſu-
ltátus in ſécula.
Benedictus es, Dó-
in throno regni tui,

& ſuperlaudábilis, & ſuper-
exaltátus in ſécula.

Ant. 7. *d.* Hymnus.

Pſalmus 148.

LAudáte Dóminum, de cœlis; * laudáte eum in excelſis.

Laudáte eum, omnes Angeli ejus: * laudáte eum, omnes virtútes ejus.

Laudáte eum, ſol & luna: * laudáte eum, omnes ſtellæ & lumen.

Laudáte eum, cœli cœlórum: * & aquæ omnes quæ ſuper cœlos ſunt, laudent nomen Dómini;

Quia ipſe dixit, & facta ſunt; * ipſe mandávit, & creáta ſunt.

Státuit ea in æternum, & in ſéculú ſéculi: * præceptum póſuit, & non præteríbit.

Laudáte Dñum, de terra; * dracónes, & omnes abyſſi;

Ignis, grando, nix, glácies, ſpíritus procellárum, * quæ fáciunt verbum ejus;

Montes, & omnes colles; * ligna fructífera, & omnes cedri;

Béſtiæ, & univerſa pécora; * ſerpentes, & vólucres pennátæ;

Reges terræ, & omnes pópuli; * príncipes, & omnes júdices terræ.

Júvenes & vírgines, ſenes cum junióribus, laudent nomen Dómini; * quia exaltátum eſt nomen ejus ſolíus.

Conféſſio ejus ſuper cœlum & terram; * & exaltávit cornu pópuli ſui.

Hymnus ómnibus ſanctis

Ipſi verò in vanum quæſiérunt ánimam meam, * introíbunt in inferióra terræ.

Tradentur in manus gládii, * partes vúlpium erunt.

Rex verò lætábitur in Deo, laudabuntur omnes qui jurant in eo; * quia obſtructum eſt os loquéntium iníqua.

Ant. Deus, Deus meus, ad te de luce vígilo: ſitívit in te ánima mea.

Ant. 1. a. Exultent.

Pſalmus 69.

DEus, in adjutórium meũ inténde: * Dómine, ad adjuvandum me feſtína.

Confundantur, & revereantur, * qui quærunt ánimam meam.

Avertantur retrorsùm, & erubeſcant, * qui volunt mihi mala.

Avertantur ſtatim erubeſcentes, * qui dicunt mihi: Euge, euge.

Exultent & lætentur in te omnes qui quærunt te; * & dicant ſemper: Magnificétur Dóminus, qui díligunt ſalutáre tuum.

Ego verò egénus & pauper ſum: * Deus, ádjuva me.

Adjútor meus & liberátor meus es tu: * Dómine, ne moréris.

Ant. Exultent & lætentur in te, qui díligunt ſalutáre tuum, Dómine.

Ant. 5. C. Servíte Dño.

Pſalmus 99.

JUbiláteDeo, omnis terra, * servíteDómino in lætítia.

Introíte in conſpectu ejus * in exultatióne.

Scitóte quóniam Dóminus ipſe eſt Deus: * ipſe fecit nos, & non ipſi nos.

Pópulus ejus, & oves páſcuæ ejus, introíte portas ejus in confeſſióne, átria ejus in hymnis: * confitémini illi.

Laudáte nomen ejus, * quóniam ſuávis eſt Dñus.

In æternum miſericórdia ejus, * & uſque in generatiónem & generatiónem véritas ejus.

Ant. Servíte Dómino in lætítia: ſcitóte quóniam Dóminus ipſe eſt Deus.

Ant. 4. E. Benedictus es.

Cant. trium pueror. Dan. 3.

BEnedícite, ómnia ópera Dómini, Dómino; * laudáte & ſuperexaltáte eum in ſécula.

Benedícite, Angeli Dómini, Dómino: * benedícite, cœli, Dómino.

Benedícite, aquæ omnes quæ ſuper cœlos ſunt, Dómino: * benedícite, omnes virtútes Dómini, Dómino.

Benedícite, ſol & luna, Dómino: * benedícite, ſtellæ cœli, Dómino.

Benedícite, omnis imber & ros, Dómino: * benedícite, omnes ſpíritus Dei, Dómino.

Benedícite, ignis & æſtus, Dómino: * benedícite, frigus & æſtus, Dómino.

Benedícite, rores & pruína, Dómino: * benedícite, gelu & frigus, Dómino.

Benedícite, glácies & nives, Dómino: * benedícite, noctes & dies, Dómino.

Benedícite, lux & ténebræ, Dómino: * benedícite, fúlgura & nubes, Dómino.

Benedícat terra Dóminum; * laudet & ſuperexaltet eum in ſécula.

Benedícite, montes & colles, Dómino: * benedícite, universa germinántia in terra, Dómino.

Benedícite, fontes, Dómino: * benedícite, mária & flúmina, Dómino.

Benedícite, cete & ómnia quæ moventur in aquis, Dómino: * benedícite, omnes vólucres cœli, Dómino.

Benedícite, omnes béſtiæ & pécora, Dómino: * benedícite, fílii hóminum, Dño.

Benedícat Iſrael Dñum; * laudet & ſuperexaltet eum in ſécula.

Benedícite, ſacerdótes Dómini, Dómino: * benedícite, ſervi Dómini, Dómino.

Benedícite, ſpíritus & ánimæ juſtórum, Dómino; * benedícite, ſancti & húmiles corde, Dómino.

Benedícite, Anánia, Azária, Míſael, Dómino; * laudáte & ſuperexaltáte eum in ſécula.

Loco Glória Patri. *dicitur:*

Benedicámus Patrem, & Fílium, cum ſancto Spíritu; * laudémus & ſuperexaltémus eum in ſécula.

Benedictus es, Dómine, in firmamento cœli; * & laudábilis, & glorióſus, & ſuperexaltátus in ſécula.

Ant. Benedictus es, Dómine, in throno regni tui, & ſuperlaudábilis, & ſuperexaltátus in ſécula.

Ant. 7. d. Hymnus.

Pſalmus 148.

Laudáte Dóminum, de cœlis; * laudáte eum in excelſis.

Laudáte eum, omnes Angeli ejus: * laudáte eum, omnes virtútes ejus.

Laudáte eum, ſol & luna: * laudáte eum, omnes ſtellæ & lumen.

Laudáte eum, cœli cœlórum: * & aquæ omnes quæ ſuper cœlos ſunt, laudent nomen Dómini;

Quia ipſe dixit, & facta ſunt; * ipſe mandávit, & creáta ſunt.

Státuit ea in æternum, & in ſéculū ſéculi: * præceptum póſuit, & non præteríbit.

Laudáte Dñum, de terra; * dracónes, & omnes abyſſi;

Ignis, grando, nix, glácies, ſpíritus procellárum, * quæ fáciunt verbum ejus;

Montes, & omnes colles; * ligna fructífera, & omnes cedri;

Béſtiæ, & univerſa pécora; * ſerpentes, & vólucres pennátæ;

Reges terræ, & omnes pópuli; * príncipes, & omnes júdices terræ.

Júvenes & vírgines, ſenes cum junióribus, laudent nomen Dómini; * quia exaltátum eſt nomen ejus ſolíus.

Conféſſio ejus ſuper cœlum & terram; * & exaltávit cornu pópuli ſui.

Hymnus ómnibus ſanctis

ejus, * filiis Iſrael, pópulo appropinquanti ſibi.

Ant. Hymnus ómnibus ſanctis ejus, filiis Iſrael, pópulo appropinquanti ſibi.

Capitulum. Deut. 6.

Audi, Iſrael: Dóminus Deus noſter, Dóminus unus eſt. Díliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota ánima tua, & ex tota fortitúdine tua: eruntque verba hæc in corde tuo; & meditáberis in eis ſedens in domo tua, & ámbulans in itínere, dórmiens atque conſurgens.

℟. Deo grátias.

Sic reſpondetur in fine omnium Capitulorum.

Hymnus.

Ad templa nos rurſus vocat
Surgentis auróræ nitor,
Novaſque pro læto monet
Referre grates múnere.

At victor auróram ſuo
Fulgóre Chriſtus óbruit:
Huic, magna cujus pars ſumus,
Juvat triumpho pláudere.

Quòd evolútus fáſciis
Repente mundus éxtitit
Puro renídens lúmine,
Virtútis hoc quantæ fuit!

Quòd tráditum neci Pater,
Ut fóntibus vitam daret,
Vitæ redónat Fílium,
Amóris hoc quanti fuit!

Æternus ut rerum Sator
Aſpexit orbem, prótinùs
Colóre depictum ſuo,
Probávit excellens opus.

At lætius quantò óbtulit
Seſe Patri ſpectáculum,
Cœleſtis Agni cándido
Ablútus orbis ſánguine!

Cum luce nobis rédditur
Mundi renaſcentis decor,
Occulta per quem Núminis
Mens ſurgit ad magnália.

At ſplendor æterni Patris,
Lumenque Chriſtus córdium,
Deum dat in ſe, quantus eſt,
Sub nube carnis cérnere.

Præſta, beáta Trínitas,
Ut legis ad facem tuæ
Vitémus omne quod vetas,
Sectémur omne quod jubes.
Amen.

℣. Manè aſtábo tibi, Dómine, & vidébo; ℟. Quóniam non Deus volens iniquitátem tu es. *Pſ.* 5.

Antiphona in qualibet Dominica, ut in Proprio.

Canticum Zachariæ. Luc. 1.

Benedictus Dñus Deus Iſrael, * quia viſitávit, & fecit redemptiónẽ plebis ſuæ:

Et erexit cornu ſalútis nobis * in domo David púeri ſui,

Sicut locútus eſt per os ſanctórum, * qui à ſéculo ſunt, Prophetárum ejus:

Salútem ex inimícis noſtris, * & de manu ómnium qui odérunt nos;

Ad faciendam miſericórdiam cum pátribus noſtris, * & memorári teſtaménti ſui ſancti:

Jusjurándum quod jurávit ad Abraham patrem noſtrum, * datúrum ſe nobis,

Ut ſine timóre, de manu inimicórum noſtrórum liberáti, * ſerviámus illi

In ſanctitáte & juſtítia corã ipſo * ómnibus diébus noſtris,

Et tu, puer, Prophéta Altíſſimi vocáberis; * præíbis enim ante fáciem Dómini, paráre vias ejus,

Ad dandam ſciéntiam ſalútis plebi ejus, * in remiſſiónem peccatórum eórum,

Per víſcera miſericórdiæ Dei noſtri, * in quibus viſitávit nos Oriens ex alto;

Illumináre his qui in ténebris & in umbra mortis ſedent, * ad dirigendos pedes noſtros in viam pacis.

Glória Patri.

Ant. & Oratio, ut in Proprio. Si nulla ſit commemoratio, ſtatim dicitur : Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

Poſt quamlibet Horam, ſi aliud Officium non ſequatur, dicitur ſecretò : Fidélium ánimæ per miſericórdiam Dei requieſcant in pace. Amen. *Deinde*, Pater noſter.

AD PRIMAM.

℣. Deus, in adjutórium.

Hymnus.

Jam lucis orto ſídere,
Deũ precémur ſúpplices,
Noſtras ut ipſe dírigat,
Lux increáta, ſémitas.

Nil lingua, nil peccet manus,
Nil mens inâne cógitet;
In ore ſimplex véritas,
In corde regnet cáritas.

Incœpta dum fluet dies,
O Chriſte, cuſtos pérvigil,
Quas ſævus hoſtis óbſidet,
Portas tuére ſénſuum.

Præſta diurnus ut tuæ
Subſérviat laudi labor;
Auctóre quæ te cœpimus,
Da te favente próſequi.

Superba ne nimis caro
Menti licenter ímperet;
Carnis domet ſupérbiam
Potûs cibíque párcitas.

Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. 1. D. In toto corde.

Pſalmus 117.

Confitémini Dómino quóniam bonus, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Dicat nunc Iſrael quóniam bonus, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Dicat nunc domus Aaron, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Dicant nunc qui timent Dóminum, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

De tribulatióne invocávi Dóminum, * & exaudívit me in latitúdine Dóminus.

Dóminus mihi adjútor, * non timébo quid fáciat mihi homo.

Dóminus mihi adjútor, * & ego deſpíciam inimícos meos.

Bonum eſt confídere in Dómino, * quàm confídere in hómine.

Bonum eſt ſperáre in Dómino, * quàm ſperáre in princípibus.

Omnes gentes circuiérunt me; * & in nómine Dómini quia ultus ſum in eos.

Circumdantes circumdedé-

runt me; & in nómine Dómini quia ultus ſum in eos.

Circumdedérunt me ſicut apes, & exarſérunt ſicut ignis in ſpinis; * & in nómine Dómini quia ultus ſum in eos.

Impulſus, everſus ſum ut cáderé; * & Dñs ſuſcépit me.

Fortitúdo mea, & laus mea Dóminus, * & factus eſt mihi in ſalútem.

Vox exultatiónis & ſalútis * in tabernáculis juſtórum.

Déxtera Dómini fecit virtútem, déxtera Dómini exaltávit me, * déxtera Dómini fecit virtútem.

Non móriar, ſed vivam, * & narrábo ópera Dómini.

Caſtígans caſtigávit me Dóminus; * & morti non trádidit me.

Aperíte mihi portas juſtítiæ; * ingreſſus in eas, confitébor Dómino.

Hæc porta Dómini, * juſti intrábunt in eam.

Confitébor tibi, quóniam exaudiſti me, * & factus es mihi in ſalútem.

Lápidem quem reprobavérunt ædificantes, * hic factus eſt in caput ánguli.

A Dño factum eſt iſtud, * & eſt mirábile in óculis noſtris.

Hæc eſt dies quam fecit Dóminus: * exultémus & lætémur in ea.

O Dómine, ſalvum me fac, ô Dómine, bene proſperáre: * benedictus qui venit in nómine Dómini.

Benedíximus vobis de domo Dómini: * Deus Dóminus, & illuxit nobis.

Conſtitúite diem ſolemnem in condenſis, * uſque ad cornu altáris.

Deus meus es tu, & confitébor tibi: * Deus meus es tu, & exaltábo te.

Confitébor tibi, quóniam exaudiſti me, * & factus es mihi in ſalútem.

Confitémini Dómino quóniam bonus, * quóniam in ſæculum miſericórdia ejus.

Pſalmus 118.

BEáti immaculáti in via, * qui ámbulant in lege Dómini.

Beáti qui ſcrutantur teſtimónia ejus, * in toto corde exquírunt eum.

Non enim qui operantur iniquitátem, * in viis ejus ambulavérunt.

Tu mandaſti * mandáta tua cuſtodíri nimis.

Utinam dirigantur viæ meæ * ad cuſtodiendas juſtificatiónes tuas!

Tunc non confundar, * cùm perſpéxero in ómnibus mandátis tuis.

Confitébor tibi in directióne cordis; * in eo quòd dídici judícia juſtítiæ tuæ.

Juſtificatiónes tuas cuſtódiam; * non me derelinquas uſquequáque.

In quo córrigit adoleſcéntior viam ſuam? * in cuſtodiendo ſermónes tuos.

In toto corde meo exquiſívi te; * ne repellas me à mandátis tuis.

In corde meo abſcondi elóquia tua, * ut non peccé tibi.

Benedictus es, Dómine; *

doce me juſtificatiónes tuas.

In lábiis meis * pronuntiávi ómnia judícia oris tui.

In via teſtimoniórum tuórum delectátus ſum, * ſicut in ómnibus divítiis.

In mandátis tuis exercébor, * & conſiderábo vias tuas.

In juſtificatiónibus tuis meditábor, * non obliviſcar ſermónes tuos.

Diviſio Pſalmi 118.

Retríbue ſervo tuo, viviſica me; * & cuſtódiam ſermónes tuos.

Revéla óculos meos, * & conſiderábo mirabília de lege tua.

Incola ego ſum in terra, * non abſcondas à me mandáta tua.

Concupívit ánima mea deſideráre juſtificatiónes tuas * in omni témpore.

Increpaſti ſuperbos: * maledícti qui declínant à mandátis tuis.

Aufer à me oppróbrium & contemptum; * quia teſtimónia tua exquiſívi.

Etenim ſedérunt príncipes, & adversùm me loquebantur; * ſervus autem tuus exercebátur in juſtificatiónibus tuis.

Nam & teſtimónia tua meditátio mea eſt, * & conſílium meum juſtificatiónes tuæ.

Adhæſit pavimento ánima mea: * vivífica me ſecundùm verbum tuum.

Vias meas enuntiávi, & exaudiſti me; * doce me juſtificatiónes tuas.

Viam juſtificatiónum tuórum inſtrue me; * & exercébor in mirabílibus tuis.

Dormitávit ánima mea præ tædio: * confirma me in verbis tuis.

Viam iniquitátis ámove à me, * & de lege tua miſerére mei.

Viam veritátis elégi, * judícia tua non ſum oblítus.

Adhæſi teſtimóniis tuis, Dñe, * noli me confúndere.

Viam mandatórum tuórum cucurri, * cùm dilataſti cor meum.

In Feſto SS Trinitatis, & in omnibus Dominicis, niſi aliter notetur, dicitur hic Symbolum ſequens.

Quicumque vult ſalvus eſſe, * ante ómnia opus eſt ut téneat cathólicam fidé:

Quam niſi quiſque íntegram inviolatamque ſerváverit, * abſque dúbio in æternum períbit.

Fides autem cathólica hæc eſt, * ut unum Deum in Trinitáte, & Trinitátem in Unitáte venerémur;

Neque confundentes perſónas, * neque ſubſtántiam ſeparantes.

Alia eſt enim perſóna Patris, ália Fílii, * ália Spíritûs ſancti.

Sed Patris, & Fílii, & Spíritûs ſancti una eſt divínitas, * æquális glória, coætérna majeſtas.

Qualis Pater, talis Fílius, * talis Spíritus ſanctus.

Increátus Pater, increátus Fílius, * increátus Spíritus ſanctus.

Immenſus Pater, immenſus Fílius, * immenſus Spíritus ſanctus.

Æternus Pater, æternus Fílius, * æternus Spíritus ſanctus;

Et tamen non tres æterni, * ſed unus æternus.

Sicut non tres increáti, nec tres immenſi, * ſed unus increátus, & unus immenſus.

Similiter omnípotens Pater, omnípotens Fílius, * omnípotens Spíritus ſanctus;

Et tamen non tres omnipotentes, * ſed unus omnípotens.

Ita Deus Pater, Deus Fílius, * Deus Spíritus ſanctus;

Et tamen non tres dii, * ſed unus eſt Deus.

Ita Dóminus Pater, Dóminus Fílius, * Dóminus Spíritus ſanctus;

Et tamen non tres dómini, * ſed unus eſt Dóminus.

Quia ſicut ſingillátim unamquemque perſónam Deum ac Dóminum confitéri chriſtiána veritáte compéllimur; * ita tres deos aut dóminos dícere cathólica religióne prohibémur.

Pater à nullo eſt factus, * nec creátus, nec génitus.

Fílius à Patre ſolo eſt, * non factus, nec creátus, ſed génitus.

Spíritus ſanctus à Patre & Fílio, * non factus, nec creátus, nec génitus, ſed procédens.

Unus ergo Pater, non tres patres: unus Fílius, non tres fílii; * unus Spíritus ſanctus, non tres ſpíritus ſancti.

Et in hac Trinitáte nihil prius aut poſtérius, nihil majus aut minus; * ſed totæ tres perſónæ coætérnæ ſibi ſunt & coæquáles.

Ita ut per ómnia, ſicut jam ſuprà dictum eſt, * & Unitas in Trinitáte, & Trínitas in Unitáte veneranda ſit.

Qui vult ergo ſalvus eſſe, * ita de Trinitáte ſéntiat.

Sed neceſſárium eſt ad ætérnam ſalútem, * ut Incarnatiónem quoque Dñi noſtri Jeſu Chriſti fidéliter credat.

Eſt ergo fides recta, ut credámus & confiteámur, * quia Dóminus noſter Jeſus Chriſtus Dei Fílius, Deus & homo eſt.

Deus eſt ex ſubſtántia Patris ante ſécula génitus, * & homo eſt ex ſubſtántia matris in ſéculo natus.

Perfectus Deus, perfectus homo; * ex ánimâ rationáli & humána carne ſubſiſtens.

Æquális Patri ſecundùm divinitátem, * minor Patre ſecundùm humanitátem.

Qui licèt Deus ſit & homo, * non duo tamen, ſed unus eſt Chriſtus.

Unus autem non converſióne divinitátis in carnem, * ſed aſſumptióne humanitátis in Deum.

Unus omníno, non confuſióne ſubſtántiæ, * ſed unitáte perſónæ.

Nam ſicut ánima rationális & caro unus eſt homo, * ita Deus & homo unus eſt Chriſtus;

Qui paſſus eſt pro ſalúte noſtra, deſcendit ad ínferos, * tértiâ die reſurrexit à mórtuis:

Aſcendit ad cœlos, ſedet ad déxteram Dei Patris omnipoténtis, * inde ventúrus eſt judicáre vivos & mórtuos:

Ad cujus adventum omnes hómines reſúrgere habent cum corpóribus ſuis, * & reddituri ſunt de factis próprris ratiónem:

Et qui bona egérunt, ibunt in vitam æternam; * qui veró mala, in ignem æternum.

Hæc eſt fides cathólica; * quam niſi quíſque fidéliter firmiterque crediderit, ſalvus eſſe non póterit.

Ant. In toto corde meo exquiſivi te, Dómine; doce me juſtificatiónes tuas. *Pſ.* 118.

Capitulum. Epheſ. 5.

ERátis aliquando ténebræ; nunc autem lux in Dómino. Ut filii lucis ambuláte; fructus enim lucis eſt in omni bonitáte, & juſtítia, & veritáte: probantes quid ſit beneplácitum Deo.

℟. *breve.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. *Repet.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. ℣. Qui ſedes * ad déxteram Patris, [*Hic* ℣. *quandoquè mutandus eſt, ut notatur in Proprio.*] * Miſerére nobis. Glória Patri, & Filio, & Spirítui ſancto. *Repetitur* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. *Matt.* 16. *Tob.* 8. *Hebr.* 1.

℣. Exurge, Dómine, ádjuva nos; ℟. Et rédime nos propter nomen tuum. *Pſ.* 43.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

DOmine Deus omnípotens, qui ad princípium hujus diéi nos perveníre feciſti, tuâ nos hódie ſalva virtúte; ut ad nullum declinémus peccátum, ſed ſemper ad tuam juſtítiam faciendam noſtra procédant elóquia, dirigantur cogitatiónes & ópera; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

AD OFFICIUM CAPITULI.

Primò fit lectio Martyrologii, in cujus fine nihil reſpondetur, ſed ſtatim Hebdomadarius dicit:

℣. Pretióſa in conſpectu Dómini ℟. Mors ſanctórum ejus. *Pſ.* 115.

SAncta María, & omnes ſancti ádjuvent nos in oratiónibus ſuis pro nobis ad Deum; ut ſecundùm eum, qui vocávit nos, Sanctum, & ipſi in omni converſatióne ſancti ſimus. *Rom.* 15. 1. *Petr.* 1. ℟. Amen.

Deinde ubi legitur Necrologium, poſt ejus lectionem dicitur: *Pſalmus* 129.

DE profundis clamávi ad te, Dómine; * Dómine, exaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendentes * in vocem deprecatiónis meæ.

Si iniquitátes obſervàveris, Dómine; * Dómine, quis ſuſtinébit?

Quia apud te propitiátio eſt, * & propter legem tuam ſuſtínui te, Dómine.

Suſtínuit ánima mea in verbo ejus, * ſperávit ánima mea in Dómino.

A cuſtódia matutína uſque ad noctem * ſperet Iſrael in Dómino;

Quia apud Dóminum miſericórdia, * & copióſa apud eum redémptio;

Et ipſe rédimet Iſrael * ex ómnibus iniquitátibus ejus.

Réquiem æternam dona eis, Dómine; * & lux perpétua lúceat eis.

℣. Requieſcant in pace. ℟. Amen.

℣. Dñe, exaudi. ℣. Dñus vobiſcum. Orémus.

ABſolve, quæſumus, Dómine, ab omni vínculo delictórum ánimas Pontíficum, Fratrum, ac Benefactórum noſtrórum, & ómnium Fidélium defunctórum; ut in reſurrectiónis glória, inter ſanctos & electos tuos reſuſcitáti reſpírent; Per eum qui ventúrus eſt judicáre vivos & mórtuos, & ſéculum per ignem.

℟. Amen.

Poſtea fit lectio Canonis, qui pro ſingulis diebus habetur ſuo loco.

Lector petit benedictionem, dicens: Jube, domne, benedícere. [*Lectrix dicit*, domna. *Solus vel sola recitans*, Dómine.]

Bened. Det Dóminus leges ſuas in mentem noſtram, & in corde noſtro ſuperſcríbat eas. *Hebr.* 8. ℟. Amen.

Lector legit Canonem, & in fine ſubjungit: Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

Poſt Lectionem, Hebdomadarius dicit: Adjutórium noſtrum in nómine Dómini, ℟. Qui fecit cœlum & terram. *Pſ.* 123.

Submiſſiori voce dicit: Benedícite. *Lector verſus ad eum,* Deus. *Hebd.* Deus pacis aptet nos in omni bono, ut faciámus ejus voluntátem, fáciens in nobis quod pláceat coram ſe. *Hebr.* 13. *Lector,* Amen.

Secretò, Et fidélium ánimæ per miſericórdiam Dei requieſcant in pace.

℟. Amen.

Sic dicitur Officium Capituli in omnibus Feſtis feriatis à populo.

AD TERTIAM.

℣. Deus, in adjutórium.

Hymnus.

O Fons amóris, Spíritus,
O ſancte donórum parens,
Tuas refúſus íntimis
Accende flammas córdibus.

Qui caritátis vínculo
Cum Patre nectis Fílium,
Et nos amóris mútui
Arctis coapta néxibus.

Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

ſancta confitétur Eccléſia

Patrem * immenſæ majeſtátis :

Venerandum tuum veſum, * & únicum Fílium ;

Sanctum quoque * paraclétum Spíritum.

Tu rex glóriæ, * Chriſte :

Tu Patris * ſempitérnus es Fílius :

Tu, ad liberandum ſuſceptúrus hóminem, * non horruiſti Vírginis úterum :

Tu, devicto mortis acúleo, * aperuiſti credéntibus regna cœlórum :

Tu ad déxteram Dei ſedes * in glória Patris.

Judex créderis * eſſe ventúrus.

Te ergo quæſumus, fámulis tuis ſúbveni, * quos pretióſo ſánguine redemiſti.

Ætérnâ fac * cum ſanctis tuis in glóriâ numerári.

Salvum fac pópulum tuum, Dómine, * & bénedic hæreditáti tuæ.

Et rege eos, * & extolle illos uſque in ætérnum.

Per ſíngulos dies * benedícimus te ;

Et laudámus nomen tuum in ſǽculum, * & in ſǽculum ſǽculi.

Dignáre, Dñe, die iſto * ſine peccáto nos cuſtodíre.

Miſerére noſtri, Dómine, * miſerére noſtri.

Fiat miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos, * quemádmodum ſperávimus in te.

In te, Dómine, ſperávi ; * non confúndar in ætérnum.

℣. *Sacerd.* Anima mea exultábit in Dómino ; ℟. Et delectábitur ſuper ſalutári ſuo. *Pſ.* 34.

Si non continuò ſequantur Laudes, hîc dicitur: Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo. Orémus. *deinde Oratio propria, cum integra concluſione. Et tunc ante Laudes dicitur ſecretò* Pater. *&* Ave.

AD LAUDES.

DEus, in adjutórium meũ intende : ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. *Pſ.* 69. Glória Patri.

Ant. 8. *G.* Deus.

Pſalmus 62.

DEus, Deus meus, * ad te de luce vígilo.

Sitívit in te ánima mea : quàm multipliciter tibi caro mea * in terra déſerta, & ínvia, & inaquóſa.

Sic in ſancto appárui tibi, * ut vidérem virtútem tuam & glóriam tuam.

Quóniam mélior eſt miſericórdia tua ſuper vitas, * lábia mea laudábunt te.

Sic benedícam te in vita mea, * & in nómine tuo levábo manus meas.

Sicut ádipe & pinguédine repleátur ánima mea, * & lábiis exultatiónis laudábit os meum.

Si memor fui tui ſuper ſtratum meum, * in matutínis meditábor in te.

Quia fuiſti adjútor meus, * & in velamento alárum tuárum exultábo.

Adhæſit ánima mea poſt te ; * me ſuſcépit déxtera tua.

plexi ſunt me; * & legem tuam non ſum oblítus.

Médiâ nocte ſurgébam ad confitendum tibi * ſuper judícia juſtificatiónis tuæ.

Párticeps ego ſum ómnium timéntium te, * & cuſtodiéntium mandáta tua.

Miſericórdiâ tuâ, Dómine, plena eſt terra: * juſtificatiónes tuas doce me.

Diviſio Pſalmi 118.

BOnitátem feciſti cum ſervo tuo, Dómine, * ſecundùm verbum tuum.

Bonitátem, & diſciplínam, & ſciéntiam doce me; * quia mandátis tuis crédidi.

Priuſquàm humiliárer, ego delíqui; * proptéreà elóquium tuum cuſtodívi.

Bonus es tu; * & in bonitáte tua doce me juſtificatiónes tuas.

Multiplicáta eſt ſuper me iníquitas ſuperbórum; * ego autem in toto corde meo ſcrutábor mandáta tua.

Coagulátum eſt ſicut lac cor eórum; * ego veró legem tuam meditátus ſum.

Bonum mihi quia humiliaſti me, * ut diſcam juſtificatiónes tuas.

Bonum mihi lex oris tui * ſuper míllia auri & argenti.

Manus tuæ fecérunt me, & plaſmavérunt me: * da mihi intellectum, & diſcam mandáta tua.

Qui timent te, vidébunt me, & lætabuntur; * quia in verba tua ſuperſperávi.

Cognóvi, Dómine, quia æquitas judícia tua, * & in veritáte tua humiliaſti me.

Fiat miſericórdia tua ut conſolétur me, * ſecundùm elóquium tuum ſervo tuo.

Véniant mihi miſeratiónes tuæ, & vivam; * quia lex tua meditátio mea eſt.

Confundantur ſuperbi, quia injuſtè iniquitátem fecérunt in me; * ego autem exercébor in mandátis tuis.

Convertantur mihi timentes te, * & qui novérunt teſtimónia tua.

Fiat cor meum immaculátum in juſtificatiónibus tuis, * ut non confundar.

Ant. Da mihi intellectû, & ſcrutábor legem tuam, Dñe.

Capitulum. 1. Joan. 2.

IN hoc ſcimus quóniam cógnovimus Deum, ſi mandáta ejus obſervémus. Qui dicit ſe noſſe eum, & mandáta ejus non cuſtódit, mendax eſt, & in hoc véritas non eſt: qui autem ſervat verbum ejus, verè in hoc cáritas Dei perfecta eſt.

℟. *br.* Inclína cor meum, Deus, * In teſtimónia tua. Inclína. ℣. Averte óculos meos, ne vídeant vanitátem: * in via tua vivífica me, * In teſtimónia tua. Glória Patri. Inclína.

℣. Deduc me in sémitam mandatórum tuórũ; ℟. Quia ipſam vólui. *Pſ.* 118.

Oratio conveniens.

AD SEXTAM.

℣. Deus, in adjutórium.

Hymnus.

JAm ſolis excelſum jubar
Toto coruſcat lúmine;

Benedícite, lux & ténebræ, Dómino: * benedícite, fúlgura & nubes, Dómino.

Benedícat terra Dóminum; * laudet & ſuperexaltet eum in ſécula.

Benedícite, montes & colles, Dómino: * benedícite, univerſa germinántia in terra, Dómino.

Benedícite, fontes, Dómino: * benedícite, mária & flúmina, Dómino.

Benedícite, cete & ómnia quæ moventur in aquis, Dómino: * benedícite, omnes vólucres cœli, Dómino.

Benedícite, omnes béſtiæ & pécora, Dómino: * benedícite, fílii hóminum, Dño.

Benedícat Iſrael Dñum; * laudet & ſuperexaltet eum in ſécula.

Benedícite, ſacerdótes Dómini, Dómino: * benedícite, ſervi Dómini, Dómino.

Benedícite, ſpíritus & ánimæ juſtórum, Dómino; * benedícite, ſancti & húmiles corde, Dómino.

Benedícite, Anánia, Azária, Míſael, Dómino; * laudáte & ſuperexaltáte eum in ſécula.

Loco Glória Patri. *dicitur*:

Benedicámus Patrem, & Fílium, cum ſancto Spíritu; * laudémus & ſuperexaltémus eum in ſécula.

Benedíctus es, Dómine, in firmamento cœli; * & laudábilis, & glorióſus, & ſuperexaltátus in ſécula.

Ant. Benedíctus es, Dómine, in throno regni tui, & ſuperlaudábilis, & ſuperexaltátus in ſécula.

Ant. 7. *d.* Hymnus.

Pſalmus 148.

LAudáte Dóminum, de cœlis; * laudáte eum in excelſis.

Laudáte eum, omnes Angeli ejus: * laudáte eum, omnes virtútes ejus.

Laudáte eum, ſol & luna: * laudáte eum, omnes ſtellæ & lumen.

Laudáte eum, cœli cœlórum: * & aquæ omnes quæ ſuper cœlos ſunt, laudent nomen Dómini;

Quia ipſe dixit, & facta ſunt; * ipſe mandávit, & creáta ſunt.

Státuit ea in æternum, & in ſéculũ ſéculi: * præceptum póſuit, & non præteríbit.

Laudáte Dñum, de terra; * dracónes, & omnes abyſſi;

Ignis, grando, nix, glácies, ſpíritus procellárum, * quæ fáciunt verbum ejus;

Montes, & omnes colles; * ligna fructífera, & omnes cedri;

Béſtiæ, & univerſa pécora; * ſerpentes, & vólucres pennátæ;

Reges terræ, & omnes pópuli; * príncipes, & omnes júdices terræ.

Júvenes & vírgines, ſenes cum junióribus, laudent nomen Dómini; * quia exaltátum eſt nomen ejus ſolíus.

Conféſſio ejus ſuper cœlum & terram; * & exaltávit cornu pópuli ſui.

Hymnus ómnibus ſanctis

bum tuum, * & lumen ſémitis meis.

Jurávi & ſtátui * cuſtodíre judícia juſtítiæ tuæ.

Humiliátus ſum uſquequáque, Dómine; * vivífica me ſecundùm verbum tuum.

Voluntária oris mei beneplácita fac, Dómine, * & judícia tua doce me.

Anima mea in mánibus meis ſemper, * & legem tuam non ſum oblítus.

Poſuérunt peccatóres láqueum mihi, * & de mandátis tuis non errávi.

Hæreditáte acquiſívi teſtimónia tua in æternũ, * quia exultátio cordis mei ſunt.

Inclinávi cor meum ad faciendas juſtificatiónes tuas in æternum, * propter retributiónem.

Diviſio Pſalmi 118.

INíquos ódio hábui, * & legem tuam diléxi.

Adjútor & ſuſceptor meus es tu; * & in verbum tuum ſuperſperávi.

Declináte à me, maligni, * & ſcrutábor mandáta Dei mei.

Súſcipe me ſecundùm elóquium tuum, & vivam; * & non confundas me ab expectatióne mea.

Adjuva me, & ſalvus ero; * & meditábor in juſtificatiónibus tuis ſemper.

Spreviſti omnes diſcedentes à judíciis tuis, * quia injuſta cogitátio eórum.

Prævaricantes reputávi omnes peccatóres terræ; * ideo diléxi teſtimónia tua.

Confige timóre tuo carnes meas; * à judíciis enim tuis tímui.

Feci judícium & juſtítiã, * non tradas me calumniántibus me.

Súſcipe ſervum tuum in bonum: * non calumniéntur me ſuperbi.

Oculi mei defecérunt in ſalutáre tuum, * & in elóquium juſtítiæ tuæ.

Fac cum ſervo tuo ſecundùm miſericórdiam tuam, * & juſtificatiónes tuas doce me.

Servus tuus ſum ego: * da mihi intellectum, ut ſciam teſtimónia tua.

Tempus faciendi, Dñe: * diſſipavérunt legem tuam.

Ideo diléxi mandáta tua * ſuper aurum & topázion.

Proptéreà ad ómnia mandáta tua dirigébar: * omnem viam iníquam ódio hábui.

Ant. Inclinávi cor meum ad faciendas juſtificatiónes tuas in æternum.

Capitulum. 1. Joan. 5.

HÆc eſt cáritas Dei, ut mandáta ejus cuſtodiámus; & mandáta ejus grávia non ſunt.

℟. *br.* Teſtimónia tua intelléxi, Dómine: * Latum mandátum tuum nimis. Teſtimónia. ℣. Omnis conſummatiónis * vidi finem: * Latum. Glória Patri. Teſtimónia tua.

℣. Diléxi mandáta tua ſuper aurum; ℟. Proptéreà ad ómnia mandáta tua dirigébar. *Pſ.* 118.

Oratio conveniens.

AD NONAM.

℣. Deus, in adjutórium.

Hymnus.

LAbente jam ſolis rotâ,
Inclínat in noctem dies;
Sic vita ſuprémam cito
Feſtínat ad metam gradu.
O Chriſte, dum fixus cruci
Expandis orbi bráchia,
Amáre da crucem; tuo
Da nos in amplexu mori.
Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. 4. E. Omnia.

Ex Pſalmo 118.

MIrabília teſtimónia tua; * ídeo ſcrutáta eſt ea ánima mea.

Declarátio ſermónum tuórum illúminat, * & intellectum dat párvulis.

Os meum apérui, & attraxi ſpíritum, * quia mandáta tua deſiderábam.

Aſpice in me, & miſerére mei, * ſecundùm judícium diligéntium nomen tuum.

Greſſus meos dírige ſecundùm elóquium tuum; * & non dominétur meî omnis injuſtítia.

Rédime me à calúmniis hóminum, * ut cuſtódiam mandáta tua.

Fáciem tuam illúmina ſuper ſervum tuum, * & doce me juſtificatiónes tuas.

Exitus aquárum deduxérunt óculi mei; * quia non cuſtodiérunt legem tuam.

Juſtus es, Dómine, * & rectum judícium tuum.

Mandaſti juſtítiam teſtimónia tua, * & veritátem tuam nimis.

Tabéſcere me fecit zelus meus, * quia oblíti ſunt verba tua inimíci mei.

Ignítum elóquium tuum vehementer; * & ſervus tuus diléxit illud.

Adoleſcéntulus ſum ego, & contemptus; * juſtificatiónes tuas non ſum oblítus.

Juſtítia tua, juſtítia in ætérnum; * & lex tua véritas.

Tribulátio & angúſtia invenérunt me: * mandáta tua meditátio mea eſt.

Æquitas teſtimónia tua in ætérnum: * intelléctum da mihi, & vivam.

Diviſio Pſalmi 118.

CLamávi in toto corde meo, exaudi me, Dómine; * juſtificatiónes tuas requíram.

Clamávi ad te, ſalvum me fac; * ut cuſtódiã mandáta tua.

Prævéni in maturitáte, & clamávi, * quia in verba tua ſuperſperávi.

Prævenérunt óculi mei ad te dilúculo, * ut meditárer elóquia tua.

Vocem meam audi ſecundùm miſericórdiam tuam, Dómine; * & ſecundùm judícium tuum vivífica me.

Appropinquavérunt perſequentes me iniquitáti; * à lege autẽ tua longe facti ſunt.

Propè es tu, Dómine, * & omnes viæ tuæ véritas.

Inítio cognóvi de teſtimóniis tuis, * quia in ætérnum fundaſti ea.

Vide humilitátem meam, & éripe me; * quia legem tuam non ſum oblítus.

Júdica judícium meum, & rédime me: * propter elóquium tuum vivífica me.

Longè à peccatóribus ſalus, * quia juſtificatiónes tuas non exquiſiérunt.

Miſericórdiæ tuæ multæ, Dómine: * ſecundùm judícium tuum vivífica me.

Multi qui perſequuntur me, & tríbulant me; * à teſtimóniis tuis non declinávi.

Vidi prævaricantes, & tabeſcébam, * quia elóquia tua non cuſtodiérunt.

Vide quóniá mandáta tua diléxi, Dómine: * in miſericórdia tua vivífica me.

Princípium verbórum tuórum véritas: * in æternum ómnia judícia juſtítiæ tuæ.

Diviſio Pſalmi 118.

PRíncipes perſecúti ſunt me gratìs, * & à verbis tuis formidávit cor meum.

Lætábor ego ſuper elóquia tua, * ſicut qui invénit ſpólia multa.

Iniquitátem ódio hábui, & abominátus ſum; * legem autem tuam diléxi.

Sépties in die laudem dixi tibi * ſuper judícia juſtítiæ tuæ.

Pax multa diligéntibus legem tuam; * & non eſt illis ſcándalum.

Expectábam ſalutáre tuum, Dñe,* & mandáta tua diléxi.

Cuſtodívit ánima mea teſtimónia tua, * & diléxit ea veheménter.

Servávi mandáta tua, & teſtimónia tua; * quia omnes viæ meæ in conſpectu tuo.

Appropinquet deprecátio mea in conſpectu tuo, Dómine: * juxta elóquium tuum da mihi intellectum.

Intret poſtulátio mea in conſpectu tuo: * ſecundùm elóquium tuum éripe me.

Eructábunt lábia mea hymnum, * cùm docúeris me juſtificatiónes tuas.

Pronuntiábit lingua mea elóquium tuum, * quia ómnia mandáta tua æquitas.

Fiat manus tua ut ſalvet me, * quóniam mandáta tua elégi.

Concupívi ſalutáre tuum, Dómine; * & lex tua meditátio mea eſt.

Vivet ánima mea, & laudábit te; * & judícia tua adjuvábunt me.

Errávi ſicut ovis quæ périit: * quære ſervum tuum, quia mandáta tua non ſum oblítus.

Ant. Omnia mandáta tua æquitas: pax multa diligéntibus legem tuam, Dómine.

Capitulum. 1. Tim. 1.

FInis præcepti eſt cáritas de corde puro, & conſciéntiâ bonâ, & fide non fictâ.

℟. *br.* Omnes viæ meæ * In conſpectu tuo, Dñe. Omnes.

℣. Servávi mandáta tua * & teſtimónia tua, * In conſpectu tuo. Glória. Omnes.

℣. Cuſtodívit ánima mea teſtimónia tua; ℟. Et diléxit ea veheménter. *Pſ.* 118.

Oratio conveniens.

AD

AD VESPERAS.

℣. Deus, in adjutórium.

Ant. 7. c. Dixit Dñus.

Pſalmus 109.

DIxit Dóminus Dómino meo : * Sede à dextris meis,

Donec ponã inimícos tuos* ſcabellum pedum tuórum.

Virgam virtútis tuæ emittet Dñus ex Sion: dominâre in médio inimicórum tuórũ.

Tecum princípium in die virtútis tuæ in ſplendóribus ſanctórum : * ex útero ante lucíferum génui te.

Jurâvit Dóminus, & non pœnitébit eum : * Tu es Sacerdos in æternum ſecundùm órdinem Melchíſedech.

Dóminus à dextris tuis, * confrégit in die iræ ſuæ reges.

Judicábit in natiónibus, implébit ruínas, * conquaſſábit cápita in terra multórum.

De torrente in via bibet ; * proptéreà exaltábit caput.

Ant. Dixit Dóminus Dño meo : Sede à dextris meis.

Ant. 4. d. Fidélia.

Pſalmus 110.

COnfitébor tibi, Dómine, in toto corde meo, * in concílio juſtórum & congregatióne.

Magna ópera Dómini, * exquiſíta in omnes voluntátes ejus.

Confeſſio & magnificéntia opus ejus, * & juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi.

Memóriam fecit mirabílium ſuórum miſéricors & miſerátor Dóminus : * eſcam dedit timéntibus ſe.

Memor erit in ſéculum teſtamenti ſui : * virtútem óperum ſuórum annuntiábit pópulo ſuo ;

Ut det illis hæreditátem géntium : * ópera mánuum ejus véritas & judícium.

Fidélia ómnia mandáta ejus, confirmáta in ſéculum ſéculi, * facta in veritáte & æquitáte.

Redemptiónem miſit pópulo ſuo,* mandávit in æternum teſtamentum ſuum.

Sanctum & terríbile nomen ejus : * inítium ſapiéntiæ timor Dómini.

Intellectus bonus ómnibus faciéntibus eum : * laudátio ejus manet in ſéculum ſéculi.

Ant. Fidélia ómnia mandáta ejus, confirmáta in ſéculum ſéculi.

Ant. 1. *f.* Qui timet Dñum.

Pſalmus 111.

BEátus vir qui timet Dóminum, * in mandátis ejus volet nimis.

Potens in terra erit ſemen ejus : * generátio rectórum benedicétur.

Glória & divítiæ in domo ejus, * & juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi.

Exortum eſt in ténebris lumen rectis : * miſéricors, & miſerátor, & juſtus.

Jucundus homo qui miſerétur & cómmodat, diſpónet ſermónes ſuos in judício ; * quia in æternum non commovébitur.

In memória æterna erit juſtus ; * ab auditióne mala non timébit.

Parátum cor ejus ſperáre in Dómino, confirmátum eſt cor ejus; * non commovébitur, donec deſpíciat inimícos ſuos.

Diſperſit, dedit paupéribus; * juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi : cornu ejus exaltábitur in glória.

Peccátor vidébit & iraſcétur, déntibus ſuis fremet & tabeſcet : * deſidérium peccatórum períbit.

Ant. Qui timet Dóminũ, in mandátis ejus cupit nimis.

Ant. 7. c. Sit nomen.

Pſalmus 112.

LAudáte, púeri, Dóminum; * laudáte nomen Dómini.

Sit nomen Dómini benedictum, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum.

A ſolis ortu uſque ad occáſum * laudábile nomen Dómini.

Excelſus ſuper omnes gentes Dóminus, * & ſuper cœlos glória ejus.

Quis ſicut Dóminus Deus noſter, qui in altis hábitat, * & humília réſpicit in cœlo & in terra?

Súſcitans à terra ínopem, * & de ſtércore érigens páuperem,

Ut cóllocet eum cum princípibus, * cum princípibus pópuli ſui;

Qui habitáre facit ſtérilem in domo, * matrem filiórum lætantem.

Ant. Sit nomen Dómini benedictum in ſécula.

Ant. 1. A. Nos qui vívimus.

Pſalmus 113.

IN éxitu Iſrael de Ægypto, * domûs Jacob de pópulo bárbaro,

Facta eſt Judæa ſanctificátio ejus, * Iſrael poteſtas ejus.

Mare vidit, & fugit: * Jordánis converſus eſt retrorſû.

Montes exultavérunt ut aríetes, * & colles ſicut agni óvium.

Quid eſt tibi, mare, quòd fugiſti? * & tu, Jordánis, quia converſus es retrorsùm?

Montes, exultaſtis ſicut aríetes? * & colles, ſicut agni óvium?

A fácie Dómini mota eſt terra, * à fácie Dei Jacob,

Qui convertit petram in ſtagna aquárum, * & rupem in fontes aquárum.

Non nobis, Dómine, non nobis, * ſed nómini tuo da glóriam ſuper miſericórdia tua & veritáte tua;

Nequando dicant gentes: * Ubi eſt Deus eórum?

Deus autem noſter in cœlo; * ómnia quæcumque vóluit, fecit.

Simulácra géntium argentum & aurum, * ópera mánuum hóminum.

Os habent, & non loquentur; * óculos habent, & non vidébunt.

Aures habent, & non áudient; * nares habent, & non odorábunt.

Manus habent, & non palpábunt; pedes habent, & non ambulábunt: * non clamábunt in gútture ſuo.

Símiles illis fiant qui fa-

cidunt ea, * & omnes qui confídunt in eis.

Domus Iſrael ſperávit in Dómino; * adjútor eórum & protéctor eórum eſt.

Domus Aaron ſperávit in Dómino; * adjútor eórum & protéctor eórum eſt.

Qui timent Dóminum, ſperavérunt in Dómino; * adjútor eórum & protéctor eórum eſt.

Dóminus memor fuit noſtri, * & benedixit nobis.

Benedixit dómui Iſrael, * benedixit dómui Aaron.

Benedixit ómnibus qui timent Dóminum, * puſíllis cum majóribus.

Adjíciat Dóminus ſuper vos, * ſuper vos, & ſuper fílios veſtros.

Benedícti vos à Dómino * qui fecit cœlum & terram.

Cœlum cœli Dómino; * terram autem dedit fíliis hóminum.

Non mórtui laudábunt te, Dómine, * neque omnes qui deſcendunt in infernum.

Sed nos qui vívimus, benedícimus Dómino, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculũ.

Ant. Nos qui vívimus, benedícimus Dómino.

Capitulum. Epheſ. 1.

BEnedíctus Deus, & Pater Dñi noſtri Jeſu Chriſti, qui benedixit nos in omni benedictióne ſpirituáli in cœléſtibus in Chriſto, ſicut elégit nos in ipſo ante mundi conſtitutiónem, ut eſſémus ſancti & immaculáti in conſpectu ejus in caritáte.

Hymnus.

O Lúce qui mortálibus
Lates inacceſsá, Deus,
Præſente quo ſancti tremunt
Nubuntque vultus Angeli:
Hîc, ceu profundá conditi
Demérgimur calígine:
Æternus at noctem ſuo
Fulgóre depellet dies.
Hunc nempe nobis præparas,
Nobis reſervas hunc diem,
Quem vix adumbrat ſplén dida
Flammantis aſtri cláritas.
Móráris, heu! nimis diu
Moráris, optátus dies:
Ut te fruámur, nóxii
Linquenda moles córporis.
His cùm ſolúta vínculis
Mens evolárit, ô Deus,
Vidére te, laudáre te,
Amáre te non déſinet.
Ad omne nos apta bonum,
Fœcunda donis Trínitas:
Fac lucis uſúræ brevi
Æterna ſuccédat dies.
Amen.

℣. In Deo laudábimur totâ die; ℟. Et in nómine tuo confitébimur in ſéculum. *Pſ.* 43.

Antiph. ut in Proprio.

Canticum B. Mariæ Virginis.

Luc. 1.

MAgníficat * ánima mea Dóminum,

Et exultávit ſpíritus meus * in Deo ſalutári meo;

Quia reſpexit humilitátem ancillæ ſuæ: * ecce enim ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes.

Quia fecit mihi magna quí

potens eſt ; * & ſanctum nomen ejus ;

Et miſericórdia ejus à progénie in progénies * timéntibus eum.

Fecit poténtiam in bráchio ſuo ; * diſperſit ſuperbos mente cordis ſui.

Depóſuit potentes de ſede, * & exaltávit húmiles.

Eſurientes implévit bonis,* & dívites dimíſit inánes.

Suſcépit Iſrael púerum ſuũ,* recordátus miſericórdiæ ſuæ,

Sicut locútus eſt ad patres noſtros, * Abraham, & ſémini ejus in ſécula.

Deinde dicitur Antiphona & Oratio conveniens.

AD COMPLETORIUM.

Converte nos, Deus ſalutáris noſter ; ℟. Et averte iram tuam à nobis. *Pſ.* 84.

℣. Deus, in adjutórium.

Ant. 8. G. Scuto.

Pſalmus 4.

Cum invocárem, exaudívit me Deus juſtítiæ meæ : * in tribulatióne dilataſti mihi.

Miſerére mei, * & exaudi oratiónem meam.

Fílii hóminum, úſquequò gravi corde ? * ut quid dilígitis vanitátem, & quæritis mendácium ?

Et ſcitóte quóniam mirificávit Dóminus ſanctum ſuum : * Dóminus exáudiet me, cùm clamávero ad eum.

Iraſcímini & nolíte peccáre : * quæ dícitis in córdibus veſtris, in cubílibus veſtris compungímini.

Sacrificáte ſacrificium juſtítiæ, & ſperáte in Dómino : * multi dicunt, Quis oſtendit nobis bona ?

Signátum eſt ſuper nos lumen vultûs tui, Dómine ; * dediſti lætítiá in corde meo.

A fructu frumenti, vini & ólei ſui * multiplicáti ſunt.

In pace in idipſum dórmiam * & requieſcam.

Quóniam tu, Dómine, * ſinguláriter in ſpe conſtituiſti me.

Pſalmus 90.

Qui hábitat in adjutório Altíſſimi, * in protectióne Dei cœli commorábitur.

Dicet Dómino : Suſceptor meus es tu, & refúgium meum : * Deus meus, ſperábo in eum ;

Quóniam ipſe liberávit me de láqueo venántium, * & à verbo áſpero.

Scápulis ſuis obumbrábit tibi, * & ſub pennis ejus ſperábis.

Scuto circúmdabit te véritas ejus ; * non timébis à timóre nocturno ;

A ſagitta volante in die ; à negótio perambulante in ténebris, * ab incurſu & dæmónio meridiáno.

Cadent à látere tuo mille, & decem míllia à dextris tuis ; * ad te autem non appropinquábit.

Verúmtamen óculis tuis conſiderábis, * & retributiónem peccatórum vidébis.

Quóniam : Tu es, Dómine, ſpes mea ; * Altíſſimum poſuiſti refúgium tuum.

accédet ad te ma-
* & flagellum non
inquábit tabernáculo

niam Angelis ſuis
vit de te, * ut cuſtó-
in ómnibus viis tuis;
ánibus portábunt te, *
offendas ad lápidem
tuum.
r áſpidem & baſiliſ-
nbulábis, * & concul-
ónem & dracónem.
niam in me ſperávit,
o eum : * prótegam
uóniam cognóvit no-
eum.
nábit ad me, * & ego
am eum.
ipſo ſum in tribula-
* erípiam eum, &
ábo eum.
gitúdine diérum re-
eum, * & oſtendam
utáre meum.
Pſalmus 133.
e nunc benedícite Dó-
inum, * omnes ſervi
ii.
ſtatis in domo Dñi, *
is domûs Dei noſtri,
óctibus extóllite ma-
ſtras in ſancta, * &
cite Dóminum.
edícat te Dóminus ex
* qui fecit cœlum &
.
. Scuto circúmdabit te
ejus; non timébis à
nocturno. *Pſ.* 90.

Hymnus.

ates, peracto jam die,
eus, tibi perſólvimus;
ue, dum nox íncipit,
nimus vultu preces.

Quod longa peccávit dies,
Amárus éxpiet dolor;
Somno gravátis ne nova
Inflígat hoſtis vúlnera.
Infeſtus uſque círcuit
Quærens leo quem dévoret;
Umbrâ ſub alárum tuos
Defende fílios, Pater.
O quando luceſcet tuus
Qui neſcit occáſum dies!
O quando ſancta ſe dabit
Quæ neſcit hoſtem pátria!
Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Sequens Capitulum dicitur etiam in Feſtis in quibus ad Completorium dicuntur Pſalmi de Dominica.

Capitulum. 1. Theſſ. 5.

OMnes vos fílii lucis eſtis, & fílii diéi : non ſumus noctis, neque tenebrárum; ígitur non dormiámus ſicut & céteri, ſed vigilémus & ſóbrii ſimus.

℞. *br.* In manus tuas, Dómine,* Commendo ſpíritum meum. In manus. ℣. Redemiſti me, Dñe, * Deus veritátis : * Commendo. Glória Patri. In manus. *Pſ.* 30.

℣. Cuſtódi me, Dómine, ut pupillam óculi : ℞. Sub umbra alárum tuárum prótege me. *Pſ.* 16.

Ant. 3. c. Signátum.

Canticum Simeonis. Luc. 2.

NUnc dimittis ſervum tuum, Dómine, * ſecundùm verbum tuũ, in pace;
Quia vidérunt óculi mei ſalutáre tuum,

Quod paraſti * ante fáciem ómnium populórum,

Lumen ad revelatiónem géntium, * & glóriam plebis tuæ Iſrael.

Ant. Signátum eſt ſuper nos lumen vultûs tui, Dñe: in pace in idipſum dórmiam & requieſcam. *Pſ.* 4.

℣. Dóminus vobiſcum,

℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

VIſita, quæſumus, Dómine, habitatiónem iſtam, & omnes insídias inimíci ab ea longè repelle: Angeli tui ſancti hábitent in ea, qui nos in pace cuſtódiant; & benedíctio tua ſit ſuper nos ſemper; Per Dóminum noſtrum.

℣. Dóminus vobiſcum. Benedicámus Dómino.

Finito Completorio, ſubmiſſâ voce dicitur: Grátia Dómini noſtri Jeſu Chriſti, & cáritas Dei, & communicátio ſancti Spíritûs ſit cum ómnibus vobis. 2. *Cor.* 13.

℟. Amen.

Poſteà, ſi ſit uſus locorum, dicitur una ex Antiphonis de B. Maria Virgine, ut habentur infrà ad calcem Pſalterii.

Poſt completum Officium dicitur ſecretò: Pater. Ave. Credo.

FERIA SECUNDA AD OFFICIUM NOCT.

Dómine, lábia. *ſuprà*, 1.

Invit. Veníte, exultémus Dómino, * Jubilémus Deo ſalutári noſtro.

Continuatur Pſalmus 94. Præoccupémus.

Hymnus.

DEi canámus glóriam,
Cœlum ſecundo qui die
Expandit, admirábile
Mortálibus ſpectáculum.

Poli ſtupémus álveo
Stagnáre pénſiles lacus:
Hinc imbre terras fértili
Cœleſtis irrórat Pater.

Quam præparas nobis, Deus,
Eſt hæc imágo grátiæ:
Hæc rore ſtillans úberi
Cordis penétrat íntima.

Hanc qui fidéli cómbibunt
Aquam ſalúbrem péctore,
In his ad æternas domos
Miro reſultat ímpetu.

Beáta gens, quam pródigâ
Ditáre non ceſſas manu!
Amóris hæc memor tui,
Amóris & reddat vices.

Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
In ſempiterna ſǽcula. Amen.

In Feriis, & aliis Officiis uſ. Lectionum, dicuntur pro unico Nocturno novem Pſalmi ad unamquamque Feriam poſiti, ſub una duntaxat Antiphona poſt ſingulos tres Pſalmos. In Feſtis verò novem Lectionum, poſt quemlibet Pſalmum, unaquaque Antiphona dicitur vel de Proprio, vel de Communi.

Ant. 4. d. Omnia.

Pſalmus 103.

BEnedic, ánima mea, Dómino: * Dómine Deus meus, magnificátus es vehementer.

Confeſſiónem & decórem induiſti, * amictus lúmine ſicùt veſtimento;

Extendens cœlum ſicut pellem, * qui tegis aquis ſuperióra ejus;

Qui ponis nubem aſcenſum tuum, * qui ámbulas ſuper pennas ventórum;

Qui facis Angelos tuos ſpíritus, * & miniſtros tuos ignem urentem;

Qui fundaſti terram ſuper ſtabilitátem ſuam: * non inclinábitur in ſéculum ſéculi.

Abyſſus, ſicut veſtimentum, amictus ejus: * ſuper montes ſtabunt aquæ.

Ab increpatióne tua fúgient; * à voce tonítrui tui formidábunt.

Aſcendunt montes, & deſcendunt campi, * in locum quem fundaſti eis.

Términum poſuiſti, quem non tranſgredientur;* neque convertentur operíre terrá.

Qui emittis fontes in convállibus: * inter médiũ móntium pertranſíbunt aquæ.

Potábunt omnes béſtiæ agri; * expectábunt ónagri in ſiti ſua.

Super ea vólucres cœli habitábunt; * de médio petrárum dabunt voces.

Rigans montes de ſuperióribus ſuis,* de fructu óperum tuórum ſatiábitur terra.

Prodúcens fœnum jumentis, * & herbam ſervitúti hóminum;

Ut edúcas panem de terra, * & vinum lætíficet cor hóminis;

Ut exhílaret fáciem in óleo, * & panis cor hóminis confírmet.

Saturabuntur ligna campi, * & cedri Líbani quas plantávit.

Illic páſſeres nidificábunt: * heródii domus dux eſt eórũ.

Montes excelſi cervis, * petra refúgium herináciis.

Fecit lunam in témpora: * ſol cognóvit occáſum ſuum.

Poſuiſti ténebras, & facta eſt nox; * in ipſa pertranſíbunt omnes béſtiæ ſylvæ:

Cátuli leónum rugientes, * ut rápiant, & quærant à Deo eſcam ſibi.

Ortus eſt ſol, & congregáti ſunt, * & in cubílibus ſuis collocabuntur.

Exíbit homo ad opus ſuum, * & ad operatiónem ſuam uſque ad véſperum.

Diviſio Pſalmi 103.

QUàm magnificáta ſunt ópera tua, Dñe! * ómnia in ſapiéntia feciſti; impléta eſt terra poſſeſſióne tuá.

Hoc mare magnum, & ſpatióſum mánibus: * illic reptília, quorum non eſt númerus, animália puſilla cum magnis.

Illic naves pertranſíbunt: * draco iſte quem formaſti ad illudendum ei.

Omnia à te expectant, * ut des illis eſcam in témpore.

Dante te illis, cólligent; * aperiente te manum tuam, ómnia implebuntur bonitáte.

Avertente autem te fáciem, turbabuntur: * áuferes ſpíritum eórum, & defícient, & in púlverem ſuum revertentur.

Emittes ſpíritum tuum,

& creab ntur; * & renovábis fáciem terræ.

Altera diviſio Pſalmi 103.

SIt glória Dómini in ſǽculum: * lætábitur Dóminus in opéribus ſuis;

Qui réſpicit terram, & facit eam trémere; * qui tangit montes, & fúmigant.

Cantábo Dómino in vita mea: * pſallam Deo meo, quámdiu ſum.

Jucundum ſit ei elóquium meum; * ego verò delectábor in Dómino.

Defíciant peccatóres à terra, & iníqui, ita ut non ſint: * bénedic, ánima mea, Dño.

Ant. Omnia in ſapiéntia feciſti, Dómine: impléta eſt terra poſſeſſióne tuâ.

Ant. 7. *d.* Mementóte.

Pſalmus 104.

COnfitémini Dómino, & invocáte nomen ejus: * annuntiáte inter gentes ópera ejus.

Cantáte ei, & pſállite ei: * narráte ómnia mirabília ejus.

Laudámini in nómine ſancto ejus: * lætétur cor quæréntium Dóminum.

Quærite Dóminum, & confirmámini; * quærite fáciem ejus ſemper.

Mementóte mirabílium ejus quæ fecit, * prodígia ejus, & judícia oris ejus,

Semen Abraham ſervi ejus, * filii Jacob electi ejus.

Ipſe Dóminus Deus noſter; * in univerſa terra judícia ejus.

Memor fuit in ſǽculum teſtamenti ſui; * verbi quod mandávit in mille generatiónes,

Quod diſpóſuit ad Abrahã, * & juramenti ſui ad Iſaac:

Et ſtátuit illud Jacob in præceptum, * & Iſrael in teſtamentum æternum;

Dicens: Tibi dabo terram Chánaan * funículum hæreditátis veſtræ;

Cùm eſſent número brevi, paucíſſimi, * & íncolæ ejus.

Et pertranſiérunt de gente in gentem, * & de regno ad pópulum álterum.

Non relíquit hóminem nocére eis; * & corrípuit pro eis reges.

Nolíte tángere chriſtos meos, * & in prophétis meis nolíte malignári.

Diviſio Pſalmi 104. Et

VOcávit [Dóminus] famem ſuper terram, * & omne firmamentum panis contrívit.

Miſit ante eos virum: * in ſervum venúmdatus eſt Joſeph.

Humiliavérunt in compédibus pedes ejus; * ferrum pertránſiit ánimam ejus.

Donec veníret verbum ejus, * elóquium Dómini inflammávit eum.

Miſit rex, & ſolvit eum; * princeps populórum, & dimíſit eum.

Conſtítuit eum dóminum domûs ſuæ, * & príncipem omnis poſſeſſiónis ſuæ;

Ut erudíret príncipes ejus ſicut ſemetipſum, * & ſenes ejus prudéntiam docéret.

Et intrávit Iſrael in Æ-

, * & Jacob áccola
:rra Cham.
cit pópulum ſuum
ter, * & firmávit
r inimícos ejus.
rtit cor eórum, ut
pópulum ejus, * &
rent in ſervos ejus.
iviſio Pſalmi 104.
[Dóminus] Móy-
ſervum ſuum, *
em elégit ipſum.
in eis verba ſignó-
um, * & prodigió-
rra Cham.
ténebras, & obſcu-
& non exacerbávit
ſuos.
rtit aquas eórum in
m, * & occídit piſ-
n.
terra eórum ranas *
álibus regum ipſó-

& venit cœnomyía
* in ómnibus fíni-
m.
lúvias eórum grán-
ignem comburen-
rra ipſórum;
uſſit víneas eórum,
eas eórum; * & con-
num fínium eórum.
: & venit locuſta &
, * cujus non erat
,
médit omne fœnum
eórum, * & comédit
fructum terræ eórũ.
rcuſſit omne primo-
in terra eórum, *
omnis labóris eórũ.
xit eos cum argento
* & non erat in trí-
num infirmus.

Lætáta eſt Ægyptus in profectióne eórum, * quia incúbuit timor eórum ſuper eos.

Expandit nubem in protectiónem eórum, * & ignem ut lucéret eis per noctem.

Petiérunt, & venit coturnix; * & pane cœli ſaturávit eos.

Dirúpit petram, & fluxérunt aquæ: * abiérunt in ſicco flúmina;

Quóniam memor fuit verbi ſancti ſui, * quod hábuit ad Abraham púerum ſuum.

Et eduxit pópulum ſuum in exultatióne, * & electos ſuos in lætítia:

Et dedit illis regiónes géntium, * & labóres populórum poſſedérunt;

Ut cuſtódiant juſtificatiónes ejus, * & legem ejus requírant.

Ant. Mementóte mirabílium ejus quæ fecit, prodígia ejus, & judícia oris ejus.

Ant. 1. 4. Víſita nos.

Pſalmus 105.

Confitémini Dómino quóniam bonus, * quóniam in ſǽculum miſericórdia ejus.

Quis loquétur poténtias Dómini, * audítas fáciet omnes laudes ejus?

Beáti qui cuſtódiunt judícium, * & fáciunt juſtítiam in omni témpore.

Memento noſtri, Dñe, in beneplácito pópuli tui: * víſita nos in ſalutári tuo;

Ad videndum in bonitáte electórũm tuórum, ad lætandum in lætítia gentis tuæ, *

ut laudéris cum hæreditáte tua.

Diviſio Pſalmi 105.

PEccávimus cum pátribus noſtris; * injuſtè égimus, iniquitátem fécimus.

Patres noſtri in Ægypto non intellexérunt mirabília tua: * non fuérunt mémores multitúdinis miſericórdiæ tuæ;

Et irritavérunt aſcendentes in mare, * mare rubrum.

Et ſalvávit eos propter nomen ſuum, * ut notam fáceret poténtiam ſuam.

Et incrépuit mare rubrum, & exſiccátum eſt; * & deduxit eos in abyſſis, ſicut in deſerto;

Et ſalvávit eos de manu odiéntium, * & redémit eos de manu inimíci.

Et opéruit aqua tribulantes eos; * unus ex eis non remanſit.

Et credidérunt verbis ejus, * & laudavérunt laudem ejus.

Citò fecérunt, oblíti ſunt óperum ejus, * & non ſuſtinuérunt conſílium ejus;

Et concupiérunt concupiſcéntiam in deſerto, * & tentavérunt Deum in inaquóſo.

Et dedit eis petitiónem ipſórum, * & miſit ſaturitátem in ánimas eórum.

Et irritavérunt Móyſen in caſtris, * Aaron ſanctum Dñi.

Aperta eſt terra, & deglutívit Dathan, * & opéruit ſuper congregatióne Abyron;

Et exarſit ignis in ſynagóga eórum, * flamma combuſſit peccatóres.

Et fecérunt vítulum in Horeb, * & adoravérunt ſcúlptile;

Et mutavérunt glóriam ſuam * in ſimilitúdinem vítuli comedentis fœnum.

Oblíti ſunt Deum qui ſalvávit eos, * qui fecit magnália in Ægypto, mirabília in terra Cham, terribília in mari rubro.

Et dixit ut diſpérderet eos, ſi non Móyſes electus ejus ſtetiſſet in confractióne, in conſpectu ejus, * ut avérteret iram ejus, ne diſpérderet eos.

Et pro nihilo habuérunt terram deſiderábilem; * non credidérunt verbo ejus.

Et murmuravérunt in tabernáculis ſuis; * non exaudiérunt vocem Dómini.

Et elevávit manum ſuam ſuper eos, * ut proſtérneret eos in deſerto,

Et ut dejíceret ſemen eórum in natiónibus, * & diſpérgeret eos in regiónibus.

Et initiáti ſunt Beélphegor, * & comedérunt ſacrifícia mortuórum.

Et irritavérunt eum in adinventiónibus ſuis, * & multiplicáta eſt in eis ruína.

Et ſtetit Phínees, & placávit; * & ceſſávit quaſſátio.

Et reputátum eſt ei in juſtítiam, * in generatiónem & generatiónem uſque in ſempiternum.

Et irritavérunt eum ad aquas contradictiónis; * & vexátus eſt Móyſes propter eos.

Quia exacerbavérunt ſpi-

ritum ejus, * & diſtinxit in lábiis ſuis.

Altera diviſio Pſalmi 105.

NOn diſperdidérunt gentes, * quas dixit Dóminus illis.

Et commixti ſunt inter gentes, * & didicérunt ópera eórum.

Et ſerviérunt ſculptílibus eórum; * & factum eſt illis in ſcándalum.

Et immolavérunt fílios ſuos* & fílias ſuas dæmóniis.

Et effudérunt ſánguinem innocentem, * ſánguinem filiórum ſuórum, & filiárum ſuárum, quas ſacrificavérunt ſculptílibus Chánaan.

Et infecta eſt terra in ſanguínibus, & contamináta eſt in opéribus eórum; * & fornicáti ſunt in adinventiónibus ſuis.

Et irátus eſt furóre Dóminus in pópulum ſuum, * & abominátus eſt hæreditátem ſuam.

Et trádidit eos in manus géntium; * & domináti ſunt eórum qui odérunt eos.

Et tribulavérunt eos inimíci eórum, * & humiliáti ſunt ſub mánibus eórum.

Sæpè liberávit eos; * ipſi autem exacerbavérunt eum in conſílio ſuo, & humiliáti ſunt in iniquitátibus ſuis.

Et vidit cùm tribularentur, * & audívit oratiónem eórum,

Et memor fuit teſtamenti ſui; * & pœnítuit eum ſecundùm multitúdinem miſericórdiæ ſuæ.

Et dedit eos in miſericórdias, * in conſpectu ómnium qui céperant eos.

Salvos nos fac, Dómine Deus noſter, * & cóngrega nos de natiónibus;

Ut confiteámur nómini ſancto tuo, * & gloriémur in laude tua.

Benedictus Dóminus Deus Iſrael à ſéculo, & uſque in ſéculum; * & dicet omnis pópulus: Fiat, fiat.

Ant. Víſita nos in ſalutári tuo, Dómine, ad videndum in bonitáte electórum tuórũ.

℣. Expandit nubem in protectiónem eórum, ℟. Et ignem ut lucéret eis per noctem. *Pſ.* 104. Pater noſter.

Abſolutio & Benedictiones, ut ordinantur poſt Pſalterium.

Lectiones cum ℟. ℟. ℟. *habentur in Proprio de Tempore; & ſic in ſequentibus Feriis.*

Non dicitur Te Deum. *in Feriis.*

℣. *Sacerd.* Exultábit cor meũ in ſalutári tuo: ℟. Cantábo Dómino qui bona tríbuit mihi. *Pſ.* 12.

AD LAUDES.

℣. Deus, in adjutórium.

Ant. 5. a. Bonum eſt.

Pſalmus 91.

BOnum eſt confitéri Dómino, * & pſállere nómini tuo, Altíſſime;

Ad annuntiandum manè miſericórdiam tuam, * & veritátem tuam per noctem,

In decachordo pſaltério, * cum cántico in cíthara;

Quia delectaſti me, Dñe, in factúra tua, * & in opéri-

bus mánuum tuárum exultábo.

Quàm magnificáta ſunt ópera tua, Dómine! * nimis profundæ factæ ſunt cogitatiónes tuæ.

Vir inſípiens non cognoſcet, * & ſtultus non intélliget hæc.

Cùm exorti fúerint peccatóres ſicut fœnum, & apparúerint omnes qui operantur iniquitátem, * ut intéreant in ſéculum ſéculi:

Tu autem Altíſſimus * in æternum, Dómine;

Quóniam ecce inimíci tui, Dómine, quóniam ecce inimíci tui períbunt, * & diſpergentur omnes qui operantur iniquitátem.

Et exaltábitur ſicut unicornis cornu meum, * & ſenectus mea in miſericórdia úberi.

Et deſpexit óculus meus inimícos meos, * & in inſurgéntibus in me malignántibus áudiet auris mea.

Juſtus ut palma florébit, * ſicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Plantáti in domo Dómini, * in átriis domûs Dei noſtri florébunt.

Adhuc multiplicabuntur in ſenecta úberi, * & bene patientes erunt;

Ut annúntient quóniam rectus Dñus Deus noſter, * & non eſt iníquitas in eo.

Ant. Bonum eſt pſállere nómini tuo, Altíſſime, ad annuntiandum manè miſericórdiam tuam.

Ant. 8. d. Bonus Dóminus.

Pſalmus 135.

COnfitémini Dño quóniam bonus, * quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Confitémini Deo deórum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Confitémini Dómino dominórum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui facit mirabília magna ſolus, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui fecit cœlos in intellectu, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui firmávit terram ſuper aquas, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui fecit luminária magna, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Solem in poteſtátem diéi, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Lunam & ſtellas in poteſtátem noctis, * quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Ant. Bonus Dóminus: in æternum miſericórdia ejus.

Ant. 4. a. Dóminus.

Diviſio Pſalmi 135.

[COnfitémini Dómino quóniam bonus, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;]

Qui percuſſit Ægyptum cum primogénitis eórum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui eduxit Iſrael de médio eórum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

In manu potenti, & brá-

thlo excelſo, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui divíſit mare rubrum in diviſiónes, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Et eduxit Iſrael per médium ejus, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Et excuſſit Pharaónem & virtútem ejus in mari rubro, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui traduxit pópulum ſuũ per deſertum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui percuſſit reges magnos, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Et occídit reges fortes, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Sehon regem Amorrhæórum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Et Og regem Baſan, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Et dedit terram eórum hæreditátem, * quoniam in æternum miſericórdia ejus;

Hæreditátem Iſrael ſervo ſuo, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Quia in humilitáte noſtra memor fuit noſtrî, * quóniam in æternũ miſericórdia ejus;

Et redémit nos ab inimícis noſtris, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui dat eſcam omni carni, * quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Confitémini Deo cœli, * quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Confitémini Dómino dominórum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Ant. Dóminus in humilitáte noſtra memor fuit noſtrî, & redémit nos ab inimícis noſtris.

Quando fit Officium de Feria, dicitur Canticum ſequens.

Ant. 7. d. Quis símilis tui.

Canticum Moyſi. Exod. 15.

Cantémus Dómino; glorióse enim magnificátus eſt: * equum & aſcenſórem dejécit in mare.

Fortitúdo mea & laus mea Dóminus, * & factus eſt mihi in ſalútem.

Iſte Deus meus, & glorificábo eum: * Deus patris mei, & exaltábo eum.

Dóminus quaſi vir pugnátor; * Omnípotens nomen ejus.

Currus Pharaónis & exércitum ejus projécit in mare: * electi príncipes ejus ſubmerſi ſunt in mari rubro.

Abyſſi operuérunt eos; * deſcendérunt in profundum quaſi lapis.

Déxtera tua, Dómine, magnificáta eſt in fortitúdine; * déxtera tua, Dómine, percuſſit inimícum.

Et in multitúdine glóriæ tuæ depoſuiſti adverſários tuos, * miſiſti iram tuam quæ devorávit eos ſicut ſtípulam.

Et in ſpíritu furóris tui congregátæ ſunt aquæ; * ſtetit unda fluens, congregátæ ſunt abyſſi in médio mari.

Dixit inimícus: Pérſequar, & comprehendam; * dívi-

dam ſpólia, implébitur ánima mea.

Evaginábo gládium meũ,* interfíciet eos manus mea.

Flavit ſpíritus tuus, & opéruit eos mare; * ſubmerſi ſunt quaſi plumbum in aquis veheméntibus.

Quis símilis tuî in fórtibus, Dómine? * quis símilis tuî? magníficus in ſanctitáte, terríbilis, atque laudábilis, & fáciens mirabília.

Extendiſti manum tuam,* & devorávit eos terra.

Dux fuiſti in miſericórdia tua pópulo quem redemiſti,* & portaſti eum in fortitúdine tua ad habitáculum ſanctum tuum.

Aſcendérunt pópuli, & iráti ſunt; * dolóres obtinuérunt habitatóres Philíſthiim.

Tunc conturbáti ſunt príncipes Edom, robuſtos Moab obtínuit tremor; * obriguérunt omnes habitatóres Chánaan.

Irruat ſuper eos formído & pavor: * in magnitúdine bráchii tui fiant immóbiles quaſi lapis;

Donec pertránſeat pópulus tuus, Dómine, * donec pertránſeat pópulus tuus iſte quem poſſediſti.

Introdúces eos, & plantábis in monte hæreditátis tuæ; * firmíſſimo habitáculo tuo quod operátus es, Dómine:

Sanctuárium tuum, Dómine, * quod firmavérunt manus tuæ.

Dóminus regnábit * in æternum & ultra.

Ingreſſus eſt enim eques Phárao cum cúrribus & equítibus ejus in mare, * & redúxit ſuper eos Dóminus aquas maris;

Fílii autem Iſrael ambulavérunt per ſiccum * in médio ejus.

Ant. Quis símilis tuî, Dómine? magníficus in ſanctitáte, fáciens mirabília.

[*In Feſtis, loco ſuperioris Cantici, dicitur ſequens Canticum.* Eccli. 39.

Collaudáte cánticum, * & benedícite Dóminũ in opéribus ſuis.

Date nómini ejus magnificéntiam, * & confitémini illi in voce labiórum veſtrórum, & in cánticis labiórum, & cítharis;

Et ſic dicétis in confeſſióne: * Opera Dómini univérſa bona valde.

In verbo ejus ſtetit aqua ſicut congéries: * & in ſermóne oris illíus ſicut exceptória aquárum;

Quóniam in præcepto ipsíus placor fit, * & non eſt minorátio in ſalúte ipsíus.

Opera omnis carnis coram illo, * & non eſt quidquam abſcónditum ab óculis ejus.

A ſéculo uſque in ſéculum réſpicit, * & nihil eſt mirábile in conſpectu ejus.]

Ant. 1. g. Laudáte Dóminum.

Pſalmus 134.

Laudáte nomen Dómini; * laudáte, ſervi, Dóminum.

Qui ſtatis in domo Dómini, * in átriis domûs Dei noſtri,

Laudáte Dóminum, quia bonus Dñus: * pſállite nómini ejus, quóniam ſuáve;

Quóniam Jacob elégit ſibi Dóminus, * Iſrael in poſſeſſiónem ſibi.

Quia ego cognóvi quòd magnus eſt Dñus, * & Deus noſter præ ómnibus diis.

Omnia quæcumque vóluit, Dóminus fecit, * in cœlo, in terra, in mari, & in ómnibus abyſſis.

Edúcens nubes ab extrémo terræ, * fúlgura in plúviam fecit;

Qui prodúcit ventos de theſauris ſuis; * qui percuſſit primogénita Ægypti ab hómine uſque ad pecus;

Et miſit ſigna & prodígia in médio tui, Ægypte, * in Pharaónem, & in omnes ſervos ejus;

Qui percuſſit gentes multas, * & occídit reges fortes,

Sehon regem Amorrhæórum, & Og regem Baſan, * & ómnia regna Chánaan:

Et dedit terram eórum hæreditátem, * hæreditátem Iſrael pópulo ſuo.

Dómine, nomen tuum in æternum: * Dómine, memoriále tuum in generatiónem & generatiónem;

Quia judicábit Dóminus pópulum ſuum, * & in ſervis ſuis deprecábitur.

Simulácra géntium argentum & aurum, * ópera mánuum hóminum.

Os habent, & non loquentur: * óculos habent, & non vidébunt:

Aures habent, & non áudient; * neque enim eſt ſpíritus in ore ipſórum.

Símiles illis fiant qui fáciunt ea, * & omnes qui confídunt in eis.

Domus Iſrael, benedícite Dómino: * domus Aaron, benedícite Dómino.

Domus Levi, benedícite Dómino: * qui timétis Dóminum, benedícite Dómino.

Benedictus Dóminus ex Sion, * qui hábitat in Jerúſalem.

Ant. Laudáte Dóminum; pſállite nómini ejus, quóniam elégit Iſrael in poſſeſſiónem ſibi.

Capitulum. Prov. 8.

EGo diligentes me díligo; & qui mane vígilant ad me, invénient me.

Hymnus.

NIl láudibus noſtris eges,
Sed fílios amas, Pater:
Multáque cœleſtem prece
Vis provocári grátiam.

Tui profunda cónſili
Noctis canat ſiléntium:
Tuæ jubar cleméntiæ
Splendor diéi prædicat.

Tantis minor miráculis
Mens óbſtupet, vox déficit:
Tacére ſed totis nequit
Amor medullis æſtuans.

Erumpat ergo: te memor
Clamet parentem, qui mala
Præſentis ævi mítigas,
Spondes futúri præmia.

Huc vota tendunt córdium;
Infirma ſed tardat caro:

Quæ ducit ad te, da ſequi, Dux ipſe Jeſu, ſémitam. Amen.

℣. Repléti ſumus manè miſericórdiâ tuâ, Dómine; ℟. Et exultávimus, & delectáti ſumus. *Pſ.* 89.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. F. Benedictus Dóminus Deus Iſrael; quia viſitávit, & fecit redemptiónem plebis ſuæ. *Luc.* 1.

Preces, quando dicuntur, & Suffragia, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.

AD PRIMAM.

℣. Deus, in adjutórium.

Hymnus, Jam lucis. *infrà poſt Completorium Sabbati, & ſic in aliis Feriis.*

Ant. 8. G. Quid eſt homo.

Pſalmus 8.

Domine Dóminus noſter, * quàm admirábile eſt nomen tuum in univerſa terra!

Quóniam eleváta eſt magnificéntia tua * ſuper cœlos.

Ex ore infántium & lacténtium perfeciſti laudem propter inimícos tuos, * ut déſtruas inimícum & ultórem.

Quóniam vidébo cœlos tuos, ópera digitórum tuórum, * lunam & ſtellas quæ tu fundaſti.

Quid eſt homo, quòd memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam víſitas eum?

Minuiſti eum paulò minùs ab Angelis, glóriâ & honóre coronaſti eum, * & conſtituiſti eum ſuper ópera mánuum tuárum.

Omnia ſubjeciſti ſub pédibus ejus, * oves & boves univerſas, ínſuper & pécora campi;

Vólucres cœli, * & piſces maris qui perámbulant ſémitas maris.

Dómine Dóminus noſter, * quàm admirábile eſt nomen tuum in univerſa terra!

Pſalmus 76.

Voce meâ ad Dóminum clamávi; * voce meâ ad Deum, & intendit mihi.

In die tribulatiónis meæ Deum exquiſívi, mánibus meis nocte contra eum; * & non ſum deceptus.

Rénuit conſolári ánima mea; * memor fui Dei, & delectátus ſum, & exercitátus ſum, & defécit ſpíritus meus.

Anticipavérunt vigílias óculi mei; * turbátus ſum, & non ſum locútus.

Cogitávi dies antíquos; * & annos æternos in mente hábui.

Et meditátus ſum nocte cum corde meo; * & exercitábar, & ſcopébam ſpíritum meum.

Numquid in æternum projíciet Deus? * aut non appónet ut complacítior ſit adhuc?

Aut in finem miſericórdiâ ſuam abſcindet, * à generatióne in generatiónem?

Aut oblíviſcétur miſeréri Deus? * aut continébit in irâ ſua miſericórdias ſuas?

Et dixi, Nunc cœpi: * hæc mutátio déxteræ Excelſi.

Diviſio Pſalmi 76.

MEmor fui óperum Dómini, * quia memor eró ab inítio mirabílium tuórum;

Et meditábor in ómnibus opéribus tuis, * & in adinventiónibus tuis exercébor.

Deus, in ſancto via tua: * quis Deus magnus ſicut Deus noſter?

Tu es Deus, qui facis mirabília: * notam feciſti in pópulis virtútem tuam.

Redemiſti in bráchio tuo pópulum tuum, * fílios Jacob, & Joſeph.

Vidérunt te aquæ, Deus, vidérunt te aquæ, & timuérunt;* & turbátæ ſunt abyſſi.

Multitúdo ſónitus aquárum; * vocem dedérunt nubes.

Etenim ſagittæ tuæ tránſeunt; * vox tonítrui tui in rota.

Illuxérunt coruſcatiónes tuæ orbi terræ; * commóta eſt, & contrémuit terra.

In mari via tua, & ſémitæ tuæ in aquis multis; * & veſtígia tua non cognoſcentur.

Deduxiſti ſicut oves pópulum tuum * in manu Móyſi & Aaron.

Ant. Quid eſt homo, Dómine, quòd memor es ejus? aut fílius hóminis, quóniam víſitas eum? *Pſ.* 8.

Capitulum, ℟. breve, & Preces, quando dicuntur, habentur infrà poſt Completorium Sabbati, & ſic in aliis Feriis.

AD TERTIAM.

℣. Deus, in adjutórium.

Hymnus, O ſons. *infrà poſt Completorium Sabbati.*

Ant. 7. ç. Tóllite hóſtias.

Pſalmus 24.

AD te, Dómine, levávi ánimam meam; * Deus meus, in te confído, non erubeſcam.

Neque irrídeant me inimíci mei; * étenim univerſi qui ſúſtinent te, non confundentur.

Confundantur omnes iníqua agentes * ſupervácuè.

Vias tuas, Dómine, demonſtra mihi, * & ſémitas tuas édoce me.

Dírige me in veritáte tua, & doce me; * quia tu es Deus ſalvátor meus, & te ſuſtínui totâ die.

Reminíſcere miſeratiónum tuárum, Dómine, * & miſericordiárum tuárum quæ à ſéculo ſunt.

Delicta juventútis meæ * & ignorántias meas ne memíneris.

Secundùm miſericórdiam tuam memento meî tu, * propter bonitátem tuâ, Dñe.

Dulcis & rectus Dóminus; * propter hoc legem dabit delinquéntibus in via.

Díriget manſuétos in judício,* docébit mites vias ſuas.

Univerſæ viæ Dómini miſericórdia & véritas * requiréntibus teſtamentum ejus & teſtimónia ejus.

Propter nomen tuum, Dómine, propitiáberis peccáto meo; * multum eſt enim.

Diviſio Pſalmi 24.

QUis eſt homo qui timet Dóminum? * legem ſtátuit ei in via quam elégit.

Anima ejus in bonis demorábitur, * & ſemen ejus hæreditábit terram.

Firmamentum eſt Dóminus timéntibus eum; * & teſtamentum ipsíus, ut manifeſtétur illis.

Oculi mei ſemper ad Dóminum, * quóniam ipſe evellet de láqueo pedes meos.

Réſpice in me, & miſerére mei, * quia únicus & pauper ſum ego.

Tribulatiónes cordis mei multiplicátæ ſunt: * de neceſſitátibus meis érue me.

Vide humilitátem meam & labórem meum, * & dimitte univerſa delícta mea.

Réſpice inimícos meos, quóniam multiplicáti ſunt, * & ódio iníquo odérunt me.

Cuſtódi ánimam meam, & érue me; * non erubeſcam, quóniam ſperávi in te.

Innocentes & recti adhæſérunt mihi, * quia ſuſtínui te.

Líbera, Deus, Iſrael, * ex ómnibus tribulatiónibus ſuis.

Pſalmus 95.

CAntáte Dómino cánticum novum: * cantáte Dómino, omnis terra.

Cantáte Dómino, & benedícite nómini ejus; * annuntiáte de die in diem ſalutáre ejus.

Annuntiáte inter gentes glóriam ejus, * in ómnibus pópulis mirabília ejus;

Quóniam magnus Dóminus, & laudábilis nimis; * terríbilis eſt ſuper omnes deos.

Quóniam omnes dii géntium dæmónia; * Dóminus autem cœlos fecit.

Conféſſio & pulcritúdo in conſpectu ejus; * ſanctimónia & magnificéntia in ſanctificatióne ejus.

Afferte Dómino, pátriæ géntium, afferte Dómino glóriam & honórem: * afferte Dómino glóriam nómini ejus.

Tóllite hóſtias, & introíte in átria ejus: * adoráte Dóminum in átrio ſancto ejus.

Commoveátur à fácie ejus univerſa terra; * dícite in géntibus quia Dóminus regnávit.

Etenim correxit orbem terræ, qui non commovébitur: * judicábit pópulos in æquitáte.

Lætentur cœli, & exultet terra, commoveátur mare & plenitúdo ejus: * gaudébunt campi, & ómnia quæ in eis ſunt;

Tunc exultábunt ómnia ligna ſylvárum à fácie Dómini, quia venit, * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terræ in æquitáte, * & pópulos in veritáte ſua.

Ant. Tóllite hóſtias, & adoráte Dóminum; étenim correxit orbem terræ. *Pſ.* 95.

Capitulum. Epheſ. 5.

EStóte imitatóres Dei, ſicut fílii caríſſimi; & ambuláte in dilectióne, ſicut & Chriſtus diléxit nos, & tra-

didit ſemetipſum pro nobis oblatiónem & hóſtiam Deo in odórem ſuavitátis.

℟. *br.* Quid retríbuam Dómino, * Pro ómnibus quæ retríbuit mihi? Quid retríbuam? ℣. Vota mea Dómino reddam * coram omni pópulo ejus, * Pro ómnibus. Glória. Quid retríbuam?

℣. Tibi, Dñe, ſacrificábo hóſtiam laudis, ℟. Et nomen Dñi invocábo. *Pſ.* 115.

Preces, ſi dicendæ ſint, habentur infrà poſt Completorium Sabbati. Oratio conveniens.

AD SEXTAM.

℣. Deus, in adjutórium.

Hymnus, Jam ſolis. *infrà poſt Completorium Sabbati.*

Ant. 6. F. Elégit.

Pſalmus 46.

OMnes gentes, pláudite mánibus: * jubiláte Deo in voce exultatiónis;

Quóniam Dóminus excélſus, terríbilis: * Rex magnus ſuper omnem terram.

Subjécit pópulos nobis, * & gentes ſub pédibus noſtris.

Elégit nobis hæreditátem ſuam, * ſpéciem Jacob quam diléxit.

Aſcendit Deus in júbilo, * & Dóminus in voce tubæ.

Psállite Deo noſtro, psállite; * psállite Regi noſtro, psállite.

Quóniam rex omnis terræ Deus, * psállite ſapienter.

Regnábit Deus ſuper gentes: * Deus ſedet ſuper ſedem ſanctam ſuam.

Príncipes populórum congregáti ſunt cum Deo Abraham; * quóniã dii fortes terræ vehementer eleváti ſunt.

Pſalmus 97.

CAntáte Dómino cánticum novum, * quia mirabília fecit.

Salvávit ſibi déxtera ejus, * & bráchium ſanctum ejus.

Notum fecit Dñus ſalutáre ſuum; * in conſpectu géntium revelávit juſtítiam ſuã.

Recordátus eſt miſericórdiæ ſuæ, * & veritátis ſuæ dómui Iſrael.

Vidérunt omnes términi terræ * ſalutáre Dei noſtri.

Jubiláte Deo, omnis terra: * cantáte, & exultáte, & psállite.

Psállite Dño in cíthara, * in cíthara, & voce pſalmi,

In tubis ductílibus, & voce tubæ córneæ: * jubiláte in conſpectu regis Dómini.

Moveátur mare, & plenitúdo ejus; * orbis terrárum, & qui hábitant in eo.

Flúmina plaudent manu, ſimul montes exultábunt à conſpectu Dómini; * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terrárum in juſtítia, * & pópulos in æquitáte.

Pſalmus 98.

DOminus regnávit, iraſcantur pópuli; * qui ſedet ſuper Chérubim, moveátur terra.

Dóminus in Sion magnus, * & excelſus ſuper omnes pópulos.

Confiteantur nómini tuo magno, quóniam terríbile

& ſanctum eſt ; * & honor regis judícium díligit.

Tu paraſti directiónes ; * judícium & juſtítiam in Jacob tu feciſti.

Exaltáte Dóminum Deum noſtrum, & adoráte ſcabellum pedum ejus, * quóniam ſanctum eſt.

Móyſes & Aaron in ſacerdótibus ejus, * & Sámuel inter eos qui ínvocant nomen ejus.

Invocábant Dñm, & ipſe exaudiébat eos : * in columna nubis loquebátur ad eos.

Cuſtodiébant teſtimónia ejus, * & præceptum quod dedit illis.

Dómine Deus noſter, tu exaudiébas eos : * Deus, tu propítius fuiſti eis, & ulciſcens in omnes adinventiónes eórum.

Exaltáte Dóminum Deum noſtrum, & adoráte in monte ſancto ejus ; * quóniam ſanctus Dñus Deus noſter.

Ant. Elégit nobis hæreditátem ſuam quam dilexit Dóminus. *Pſ.* 46.

Capitulum. Rom. 8.

SPíritus teſtimónium reddit ſpirítui noſtro, quòd ſumus fílii Dei. Si autem fílii, & hærédes : hærédes quidem Dei, cohærédes autem Chriſti.

℟. *br.* Confiteantur Dño * Miſericórdiæ ejus. Confiteantur. ℣. Et mirabília ejus * fíliis hóminum, * Miſericórdiæ. Glória Patri. Confiteantur. *Pſ.* 106.

℣. Quómodò miſerétur pater filiórum, ℟. Miſertus eſt Dñs timéntibus ſe. *Pſ.* 102.

Preces, ſi dicendæ ſunt, habentur infrà poſt Completorium Sabbati. Oratio conveniens.

AD NONAM.

℣. Deus, in adjutórium.

Hymnus, Labente. *infrà poſt Completorium Sabbati.*

Ant. 7. c. In voluntáte tua.

Pſalmus 52.

DIxit inſípiens in corde ſuo : * Non eſt Deus.

Corrupti ſunt & abominábiles facti ſunt in iniquitátibus : * non eſt qui fáciat bonum.

Deus de cœlo proſpexit ſuper fílios hóminum, * ut vídeat ſi eſt intélligens, aut requírens Deum.

Omnes declinavérunt, ſimul inútiles facti ſunt : * non eſt qui fáciat bonum, non eſt uſque ad unum.

Nonne ſcient omnes qui operantur iniquitátem, * qui dévorant plebem meam ut cibum panis ?

Deum non invocavérunt : * illic trepidavérunt timóre, ubi non erat timor.

Quóniam Deus diſſipávit oſſa eórum qui homínibus placent : * confúſi ſunt, quóniam Deus ſprevit eos.

Quis dabit ex Sion ſalutáre Iſrael ? * cùm convérterit Deus captivitátem plebis ſuæ, exultábit Jacob, & lætábitur Iſrael.

Pſalmus 72.

QUàm bonus Iſrael Deus * his qui recto ſunt corde !

autem penè moti ſunt
·penè effúſi ſunt greſ-
i;
elávi ſuper iníquos, *
peccatórum videns;
non eſt reſpectus
órum, * & firma-
a in plaga eórum.
bóre hóminum non
& cum homínibus
gellabuntur.
énuit eos ſupérbia; *
unt iniquitáte & im-
ſuâ.
it quaſi ex ádipe iní-
órum; * tranſiérunt
um cordis.
avérunt & locúti ſunt
am; * iniquitátem in
locúti ſunt.
érunt in cœlum os
* & lingua eórum
it in terra.
convertétur pópulus
lc; * & dies pleni in-
tur in eis.
ixérunt: Quómodò
us? * &, Si eſt ſcién-
xcelſo?
ipſi peccatóres &
ntes in ſéculo * ob-
nt divítias.
ixi: Ergo ſine cauſa
vi cor meum, * &
er innocentes manus

i flagellátus totâ die,*
gátio mea in matutí-

cébam: Narrábo ſic,*
tiónem filiórum tuó-
probávi.
imábam ut cognóſce-
c: * labor eſt ante me,
ec intrem in ſanctuá-

rium Dei, * & intélligam in
noviſſimis eórum.

Verúmtamen propter dó-
los poſuiſti eis; * dejeciſti
eos, dum allevarentur.

Quómodò facti ſunt in de-
ſolatiónem! * ſúbitò defe-
cérunt; periérunt propter
iniquitátem ſuam.

Velut ſómnium ſurgén-
tium, Dómine, * in civitáte
tua imáginem ipſórum ad
níhilum rédiges.

Quia inflammátum eſt cor
meum, & renes mei com-
mutáti ſunt; * & ego ad
níhilum redactus ſum, &
neſcívi.

Ut jumentum factus ſum
apud te, * & ego ſemper
tecum.

Diviſio Pſalmi 72.

TEnuiſti [Dómine] ma-
num déxteram meam,
& in voluntáte tua deduxiſti
me, * & cum glória ſuſce-
piſti me.

Quid enim mihi eſt in cœ-
lo? * & à te quid vólui ſuper
terram?

Defécit caro mea & cor
meum; * Deus cordis mei,
& pars mea, Deus, in æter-
num.

Quia ecce qui elongant ſe à
te, períbunt; * perdidiſti om-
nes qui fornicantur abs te.

Mihi autem adhærére Deo
bonum eſt, * pónere in Dó-
mino Deo ſpem meam;

Ut annúntiem omnes præ-
dicatiónes tuas * in portis
fíliæ Sion.

Ant. In voluntáte tua de-
duxiſti me, Dómine, & cum

glória ſuſcepiſti me. *Pſ.* 72.

Capitulum. 2. Theſſ. 1.

DIgnétur vos vocatióne ſuâ Deus noſter, & ímpleat omnem voluntátem bonitátis, & opus fídei in virtúte; ut clarificétur nomen Dómini Jeſu Chriſti in vobis, & vos in illo.

℟. *br.* Doce me fácere voluntátem tuam; * Quia Deus meus es tu. Doce me. ℣. Spíritus tuus bonus * dedúcet me; * Quia. Glória Patri. Doce me. *Pſ.* 142.

℣. In Deo ſalutáre meum, & glória mea: ℟. Deus auxílii mei; & ſpes mea in Deo eſt. *Pſ.* 61.

Preces, ſi dicendæ ſint, habentur infrà poſt Completorium Sabbati. Oratio conveniens.

AD VESPERAS.

℣. Deus, in adjutórium.

Ant. 2. D. Convértere.

Pſalmus 114.

DIlexi, * quóniã exáudiet Dóminus vocem oratiónis meæ.

Quia inclinávit aurem ſuam mihi, * & in diébus meis invocábo.

Circumdedérunt me dolóres mortis, * & perícula inferni invenérunt me.

Tribulatiónem & dolórem invéni; * & nomen Dómini invocávi.

O Dómine, líbera ánimam meam: * miſéricors Dóminus, & juſtus, & Deus noſter miſerétur.

Cuſtódiens párvulos Dóminus; * humiliátus ſum, & liberávit me.

Convértere, ánima mea, in réquiem tuam; * quia Dóminus benefécit tibi;

Quia erípuit ánimam meã de morte, * óculos meos à lácrymis, pedes meos à lapſu.

Placébo Dómino * in regióne vivórum.

Ant. Convértere, ánima mea, in réquiem tuam; quia Dóminus benefécit tibi.

Ant. 8. G. Levávi.

Pſalmus 120.

LEvávi óculos meos in montes, * unde véniet auxílium mihi.

Auxílium meum à Dómino, * qui fecit cœlum & terram.

Non det in commotiónem pedem tuum, * neque dormítet qui cuſtódit te.

Ecce non dormitábit neque dórmiet, * qui cuſtódit Iſrael.

Dóminus cuſtódit te, Dóminus protéctio tua * ſuper manum déxteram tuam.

Per diem ſol non uret te, * neque luna per noctem.

Dóminus cuſtódit te ab omni malo: * cuſtódiat ánimam tuam Dóminus.

Dóminus cuſtódiat intróitum tuum & éxitum tuum, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum.

Ant. Levávi óculos meos in montes: auxílium meum à Dómino.

Ant. 1. a. Adjutórium noſtrũ.

Pſalmus 123.

NIſi quia Dóminus erat in nobis, dicat nunc Iſrael: * niſi quia Dóminus erat in nobis,

Cùm exúrgerent hómines in nos, * fortè vivos deglutiſſent nos.

Cùm iraſcerétur furor eórum in nos, * fórſitan aqua abſorbuiſſet nos.

Torrentem pertransívit ánima noſtra: * fórſitan pertranſiſſet ánima noſtra aquá intolerábilem.

Benedíctus Dóminus, * qui non dedit nos in captiónem déntibus eórum.

Anima noſtra ſicut paſſer erépta eſt * de láqueo venántium.

Láqueus contrítus eſt, * & nos liberáti ſumus.

Adjutórium noſtrum in nómine Dómini, * qui fecit cœlum & terram.

Ant. Adjutórium noſtrum in nômine Dómini, qui fecit cœlum & terram.

Ant. 5. a. Magnificávit Dóminus.

Pſalmus 125.

IN convertendo Dóminus captivitátem Sion, * facti ſumus ſicut conſoláti.

Tunc replétum eſt gáudio os noſtrum, * & lingua noſtra exultatióne.

Tunc dicent inter gentes: * Magnificávit Dóminus fácere cum eis.

Magnificávit Dóminus fácere nobiſcum: * facti ſumus lætantes.

Converte, Dómine, captivitátem noſtram, * ſicut torrens in auſtro.

Qui ſéminant in lácrymis, * in exultatióne metent.

Euntes ibant & flebant, * mittentes ſémina ſua.

Venientes autem vénient cum exultatióne, * portantes manípulos ſuos.

Ant. Magnificávit Dóminus fácere nobiſcum: facti ſumus lætantes.

Ant. 6. F. Adhæreat.

Pſalmus 136.

SUper flúmina Babylónis, illic ſédimus, * & flévimus cùm recordarémur Sion.

In ſalícibus in médio ejus * ſuſpéndimus órgana noſtra;

Quia illic interrogavérunt nos, qui captívos duxérunt nos, * verba cantiónum;

Et qui abduxérunt nos: * Hymnum cantáte nobis de cánticis Sion.

Quómodò cantábimus cánticum Dómini * in terra aliéna?

Si oblítus fúero tuî, Jerúſalem, * oblivióni detur déxtera mea.

Adhæreat lingua mea faucibus meis, * ſi non meminero tuî;

Si non propoſúero Jerúſalem * in princípio lætítiæ meæ.

Memor eſto, Dómine, filiórum Edom, * in die Jerúſalem;

Qui dicunt: Exinaníte, exinaníte * uſque ad fundamentum in ea.

Fília Babylónis míſera, * beátus qui retríbuet tibi retributiónem tuam quam retribuiſti nobis.

Beátus qui tenébit, * & allídet párvulos tuos ad petram.

Ant. Adhæreat lingua mea faucibus meis, ſi non propoſúero Jerúſalem in princípio lætítiæ meæ.

Capitulum. 1. Petr. 1.

NUnc non videntes, crédìtis: credentes autem, exultábitis lætítiâ inenarrábili & glorificátâ; reportantes finem fidei veſtræ, ſalútem animárum.

Hymnus.

JActámur heu quot flúctibus!
Spes una de cœlis nitet:
Illuc & ora tóllimus,
Et míttimus ſuſpíria.

Tu vota præcurris, Pater,
Magnamque protendis manum:
Jam fulta tanto róbore
Surgit potens infírmitas.

Quæ ſæva nos premunt mala
Vinces, malis poténtior:
Te noſtra duræ ſéntiet
Mens ſervitútis víndicem.

Quin vile corpus, Fílii
Fulgóre donábis tui:
At illa venális patet
Multo labóre glória.

Felix labor quem récreas
Tam ſpléndidâ rerum vice!
Fletu quis æternum brevi
Neget paciſci gáudium?

Sit laus Patri, laus Fílio;
Utrumque qui nectis, Deus
Utríque compar, ſit tibi
Laus ſempiterna, Spíritus.
Amen.

℣. Ad te, Dómine, clamávi totâ die: ℟. Lætífica ánimam ſervi tui. *Pſ.* 85.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Magníficat ánima mea Dóminum; & exultávit ſpíritus meus in Deo ſalutári meo. *Luc.* 1.

Preces, ſi dicendæ ſint, & Suffragia, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.

Oratio, quando propria non aſſignatur, dicitur de Domínica præcedenti.

AD COMPLETORIUM.

℣. Converte nos, Deus, in adjutórium.

Ant. 2. D. Juſtum.

Pſalmus 6.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Miſerére mei, Dómine, quóniam infirmus ſum: * ſana me, Dómine, quóniam conturbáta ſunt oſſa mea.

Et ánima mea turbáta eſt valde; * ſed tu, Dómine, úſquequò?

Convértere, Dómine, & éripe ánimam meam: * ſalvum me fac propter miſericórdiam tuam;

Quóniam non eſt in morte qui memor ſit tui: * in inferno autem quis confitébitur tibi?

Laborávi in gémitu meo, lavábo per ſíngulas noctes lectum meum, * lácrymis meis ſtratum meum rigábo.

Turbátus eſt à furóre óculus meus, * inveterávi inter omnes inimícos meos.

Diſcédite à me, omnes qui operámini iniquitátem, * quóniam exaudívit Dóminus vocem fletûs mei.

Exaudívit Dóminus deprecatiónem

tatiónem meam: * Dóminus oratiónem meam ſuſcépit.

Erubeſcant & conturbentur vehementer omnes inimíci mei: * convertantur & erubeſcant valde velóciter.

Pſalmus 7.

DOmine Deus meus, in te ſperávi: * ſalvum me fac ex ómnibus perſequéntibus me, & líbera me.

Nequando rápiat ut leo ánimam meam, * dum non eſt qui rédimat, neque qui ſalvum fáciat.

Dómine Deus meus, ſi feci iſtud: * ſi eſt iníquitas in mánibus meis:

Si réddidi retribuéntibus mihi mala, * décidam méritò ab inimícis meis inánis:

Perſequátur inimícus ánimam meam, & comprehendat, & concúlcet in terra vitam meam, * & glóriam meam in púlverem dedúcat.

Exurge, Dómine, in ira tua, * & exaltáre in fínibus inimicórum meórum.

Et exurge, Dómine Deus meus, * in præcepto quod mandaſti.

Et ſynagóga populórum circúmdabit te; * & propter hanc in altum regrédere.

Dóminus júdicat pópulos: * júdica me, Dómine, ſecundùm juſtítiam meam, & ſecundùm innocéntiam meam ſuper me.

Conſumétur nequítia peccatórum; * & díriges juſtum, ſcrutans corda & renes, Deus.

Juſtum adjutórium meum à Dómino, * qui ſalvos facit rectos corde.

Diviſio Pſalmi 7.

DEus judex juſtus, fortis & pátiens, * numquid iráſcitur per ſíngulos dies?

Niſi converſi fuéritis, gládium ſuum vibrábit: * arcum ſuum teténdit, & parávit illum:

Et in eo parávit vaſa mortis; * ſagittas ſuas ardéntibus effécit.

Ecce partúriit injuſtítiam; * concépit dolórem, & péperit iniquitátem.

Lacum apéruit, & effódit eum; * & íncidit in fóveam quam fecit.

Convertétur dolor ejus in caput ejus; * & in vérticem ipſíus iníquitas ejus deſcendet.

Confitébor Dómino ſecundùm juſtítiam ejus, * & pſallam nómini Dñi altíſſimi.

Ant. Juſtum adjutórium meum à Dómino, qui ſalvos facit rectos corde. *Pſ.* 7.

Hymnus, Capitulum, ℟. *breve, Antiphona ad* Nunc dimittis, *& Preces, quando dicuntur, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.*

FERIA TERTIA AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Pópulus Dómini, & oves manûs ejus, * Veníte, adorémus.

Pſalmus 94. Veníte. 2.

Hymnus.

JUbes: &, in præceps aquis
Repentè confluéntibus,
Prodit ſub auras húmidis
Exúta velis Arida.

Hanc tu colendam qui tuis,
Pater, dediſti filiis;
Quos orbis unus cóntinet,
Fac una jungat cáritas.

Nunc exulámus; ſed tuam
Mox congregábis in domum
Te patre dignos, qui pio
Amóre fratres vixerint.

At, qui malignis ártibus
Linguiſque læduntpróximũ,
A te repelles: hoc genus
Cœleſtis aula non capit.

En ipſa tellus ímprobos
Dudum labórans ſúſtinet,
Ardetque non ſuæ jugo
Corruptiónis éximi.

Adoptiónem nos quoque
Efflagitámus íntegram,
Cui nos ſacráto Spíritus
Prædeſtinávit pígnore.

Æterna laus & glória
Uni ſit & trino Deo,
Diffúſa per quem córdibus
Fraterna regnat cáritas.

Amen.

Ant. 7. d. Quis requieſcet.

Pſalmus 14.

DOmine, quis habitábit in tabernáculo tuo? * aut quis requieſcet in monte ſancto tuo?

Qui ingréditur ſine mácula, * & operátur juſtítiam;

Qui lóquitur veritátem in corde ſuo; * qui non egit dolum in lingua ſua,

Nec fecit próximo ſuo malum, * & oppróbrium non accépit adversùs próximos ſuos.

Ad níhilum deductus eſt in conſpectu ejus malignus; * timentes autem Dóminum gloríficat.

Qui jurat próximo ſuo, & non décipit; * qui
ſuam non dedit ac
& múnera ſuper in
non accépit.

Qui facit hæc, *
vébitur in æternun

Pſalmus 18

CŒli enarrant
Dei,* & ópera
ejus annúntiat firn

Dies diéi eructat
& nox nocti índica

Non ſunt loqué
ſermónes, * quoru
diantur voces eóru

In omnem terra
ſonus eórum, & in
bis terræ verba cć
in ſole póſuit tabe
ſuum.

Et ipſe tamquan
procédens de thálaı
exultávit ut gigas
rendam viam.

A ſummo cœlo
ejus, & occurſus
ad ſummũ ejus; *
ſe abſcondat à caló

Diviſio Pſalm.

LEx Dómini im
convertens ár
teſtimónium Dómi
ſapiéntiam præſtans

Juſtítiæ Dómin
lætificantes corda
ceptum Dómini
illúminans óculos.

Timor Dómini
pérmanens in ſécu
li: * judícia Dóm
juſtificáta in ſemeti

Deſiderabília ſup
& lápidem pretióſ
tum, * & dulcióra
& favum.

Etenim ſervus tuus cuſtódit ea; * in cuſtodiendis illis retribútio multa.

Delícta quis intélligit? * ab occultis meis munda me, & ab aliénis parce ſervo tuo.

Si mei non fúerint domináti, * tunc immaculátus ero, & emundábor à delícto máximo.

Et erunt ut compláceant elóquia oris mei, * & meditátio cordis mei in conſpectu tuo ſemper.

Dómine, adjútor meus, * & redemptor meus.

Ant. Quis requieſcet in monte ſancto tuo, Dómine? qui operátur juſtítiam, nec fecit próximo ſuo malum. *Pſ.* 14.

Ant. 5. a. Non proponébam.

Pſalmus 71.

DEus, judícium tuum regi da, * & juſtítiam tuam fílio regis,

Judicáre pópulum tuum in juſtítia, * & páuperes tuos in judício.

Suſcípiant montes pacem pópulo, * & colles juſtítiam.

Judicábit páuperes pópuli, & ſalvos fáciet fílios páuperum, * & humiliábit calumniatórem.

Et permanébit cum ſole & ante lunam, * in generatióne & generatiónem.

Deſcendet ſicut plúvia in vellus, * & ſicut ſtillicídia ſtillántia ſuper terram.

Oriétur in diébus ejus juſtítia, & abundántia pacis, * donec auferátur luna.

Et dominábitur à mari uſque ad mare, * & à flúmine uſque ad términos orbis terrárum.

Coram illo prócident Æthíopes, * & inimíci ejus terram lingent.

Diviſio Pſalmi 71.

REges Tharſis & ínſulæ múnera ófferent; * reges Arabum & Saba dona addúcent.

Et adorábunt eum omnes reges terræ: * omnes gentes ſérvient ei;

Quia liberábit páuperem à potente, * & páuperem cui non erat adjútor.

Parcet páuperi & ínopi; * & ánimas páuperum ſalvas fáciet.

Ex uſúris & iniquitáte rédimet ánimas eórum; * & honorábile nomen eórum coram illo.

Et vivet, & dábitur ei de auro Arábiæ, & adorábunt de ipſo ſemper: * totá die benedícent ei.

Et erit firmamentum in terra in ſummis móntium, ſuperextollétur ſuper Líbanum fructus ejus; * & florébunt de civitáte ſicut fœnum terræ.

Sit nomen ejus benedíctum in ſécula: * ante ſolem pérmanet nomen ejus.

Et benedicentur in ipſo omnes tribus terræ: * omnes gentes magnificábunt eum.

Benedíctus Dóminus Deus Iſrael, * qui facit mirabília ſolus.

Et benedíctum nomen ma-

jeſtátis ejus in æternum; * & replébitur majeſtáte ejus omnis terra : fiat, fiat.

Pſalmus 100.

MIſericórdiam & judícium * cantábo tibi, Dómine.

Pſallam, & intélligam in via immaculáta, * quando vénies ad me.

Perambulábam in innocéntia cordis mei, * in médio domûs meæ.

Non proponébam ante óculos meos rem injuſtam : * faciéntes prævaricatiónes odívi.

Non adhæſit mihi cor pravum : * declinantem à me malignũ non cognoſcébam.

Detrahentem ſecrétò próximo ſuo,*hunc perſequébar.

Superbo óculo & inſatiábili corde, * cum hoc non edébam.

Oculi mei ad fidéles terræ, ut ſédeant mecum : * ámbulans in via immaculáta, hic mihi miniſtrábat.

Non habitábit in médio domûs meæ, qui facit ſupérbiam : * qui lóquitur iníqua, non direxit in conſpectu oculórum meórum.

In matutíno interficiébam omnes peccatóres terræ, * ut diſpérderem de civitáte Dómini omnes operantes iniquitátem.

Ant. Non proponébam ante óculos meos rem injuſtam : detrahentem ſecrétò próximo ſuo, hunc perſequébar. *Pſ.* 100.

Ant. 6. F. Adjúvit.

Pſalmus 106.

COnfitémini Dómino, quóniam bonus; * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Dicant qui redempti ſunt à Dómino, * quos redémit de manu inimíci;

Et de regiónibus congregávit eos, * à ſolis ortu & occáſu, ab Aquilóne & mari.

Erravérunt in ſolitúdine, in inaquóſo : * viam civitátis habitáculi non invenérunt.

Eſurientes, & ſitientes; * ánima eórum in ipſis defécit.

Et clamavérunt ad Dóminum, cùm tribularentur; * & de neceſſitátibus eórum erípuit eos.

Et deduxit eos in viam rectam, * ut irent in civitátem habitatiónis.

Confiteantur Dómino miſericórdiæ ejus, * & mirabília ejus fíliis hóminum;

Quia ſatiávit ánimam inánem, * & ánimam eſurientem ſatiávit bonis.

Sedentes in ténebris & umbra mortis, * vinctos in mendicitáte & ferro;

Quia exacerbavérunt elóquia Dei, * & conſílium Altíſſimi irritavérunt.

Et humiliátum eſt in labóribus cor eórum : * infirmáti ſunt, nec fuit qui adjuváret.

Et clamavérunt ad Dóminum, cùm tribularentur; * & de neceſſitátibus eórum liberávit eos.

Et eduxit eos de ténebris, & umbra mortis; * & vincula eórum diſrúpit.

viſio Pſalmi 106.
nfiteantur Dño miſe-
ôrdiæ ejus, * & mi-
ejus filiis hóminum;
contrívit portas æ-
& vectes ferreos con-

pit eos de via iniqui-
rum; * propter inju-
nim ſuas humiliáti

ém eſcam abomináta
na eórum; * & ap-
navérunt uſque ad
nortis.
mavérunt ad Dómi-
ùm tribularentur; *
neceſſitátibus eórum
t eos.
verbum ſuum, &
eos; * & erípuit eos
itiónibus eórum.
teantur Dómino mi-
iæ ejus, * & mirabí-
lliis hóminum.
rifícent ſacrifícium
* & annúntient ópe-
n exultatióne.
deſcendunt mare in
, * facientes opera-
in aquis multis;
vidérunt ópera Dó-
* & mirabília ejus in
o.
; & ſtetit ſpíritus
, * & exaltáti ſunt
ejus.
dunt uſque ad cœ-
deſcendunt uſque ad
; * ánima eórum in
beſcébat:
ti ſunt, & moti ſunt
rius; * & omnis ſa-
eórum devoráta eſt.
mavérunt ad Dómi-

num, cùm tribularentur; * & de neceſſitátibus eórum eduxit eos.

Et ſtátuit procellam ejus in auram, * & ſiluérunt fluctus ejus;

Et lætáti ſunt quia ſiluérunt: * & deduxit eos in portum voluntátis eórum.

Altera diviſio Pſalmi 106.

CONfiteantur Dño miſericórdiæ ejus, * & mirabília ejus filiis hóminum.

Et exaltent eum in eccléſia plebis, * & in cáthedra ſeniórum laudent eum.

Póſuit flúmina in deſertum, * & éxitus aquárum in ſitim;

Terram fructíferam in ſalſúginem, * à malítia inhabitántium in ea.

Póſuit deſertum in ſtagna aquárum, * & terram ſine aqua in éxitus aquárum;

Et collocávit illic eſurientes: * & conſtituérunt civitátem habitatiónis.

Et ſeminavérunt agros, & plantavérunt víneas, * & fecérunt fructum nativitátis.

Et benedixit eis, & multiplicáti ſunt nimis; * & jumenta eórum non minorávit.

Et pauci facti ſunt, * & vexáti ſunt à tribulatióne malórum, & dolóre.

Effúſa eſt contémptio ſuper príncipes; * & erráre fecit eos in invio, & non in via.

Et adjúvit páuperem de inópia, * & póſuit ſicut oves famílias.

Vidébunt recti, & læta-buntur; * & omnis iníquitas oppilábit os ſuum.

Quis ſápiens, & custódiet hæc? * & intélliget miſeri-córdias Dómini?

Ant. Adjúvit Dóminus páu-perem de inópia: vidébunt recti, & lætabúntur.

℣. Exortum eſt in téne-bris lumen rectis: ℟. Miſé-ricors, & miſerátor, & ju-ſtus. *Pſ.* 111.

Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Magnificáte Dóminum mecum, ℟. Et exaltémus nomen ejus in idipſum. *Pſ.* 33.

AD LAUDES.

Ant. 4. *D.* Qui non accépit.

Pſalmus 23.

DOmini eſt terra, & plenitúdo ejus: * or-bis terrárum, & uni-verſi qui hábitant in eo;

Quia ipſe ſuper mária fun-dávit eum, * & ſuper flúmi-na præparávit eum.

Quis aſcendet in montem Dómini? * aut quis ſtabit in loco ſancto ejus?

Innocens mánibus & mun-do corde, * qui non accépit in vano ánimam ſuam, nec jurávit in dolo próximo ſuo.

Hic accípiet benedictió-nem à Dómino, * & miſeri-córdiam à Deo ſalutári ſuo.

Hæc eſt generátio quæ-réntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.

Attóllite portas, prínci-pes, veſtras: & elevámini, portæ æternáles; * & introí-bit rex glóriæ.

Quis eſt iſte rex glóı Dóminus fortis & po Dóminus potens in præ

Attóllite portas, p pes, veſtras: & eleván portæ æternáles; * & iı bit rex glóriæ.

Quis eſt iſte rex glóı Dóminus virtútum ip rex glóriæ.

Ant. Qui non accé vano ánimam ſuam, n rávit in dolo próxim hic accípiet benedicti à Dómino.

Ant. 5. a. Audiar

Pſalmus 84.

BEnedixiſti, Dóı terram tuam, * a ſti captivitátem Jacob.

Remiſiſti iniquitáteı bis tuæ, * operuiſti peccáta eórum.

Mitigaſti omnem tuam, * avertiſti ab irı gnatiónis tuæ.

Converte nos, Deu táris noſter, * & avert tuam à nobis.

Numquid in æternuı céris nobis? * aut exı iram tuam à generati generatiónem?

Deus, tu converſu ficábis nos; * & plebs tábitur in te.

Oſtende nobis, Dóı miſericórdiam tuam ſalutáre tuum da nob

Audiam quid loqu me Dóminus Deus; niam loquétur pacem bem ſuam,

Et ſuper ſanctos ſuos eos qui convertuntur

Verùmtamen prope timéntes eum ſalutáre ipsíus,* ut inhábitet glória in terra noſtra.

Miſericórdia & véritas obviavérunt ſibi : * juſtítia & pax oſculátæ ſunt.

Véritas de terra orta eſt, * & juſtítia de cœlo proſpexit.

Etenim Dóminus dabit benignitátem ; * & terra noſtra dabit fructum ſuum.

Juſtítia ante eum ambulábit, * & ponet in via greſſus ſuos.

Ant. Audiam quid loquátur in me Dóminus Deus ; quóniam loquétur pacem in plebem ſuam, & ſuper ſanctos ſuos.

Ant. 3. à. Qui dilígitis.

Pſalmus 96.

DOminus regnávit, exultet terra, * læténtur ínſulæ multæ.

Nubes & calígo in circúitu ejus : * juſtítia & judícium corréctio ſedis ejus.

Ignis ante ipſum præcédet, * & inflammábit in circúitu inimícos ejus.

Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ : * vidit, & commóta eſt terra.

Montes ſicut cera fluxérunt à fácie Dómini ; * à fácie Dómini omnis terra.

Annuntiavérunt cœli juſtítiam ejus ; * & vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.

Confundántur omnes qui adórant ſculptília, * & qui gloriántur in ſimulácris ſuis.

Adoráte eum, * omnes Angeli ejus.

Audívit, & lætáta eſt Sion : * & exultavérunt fíliæ Judæ propter judícia tua, Dómine ;

Quóniam tu Dóminus altíſſimus ſuper omnem terram : * nimis exaltátus es ſuper omnes deos.

Qui dilígitis Dóminum, odíte malum : * cuſtódit Dóminus ánimas ſanctórum ſuórum ; de manu peccatóris liberábit eos.

Lux orta eſt juſto, * & rectis corde lætítia.

Lætámini, juſti, in Dómino, * & confitémini memóriæ ſanctificatiónis ejus.

Ant. Qui dilígitis Dóminum, odíte malum : cuſtódit Dóminus ánimas ſanctórum ſuórum.

Ant. 7. *d.* Vivens.

In Feriis, Canticum Ezechiæ. Iſ. 38.

EGo dixi : In dimídio diérum meórum vadam ad portas ínferi : * quæsívi resíduum annórum meórum.

Dixi : Non vidébo Dóminum Deum in terra vivéntium : * non aſpíciam hóminem ultrà, & habitatórem quiétis.

Generátio mea abláta eſt & convolúta eſt à me, * quaſi tabernáculum paſtórum.

Præcíſa eſt, velut à texente, vita mea ; dum adhuc ordírer, ſuccídit me : * de manè uſque ad véſperam fínies me.

Sperábam uſque ad manè, quaſi leo ſic contrívit ómnia oſſa mea : * de manè uſque ad véſperam fínies me.

Sicut pullus hirúndinis ſic clamábo, * meditábor ut columba.

Attenuáti ſunt óculi mei ſuſpicientes in excelſum: * Dómine, vim pátior, reſponde pro me.

Quid dicam, aut quid reſpondébit mihi, * cùm ipſe fécerit?

Recogitábo tibi omnes annos meos * in amaritúdine ánimæ meæ.

Dómine, ſi ſic vívitur, & in tálibus vita ſpíritûs mei, * corrípies me, & vivificábis me.

Ecce in pace amaritúdo mea amaríſſima: * tu autem eruiſti ánimam meam ut non períret:

Projeciſti poſt tergum tuum * ómnia peccáta mea.

Quia non infernus confitébitur tibi, neque mors laudábit te; * non expectábunt, qui deſcendunt in lacum, veritátem tuam.

Vivens, vivens ipſe confitébitur tibi, ſicut & ego hódie: * pater fíliis notam fáciet veritátem tuam.

Dómine, ſalvum me fac; * & pſalmos noſtros cantábimus cunctis diébus vitæ noſtræ in domo Dómini.

Ant. Vivens, vivens ipſe confitébitur tibi, Dómine: pater fíliis notam fáciet veritátem tuam.

[*In Feſtis, Canticum.*
Eccli. 36.

MIſerére noſtri, Deus ómnium, & réſpice nos, * & oſtende nobis lucem miſeratiónum tuárum;

Et immitte timórem tuum ſuper gentes quæ non exquiſiérunt te, * ut cognoſcant quia non eſt Deus, niſi tu, & enarrent magnália tua.

Alleva manum tuam ſuper gentes aliénas, * ut víideant poténtiam tuam.

Sicut enim in conſpectu eórum ſanctificátus es in nobis, * ſic in conſpectu noſtro magnificáberis in eis;

Ut cognoſcant te, * ſicut & nos cognóvimus quóniam non eſt Deus præter te, Dómine.

Innova ſigna, & immúta mirabília: * glorífica manum, & bráchium dextrum.

Excita furórem, & effunde iram: * tolle adverſárium, & afflíge inimícum.

Feſtína tempus, & meménto finis, * ut enarrent mirabília tua.

In ira flammæ devorétur qui ſalvátur; * & qui péſſimant plebem tuam, invéniant perditiónem.

Cóntere caput príncipum inimicórum, * dicéntium: Non eſt álius præter nos.

Cóngrega omnes tribus Jacob, * ut cognoſcant quia non eſt Deus, niſi tu, & enarrent magnália tua;

Et hæreditábis eos, * ſicut ab inítio.

Miſerére plebi tuæ ſuper quam invocátum eſt nomen tuum, * & Iſrael quem coæquaſti primogénito tuo.

Miſerére civitáti ſanctifi-

[ſan]ctiónis tuæ Jeruſalem, * civitáti requiéi tuæ.

Reple Sion inenarrabílibus verbis tuis, * & glóriâ tuâ pópulum tuum.

Ant. 1. *D.* Laudáte.

Pſalmus 150.

LAudáte Dñum in ſanctis ejus: * laudáte eum in firmamento virtútis ejus.

Laudáte eum in virtútibus ejus: * laudáte eum secundùm multitúdinem magnitúdinis ejus.

Laudáte eum in ſono tubæ: * laudáte eum in pſaltério & cíthara.

Laudáte eum in tympano & choro: * laudáte eum in chordis & órgano.

Laudáte eum in cymbalis beneſonántibus; laudáte eum in cymbalis jubilatiónis: * omnis ſpíritus laudet Dóminum.

Ant. Laudáte Dóminum in ſanctis ejus: laudáte eum ſecundùm multitúdinem magnitúdinis ejus.

Capitulum. 1. Joan. 2.

MAndátum novum ſcribo vobis, quod verum eſt & in Chriſto & in vobis; quia ténebræ tranſiérunt, & verum lumen jam lucet. Qui dicit ſe in luce eſſe, & fratrem ſuum odit, in ténebris eſt uſque adhuc. Qui díligit fratrem ſuum, in lúmine manet, & ſcándalum in eo non eſt.

Hymnus.

TE príncipem ſummo, Deus,
Jubes amóre díligi:
Tibi ſecundum próximus
Jubes amári próximum.

Amóre fundátam tuo
Communiónem réſpice,
Quá corpus unum plúrimi,
Unum cor, una mens ſumus.

Illam fides & véritas
Amábili ſtipant choro:
Oblíquus hinc livor procul
Et litis ardor éxulant.

Tu, pacis auctor, mútuos
Aſtringe nexus: da, Pater,
Gaudére fratrum gáudiis,
Da condolére flétibus.

Æterna laus & glória
Uni ſit & trino Deo,
Qui moris uníus ſacrâ
Nos pacis in domo locat.
Amen.

℣. Deus in médio civitátis ſuæ; non commovébitur: ℟. Adjuvábit eam manè dilúculo. *Pſ.* 45.

Ad Benedictus. *Ant.* 7. a. Erexit Dóminus cornu ſalútis nobis in domo David púeri ſui, ſicut locútus eſt per os ſanctórum. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 2. D. Cùm mihi.

Pſalmus 34.

JUdica, Dómine, nocentes me, * expugna impugnantes me.

Apprehende arma & ſcutum, * & exurge in adjutórium mihi.

Effunde frámeam, & conclúde adversùs eos qui perſequuntur me: * dic ánimæ meæ, Salus tua ego ſum.

Confundantur & revereantur * quærentes ánimam meam.

Avertántur retrorsùm, * & confundántur cogitántes mihi mala.

Fiant tamquam pulvis ante fáciem venti, * & ángelus Dómini coarctans eos.

Fiat via illórum ténebræ & lúbricum, * & ángelus Dómini pérſequens eos;

Quóniam gratis abſcondérunt mihi intéritum láquei ſui, * ſupervácuè exprobravérunt ánimam meam.

Véniat illi láqueus quem ignórat; & cáptio quam abſcondit apprehendat eum, * & in láqueum cadat in ipſum.

Anima autem mea exultábit in Dómino, * & delectábitur ſuper ſalutári ſuo.

Omnia oſſa mea dicent: * Dómine, quis ſímilis tibi?

Erípiens ínopem de manu fortiórum ejus, * egénum & páuperem à diripiéntibus eum.

Diviſio Pſalmi 34.

SUrgentes teſtes iníqui, * quæ ignorábam interrogábant me.

Retribuébant mihi mala pro bonis, * ſterilitátem ánimæ meæ.

Ego autem, cùm mihi moleſti eſſent, * induébar cilício.

Humiliábam in jejúnio ánimam meam, * & orátio méa in ſinu meo convertétur.

Quaſi próximum, & quaſi fratrem noſtrum, ſic complacébam; * quaſi lugens & contriſtátus ſic humiliábar.

Et adverſùm me lætáti ſunt, & convenérunt: * congregáta ſunt ſuper me flagella, & ignorávi.

Diſſipáti ſunt, nec compuncti; tentavérunt me, ſubſannavérunt me ſubſannatióne: * frenduérunt ſuper me déntibus ſuis.

Dómine, quando reſpícies? * reſtítue ánimam meã à malignitáte eórum, à leónibus únicam meam.

Confitébor tibi in Eccléſia magna: * in pópulo gravi laudábo te.

Non ſupergáudeant mihi qui adverſantur mihi iníquè, * qui odérunt me gratis, & ánnuunt óculis.

Quóniam mihi quidem pacíficè loquebántur; * & in iracúndia terræ loquentes, dolos cogitábant.

Et dilatavérunt ſuper me os ſuum; * dixérunt: Euge, euge, vidérunt óculi noſtri.

Vidiſti, Dómine, ne ſíleas: * Dómine, ne diſcédas à me.

Altera diviſio Pſalmi 34.

EXurge, & inténde judício meo, * Deus meus & Dóminus meus, in cauſam meam.

Júdica me ſecundùm juſtítiam tuam, Dómine Deus meus; * & non ſupergáudeant mihi.

Non dicant in córdibus ſuis: Euge, euge, ánimæ noſtræ; * nec dicant: Devorávimus eum.

Erubeſcant & revereantur ſimul, * qui gratulantur malis meis.

Induántur confuſióne & reveréntiâ, * qui magna loquúntur ſuper me.

Exúltent & læténtur qui volunt juſtítiam meam ; * & dicant ſemper : Magnificétur Dóminus, qui volunt pacem ſervi ejus.

Et lingua mea meditábitur juſtítiam tuam, * totâ die laudem tuam.

Ant. Cùm mihi moleſti eſſent, quaſi próximum, & quaſi fratrem noſtrum, ſic complacébam.

AD TERTIAM.

Ant. 1. f. Cum ímpiis non ſedébo.

Pſalmus 25.

JUdica me, Dómine, quóniam ego in innocéntia mea ingreſſus ſum ; * & in Dómino ſperans, non infirmábor.

Proba me, Dómine, & tenta me : * ure renes meos & cor meum ;

Quóniam miſericórdia tua ante óculos meos eſt, * & complácui in veritáte tuâ.

Non ſedi cum concílio vanitátis, * & cum iníqua geréntibus non introíbo.

Odívi eccléſiam malignántium, * & cum ímpiis non ſedébo.

Lavábo inter innocéntes manus meas, * & circúmdabo altáre tuum, Dómine ;

Ut áudiam vocem laudis, * & enarrem univerſa mirabília tua.

Dómine, diléxi decórem domûs tuæ, * & locum habitatiónis glóriæ tuæ.

Ne perdas cum ímpiis, Deus, ánimam meam, * & cum viris sánguinum vitam meam,

In quorum mánibus iniquitátes ſunt : * déxtera eórum repléta eſt munéribus.

Ego autem in innocéntia mea ingreſſus ſum, * rédime me, & miſerére mei.

Pes meus ſtetit in dirécto : * in eccléſiis benedícam te, Dómine.

Pſalmus 49.

DEus deórum Dóminus locútus eſt ; * & vocávit terram à ſolis ortu uſque ad occáſum.

Ex Sion * ſpécies decóris ejus.

Deus manifeſtè véniet ; * Deus noſter, & non ſilébit.

Ignis in conſpectu ejus exardeſcet, * & in circúitu ejus tempeſtas válida.

Advocábit cœlum deſurſùm, & terram, * diſcérnere pópulum ſuum.

Congregáte illi Sanctos ejus, * qui órdinant teſtamentum ejus ſuper ſacrifícia.

Et annuntiábunt cœli juſtítiam ejus, * quóniam Deus judex eſt.

Audi, pópulus meus, & loquar ; Iſrael, & teſtificábor tibi : * Deus Deus tuus ego ſum.

Non in ſacrifíciis tuis árguam te ; * holocauſta autem tua in conſpectu meo ſunt ſemper.

Non accípiam de domo tua vítulos, * neque de grégibus tuis hircos ;

Quóniam meæ ſunt omnes feræ ſylvárum, * jumenta in móntibus & boves.

Cognóvi ómnia volatília cœli; * & pulcritúdo agri mecum eſt.

Si eſuríero, non dicam tibi; * meus eſt enim orbis terræ, & plenitúdo ejus.

Numquid manducábo carnes taurórum? * aut ſánguinem hircórum potábo?

Immola Deo ſacrifícium laudis, * & redde Altíſſimo vota tua.

Et ínvoca me in die tribulatiónis; * éruam te, & honorificábis me.

Diviſio Pſalmi 49.

PEccatóri autem dixit Deus: * Quare tu enarras juſtítias meas, & aſſúmis teſtamentum meum per os tuum?

Tu veró odiſti diſciplínam,* & projeciſti ſermónes meos retrorsùm.

Si vidébas furem, currébas cum eo; * & cum adúlteris portiónem tuam ponébas.

Os tuum abundávit malítiâ, * & lingua tua concinnábat dolos.

Sedens adversùs fratrem tuum loquebáris, & adversùs fílium matris tuæ ponébas ſcándalum: * hæc feciſti, & tácui.

Exiſtimaſti, iníque, quòd ero tuî ſímilis: * árguam te, & ſtátuam contra fáciem tuã.

Intellígite hæc, qui oblivíſcímini Deũ; * nequando rápiat, & non ſit qui erípiat.

Sacrifícium laudis honorificábit me; * & illic iter quo oſtendam illi ſalutáre Dei.

Ant. Cum ímpiis non ſedébo: inter innocentes circúmdabo altáre tuum, Dómine. *Pſ.* 25.

Capitulum. Eccli. 35.

SAcrifícium ſalutáre eſt atténdere mandátis, & diſcédere ab omni iniquitáte, & propitiatiónem litáre ſacrifícii ſuper injuſtítias; & deprecátio pro peccátis recédere ab injuſtítia.

℟. *br.* Quis aſcendet in montem Dómini, * Stabit in loco ſancto ejus? Quis aſcendet. ℣. Innocens mánibus * & mundo corde * Stabit in loco ſancto ejus. Glória. Quis aſcendet. *Pſ.* 23.

℣. Congregáte Dómino Sanctos ejus, ℟. Qui órdinant teſtamentum ejus ſuper ſacrifícia. *Pſ.* 49.

AD SEXTAM.

Ant. 4. c. Juſtus.

Pſalmus 36.

NOli æmulári in malignántibus, * neque zeláveris facientes iniquitátem;

Quóniam tamquam fœnum velóciter areſcent, * & quemádmodùm ólera herbárum citò décident.

Spera in Dómino, & fac bonitátem; * & inhábita terram, & paſcéris in divítiis ejus.

Delectáre in Dómino, * & dabit tibi petitiónes cordis tui.

Revéla Dño viam tuam,

& ſpera in eo ; * & ipſe fáciet.

Et edúcet quaſi lumen juſtítiam tuam, & judícium tuum tamquam merídiem: * ſúbditus eſto Dómino, & ora eum.

Noli æmulári in eo qui proſperátur in via ſua, * in hómine faciente injuſtítias.

Déſine ab ira, & derelinque furórem : * noli æmulári, ut malignéris ;

Quóniam qui malignantur, exterminabuntur : * ſuſtinentes autem Dóminum, ipſi hæreditábunt terram.

Et adhuc puſillum, & non erit peccátor ; * & quæres locum ejus, & non invénies.

Manſuéti autem hæreditábunt terram, * & delectabuntur in multitúdine pacis.

Obſervábit peccátor juſtum, * & ſtridébit ſuper eum déntibus ſuis.

Dóminus autem irridébit eum, * quóniam próſpicit quòd véniet dies ejus.

Gládium evaginavérunt peccatóres ; * intendérunt arcum ſuum,

Ut dejíciant páuperem & ínopem, * ut trucídent rectos corde.

Gládius eórum intret in corda ipſórum, * & arcus eórum confringátur.

Mélius eſt módicum juſto, * ſuper divítias peccatórum multas,

Quóniam bráchia peccatórum conterentur ; * confirmat autem juſtos Dóminus.

Diviſio Pſalmi 36.

Novit Dóminus dies immaculatórum, * & hæréditas eórum in æternum erit.

Non confundentur in témpore malo, & in diébus famis ſaturabuntur ; * quia peccatóres períbunt.

Inimíci verò Dñi, mox ut honorificáti fúerint, & exaltáti, * deficientes, quemádmodùm fumus, defícient.

Mutuábitur peccátor, & non ſolvet ; * juſtus autem miſerétur, & tríbuet.

Quia benedicentes ei hæreditábunt terram ; * maledicentes autem ei diſperíbunt.

Apud Dóminum greſſus hóminis dirigentur, * & viam ejus volet.

Cùm cecíderit, non collidétur ; * quia Dóminus ſuppónit manum ſuam.

Júnior fui, étenim ſénui ; * & non vidi juſtum derelictum, nec ſemen ejus quærens panem.

Totâ die miſerétur & cómmodat ; * & ſemen illíus in benedictióne erit.

Declína à malo, & fac bonum, * & inhábita in ſéculum ſéculi.

Quia Dóminus amat judícium, & non derelinquet ſanctos ſuos : * in æternum conſervabuntur.

Injuſti punientur ; * & ſemen impiórum períbit.

Juſti autem hæreditábunt terram, * & inhabitábunt in ſéculum ſéculi ſuper eam.

Altera diviſio Pſalmi 36.

OS juſti meditábitur ſapiéntiam, * & lingua ejus loquétur judícium.

Lex Dei ejus in corde ipſius; * & non ſupplantabuntur greſſus ejus.

Conſíderat peccátor juſtum, * & quærit mortificáre eum.

Dóminus autem non derelinquet eum in mánibus ejus, * nec damnábit eum cùm judicábitur illi.

Expecta Dóminum, & cuſtódi viam ejus; & exaltábit te, ut hæreditáte cápias terram: * cùm períerint peccatóres, vidébis.

Vidi ímpium ſuperexaltátum, * & elevátum ſicut cedros Líbani.

Et transívi, & ecce non erat; * & quæsívi eum, & non eſt inventus locus ejus.

Cuſtódi innocéntiam, & vide æquitátem, * quóniam ſunt relíquiæ hómini pacífico.

Injuſti autem diſperíbunt ſimul; * relíquiæ impiórum interíbunt.

Salus autem juſtórum à Dómino, * & protector eórum in témpore tribulatiónis.

Et adjuvábit eos Dóminus, & liberábit eos; * & éruet eos à peccatóribus, & ſalvábit eos, quia ſperavérunt in eo.

Ant. Juſtus totâ die miſerétur & cómmodat; & ſemen illíus in benedictióne erit.

Capitulum. 1. Joan. 3.

QUi habúerit ſubſtántiam hujus mundi, & víderit fratrem ſuum neceſſitátem habére, & cláuſerit víſcera ſua ab eo, quómodo cáritas Dei manet in eo? Filíoli mei, non diligámus verbo, neque linguâ, ſed ópere & veritáte.

℟. *br.* Jucundus homo * Qui miſerétur & cómmodat. Jucundus. ℣. In ætérnum * non commovébitur, * Qui miſerétur. Glória Patri. Jucundus.

℣. Diſperſit, dedit paupéribus: ℟. Juſtítia ejus manet in ſéculũ ſéculi. *Pſ.* 111.

AD NONAM.

Ant. 7. b. Pro eo.

Pſalmus 108.

DEus, laudem meam ne tacúeris, * quia os peccatóris, & os dolóſi ſuper me apertum eſt.

Locúti ſunt adversùm me linguâ dolóſâ, & ſermónibus ódii circumdedérunt me, * & expugnavérunt me gratìs.

Pro eo ut me dilígerent, detrahébant mihi; * ego autem orábam.

Et poſuérunt adversùm me mala pro bonis, * & ódium pro dilectióne meâ.

Diviſio Pſalmi 108.

COnſtítue [Dómine] ſuper eum peccatórem; * & diábolus ſtet à dextris ejus.

Cùm judicátur, éxeat condemnátus; * & orátio ejus fiat in peccátum.

Fiant dies ejus pauci; * &

epiſcopátum ejus accípiat alter.

Fiant fílii ejus órphani, * & uxor ejus vídua.

Nutantes transferantur fílii ejus, & mendícent, * & ejiciantur de habitatiónibus ſuis.

Scrutétur fœnerátor omnem ſubſtántiam ejus; * & diripiant aliéni labóres ejus.

Non ſit illi adjútor,*nec ſit qui miſereátur pupillis ejus.

Fiant nati ejus in intéritum: * in generatióne una deleátur nomen ejus.

In memóriam rédeat iníquitas patrum ejus in conſpectu Dómini; * & peccátum matris ejus non deleátur.

Fiant contra Dóminum ſemper: * & diſpéreat de terra memória eórum;

Pro eo quòd non eſt recordátus fácere miſericórdiam, * & perſecútus eſt hóminem ínopem & mendícum, & compunctum corde mortificáre.

Et dilexit maledictiónem, & véniet ei; * & nóluit benedictiónem, & elongábitur ab eo.

Et índuit maledictiónem ſicut veſtimentum ;* & intrávit ſicut aqua in interióra ejus, & ſicut óleum in óſſibus ejus.

Fiat ei ſicut veſtimentum quo operítur, * & ſicut zona quâ ſemper præcíngitur.

Hoc opus eórum qui détrahunt mihi apud Dóminum, * & qui loquuntur mala adversùs ánimam meam.

Et tu, Dómine, Dómine, fac mecum propter nomen tuum, * quia ſuávis eſt miſericórdia tua.

Altera diviſio Pſalmi 108.

LIbera me, quia egénus & pauper ego ſum, * & cor meum conturbátum eſt intrà me.

Sicut umbra, cùm declínat, ablátus ſum; * & excuſſus ſum ſicut locuſtæ.

Génua mea infirmáta ſunt à jejúnio, * & caro mea immutáta eſt propter óleum.

Et ego factus ſum oppróbrium illis: * vidérunt me, & movérunt cápita ſua.

Adjuva me, Dómine Deus meus: * ſalvum me fac ſecundùm miſericórdiam tuá.

Et ſciant quia manus tua hæc; * & tu, Dómine, feciſti eam.

Maledícent illi, & tu benedíces: * qui inſurgunt in me, confundantur; ſervus autem tuus lætábitur.

Induantur, qui détrahunt mihi, pudóre; * & operiantur ſicut diplóide confuſióne ſuá.

Confitébor Dómino nimis in ore meo, * & in médio multórum laudábo eum;

Quia áſtitit à dextris páuperis, * ut ſalvam fáceret à perſequéntibus ánimam meam.

Ant. Pro eo ut me diligerent, detrahébant mihi; ego autem orábam.

Capitulum. Rom. 12.

NOlite eſſe prudentes apud voſmetipſos, nulli malum pro malo reddentes;

providentes bona non tantùm coram Deo, ſed étiam coram ómnibus homínibus. Si fieri poteſt, quod ex vobis eſt, cum ómnibus homínibus pacem habentes.

℞. *br.* Poſuérunt adversùm me * Mala pro bonis. Poſuérunt. ℣. Et ódium * pro dilectióne mea, * Mala pro bonis. Glória Patri. Poſuérunt. *Pſ.* 108.

℣. Si réddidi retribuéntibus mihi mala, ℞. Décidam méritò ab inimícis meis inánis. *Pſ.* 7.

AD VESPERAS.

Ant. 3. b. Multũ íncola fuit.

Pſalmus 119.

AD Dóminũ, cùm tribulárer, clamávi; * & exaudívit me.

Dómine, líbera ánimam meam à lábiis iníquis, * & à lingua dolóſa.

Quid detur tibi, aut quid apponátur tibi * ad linguam dolóſam?

Sagittæ potentis acútæ, * cum carbónibus deſolatóriis.

Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus eſt! habitávi cum habitántibus Cedar: * multùm íncola fuit ánima mea.

Cum his qui odérunt pacem, eram pacíficus; * cùm loquébar illis, impugnábant me gratis.

Ant. Multùm íncola fuit ánima mea, Dómine: cum his qui odérunt pacem, eram pacíficus.

Ant. 1. f. Propter fratres meos.

Pſalmus 121.

LÆtátus ſum in his quæ dicta ſunt mihi: * In domum Dómini íbimus.

Stantes erant pedes noſtri * in átriis tuis, Jerúſalem;

Jerúſalem quæ ædificátur ut cívitas, * cujus participátio ejus in idipſum.

Illuc enim aſcendérunt tribus, tribus Dómini; * teſtimónium Iſrael, ad confiténdum nómini Dómini:

Quia illic ſedérunt ſedes in judício, * ſedes ſuper domum David.

Rogáte quæ ad pacem ſunt Jerúſalem; * & abundántia diligéntibus te.

Fiat pax in virtúte tua, * & abundántia in túrribus tuis.

Propter fratres meos & próximos meos, * loquébar pacem de te.

Propter domum Dómini Dei noſtri, * quæſívi bona tibi.

Ant. Propter fratres meos & próximos meos, loquébar pacem de te, Jerúſalem.

Ant. 4. d. Quàm bonum.

Pſalmus 132.

ECce quàm bonum, & quàm jucundum, * habitáre fratres in unum!

Sicut unguentum in cápite, * quod deſcendit in barbam, barbam Aaron,

Quod deſcendit in oram veſtimenti ejus; * ſicut ros Hermon, qui deſcendit in montem Sion.

Quóniam illic mandávit Dóminus benedictiónem, * & vitam uſque in ſéculum.

Ant. Quàm bonum, & quàm jucundum, habitáre fratres in unum!

Ant. 8. G. In miſericórdia.

Pſalmus 140.

DOmine, clamávi ad te, exaudi me; * intende voci meæ, cùm clamávero ad te.

Dirigátur orátio mea ſicut incenſum in conſpectu tuo:* elevátio mánuum meárum, ſacrifícium veſpertínum.

Pone, Dómine, cuſtódiam ori meo, * & óſtium circumſtántiæ lábiis meis.

Non declínes cor meum in verba malítiæ, * ad excuſandas excuſatiónes in peccátis,

Cum homínibus operántibus iniquitátem; * & non communicábo cum electis eórum.

Corrípiet me juſtus in miſericórdia,& increpábit me:* óleum autem peccatóris non impinguet caput meum;

Quóniam adhuc & orátio mea * in beneplácitis eórum.

Abſorpti ſunt juncti petræ júdices eórum: * áudient verba mea, quóniam potuérunt.

Sicut craſſitúdo terræ erupta eſt ſuper terram, * diſſipáta ſunt oſſa noſtra ſecùs infernum.

Quia ad te, Dómine, Dómine, óculi mei; * in te ſperávi, non áuferas ánimam meam.

Cuſtódi me à láqueo quem ſtatuérunt mihi, * & à ſcándalis operántiũ iniquitátem.

Cadent in retiáculo ejus peccatóres: * ſinguláriter ſum ego, donec tránſeam.

Ant. In miſericórdia juſtus increpábit me; óleum autem peccatóris non impinguet caput meum.

Ant. 6. *F.* Me expectant.

Pſalmus 141.

VOce meâ ad Dóminum clamávi, * voce meâ ad Dóminum deprecátus ſum.

Effundo in conſpectu ejus oratiónem meam, * & tribulatiónem meam ante ipſum pronúntio.

In deficiendo ex me ſpíritum meum; * & tu cognoviſti ſémitas meas.

In via hac quâ ambulábam, * abſcondérunt láqueum mihi.

Conſiderábam ad déxteram, & vidébam; * & non erat qui cognóſceret me.

Périit fuga à me, * & non eſt qui requírat ánimam meam.

Clamávi ad te, Dómine: * dixi, Tu es ſpes mea, pórtio mea in terra vivéntium.

Intende ad deprecatiónem meam,* quia humiliátus ſum nimis.

Líbera me à perſequéntibus me, * quia confortáti ſunt ſuper me.

Educ de cuſtódia ánimam meam, ad confitendum nómini tuo; * me expectant juſti, donec retríbuas mihi.

Ant. Me expectant juſti, donec retríbuas mihi, Dómine.

Ant. Tu remiſiſti impietátem peccáti mei: pro hac orábit ad te omnis ſanctus. *Pſ.* 31.

FERIA QUARTA AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Non repellet Dóminus plebem ſuam: * Veníte, adorémus.

Pſalmus 94. Veníte. 2.

Hymnus.

MIrámur, ô Deus, tuæ
Recens opus poténtiæ,
Quæ ſcripta ſcintillántibus
Refulget aſtrórum globis.

Ut ſol diéi, cándida
Sic luna nocti præſidet:
Exércitu totum novo
Diſcríminant ſtellæ polum.

At ipſe, cœlórum decus,
Sol novit occáſus ſuos:
Sunt certa lunæ témpora,
Statíque lapſus ſíderum.

Jugi rotáta túrbine
Furantur & reddunt diem:
Tu ſemper idem, néſcius
Mortálium ſpem fállere.

Turbáta quid mens flúctuet?
Curâ paternâ nos regis:
Æterna ſi cordi ſalus,
Æterna nos ſalus manet.

Supréma laus & glória
Uni ſit & trino Deo,
Suo repóni qui jubet
Curas & angóres ſinu. Amen.

Ant. 3. *d.* Sperent in te.

Pſalmus 9.

COnfitébor tibi, Dómine, in toto corde meo; * narrábo ómnia mirabília tua.

Lætábor & exultábo in te; * pſallam nómini tuo, Altíſſime.

In convertendo inimícum meum retrorsùm, * infirmabuntur, & períbunt à fácie tua;

Quóniam feciſti judícium meum & cauſam meam: * ſediſti ſuper thronum, qui júdicas juſtítiam.

Increpaſti gentes, & périit ímpius: * nomen eórum deleſti in æternum, & in ſéculum ſéculi.

Inimíci defecérunt frámeæ in finem, * & civitátes eórum deſtruxiſti.

Périit memória eórum cum ſónitu; * & Dóminus in æternum pérmanet.

Parávit in judício thronum ſuum; * & ipſe judicábit orbem terræ in æquitáte, judicábit pópulos in juſtítia.

Et factus eſt Dóminus refúgium páuperi, * adjútor in opportunitátibus, in tribulatióne.

Et ſperent in te qui novérunt nomen tuum; * quóniam non dereliquiſti quærentes te, Dómine.

Pſállite Dómino, qui hábitat in Sion: * annuntiáte inter gentes ſtúdia ejus;

Quóniam requírens ſánguinem eórum recordátus eſt; * non eſt oblítus clamórem páuperum.

Diviſio Pſalmi 9.

MIſerére meî, Dómine: * vide humilitátem meam de inimícis meis,

Qui exaltas me de portis mortis, * ut annúntiem omnes laudatiónes tuas in portis fíliæ Sion.

bo in ſalutári tuo: * nt gentes in intéri- fecérunt.
ueo iſto quem abſ- t, * comprehenſus ſrum.
ſcétur Dóminus ju- ens : * in opéribus ſuárum compre- t peccátor.
rtantur peccatóres um, * omnes gen-)liviſcuntur Deum.
am non in finem :rit páuperis, * pa- áuperum non perí- iem.
e, Dómine, non tur homo : * judi- entes in conſpectu
ítue, Dómine, le- m ſuper eos; * ut entes quóniam hó- ınt.
s diviſio Pſalmi 9.
quid, Dómine, re- ſiſti longè? * déſpi- pportunitátibus, in ióne?
ſuperbit ímpius, in- r pauper : * compre- tur in consíliis qui- itant.
iiam laudátur peccá- eſidériis ánimæ ſuæ,* ous benedícitur.
erbávit Dóminum r; * ſecundùm mul- em iræ ſuæ non quæ-
eſt Deus in conſpe- s; * inquinátæ ſunt us in omni témpore. ruitur judícia tua à fácie ejus; * ómnium inimi- córum ſuórum dominábitur.

Dixit enim in corde ſuo: * Non movébor à generatióne in generatiónem ſine malo.

Cujus maledictióne os plenum eſt, & amaritúdine, & dolo: * ſub lingua ejus labor & dolor.

Sedet in insídiis cum divítibus in occultis, * ut interfíciat innocentem.

Oculi ejus in páuperem reſpíciunt : * insídiátur in abſcóndito quaſi leo in ſpelunca ſua.

Insídiátur ut rápiat páuperem; * rápere páuperem, dum áttrahit eum.

In láqueo ſuo humiliábit eum : * inclinábit ſe, & cadet, cùm dominátus fúerit páuperum.

Dixit enim in corde ſuo : Oblítus eſt Deus; * avertit fáciem ſuam, ne vídeat in finem.

Exurge, Dómine Deus, & exaltétur manus tua : * ne obliviſcáris páuperum.

Propter quid irritávit ímpius Deum? * dixit enim in corde ſuo : Non requíret.

Vides quóniam tu labórem & dolórem consíderas,* ut tradas eos in manus tuas.

Tibi derelictus eſt pauper:* órphano tu eris adjútor.

Cóntere bráchium peccatóris & maligni : * quærétur peccátum illíus, & non inveniétur.

Dóminus regnábit in ætérnum, & in ſéculum ſéculi; *

perſbitis, gentes, de terra illius.

Deſidérium páuperũ exaudívit Dóminus: * præparatiónem cordis eórum exaudívit auris tua,

Judicáre pupillo & húmili; * ut non appónat ultrà magnificáre ſe homo ſuper terram.

Ant. Sperent in te qui novérunt nomen tuum; quóniam non dereliquiſti quærentes te, Dómine.

Ant. 8. G. Fílii.

Pſalmus 77.

ATténdite, pópule meus, legem meá; * inclináte aurem veſtram in verba oris mei.

Apériam in parábolis os meum; * loquar propoſitiónes ab inítio.

Quanta audívimus, & cognóvimus ea, * & patres noſtri narravérunt nobis.

Non ſunt occultáta à fíliis eórũ * in generatióne áltera.

Narrantes laudes Dómini, & virtútes ejus, * & mirabília ejus quæ fecit.

Et ſuſcitávit teſtimónium in Jacob, * & legem póſuit in Iſrael.

Quanta mandávit pátribus noſtris, nota fácere ea fíliis ſuis, * ut cognoſcat generátio áltera.

Fílii qui naſcentur, & exurgent, * & narrábunt fíliis ſuis;

Ut ponant in Deo ſpem ſuam, & non obliviſcantur óperum Dei, * & mandáta ejus exquírant;

Ne fiant ſicut patres eórum, * generátio prava & exáſperans:

Generátio quæ non diréxit cor ſuum, * & non eſt créditus cum Deo ſpíritus ejus.

Diviſio Pſalmi 77.

FIlii Ephrem intendentes & mittentes arcum, * converſi ſunt in die belli.

Non cuſtodiérunt teſtamentum Dei, * & in lege ejus noluérunt ambuláre.

Et oblíti ſunt benefactórum ejus, * & mirabílium ejus quæ oſtendit eis.

Coram pátribus eórum fecit mirabília in terra Ægypti, * in campo Táneos.

Interrúpit mare, & perduxit eos, * & ſtátuit aquas quaſi in utre,

Et eduxit eos in nube diéi, * & totâ nocte in illuminatióne ignis.

Interrúpit petram in erémo, * & adaquávit eos velut in abyſſo multa.

Et eduxit aquam de petra, * & deduxit tamquam flúmina aquas.

Et appoſuérunt adhuc peccáre ei: * in iram excitavérunt Excelſum in inaquóſo.

Et tentavérunt Deum in córdibus ſuis, * ut péterent eſcas animábus ſuis.

Et malè locúti ſunt de Deo; * dixérunt: Numquid póterit Deus paráre menſam in deſerto?

Quóniam percuſſit petram, & fluxérunt aquæ, * & torrentes inundavérunt.

id & panem póte-
* aut paráre men-
o ſuo ?
dívit Dóminus, &
* & ignis accenſus
b, & ira aſcendit

on credidérunt in
nec ſperavérunt in
us.
dávit núbibus dé-
& jánuas cœli apé-

t illis manna ad
dum, * & panem
eis.
Angelórum man-
omo: * cibária mi-
bundántia.
ivisio Pſalmi 77.
ulit [Dóminus]
um de cœlo; * &
ı virtúte ſua Afri-

ſuper eos ſicut púl-
nes, * & ſicut aré-
volatília pennáta.
idérunt in médio
eórum, * circa
la eórum.
ducavérunt, & ſa-
t nimis, & deſidé-
i áttulit eis; * non
áti à deſidério ſuo.
eſcæ eórum erant
órum, * & ira Dei
ſuper eos.
it pingues eórum,*
Iſrael impedívit.
ibus his peccavé-
ıc, * & non credi-
mirabílibus ejus.
cérunt in vanitáte
n, * & anni eórum
natióne.

Cùm occíderet eos, quærébant eum; * & revertebantur, & dilúculo veniébant ad eum.

Et rememoráti ſunt quia Deus adjútor eſt eórum, * & Deus excelſus redemptor eórum eſt.

Et dilexérunt eum in ore ſuo, * & linguâ ſuâ mentíti ſunt ei.

Cor autem eórum non erat rectum cum eo, * nec fidéles hábiti ſunt in teſtamento ejus.

Ipſe autem eſt miſéricors, & propítius fiet peccátis eórum, * & non diſperdet eos.

Ant. Fílii qui naſcentur, narrábunt fíliis ſuis ut ponant in Deo ſpem ſuam.

Ant. 7. *d.* Abſtulit.

Ex Pſalmo 77. Et

ABundávit [Dóminus] ut avérteret iram ſuam, * & non accendit omnem iram ſuam.

Et recordátus eſt quia caro ſunt, * ſpíritus vadens, & non rédiens.

* Quóties exacerbavérunt eum in deſerto? * in iram concitavérunt eum in inaquóſo?

Et converſi ſunt, & tentavérunt Deum, * & Sanctum Iſrael exacerbavérunt.

Non ſunt recordáti manûs ejus, * die quâ redémit eos de manu tribulantis.

Sicut póſuit in Ægypto ſigna ſua, * & prodígia ſua in campo Táneos.

Et convertit in ſánguinem

flúmina eórum, * & imbres eórum, ne bíberent.

Miſit in eos cœnomyíam, & comédit eos; * & ranam, & diſpérdidit eos.

Et dedit ærúgini fructus eórum, * & labóres eórum locuſtæ.

Et occídit in grándine víneas eórum, * & moros eórum in pruína.

Et trádidit grándini jumenta eórum, * & poſſeſſiónem eórum igni.

Miſit in eos iram indignatiónis ſuæ; * indignatiónem, & iram, & tribulatiónem, immiſſiónes per ángelos malos.

Viam fecit ſémitæ iræ ſuæ, & non pepercit à morte animábus eórum, * & jumenta eórum in morte conclúſit;

Et percuſſit omne primogénitum in terra Ægypti, * primítias omnis labóris eórum in tabernáculis Cham.

Diviſio Pſalmi 77. Et

ABſtulit [Dóminus] ſicut oves pópulum ſuũ, * & perduxit eos tamquam gregem in deſerto.

Et deduxit eos in ſpe, & non timuérunt; * & inimícos eórum opéruit mare.

Et induxit eos in montem ſanctificatiónis ſuæ, * montem quem acquisívit déxtera ejus.

Et ejécit à fácie eórum gentes; * & ſorte divíſit eis terram in funículo diſtributiónis.

Et habitáre fecit in tabernáculis eórum * tribus Iſrael.

Et tentavérunt, & exacerbavérunt Deum excelſum, * & teſtimónia ejus non cuſtodiérunt.

Et avertérunt ſe, & non ſervavérunt pactũ: * quemádmodũ patres eórum, converſi ſunt in arcum pravum.

In iram concitavérunt eum in cóllibus ſuis, * & in ſculptílibus ſuis ad æmulatiónem eum provocavérunt.

Audívit Deus, & ſprevit, * & ad níhilum redégit valde Iſrael.

Et répulit tabernáculum Silo, * tabernáculum ſuum ubi habitávit in homínibus.

Et trádidit in captivitátem virtútem eórum, * & pulcritúdinem eórum in manus inimíci.

Et conclúſit in gládio pópulum ſuum, * & hæreditátem ſuam ſprevit.

Júvenes eórum comédit ignis, * & vírgines eórum non ſunt lamentátæ.

Sacerdótes eórum in gládio cecidérunt, * & víduæ eórum non plorabantur.

Altera diviſio Pſalmi 77. Et

EXcitátus eſt tamquam dórmiens Dóminus, * tamquam potens crapulátus à vino.

Et percuſſit inimícos ſuos in poſterióra: * oppróbrium ſempitérnum dedit illis.

Et répulit tabernáculum Joſeph, * & tribum Ephraim non elégit;

Sed elégit tribum Juda, * montem Sion quem diléxit.

Et ædificávit ſicut unicórniũ

ſanctificium

im ſuúm * in terra
dávit in ſécula :
git David ſervum
& ſúſtulit eum de
óvium.
t fœtantes accépit
páſcere Jacob ſer-
n, & Iſrael hære-
ſuam.
it eos in innocéntia
:, * & in intelléćti-
uum ſuárum dedu-

Abſtulit Dóminus
s pópulum ſuum, &
eos in ſpe.
ce non dormitábit
ormiet, ℟. Qui cu-
ael. *Pſ.* 120.
noſter.
cerd. Lætábitur ju-
ómino, & ſperábit
℟. Et laudabuntur
ećti corde. *Pſ.* 63.
L A U D E S.
. 4. E. Omnes.
Pſalmus 5.
rba mea áuribus pér-
ipe, Dñe ; * intélli-
ge clamórem meum.
le voci oratiónis
Rex meus & Deus

iam ad te orábo,
: * manè exáudies
meam.
aſtábo tibi, & vidé-
quóniam non Deus
niquitátem tu es.
e habitábit juxta te
is, * neque perma-
injuſti ante óculos

i omnes qui operan-
quitátem : * perdes

omnes qui loquuntur men-
dácium.

Virum sánguinum & do-
lóſum * abominábitur Dó-
minus ;

Ego autem in multitúdine
miſericórdiæ tuæ introíbo
in domum tuam, * adorábo
ad templum ſanćtum tuum
in timóre tuo.

Dómine, deduc me in ju-
ſtítia tua : * propter inimí-
cos meos dírige in conſpećtu
tuo viam meam ;

Quóniam non eſt in ore
eórum véritas, * cor eórum
vanum eſt.

Sepulcrum patens eſt gut-
tur eórum, linguis ſuis do-
lósè agébant ; * júdica illos,
Deus.

Décidant à cogitatiónibus
ſuis ; ſecundùm multitúdi-
nem impietátum eórum ex-
pelle eos, * quóniam irrita-
vérunt te, Dómine.

Et lætentur omnes qui ſpe-
rant in te : * in æternū exul-
tábunt, & habitábis in eis.

Et gloriabuntur in te om-
nes qui díligunt nomen
tuum, * quóniam tu benedí-
ces juſto.

Dñe, ut ſcuto bonæ vo-
luntátis tuæ * coronaſti nos.

Ant. Omnes qui ſperant
in te, Dómine, in æternum
exultábunt ; & habitábis in
eis.

Ant. 8. C. In tégmine.

Pſalmus 35.

DIxit injuſtus, ut delin-
quat in ſemetipſo ; *
non eſt timor Dei ante ócu-
los ejus ;

Quóniam dolóſe egit in conſpectu ejus, * ut inveniátur iníquitas ejus ad ódium.

Verba oris ejus iníquitas & dolus: * nóluit intellígere, ut bene ágeret.

Iniquitátem meditátus eſt in cubíli ſuo: áſtitit omni viæ non bonæ; * malítiam autem non odívit.

Dómine, in cœlo miſericórdia tua, * & véritas tua uſque ad nubes.

Juſtítia tua ſicut montes Dei: * judícia tua abyſſus multa.

Hómines & jumenta ſalvábis, Dómine, * quemádmodùm multiplicaſti miſericórdiam tuam, Deus.

Fílii autem hóminum * in tégmine alárum tuárum ſperábunt.

Inebriabuntur ab ubertáte domûs tuæ; * & torrente voluptátis tuæ potábis eos.

Quóniam apud te eſt fons vitæ, * & in lúmine tuo vidébimus lumen.

Prætende miſericórdiam tuam ſciéntibus te, * & juſtítiam tuam his qui recto ſunt corde.

Non véniat mihi pes ſupérbiæ, * & manus peccatóris non móveat me.

Ibi cecidérunt qui operantur iniquitátem: * expulſi ſunt, nec potuérunt ſtare.

Ant. In tégmine alárum tuárum ſperábunt, Dómine; & torrente voluptátis ſuæ potábis eos.

Ant. 3. a. Exaudi nos.

Pſalmus 64.

TE decet hymnus, Deus, in Sion, * & tibi reddétur votum in Jeruſalem.

Exaudi oratiónem meá: * ad te omnis caro véniet.

Verba iniquórum prævaluérunt ſuper nos; * & impietátibus noſtris tu propitiáberis.

Beátus quem elegiſti, & aſſumpſiſti: * inhabitábit in átriis tuis.

Replébimur in bonis domûs tuæ; * ſanctum eſt templum tuú, mirábile in æquitáte.

Exaudi nos, Deus ſalutáris noſter, * ſpes ómnium fínium terræ, & in mari longè;

Præparans montes in virtúte tua, accinctus poténtiâ: * qui conturbas profundum maris, ſonum flúctuum ejus.

Turbabuntur gentes, & timébunt qui hábitant términos, à ſignis tuis: * éxitus matutíni & véſpere delectábis.

Viſitaſti terram, & inebriaſti eam: * multiplicaſti locupletáre eam.

Flumen Dei replétum eſt aquis; * paraſti cibum illórum, quóniam ita eſt præparátio ejus.

Rivos ejus inébria, multíplica genímina ejus; * in ſtillicídiis ejus lætábitur gérminans.

Benedíces corónæ anni benignitátis tuæ; * & campi tui replebuntur ubertáte.

Pingueſcent ſpecióſa deſerti, * & exultatióne colles accingentur.

Induti ſunt arietes óvium, & valles abundábunt fruménto: * clamábunt, étenim hymnum dicent.

Ant. Exaudi nos, Deus ſalutáris noſter, ſpes ómniũ finium terræ.

Ant. 1. a. Ecce.

In Feriis, Canticum Iſaiæ. 12.

CONfitébor tibi, Dómine, quóniam irátus es mihi: * converſus eſt furor tuus, & conſolátus es me.

Ecce Deus ſalvátor meus; * fiduciáliter agam, & non timébo.

Quia fortitudo mea, & laus mea Dóminus, * & factus eſt mihi in ſalútem.

Hauriétis aquas in gáudio de fóntibus Salvatóris; * & dicétis in die illa: Confitémini Dómino, & invocáte nomen ejus.

Notas fácite in pópulis adinventiónes ejus: * mementóte quóniam excelſum eſt nomen ejus.

Cantáte Dño, quóniam magníficè fecit: * annuntiáte hoc in univerſa terra.

Exulta & lauda, habitátio Sion, * quia magnus in médio tui Sanctus Iſrael.

Ant. Ecce Deus ſalvátor meus; fiduciáliter agam, & non timébo.

[*In Feſtis, Canticum.* Tob. 13.

MAgnus es, Dómine, in æternum, * & in ómnia ſǽcula regnum tuum;

Quóniam tu flagellas, & ſalvas: dedúcis ad ínferos, & redúcis; * & non eſt qui effúgiat manum tuam.

Confitémini Dómino, filii Iſrael, * & in conſpectu géntium laudáte eum;

Quóniam ídeò diſperſit vos inter gentes quæ ignórant eum, * ut vos enarrétis mirabília ejus;

Et faciátis ſcire eos, * quia non eſt álius Deus omnípotens præter eum.

Ipſe caſtigávit nos propter iniquitátes noſtras; * & ipſe ſalvábit nos propter miſericórdiam ſuam.

Aſpícite ergo quæ fecit nobiſcum, & cum timóre & tremóre confitémini illi; * regemque ſeculórum exaltáte in opéribus veſtris.

Ego autem in terra captivitátis meæ confitébor illi; * quóniam oſtendit majeſtátem ſuam in gentem peccatrícem.

Convertímini ítaque, peccatóres, & fácite juſtítiam coram Deo, * credentes quòd fáciat vobiſcum miſericórdiam ſuam.

Ego autem, & ánima mea, * in eo lætábimur.

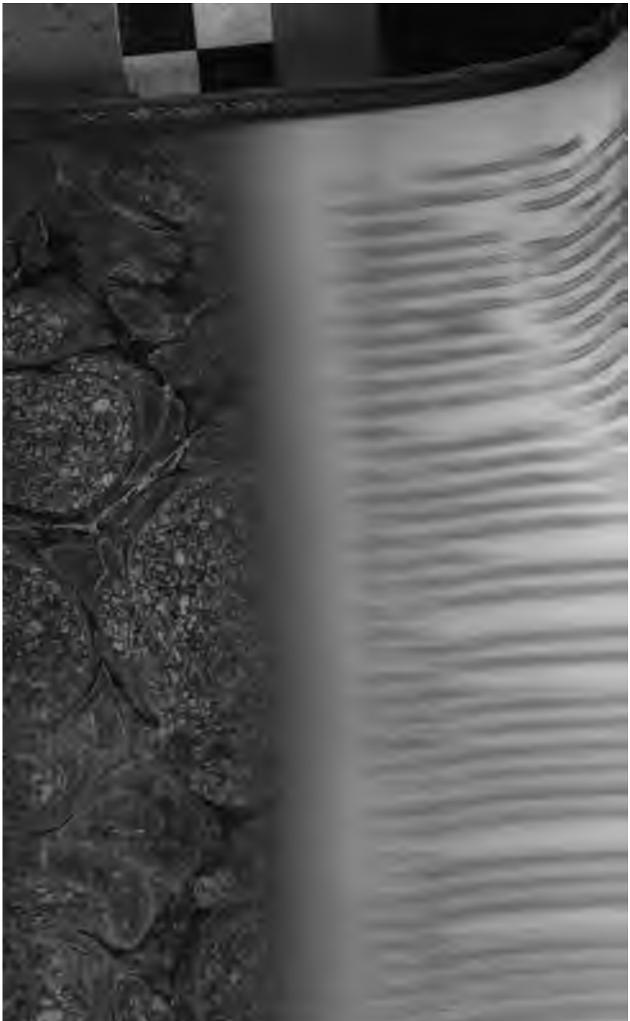
Benedícite Dóminũ, omnes electi ejus: * ágite dies lætítiæ, & confitémini illi.]

Ant. 6. *C.* Beneplácitum eſt.

Pſalmus 146.

LAudáte Dóminum, quóniam bonus eſt pſalmus: * Deo noſtro ſit jucunda decoráque laudátio.

Ædíficans Jerúſalem Dó-

minus, * diſperſiónes Iſraélis congregábit;

Qui ſanat contrítos corde, * & álligat contritiónes eórũ;

Qui númerat multitúdinem ſtellárum, * & ómnibus eis nómina [illegible]cat.

Magnus Dóminus noſter, & magna virtus ejus; * & ſapiéntiæ ejus non eſt númerus.

Suſcípiens manſuétos Dóminus; * humílians autem peccatóres uſque ad terram.

Præcínite Dómino in confeſſióne: * psállite Deo noſtro in cíthara;

Qui óperit cœlum núbibus, * & parat terræ plúviam;

Qui prodúcit in móntibus fœnum, * & herbam ſervitúti hóminum;

Qui dat jumentis eſcam ipſórum, * & pullis corvórum invocántibus eum.

Non in fortitúdine equi voluntátem habébit; * nec in tíbiis viri beneplácitum erit ei.

Beneplácitum eſt Dómino ſuper timentes eum, * & in eis qui ſperant ſuper miſericórdia ejus.

Ant. Beneplácitum eſt Dómino ſuper timentes eum, & in eis qui ſperant ſuper miſericórdia ejus.

Capitulum. Iſ. 26.

IN ſémita judiciórum tuórum, Dómine, ſuſtinúimus te: nomen tuum, & memoriále tuum in deſidério ánimæ. Anima mea deſiderávit te in nocte; ſed & ſpíritu meo in præcórdiis meis de manè vigilábo ad te.

Hymnus.

PRomittis, & ſervas datam
Immóbilis fidem, Deus:
Hanc mane primo ſédulâ
Repóſcimus fidem prece.

Promittit atque décipit
Incertus & fallax homo:
Sic quaſſa, ſi incumbas ſuper,
Arundo transfíget manum.

Beátus ergo qui tuo
Se totus abdit in ſinu:
Hâc arce tutum túrbinis
Vis nulla de ſtatu quatit.

Ne cor vacillet, óbligas
Temet ſacramento, Deus:
Spes nixa tanto pígnore
Æterna jam prenſat bona.

Jam mente præſúmens polum,
Secúra ſublími throno
Aſſiſtit, & cœléſtium
Prælíbat undas flúminum.

Fons ô perennis grátiæ,
Colenda ſemper Trínitas,
Te ſpem ſalútis únicam
Da mente totâ quærere.
Amen.

℣. Audítam fac mihi manè miſericórdiam tuá; ℟. Quia in te ſperávi. *Pſ.* 142.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. g. Jurávit Dóminus datúrum ſe nobis; ut ſine timóre de manu inimicórum noſtrórum liberáti, ſerviámus illi. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 8. c. Ego.

Pſalmus 30.

IN te, Dómine, ſperávi, non confundar in ætérnum: * in juſtítia tua líbera me.

Inclína ad me aurem tuã : * accélera ut éruas me.

Eſto mihi in Deum protectórem, & in domum refúgii, * ut ſalvum me fácias ;

Quóniam fortitúdo mea, & refúgium meum es tu : * & propter nomen tuum dedúces me, & enútries me.

Edúces me de láqueo hoc quem abſcondérunt mihi, * quóniã tu es protector meus.

In manus tuas commendo ſpíritum meum : * redemiſti me, Dñe, Deus veritátis.

Odiſti obſervantes vanitátes ſupervácuè ; * ego autem in Dómino ſperávi.

Exultábo, & lætábor in miſericórdia tua ; * quóniam reſpexiſti humilitátem meã, ſalvaſti de neceſſitátibus ánimam meam.

Nec concluſiſti me in mánibus inimíci ; * ſtatuiſti in loco ſpatióſo pedes meos.

Diviſio Pſalmi 30.

MIſerére meî, Dómine, quóniam tríbulor : * conturbátus eſt in ira óculus meus, ánima mea, & venter meus ;

Quóniam defécit in dolóre vita mea, * & anni mei in gemítibus.

Infirmáta eſt in paupertáte virtus mea, * & oſſa mea conturbáta ſunt.

Super omnes inimícos meos factus ſum oppróbriũ, & vicínis meis valde ; * & timor notis meis.

Qui vidébant me, * forás fugérunt à me.

Oblivióni datus ſum tamquam mórtuus à corde : * factus ſum tamquam vas pérditum ;

Quóniam audívi vituperatiónem multórum commorántium in circúitu : * in eo dum convenírent ſimul adversùm me, accípere ánimam meam conſiliáti ſunt.

Ego autem in te ſperávi, Dómine ; * dixi : Deus meus es tu : in mánibus tuis ſortes meæ.

Eripe me de manu inimicórum meórum, * & à perſequéntibus me.

Illuſtra fáciem tuam ſuper ſervum tuum : * ſalvum me fac in miſericórdia tua.

Dómine, non confundar, quóniam invocávi te ; * erubeſcant ímpii, & deducantur in infernum.

Muta fiant lábia dolóſa, * quæ loquuntur adversùs juſtum iniquitátem, in ſupérbia, & in abuſióne.

Altera diviſio Pſalmi 30.

QUàm magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine, * quam abſcondiſti timéntibus te !

Perfeciſti eis qui ſperant in te, * in conſpectu filiórum hóminum.

Abſcondes eos in abſcóndito faciéi tuæ * à conturbatióne hóminum.

Próteges eos in tabernáculo tuo * à contradictióne linguárum.

Benedictus Dóminus ; * quóniam mirificávit miſericórdiam ſuam mihi in civitáte muníta.

Ego autem dixi in exceſſu mentis meæ : * Projectus ſum à facie oculórum tuórũ.

Ideo exaudiſti vocem oratiónis meæ, * dum clamárem ad te.

Dilígite Dóminum, omnes ſancti ejus; quóniam veritátem requíret Dóminus, * & retríbuet abundanter faciéntibus ſupérbiam.

Viríliter ágite, & confortétur cor veſtrum, * omnes qui ſperátis in Dómino.

Ant. Ego in Dómino ſperávi : exultábo, & lætábor in miſericórdia tua.

AD TERTIAM

Ant. 4. A. Spera in Deo.

Pſalmus 41.

QUemádmodùm deſíderat cervus ad fontes aquárum, * ita deſíderat ánima mea ad te, Deus.

Sitívit ánima mea ad Deũ fortem, vivum : * quando véniam, & apparébo ante fáciem Dei ?

Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte, * dum dícitur mihi quotídie : Ubi eſt Deus tuus ?

Hæc recordátus ſum, & effúdi in me ánimam meã; * quóniam tranſíbo in locum tabernáculi admirábilis, uſque ad domum Dei,

In voce exultatiónis & confeſſiónis, * ſonus epulantis.

Quare triſtis es, ánima mea ? * & quare conturbas me ?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi : * ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Diviſio Pſalmi 41.

AD meipſum ánima mea conturbáta eſt; * proptéreà memor ero tuî de terra Jordánis, & Hermóniim à monte módico.

Abyſſus abyſſum ínvocat, * in voce cataractárum tuárũ.

Omnia excelſa tua, & fluctus tui * ſuper me tranſiérunt.

In die mandávit Dóminus miſericórdiam ſuam, * & nocte cánticum ejus.

Apud me orátio Deo vitæ meæ : * dicam Deo, Suſceptor meus es.

Quare oblítus es mei, & quare contriſtátus incédo, * dum afflígit me inimícus ?

Dum confringuntur oſſa mea, * exprobravérunt mihi qui tríbulant me inimíci mei;

Dum dicunt mihi per ſíngulos dies, * Ubi eſt Deus tuus ?

Quare triſtis es, ánima mea ? * & quare conturbas me ?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi : * ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Pſalmus 42.

JUdica me, Deus, & diſcerne cauſam meam de gente non ſancta : * ab hómine iníquo & dolóſo érue me ;

Quia tu es, Deus, fortitúdo mea : * quare me repuliſti ? & quare triſtis incédo,

dum affligit me inimícus?

Emitte lucem tuam & veritátem tuam: * ipſa me deduxérunt, & adduxérunt in montem ſanctum tuum, & in tabernácula tua.

Et introíbo ad altáre Dei, * ad Deum qui lætíficat juventútem meam.

Confitébor tibi in cíthara, Deus, Deus meus: * quare triſtis es, ánima mea? & quare conturbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Ant. Spera in Deo, ánima mea: ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Capitulum. Rom. 15.

QUæcumque ſcripta ſunt, ad noſtram doctrínam ſcripta ſunt; ut per patiéntiam, & conſolatiónem Scripturárum, ſpem habeámus.

℟. *br.* Memor eſto verbi tui, Dómine, * In quo mihi ſpem dediſti. Memor eſto. ℣. Hæc me conſoláta eſt, * quia elóquium tuum vivificávit me, * In quo mihi ſpem dediſti. Glória Patri. Memor eſto.

℣. Reſpondébo exprobrántibus mihi verbum; ℟. Quia ſperávi in ſermónibus tuis. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Qui ſperat.

Pſalmus 20.

DOmine, in virtúte tua lætábitur rex; * & ſuper ſalutáre tuum exultábit veheménter.

Deſidérium cordis ejus tribuiſti ei, * & voluntáte labiórum ejus non fraudaſti eum;

Quóniam præveniſti eum in benedictiónibus dulcédinis: * poſuiſti in cápite ejus corónam de lápide pretióſo.

Vitam pétiit à te; * & tribuiſti ei longitúdinem diérum in ſéculum, & in ſéculum ſéculi.

Magna eſt glória ejus in ſalutári tuo: * glóriam & magnum decórem impónes ſuper eum.

Quóniam dabis eum in benedictiónem in ſéculum ſéculi: * lætificábis eum in gáudio cum vultu tuo.

Quóniam rex ſperat in Dómino; * & in miſericórdia Altíſſimi non commovébitur.

Inveniátur manus tua ómnibus inimícis tuis: * déxtera tua invéniat omnes qui te odérunt.

Pones eos ut clíbanũ ignis in témpore vultûs tui: * Dóminus in ira ſua conturbábit eos, & devorábit eos ignis.

Fructum eórum de terra perdes, * & ſemen eórum à fíliis hóminum;

Quóniam declinavérunt in te mala: * cogitavérunt consília, quæ non potuérunt ſtabilíre.

Quóniam pones eos dorſum: * in relíquiis tuis præparábis vultum eórum.

Exaltáre, Dómine, in virtúte tua: * cantábimus & pſallémus virtútes tuas.

Pſalmus 102.

BEnedic, ánima mea, Dómino; * & ómnia quæ intrà me ſunt, nómini ſancto ejus.

Bénedic, ánima mea, Dómino, * & noli oblivíſci omnes retributiónes ejus;

Qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis; * qui ſanat omnes infirmitátes tuas;

Qui rédimit de intéritu vitam tuam; * qui corónat te in miſericórdia & miſeratiónibus;

Qui replet in bonis deſidérium tuum: * renovábitur ut áquilæ juventus tua.

Fáciens miſericórdias Dóminus, * & judícium ómnibus injúriam patiéntibus.

Notas fecit vias ſuas Móyſi, * fíliis Iſrael voluntátes ſuas.

Diviſio Pſalmi 102.

MIſerátor & miſéricors Dóminus: * longánimis, & multùm miſéricors.

Non in perpétuum iraſcétur, * neque in æternum comminábitur.

Non ſecundùm peccáta noſtra fecit nobis, * neque ſecundùm iniquitátes noſtras retríbuit nobis;

Quóniam ſecundùm altitúdinem cœli à terra, * corroborávit miſericórdiam ſuã ſuper timentes ſe.

Quantùm diſtat ortus ab occidente, * longè fecit à nobis iniquitátes noſtras.

Quómodò miſerétur pater filiórum, * miſertus eſt Dóminus timéntibus ſe;

Quóniam ipſe cognóvit figmentum noſtrum: * recordátus eſt quóniam pulvis ſumus.

Homo, ſicut fœnum dies ejus: * tamquam flos agri ſic efflorébit;

Quóniam ſpíritus pertranſíbit in illo, & non ſubſiſtet, * & non cognoſcet ámpliùs locum ſuum.

Miſericórdia autem Dómini ab æterno, * & uſque in æternum ſuper timentes eum:

Et juſtítia illíus in fílios filiórum, * his qui ſervant teſtamentum ejus,

Et mémores ſunt mandatórum ipsíus, * ad faciendum ea.

Dóminus in cœlo parávit ſedem ſuam; * & regnum ipsíus ómnibus dominábitur.

Benedícite Dómino, omnes ángeli ejus, potentes virtúte, facientes verbum illíus, * ad audiendam vocem ſermónum ejus.

Benedícite Dómino, omnes virtútes ejus; * miniſtri ejus, qui fácitis voluntátem ejus.

Benedícite Dómino, ómnia ópera ejus: * in ómni loco dominatiónis ejus bénedic, ánima mea, Dómino.

Ant. Qui ſperant in Dño, in miſericórdia Altíſſimi non commovébitur. *Pſ.* 20.

Capitulum. 1. Joan. 3.

NUnc fílii Dei ſumus, & nondum appáruit quid érimus. Scimus quóniã cùm

appáruerit, símiles ei érimus, quóniam vidébimus eum ſicuti eſt. Et omnis qui habet hanc ſpem in eo, ſanctíficat ſe, ſicut & ille ſanctus eſt.

℟. *br.* Beátus vir, * Cujus eſt nomen Dómini ſpes ejus. Beátus vir. ℣. Et non reſpexit in vanitátes * & inſánias falſas: * Cujus eſt. Glória Patri. Beátus vir. *Pſ.* 39.

℣. Speráte in eo, omnis congregátio pópuli: ℟. Effúndite coram illo corda veſtra. *Pſ.* 61.

AD NONAM.

Ant. 8. d. Factus eſt.

Pſalmus 81.

DEus ſtetit in ſynagóga deórum; * in médio autem deos dijúdicat.

Uſquequò judicátis iniquitátem, * & fácies peccatórum ſúmitis?

Judicáte egéno & pupillo: * húmilem & páuperem juſtificáte.

Erípite páuperem, * & egénum de manu peccatóris liberáte.

Neſciérunt, neque intellexérunt, in ténebris ámbulant: * movebuntur ómnia fundamenta terræ.

Ego dixi: Dii eſtis, * & filii Excelſi omnes.

Vos autem ſicut hómines moriémini, * & ſicut unus de princípibus cadétis.

Surge, Deus, júdica terram; * quóniam tu hæreditábis in ómnibus géntibus.

Pſalmus 93.

DEus ultiónum Dóminus, * Deus ultiónum líbere egit.

Exaltáre, qui júdicas terram: * redde retributiónem ſuperbis.

Uſquequò peccatóres, Dómine, * úſquequò peccatóres gloriabuntur?

Effabuntur & loquentur iniquitátem, * loquentur omnes qui operantur injuſtítiam?

Pópulum tuum, Dómine, humiliavérunt, * & hæreditátem tuam vexavérunt.

Víduam & ádvenam interfecérunt, * & pupillos occidérunt.

Et dixérunt: Non vidébit Dóminus, * nec intélliget Deus Jacob.

Intellígite, inſipientes in pópulo; * & ſtulti, aliquando ſápite.

Qui plantávit aurem, non áudiet? * aut qui finxit óculum, non conſíderat?

Qui córripit gentes, non árguet? * qui docet hóminem ſciéntiam?

Dóminus ſcit cogitatiónes hóminum, * quóniam vanæ ſunt.

Diviſio Pſalmi 93.

BEátus homo, quem tu erudíeris, Dómine, * & de lege tua docúeris eum;

Ut mítiges ei à diébus malis, * donec fodiátur peccatóri fóvea.

Quia non repellet Dñus plebem ſuam, * & hæreditátem ſuam non derelinquet;

Quoadúſque juſtítia convertátur in judícium, * & qui juxta illam omnes qui recto ſunt corde.

Quis conſurget mihi adversùs malignantes? * aut quis ſtabit mecum adversùs operantes iniquitátem?

Niſi quia Dóminus adjúvit me, * pauló minùs habitaſſet in inferno ánima mea.

Si dicébam: Motus eſt pes meus; * miſericórdia tua, Dómine, adjuvábat me.

Secundùm multitúdinem dolórum meórum in corde meo, * conſolatiónes tuæ lætificavérunt ánimam meã.

Numquid adhæret tibi ſedes iniquitátis, * qui fingis labórem in præcepto?

Captábunt in ánimam juſti, * & ſánguinem innocentem condemnábunt.

Et factus eſt mihi Dñus in refúgium, * & Deus meus in adjutórium ſpei meæ.

Et reddet illis iniquitátem ipſórum, & in malítia eórum diſperdet eos: * diſperdet illos Dñus Deus noſter.

Ant. Factus eſt mihi Dóminus in refúgium, & Deus meus in adjutórium ſpei meæ. *Pſ.* 93.

Capitulum. Hebr. 10.

NOlíte amíttere confidéntiam veſtram, quæ magnam habet remuneratiónem: patiéntia enim vobis neceſſária eſt, ut voluntátem Dei facientes, reportétis promiſſiónem.

℟. *br.* Bonum eſt confídere in Dómino, * Quàm confídere in hómine. Bonum eſt.

℣. Bonum eſt * ſperáre in Dómino, * Quàm confídere in hómine. Glória Patri. Bonum eſt. *Pſ.* 117.

℣. Mihi adhærére Deo bonum eſt, ℟. Pónere in Dómino Deo ſpem meam. *Pſ.* 72.

AD VESPERAS.

Ant. 7. d. Oculi noſtri.

Pſalmus 122.

AD te levávi óculos meos, * qui hábitas in cœlis.

Ecce ſicut óculi ſervórũ * in mánibus dominórum ſuórum,

Sicut óculi ancillæ in mánibus dóminæ ſuæ; * ita óculi noſtri ad Dóminum Deum noſtrum, donec miſereátur noſtrî.

Miſerére noſtrî, Dómine, miſerére noſtrî; * quia multùm repléti ſumus deſpectióne;

Quia multùm repléta eſt ánima noſtra: * oppróbrium abundántibus, & deſpéctio ſuperbis.

Ant. Oculi noſtri ad Dóminum Deum noſtrum, donec miſereátur noſtrî.

Ant. 5. a. Qui confídunt.

Pſalmus 124.

QUi confídunt in Dño, ſicut mons Sion: * non commovébitur in æternum, qui hábitat in Jeruſalem.

Montes in circúitu ejus, & Dóminus in circúitu pópuli ſui, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum;

Quia non relinquet Dó-

tium virgam peccatórum ſuper ſortem juſtórum, * ut non extendant juſti ad iniquitátem manus ſuas.

Bénefac, Dómine, bonis, * & rectis corde.

Declinantes autem in obligatiónes addúcet Dóminus cum operántibus iniquitátem: * pax ſuper Iſraël.

Ant. Qui confídunt in Dómino, ſicut mons Sion: non commovébitur in æternum, qui hábitat in Jerúſalem.

Ant. 8. c. Beátus vir.

Pſalmus 126.

NIſi Dóminus ædificáverit domum, * in vanũ laboravérunt qui ædíficant eam.

Niſi Dóminus cuſtodíerit civitátem, * fruſtrà vígilat qui cuſtódit eam.

Vanum eſt vobis ante lucem ſúrgere: * ſúrgite poſtquàm ſedéritis, qui manducátis panem dolóris, cùm déderit dilectis ſuis ſomnum.

Ecce hæréditas Dómini, filii;* merces, fructus ventris.

Sicut ſagittæ in manu potentis, * ita filii excuſſórum.

Beátus vir qui implévit deſidérium ſuum ex ipſis; * non confundétur, cùm loquétur inimícis ſuis in porta.

Ant. Beátus vir qui implévit deſidérium ſuum; non confundétur, cùm loquétur inimícis ſuis.

Ant. 1. a. Suſtínuit.

Pſalmus 129.

DE profundis clamávi ad te, Dómine: * Dómine, exaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendentes * in vocem deprecatiónis meæ.

Si iniquitátes obſervàveris, Dómine; * Dómine, quis ſuſtinébit?

Quia apud te propitiátio eſt, * & propter legem tuam ſuſtínui te, Dómine.

Suſtínuit ánima mea in verbo ejus, * ſperávit ánima mea in Dómino.

A cuſtódia matutína uſque ad noctem * ſperet Iſraël in Dómino;

Quia apud Dóminum miſericórdia, * & copióſa apud eum redémptio.

Et ipſe rédimet Iſraël * ex ómnibus iniquitátibus ejus.

Ant. Suſtínuit ánima mea in verbo ejus: ſperávit ánima mea in Dómino.

Ant. 4. a. Speret.

Pſalmus 130.

DOmine, non eſt exaltátum cor meum, * neque eláti ſunt óculi mei;

Neque ambulávi in magnis, * neque in mirabílibus ſuper me:

Si non humíliter ſentiébam, * ſed exaltávi ánimam meam;

Sicut ablactátus eſt ſuper matre ſua, * ita retribútio in ánima mea.

Speret Iſraël in Dómino, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum.

Ant. Speret Iſraël in Dño.

Capitulum. Rom. 15.

DEus ſpei répleat vos omni gáudio & pace in credendo; ut abundétis in

ſpe, & virtúte Spíritûs ſancti.

Hymnus.

HOrres ſuperbos, nec tuam
Das álteri laudem, Deus:
Humána nil iſthinc ſibi
Decerpat arrogántia.

Ingráta quippe mens tuæ
Fluenta ſiſtit grátiæ:
Triſtíque marceſcit ſtatim
Ceu gramen exuſtum ſiti.

Ut ſervus in manus heri
Intenta figit lúmina;
Sic ora ſacris móntibus
Non dimovémus ánxii.

Deſiderátam ſi dare
Opem moráris; ſpes tamen,
Tenácis inſtar áncoræ,
Immóta fundat péctora.

Sit ſumma Patri glória;
Sit ſumma Nato, qui dedit
Nobis futúræ Spíritum
Hæreditátis óbſidem.
Amen.

℣. A cuſtódia matutína uſque ad noctem ℟. Speret Iſrael in Dómino. *Pſ.* 129.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Miſericórdia ejus â progénie in progénies timéntibus eum. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 4. E. Conſerva me.

Pſalmus 10.

IN Dómino confído: * quómodò dícitis ánimæ meæ, Tránſmigra in montem ſicut paſſer?

Quóniam ecce peccatóres intendérunt arcum, paravérunt ſagittas ſuas in pháretra, * ut ſagittent in obſcúro rectos corde.

Quóniam quæ perfeciſti, deſtruxérunt; * juſtus autem quid fecit?

Dóminus in templo ſancto ſuo: * Dóminus in cœlo ſedes ejus.

Oculi ejus in páuperem reſpíciunt: * pálpebræ ejus intérrogant fílios hóminum.

Dóminus intérrogat juſtum & ímpium; * qui autem díligit iniquitátem, odit ánimam ſuam.

Pluet ſuper peccatóres láqueos: * ignis & ſulphur, & ſpíritus procellárum, pars cálicis eórum.

Quóniam juſtus Dóminus, & juſtítias dilexit: * æquitátem vidit vultus ejus.

Pſalmus 13.

DIxit insípiens in corde ſuo: * Non eſt Deus.

Corrupti ſunt, & abominábiles facti ſunt in ſtúdiis ſuis: * non eſt qui fáciat bonum, non eſt uſque ad unum.

Dóminus de cœlo proſpexit ſuper fílios hóminum, * ut vídeat ſi eſt intélligens, aut requírens Deum.

Omnes declinavérunt, ſimul inútiles facti ſunt: * non eſt qui fáciat bonum, non eſt uſque ad unum.

Sepulcrum patens eſt guttur eórum; linguis ſuis dolóſè agébant: * venénum áſpidum ſub lábiis eórum.

Quorum os maledictióne & amaritúdine plenum eſt: * velóces pedes eórum ad effundendum ſanguinem.

Contrítio & infelícitas in viis eórum, & viam pacis non cognovérunt: * non eſt

timor Dei ante óculos eórũ.

Nonne cognoſcent omnes qui operantur iniquitátem, * qui dévorant plebem meam ſicut eſcam panis ?

Dóminum non invocavérunt : illic trepidavérunt timóre, ubi non erat timor; * quóniam Dóminus in generatióne juſta eſt.

Consſilium ínopis confudiſtis, * quóniam Dóminus ſpes ejus eſt.

Quis dabit ex Sion ſalutáre Iſrael ? * cùm avérterit Dóminus captivitátem plebis ſuæ, exultábit Jacob, & lætábitur Iſrael.

Pſalmus 15.

CONſerva me, Dómine;* quóniam ſperávi in te.

Dixi Dómino : Deus meus es tu, * quóniam bonórum meórum non eges.

Sanctis qui ſunt in terra ejus, * mirificávit omnes voluntátes meas in eis.

Multiplicátæ ſunt infirmitátes eórum ; * póſteà acceleravérunt.

Non congregábo conventícula eórum de ſanguínibus; * nec memor ero nóminum eórum per lábia mea.

Dóminus pars hæreditátis meæ & cálicis mei : * tu es qui reſtítues hæreditátem meam mihi.

Funes cecidérunt mihi in præclàris; * étenim hæréditas mea præclára eſt mihi.

Benedícam Dóminum qui tribuit mihi intellectum : * ínſuper & uſque ad noctem increpuérunt me renes mei.

Providébam Dóminum in conſpectu meo ſemper ; * quóniam à dextris eſt mihi, ne commóvear.

Propter hoc lætátum eſt cor meum, & exultávit lingua mea : * ínſuper & caro mea requieſcet in ſpe ;

Quóniam non derelinques ánimam meam in inferno, * nec dabis Sanctum tuum vidére corruptiónem.

Notas mihi feciſti vias vitæ ; adimplébis me lætítiâ cum vultu tuo : * delectatiónes in déxtera tua uſque in finem.

Ant. Conſerva me, Dómine ; quóniam ſperávi in te. *Pſ.* 15.

FERIA QUINTA AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Hódie ſi vocem Dómini audiéritis, * Nolíte obduráre corda veſtra.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

IIſdem creáti flúctibus
Piſces natant, volant aves :
Utrumque mortáli genus
Parátur eſca córpori.
Menti ſed ætérnæ cibus
Debétur alter : hæc Dei
Sermóne vivit ; hanc fovet
Cœleſtis & nutrit fides.
Quæsíta Chriſti ſánguine
Manávit in terras fides,
Et impiárum péctora
Victrix ſubégit géntium.
Fax illa puris córdibus
Monſtráre cœlos éfficax,
Æterna dignis íncitat
Factis meréri præmia.
Sancti león[illegible] fidem

Mulſére rugítus ; truces
Fregére regnantûm minas ;
Riſére ſtridentes rogos.
Hac luce ſignátum, Deus,
Calcáre dona trámitem,
Et caritátis úberes
Fructus eundo cárpere.
Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. 3. b. Rectum eſt verbum Dómini.

Pſalmus 19.

EXáudiat te Dóminus in die tribulatiónis : * protégat te nomen Dei Jacob.

Mittat tibi auxílium de ſancto, * & de Sion tueátur te.

Memor ſit omnis ſacrifícii tui, * & holocauſtum tuum pingue fiat.

Tríbuat tibi ſecundùm cor tuum, * & omne consílium tuum confirmet.

Lætábimur in ſalutári tuo,* & in nómine Dei noſtri magnificábimur.

Impleat Dóminus omnes petitiónes tuas : * nunc cognóvi quóniam ſalvum fecit Dóminus chriſtum ſuum.

Exáudiet illum de cœlo ſancto ſuo : * in potentátibus ſalus déxteræ ejus.

Hi in cúrribus, & hi in equis ; * nos autem in nómine Dómini Dei noſtri invocábimus.

Ipſi obligáti ſunt, & cecidérunt ; * nos autem ſurréximus, & erecti ſumus.

Dómine, ſalvum fac regem ; * & exaudi nos in die quâ invocavérimus te.

Pſalmus 32.

EXultáte, juſti, in Dómino : * rectos decet collaudátio.

Confitémini Dómino in cíthara : * in pſaltério decem chordárum psállite illi.

Cantáte ei cánticum novum : * bene psállite ei in vociferatióne ;

Quia rectum eſt verbum Dómini, * & ómnia ópera ejus in fide.

Díligit miſericórdiam & judícium : * miſericórdiâ Dómini plena eſt terra.

Verbo Dómini cœli firmáti ſunt ; * & ſpíritu oris ejus omnis virtus eórum.

Cóngregans ſicut in utre aquas maris, * ponens in theſauris abyſſos.

Tímeat Dóminum omnis terra : * ab eo autem commoveantur omnes inhabitantes orbem ;

Quóniam ipſe dixit, & facta ſunt ; * ipſe mandávit, & creáta ſunt.

Dóminus díſſipat consília géntium ; * réprobat autem cogitatiónes populórum, & réprobat consília príncipum.

Consílium autem Dómini in æternum manet ; * cogitatiónes cordis ejus in generatióne & generatiónem.

Diviſio Pſalmi 32.

BEáta gens, cujus eſt Dóminus Deus ejus : * pópulus, quem elégit in hæreditátem ſibi.

elo reſpexit Dómi-
vidit omnes fílios
m.
æparáto habitáculo
ſpexit ſuper omnes
tant terram.
axit ſingillátim cor-
m ; * qui intélligit
pera eórum.
alvátur rex per mul-
túrem ; * & gigas
ábitur in multitú-
túris ſuæ.
equus ad ſalútem ; *
dántia autem virtú-
non ſalvábitur.
óculi Dómini ſuper
tes eum , * & in eis
ant ſuper miſericór-
;
iat à morte ánimas
* & alat eos in fame.
a noſtra ſúſtinet Dó-
; * quóniam adjútor
ctor noſter eſt :
in eo lætábitur cor
, * & in nómine
ejus ſperávimus.
miſericórdia tua, Dó-
ſuper nos , * quemád-
ſperávimus in te.
Rectum eſt verbum
i , & ómnia ópera
fide. *Pſ.* 32.
. 4. A. Dóminus.
Pſalmus 67.
urgat Deus , & diſſi-
entur inimíci ejus ; *
fúgiant , qui odé-
um , à fácie ejus.
déficit fumus , deſi-
* ſicut fluit cera à fá-
is , ſic péreant pecca-
à fácie Dei.
ſti epulentur , & exul-

tent in conſpectu Dei , * & delectentur in lætítia.

Cantáte Deo , pſalmum dícite nómini ejus : * iter fácite ei qui aſcendit ſuper occáſum.

Dóminus nomen illi ; * exultáte in conſpectu ejus.

Turbabuntur à fácie ejus, * patris orphanórum , & júdicis viduárum.

Deus in loco ſancto ſuo ; * Deus qui inhabitáre facit unius moris in domo :

Qui edúcit vinctos in fortitúdine ; * ſimíliter eos qui exáſperant , qui hábitant in ſepulcris.

Deus , cùm egrederéris in conſpectu pópuli tui , * cùm pertranſíres in deſerto ,

Terra mota eſt ; * étenim cœli diſtillavérunt à fácie Dei Sínai, à fácie Dei Iſraël.

Plúviam voluntáriam ſegregábis , Deus , hæreditáti tuæ ; * & infirmáta eſt , tu veró perfeciſti eam.

Animália tua habitábunt in ea : * paraſti in dulcédine tua páuperi , Deus.

Diviſio Pſalmi 67.

DOminus dabit verbum evangelizántibus * virtúte multâ.

Rex virtútum dilecti , dilecti ; * & ſpeciéi domûs divídere ſpólia.

Si dormiátis inter médios cleros, pennæ colúmbæ deargentátæ, * & poſterióra dorſi ejus in pallóre auri.

Dum diſcernit cœleſtis reges ſuper eam , * nive dealbabuntur in Selmon.

Mons Dei, mons pinguis; * mons coagulátus, mons pinguis.

Ut quid ſuſpicámini montes coagulátos? * mons in quo beneplácitum eſt Deo habitáre in eo; étenim Dóminus habitábit in finem.

Currus Dei decem míllibus múltiplex, míllia lætántium: * Dóminus in eis in Sina in ſancto.

Aſcendiſti in altum, cepiſti captivitátem: * accepiſti dona in homínibus:

Etenim non credentes * inhabitáreDóminumDeum.

Benedictus Dóminus die quotídie: * próſperum iter fáciet nobis Deus ſalutárium noſtrórum.

Deus noſter, Deus ſalvos faciendi; * & Dómini Dómini éxitus mortis.

Verúmtamen Deus confringet cápita inimicórum ſuórũ,* vérticem capilli perambulántium in delictis ſuis.

Dixit Dóminus: Ex Baſan convertam, * convertam in profundum maris;

Ut intingátur pes tuus in ſánguine, * lingua canum tuórum ex inimícis ab ipſo.

Vidérunt ingreſſus tuos, Deus, * ingreſſus Dei mei, regis mei qui eſt in ſancto.

Prævenérunt príncipes conjuncti pſallentibus, * in médio juvenculárum tympaniſtriárum.

Altera diviſio Pſalmi 67.

IN eccléſiis benedícite Deo Dómino, * de fóntibus Iſrael.

Ibi Bénjamin adoleſcéntulus * in mentis exceſſu.

Príncipes Juda, duces eórum: * príncipes Zabúlon, príncipes Néphthali.

Manda, Deus, virtúti tuæ: * confirma hoc, Deus, quod operátus es in nobis.

A templo tuo in Jerúſalem, * tibi ófferent reges múnera.

Increpa feras arúndinis; congregátio taurórum in vaccis populórum, * ut exclúdant eos qui probáti ſunt argento.

Díſſipa gentes quæ bella volunt: * vénient legáti ex Ægypto; Æthiópia prævéniet manus ejus Deo.

Regna terræ, cantáte Deo; * pſállite Dómino:

Pſállite Deo qui aſcendit ſuper cœlum cœli * ad orientem.

Ecce dabit voci ſuæ vocem virtútis: * date glóriam Deo.

Super Iſrael magnificéntia ejus, * & virtus ejus in núbibus.

Mirábilis Deus in ſanctis ſuis; Deus Iſrael ipſe dabit virtútem & fortitúdinem plebi ſuæ: * benedictus Deus.

Ant. Dóminus dabit verbum evangelizántibus: Deus Iſrael ipſe dabit fortitúdinem plebi ſuæ.

Ant. 8. G. Dómine.

Pſalmus 88.

MIſericórdias Dómini * in ætérnum cantábo.

In generatiónem & generatiónem * annuntiábo ve-

um in ore meo ;
m dixiſti : In æter-
ricórdia ædificábi-
is ; * præparábitur
a in eis.
teſtamentum elé-
; * jurávi David
o :
n æternum præpa-
n tuum ; * & ædi-
generatiónem &
nem ſedem tuam.
buntur cœli mira-
Dómine ; * étenim
tuam in ecclèſia
i.
m quis in núbibus
Dómino ? * ſími-
o in fíliis Dei ?
qui glorificátur in
anctórum ; * ma-
rríbilis ſuper om-
circúitu ejus ſunt.
e Deus virtútum,
is tibi ? * potens es,
& véritas tua in
uo.
ominàris poteſtáti
motum autem flú-
us tu mítigas.
iliaſti ſicut vulne-
perbum : * in brá-
itis tuæ diſperſiſti
tuos.
it cœli, & tua eſt
rbem terræ & ple-
a ejus tu fundaſti.
nem & mare tu
Thabor & Hermon
e tuo exultábunt.
bráchium cum po-
rmétur manus tua,
ur déxtera tua.
& judícium præpa-
tuæ : * miſericór-
dia & véritas præcédent fá-
ciem tuam.

Diviſio Pſalmi 88.

BEátus pópulus qui ſcit jubilatiónem : * Dómine, in lúmine vultûs tui ambulábunt,

Et in nómine tuo exultábunt totâ die, * & in juſtítia tua exaltabuntur ;

Quóniam glória virtútis eórum tu es, * & in beneplácito tuo exaltábitur cornu noſtrum.

Quia Dómini eſt aſsúmptio noſtra, * & Sancti Iſrael regis noſtri.

Tunc locútus es in viſióne ſanctis tuis, & dixiſti : * Póſui adjutórium in potente, & exaltávi electum de plebe mea.

Invéni David ſervum meum, * óleo ſancto meo unxi eum.

Manus enim mea auxiliábitur ei, * & bráchium meum confortábit eum.

Nihil profíciet inimícus in eo, * & fílius iniquitátis non appónet nocére ei.

Et concídam à fácie ipſius inimícos ejus, * & odientes eum in fugam convertam.

Et véritas mea, & miſericórdia mea cum ipſo, * & in nómine meo exaltábitur cornu ejus.

Et ponam in mari manum ejus, * & in flumínibus déxteram ejus.

Ipſe invocábit me : Pater meus es tu, * Deus meus, & ſuſceptor ſalútis meæ.

Et ego primogénitum po-

nam illum, * excelſum præ régibus terræ.

In æternum ſervábo illi miſericórdiam meam, * & teſtamentum meum fidéle ipſi;

Et ponam in ſéculum ſéculi ſemen ejus, * & thronum ejus ſicut dies cœli.

Si autem derelíquerint fílii ejus legem meam, * & in judíciis meis non ambuláverint;

Si juſtítias meas profanáverint, * & mandáta mea non cuſtodíerint,

Viſitábo in virga iniquitátes eórum, * & in verbéribus peccáta eórum.

Miſericórdiam autem meá non diſpergam ab eo, * neque nocébo in veritáte mea;

Neque profanábo teſtamentum meum; * & quæ procédunt de lábiis meis, non fáciam írrita.

Altera diviſio Pſalmi 88.

SEmel jurávi in ſancto meo, * ſi David méntiar:

Semen ejus in æternum manébit; * & thronus ejus ſicut ſol in conſpectu meo,

Et ſicut luna perfecta in æternum, * & teſtis in cœlo fidélis.

Tu veró repuliſti & deſpexiſti, * diſtuliſti chriſtum tuum.

Evertiſti teſtamentum ſervi tui, * profanaſti in terra ſanctuárium ejus.

Deſtruxiſti omnes ſepes ejus, * poſuiſti firmamentum ejus formídinem.

Diripuérunt eum omnes tranſeuntes viam; * factus eſt oppróbrium vicínis ſuis.

Exaltaſti déxteram depriméntium eum: * lætificaſti omnes inimícos ejus.

Avertiſti adjutórium gládii ejus, * & non es auxiliátus ei in bello.

Deſtruxiſti eum ab emundatióne; * & ſedem ejus in terram colliſiſti.

Minoraſti dies témporis ejus: * perfudiſti eum confuſióne.

Uſquequò, Dómine, avertis in finem? * exardeſcet ſicut ignis ira tua?

Memoráre quæ mea ſubſtántia; * numquid enim vanè conſtituiſti omnes fílios hóminum?

Quis eſt homo qui vivet, & non vidébit mortem? * éruet ánimam ſuam de manu ínferi?

Ubi ſunt miſericórdiæ tuæ antíquæ, Dómine, * ſicut juraſti David in veritáte tua?

Memor eſto, Dñe, oppróbrii ſervórum tuórum, * quod contínui in ſinu meo, multárum géntium;

Quod exprobravérunt inimíci tui, Dómine, * quod exprobravérunt commutatiónem chriſti tui.

Benedictus Dóminus in æternum: * fiat, fiat.

Ant. Dómine, in lúmine vultûs tui ambulábunt, & in nómine tuo exultábunt totá die, & in juſtítia tua exaltabuntur.

℣. Ténebræ non obſcurabuntur à te, Dómine; ℟. Et

t dies illuminábitur.
i.
noſter.
Sacerd. Cognoſcant
men tibi Dóminus:
ſolus Altíſſimus in
:rra. *Pſ.* 82.

LAUDES.

nt. 4. f. Audi.

Pſalmus 80.

iltáte Deo adjutóri
ıſtro: * jubiláte Deo
cob.
te pſalmum, & date
um, * pſaltérium ju-
ı cum cíthara.
náte in Neoménia
in inſigni die ſolem-
veſtræ;
præceptum in Iſrael
t judícium Deo Ja-

mónium in Joſeph
lud, cùm exíret de
Ægypti: * linguam
on nóverat, audívit.
rtit ab onéribus dor-
s: * manus ejus in
ı ſerviérunt.
ibulatióne invocaſti
liberávi te: * exau-
in abſcóndito tem-
: probávi te apud
contradictiónis.
, pópulus meus, &
ibor te: * Iſrael, ſi
ı me, non erit in te
:cens, neque adorá-
m aliénum.
enim ſum Dóminus
us, qui eduxi te de
Ægypti: * diláta os
& implébo illud.
on audívit pópulus
ocem meam; * &
Iſrael non intendit mihi.

Et dimíſi eos ſecundùm deſidéria cordis eórum: * ibunt in adinventiónibus ſuis.

Si pópulus meus audiſſet me; * Iſrael ſi in viis meis ambulaſſet,

Pro níhilo fórſitan inimícos eórum humiliaſſem, * & ſuper tribulantes eos miſiſſem manum meam.

Inimíci Dómini mentíti ſunt ei; * & erit tempus eórum in ſécula.

Et cibávit eos ex ádipe frumenti; * & de petra, melle ſaturávit eos.

Ant. Audi, pópulus meus, & conteſtábor te: ego ſum Dóminus Deus tuus.

Ant. 1. *g.* Parátum.

Pſalmus 107.

PArátum cor meũ, Deus, parátum cor meum: * cantábo & pſallam in glória mea.

Exurge, glória mea, exurge, pſaltérium & cíthara: * exurgam dilúculo.

Confitébor tibi in pópulis, Dómine, * & pſallam tibi in natiónibus;

Quia magna eſt ſuper cœlos miſericórdia tua, * & uſque ad nubes véritas tua.

Exaltáre ſuper cœlos, Deus, * & ſuper omnem terram glória tua.

Ut liberentur dilecti tui, * ſalvum fac déxterâ tuâ, & exaudi me.

Ant. Parátum cor meum, Deus; exurgam dilúculo: confitébor tibi, Dómine.

Ant. 6. F. Dómine.

Diviſio Pſalmi 107.

DEus locútus eſt in ſancto ſuo: * exultábo, & dívidam Síchimam, & convallem tabernaculórum dimétiar.

Meus eſt Gálaad, & meus eſt Manaſſes; * & Ephraim ſuſcéptio cápitis mei.

Juda Rex meus: * Moab lebes ſpei meæ.

In Idumæam extendam calceamentum meum: * mihi alienígenæ amíci facti ſunt.

Quis dedúcet me in civitátem munítam? * quis dedúcet me uſque in Idumæã?

Nonne tu, Deus, qui repuliſti nos? * & non exíbis, Deus, in virtútibus noſtris?

Da nobis auxílium de tribulatióne, * quia vana ſalus hóminis.

In Deo faciémus virtútem: * & ipſe ad níhilum dedúcet inimícos noſtros.

Ant. Dómine, vana ſalus hóminis: in Deo faciémus virtútem.

Ant. 8. c. Deus.

In Feriis, Canticum Annæ. 1. Reg. 2.

EXultávit cor meum in Dómino, * & exaltátum eſt cornu meum in Deo meo.

Dilatátum eſt os meum ſuper inimícos meos, * quia lætáta ſum in ſalutári tuo.

Non eſt ſanctus, ut eſt Dóminus; neque enim eſt álius extra te: * & non eſt fortis ſicut Deus noſter.

Nolíte multiplicáre loqui ſublímia, gloriantes: * recédant vétera de ore veſtro;

Quia Deus ſcientiárum Dóminus eſt, * & ipſi præparantur cogitatiónes.

Arcus fórtium ſuperátus eſt; * & infirmi accincti ſunt róbore.

Repléti priùs pro pánibus ſe locavérunt; * & famélici ſaturáti ſunt.

Donec ſtérilis péperit plúrimos; * & quæ multos habébat fílios, infirmáta eſt.

Dóminus mortíficat, & vivíficat; * dedúcit ad ínferos, & redúcit.

Dóminus páuperem facit, & ditat; * humíliat, & ſúblevat.

Súſcitat de púlvere egénum, * & de ſtércore élevat páuperem;

Ut ſédeat cum princípibus, * & ſólium glóriæ téneat.

Dómini enim ſunt cárdines terræ, * & póſuit ſuper eos orbem.

Pedes ſanctórum ſuórum ſervábit, & ímpii in ténebris conticeſcent; * quia non in fortitúdine ſua roborábitur vir.

Dóminum formidábunt adversárii ejus; * & ſuper ipſos in cœlis tonábit.

Dóminus judicábit fines terræ, & dabit impérium regi ſuo, * & ſublimábit cornu chriſti ſui.

Ant. Deus ſcientiárum Dóminus eſt, & ipſi præparantur cogitatiónes.

In Feſtis, Canticum. 1. Paral. 29.

BEnedíctus es, Dómine, Deus Iſrael patris noſtri * ab ætérno in ætérnum.

Tua eſt, Dómine, magnificéntia, & poténtia, & glória, atque victória; * & tibi laus.

Cuncta enim quæ in cœlo ſunt & in terra, * tua ſunt.

Tuum, Dñe, regnum, * & tu es ſuper omnes príncipes.

Tuæ divítiæ, & tua eſt glória: * tu domináris ómnium.

In manu tua virtus & poténtia: * in manu tua magnitúdo, & impérium ómnium.

Nunc ígitur, Deus noſter, confitémur tibi, * & laudámus nomen tuum ínclytũ.]

Ant. 5. a. Annúntiat Dóminus.

Pſalmus 147.

LAuda, Jerúſalem, Dóminum: * lauda Deum tuum, Sion;

Quóniam confortávit ſeras portárum tuárum, * benedixit fíliis tuis in te;

Qui póſuit fines tuos pacem, * & ádipe fruménti ſátiat te;

Qui emíttit elóquium ſuũ terræ, * velóciter currit ſermo ejus;

Qui dat nivem ſicut lanam, * nébulam ſicut cínerem ſpargit;

Mittit crystallum ſuam ſicut buccellas; * ante fáciem frígoris ejus quis ſuſtinébit?

Emittet verbum ſuum, & liquefáciet ea: * flabit ſpíritus ejus, & fluent aquæ.

Qui annúntiat verbum ſuum Jacob, * juſtítias & judícia ſua Iſrael.

Non fecit táliter omni natióni, * & judícia ſua non manifeſtávit eis.

Ant. Annúntiat Dóminus verbum ſuum Jacob, & judícia ſua Iſrael: non fecit táliter omni natióni.

Capitulum. 1. Petr. 2.

VOs genus electum, regále ſacerdótium, gens ſancta, pópulus acquiſitiónis; ut virtútes annuntiétis ejus qui de ténebris vos vocávit in admirábile lumen ſuum.

Hymnus.

DIgnas quis, ô Deus, tibi
Laudes rependat, qui tuo
Pellis tenébras lúmine,
Salútis & monſtras viam?
Tu, quam jubes, donas fidem:
Hæc cúltui præeſt tuo;
Hæc mentis erróres fugat;
Hæc corda ſurſum dírigit.
Te deſtituta ſpíritu
Nil pompa ſacrórum juvat:
Secréta puri blándiùs
Tibi litábunt péctoris.
Vox inde cordi cónſona
Vectígal exolvet ſuum,
Et ad ſalútem líbero
Prométur ore véritas.
O, qui ſuperbos réſpuis,
Et símplices amas, Deus;
Ut creſcat in nobis fides,
Cordis tumórem cómprime.
Sit ſumma Patri glória:

℣. Ut cuſtódiam * mandáta tua, * Secundùm. Glória Patri. Greſſus.

℣. Bonitátem, & diſciplínam, & ſciéntiam doce me; ℟. Quia mandátis tuis crédidi. *Pſ.* 118.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Teſtimónia.

Pſalmus 79.

QUi regis Iſrael, inténde; * qui dedúcis velut ovem Joſeph.

Qui ſedes ſuper Chérubim, * manifeſtáre coram Ephraim, Bénjamin & Manaſſe.

Excita poténtiam tuam; * & veni, ut ſalvos fácias nos.

Deus, converte nos, & oſtende fáciem tuam; * & ſalvi érimus.

Dómine Deus virtútum, * quouſque iraſcéris ſuper oratiónem ſervi tui?

Cibábis nos pane lacrymárum, * & potum dabis nobis in lácrymis in menſúra?

Poſuiſti nos in contradictiónem vicínis noſtris; * & inimíci noſtri ſubſannavérunt nos.

Deus virtútum, converte nos, & oſtende fáciem tuã; * & ſalvi érimus.

Diviſio Pſalmi 79.

[DOmine] víneam de Ægypto tranſtuliſti: * ejeciſti gentes, & plantaſti eam.

Dux itíneris fuiſti in conſpectu ejus: * plantaſti radíces ejus; & implévit terram.

Opéruit montes umbra ejus, * & arbuſta ejus cedros Dei.

Extendit pálmites ſuos uſque ad mare, * & uſque ad flumen propágines ejus.

Ut quid deſtruxiſti macériam ejus; * & vindémiant eam omnes qui prætergrediuntur viam?

Exterminávit eam aper de ſylva, * & ſinguláris ferus depaſtus eſt eam.

Deus virtútum, convértere: * réſpice de cœlo, & vide, & víſita víneam iſtam.

Et pérfice eam quam plantávit déxtera tua, * & ſuper fílium hóminis quem confirmaſti tibi.

Incenſa igni, & ſuffoſſa: * ab increpatióne vultûs tui períbunt.

Fiat manus tua ſuper virum déxteræ tuæ, * & ſuper fílium hóminis quem confirmaſti tibi.

Et non diſcédimus à te: * vivificábis nos, & nomen tuum invocábimus.

Dómine Deus virtútum, converte nos, & oſtende fáciem tuam; * & ſalvi érimus.

Pſalmus 92.

DOminus regnávit, decórem indútus eſt: * indútus eſt Dóminus fortitúdinem, & præcinxit ſe.

Etenim firmávit orbem terræ, * qui non commovébitur.

Paráta ſedes tua ex tunc: * à ſéculo tu es.

Elevavérunt flúmina, Dómine

ſtò ſuper ſervos tuos.

Repléti ſumus manè miſericórdiâ tuâ; * & exultávimus, & delectáti ſumus ómnibus diébus noſtris.

Lætáti ſumus pro diébus quibus nos humiliaſti, * annis quibus vídimus mala.

Réſpice in ſervos tuos, & in ópera tua; * & dírige filios eórum.

Et ſit ſplendor Dómini Dei noſtri ſuper nos: & ópera mánuum noſtrárum dírige ſuper nos; * & opus mánuum noſtrárum dírige.

Ant. Illúminet Dóminus vultum ſuum ſuper nos; ut cognoſcámus in terra viam tuam, Dómine. *Pſ. 66.*

AD TERTIAM.

Ant. 4. E. Credo.

Pſalmus 26.

DOminus illuminátio mea, & ſalus mea; * quem timébo?

Dóminus protector vitæ meæ; * à quo trepidábo?

Dum appróptiant ſuper me nocentes, * ut edant carnes meas.

Qui tríbulant me inimíci mei, * ipſi infirmáti ſunt & cecidérunt.

Si conſiſtant adversùm me caſtra, * non timébit cor meum.

Si exurgat adversùm me prælium, * in hoc ego ſperábo.

Unam pétii à Dómino, hanc requíram, * ut inhábitem in domo Dómini ómnibus diébus vitæ meæ:

Ut videam voluptátem Dómini, * & viſitem templum ejus;

Quóniam abſcondit me in tabernáculo ſuo: * in die malórum protexit me in abſcóndito tabernáculi ſui.

In petra exaltávit me, * & nunc exaltávit caput meũ ſuper inimícos meos.

Circuívi & immolávi in tabernáculo ejus hóſtiam vociferatiónis: * cantábo, & pſalmum dicam Dómino.

Diviſio Pſalmi 26.

EXaudi, Dómine, vocem meam quâ clamávi ad te: * miſerére meî, & exaudi me.

Tibi dixit cor meum, Exquiſívit te fácies mea: * fáciem tuam, Dómine, requíram.

Ne avertas fáciem tuam à me: * ne declínes in ira à ſervo tuo.

Adjútor meus eſto, ne derelinquas me, * neque deſpícias me, Deus ſalutáris meus;

Quóniam pater meus & mater mea dereliquérunt me: * Dóminus autem aſſumpſit me.

Legem pone mihi, Dómine, in via tua; * & dírige me in ſémitam rectam propter inimícos meos.

Ne tradíderis me in ánimas tribulántium me; * quóniam inſurrexérunt in me teſtes iníqui, & mentíta eſt iníquitas ſibi.

Credo vidére bona Dómini * in terra vivéntium.

Expecta Dóminum, viri-

liter age ; * & confortétur cor tuum, & ſúſtine Dóminum.

Pſalmus 83.

QUàm dilecta tabernácula tua, Dómine virtútum! * concupiſcit & déficit ánima mea in átria Dómini.

Cor meum & caro mea * exultavérunt in Deum vivum.

Etenim paſſer invénit ſibi domum, * & turtur nidum ſibi, ubi ponat pullos ſuos.

Altária tua, Dómine virtútum, * Rex meus & Deus meus!

Beáti qui hábitant in domo tua, Dómine! * in ſécula ſeculórum laudábunt te.

Beátus vir cujus eſt auxílium abs te: * aſcenſiónes in corde ſuo diſpóſuit, in valle lacrymárum, in loco quem póſuit.

Etenim benedictiónem dabit legiſlátor, ibunt de virtúte in virtútem: * vidébitur Deus deórum in Sion.

Dómine Deus virtútum, exaudi oratiónem meam; * áuribus pércipe, Deus Jacob.

Protector noſter, áſpice, Deus, * & réſpice in fáciem chriſti tui;

Quia mélior eſt dies una in átriis tuis * ſuper míllia.

Elégi abjectus eſſe in domo Dei mei, * magìs quàm habitáre in tabernáculis peccatórum;

Quia miſericórdiam & veritátem díligit Deus; * grátiam & glóriam dabit Dñus.

Non privábit bonis eos qui ámbulant in innocéntia: * Dómine virtútum; beátus homo qui ſperat in te.

Ant. Credo vidére bona Dómini in terra vivéntium. *Pſ.* 26.

Capitulum. Hebr. 11.

EST fides ſperandárum ſubſtántia rerum, argumentum non apparéntium.

℟. *br.* Quàm magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine, * Quam abſcondiſti timéntibus te! Quàm magna. ℣. Perfeciſti eis * qui ſperant in te, * Quam abſcondiſti. Glória Patri. Quàm magna. *Pſ.* 30.

℣. Narravérunt mihi iniqui fabulatiónes; ℟. Sed non ut lex tua. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 8. *G.* Veníte, fílii.

Pſalmus 22.

DOminus regit me, & nihil mihi déerit: * in loco páſcuæ ibi me collocávit.

Super aquam refectiónis educávit me: * ánimam meam convertit.

Deduxit me ſuper ſémitas juſtítiæ, * propter nomen ſuum.

Nam & ſi ambulávero in médio umbræ mortis, non timébo mala, * quóniam tu mecum es.

Virga tua, & báculus tuus, * ipſa me conſoláta ſunt.

Paraſti in conſpectu meo menſam, * adversùs eos qui tríbulant me.

Impinguaſti in óleo caput

meum;

& calix meus iné-
ìm præclárus eſt !
ericórdia tua ſubſe-
e * ómnibus diébus
e ;
inhábitem in domo
ongitúdinem diérũ.
ſalmus 33.
ſcam Dóminum in
i témpore : * ſem-
jus in ore meo.
mino laudábitur áni-
: * áudiant manſué-
entur.
ificáte Dóminum
* & exaltémus no-
s in idipſum.
ſivi Dóminum, &
t me ; * & ex óm-
ibulatiónibus meis
me.
ite ad eum, & illu-
ni ; * & fácies veſtræ
fundentur.
uper clamávit, &
s exaudívit eum ; *
nibus tribulatióni-
ſalvávit eum.
tet Angelus Dómi-
ircúitu timéntium
t erípiet eos.
te, & vidéte quó-
vis eſt Dóminus : *
ir qui ſperat in eo.
e Dóminum, omnes
us ; * quóniam non
a timéntibus eum.
es eguérunt & eſu-
* inquirentes autem
m non minuentur
no.
iſio Pſalmi 33.
íte, fílii, audíte
: * timórem Dó-
cébo vos.
rs Æſtiva. Bleſ.

Quis eſt homo qui vult vitam, * díligit dies vidére bonos ?

Próhibe linguam tuam à malo ; * & lábia tua ne loquantur dolum.

Diverte à malo, & fac bonum : * inquíre pacem, & perſéquere eam.

Oculi Dómini ſuper juſtos, * & aures ejus in preces eórum.

Vultus autem Dñi ſuper facientes mala, * ut perdat de terra memóriam eórum.

Clamavérunt juſti, & Dóminus exaudívit eos ; * & ex ómnibus tribulatiónibus eórum liberávit eos.

Juxta eſt Dóminus iis qui tribuláto ſunt corde, * & húmiles ſpíritu ſalvábit.

Multæ tribulatiónes juſtórum ; * & de ómnibus his liberábit eos Dóminus.

Cuſtódit Dóminus ómnia oſſa eórum : * unum ex his non conterétur.

Mors peccatórum péſſima ; * & qui odérunt juſtum, delinquent.

Rédimet Dóminus ánimas ſervórum ſuórum ; * & non delinquent omnes qui ſperant in eo.

Ant. Veníte, fílii, audíte me : timórem Dómini docébo vos.

Capitulum. Jac. 2.

Sicut corpus ſine ſpíritu mórtuum eſt ; ita & fides ſine opéribus mórtua eſt.

℟. *br.* Greſſus meos dírige, Dómine, * Secundùm elóquium tuum. Greſſus.

nem tuam multiplicaſti fílios hóminum.

Pſalmus 38.

Dixi : Cuſtódiam vias meas, * ut non delinquam in lingua mea.

Póſui ori meo cuſtódiam,* cùm conſíſteret peccátor adversùm me.

Obmútui, & humiliátus ſum, & ſílui à bonis ; * & dolor meus renovátus eſt.

Concáluit cor meum intrà me, & in meditatióne mea exardeſcet ignis : * locútus ſum in lingua mea.

Notum fac mihi, Dómine, finem meum, & númerum diérum meórum, quis eſt ; * ut ſciam quid deſit mihi.

Ecce menſurábiles poſuiſti dies meos, * & ſubſtántia mea tamquam níhilum ante te.

Verúmtamen univerſa vánitas * omnis homo vivens.

Verúmtamen in imágine pertranſit homo, * ſed & fruſtrà conturbátur :

Theſaurízat, * & ignórat cui congregábit ea.

Et nunc quæ eſt expectátio mea ? nonne Dóminus ? * & ſubſtántia mea apud te eſt.

Diviſio Pſalmi 38.

Ab ómnibus iniquitátibus meis érue me : * oppróbrium inſipienti dediſti me.

Obmútui, & non apérui os meum, * quóniam tu feciſti.

Amove à me plagas tuas : * à fortitúdine manûs tuæ ego deféci.

In increpatiónib[...]
ter iniquitátem co[...]
hóminem, & tabé[...]
ciſti ſicut aráneam [...]
ejus : * verúmtam[...]
conturbátur omnis [...]

Exaudi oratiónem [...]
Dómine, & deprec[...]
meam : * áuribus pé[...]
crymas meas.

Ne ſíleas, quóni[...]
vena ego ſum apu[...]
peregrínus, * ſicu[...]
patres mei.

Remitte mihi ut [...]
rer, priuſquàm ábea[...]
ámpliùs non ero.

Ant. Tu, Dómi[...]
vábis nos, & cuſtó[...]
Pſ. 11.

FERIA SEX[...]

AD OFFICIUM [...]

Invit. Veníte, ad[...]
& procidámus ante [...]
* Plorémus coram [...]
qui fecit nos.

Pſ. 94. Veníte

Hymnus.

Jam ſánctius mov[...]
Tecum, Deus, [...]
rans :
Mundo recenti prí[...]
Tibíque præcónem [...]
Homo creátur : [...]
cro
Cœleſtis oris hálitu
Succendis, & viva
Spiráre das imágin[...]
Ergo per omnes [...]
Tellúris omnes & [...]
Regnábit : at men[...]
Deo minórem ſe g[...]
Heu cæca cordi[...]
tas !
Jugum rebellis éxc[...]

Deo ſuperbus nec timet
Æquâre pulvis vérticem.
Hinc quanta lúctuum cohors
Incumbit orbi pérdito!
O Chriſte, ni feras opem,
Spes tota ſontes déſerat.
Qui nos creávit, laus Patri;
Qui nos redémit, Fílio;
Cujus movémur hálitu,
Par ſit tibi laus, Spíritus.
Amen.

Ant. 7. b. Contriſtátus ſum.

Pſalmus 51.

QUid gloriáris in malítia, * qui potens es in iniquitáte?

Totâ die injuſtítiam cogitávit lingua tua: * ſicut novácula acúta feciſti dolum.

Dilexiſti malítiam ſuper benignitátem; * iniquitátem magis quàm loqui æquitátem.

Dilexiſti ómnia verba præcipitatiónis, * lingua dolóſa.

Proptéreà Deus déſtruet te in finem: * evellet te, & emigrábit te de tabernáculo tuo, & radícem tuam de terra vivéntium.

Vidébunt juſti, & timébunt, & ſuper eum ridébunt; * & dicent: Ecce homo qui non póſuit Deum adjutórem ſuum;

Sed ſperávit in multitúdine divitiárum ſuárum, * & præváluit in vanitáte ſua.

Ego autem ſicut olíva fructífera in domo Dei: * ſperávi in miſericórdia Dei in ætérnum, & in ſéculū ſéculi.

Confitébor tibi in ſéculum, quia feciſti; * & expectábo nomen tuum, quóniam bonum eſt in conſpectu ſanctórum tuórum.

Pſalmus 54.

EXaudi, Deus, oratiónem meam, & ne deſpéxeris deprecatiónem meam; * intende mihi, & exaudi me.

Contriſtátus ſum in exercitatióne mea, * & conturbátus ſum à voce inimíci, & à tribulatióne peccatóris;

Quóniam declinavérunt in me iniquitátes, * & in ira moleſti erant mihi.

Cor meum conturbátum eſt in me, * & formído mortis cécidit ſuper me.

Timor & tremor venérunt ſuper me, * & contexérunt me ténebræ.

Et dixi: Quis dabit mihi pennas ſicut columbæ? * & volábo, & requieſcam.

Ecce elongávi fúgiens, * & manſi in ſolitúdine.

Expectábam eum qui ſalvum me fecit à puſillanimitáte ſpíritûs, * & tempeſtáte.

Præcípita, Dómine, dívide linguas eórum; * quóniam vidi iniquitátem & contradictiónem in civitáte.

Die ac nocte circúmdabit eam ſuper muros ejus iníquitas; * & labor in médio ejus, & injuſtítia.

Et non defécit de platéis ejus * uſúra & dolus.

Quóniam ſi inimícus meus maledixiſſet mihi, * ſuſtinuiſſem útique;

Et ſi is qui óderat me, ſuper me magna locútus fuiſſet, * abſcondiſſem me fórſitan ab eo.

Tu verò, homo unánimis, * dux meus & notus meus,

Qui ſimul mecum dulces capiébas cibos; * in domo Dei ambulávimus cum conſenſu.

Véniat mors ſuper illos, * & deſcendant in infernum viventes;

Quóniam nequítiæ in habitáculis eórum, * in médio eórum.

Ego autem ad Deum clamávi; * & Dóminus ſalvábit me.

Diviſio Pſalmi 54.

VEſpere, & mane, & merídie narrábo & annuntiábo; * & exáudiet vocem meam.

Rédimet in pace ánimam meam ab his qui appropinquant mihi; * quóniam inter multos erant mecum.

Exáudiet Deus, & humiliábit illos, * qui eſt ante ſécula.

Non enim eſt illis commutátio, & non timuérunt Deum: * extendit manum ſuam in retribuendo.

Contaminavérunt teſtamentum ejus, divíſi ſunt ab ira vultûs ejus; * & appropinquávit cor illíus.

Molliti ſunt ſermónes ejus ſuper óleum; * & ipſi ſunt jácula.

Jacta ſuper Dóminum curam tuam, & ipſe te enú-

triet: * non dabit
num fluctuatiónem

Tu verò, Deus
ces eos in púteum

Viri ſánguinum
non dimidiábunt d
ego autem ſperáb
Dómine.

Ant. Contriſtát
exercitatióne mea
turbátus ſum; quó
clinavérunt in me
tes. *Pſ.* 54.

Ant. 2. D. Ab
tibus in me.

Pſalmus 5

ERipe me de
meis, Deus
& ab inſurg
me líbera me.

Eripe me de op
iniquitátem, * &
sánguinum ſalva

Quia ecce cepé
mam meam: * ir
me fortes.

Neque iniquitas
que peccátum me
mine; * ſine iniqu
curri, & direxi.

Exurge in occur
& vide; * & tu,
Deus virtútum, D

Intende ad viſit
nes gentes: non
ómnibus qui oper
quitátem.

Convertentur
ram; * & famem
ut canes, & circuí
tátem.

Ecce loquentur
& gládius in lábii
quóniam quis aud

Et tu, Dómin

: * ad níhilum dedú-
nes gentes.
:údinem meam ad te
m, quia Deus ſuſ-
meus es : * Deus
iſericórdia ejus præ-
me.
viſio Pſalmi 58.
s oſtendet mihi ſu-
r inimícos meos : *
das eos, nequando
antur pópuli mei.
:rge illos in virtúte
& depóne eos, pro-
meus, Dómine.
tum oris eórum, ſer-
labiórum ipſórum;*
prehendantur in ſu-
ſua.
de execratióne &
io annuntiabuntur
immatióne; * in ira
matiónis, & non

ept quia Deus domi-
Jacob, * & fínium

ertentur ad véſpe-
& famem patientur
, & circuíbunt civi-

iſpergentur ad man-
am; * ſi veró non
ſaturáti, & murmu-

autem cantábo forti-
a tuam, *& exultábo
iſericórdiam tuam;
factus es ſuſceptor
: refúgium meum *
tribulatiónis meæ.
tor meus, tibi pſal-
quia Deus ſuſceptor
s : * Deus meus, mi-
lia mea.

Pſalmus 60.

EXaudi, Deus, depreca-
tiónem meam : * inten-
de oratióni meæ.

A fínibus terræ ad te cla-
mávi, dum anxiarétur cor
meum : * in petra exaltaſti
me.

Deduxiſti me, quia factus
es ſpes mea, * turris forti-
túdinis à fácie inimíci.

Inhabitábo in tabernáculo
tuo in ſécula : * prótegar in
velámento alárum tuárum ;

Quóniam tu, Deus meus,
exaudiſti oratiónem meam,*
dediſti hæreditátem timén-
tibus nomen tuum.

Dies ſuper dies regis adjí-
cies, * annos ejus uſque in
diem generatiónis & gene-
ratiónis.

Pérmanet in æternum in
conſpectu Dei : * miſericór-
diam & veritátem ejus quis
requíret ?

Sic pſalmum dicam nómi-
ni tuo in ſéculum ſéculi, *
ut reddam vota mea de die
in diem.

Ant. Ab inſurgéntibus in
me líbera me, Dñe; quia ir-
ruérunt in me fortes. *Pſ.* 58.

Ant. 4. a. In conſpectu.

Pſalmus 68.

SAlvum me fac, Deus, *
quóniam intravérunt
aquæ uſque ad ánimam
meam.

Infixus ſum in limo pro-
fundi, * & non eſt ſubſtántia.

Veni in altitúdinem ma-
ris, * & tempeſtas demerſit
me.

Laborávi clamans, rauc*æ*

factæ ſunt fauces meæ : * defecérunt óculi mei, dum ſpero in Deum meum.

Multiplicáti ſunt ſuper capillos cápitis mei , * qui odérunt me gratìs.

Confortáti ſunt qui perſecúti ſunt me inimíci mei injuſtè : * quæ non rápui, tunc exolvébam.

Deus, tu ſcis inſipiéntiam meam, * & delicta mea à te non ſunt abſcóndita.

Non erubeſcant in me qui expectant te , Dómine, * Dómine virtútum.

Non confundantur ſuper me, * qui quærunt te, Deus Iſrael.

Quóniam propter te ſuſtínui oppróbrium , * opéruit confúſio fáciem meam.

Extráneus factus ſum frátribus meis, * & peregrínus fíliis matris meæ ;

Quóniam zelus domûs tuæ comédit me, * & oppróbria exprobrántium tibi cecidérunt ſuper me.

Et opérui in jejúnio ánimam meam ; * & factum eſt in oppróbrium mihi.

Et póſui veſtimentum meum cilícium ; * & factus ſum illis in parábolam.

Adversùm me loquebantur qui ſedébant in porta ; * & in me pſallébant qui bibébant vinum.

Ego verò oratiónem meā ad te, Dómine : * tempus benepláciti, Deus.

In multitúdine miſericórdiæ tuæ exaudi me, * in veritáte ſalútis tuæ.

Eripe me de luto, ut non infígar : * líbera me ab iis qui odérunt me, & de profundis aquárum.

Non me demergat tempeſtas aquæ, neque abſórbeat me profundum , * neque úrgeat ſuper me púteus os ſuum.

Diviſio Pſalmi 68.

Exaudi me , Dómine, quóniam benigna eſt miſericórdia tua : * ſecundùm multitúdinem miſerationum tuárum réſpice in me.

Et ne avertas fáciem tuam à púero tuo : * quóniam tríbulor, velóciter exaudi me.

Intende ánimæ meæ, & líbera eam : * propter inimícos meos éripe me.

Tu ſcis impropérium meū, & confuſiónem meam, * & reveréntiam meam.

In conſpectu tuo ſunt omnes qui tríbulant me : * impropérium expectávit cor meum, & miſériam.

Et ſuſtínui qui ſimul contriſtarétur, & non fuit ; * & qui conſolarétur, * & non invéni.

Et dedérunt in eſcam meam fel ; * & in ſiti mea potavérunt me acéto.

Fiat menſa eórum coram ipſis in láqueum , * & in retributiónes, & in ſcándalum.

Obſcurentur óculi eórum, ne vídeant ; * & dorſum eórum ſemper incurva.

Effunde ſuper eos iram

eum ; * & furor iræ tuæ comprehendat eos.

Fiat habitátio eórum deſerta ; * & in tabernáculis eórum non ſit qui inhábitet.

Quóniam quem tu percuſſiſti, perſecúti ſunt ; * & ſuper dolórem vúlnerum meórum addidérunt.

Appóne iniquitátem ſuper iniquitátem eórum ; * & non intrent in juſtítiam tuam.

Deleantur de libro vivéntium ; * & cum juſtis non ſcribantur.

Altera diviſio Pſalmi 68.

EGo ſum pauper & dolens : * ſalus tua, Deus, ſuſcépit me.

Laudábo nomen Dei cum cántico, * & magnificábo eum in laude.

Et placébit Deo ſuper vítulum novellum, * córnua producentem & úngulas.

Vídeant páuperes, & læ-tentur : * quærite Deum, & vivet ánima veſtra ;

Quóniam exaudívit páuperes Dóminus, * & vinctos ſuos non deſpexit.

Laudent illum cœli & terra, * mare, & ómnia reptília in eis.

Quóniam Deus ſalvam fáciet Sion, * & ædificabuntur civitátes Juda.

Et inhabitábunt ibi, * & hæreditáte acquirent eam.

Et ſemen ſervórum ejus poſſidébit eam ; * & qui díligunt nomen ejus, habitábunt in ea.

Ant. In conſpectu tuo ſunt omnes qui tríbulant me : impropérium expectávit cor meum, & miſériam.

℣. Die ac nocte graváta eſt ſuper me manus tua : ℞. Converſus ſum in ærumna mea, dum configitur ſpina. *Pſ.* 31. Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Laudans invocábo Dñm ; ℞. Et ab inimícis meis ſalvus ero. *Pſ.* 17.

AD LAUDES.

Ant. 1. 2. Auribus.

Pſalmus 53.

DEus, in nómine tuo ſalvum me fac, * & in virtúte tua júdica me.

Deus, exaudi oratiónem meam : * áuribus pércipe verba oris mei ;

Quóniam aliéni inſurrexérunt adversùm me, & fortes quæſiérunt ánimam meam, * & non propoſuérunt Deum ante conſpectum ſuum.

Ecce enim Deus ádjuvat me ; * & Dóminus ſuſceptor eſt ánimæ meæ.

Averte mala inimícis meis ; * & in veritáte tua diſperde illos.

Voluntárie ſacrificábo tibi ; * & confitébor nómini tuo, Dómine, quóniam bonum eſt :

Quóniam ex omni tribulatióne eripuiſti me ; * & ſuper inimícos meos deſpexit óculus meus.

Ant. Auribus pércipe, Dómine, verba oris mei ; quóniam aliéni inſurrexérunt adversùm me.

Ant. 7. ç. Deus meus.

Pſalmus 70.

IN te, Dómine, ſperávi, non confundar in ætérnum: * in juſtítia tua líbera me, & éripe me.

Inclína ad me aurem tuam, * & ſalva me.

Eſto mihi in Deum protectórem, & in locum munítum, * ut ſalvum me fácias;

Quóniam firmamentum meum * & refúgium meum es tu.

Deus meus, éripe me de manu peccatóris, * & de manu contra legem agentis, & iníqui;

Quóniam tu es patiéntia mea, Dómine: * Dómine, ſpes mea à juventúte mea.

In te confirmátus ſum ex útero: de ventre matris meæ tu es protector meus; * in te cantátio mea ſemper.

Tamquam prodígium factus ſum multis, * & tu adjútor fortis.

Repleátur os meum laude, ut cantem glóriam tuam, * totâ die magnitúdinem tuá.

Ne projícias me in témpore ſenectútis: * cùm defécerit virtus mea, ne derelinquas me.

Quia dixérunt inimíci mei mihi; * & qui cuſtodiébant ánimam meam, consílium fecérunt in unum,

Dicentes: Deus derelíquit eum; perſequímini, & comprehéndite eum, * quia non eſt qui erípiat.

Deus, ne elongéris à me: * Deus meus, in auxílium meum réſpice.

Confundantur & defíciant detrahentes ánimæ meæ: * operiantur confuſióne & pudóre qui quærunt mala mihi.

Ego autem ſemper ſperábo, * & adjíciam ſuper omnem laudem tuam.

Ant. Deus meus, éripe me de manu peccatóris; quóniam tu es patiéntia mea.

Ant. 3. á. Lingua mea.

Diviſio Pſalmi 70.

OS meum annuntiábit juſtítiam tuam, * totâ die ſalutáre tuum.

Quóniam non cognóvi litteratúram, introíbo in poténtias Dómini: * Dómine, memorábor juſtítiæ tuæ ſolíus.

Deus, docuíſti me à juventúte mea; * & uſque nunc pronuntiábo mirabília tua,

Et uſque in ſenectam & ſénium: * Deus, ne derelinquas me;

Donec annúntiem bráchium tuum * generatióni omni quæ ventúra eſt:

Poténtiam tuam & juſtítiam tuam, Deus, uſque in altíſſima quæ feciſti magnália: * Deus, quis ſímilis tibi?

Quantas oſtendiſti mihi tribulatiónes multas, & malas? * & converſus vivificaſti me, & de abyſſis terræ íterùm reduxiſti me.

Multiplicaſti magnificéntiam tuam; * & converſus conſolátus es me.

Nam & ego confitébor tibi in vaſis pſalmi veritátem tuam, Deus : * pſallam tibi in cíthara, Sanctus Iſrael.

Exultábunt lábia mea, cùm cantávero tibi ; * & ánima mea quam redemiſti.

Sed & lingua mea totâ die meditábitur juſtítiam tuam, * cùm confúſi & revériti fúerint qui quærunt mala mihi.

Ant. Lingua mea totâ die meditábitur juſtítiam tuam, cùm confúſi & reveriti fúerint qui quærunt mala mihi.

Ant. 8. G. Cùm irátus fúeris.

In Feriis, Canticum Habacuc. Cap. 3.

Domine, audívi auditiónem tuam, * & tímui.

Dómine, opus tuum * in médio annórum vivífica illud.

In médio annórum notum fácies : * cùm irátus fúeris, miſericórdiæ recordáberis.

Deus ab Auſtro véniet, * & ſanctus de monte Pharan.

Opéruit cœlos glória ejus, * & laudis ejus plena eſt terra.

Splendor ejus ut lux erit, córnua in mánibus ejus : * ibi abſcóndita eſt fortitúdo ejus.

Ante fáciem ejus ibit mors ; * & egrediétur diábolus ante pedes ejus.

Stetit, & menſus eſt terram : * aſpexit, & diſſolvit gentes ; & contríti ſunt montes ſéculi.

Incurváti ſunt colles mundi * ab itinéribus æternitátis ejus.

Pro iniquitáte vidi tentória Æthiópiæ : * turbabuntur pelles terræ Mádian.

Numquid in flumínibus irátus es, Dómine ? * aut in flumínibus furor tuus ? vel in mari indignátio tua ?

Qui aſcendes ſuper equos tuos, * & quadrígæ tuæ ſalvátio ;

Súſcitans ſuſcitábis arcum tuum : * juramenta tríbubus quæ locútus es.

Flúvios ſcindes terræ : vidérunt te, & doluérunt montes ; * gurges aquárum tránſiit.

Dedit abyſſus vocem ſuá : * altitúdo manus ſuas levávit.

Sol & luna ſtetérunt in habitáculo ſuo : * in luce ſagittárum tuárum ibunt, in ſplendóre fulgurantis haſtæ tuæ.

In frémitu conculcábis terram ; * & in furóre obſtupefácies gentes.

Egreſſus es in ſalútem pópuli tui, * in ſalútem cum chriſto tuo.

Percuſſiſti caput de domo ímpii ; * denudaſti fundamentum ejus uſque ad collū.

Maledixiſti ſceptris ejus, cápiti bellatórum ejus, * veniéntibus ut turbo ad diſpergendum me.

Exultátio eórum, * ſicut ejus qui dévorat páuperem in abſcóndito.

Viam feciſti in mari equis tuis, * in luto aquárum multárum.

Audívi, & conturbátus eſt venter meus : * à voce contremuérunt lábia mea.

Ingrediátur putrédo in óſſibus meis, * & ſubter me ſcáteat;

Ut requieſcam in die tribulatiónis, * ut aſcendam ad pópulum accinctum noſtrum.

Ficus enim non florébit; * & non erit germen in víneis.

Mentiétur opus olívæ; * & arva non áfferent cibum.

Abſcindétur de ovíli pecus; * & non erit armentum in præſépibus.

Ego autem in Dómino gaudébo, * & exultábo in Deo Jeſu meo.

Deus Dóminus, fortitúdo mea, * & ponet pedes meos quaſi cervórum.

Et ſuper excelſa mea dedúcet me victor * in pſalmis canentem.

Ant. Cùm irátus fúeris, Dómine, miſericórdiæ recordáberis.

[*In Feſtis, Canticum.* Iſaiæ 26.

URbs fortitúdinis noſtræ Sion : * Salvátor ponétur in ea murus & antemurále.

Aperíte portas, * & ingrediátur gens juſta, cuſtódiens veritátem.

Vetus error ábiit : ſervábis pacem; * pacem, quia in te ſperávimus.

Speraſtis in Dómino in ſǽculis ætérnis, * in Dómino Deo forti in perpétuum.

Quia incurvábit habitántes in excelſo, * civitátem ſublímem humiliábit.

Humiliábit eam uſque ad terram, * détrahet eam uſque ad púlverem.

Conculcábit eam pes, * pedes páuperis, greſſus egenórum.

Sémita juſti recta eſt, * rectus callis juſti ad ambulandum.

Et in ſémita judiciórum tuórum, Dómine, ſuſtinúimus te : * nomen tuum, & memoriále tuum in deſidério ánimæ.

Anima mea deſiderávit te in nocte; * ſed & ſpíritu meo in præcórdiis meis de mane vigilábo ad te.

Cùm féceris judícia tua in terra, * juſtítiam diſcent habitatóres orbis.

Miſereámur ímpio, & non diſcet juſtítiam : * in terra ſanctórum iníqua geſſit, & non vidébit glóriam Dñi.

Dómine, exaltétur manus tua; * & non vídeant :

Vídeant, & confundantur zelantes pópuli; * & ignis hoſtes tuos dévoret.

Dómine, dabis pacem nobis; * ómnia enim ópera noſtra operátus es nobis.]

Ant. 4. *D.* Laudábo.

Pſalmus 145.

LAuda, ánima mea, Dóminum : * laudábo Dóminum in vita mea; pſallam Deo meo quámdiu fúero.

Nolíte confídere in princípibus; * in fíliis hóminum, in quibus non eſt ſalus.

e, Dómine, ádju-
, * & rédime nos
nomen tuum.
Exurge, quare ob-
Dómine? exurge,
pellas in finem.
TERTIAM.
2. D. Circumdedé-

Pſalmus 39.
ectans expectávi
ominum, * & in-
ndit mihi.
udívit preces meas; *
it me de lacu miſé-
de luto fæcis.
uit ſuper petram pe-
s, * & direxit greſ-
s.
mmíſit in os meum
n novum, * carmen
ſtro.
unt multi, & timé-
& ſperábunt in Dó-

s vir cujus eſt no-
mini ſpes ejus, * &
exit in vanitátes &
falſas.
a feciſti tu, Dómine
eus, mirabília tua; *
tiónibus tuis non eſt
ilis ſit tibi.
ntiávi & locútus
nultiplicáti ſunt ſu-
erum.
ícium & oblatiónem
; * aures autem per-
nihi.
cauſtum & pro pec-
n poſtulaſti: * tunc
cce vénio.
ipite libri ſcriptum
e, ut fácerem volun-
iam; * Deus meus,
vólui, & legem tuam in médio cordis mei.

Diviſio Pſalmi 39.

ANnuntiávi juſtítiam tuā in eccléſia magna; * ecce lábia mea non prohibébo: Dómine, tu ſciſti.

Juſtítiam tuam non abſcondi in corde meo: * veritátem tuam & ſalutáre tuum dixi.

Non abſcondi miſericórdiam tuam & veritátem tuam * à concílio multo.

Tu autem, Dómine, ne longè fácias miſeratiónes tuas à me: * miſericórdia tua & véritas tua ſemper ſuſcepérunt me.

Quóniam circumdedérunt me mala, quorum non eſt númerus; * comprehendérunt me iniquitátes meæ, & non pótui ut vidérem.

Multiplicátæ ſunt ſuper capillos cápitis mei; * & cor meum derelíquit me.

Compláceat tibi, Dómine, ut éruas me: * Dómine, ad adjuvandum me réſpice.

Confundantur & revereantur ſimul, qui quærunt ánimam meam, * ut áuferant eam.

Convertantur retrorsùm, & revereantur, * qui volunt mihi mala.

Ferant confeſtim confuſiónem ſuam, * qui dicunt mihi: Euge, euge.

Exultent & lætentur ſuper te omnes quærentes te; * & dicant ſemper: Magnificétur Dóminus, qui díligunt ſalutáre tuum.

Ego autem mendícus ſum

& pauper : * Dóminus ſollícitus eſt meì.

Adjútor meus, & protector meus tu es :* Deus meus, ne tardáveris.

Pſalmus 57.

SI verè útique juſtítiam loquímini, * recta judicáte, fílii hóminum.

Etenim in corde iniquitátes operámini ; * in terra injuſtítias manus veſtræ concinnant.

Alienáti ſunt peccatóres à vulva : * erravérunt ab útero ; locúti ſunt falſa.

Furor illis ſecundùm ſimilitúdinem ſerpentis : * ſicut áſpidis ſurdæ, & obturantis aures ſuas ;

Quæ non exáudiet vocem incantántium, * & venéfici incantantis ſapienter.

Deus cónteret dentes eórum in ore ipſórum : * molas leónum confringet Dóminus.

Ad níhilum devénient tamquam aqua decurrens : * intendit arcum ſuum, donec infirmentur.

Sicut cera quæ fluit, auferentur : * ſupercécidit ignis, & non vidérunt ſolem.

Priuſquàm intellígerent ſpinæ veſtræ rhamnum ; * ſicut viventes, ſic in ira abſorbet eos.

Lætábitur juſtus, cùm víderit vindíctam : * manus ſuas lavábit in ſánguine peccatóris.

Et dicet homo : Si útique eſt fructus juſto, * útique eſt Deus júdicans eos in terra.

Ant. Circumdedérunt me mala, quorum non eſt númerus : compláceat tibi, Dómine, ut éruas me. *Pſ.* 39.

Capitulum. 2. Cor. 1.

SUpra modum graváti ſumus ſupra virtútem, ita ut tædéret nos étiam vívere. Sed ipſi in nobiſmetipſis reſponſum mortis habúimus, ut non ſimus fidentes in nobis, ſed in Deo qui ſuſcitat mórtuos ; qui de tantis perículis nos erípuit, & éruit ; in quem ſperámus quóniam & adhuc erípiet.

℟. *br.* Multiplicáti ſunt, * Qui odérunt me gratis. Multiplicáti ſunt. ℣. Confortáti ſunt * qui perſecúti ſunt me injuſtè, * Qui odérunt me gratis. Glória Patri & Fílio, & Spirítui ſancto. Multiplicáti ſunt. *Pſ.* 68.

℣. Dómine, ne elongáveris auxílium tuum à me : ℟. Ad defenſiónem meam cónſpice. *Pſ.* 21.

AD SEXTAM.

Ant. 5. a. Potum meum.

Pſalmus 101.

DOmine, exaudi oratiónem meam ; * & clamor meus ad te véniat.

Non avertas fáciem tuam à me : * in quacumque die tríbulor, inclína ad me aurem tuam.

In quacumque die invocávero te, * velóciter exaudi me ;

Quia defecérunt ſicut fumus dies mei, * & oſſa mea ſicut crémium aruérunt.

Percuſſus ſum ut fœnum, & áruit cor meum; * quia oblítus ſum comédere panem meum.

A voce gémitûs mei * adhæſit os meum carni meæ.

Símilis factus ſum pelicáno ſolitúdinis: * factus ſum ſicut nyctícorax in domicílio.

Vigilávi, * & factus ſum ſicut paſſer ſolitárius in tecto.

Totâ die exprobrábant mihi inimíci mei; * & qui laudábant me, adversùm me jurábant.

Quia cínerem tamquam panem manducábam, * & potum meum cum fletu miſcébam,

A fácie iræ & indignatiónis tuæ; * quia élevans alliſiſti me.

Dies mei ſicut umbra declinavérunt; * & ego ſicut fœnum árui.

Tu autem, Dómine, in ætérnum pérmanes; * & memoriále tuum in generatiónem & generatiónem.

Diviſio Pſalmi 101.

TU exurgens miſeréberis Sion, * quia tempus miſerendi ejus, quia venit tempus;

Quóniam placuérunt ſervis tuis lápides ejus, * & terræ ejus miſerebuntur.

Et timébunt gentes nomen tuum, Dómine, * & omnes reges terræ glóriam tuam;

Quia ædificávit Dñs Sion, * & vidébitur in glória ſua.

Reſpexit in oratiónem humílium, * & non ſprevit precem eórum.

Scribantur hæc in generatióne áltera: * & pópulus qui creábitur, laudábit Dóminum;

Quia proſpexit de excelſo ſancto ſuo: * Dóminus de cœlo in terram aſpexit;

Ut audíret gémitus compeditórum, * ut ſólveret fílios interemptórum;

Ut annúntient in Sion nomen Dómini, * & laudem ejus in Jeruſalem,

In conveniendo pópulos in unum, & reges, * ut ſérviant Dómino.

Reſpondit ei in via virtútis ſuæ: * Paucitátem diérum meórum núntia mihi.

Ne révoces me in dimídio diérum meórum: * in generatiónem & generatiónem anni tui.

Altera diviſio Pſalmi 101.

INítio tu, Dómine, terram fundaſti: * & ópera mánuum tuárum ſunt cœli.

Ipſi períbunt; * tu autem pérmanes:

Et omnes ſicut veſtimentum veteraſcent; * & ſicut opertórium mutábis eos, & mutabuntur.

Tu autem idem ipſe es, * & anni tui non defícient.

Fílii ſervórum tuórum habitábunt; * & ſemen eórum in ſéculum dirigétur.

Ant. Potum meum cum fletu miſcébam, à fácie iræ & indignatiónis tuæ, Dómine.

Capitulum. Hebr. 12.

VObis, tamquam fíliis, lóquitur [Deus] dicens: Fili mi, noli neglígere diſciplínam Dómini, neque fatigéris dum ab eo argúeris: quem enim díligit Dóminus, caſtígat; flagellat autem omnem fílium quem récipit. In diſciplína perſeveráte.

℟. *br.* Ego, Dómine, * In flagella parátus ſum. Ego. ℣. Et dolor meus * in conſpectu meo ſemper: * In flagella. Glória Patri. Ego.

℣. Dómine, ante te omne deſidérium meum; ℟. Et gémitus meus à te non eſt abſcónditus. *Pſ.* 37.

AD NONAM.

Ant. 6. *F.* Deus meus.

Pſalmus 21.

DEus, Deus meus, réſpice in me: quare me dereliquiſti? * longè à ſalúte meâ verba delictórum meórum.

Deus meus, clamábo per diem, & non exáudies; * & nocte, & non ad inſipiéntiam mihi.

Tu autem in ſancto hábitas, * laus Iſrael.

In te ſperavérunt patres noſtri: * ſperavérunt, & liberaſti eos.

Ad te clamavérunt, & ſalvi facti ſunt: * in te ſperavérunt, & non ſunt confúſi.

Ego autem ſum vermis, & non homo; * oppróbrium hóminum, & abjéctio plebis.

Omnes videntes me, deriſérunt me: * locúti ſunt lábiis, & movérunt caput.

Sperávit in Dómino, erípiat eum; * ſalvum fáciat eum, quóniam vult eum.

Quóniam tu es qui extraxiſti me de ventre; * ſpes mea ab ubéribus matris meæ.

In te projectus ſum ex útero: * de ventre matris meæ Deus meus es tu.

Diviſio Pſalmi 21.

[DEus meus] ne diſceſſeris à me, * quóniam tribulátio próxima eſt: quóniam non eſt qui adjuvet.

Circumdedérunt me vítuli multi: * tauri pingues obſedérunt me.

Aperuérunt ſuper me os ſuum, * ſicut leo rápiens & rúgiens.

Sicut aqua effúſus ſum, * & diſperſa ſunt ómnia oſſa mea.

Factum eſt cor meum tamquam cera liqueſcens, * in médio ventris mei.

Aruit tamquam teſta virtus mea, & lingua mea adhæſit fáucibus meis; * & in púlverem mortis deduxiſti me.

Quóniam circumdedérunt me canes multi; * concílium malignántium obſédit me.

Fodérunt manus meas & pedes meos: * dinumeravérunt ómnia oſſa mea.

Ipſi veró conſideravérunt & inſpexérunt me: * diviſérunt ſibi veſtimenta mea, & ſuper veſtem meam miſérunt ſortem.

m, Dómine, ne
is auxílium tuum
ad defenſiónem
ſpice.
ámea, Deus, áni-
a, * & de manu
um meam.
: ex ore leónis, *
ibus unicórnium
m meam.
nomen tuum frá-
: * in médio ec-
ábo te.
viſio Pſalmi 21.
nétis Dóminum,
te eum: * univer-
a Jacob, glorifi-

eum omne ſemen
uóniam non ſpre-
deſpexit depreca-
uperis.
ertit fáciem ſuam
& cùm clamárem
exaudívit me.
e laus mea in ec-
na : * vota mea
a conſpectu timén-
.
páuperes & ſatura-
laudábunt Dómi-
requírunt eum : *
rda eórum in ſécu-
i.
ſcentur & conver-
Dóminum * uni-
s terræ.
ábunt in conſpe-
univerſæ famíliæ

m Dómini eſt re-
& ipſe dominábi-
um.
avérunt & adora-
nnes pingues ter-
ræ : * in conſpectu ejus ca-
dent omnes qui deſcendunt in terram.

Et ánima mea illi vivet : * & ſemen meum ſérviet ipſi.

Annuntiábitur Dómino generátio ventúra : * & annuntiábunt cœli juſtítiam ejus pópulo qui naſcétur, quem fecit Dóminus.

Ant. Deus meus, quare me dereliquiſti? longè à ſalúte meâ verba delictórum meórum.

Capitulum. Thren. 5.

QUare in perpétuum oblivíſcéris noſtri? derelinques nos in longitúdine diérum? Converte nos, Dómine, ad te, & convertémur: ínnova dies noſtros, ſicut à princípio; ſed projíciens repuliſti nos, irátus es contra nos vehementer.

℟. *br.* Uſquequò, Dómine, * Oblivíſcéris me in finem? Uſquequò. ℣. Uſquequò exaltábitur * inimícus meus ſuper me? * Oblivíſcéris. Glória. Uſquequò. *Pſ.* 12.

℣. Exurge, Dñe Deus, exaltétur manus tua: ℟. Ne oblivíſcáris páuperum. *Pſ.* 9.

AD VESPERAS.

Ant. 4. A. Supra dorſum meum.

Pſalmus 128.

SÆpè expugnavérunt me à juventúte mea, * dicat nunc Iſrael,

Sæpè expugnavérunt me à juventúte mea; * étenim non potuérunt mihi.

Supra dorſum meum fabricavérunt peccatóres: *

SABBATO
AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Dóminus ipſe eſt Deus noſter: * Veníte, adorémus.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

TAndem peráctis, ô Deus,
Sexto diérum límite,
Ponis modum labóribus,
Orbíque plaudis cóndito.

At dum perenni ſéptimam
Lucem quiéti cónſecras,
En te repoſcit dénuo
Alter creatórem labor.

Te cuncta nempe prædicant;
Te terra, pontus, ſídera,
Cantu celébrant æmulo:
Peccátor unus diſſonat.

Tu pectus aufer sáxeum;
Tu cárneum pectus crea:
Et caritátis úberes
Fructus canent hymnum tibi.

Hæc te juvant præcónia,
Si facta voci cónſonent:
Sic efficáci fléctitur
Divína majeſtas prece.

Æterna laus & glória
Uni ſit & trino Deo,
Qui cuncta nutu cóndidit,
Nutúque ſervat cóndita.
Amen.

Ant. 3. a. Propter innocéntiam.

Pſalmus 40.

BEátus qui intélligit ſuper egénum & páuperem; * in die mala liberábit eum Dóminus.

Dóminus conſervet eum, & vivíficet eum, & beátum fáciat eum in terra, * & non tradat eum in áni micórum ejus.

Dóminus opem ſuper lectum doló univerſum ſtratum ſaſti in infirmitát

Ego dixi: Dóm ſerére mei; * ſan meam, quia peccá

Inimíci mei dix la mihi: * Quan tur, & períbit non

Et ſi ingrediebátu ret, vana loquebá ejus congregávit tem ſibi.

Egrediebátur fo loquebátur in idip

Adversùm me ſu omnes inimíci me versùm me cogitá mihi.

Verbum iníquu tuérunt adversùm numquid qui dorm adjíciet ut reſurg

Etenim homo p in quo ſperávi, q panes meos, * m vit ſuper me ſup nem.

Tu autem, Dóm ſerére mei, & reſú & retríbuam eis.

In hoc cognóvi voluiſti me, * quó gaudébit inimícus per me.

Me autem prop céntiam ſuſcepiſti; firmaſti me in conſ in ætérnum.

Benedíctus Dómi Iſrael à ſéculo, & ſéculum: * fiat, fi

Pſalmus 48.

AUdíte hæc, omnes gentes: * áuribus percípite, omnes qui habitátis orbem,

Quique terrígenæ, & fílii hóminum, * ſimul in unum dives & pauper.

Os meum loquétur ſapiéntiam, * & meditátio cordis mei prudéntiam.

Inclinábo in parábolam aurem meam: * apériam in pſaltério propoſitiónem meam.

Cur timébo in die mala? * iníquitas calcánei mei circúmdabit me.

Qui confídunt in virtúte ſua, * & in multitúdine divitiárum ſuárum gloriantur.

Frater non rédimit, rédimet homo: * non dabit Deo placatiónem ſuam,

Et prétium redemptiónis ánimæ ſuæ: * & laborábit in æternum, & vivet adhuc in finem.

Non vidébit intéritum, * cùm víderit ſapientes morientes.

Simul insípiens & ſtultus períbunt, * & relinquent aliénis divítias ſuas.

Et ſepulcra eórum domus illórum in æternum; tabernácula eórum in progénie & progénie: * vocavérunt nómina ſua in terris ſuis.

Et homo, cùm in honóre eſſet, non intellexit: * comparátus eſt jumentis inſipiéntibus, & ſímilis factus eſt illis.

Hæc via illórum ſcándalum ipſis; * & póſteà in ore ſuo complacébunt.

Sicut oves in inferno póſiti ſunt: * mors depaſcet eos.

Et dominabuntur eórum juſti in matutíno; * & auxílium eórum veteraſcet in inferno à glória eórum.

Verúmtamen Deus rédimet ánimam meam de manu ínferi, * cùm accéperit me.

Diviſio Pſalmi 48.

NE timúeris, cùm dives factus fúerit homo, * & cùm multiplicáta fúerit glória domûs ejus.

Quóniam, cùm interíerit, non ſumet ómnia; * neque deſcendet cum eo glória ejus.

Quia ánima ejus in vita ipsíus benedicétur: * confitébitur tibi, cùm beneféceris ei.

Introíbit uſque in progénies patrum ſuórum; * & uſque in æternum non vidébit lumen.

Homo, cùm in honóre eſſet, non intellexit: * comparátus eſt jumentis inſipiéntibus, & símilis factus eſt illis.

Ant. Propter innocéntiam ſuſcepiſti me, Deus; & confirmaſti me in conſpectu tuo in æternum. *Pſ.* 40.

Ant. 5. F. Tibi, Deus.

Pſalmus 61.

NOnne Deo ſubjecta erit ánima mea? * ab ipſo enim ſalutáre meum.

Nam & ipſe Deus meus, & ſalutáris meus :* ſuſceptor meus, non movébor ámpliùs.

Quouſque irrúitis in hóminem ? * interfícitis univerſi vos tamquam paríeti inclináto, & macériæ depulſæ ?

Verúmtamen prétium meum cogitavérunt repéllere ; cucurri in ſiti : * ore ſuo benedicébant, & corde ſuo maledicébant.

Verúmtamen Deo ſubjecta eſto, ánima mea ; * quóniam ab ipſo patiéntia mea.

Quia ipſe Deus meus, & Salvátor meus ; * adjútor meus, non emigrábo.

In Deo ſalutáre meum, & glória mea : * Deus auxílii mei ; * & ſpes mea in Deo eſt.

Speráte in eo, omnis congregátio pópuli ; effúndite coram illo corda veſtra : * Deus adjútor noſter in æternum.

Verúmtamen vani fílii hóminum, mendáces fílii hóminum in ſtatéris, * ut decípiant ipſi de vanitáte in idipſum.

Nolíte ſperáre in iniquitáte, & rapínas nolíte concupíſcere : * divítiæ ſi áffluant, nolíte cor appónere.

Semel locútus eſt Deus, duo hæc audívi ; quia poteſtas Dei eſt, & tibi, Dómine, miſericórdia ; * quia tu reddes unicuíque juxta ópera ſua.

Pſalmus 6

EXaudi, Deu
nem meam, c
cor : * à timóre i
pe ánimam mean

Protexiſti me à
malignántium, *
túdine operántiun
tem ;

Quia exacuéru
dium linguas ſuas
dérunt arcum rem
ut ſagittent in o
maculátum.

Súbitò ſagittáb
& non timébunt
vérunt ſibi ſerm
quam.

Narravérunt,
derent láqueos : *
Quis vidébit eos

Scrutáti ſunt in
defecérunt ſcruta
nio.

Accédet homo
tum ; * & exaltáb

Sagittæ parvul
ſunt plagæ eórum
firmátæ ſunt con
guæ eórum.

Conturbáti ſu
qui vidébant eos ;
omnis homo.

Et annuntiavé
Dei, * & facta e
xérunt.

Lætábitur juſt
mino, & ſperáb
& laudabuntur o
corde.

Pſalmus

COnfitébimur
confitébimu
cábimus nomen t
rábimus mirabíli

Cùm accépero tempus, * ego juſtítias judicábo.

Liquefacta eſt terra, & omnes qui hábitant in ea : * ego confirmávi columnas ejus.

Dixi iníquis : Nolíte iníquè ágere ; * & delinquéntibus : Nolíte exaltáre cornu.

Nolíte extóllere in altum cornu veſtrum : * nolíte loqui adversùs Deum iniquitátem ;

Quia neque ab oriente, neque ab occidente, * neque à deſertis móntibus.

Quóniam Deus judex eſt : * hunc humíliat, & hunc exaltat.

Quia calix in manu Dómini vini meri plenus mixto ; * & inclinávit ex hoc in hoc.

Verúmtamen fæx ejus non eſt exinanſta : * bibent omnes peccatóres terræ.

Ego autem annuntiábo in ſéculum : * cantábo Deo Jacob.

Et ómnia córnua peccatórum confringam ; * & exaltabuntur córnua juſti.

Ant. Tibi, Deus, confitébimur, & invocábimus nomen tuum : narrábimus mirabília tua. *Pſ.* 74.

Ant. 6. F. Cogitátio hóminis.

Pſalmus 75.

NOtus in Judæa Deus:* in Iſrael magnum nomen ejus.

Et factus eſt in pace locus ejus, * & habitátio ejus in Sion.

Ibi confrégit poténtias árcuum, * ſcutum, gládium, & bellum.

Illúminans tu mirabíliter à móntibus æternis : * turbáti ſunt omnes inſipientes corde.

Dormiérunt ſomnum ſuum ; * & nihil invenérunt omnes viri divitiárum in mánibus ſuis.

Ab increpatióne tua, Deus Jacob, * dormitavérunt qui aſcendérunt equos.

Tu terríbilis es : & quis reſiſtet tibi ? * ex tunc ira tua.

De cœlo audítum feciſti judícium : * terra trémuit, & quiévit,

Cùm exúrgeret in judícium Deus, * ut ſalvos fáceret omnes manſuétos terræ.

Quóniam cogitátio hóminis confitébitur tibi ; * & relíquiæ cogitatiónis diem feſtum agent tibi.

Vovéte, & réddite Dómino Deo veſtro, * omnes qui in circúitu ejus affertis múnera,

Terríbili, & ei qui aufert ſpíritum príncipum ; * terríbili apud reges terræ.

Pſalmus 82.

DEus, quis símilis erit tibi ? * ne táceas, neque compeſcáris, Deus ;

Quóniam ecce inimíci tui ſonuérunt : * & qui odérunt te, extulérunt caput.

Super pópulum tuum malignavérunt conſílium, * & cogitavérunt adversùs ſanctos tuos.

Dixérunt : Veníte, & diſperdámus eos de gente ; * & non memorétur nomen Iſrael ultrà.

Quóniam cogitavérunt unanímiter : * ſimul adverſùm te teſtamentum diſpoſuérunt tabernácula Idumæórum & Iſmahelítæ,

Moab, & Agaréni, Gebal, & Ammon, & Amalec ; * alienígenæ cum habitántibus Tyrum.

Etenim Aſſur venit cum illis ; * facti ſunt in adjutórium fíliis Lot.

Fac illis ſicut Mádian, & Síſaræ, * ſicut Jabin in torrente Ciſſon.

Diſperiérunt in Endor ; * facti ſunt ut ſtercus terræ.

Pone príncipes eórum ſicut Oreb, & Zeb, * & Zébee, & Sálmana ;

Omnes príncipes eórum,* qui dixérunt : Hæreditáte poſſideámus ſanctuáriũ Dei.

Diviſio Pſalmi 82.

DEus meus, pone illos ut rotam, * & ſicut ſtípulam ante fáciem venti.

Sicut ignis qui combúrit ſylvam, * & ſicut flamma combúrens montes ;

Ita perſequéris illos in tempeſtáte tua, * & in ira tua turbábis eos.

Imple fácies eórum ignomínia ; * & quærent nomen tuum, Dómine.

Erubeſcant & conturbentur in ſéculum ſéculi ; * & confundantur, & péreant :

Et cognoſcant quia nomen tibi, Dóminus ; * tu ſolus Altíſſimus
terra.

Ant. Cogitátio
confitébitur tibi ;
cogitatiónis dier
agent tibi. *Pſ.* 7
℣. Confiteantu
mine, ómnia ó
℟. Et ſancti tui b
tibi. *Pſ.* 144. Pa
℣. *Sacerd.* Re
meum laude, ut c
riam tuam, ℟. T
gnitúdinem tuam

AD LAU

Ant. 4. d.

Pſalmus

EXaudi, Dó
ſtítiam me
tende depr
meam.

Auribus pércip
nem meam, * n
dolóſis.

De vultu tuo
meum pródeat :
vídeant æquitáte

Probaſti cor
viſitaſti nocte :
examinaſti ; &
venta in me iníq

Ut non loquátu
ópera hóminum
verba labiórum t
cuſtodívi vias d

Pérfice greſſu
ſémitis tuis, * u
veantur veſtígia

Ego clamávi
exaudiſti me, I
clína aurem tuam
exaudi verba m

Miríſica m
tuas, * qui ſalv
rantes in te.

A reſiſténtibus déxteræ tuæ cuſtódi me, * ut pupillam óculi.

Sub umbra alárum tuárum prótege me * à fácie impiórum qui me afflixérunt.

Ant. Pérfice greſſus meos in ſémitis tuis, Dómine; ut non moveantur veſtígia mea.

Ant. 7. b. In juſtítia.

Diviſio Pſalmi 16.

INimíci mei ánimam meá circumdedérunt; ádipem ſuum concluſérunt: * os eórum locútum eſt ſupérbiam.

Projiciéntes me nunc circumdedérunt me: * óculos ſuos ſtatuérunt declináre in terram.

Suſcepérunt me ſicut leo parátus ad prædam, * & ſicut cátulus leónis hábitans in ábditis.

Exurge, Dómine, præveni eum, & ſupplanta eum: * éripe ánimam meam ab ímpio, frámeam tuam ab inimícis manûs tuæ.

Dómine, à paucis de terra dívide eos in vita eórum: * de abſcónditis tuis adimplétus eſt venter eórum.

Saturáti ſunt fíliis; * & dimiſérunt relíquias ſuas párvulis ſuis.

Ego autem in juſtítia apparébo conſpéctui tuo: * ſatiábor, cùm apparúerit glória tua.

Ant. In juſtítia apparébo conſpéctui tuo: ſatiábor, cùm apparúerit glória tua.

Ant. 1. f. Parátum.

Pſalmus 56.

MIſerére mei, Deus, miſerére mei; * quóniam in te confídit ánima mea.

Et in umbra alárum tuárum ſperábo, * donec tránſeat iníquitas.

Clamábo ad Deum altíſſimum, * Deum qui benefécit mihi.

Miſit de cœlo, & liberávit me: * dedit in oppróbrium conculcántes me.

Miſit Deus miſericórdiam ſuam & veritátem ſuam; * & erípuit ánimam meam de médio catulórum leónum: dormívi conturbátus.

Fílii hóminum, dentes eórum arma & ſagittæ; * & lingua eórum gládius acútus.

Exaltáre ſuper cœlos, Deus; * & in omnem terram glória tua.

Láqueum paravérunt pédibus meis; * & incurvavérunt ánimam meam.

Fodérunt ante fáciem meam fóveam; * & incidérunt in eam.

Parátum cor meum, Deus, parátum cor meum: * cantábo, & pſalmum dicam.

Exurge, glória mea; exurge, pſaltérium & cíthara: * exurgam dilúculo.

Confitébor tibi in pópulis, Dómine: * & pſalmum dicam tibi in géntibus;

Quóniam magnificáta eſt uſque ad cœlos miſericórdia tua, * & uſque ad nubes véritas tua.

prolongavérunt iniquitátem ſuam.

Dóminus juſtus * concídit cervíces peccatórum.

Confundántur & convertántur retrorsùm * omnes qui odérunt Sion.

Fiant ſicut fœnum tectórum, * quod priuſquàm evellátur, exáruit:

De quo non implévit manum ſuam, qui metit; * & ſinum ſuum, qui manípulos cólligit.

Et non dixérunt qui præteríbant: Benedíctio Dómini ſuper vos; * benedíximus vobis in nómine Dómini.

Ant. Supra dorſum meum fabricavérunt peccatóres: prolongavérunt iniquitátem ſuam.

Ant. 2. D. Poſuiſti.

Pſalmus 138.

DOmine, probaſti me, & cognoviſti me: * tu cognoviſti ſeſſiónem meam, & reſurrectiónem meam.

Intellexiſti cogitatiónes meas de longè: * ſémitam meam, & funículum meum inveſtigaſti.

Et omnes vias meas prævidiſti, * quia non eſt ſermo in lingua mea.

Ecce, Dómine, tu cognoviſti ómnia, noviſſima & antíqua: * tu formaſti me, & poſuiſti ſuper me manum tuam.

Mirábilis facta eſt ſciéntia tua ex me: * confortáta eſt, & non pótero ad eam.

Quò ibo à ſpíritu tuo? * & quò à fácie tua fúgiam?

Si aſcéndero in cœlum, tu illic es: * ſi deſcéndero in infernum, ades:

Si ſúmpſero pennas meas dilúculo, * & habitávero in extrémis maris;

Etenim illuc manus tua dedúcet me, * & tenébit me déxtera tua.

Et dixi: Fórſitan ténebræ conculcábunt me; * & nox illuminátio mea in delíciis meis.

Quia ténebræ non obſcurabuntur à te; & nox ſicut dies illuminábitur: * ſicut ténebræ ejus, ita & lumen ejus.

Quia tu poſſediſti renes meos: * ſuſcepiſti me de útero matris meæ.

Ant. Poſuiſti ſuper me manum tuam, Dómine: quò à fácie tua fúgiam?

Ant. 6. F. Confitébor tibi.

Diviſio Pſalmi 138.

COnfitébor tibi, [Dómine] quia terribíliter magnificátus es; * mirabília ópera tua, & ánima mea cognoſcit nimis.

Non eſt occultátum os meum à te, quod feciſti in occulto; * & ſubſtántia mea in inferióribus terræ.

Imperfectum meum vidérunt óculi tui; & in libro tuo omnes ſcribentur: * dies formabuntur, & nemo in eis.

Mihi autem nimis honorificáti ſunt amíci tui, Deus: * nimis confortátus eſt principátus eórum.

Dinumerábo eos, & ſuper arénam multiplicabuntur: * exurrexi, & adhuc ſum tecum.

Si occíderis, Deus, peccatóres; * viri ſánguinum, declináte á me;

Quia dícitis in cogitatióne: * Accípient in vanitáte civitátes tuas.

Nonne qui odérunt te, Dómine, óderam; * & ſuper inimícos tuos tabeſcébam?

Perfecto ódio óderam illos; * & inimíci facti ſunt mihi.

Proba me, Deus, & ſcito cor meum: * intérroga me, & cognoſce ſémitas meas;

Et vide ſi via iniquitátis in me eſt, * & deduc me in via æterna.

Ant. Confitébor tibi, Dómine, quia terribíliter magnificátus es; ánima mea cognoſcit nimis.

Ant. 3. b. Cuſtódi me, Dñe.

Pſalmus 139.

ERipe me, Dómine, ab hómine malo: * á viro iníquo éripe me.

Qui cogitavérunt iniquitátes in corde: * totâ die conſtituébant prælia.

Acuérunt linguas ſuas ſicut ſerpentis: * venénum áſpidum ſub lábiis eórum.

Cuſtódi me, Dómine, de manu peccatóris; * & ab homínibus iníquis éripe me.

Qui cogitavérunt ſupplantáre greſſus meos: * abſcondérunt ſuperbi láqueum mihi;

Et funes extendérunt in láqueum: * juxta iter ſcándalum poſuérunt mihi.

Dixi Dómino: Deus meus es tu; * exaudi, Dómine, vocem deprecatiónis meæ.

Ant. Cuſtódi me, Dómine, de manu peccatóris.

Ant. 7. c. Dómine, Dñe.

Diviſio Pſalmi 139.

DOmine, Dómine, virtus ſalútis meæ, * obumbraſti ſuper caput meum in die belli.

Ne tradas me, Dómine, à deſidério meo peccatóri: * cogitavérunt contra me; ne derelinquas me, ne fortè exaltentur.

Caput circúitus eórum; * labor labiórum ipſórum opériet eos.

Cadent ſuper eos carbónes: in ignem dejícies eos; * in miſériis non ſubſiſtent.

Vir linguóſus non dirigétur in terra; * virum injuſtum mala cápient in intéritu.

Cognóvi quia fáciet Dóminus judícium ínopis, * & vindictam páuperum.

Verúmtamen juſti confitebuntur nómini tuo; * & habitábunt recti cum vultu tuo.

Ant. Dómine, Dómine, virtus ſalútis meæ, ne derelinquas me.

Capitulum. Hebr. 12.

DEponentes omne pondus, & circumſtans nos peccátum, per patiéntiam currámus ad propóſitum nobis certámen; aſpicientes in auctórem fídei, &

conſummatórem Jeſum, qui propóſito ſibi gáudio ſuſtínuit crucem, confuſióne contemptâ.

Hymnus.

LUgéte, pacis Angeli:
Mortális en ultro Deus,
Culpæ gerens imáginem,
Pœnam nocentûm ſúſtinet.

Amóris ô miráculum!
O cordis humáni ſtupor!
Inſons Deus neci datur;
Pigébit & ſontes pati!

Nos ſempiternis crux tua,
O Chriſte, flammis éruit:
Hîc ure vindex, hîc ſeca,
Parcas in æternum modò.

Caro reclámat; ſed Patris
Urget voluntas: nos tuâ
Virtúte da fortes ſequi,
Jeſu, quod exemplo doces.

Livóre ſanátos tuo,
Tuóque lotos ſánguine,
Peccando ne novam ſinas
Paráre nos tibi crucem.

Qui Fílium tradit, Patri,
Natóque ſit laus víctimæ:
Par ſit tibi laus, qui ſacram
Succendis aram, Spíritus.
Amen.

℣. Clamávi ad te, Dómine, totâ die: ℟. Expandi ad te manus meas. *Pſ.* 87.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. *D.* Fecit Dóminus poténtiam in bráchio ſuo: diſperſit ſupérbos mente cordis ſui. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 2. D. Dómine.

Pſalmus 37.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me;

Quóniam ſagittæ tuæ infixæ ſunt mihi, * & confirmaſti ſuper me manum tuá.

Non eſt ſánitas in carne mea à fácie iræ tuæ: * non eſt pax óſſibus meis à fácie peccatórum meórum.

Quóniam iniquitátes meæ ſupergreſſæ ſunt caput meū: * & ſicut onus grave graváta ſunt ſuper me.

Putruérunt & corruptæ ſunt cicatríces meæ, * à fácie inſipiéntiæ meæ.

Miſer factus ſum & curvátus ſum uſque in finem: * totâ die contriſtátus ingrediébar.

Quóniam lumbi mei impléti ſunt illuſiónibus; * & non eſt ſánitas in carne mea.

Afflictus ſum & humiliátus ſum nimis: * rugiébam à gémitu cordis mei.

Dómine, ante te omne deſidérium meum; * & gémitus meus à te non eſt abſcónditus.

Cor meum conturbátum eſt, dereliſquit me virtus mea; * & lumen oculórum meórum, & ipſum non eſt mecum.

Diviſio Pſalmi 37.

AMíci mei, & próximi mei * adversùm me appropinquavérunt & ſtetérunt.

Et qui juxta me erant, de longe ſtetérunt; * & vim faciébant qui quærébant ánimam meam.

Et qui inquirébant mala mihi, locúti ſunt vanitátes, * & dolos totâ die meditabantur.

Ego autem tamquam ſurdus non audiébam, * & ſicut mutus non apériens os ſuum.

Et factus ſum ſicut homo non áudiens, * & non habens in ore ſuo redargutiónes.

Quóniam in te, Dómine, ſperávi; * tu exáudies me, Dómine Deus meus.

Quia dixi: Nequando ſupergáudeant mihi inimíci mei; * &, dum commoventur pedes mei, ſuper me magna locúti ſunt.

Quóniam ego in flagella parátus ſum; * & dolor meus in conſpectu meo ſemper.

Quóniam iniquitátem meam annuntiábo; * & cogitábo pro peccáto meo.

Inimíci autem mei vivunt, & confirmáti ſunt ſuper me; * & multiplicáti ſunt qui odérunt me iníquè.

Qui retríbuunt mala pro bonis, detrahébant mihi; * quóniam ſequébar bonitátem.

Ne derelinquas me, Dómine Deus meus; * ne diſcésſeris à me.

Intende in adjutórium meum, * Dómine Deus ſalútis meæ.

Pſalmus 55.

MIſerére mei, Deus, quóniam conculcávit me homo: * totâ die impugnans tribulávit me.

Conculcavérunt me inimíci mei totâ die, * quóniam multi bellantes adversùm me.

Ab altitúdine diéi timébo; * ego verò in te ſperábo.

In Deo laudábo ſermónes meos, in Deo ſperávi: * non timébo quid fáciat mihi caro.

Totâ die verba mea execrabantur: * adversùm me omnes cogitatiónes eórum in malum.

Inhabitábunt & abſcondent: * ipſi calcáneum meum obſervábunt.

Sicut ſuſtinuérunt ánimam meam, pro níhilo ſalvos fácies illos: * in ira pópulos confringes.

Deus, vitam meam annuntiávi tibi: * poſuiſti lácrymas meas in conſpectu tuo, ſicut & in promisſióne tua.

Tunc convertentur inimíci mei retrorsùm * in quacumque die invocávero te.

Ecce cognóvi * quóniam Deus meus es.

In Deo laudábo verbum: * in Dómino laudábo ſermónem.

In Deo ſperávi, * non timébo quid fáciat mihi homo.

In me ſunt, Deus, vota tua, * quæ reddam laudatiónes tibi;

Quóniam eripuiſti ánimam meam de morte, & pedes meos de lapſu; * ut pláceam coram Deo in lúmine vivéntium.

Ant. Dómine Deus meus, ne diſcésſeris à me. *Pſ.* 37.

SABBATO
AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Dóminus ipſe eſt Deus noſter : * Veníte, adorémus.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

TAndem peráctis, ô Deus,
Sexto diérum límite,
Ponis modum labóribus,
Orbíque plaudis cóndito.
At dum perenni ſéptimam
Lucem quiéti cónſecras,
En te repoſcit dénuo
Alter creatórem labor.
Te cuncta nempe prædicant;
Te terra, pontus, ſídera,
Cantu celébrant æmulo :
Peccátor unus diſſonat.
Tu pectus aufer sáxeum;
Tu cárneum pectus crea :
Et caritátis úberes
Fructus canent hymnum tibi.
Hæc te juvant præcónia,
Si facta voci cónſonent :
Sic efficáci fléctitur
Divína majeſtas prece.
Ætérna laus & glória
Uni ſit & trino Deo,
Qui cuncta nutu cóndidit,
Nutúque ſervat cóndita.
Amen.

Ant. 3. a. Propter innocéntiam.

Pſalmus 40.

BEátus qui intélligit ſuper egénum & páuperem; * in die mala liberábit eum Dóminus.

Dóminus conſervet eum, & vivíficet eum, & beátum fáciat eum in terra, * & non tradat eum in ánimam inimicórum ejus.

Dóminus opem ferat illi ſuper lectum dolóris ejus : * univérſum ſtratum ejus verſaſti in infirmitáte ejus.

Ego dixi : Dómine, miſerére mei; * ſana ánimam meam, quia peccávi tibi.

Inimíci mei dixérunt mala mihi : * Quando moriétur, & períbit nomen ejus?

Et ſi ingrediebátur ut vidéret, vana loquebátur : * cor ejus congregávit iniquitátem ſibi.

Egrediebátur foras, * & loquebátur in idipſum.

Adversùm me ſuſurrábant omnes inimíci mei : * adversùm me cogitábant mala mihi.

Verbum iníquum conſtituérunt adversùm me : * numquid qui dormit, non adjíciet ut reſurgat?

Etenim homo pacis meæ, in quo ſperávi, qui edébat panes meos, * magnificávit ſuper me ſupplantatiónem.

Tu autem, Dómine, miſerére mei, & reſúſcita me; * & retríbuam eis.

In hoc cognóvi quóniam voluiſti me, * quóniam non gaudébit inimícus meus ſuper me.

Me autem propter innocéntiam ſuſcepiſti; * & confirmaſti me in conſpectu tuo in ætérnum.

Benedictus Dóminus Deus Iſrael à ſéculo, & uſque in ſéculum : * fiat, fiat.

Pſalmus 48.

AUdíte hæc, omnes gentes: * áuribus percípite, omnes qui habitátis orbem,

Quique terrígenæ, & fílii hóminum, * ſimul in unum dives & pauper.

Os meum loquétur ſapiéntiam, * & meditátio cordis mei prudéntiam.

Inclinábo in parábolam aurem meam: * apériam in pſaltério propoſitiónem meam.

Cur timébo in die mala? * iníquitas calcánei mei circúmdabit me.

Qui confídunt in virtúte ſua, * & in multitúdine divitiárum ſuárum gloriantur.

Frater non rédimit, rédimet homo: * non dabit Deo placatiónem ſuam,

Et prétium redemptiónis ánimæ ſuæ: * & laborábit in ætcrnum, & vivet adhuc in finem.

Non vidébit intéritum, * cùm víderit ſapientes morientes.

Simul insípiens & ſtultus períbunt, * & relinquent aliénis divítias ſuas.

Et ſepulcra eórum domus illórum in æternum; tabernácula eórum in progénie & progénie: * vocavérunt nómina ſua in terris ſuis.

Et homo, cùm in honóre eſſet, non intellexit: * comparátus eſt jumentis inſipiéntibus, & símilis factus eſt illis.

Hæc via illórum ſcándalum ipſis; * & póſteà in ore ſuo complacébunt.

Sicut oves in inferno póſiti ſunt: * mors depaſcet eos.

Et dominabuntur eórum juſti in matutíno; * & auxílium eórum veteraſcet in inferno à glória eórum.

Verúmtamen Deus rédimet ánimam meam de manu ínferi, * cùm accéperit me.

Diviſio Pſalmi 48.

NE timúeris, cùm dives factus fúerit homo, * & cùm multiplicáta fúerit glória domûs ejus.

Quóniam, cùm interíerit, non ſumet ómnia; * neque deſcendet cum eo glória ejus.

Quia ánima ejus in vita ipsíus benedicétur: * confitébitur tibi, cùm benefécerit ei.

Introíbit uſque in progénies patrum ſuórum; * & uſque in æternum non vidébit lumen.

Homo, cùm in honóre eſſet, non intellexit: * comparátus eſt jumentis inſipiéntibus, & símilis factus eſt illis.

Ant. Propter innocéntiam ſuſcepiſti me, Deus; & confirmaſti me in conſpectu tuo in æternum. *Pſ.* 40.

Ant. 5. F. Tibi, Deus.

Pſalmus 61.

NOnne Deo ſubjecta erit ánima mea? * ab ipſo enim ſalutáre meum.

Nam & ipſe Deus meus, & ſalutáris meus :* ſuſceptor meus, non movébor ámpliùs.

Quouſque irrúitis in hóminem? * interfícitis univerſi vos tamquam paríeti inclináto, & macériæ depulſæ?

Verúmtamen prétium meum cogitavérunt repéllere; cucurri in ſiti : * ore ſuo benedicébant, & corde ſuo maledicébant.

Verúmtamen Deo ſubjecta eſto, ánima mea; * quóniam ab ipſo patiéntia mea.

Quia ipſe Deus meus, & Salvátor meus; * adjútor meus, non emigrábo.

In Deo ſalutáre meum, & glória mea : * Deus auxílii mei; * & ſpes mea in Deo eſt.

Speráte in eo, omnis congregátio pópuli; effúndite coram illo corda veſtra : * Deus adjútor noſter in æternum.

Verúmtamen vani fílii hóminum, mendáces fílii hóminum in ſtatéris, * ut decípiant ipſi de vanitáte in idipſum.

Nolíte ſperáre in iniquitáte, & rapínas nolíte concupíſcere : * divítiæ ſi áffluant, nolíte cor appónere.

Semel locútus eſt Deus, duo hæc audívi; quia poteſtas Dei eſt, & tibi, Dómine, miſericórdia; * quia tu reddes unicuíque juxta ópera ſua.

Pſalmus 63.

EXaudi, Deus, oratiónem meam, cùm déprecor : * à timóre inimíci éripe ánimam meam.

Protexiſti me à conventu malignántium, * à multitúdine operántium iniquitatem;

Quia exacuérunt ut gládium linguas ſuas : * intendérunt arcum rem amáram, ut ſagittent in occultis immaculátum.

Súbitò ſagittábunt eum, & non timébunt : * firmavérunt ſibi ſermónem nequam.

Narravérunt, ut abſcónderent láqueos : * dixérunt, Quis vidébit eos?

Scrutáti ſunt iniquitátes : * defecérunt ſcrutantes ſcrutínio.

Accédet homo ad cor altum; * & exaltábitur Deus.

Sagittæ parvulórum factæ ſunt plagæ eórum; * & infirmátæ ſunt contra eos linguæ eórum.

Conturbáti ſunt omnes qui vidébant eos; * & tímuit omnis homo.

Et annuntiavérunt ópera Dei, * & facta ejus intellexérunt.

Lætábitur juſtus in Dómino, & ſperábit in eo; * & laudabuntur omnes recti corde.

Pſalmus 74.

COnfitébimur tibi, Deus; * confitébimur, & invocábimus nomen tuum : narrábimus mirabília tua.

Cùm accépero tempus, * ego juſtítias judicábo.

Liquefacta eſt terra, & omnes qui hábitant in ea: * ego confirmávi columnas ejus.

Dixi iníquis: Nolíte iníquè ágere; * & delinquéntibus: Nolíte exaltáre cornu.

Nolíte extóllere in altum cornu veſtrum: * nolíte loqui adversùs Deum iniquitátem;

Quia neque ab oriente, neque ab occidente, * neque à deſertis móntibus.

Quóniam Deus judex eſt: * hunc humíliat, & hunc exaltat.

Quia calix in manu Dómini vini meri plenus mixto; * & inclinávit ex hoc in hoc.

Verúmtamen fæx ejus non eſt exinaníta: * bibent omnes peccatóres terræ.

Ego autem annuntiábo in ſéculum: * cantábo Deo Jacob.

Et ómnia córnua peccatórum confringam; * & exaltabuntur córnua juſti.

Ant. Tibi, Deus, confitébimur, & invocábimus nomen tuum: narrábimus mirabília tua. *Pſ.* 74.

Ant. 6. F. Cogitátio hóminis.

Pſalmus 75.

NOtus in Judæa Deus: * in Iſrael magnum nomen ejus.

Et factus eſt in pace locus ejus, * & habitátio ejus in Sion.

Ibi confrégit poténtias árcuum, * ſcutum, gládium, & bellum.

Illúminans tu mirabíliter à móntibus æternis: * turbáti ſunt omnes inſipientes corde.

Dormiérunt ſomnum ſuum; * & nihil invenérunt omnes viri divitiárum in mánibus ſuis.

Ab increpatióne tua, Deus Jacob, * dormitavérunt qui aſcendérunt equos.

Tu terríbilis es: & quis reſiſtet tibi? * ex tunc ira tua.

De cœlo audítum feciſti judícium: * terra trémuit, & quiévit,

Cùm exúrgeret in judícium Deus, * ut ſalvos fáceret omnes manſuétos terræ.

Quóniam cogitátio hóminis confitébitur tibi; * & relíquiæ cogitatiónis diem feſtum agent tibi.

Vovéte, & réddite Dómino Deo veſtro, * omnes qui in circúitu ejus affertis múnera,

Terríbili, & ei qui aufert ſpíritum príncipum; * terríbili apud reges terræ.

Pſalmus 82.

DEus, quis símilis erit tibi? * ne táceas, neque compeſcáris, Deus;

Quóniam ecce inimíci tui ſonuérunt: * & qui odérunt te, extulérunt caput.

Super pópulum tuum malignavérunt consílium, * & cogitavérunt adversùs ſanctos tuos.

Dixérunt : Veníte , & diſperdámus eos de gente ; * & non memorétur nomen Iſrael ultrà.

Quóniam cogitavérunt unanímiter : * ſimul adverſùm te teſtamentum diſpoſuérunt tabernácula Idumæórum & Iſmahelítæ ,

Moab, & Agaréni, Gebal, & Ammon , & Amalec ; * alienígenæ cum habitántibus Tyrum.

Etenim Aſſur venit cum illis ; * facti ſunt in adjutórium fíliis Lot.

Fac illis ſicut Mádian , & Síſaræ , * ſicut Jabin in torrente Ciſſon.

Diſperiérunt in Endor ; * facti ſunt ut ſtercus terræ.

Pone príncipes eórum ſicut Oreb , & Zeb , * & Zébee , & Sálmana ;

Omnes príncipes eórum,* qui dixérunt : Hæreditáte poſſideámus ſanctuáriũ Dei.

Diviſio Pſalmi 82.

DEus meus, pone illos ut rotam , * & ſicut ſtípulam ante fáciem venti.

Sicut ignis qui combúrit ſylvam , * & ſicut flamma combúrens montes ;

Ita perſequéris illos in tempeſtáte tua , * & in ira tua turbábis eos.

Imple fácies eórum ignomíniâ ; * & quærent nomen tuum , Dómine.

Erubeſcant & conturbentur in ſéculum ſéculi ; * & confundantur , & péreant :

Et cognoſcant quia nomen tibi , Dóminus ; * tu ſolus Altíſſimus in omni terra.

Ant. Cogitátio hóminis confitébitur tibi ; & relíquiæ cogitatiónis diem feſtum agent tibi. *Pſ.* 75.

℣. Confiteantur tibi, Dómine , ómnia ópera tua ; ℟. Et ſancti tui benedícant tibi. *Pſ.* 144. Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Repleátur os meum laude, ut cantem glóriam tuam, ℟. Totâ die magnitúdinem tuam. *Pſ.* 70.

AD LAUDES.

Ant. 4. d. Pérfice.

Pſalmus 16.

EXaudi , Dómine , juſtítiam meam : * inténde deprecatiónem meam.

Auribus pércipe oratiónem meam , * non in lábiis dolóſis.

De vultu tuo judícium meum pródeat : * óculi tui vídeant æquitátes.

Probaſti cor meum , & viſitaſti nocte : * igne me examinaſti ; & non eſt inventa in me iníquitas.

Ut non loquátur os meum ópera hóminum , * propter verba labiórum tuórum ego cuſtodívi vias duras.

Pérfice greſſus meos in ſémitis tuis , * ut non moveantur veſtígia mea.

Ego clamávi , quóniam exaudiſti me , Deus : * inclína aurem tuam mihi , & exaudi verba mea.

Miríſica miſericórdias tuas , * qui ſalvos facis ſperantes in te.

A reſiſténtibus déxteræ tuæ cuſtódi me, * ut pupillam óculi.

Sub umbra alárum tuárum prótege me * à fácie impiórum qui me afflixérunt.

Ant. Pérfice greſſus meos in ſémitis tuis, Dómine; ut non moveantur veſtígia mea.

Ant. 7. b. In juſtítia.

Diviſio Pſalmi 16.

INimíci mei ánimam meá circumdedérunt; ádipem ſuum concluſérunt: * os eórum locútum eſt ſupérbiam.

Projicientes me nunc circumdedérunt me: * óculos ſuos ſtatuérunt declináre in terram.

Suſcepérunt me ſicut leo parátus ad prædam, * & ſicut cátulus leónis hábitans in ábditis.

Exurge, Dómine, præveni eum, & ſupplanta eum: * éripe ánimam meam ab ímpio, frámeam tuam ab inimícis manûs tuæ.

Dómine, à paucis de terra dívide eos in vita eórum: * de abſcónditis tuis adimplétus eſt venter eórum.

Saturáti ſunt fíliis; * & dimiſérunt relíquias ſuas párvulis ſuis.

Ego autem in juſtítia apparébo conſpéctui tuo: * ſatiábor, cùm apparúerit glória tua.

Ant. In juſtítia apparébo conſpéctui tuo: ſatiábor, cùm apparúerit glória tua.

Ant. 1. *f.* Parátum.

Pſalmus 56.

MIſerére mei, Deus, miſerére mei; * quóniam in te confídit ánima mea.

Et in umbra alárum tuárum ſperábo, * donec tránſeat iníquitas.

Clamábo ad Deum altíſſimum, * Deum qui beneſécit mihi.

Miſit de cœlo, & liberávit me: * dedit in oppróbrium conculcantes me.

Miſit Deus miſericórdiam ſuam & veritátem ſuam; * & erípuit ánimam meam de médio catulórum leónum: dormívi conturbátus.

Fílii hóminum, dentes eórum arma & ſagittæ; * & lingua eórum gládius acútus.

Exaltáre ſuper cœlos, Deus; * & in omnem terram glória tua.

Láqueum paravérunt pédibus meis; * & incurvavérunt ánimam meam.

Fodérunt ante fáciem meam fóveam; * & incidérunt in eam.

Parátum cor meum, Deus, parátum cor meum: * cantábo, & pſalmum dicam.

Exurge, glória mea; exurge, pſaltérium & cíthara: * exurgam dilúculo.

Confitébor tibi in pópulis, Dómine: * & pſalmum dicam tibi in géntibus;

Quóniam magnificáta eſt uſque ad cœlos miſericórdia tua, * & uſque ad nubes véritas tua.

Exaltáre ſuper cœlos, Deus; * & ſuper omnem terram glória tua.

Ant. Parátum cor meum, Deus, parátum cor meum: cantábo, & pſalmum dicam.

Ant. 5. a. Date magnificéntiam.

In Feriis, Canticum Moyſi. Deut. 32.

AUdíte, cœli, quæ loquor: * áudiat terra verba oris mei.

Concreſcat ut plúvia doctrína mea: * fluat ut ros elóquium meum.

Quaſi imber ſuper herbam, * & quaſi ſtillæ ſuper grámina.

Quia nomen Dómini invocábo: * date magnificéntiam Deo noſtro.

Dei perfecta ſunt ópera, & omnes viæ ejus judícia: * Deus fidélis, & abſque ulla iniquitáte, juſtus & rectus.

Peccavérunt ei, & non fílii ejus in ſórdibus; * generátio prava atque perverſa.

Hæccine reddis Dómino, * pópule ſtulte & inſípiens?

Numquid non ipſe eſt pater tuus, * qui poſſédit te, & fecit, & creávit te?

Meménto diérum antiquórum: * cógita generatiónes ſíngulas.

Intérroga patrem tuum, & annuntiábit tibi: * majóres tuos, & dicent tibi.

Quando dividébat Altíſſimus gentes, * quando ſeparábat fílios Adam,

Conſtítuit términos populórum * juxta númerum filiórum Iſrael.

Pars autem Dómini pópulus ejus: * Jacob funículus hæreditátis ejus.

Invénit eum in terra deſerta, * in loco horróris, & vaſtæ ſolitúdinis.

Circumduxit eum, & dócuit, * & cuſtodívit quaſi pupillam óculi ſui.

Sicut áquila próvocans ad volandum pullos ſuos, * & ſuper eos vólitans,

Expandit alas ſuas, & aſſumpſit eum, * atque portávit in húmeris ſuis.

Dóminus ſolus dux ejus fuit; * & non erat cum eo Deus aliénus:

Conſtítuit eum ſuper excelſam terram, * ut coméderet fructus agrórum,

Ut ſúgeret mel de petra, * oleúmque de ſaxo duríſſimo;

Bútyrum de armento, & lac de óvibus, * cum ádipe agnórum & aríetum filiórum Baſan,

Et hircos cum medulla trítici; * & ſánguinem uvæ bíberet meraciſſimum.

Incraſſátus eſt dilectus, & recalcitrávit; * incraſſátus, impinguátus, dilatátus.

Derelíquit Deum factórem ſuum, * & receſſit à Deo ſalutári ſuo.

Provocavérunt eum in diis aliénis, * & in abominatiónibus ad iracúndiam concitavérunt.

Immolavérunt dæmóniis, & non Deo; * diis quos ignorábant.

Novi recenteſque venérunt, * quos non coluérunt patres eórum.

Deum qui te génuit dereliquiſti, * & oblítus es Dómini creatóris tui.

Vidit Dóminus, & ad iracúndiam concitátus eſt; * quia provocavérunt eum fílii ſui, & fíliæ.

Et ait: Abſcondam fáciem meam ab eis, * & conſiderábo noviſſima eórum;

Generátio enim perverſa eſt, * & infidéles fílii.

Ipſi me provocavérunt in eo qui non erat Deus, * & irritavérunt in vanitátibus ſuis;

Et ego provocábo eos in eo qui non eſt pópulus, * & in gente ſtulta irritábo illos.

Ignis ſuccenſus eſt in furóre meo, * & ardébit uſque ad inferni noviſſima;

Devorabitque terram cum gérmine ſuo, * & móntium fundamenta combúret.

Congregábo ſuper eos mala; * & ſagittas meas complébo in eis.

Conſumentur fame, * & devorábunt eos aves morſu amariſſimo.

Dentes beſtiárum immittam in eos; * cum furóre trahéntium ſuper terram, atque ſerpéntium.

Foris vaſtábit eos gládius, & intùs pavor, * júvenem ſimul ac vírginem, lacténtem cum hómine ſene.

Dixi: Ubinam ſunt? * ceſſáre fáciam ex homínibus memóriam eórum.

Sed propter iram inimicórum díſtuli, * ne fortè ſuperbírent hoſtes eórum,

Et dícerent: Manus noſtra excelſa, & non Dóminus, * fecit hæc ómnia.

Gens abſque conſílio eſt, & ſine prudéntia: * útinam ſáperent, & intellígerent, ac noviſſima providérent!

Quómodò perſequátur unus mille, * & duo fugent decem míllia?

Nonne ídeo quia Deus ſuus véndidit eos, * & Dóminus conclúſit illos?

Non enim eſt Deus noſter ut dii eórum; * & inimíci noſtri ſunt júdices.

De vínea Sodomórum, vínea eórum, * & de ſuburbánis Gomorrhæ.

Uva eórum, uva fellis, * & botri amariſſimi.

Fel dracónum vinum eórum, * & venénum áſpidum inſanábile.

Nonne hæc cóndita ſunt apud me, * & ſignáta in theſauris meis?

Mea eſt últio, & ego retríbuam in témpore, * ut labátur pes eórum.

Juxta eſt dies perditiónis, * & adeſſe feſtínant témpora.

Judicábit Dóminus pópulum ſuum, * & in ſervis ſuis miſerébitur.

Vidébit quòd infirmáta ſit manus, * & clauſi quoque defecérunt, reſiduíque conſumpti ſunt.

Et dicet: Ubi ſunt dii

eórum, * in quibus habébant fidúciam?

De quorum víctimis comedébant ádipes, * & bibébant vinum libáminum.

Surgant, & opituléntur vobis, * & in neceſſitáte vos prótegant.

Vidéte quòd ego ſim ſolus, * & non ſit álius Deus præter me.

Ego occídam, & ego vívere fáciam; percútiam, & ego ſanábo: * & non eſt qui de manu mea poſſit erúere.

Levábo ad cœlum manum meam, & dicam: * Vivo ego in æternum.

Si acúero ut fulgur gládium meum, * & arripúerit judícium manus mea,

Reddam ultiónem hóſtibus meis; * & his qui odérunt me, retríbuam.

Inebriábo ſagittas meas ſanguine, * & gládius meus devorábit carnes,

De cruóre occiſórum, * & de captivitáte, nudáti inimicórum cápitis.

Laudáte, gentes, pópulum ejus; * quia ſánguinem ſervórum ſuórum ulciſcétur.

Et vindíctam retríbuet in hoſtes eórum, * & propítius erit terræ pópuli ſui.

Ant. Date magnificéntiam Deo noſtro: Dei perfecta ſunt ópera.

[*In Feſtis, Canticum.* Judith 16.

INcípite Dómino in tympanis: * cantáte Dómino in cymbalis.

Modulámini illi pſálmum novum: * exaltáte, & invocáte nomen ejus.

Dóminus cónterens bella: * Dóminus nomen eſt illi.

Qui póſuit caſtra ſua in médio pópuli ſui, * ut eríperet nos de manu ómnium inimicórum noſtrórum.

Venit Aſſur ex móntibus ab Aquilóne * in multitúdine fortitúdinis ſuæ:

Cujus multitúdo obturávit torrentes, * & equi eórum cooperuérunt valles.

Dixit ſe incenſúrum fines meos, * & júvenes meos occiſúrum gládio,

Infantes meos dare in prædam, * & vírgines in captivitátem.

Dóminus autem omnípotens nócuit eum, & trádidit eum in manus féminæ, * & confódit eum.]

Ant. 2. D. Laudáte Dóminum.

Pſalmus 116.

LAudáte Dóminum, omnes gentes: * laudáte eum, omnes pópuli;

Quóniam confirmáta eſt ſuper nos miſericórdia ejus, * & véritas Dómini manet in æternum.

Ant. Laudáte Dóminum, omnes pópuli; quóniam confirmáta eſt ſuper nos miſericórdia ejus.

Capitulum. Coloſſ. 1.

NOn ceſſámus pro vobis orantes, & poſtulantes ut impleámini agnitióne voluntátis Dei, in omni ſapiéntia & intellectu

ſpiritáli; ut ambulétis digne Deo, per ómnia placentes, in omni ópere bono fructificantes, & creſcentes in ſciéntia Dei, in omni virtúte confortáti ſecúndum potentiam claritátis ejus.

Hymnus.

Rerum Creátor ómnium,
Noſtros labóres ádjuva;
Ut caſta Chriſti nómine
Nos vita dignos árguat.

Tu nempe ſanctus & potens,
Placére das ſolus tibi:
Tu legis auctor das ſequi
Quod lege præmonſtras iter.

Cingunt iter perícula,
Tu lúbricos firma pedes;
Et certióre férvidi
Pergémus ad metam gradu.

O meta felix, pax ubi
Et vera nos manet quies;
Ubi voluptátis ſacro
Torrente potábis tuos!

Te mens, ô alma Trínitas,
Anhélat ardens, te ſitit:
Tuâ redemptis grátiâ
Æterna redde præmia.
Amen.

℣. Deduc me, Dómine, & ingrédiar in veritáte tua: ℟. Lætétur cor meum, ut tímeat nomen tuum. *Pſ.* 85.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. G. Dírige pedes noſtros in viâ pacis, Deus Iſrael. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 7. d. Notam.

Pſalmus 87.

Domine Deus ſalútis meæ,* in die clamávi & nocte coram te.

Intret in conſpectu tuo orátio mea: * inclína aurem tuam ad precem meam;

Quia repléta eſt malis ánima mea, * & vita mea inferno appropinquávit.

Æſtimátus ſum cum deſcendéntibus in lacum: * factus ſum ſicut homo ſine adjutório, inter mórtuos liber:

Sicut vulneráti dormientes in ſepulcris, quorum non es memor ámpliùs; * & ipſi de manu tua repulſi ſunt.

Poſuérunt me in lacu inferióri, * in tenebróſis, & in umbra mortis.

Super me confirmátus eſt furor tuus, * & omnes fluctus tuos induxiſti ſuper me.

Longè feciſti notos meos à me: * poſuérunt me abominatiónem ſibi.

Tráditus ſum, & non egrediébar: * óculi mei languérunt præ inópia.

Clamávi ad te, Dómine, totâ die: * expandi ad te manus meas.

Numquid mórtuis fácies mirabília? * aut médici ſuſcitábunt, & confitebuntur tibi?

Numquid narrábit áliquis in ſepulcro miſericórdiam tuam, * & veritátem tuam in perditióne?

Numquid cognoſcentur in ténebris mirabília tua, * & juſtítia tua in terra obliviónis?

Et ego ad te, Dómine, clamávi; * & manè orátio mea prævéniet te.

Ut quid, Dómine, repellis oratiónem meam? * avertis fáciem tuam à me?

Pauper ſum ego, & in la-

bóribus à juventúte mea ; * exaltátus autem, humiliátus ſum & conturbátus.

In me tranſiérunt iræ tuæ ; * & terróres tui conturbavérunt me.

Circumdedérunt me ſicut aqua totá die ; * circumdedérunt me ſimul.

Elongaſti à me amícum & próximum, * & notos meos à miſéria.

Pſalmus 142.

DOmine, exaudi oratiónem meam : * áuribus pércipe obſecratiónem meam in veritáte tua ; exaudi me in tua juſtítia.

Et non intres in judícium cum ſervo tuo ; * quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens.

Quia perſecútus eſt inimícus ánimam meam : * humiliávit in terra vitam meã.

Collocávit me in obſcúris ſicut mórtuos ſéculi ; * & anxiátus eſt ſuper me ſpíritus meus : in me turbátum eſt cor meum.

Memor fui diérum antiquórum, meditátus ſum in ómnibus opéribus tuis ; * in factis mánuum tuárum meditábar.

Expandi manus meas ad te : * ánima mea ſicut terra ſine aqua tibi.

Velóciter exaudi me, Dómine ; * defécit ſpíritus meus.

Non avertas fáciem tuam à me ; * & símilis ero deſcendéntibus in lacum.

Audítam fac mihi manè miſericórdiam tuam ; * quia in te ſperávi.

Notam fac mihi viam, in qua ámbulem ; * quia ad te levávi ánimam meam.

Diviſio Pſalmi 142.

ERipe me de inimícis meis, Dómine ; ad te confúgi : * doce me fácere voluntátem tuam, quia Deus meus es tu.

Spíritus tuus bonus dedúcet me in terram rectam : * propter nomen tuum, Dómine, vivificábis me in æquitáte tua.

Edúces de tribulatióne ánimam meam ; * & in miſericórdia tua diſperdes inimícos meos.

Et perdes omnes qui tribulant ánimam meam ; * quóniam ego ſervus tuus ſum.

Ant. Notam fac mihi viam in qua ámbulem ; quia ad te levávi ánimam meam, Dómine. *Pſ.* 142.

AD TERTIAM.

Ant. 4. a. Afferte Dómino.

Pſalmus 28.

AFferte Dómino, filii Dei ; * afferte Dómino fílios aríetum.

Afferte Dómino glóriam & honórem ; afferte Dómino glóriam nómini ejus : * adoráte Dóminum in átrio ſancto ejus.

Vox Dómini ſuper aquas ; Deus majeſtátis intónuit : * Dóminus ſuper aquas multas.

Vox Dómini in virtúte : * vox Dómini in magnificéntia.

Vox Dómini confringen-

tis cedros ; * & confringet Dóminus cedros Líbani ;

Et comminuet eas tamquam vítulum Líbani, * & dilectus quemádmodùm fílius unicórnium.

Vox Dómini intercidentis flammam ignis : vox Dómini concutientis desertū ; * & commovébit Dóminus desertum Cades.

Vox Dómini præparantis cervos, & revelábit condensa ; * & in templo ejus omnes dicent glóriam.

Dóminus dilúvium inhabitáre facit, * & sedébit Dóminus rex in æternum.

Dóminus virtútem pópulo suo dabit : * Dóminus benedícet pópulo suo in pace.

Psalmus 44.

ERuctávit cor meum verbum bonum : * dico ego ópera mea regi.

Lingua mea * cálamus scribæ velóciter scribentis.

Speciósus formâ præ fíliis hóminum : diffúsa est grátia in lábiis tuis ; * proptéreà benedixit te Deus in æternum.

Accíngere gládio tuo super femur tuum, * Potentíssime.

Spécie tuâ & pulcritúdine tuâ intende, * prósperè procéde,

Et regna propter veritátem, & mansuetúdinem, & justítiam ; * & dedúcet te mirabíliter déxtera tua.

Sagittæ tuæ acútæ, pópuli sub te cadent, * in corda inimicórum regis,

Sedes tua, Deus, in séculum séculi : * virga directiónis, virga regni tui.

Dilexisti justítiam, & odisti iniquitátem ; * proptéreà unxit te Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ præ consórtibus tuis.

Myrrha, & gutta, & cásia à vestimentis tuis, à dómibus ebúrneis ; * ex quibus delectavérunt te fíliæ regum in honóre tuo.

Astitit regína à dextris tuis in vestítu deauráto, * circúmdata varietáte.

Audi, fília, & vide, & inclína aurem tuam ; * & oblivíscere pópulum tuum, & domum patris tui :

Et concupiscet rex decórem tuum, * quóniam ipse est Dóminus Deus tuus ; & adorábunt eum.

Et fíliæ Tyri in munéribus : * vultum tuū deprecabuntur omnes dívites plebis.

Omnis glória ejus fíliæ regis ab intùs, * in fímbriis áureis, circumamícta varietátibus.

Adducentur regi vírgines post eam : * próximæ ejus afferentur tibi.

Afferentur in lætítia & exultatióne ; * adducentur in templum regis.

Pro pátribus tuis nati sunt tibi fílii : * constítues eos príncipes super omnem terram.

Mémores erunt nóminis tui * in omni generatióne & generatiónem.

Proptéreà pópuli confite-

buntur tibi in ætérnum, * & in ſǽculum ſǽculi.

Pſalmus 149.

CAntáte Dómino cánticum novum: * laus ejus in ecclésia ſanctórum.

Lætétur Iſraël in eo qui fecit eum; * & filii Sion exúltent in rege ſuo.

Laudent nomen ejus in choro: * in tympano & pſaltério pſallant ei;

Quia beneplácitum eſt Dómino in pópulo ſuo, * & exaltábit manſuétos in ſalútem.

Exultábunt ſancti in glória: * lætabúntur in cubílibus ſuis.

Exaltatiónes Dei in gútture eórum; * & gládii ancípites in mánibus eórum;

Ad faciéndam vindíctam in natiónibus, * increpatiónes in pópulis:

Ad alligándos reges eórum in compédibus, * & nóbiles eórum in mánicis férreis;

Ut fáciant in eis judícium conſcríptum: * glória hæc eſt ómnibus ſanctis ejus.

Ant. Afférte Dómino glóriam & honórem. *Pſ.* 28.

Capitulum. Coloſſ. 3.

OMne quodcúmque fácitis, in verbo aut in ópere, ómnia in nómine Dómini Jeſu Chriſti; grátias agentes Deo & Patri per ipſum.

℟. *br.* Benedícam Dóminum * In omni témpore. Benedícam. ℣. Semper laus ejus * in ore meo, * In omni témpore. Glória Patri. Benedícam. *Pſ.* 33.

℣. Laudábo Dóminum in vita mea: ℟. Pſallam Deo meo, quámdiu fúero. *Pſ.* 145.

AD SEXTAM.

Ant. 1. *g.* Adjútor.

Pſalmus 45.

DEus noſter refúgium & virtus: * adjútor in tribulatiónibus quæ invenérunt nos nimis.

Proptéreà non timébimus, dum turbábitur terra, * & transferéntur montes in cor maris.

Sonuérunt & turbátæ ſunt aquæ eórum: * conturbáti ſunt montes in fortitúdine ejus.

Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei: * ſanctificávit tabernáculum ſuum Altíſſimus.

Deus in médio ejus, non commovébitur: * adjuvábit eam Deus manè dilúculo.

Conturbátæ ſunt gentes, & inclináta ſunt regna: * dedit vocem ſuam, mota eſt terra.

Dóminus virtútum nobiſcum, * ſuſcéptor noſter Deus Jacob.

Veníte, & vidéte ópera Dómini, quæ póſuit prodígia ſuper terram, * áuferens bella uſque ad finem terræ.

Arcum cónteret, & confringet arma, * & ſcuta combúret igni.

Vacáte, & vidéte quóniam ego ſum Deus: * exaltábor in géntibus, & exaltábor in terra.

Dóminus virtútum nobiſcum, * ſuſceptor noſter Deus Jacob.

Pſalmus 47.

MAgnus Dóminus, & laudábilis nimis, * in civitáte Dei noſtri, in monte ſancto ejus.

Fundátur exultatióne univerſæ terræ mons Sion, * látera Aquilónis, cívitas regis magni.

Deus in dómibus ejus cognoſcétur, * cum ſuſcípiet eam.

Quóniam ecce reges terræ congregáti ſunt, * convenérunt in unum.

Ipſi videntes ſic admiráti ſunt, * conturbáti ſunt, commóti ſunt.

Tremor apprehendit eos: * ibi dolóres ut parturiéntis.

In ſpíritu veheménti * cónteres naves Tharſis.

Sicut audívimus, ſic vídimus in civitáte Dómini virtútum, in civitáte Dei noſtri: * Deus fundávit eam in ætérnum.

Suſcépimus, Deus, miſericórdiam tuam * in médio templi tui.

Secundùm nomen tuum, Deus, ſic & laus tua in fines terræ: * juſtítiâ plena eſt déxtera tua.

Lætétur mons Sion, & exúltent fíliæ Judæ * propter judícia tua, Dómine.

Circúmdate Sion, & complectímini eam: * narráte in túrribus ejus.

Pónite corda veſtra in virtúte ejus, & diſtribúite domos ejus, * ut enarrétis in progénie áltera;

Quóniam hic eſt Deus, Deus noſter in ætérnum, & in ſǽculum ſǽculi: * ipſe reget nos in ſǽcula.

Pſalmus 86.

FUndamenta ejus in móntibus ſanctis: * díligit Dóminus portas Sion ſuper ómnia tabernácula Jacob.

Glorióſa dicta ſunt de te, * cívitas Dei.

Memor ero Rahab & Babylónis * ſciéntium me.

Ecce alienígenæ, & Tyrus, & pópulus Æthiopum; * hi fuérunt illic.

Numquid Sion dicet: Homo & homo natus eſt in ea; * & ipſe fundávit eam Altíſſimus?

Dóminus narrábit in ſcriptúris populórum & príncipum, * horũ qui fuérunt in ea.

Sicut lætántium ómnium * habitátio eſt in te.

Ant. Adjútor noſter Deus; proptéreà non timébimus. *Pſ.* 45.

Capitulum. 2. Petr. 1.

SAtágite ut per bona ópera certam veſtram vocatiónem & electiónem faciátis; hæc enim facientes, non peccábitis aliquando.

℟. *br.* Quærite Dominum, * Et confirmámini. Quærite. ℣. Quærite * fáciem ejus ſemper, * Et confirmámini. Glória Patri. Quærite Dóminum. *Pſ.* 104.

℣. Accédite ad eum, & illumináminí; ℟. Et fácies veſtræ non confundéntur. *Pſ.* 33.

AD NONAM.

Ant. 8. c. Pauper.

Pſalmus 59.

DEus, repuliſti nos, & deſtruxiſti nos: * irátus es, & miſertus es nobis.

Commoviſti terram, & conturbáſti eam: * ſana contritiónes ejus, quia commóta eſt.

Oſtendiſti pópulo tuo dura: * potáſti nos vino compunctiónis.

Dediſti metuéntibus te ſignificatiónem, * ut fúgiant à fácie arcûs.

Ut liberéntur dilecti tui, * ſalvum fac déxterâ tuâ, & exaudi me.

Deus locútus eſt in ſancto ſuo: * Lætábor, & partíbor Síchimam, & convallem tabernaculórum metíbor.

Meus eſt Gálaad, & meus eſt Manaſſes, * & Ephraim fortitúdo cápitis mei:

Juda rex meus, * Moab olla ſpei meæ.

In Idumæam extendam calceamentum meum: * mihi alienígenæ ſúbditi ſunt.

Quis dedúcet me in civitátem munítã? * quis dedúcet me uſque in Idumæam?

Nonne tu, Deus, qui repuliſti nos? * & non egrediéris, Deus, in virtútibus noſtris?

Da nobis auxílium de tribulatióne, * quia vana ſalus hóminis.

In Deo faciémus virtútem: * & ipſe ad níhilum dedúcet tribulántes nos.

Pſalmus 7

UT quid, Deus
in finem? *
furor tuus ſuper ov
tuæ?

Memor eſto con
nis tuæ * quam po
inítio.

Redemiſti virga
ditátis tuæ: * mons
quo habitaſti in eo.

Leva manus tu
pérbias eórum in
quanta malignátus
mícus in ſancto!

Et gloriáti ſunt
runt te, * in médio
tátis tuæ.

Poſuérunt ſigna
gna; * & non cogn
ſicut in éxitu ſu
mum.

Quaſi in ſylva
ſecúribus excidéru
ejus in idipſum: *
& áſcia dejecérun

Incendérunt ign
rium tuum: * in
luérunt tabernácu
minis tui.

Dixérunt in cor
gnátio eórum ſimul
cere faciámus om
feſtos Dei à terra.

Signa noſtra non
jam non eſt propl
nos non cognoſcet

Diviſio Pſalmi

USquequò, D
properábit in
irrítat adverſáriu
tuum in finem?

Ut quid avertis
tuam & déxteram
médio ſinu tuo in f

atem, rex noſter
a, * operátus eſt
i médio terræ.
firmaſti in virtúte
, * & contribulaſti
cónum in aquis:
iſregiſti cápita dra-
dediſti eum eſcam
Æthíopum:
upiſti fontes & tor-
* tu ſiccaſti flúvios

eſt dies, & tua eſt
ı fabricátus es auró-
olem:
ſti omnes términos
æſtátem & ver tu
ea.
r eſto hujus, inimí-
operávit Dómino;*
us inſípiens incitá-
en tuum.
adas béſtiis ánimas
es tibi; * & ánimas
n tuórum ne obli-
in finem.
e in teſtamentum
quia repléti ſunt,
uráti ſunt terræ,
iniquitátum.
rtátur húmilis factus
: * pauper & inops
ıt nomen tuum.
ge, Deus, júdica cau-
m: * memor eſto
tiórum tuórum, eó-
: ab inſipiente ſunt
.
oliviſcáris voces ini-
a tuórum: * ſupér-
m qui te odérunt,
ſemper.
Pauper & inops lau-
nomen tuum. Dó-
Pſ. 73.

Capitulum. Philip. 4.

QUæcumque ſunt vera, quæcumque pudíca, quæcumque juſta, quæcumque ſancta, quæcumque amabília, quæcumque bonæ famæ, ſi qua virtus, ſi qua laus diſciplínæ, hæc cogitáte.

℟. *br.* Mandaſti juſtítiam * Teſtimónia tua. Mandaſti. ℣. Et veritátem tuam * nimis, * Teſtimónia tua. Glória Patri. Mandaſti.

℣. Feci judícium & juſtítiam: ℟. Non tradas me calumniántibus me. *Pſ.* 118.

AD VESPERAS.

Ant. 4. *D.* Beáti omnes.

Pſalmus 127.

BEáti omnes qui timent Dóminum, * qui ámbulant in viis ejus.

Labóres mánuum tuárum quia manducábis; * beátus es, & bene tibi erit.

Uxor tua ſicut vitis abundans * in latéribus domûs tuæ.

Fílii tui ſicut novellæ olivárum * in circúitu menſæ tuæ.

Ecce ſic benedicétur homo * qui timet Dóminum.

Benedícat tibi Dóminus ex Sion; * & vídeas bona Jerúſalem ómnibus diébus vitæ tuæ.

Et vídeas fílios filiórum tuórum, * pacem ſuper Iſrael.

Ant. Beáti omnes qui timent Dóminum, qui ámbulant in viis ejus.

Ant. 1. 2. Surge, Dómine.

Pſalmus 131.

MEmento, Dómine, David, * & omnis manſuetúdinis ejus.

Sicut jurávit Dómino, * votum vovit Deo Jacob:

Si introíero in tabernáculum domûs meæ, * ſi aſcéndero in lectum ſtrati mei:

Si dédero ſomnum óculis meis, * & pálpebris meis dormitatiónem;

Et réquiem tempóribus meis, donec invéniam locum Dómino, * tabernáculum Deo Jacob.

Ecce audívimus eam in Ephrata: * invénimus eam in campis ſylvæ.

Introíbimus in tabernáculum ejus: * adorábimus in loco ubi ſtetérunt pedes ejus.

Surge, Dómine, in réquiem tuam; * tu & arca ſanctificatiónis tuæ.

Sacerdótes tui induantur juſtítiam; * & ſancti tui exultent.

Propter David ſervum tuum, * non avertas fáciem chriſti tui.

Ant. Surge, Dómine, in réquiem tuam; & ſancti tui exultent.

Ant. 7. ç. Sion réquies mea.

Diviſio Pſalmi 131.

JUrávit Dñus David veritátem, & non fruſtrábitur eum: * De fructu ventris tui ponam ſuper ſedem tuam.

Si cuſtódíerint fílii tui teſtamentum meum, * & teſtimónia mea hæc quæ docébo eos;

Et fílii eórum uſque in ſéculum * ſedébunt ſuper ſedem tuam.

Quóniam elégit Dóminus Sion: * elégit eam in habitatiónem ſibi.

Hæc réquies mea in ſéculum ſéculi: * hic habitábo, quóniam elégi eam.

Víduam ejus benedícens benedícam: * páuperes ejus ſaturábo pánibus.

Sacerdótes ejus índuam ſalutári; * & ſancti ejus exultatióne exultábunt.

Illuc prodúcam cornu David: * parávi lucernam chriſto meo.

Inimícos ejus índuam confuſióne; * ſuper ipſum autem efflorébit ſanctificátio mea.

Ant. Sion réquies mea in ſéculum ſéculi: ſancti ejus exultatióne exultábunt.

Ant. 2. D. Deus meus.

Pſalmus 143.

BEnedictus Dñus Deus meus, qui docet manus meas ad prælium, * & dígitos meos ad bellum.

Miſericórdia mea, & refúgium meum; * ſuſceptor meus, & liberátor meus.

Protector meus, & in ipſo ſperávi: * qui ſubdit pópulum meum ſub me.

Dómine, quid eſt homo, quia innotuiſti ei? * aut fílius hóminis, quia réputas eum?

Homo vanitáti ſímilis factus eſt: * dies ejus ſicut umbra prætéreunt.

Dómine, inclína cœlos tuos, & deſcende: * tange montes, & fumigábunt.

a coruſcatiónem, &
i eos: * emitte ſagit-
, & conturbábis eos.
e manum tuam de
pe me, & líbera me
multis, * de manu
alienórum,
um os locútum eſt
m; * & déxtera eó-
xtera iniquitátis.
Deus meus, miſeri-
ea & ſuſceptor meus.
it. 6. F. Beátus.
iſto Pſalmi 143.
s, cánticum novum
ntábo tibi: * in pſal-
tachordo pſallã tibi.
as ſalútem régibus; *
emiſti David ſervum
le gládio maligno,
ie,
ue me de manu filió-
enórum, quorum os
n eſt vanitátem; * &
eórum, déxtera ini-
:
um fílii ſicut novel-
itatiónes * in juven-
i.
eórum compóſitæ, *
ornátæ ut ſimilitúdo

ptuária eórũ plena, *
tia ex hoc in illud.
eórum fœtóſæ, abun-
in egréſſibus ſuis; *
eórum craſſæ.
eſt ruína macériæ ne-
ſitus, * neque clamor
is eórum.
m dixérunt pópulum
ſunt: * beátus pópu-
us Dñus Deus ejus.
Beátus pópulus, cu-
ninus Deus ejus.

Capitulum. Tit. 2.

SAlvátor noſter Jeſus Chriſtus dedit ſemetipſum pro nobis, ut nos redímeret ab omni iniquitáte, & mundáret ſibi pópulũ acceptábilem, ſectatórem bonórum óperũ.

Hymnus.

SUpréme motor córdium,
Tu ſanctitátis frúgibus
Juſtos ab orbe cóndito
Tenóre ditas pérpeti.

Hic ſpes, fides & cáritas
Dulci cohærent vínculo:
Præſentis ævi poſt diem
Manébit una cáritas.

O cáritas! ó véritas!
O lux perennis! en erit
Poſt tot labóres, ut tuo
Tandem fruámur ſábbato.

Hic mille per diſcrímina
Semen gementes ſpárgimus:
Illic ovante ſpléndidam
Geſtábimus meſſem manu.

Tu trine, tu potens Deus,
Fructus adauge quos petis:
Mox dona, juſtus árbiter,
Cœlo coronábis tua.
Amen.

℣. Beneplácitum eſt Dómino in pópulo ſuo; ℟. Et exaltábit manſuétos in ſalútem. *Pſ.* 149.

Ad Magníficat. *Antiph. & Oratio, ut in Proprio.*

AD COMPLETORIUM.

Ant. 8. G. Miſerére mei.

Pſalmus 50.

MIſerére mei, Deus, * ſecundùm magnam miſericórdiam tuã.
Et ſecundùm multitúdinem miſeratiónum tuárum * dele iniquitátem meam.
Amplius lava me ab ini-

quitáte mea, * & à peccáto meo munda me;

Quóniam iniquitátem meam ego cognoſco, * & peccátum meum contra me eſt ſemper.

Tibi ſoli peccávi, & malum coram te feci; * ut juſtificéris in ſermónibus tuis, & vincas cùm judicáris.

Ecce enim in iniquitátibus conceptus ſum, * & in peccátis concépit me mater mea.

Ecce enim veritátem dilexiſti: * incerta & occulta ſapiéntiæ tuæ manifeſtaſti mihi.

Aſperges me hyſſópo, & mundábor: * lavábis me, & ſuper nivem dealbábor.

Audítui meo dabis gáudium & lætítiam; * & exultábunt oſſa humiliáta.

Averte fáciem tuam à peccátis meis, * & omnes iniquitátes meas dele.

Cor mundum crea in me, Deus; * & ſpíritum rectum ínnova in viſcéribus meis.

Ne projícias me à fácie tua; * & Spíritum ſanctum tuum ne áuferas à me.

Redde mihi lætítiam ſalutáris tui, * & ſpíritu principáli confirma me.

Docébo iníquos vias tuas; * & ímpii ad te convertentur.

Líbera me de ſanguínibus, Deus, Deus ſalútis meæ; * & exultábit lingua mea juſtítiam tuam.

Dómine, lábia mea apéries; * & os meum annuntiábit laudem tuam.

Quóniam ſi voluiſſes ſacrifícium, dediſſem útique; * holocauſtis non delectáberis.

Sacrifícium Deo ſpíritus contribulátus: * cor contrítum & humiliátum, Deus, non deſpícies.

Benignè fac, Dómine, in bona voluntáte tua Sion, * ut ædificentur muri Jeruſalem.

Tunc acceptábis ſacrifícium juſtítiæ, oblatiónes & holocauſta; * tunc impónent ſuper altáre tuum vítulos.

Pſalmus 85.

INclína, Dómine, aurem tuam, & exaudi me; * quóniam inops & pauper ſum ego.

Cuſtódi ánimam meam, quóniam ſanctus ſum: * ſalvum fac ſervum tuum, Deus meus, ſperantem in te.

Miſerére meì, Dómine, quóniam ad te clamávi totâ die: * lætífica ánimam ſervi tui, quóniam ad te, Dómine, ánimam meam levávi.

Quóniam tu, Dómine, ſuávis & mitis; * & multæ miſericórdiæ ómnibus invocántibus te.

Auribus pércipe, Dómine, oratiónem meam; * & intende voci deprecatiónis meæ.

In die tribulatiónis meæ clamávi ad te, * quia exaudiſti me.

Non eſt símilis tuì in diis, Dómine; * & non eſt ſecundùm ópera tua.

Omnes gentes, quaſcumque feciſti, vénient & adorábunt

coram te, Dómine, * & gloſificábunt nomen tuum;

Quóniam magnus es tu, & fáciens mirabília: * tu es Deus ſolus.

Diviſio Pſalmi 85.

DEduc me, Dómine, in via tua, & ingrédiar in veritáte tua: * lætétur cor meum, ut tímeat nomen tuum.

Confitébor tibi, Dómine Deus meus, in toto corde meo, * & glorificábo nomen tuum in æternum;

Quia miſericórdia tua magna eſt ſuper me, * & eruiſti ánimam meam ex inferno inferióri.

Deus, iníqui inſurrexérunt ſuper me, & ſynagóga poténtium quæſiérunt ánimam meam; * & non propoſuérunt te in conſpectu ſuo.

Et tu, Dómine, Deus miſerátor & miſéricors, * pátiens, & multæ miſericórdiæ, & verax.

Réſpice in me, & miſerére mei: * da impérium tuum púero tuo, & ſalvum fac fílium ancillæ tuæ.

Fac mecum ſignum in bonum, ut vídeant qui odérunt me, & confundantur; * quóniam tu, Dñe, adjuviſti me, & conſolátus es me.

Ant. Miſerére mei, Dómine, quóniam ad te clamávi totâ die. *Pſ.* 85.

Hymnus, Capit. &c. habentur infrà ad calcem Pſalterii.

IN FERIIS PER ANNUM.

AD LAUDES,

In Feriis IV. Temp. & Vigiliis quibus jejunatur, dicuntur flexis genibus Preces ſequentes.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter. *ſecretò.*

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Ego dixi, Dñe, miſerére mei: ℟. Sana ánimam meã, quia peccávi tibi. *Pſ.* 40.

℣. Convértere, Dñe; úſquequò? ℟. Et deprecábilis eſto ſuper ſervos tuos. *Pſ.* 89.

℣. Fiat miſericórdia tua, Dñe, ſuper nos; ℟. Quemádmodùm ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

℣. Sacerdótes tui induantur juſtítiam; ℟. Et ſancti tui exultent. *Pſ.* 131.

℣. Orémus pro Paſtóre noſtro *N.* (*hic additur nomen D. D. Epiſc.*) ℟. Dóminus conſervet eum, & vivíficet eum. *Pſ.* 40.

℣. Memor eſto congregatiónis tuæ, ℟. Quam poſſediſti ab inítio. *Pſ.* 73.

℣. Dómine, ſalvum fac Regem noſtrum *N.* ℟. Et exaudi nos in die quâ invocavérimus te. *Pſ.* 19.

℣. Salvum fac pópulum tuum, Dómine, & bénedic hæreditáti tuæ: ℟. Et rege eos, & extolle illos uſque in æternum. *Pſ.* 27.

tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

Credo in Deum. ℣. Carnis reſurrectiónem, ℟. Vitam ætérnam. Amen.

℣. Et ego ad te, Dñe, clamávi; ℟. Et mane orátio mea prævéniet te. *Pſ.* 87.

℣. Repleátur os meum laude; ℟. Ut cantem glóriam tuam, totâ die magnitúdinem tuam. *Pſ.* 70.

℣. Averte fáciem tuam à peccátis meis; ℟. Et omnes iniquitátes meas dele. *Pſ.* 50.

℣. Cor mundum crea in me, Deus; ℟. Et ſpíritum rectum ínnova in viſcéribus meis. *Pſ.* 50.

℣. Ne projícias me à fácie tua; ℟. Et Spíritum ſanctum tuum ne áuferas à me. *Pſ.* 50.

℣. Redde mihi lætítiam ſalutáris tui; ℟. Et ſpíritu principáli confírma me. *Pſ.* 50.

[*Quando Preces dicuntur flexis genibus, adduntur ſeqq.* ℣℣. *ante* Adjutórium.

℣. Eripe me, Dómine, ab hómine malo: ℟. A viro iníquo éripe me. *Pſ.* 139.

℣. Eripe me de inimícis meis, Deus meus; ℟. Et ab inſurgéntibus in me líbera me. *Pſ.* 58.

℣. Eripe me de operántibus iniquitátem; ℟. Et de viris ſánguinum ſalva me. *Pſ.* 58.

℣. Sic pſalmum dicam nómini tuo in ſéculum ſéculi, ℟. Ut reddam vota mea de die in diem. *Pſ.* 60.

℣. Dírige me, Dómine, in veritáte tua, & doce me; ℟. Quia tu es Deus ſalvátor meus. *Pſ.* 24.

℣. Deus, in adjutórium meum intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. *Pſ.* 69.

℣. Reminíſcere miſeratiónum tuárum, Dómine, ℟. Et miſericordiárum tuárū quæ à ſéculo ſunt. *Pſ.* 24.

℣. Bénedic, ánima mea, Dómino; ℟. Et ōmnia quæ intrà me ſunt, nómini ſancto ejus. *Pſ.* 102.

℣. Bénedic, ánima mea, Dómino; ℟. Et noli oblivíſci omnes retributiónes ejus. *Pſ.* 102.

℣. Qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis; ℟. Qui ſanat omnes infirmitátes tuas. *Pſ.* 102.

℣. Qui rédimit de intéritu vitam tuam; ℟. Qui corónat te in miſericórdia & miſeratiónibus. *Pſ.* 102.

℣. Qui replet in bonis deſidérium tuum; ℟. Renovábitur ut áquilæ juventus tua. *Pſ.* 102.]

℣. Adjutórium noſtrum in nómine Dómini, ℟. Qui fecit cœlum & terrā. *Pſ.* 123.

Hebdomadarius facit Confeſſionem, mediocri voce dicens:

CONfíteor Deo omnipoténti, beátæ Maríæ ſemper vírgini, beáto Michaéli Archángelo, beáto Joanni Baptiſtæ, ſanctis Apóſtolis Petro & Paulo, ómnibus Sanctis, [& vobis, fratres;] quia peccávi nimis cogitatióne, verbo & ópere: meâ

culpâ,

meâ culpâ, meâ má-
lpâ. Ideo precor beá-
riam ſemper vírgi-
beátum Michaélem
gelum, beátum Joan-
tiſtam, ſanctos Apó-
etrum & Paulum,
ſanctos, [& vos, fra-
oráre pro me ad Dó-
Deum noſtrum.

Chorus dicit:

eátur tuî omnípo-
us; & dimiſſis pec-
is, perdúcat te ad
eternam. *Hebdoma-*
eſpondet, Amen.

le Chorus facit Con-
ſ & ubi dictum eſt:
fratres, *&* vos, fra-
cit: tibi, pater, *&*
er.

eres in ſuis Conventi-
o fratres *&* pater,
oróres *&* mater.

Confeſſione à Choro,
adarius dicit:

ereátur veſtrî omní-
otens Deus; & di-
eccátis veſtris, per-
ros ad vitam æter-
t. Amen.

ſolus recitat, ſemel
onfíteor. *omiſſis voci-*
clauduntur parenthe-
ddita particulâ, &,
es ómnibus *&* om-
inde Miſereátur. *ſe-*
quod dicit, noſtrì,
nos.]

géntiam, abſolutió-
, & remiſſiónem pec-
noſtrórum tríbuat
mnípotens & miſé-
Dóminus.
men.

rs Æſtiva, Bleſ.

Elevans vocem, dicit:

℣. Exaudi nos, Deus, ſalutáris noſter, ℟. Spes ómnium fínium terræ. *Pſ.* 64.

℣. Miſerére noſtri, Dómine, ℟. Miſerére noſtri. *Pſ.* 122.

℣. Fiat miſericórdia tua, Dñe, ſuper nos, ℟. Quemádmodùm ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

℣. Dñe, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

DOmine Deus omnípotens, qui ad princípium hujus diéi nos perveníre feciſti, tuâ nos hódie ſalva virtúte; ut ad nullum declinémus peccátum, ſed ſemper ad tuam juſtítiam faciendam noſtra procédant elóquia, dirigantur cogitatiónes & ópera; Per Dñum.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

Si dicenda ſit Prima de Officio parvo B. Mariæ, præponitur Officio Capituli.

AD OFFICIUM CAPITULI.

Primò ſit lectio Martyrologii, in cujus fine nihil reſpondetur; ſed ſtatim Hebdomadarius dicit:

℣. Pretióſa in conſpectu Dómini ℟. Mors Sanctórum ejus. *Pſ.* 115.

SAncta María, & omnes Sancti ádjuvent nos in oratiónibus ſuis pro nobis

ad Deum; ut ſecundùm eum qui vocávit nos, Sanctum, & ipſi in omni converſatióne ſancti ſimus. ℟. Amen. *Rom.* 15. 1. *Petr.* 1.

Deinde, ubi legitur Necrologium, poſt ejus lectionem dicitur Pſ. De profundis. *& in fine,* Réquiem. *cum* ℣℣. Requieſcant in pace. Dómine, exaudi. Dóminus vobiſcum. *& Oratio,* Abſolve. *ut ſuprà,* 18.

Poſteà dicitur: ℣. Deus, in adjutórium meum intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. *Pſ.* 69.

℣. Deus, in adjutórium meum intende: ℟. Dñe, ad adjuvandum me feſtína.

℣. Deus, in adjutórium meum intende: ℟. Dñe, ad adjuvandum me feſtína. Glória Patri, & Filio, & Spirítui ſancto: Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, & in ſécula ſeculórum. Amen. Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. *Secretò,* Pater. *Altà voce,* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Réſpice in ſervos tuos, Dómine, & in ópera tua; & dírige fílios eórum: ℟. Et ſit ſplendor Dómini Dei noſtri ſuper nos; & ópera mánuum noſtrárum dírige ſuper nos, & opus mánuum noſtrárum dírige. *Pſ.* 89.

Glória Patri.

Orémus.

Dirigere & ſanctificáre, régere & gubernáre dignáre, Dómine Deus, Rex cœli & terræ, hódie corda & córpora noſtra, ſenſus, ſermónes & actus noſtros in lege tua & in opéribus mandatórum tuórum; ut hic & in æternum, te auxiliante, ſalvi & líberi eſſe mereámur, Salvátor mundi: Qui vivis & regnas in ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

Lector, Jube, domne, benedícere. [*Lectrix dicit,* domna. *Solus vel ſola recitans,* Dómine.] *Bened.* Dei Dñus leges ſuas in mentem noſtram, & in corde noſtro ſuperſcríbat eas. ℟. Amen. *Hebr.* 8.

Tum ſit lectio Canonis, qui pro ſingulis diebus habetur ſuo loco; in cujus fine dicitur, Tu autem, Dómine, miſerére noſtri. ℟. Deo grátias.

Poſt lect. Hebdomadarius dicit: Adjutórium noſtrum in nómine Dómini, ℟. Qui fecit cœlum & terram. *Pſ.* 123.

Submiſſiori voce dicit: Benedícite.

Lector verſus ad eum, Deus.

Hebdomadarius, Deus pacis aptet nos in omni bono, ut faciámus ejus voluntátem, fáciens in nobis quod pláceat coram ſe. *Hebr.* 13.

Lector, Amen.

Poſt quamlibet Horam, ſi aliud Officium non ſequatur, dicitur ſecretò: Fidélium ánimæ per miſericórdiam Dei requieſcant in pace. Amen. *Deinde* Pater noſter.

AD TERTIAM.

℣. Deus, in adjutórium.

Hymnus.

O Fons amóris, Spíritus,
O ſanćte donórũ parens,
Tuas refúſus íntimis
Accende flammas córdibus.
Qui caritátis vínculo
Cum Patre nećtis Filium,
Et nos amóris mútui
Aréćtis coapta néxibus.
Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sanćto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

[*In Feriali Officio Pſalmi & Antiphonæ dicuntur ſecundùm Feriam, ut ſingulis diebus aſſignantur.*

In Feſtis verò, Antiphona ſuperſumitur de Proprio, & Pſalmi tantùm dicuntur de Feria, niſi aliter notetur.]

Capitulum & ℟. *breve ſumuntur ubi ſumitur Antiph. ſuper Pſalmos; & ſic ad alias Horas.*

PRECES.

Quando ad Laudes dićtæ ſunt Preces, tunc ad Tertiam, Sextam, & Nonam, dicuntur flexis genibus.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líberà nos à malo.

℣. Dómine Deus virtútum, converte nos; ℟. Et oſtende fáciem tuam, & ſalvi érimus. *Pſ.* 79.

℣. Exurge, Dómine, ádjuva nos; ℟. Et rédime nos propter nomen tuum. *Pſ.* 43.

℣. Dñe, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Oratio conveniens.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino.

℟. Deo grátias.

AD SEXTAM.

℣. Deus, in adjutórium.

Hymnus.

JAm ſolis excelſum jubar
Toto coruſcat lúmine,
Sinuſque pandens áureos,
Ignita vibrat ſpícula.
Tu, Chriſte, qui mundum novâ
Sol verus accendis face,
Fac noſtra plenam cáritas
Creſcendo ſurgat ad diem.
Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sanćto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. Pſalmi, Capitulum, ℟. *br. & Preces, ſi dicendæ ſint, ut ſuprà dićtum eſt ad Tertiam.*

Orátio conveniens.

AD NONAM.

℣. Deus, in adjutórium.

Hymnus.

LAbente jam ſolis rotâ,
Inclínat in nośtem dies;
Sic vita ſuprémam cito
Feſtínat ad metam gradu.
O Chriſte, dum fixus cruci
Expandis orbi bráchia;
Amáre da crucem, tuo
Da nos in amplexu mori.

Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. Pſalmi, Capitulum, ℟. *br. & Preces, ſi dicendæ ſint, ut ſuprà dictum eſt ad Tertiam.*

Oratio conveniens.

AD VESPERAS.

Preces, ſi dicendæ ſint, habentur ſuprà, 141. *In iis loco Pſ.* De profundis. *dicitur Pſ.* Miſerére.

SUFFRAGIA.

De S. Cruce.

[*In Officio Feriali tantùm.*]

Ant. Mihi abſit gloriári, niſi in cruce Dómini noſtri Jeſu Chriſti. *Galat.* 6.

℣. In Deo ſalutáre meum ℟. Et glória mea. *Pſ.* 61.

Orémus.

PErpétuâ nos, quæſumus, Dómine, pace cuſtódi, quos per lignum ſanctæ Crucis redímere dignátus es; Qui vivis & regnas Deus. ℟. Amen.

Deinde ubi non dicitur Officium parvum B. Mariæ, ſit Commem. de ea & omnibus Sanctis, pro pace Eccleſiarum & Regni.

Ant. Miſit Deus Fílium ſuum factum ex mulíere. Quóniam autem eſtis fílii, miſit Deus Spíritum Fílii ſui in corda veſtra. *Gal.* 4.

℣. Fílii Dei, afferte Dómino glóriam & honórem: ℟. Afferte Dómino glóriam nómini ejus. *Pſ.* 28.

Orémus.

COncéde, quæſumus, omnípotens Deus, ut ſancta Dei Génitrix María, cum beátis Apóſtolis tuis Petro & Paulo, atque beáto *N.* & ómnibus Sanctis, junctis nos ádjuvet ſemper patrocíniis, quátenus ómnium ſimul ſuffrágio tranquillâ pace in tua laude lætémur; Per Dóminum noſtrum.

[*Nomen Patroni additur ante vel poſt nomina ſanctorum Apoſtolorum, pro dignitate illius.*]

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

℣. Benedicámus, &c.

Ubi verò dicitur Officium parvum, non ſit Commemoratio de ſancta Maria, nec aliâ pro omnibus Sanctis, quàm ea quæ in fine ejuſdem Officii parvi habetur.

Dóminus vobiſcum. *vel* Dómine, exaudi. Benedicámus.

AD COMPLETORIUM.

COnverte nos, Deus ſalutáris noſter; ℟. Et averte iram tuam à nobis. *Pſ.* 84.

℣. Deus, in adjutórium.

Antiphona & Pſalmi convenientes.

Hymnus.

GRates, peracto jam die, Deus, tibi perſólvimus; Pronóque, dum nox íncipit, Proſtérnimus vultu preces.
Quod longa peccávit dies Amárus éxpiet dolor;
Somno gravátis ne nova Infligat hoſtis vúlnera.

Infeſtus uſque círcuit
Quærens leo quem dévo-
rct :
Umbrâ ſub alárum tuos
Defende fílios, Pater.
O quando luceſcet tuus
Qui neſcit occáſum dies!
O quando ſancta ſe dabit
Quæ neſcit hoſtem pátria!
Deo Patri ſit glória,
Ejúſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

In omni Officio de beata Maria, loco præcedentis Hymni, dicitur ſequens

Hymnus.

Virgo Dei Génitrix, quem
totus non capit orbis,
In tua ſe clauſit víſcera fa-
ctus homo.
Hinc méritò dicent te ſé-
cula cuncta beátam:
Hinc pópuli matrem te do-
minamque colunt.
Súſcipe, quos pia plebs tibi
péndere certat, honóres:
Annue, ſollícitâ quam pre-
ce poſcit, opem.
Glória magna Patri; com-
par ſit glória Nato;
Ambórum tibi par, Spíritus
alme, decus.
Amen.

Capitulum. 1. Petr. 5.

Sobrii eſtóte, & vigiláte; quia adverſárius veſter diábolus, tamquam leo rúgiens, círcuit quærens quem dévoret: cui reſíſtite fortes in fide.

℟. *br.* In manus tuas, Dómine, * Commendo ſpíritum meum. In manus. ℣. Redemiſti me, Dómine, * Deus veritátis. * Commendo. Glória. In manus. *Pſ.* 30.

℣. Cuſtódi me, Dómine, ut pupillam óculi: ℟. Sub umbra alárum tuárum prótege me. *Pſ.* 16.

Ant. 3. c. Signátum eſt.

Canticum Simeonis. Luc. 2.

Nunc dimittis ſervum tuum, Dómine, * ſecundùm verbum tuum, in pace;

Quia vidérunt óculi mei * ſalutáre tuum,

Quod paraſti * ante fáciem ómnium populórum,

Lumen ad revelatiónem géntium, * & glóriam plebis tuæ Iſrael.

Ant. Signátum eſt ſuper nos lumen vultûs tui, Dñe: in pace in idipſum dórmiam, & requieſcam. *Pſ.* 4.

PRECES.

Quando dicta ſunt Preces in Veſperis, hæ dicuntur flexis genibus.

In Duplic. & intrà Octavas, omitt. ſeqq. ℣℣.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

Credo in Deum.

℣. Carnis reſurrectiónem, ℟. Vitam ætetnam. Amen.

℣. Benedictus es, Dómine, Deus patrum noſtrórum; ℟. Et laudábilis, & glorióſus, & ſuperexaltátus in ſécula. *Dan.* 3.

℣. Benedictum nomen glóriæ tuæ ſanctum; ℟. Et

laudábile, & ſuperexaltátum in ómnibus ſǽculis. *Dan.* 3.

℣. Benedíctus es in firmamento cœli; ℟. Et laudábilis, & glorióſus in ſǽcula. *Dan.* 3.

℣. Benedícat nos Deus, Deus noſter: ℟. Benedícat nos Deus. *Pſ.* 66.

Deinde fit Confeſſio, ut ſuprà ad Primam, 144.

℣. Exaudi nos, Deus ſalutáris noſter, ℟. Spes ómnium fínium terræ. *Pſ.* 64.

℣. Miſerére noſtrì, Dñe: ℟. Miſerére noſtri. *Pſ.* 122.

℣. Fiat miſericórdia tua, Dñe, ſuper nos, ℟. Quemádmodùm ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

℣. Dómine, exaudi, &c.

℣. Dóminus vobiſcum.

Orémus.

Víſita, quæſumus, I
mine, habitatión
iſtam, & omnes inſi
inimíci ab ea longè repel
Angeli tui ſancti hábiten
ea, qui nos in pace cu
diant; & benedíctio tua
ſuper nos ſemper; Per I
minum noſtrum.

℣. Dóminus vobiſcum
℣. Benedicámus Dómi

Finito Completorio, me
cri voce dicitur: Grátia I
noſtri Jeſu Chriſti, & cári
Dei, & communicátio ſa
Spíritûs ſit cum ómnibus
bis. ℟. Amen. 2. *Cor.* 1

Poſteà dicitur Antiph
de B. Maria, ut ſequit
Poſt completum Officium d
tur ſecretò, Pater. Ave. Cre

ANTIPHONA DE BEATA, AD DEVOTIONE

Salve, Regína, mater miſericórdiæ; vita, dulcédo & ſpes noſtra, ſalve; ad te clamámus, éxules fílii Evæ; ad te ſuſpirámus, gementes & flentes in hac lacrymárum valle: eia ergo, advocáta noſtra, illos tuos miſericordes óculos ad nos converte; & Jeſum, benedíctum fructum ventris tui, nobis poſt hoc exíliū oſtende, ô clemens, ô pia, ô dulcis virgo María.

℣. Vultum tuum deprecabúntur ℟. Omnes dívites plebis. *Pſ.* 44.

Orémus.

Omnípotens ſempite
Deus, qui glorióſæ v
ginis matris Maríæ corpu
ánimam, ut dignum F
tui habitáculum éffici me
rétur, Spíritu ſancto coc
rante, præparaſti: da;
cujus commemoratióne
támur, ejus piâ intercel
ne ab inſtántibus malis &
morte perpétuâ liberém
Per eumdem Chriſtum I
minum noſtrum.

℟. Amen.

ABSOLUTIONES ET BENEDICTIONES

Dicenda in Officio Nocturno ante Lectiones.

DOMINICA,
Et in Officiis ix. Lectionum, quæ non ſunt de Sanctis.
IN I. NOCTURNO,
Et pro II. & V. Feria.
Abſolutio. 2. Mach. 1.

ADapériat Deus cor veſtrum in lege ſua & in præceptis ſuis; & det vobis cor ómnibus ut colátis eum. ℟. Amen.

Benedictiones.

1. Deus Dómini noſtri Jeſu Chriſti, Pater glóriæ, det nobis ſpíritum ſapiéntiæ. *Epheſ.* 1. ℟. Amen.

Sic reſpondetur ad ſingulas Benedictiones.

2. Fílius Dei det nobis ſenſum, ut cognoſcámus verum Deum. 1. *Joan.* 5.

3. Spíritus veritátis dóceat nos omnem veritátem. *Joan.* 16.

IN II. NOCTURNO,
Et pro III. & VI. Feria.
Abſolutio. 3. Reg. 8.

DEus noſter inclínet corda noſtra ad ſe, ut cuſtodiámus mandáta ejus. ℟. Amen.

Benedictiones.

4. Pater Dómini noſtri Jeſu Chriſti benedícat nos in omni benedictióne ſpirituáli. *Epheſ.* 1.

5. Sciámus ſupereminentem ſciéntiæ caritátem Chriſti, ut impleámur in omnem plenitúdinē Dei. *Epheſ.* 3.

6. Unctio quam accépimus à Deo, máneat in nobis, & dóceat nos de ómnibus. 1. *Joan.* 2.

IN III. NOCTURNO.
Abſolutio. 2. Mach. 1.

DEus memínerit teſtamenti ſui quod locútus eſt, & exáudiat oratiónes veſtras. ℟. Amen.

Benedictiones.

7. Detur tibi ſermo in apertióne oris tui, cum fidúcia notum fácere myſtérium Evangélii. *Epheſ.* 6.

8. Occurrámus omnes in unitátem fídei, & agnitiónis Fílii Dei; ut non circumferámur omni vento doctrínæ. *Epheſ.* 4.

9. Deus ſpei répleat nos omni gáudio & pace in credendo; ut abundémus in ſpe & virtúte Spíritûs ſancti. *Rom.* 15.

Si pro ultima Lectione legatur aliud Evangelium cum Homilia, tunc nona Benedictio erit: Fúlgeat nobis illuminátio Evangélii glóriæ Chriſti, qui eſt imágo Dei. 2. *Cor.* 4.

Si tria legantur Evangelia, ſeptima Benedictio erit: Detur tibi ſermo in apertióne oris tui, cum fidúcia no-

tum facere myſtérium Evangélii. *Epheſ. 6.*

8. Fúlgeat nobis illuminátio Evangélii glóriæ Chríſti, qui eſt imágo Dei. 2. *Cor.* 4.

9. Permaneámus in fide fundáti, & immóbiles à ſpe Evangélii. *Col.* 1.

Si nona Lectio ſit de Sancto, Benedictio erit: Digni habeámur regno Dei, cùm vénerit in Sanctis ſuis admirábilis fieri. 2. *Theſſ.* 1.

Quando D. Epiſcopus Lectionem lecturus eſt, poſtquàm ipſe præmiſit ex more: Jube, Domne, benedícere. *dignior poſt ipſum dicit illi:* Ora pro nobis, Pater. *Ipſe autem Epiſcopus reſpondet:* Oro ut cáritas veſtra magis ac magis abundet in ſciéntia & in omni ſenſu, ut ſitis ſincéri & ſine offenſa in diem Chriſti. *Philipp.* 1.

Chorus, ℟. Amen.

Idem obſervatur ubi unicus eſt Presbyter.

Feriâ IV. & Sabbato.

Abſolutio. 2. Mach. 1.

DEus memínerit teſtamenti ſui quod locútus eſt, & exáudiat oratiónes veſtras. ℟. Amen.

Benedictiones.

1. Pater Dñi noſtri JeſuChriſti det nobis Chriſtum habitáre per fidem in córdibus noſtris. *Epheſ.* 3.

2. Occurrámus omnes in unitátem fídei, & agnitiónis Fílii Dei; ut non circumferámur omni vento doctrínæ. *Epheſ.* 4.

3. Deus ſpei repleat nos omni gáudio & pace in credendo; ut abundémus in ſpe & virtúte Spíritûs ſancti. *Rom.* 15.

Si tertia Lectio ſit de Evangelio, tunc iij. Benedictio erit: Fúlgeat nobis illuminátio Evangélii glóriæ Chriſti, qui eſt imágo Dei. 2. *Cor.* 4.

Eadem dicitur in omni Feria, quando pro tertia Lectione legendum erit Evangelium cum Homilia.

IN FESTIS SANCTORUM, *quæ ſunt ix. Lectionum.*

Benedictiones dicuntur in I. & III. Nocturno, ut ſuprà; in II. autem, ut ſequitur.

4. Deus det nobis illuminátos óculos cordis, ut ſciámus quæ ſit ſpes vocatiónis ejus in Sanctis. *Eph.* 1.

5. Dignos nos fáciat in partem ſortis Sanctórum, qui erípuit nos de poteſtáte tenebrárum. *Coloſſ.* 1.

6. Aperiantur óculi noſtri, ut convertámur à ténebris ad lucem, & accipiámus ſortem inter Sanctos. *Act.* 26.

IN FESTIS SANCTORUM, *quæ ſunt iij. Lect. tantùm, dicuntur tres Benedictiones,*

1. Deus det nobis, &c.

2. Dignos nos fáciat, &c.

3. Aperiantur, &c. *ut ſuprà.*

Si pro tertia Lectione legendum ſit Evangelium cum Homilia, tunc tertia Benedictio erit:

Fúlgeat nobis illuminátio Evangélii glóriæ Chriſti, qui eſt imágo Dei. 2. *Cor.* 4.

PROPRIUM DE TEMPORE.

PARS ÆSTIVA.

IN FESTO SS. TRINITATIS.

SOLEMNE-MINUS.

IN I. VESPERIS.
Pſalmi de Sabbato.

Ant. 1. D. Dixit Deus ad Móyſen : Ego ſum, qui ſum ; hoc nomen mihi eſt in æternum. *Exod.* 3.

Ant. 2. D. Dóminus Deus noſter, Dóminus unus eſt. *Deuter.* 6.

Ant. 3. a. Ipſe eſt Deus deórum, & Dóminus dominántium, Deus magnus & potens. *Deuter.* 10.

Ant. 4. E. Solus habet immortalitátem, & lucem inhábitat inacceſsíbilem. 1. *Timoth.* 6.

Ant. 5. a. Dóminus exercítuum, Deus Iſrael, magnus consílio, & incomprehensíbilis cogitátu. *Jer.* 32.

Capitulum. Rom. 10.

O Altitúdo divitiárum ſapiéntiæ & ſciéntiæ Dei ! quàm incomprehenſibília ſunt judícia ejus, & inveſtigábiles viæ ejus !

℟. Non eſt símilis tuî, Dómine : magnus es tu, & magnum nomen tuum in fortitúdine :* Quis non timébit te, ô Rex géntium ? ℣. Magna & mirabília ſunt ópera tua, Dómine Deus omnípotens ; juſtæ & veræ ſunt viæ tuæ, Rex ſeculórum. * Quis. Glória Patri. * Quis. *Fer.* 10. *Apoc.* 15.

Hymnus. S. M.

TEr ſanĉte, ter potens
Deus,
Incomprehenſa Trínitas ;
O lux perennis ! própriis
O ter beáta gáudiis !
O vera ſemper Unitas !
O una ſemper Véritas !
O ſanĉta ſemper, quæ bonum
Diffundis omne ; cáritas !
Te denſa circùm núbila,
Te circùm inacceſſum jubar,
Quod intùs ardent Angeli
Circùm trementes cérnere.
Te confitétur in tuo
Et plebs renáta nómine ;
Firmâque prælíbat fide
Amor quod ambit præmium.
Da poſſe quod jubes, Pater :
Da ſcire, Fili, quod doces :
Fac corde toto, Spíritus,
Nos velle quod probas bonum.
Præſta, Pater piiſſime,
Patríque compar Unice ;

Sancto ſimul cum Spíritu
Regnans per omne ſéculum.
Amen.

℣. Magnus Dóminus, & laudábilis nimis; ℟. Et magnitúdinis ejus non eſt finis. *Pſ.* 144.

Ad Magnificat. *Ant.* J. Dómini Dei tui cœlum eſt, & cœlum cœli; terra, & ómnia quæ in ea ſunt; Ipſi adhærébis: ipſe eſt laus tua & Deus tuus. *Deut.* 10.

Oratio.

Omnípotens ſempiterne Deus, qui dediſti fámulis tuis in confeſſióne veræ fídei, æternæ Trinitátis glóriam agnóſcere, & in poténtia majeſtátis adoráre Unitátem: quæſumus, ut ejuſdem fídei firmitáte, ab ómnibus ſemper muniámur advérſis; Per Dóminum.

Pro Commem. Sabbati ante Dom. primam poſt Penteçoſten.

Ant. Lóquere, Dómine, quia audit ſervus tuus. 1. *Reg.* 3.

℣. Beneplácitum eſt Dómino in pópulo ſuo; ℟. Et exaltábit manſuétos in ſalútem. *Pſ.* 149.

Oratio, Deus, in te ſperántium. *infrà, ad Laudes.* 160.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi de Sabbato.

Ant. 7. *d.* Vidéte quòd ego ſim ſolus, & non ſit álius Deus præter me: vivo ego in æternum. *Deut.* 32.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 6. F. Ego Dóminus; hoc eſt nomen meum: glóriam meá álteri non dabo. *Iſ.* 42.

AD OFFICIUM N[...]

Invit. Deum unum [...]trem, Fílium, & S[...] ſanctum, * Veníte, [...]mus. *Matth.* 28.

Pſ. 94. Veníte

Hymnus.

Sublíme Numen, [...]
tens, ter máxin[...]
Incomprehenſum l[...]
menſæ jubar,
Simplex & unus, [...]
bus conſtans Deu[...]
Te res creátæ lau[...]
concinant.
Tu Trinitátis fons in[...]
ſtus, Pater,
Filíque naſcens Pa[...]
terno ſinu,
Ac ſancte manans [...]
bus Spíritus,
Nil vos in una divi[...]
ſtántia.
Perſóna triplex: una
Unitas:
In Patre ſemper [...]
in Nato Pater;
Uterque ſacro ſem[...]
in Spíritu;
In Patre ſemper,
Nato Spíritus.
Sed nullus horum qué[...]
vincit, gradu
Vel major extat, ve[...]
poténtiâ;
Æquále regnum, [...]
majeſtas trium,
Orígo nulli dígnin[...]
fert bonum.
Rerum creátor, laus ti[...]
vens Pater:
Laus æqua, mundu[...]
redémit, Fílio:
Quo nos ſupernis ſ[...]
ſuccéndimus,

Compar in ævum Flámini ſit glória. Amen.

Pſalmi de Dominica in omni Officio.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. a. Dómine Rex omnípotens, tu feciſti cœlum & terram, & quidquid cœli ámbitu continétur: Dóminus ómnium es. *Eſther.* 13.

Ant. 7. d. Dignus es, Dómine Deus noſter, accípere glóriam, & honórem, & virtútem; quia tu creaſti ómnia. *Apoc.* 4.

Ant. 5. a. Ex ipſo, & per ipſum, & in ipſo ſunt ómnia: ipſi glória in ſǽcula. *Rom.* 11.

℣. Quàm magnificáta ſunt ópera tua, Dñe! ℟. Omnia in ſapiéntia feciſti. *Pſ.* 103.

Pater. *Abſol. & Bened. habentur poſt Pſalterium,* 151.

Incipit liber primus Regum.

Lectio j. Cap. 1.

FUit vir unus de Ramáthaim Sophim, de monte Ephraïm, & nomen ejus Elcana, fílius Jéroham, fílii Elíu, fílii Thohu, fílii Suph, Ephrathæus: & hábuit duas uxóres, nomen uni Anna, & nomen ſecundæ Phenenna. Fueruntque Phenennæ fílii: Annæ autem non erant líberi. Et aſcendébat vir ille de civitáte ſua ſtatútis diébus, ut adoráret & ſacrificáret Dómino exercítuum in Silo. Erant autem ibi duo fílii Heli, Ophni & Phínees, ſacerdótes Dómini. Venit ergo dies, & immolávit Elcana, deditque Phenennæ uxóri ſuæ, & cunctis fíliis ejus & filiábus partes: Annæ autem dedit partem unam triſtis, quia Annam diligébat. Dóminus autem concluſerat vulvam ejus. Affligébat quoque eam æmula ejus, & vehementer angébat, in tantùm ut exprobráret quòd Dóminus concluſiſſet vulvam ejus: ſicque faciébat per ſíngulos annos, cùm redeunte témpore aſcénderent ad templum Dómini; & ſic provocábat eam. Porrò illa flebat, & non capiébat cibum. Tu autem, Dómine, miſerére noſtri. ℟. Deo grátias.

℟. In princípio creávit Deus cœlum & terram: * Et Spíritus Dei ferebátur ſuper aquas. ℣. In princípio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum; & Deus erat Verbum. * Et Spíritus Dei. *Gen.* 1. 1. *Joan.* 1.

Lectio ij.

DIxit ergo ei Elcana vir ſuus: Anna, cur fles? & quare non cómedis? & quámobrem afflígitur cor tuum? Numquid non ego mélior tibi ſum, quàm decem fílii? Surrexit autem Anna, poſtquàm coméderat & bíberat in Silo. Et Heli ſacerdóte ſedente ſuper ſellam ante poſtes templi Dómini, cùm eſſet Anna amáro ánimo, orávit ad Dóminum, flens lárgiter, & votum vovit, dicens: Dómine exercítuum, ſi reſpíciens

víderis afflictiónem fámulæ tuæ, & recordátus mei fúeris, nec oblítus ancillæ tuæ, dederíſque ſervæ tuæ ſexum virílem; dabo eum Dómino ómnibus diébus vitæ ejus, & novácula non aſcendet ſuper caput ejus.

℞. Appáruit Abrahæ Dóminus in convalle Mambre. Cùmque elevaſſet óculos, apparuérunt ei tres viri: * Quos cùm vidiſſet Abraham, adorávit, & dixit: Dómine, ſi invéni grátiam in óculis tuis, ne tránſeas ſervum tuum. ℣. Pater, Verbum, & Spíritus ſanctus; hi tres unum ſunt. * Quos. *Gen.* 18. 1. *Joan.* 5.

Lectio iij.

ET factum eſt poſt círculum diérum concépit Anna, & péperit fílium, & vocávit nomen ejus Sámuel, eò quòd à Dómino poſtulaſſet eum. Aſcendit autem vir ejus Elcana, & omnis domus ejus, ut immoláret Dómino hóſtiam ſolemnem, & votum ſuum: & Anna non aſcendit; dixit enim viro ſuo: Non vadam, donec ablactétur infans, & ducam eum, ut appáreat ante conſpectum Dómini, & máneat ibi júgiter. Et ait ei Elcana vir ſuus: Fac quod bonum tibi vidétur, & mane donec ablactes eum; precórque ut ímpleat Dóminus verbum ſuum. Manſit ergo múlier, & lactávit fílium ſuum, donec amovéret eum ablácte. Et addúxit eum ſe-

cum, poſtquàm rat, in vítulis tr bus módiis farír phorá vini; & a ad domum Dón Puer autem erat fámulus: & im vítulum, & obti rum Heli.

℞. Jeſu baptizá te, deſcendit Sp ctus corporáli columba in ipſu de cœlo facta e Fílius meus dile complácui mihi. mini ſuper aquas jeſtátis intónuit Glória. * Tu es. L

IN II. NOC

Ant. 4. f. U Deus Spíritu ſan túre. *Act.* 10.

Ant. 1. a. Q vincit mundum credit quóniam J lius Dei? Et Spír teſtificátur quóni eſt véritas. 1. *Jo*

Ant. 2. D. Chriſtum habém in uno Spíritu a *Epheſ.* 2.

℣. Cantábo, D titúdinem tuam, tábo miſericórdi *Pſ.* 58.

Ex libro ſancti Epíſcopi, de Petrum. C

Lectio i

FIdes, quam triarchæ atq tæ ante Inca Fílii Dei divín

Patrem, & Filium,
itum ſanctum. Sed
is vera non eſſet, ſi
demque perſóna di-
Pater & Filius &
ſanctus.
enedíctus Deus, &
Dómini noſtri Jeſu
, * Qui elégit nos
, ut eſſémus ſancti
aculáti in conſpectu
. Recordátus eſt Dó-
pópuli ſui: póſuit in
ejus Spíritum Sancti
ui. *Eph.* 1. *Iſ.* 63.

Lectio v.

im ſicut eſt Patris &
i & Spíritûs ſancti una
ia, ſic eſſet una per-
nihil omníno eſſet in
ráciter Trínitas dice-
Rurſus Trínitas qui-
ra eſſet, ſed unus
Trínitas ipſa non eſ-
uemádmodùm Pater
s & Spíritus ſanctus
rum ſunt ab ínvicem
táte diſtincti, ſic fuiſ-
turárum quoque di-

eſt; & ſcire juſtítiam & vir-
tútem tuam, radix eſt im-
mortalitátis. *Pater. *Joan.* 17.
Sap. 15.

Lectio vj.

PEr hanc unitátem natu-
rálem totus Pater in Fí-
lio & Spíritu ſancto eſt, to-
tus Fílius in Patre & Spíritu
ſancto eſt, totuſque Spíri-
tus ſanctus in Patre & Fí-
lio eſt. Nullus horum extra
quémlibet ipſórum eſt: quia
nemo álium aut præcédit
æternitáte, aut excédit ma-
gnitúdine, aut ſúperat po-
teſtáte; quia nec Fílio nec
Spíritu ſancto, quantùm ad
natúræ divínæ unitátem pér-
tinet, aut antérior aut ma-
jor Pater eſt; nec Fílii ætér-
nitas atque imménſitas, ve-
lut antérior aut major, Spí-
ritûs ſancti æternitátem im-
menſitatemque aut præcéde-
re aut excédere naturáliter
poteſt.

℟. Sanguis Chriſti qui per
Spíritum ſanctum ſemetip-

Spiritus Dñi cogit, & vénerit Sion Redemptor, * Emundábit. Glória Patri. * Emundábit. *Hebr.* 9. *Iſ.* 59.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 8. c. Miſit Deus Spíritum Fílii ſui in corda veſtra clamantem: Abba, Pater. *Galat.* 4.

Ant. 6. F. In Chriſto unxit nos Deus, & ſignávit nos, & dedit pignus Spíritûs in córdibus noſtris. 2. *Cor.* 1.

Ant. 8. G. Nemo poteſt dícere, Dóminus Jeſus, niſi in Spíritu ſancto. 1. *Cor.* 12.

℣. Confitémini Dómino quóniam bonus, ℟. Quóniam in ſæculum miſericórdia ejus. *Pſ.* 117.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 28.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Data eſt mihi omnis poteſtas in cœlo & in terra. Euntes ergo, docéte omnes gentes, baptizantes eos in nómine Patris, & Fílii, & Spíritûs ſancti. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Nazianzéni.

Tract. de Fide. Orat. 49.

QUis Catholicórũ ignórat Patrem verè eſſe Patrem, Fílium verè Fílium, & Spíritum ſanctum verè eſſe Spíritum ſanctum? ſicut ipſe Dóminus ad Apóſtolos ſuos dicit: Euntes, baptizáte omnes gentes in nómine Patris, & Fílii, & Spíritûs ſancti. Hæc eſt perfecta Trínitas in unitáte conſiſtens, quam ſcílicet unius ſubſtántiæ profitémur. Non enim nos ſecundùm córporum conditiónem, diviſiónem in Deo fácimus, ſed ſecundùm divínæ natúræ poténtiam quæ in matéria non eſt; & nóminum perſónas verè conſtáre crédimus, & unitátem divinitátis eſſe teſtámur.

℟. Locútus eſt Jeſus úndecim diſcípulis: Euntes, * Docéte omnes gentes, baptizántes eos in nómine Patris, & Fílii, & Spíritûs ſancti. ℣. Erit fons patens habitántibus Jeruſalem in ablutiónem peccatóris. * Docéte. *Matth.* 28. *Zach.* 13.

Lectio viij.

NEc extenſiónem partis alicújus ex parte, ut quidam putavérunt, Dei Fílium dícimus: nec verbum ſine re, velut ſonum vocis accípimus; ſed tria nómina & tres perſónas uníus eſſe eſſéntiæ, uníus majeſtátis atque poténtiæ crédimus. Et ídeo unum Deum confitémur; quia únitas majeſtátis plúrium vocábulo Deos próhibet appellári. Dénique Patrem & Fílium cathólicè nominámus; duos autem Deos dícere, nec póſſumus, nec debémus. Non quòd Fílius Dei Deus non ſit; imò verus Deus de Deo vero: ſed quia non aliunde quàm de ipſo uno Patre Dei Fílium nóvimus, perinde unum Deum dícimus. Hoc enim Prophétæ, hoc Apóſtoli tra-

didérunt; hoc ipſe Dóminus dócuit, cùm dicit: Ego & Pater unum ſumus. Unum ad unitátem divinitátis, ut dixi, refert; Sumus autem, perſónis aſſignat.

℟. Loquente Petro, cécidit Spíritus ſanctus ſuper omnes qui audiébant. * Tunc reſpondit Petrus: Numquid aquam quis prohibére poteſt, ut non baptizentur hi qui Spíritum ſanctum accepérunt? Et juſſit eos baptizári in nómine Jeſu. ℣. Cùm requieviſſet in eis Spíritus, prophetavérunt. * Tunc. *Act.* 10. *Num.* 11.

Lectio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio ix. Cap. 6.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Eſtóte miſericordes, ſicut & Pater veſter miſéricors eſt. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 83. *de verb. Evang. aliàs* 15. *de verb. Domini.*

DUo ſunt ópera miſericórdiæ, quæ nos líberant, quæ bréviter ipſe Dóminus póſuit in Evangélio: Dimíttite, & dimittétur vobis: date, & dábitur vobis. Dimíttite, & dimittétur vobis, ad ignoſcendum pértinet: Date, & dábitur vobis, ad præſtandum beneficium pértinet. Quod ait de ignoſcendo, & tu vis tibi ignoſci quod peccas, & habes álium cui tu poſſis ignóſcere. Rurſus, quod pértinet ad tribuendum beneficium, petit te mendícus, & tu es Dei mendícus: omnes enim quando orámus, mendíci Dei ſumus: ante jánuam magni patriſfamílias ſtamus, imò étiam proſtérnimur; ſúpplices ingemíſcimus, áliquid volentes accípere; & ipſum áliquid ipſe Deus eſt. Quid à te petit mendícus? Panem. Et tu, quid petis à Deo, niſi Chriſtum, qui dicit: Ego ſum panis vivus, qui de cœlo deſcendi? Ignoſci vobis vultis? ignóſcite; remíttite, & remittétur vobis. Accípere vultis? date, & dábitur vobis.

℟. Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus Dóminus Deus exercítuum; † Plena eſt omnis terra glóriâ ejus. ℣. Tres ſunt qui teſtimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, & Spíritus ſanctus; & hi tres unum ſunt. * Sanctus. Glória. † Plena eſt. *Iſ.* 6. 1. *Joan.* 5.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Benedícat nos Deus, Deus noſter, benedícat nos Deus; ℟. Et métuant eum omnes fines terræ. *Pſ.* 66.

AD LAUDES.

Ant. 1. g. UNus Deus & Pater ómnium, qui eſt ſuper omnes, & per ómnia, & in ómnibus nobis. *Epheſ.* 4.

Ant. 2. D. Deus erat Verbum: in ipſo vita erat, & vita erat lux hóminum; &

lux in tenebris lucet. *Joan.* 1.

Ant. 3. a. In uno Spíritu omnes nos in unum corpus baptizáti sumus. 1. *Cor.* 12.

Ant. 4. E. Grátia, misericórdia & pax à Deo Patre, & Christo Jesu Dómino nostro. 1. *Timoth.* 1.

Ant. 5. a. Benedicentes Dóminum, exaltáte illum quantùm potestis; major est enim omni laude. *Eccli.* 43.

Capitulum. Apocal. 7.

BEnedíctio, & cláritas, & sapiéntia, & gratiárum áctio, honor, & virtus, & fortitúdo Deo nostro in sǽcula sæculórum. Amen. ℟. Deo grátias.

Hymnus. S. M.

O Luce quæ tuâ lates,
Beáta semper Trínitas;
Te confitémur, crédimus,
Pióque corde quærimus.

O sancte sanctórum Pater!
O Nate de Deo Deus!
O caritátis vínculum
Jungens utrumque, Spíritus!

Ut se videt totum Pater,
Coæva Proles náscitur;
Amorque quo se díligunt,
Et ipse procédit Deus.

Est totus in Nato Pater,
In Patre totus Fílius;
Natóque plenus ac Patre
Ineſt utrique Spíritus.

Quod Natus est, hoc Spíritus;
Hoc est uterque quod Pater;
Tres una summa Véritas,
Tres una summa Cáritas.

Æterna Patri glória,
Natóque sit cum Spíritu,
Qui vivit & regnat Deus
In sæculórum sǽcula.
Amen.

℣. Quis loquétur poténtias Dómini? ℟. Audítas fáciet omnes laudes ejus? *Ps.* 105.

Ad Benedictus. Ant. 8. G. Benedíctum, Dómine, nomen glóriæ tuæ sanctum, & laudábile, & superexaltátum in ómnibus sǽculis. *Dan.* 3.

Oratio.

OMnípotens sempitérne Deus, qui dedísti fámulis tuis in confessióne veræ fídei, ætérnæ Trinitátis glóriam agnóscere, & in poténtia majestátis adoráre Unitátem: quæsumus, ut ejúsdem fídei firmitáte, ab ómnibus semper muniámur advérsis; Per Dóminum.

Pro Commemoratione Dominica.

Ant. Nolíte condemnáre, & non condemnabímini: eádem quippe mensúrâ quâ mensi fuéritis, remetiétur vobis. *Luc.* 6.

℣. Manè astábo tibi, Dómine, & vidébo; ℟. Quóniam non Deus volens iniquitátem tu es. *Ps.* 5.

Oratio.

DEus, in te sperántium fortitúdo, adesto propítius invocatiónibus nostris: & quia sine te nihil potest mortális infírmitas, præsta auxílium grátiæ tuæ, ut in exequendis mandátis tuis, & voluntáte tibi & actióne placeámus; Per

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Unus Deus.

Dicitur Symbolum, Quicumque.

CANON.

Ex Concílio Carthaginenſi ſecundo.

Anno 390. *C.* 1.

GEnéthlius Epíſcopus dixit: Ad corroborandas fratrum mentes, ea proponenda ſunt quæ à Pátribus certâ diſpoſitióne accépimus; ut Trinitátis quam in noſtris ſénſibus conſecrátam retinémus, id eſt Patris, Fílii, & Spíritûs ſancti unitátem, quæ nullam nóſcitur habére differéntiam, ſicuti didícimus, ita pópulos inſtruámus. Ab univerſis Epíſcopis dictum eſt: Planè ſic crédimus, ſic tenémus, ſic docéri vólumus, fidem Apoſtólicam cum veſtra doctrína ſequentes.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Deus.

Capitulum. Hebr. 1.

FIlium Deus conſtítuit hærédem univerſórum, per quem fecit & ſécula: qui cùm ſit ſplendor glóriæ, & figúra ſubſtántiæ ejus, portanſque ómnia verbo virtútis ſuæ, purgatiónem peccatórum fáciens, ſedet ad déxteram majeſtátis in excelſis.

℟. *br.* Dóminus dixit ad me: * Fílius meus es tu, * Allelúia, allelúia. Dóminus. ℣. Ego * hódie génui te, * Allelúia. Glória Patri. Dóminus. *Pſ.* 2.

℣. Tecum princípium in die virtútis tuæ, ℟. In ſplendóribus ſanctórum ante lucíferum génui te. *Pſ.* 109.

AD SEXTAM.

Ant. 3. à. In uno.

Capitulum. Tit. 3.

NOn ex opéribus juſtítiæ quæ fécimus nos, ſed ſecundùm ſuam miſericórdiam ſalvos nos fecit Deus per lavácrum regeneratiónis & renovatiónis Spíritûs ſancti, quem effúdit in nos abunde per Jeſum Chriſtum ſalvatórem noſtrum.

℟. *br.* Dómine, doce me * fácere voluntátem tuam, * Allelúia, allelúia. Dómine. ℣. Spíritus tuus bonus * dedúcet me, * Allelúia. Glória. Dómine. *Pſ.* 142.

℣. Redde mihi lætítiam ſalutáris tui, ℟. Et ſpíritu principáli confirma me. *Pſ.* 50.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Benedicentes.

Capitulum. Epheſ. 5.

IMplémini Spíritu ſancto, loquentes vobiſmetipſis in pſalmis, & hymnis, & cánticis ſpirituálibus, cantantes & pſallentes in córdibus veſtris Dómino, grátias agentes ſemper pro ómnibus in nómine Dómini noſtri Jeſu Chriſti, Deo & Patri.

℟. *br.* Exaltáte Dóminum * Deum noſtrum, * Allelúia, allelúia. Exaltáte. ℣. Et adoráte in monte ſancto ejus, * quóniam ſanctus Dóminus, * Allelúia. Glória Patri. Exaltáte Dóminum. *Pſ.* 98.

℣. Tu Dóminus altíſſimus ſuper omnem terram: ℟. Nimis exaltátus es ſuper omnes deos. *Pſ.* 96.

AD II. VESPERAS.

Ant. SCimus quòd nullus 3. a. eſt Deus niſi unus: nam etſi ſunt qui dicantur dii ſive in cœlo ſive in terra, nobis tamen unus Deus. 1. *Cor.* 8.

Ant. 4. E. Nobis unus Deus Pater, ex quo ómnia & nos in illum. 1. *Cor.* 8.

Ant. 6. C. Unus Dóminus Jeſus Chriſtus, per quem ómnia, & nos per ipſum. 1. *Cor.* 8.

Ant. 8. G. Unus Spíritus, unus Dóminus, una fides, unum baptiſma. *Eph.* 4.

Ant. 1. g. Ipſe Spíritus teſtimónium reddit ſpirítui noſtro, quòd ſumus hærédes quidem Dei, cohærédes autem Chriſti. *Rom.* 8.

Capitulum. 2. Cor. 13.

GRátia Dómini noſtri Jeſu Chriſti, & cáritas Dei, & communicátio ſancti Spíritûs ſit cum ómnibus vobis.

Hymnus, Ter ſancte. *ut in I. Veſperis*, 153.

℣. Benedictum nomen majeſtátis ejus in æternum: ℟. Et replébitur majeſtáte ejus omnis terra. *Pſ.* 71.

Ad Magníficat. Ant. 4. E. Electis ſecundùm præſciéntiam Dei Patris in ſanctificatiónem Spíritûs, in obediéntiam, & aſperſiónem ſánguinis Jeſu Chriſti, grátia & pax. 1. *Petr.* 1.

Oratio, Omnípotens ſempitérne Deus, *ut ſuprà*, *ad Laudes*.

Pro Commem. Dominicæ.

Ant. Non eſt diſcípulus ſuper magiſtrum; perfectus autem omnis erit, ſi ſit ſicut magiſter ejus. *Luc.* 6.

℣. In Deo laudábimur totâ die; ℟. Et in nómine tuo confitébimur in ſǽculum. *Pſ.* 43.

Oratio, Deus, in te ſperántium. 160.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi de Dominica. Antiphona ut herì, 154.

IN FERIIS PER ANNUM.

Omnia dicuntur ut in Pſalterio, prater ea quæ ſunt propria unicuique Feriæ.

FERIA SECUNDA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 2.

FIlii Heli, filii Bélial, neſcientes Dóminum, neque officium ſacerdótum ad pópulum: ſed quicumque immolaſſet víctimam, veniébat puer ſacerdótis, dum coquerentur carnes, & habébat fuſcínulam tridentem in manu ſua, & mittébat eam in lebétem, vel in caldáriam, aut in ollam, ſive in cácabum; & omne quod levábat fuſcínula, tollébat ſacerdos ſibi: ſic faciébant univerſo Iſraël veniéntium in Silo. Etiam ántequàm adolérent ádipem, veniébat puer ſacerdótis, & dicébat immolanti: Da mihi carnem, ut coquam ſacerdóti; non enim accí-

tium à te carnem coctam, ſed crudam. Dicebatque illi ímmolans: Incendátur primùm juxta morem hódie adeps, & tolle tibi quantumcumque desíderat ánima tua. Qui reſpondens aiébat ei: Nequáquam; nunc enim dabis, alióquin tollam vi. Erat ergo peccátum puerórum grande nimis coram Dómino; quia retrahébant hómines à ſacrifício Dómini.

℟. Dilectus à Dómino Deo ſuo Sámuel Prophéta Dómini, renovávit impérium: * In lege Dómini congregatiónem judicávit; & cógnitus eſt in verbis ſuis fidélis, quia vidit Deum lucis. ℣. Deus ſorte diſtríbuit pátribus terram, & poſt hæc dedit Júdices uſque ad Sámuel Prophétam. * In lege. *Eccli. 46. Act.* 13.

Lectio ij.

SAmuel autem miniſtrábat ante fáciem Dómini, puer, accinctus ephod líneo. Et túnicam parvam faciébat ei mater ſua, quam afferébat ſtatútis diébus, aſcendens cum viro ſuo, ut immoláret hóſtiam ſolémnem. Et benedixit Heli Elcanæ, & uxóri ejus; dixítque ei: Reddat tibi Dóminus ſemen de mulíere hac pro fœnore quod commodáſti Dómino. Et abiérunt in locum ſuum. Viſitávit ergo Dóminus Annam, & concépit, & péperit tres fílios, & duas fílias; & magnificátus eſt puer Sámuel apud Dóminum.

℟. Dixit Sámuel ad univérſum Iſrael: Nolíte declináre poſt vana quæ non próderunt vobis; & non derelinquet Dóminus pópulum ſuum. Quòd * Si perſeveravéritis in malítia, períbitis. ℣. Neſcítis quóniam ſervi eſtis ejus cui obedítis, ſive peccáti ad mortem, ſive obeditiónis ad juſtítiá. * Si. *1. Reg. 12. Rom. 6.*

Lectio iij.

HEli autem erat ſenex valde, & audívit ómnia quæ faciébant fílii ſui univérſo Iſraéli, & quómodò dormiébant cum muliéribus quæ obſervábant ad óſtium tabernáculi; & dixit eis: Quare fácitis res hujuſcémodi, quas ego aúdio, res péſſimas, ab omni pópulo? Nolíte, fílii mei; non enim eſt bona fama quam ego aúdio, ut tránſgredi faciátis pópulum Dómini. Si peccáverit vir in virum, placári ei poteſt Deus: ſi autem in Dóminum peccáverit vir, quis orábit pro eo? Et non audiérunt vocem patris ſui; quia vóluit Dóminus occídere eos. Puer autem Sámuel proficiébat, atque creſcébat, & placébat tam Dómino quàm homínibus.

℟. Si in toto corde veſtro revertímini ad Dóminum, * Auferte deos aliénos de médio veſtri, & † Præparáte corda veſtra Dómino, &

ſervíte ei ſoli. ℣. Genus cùm ſimus Dei, non debémus æſtimáre auro, aut argento, aut lápidi Divínum eſſe símile. * Auferte. Glória Patri. † Præparáte corda veſtra Dómino. 1. *Reg.* 8. *Act.* 17.

CANON.

Ex Statútis Provinciálibus ſancti Edmundi, Cantuarienſis Archiepíſcopi.

Circa ann. 1236. *Can.* 39.

SÆpiùs dicátur Láicis, ne expectent diu adventum Epíſcopi pro Confirmatióne; ſed addúcant púeros ad eum, niſi eum adeſſe audíerint prope quàm citiùs póterint.

FERIA TERTIA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 3.

PUer Sámuel miniſtrábat Dómino coram Heli, & ſermo Dómini erat pretióſus in diébus illis, non erat víſio manifeſta. Factum eſt ergo in die quadam Heli jacébat in loco ſuo, & óculi ejus caligáverant, nec póterat vidére: lucerna Dei ántequàm extinguerétur, Sámuel dormiébat in templo Dómini, ubi erat Arca Dei. Et vocávit Dóminus Sámuel. Qui reſpondens, ait: Ecce ego. Et cucurrit ad Heli, & dixit: Ecce ego; vocaſti enim me. Qui dixit: Non vocávi; revértere, & dormi. Et ábiit, & dormívit. Et adjécit Dóminus rurſum vocáre Samuélem. Conſurgenſque Sámuel ábiit ad Heli, & dixit: Ecce ego; q vocaſti me. Qui reſpond Non vocávi te, fili mi; vértere, & dormi. Po Sámuel necdum ſciébat I minum, neque revelá fúerat ei ſermo Dómini.

℟. Deus plebis Iſrael e xit patres noſtros de te Ægypti, & dedit eis Júdi uſque ad Sámuel Prop tam: exinde poſtulaver regem; * Et dedit illis D Saül virum de tribu Bén min. ℣. Dixérunt maj natu Iſrael Samuéli: Con tue nobis regem, ut júdi nos; * Et dedit illis D Saül virum de tribu B jamin. *Act.* 13. 1. *Reg.*

Lectio ij.

ET adjécit Dóminus, vocávit adhuc Samuél tértiò. Qui conſurgens á ad Heli, & ait: Ecce e quia vocaſti me. Intell ergo Heli quia Dóminus cáret púerum; & ait ad muélem: Vade, & dor & ſi deinceps vocáverit dices: Lóquere, Dómi quia audit ſervus tuus. A ergo Sámuel, & dorm in loco ſuo. Et venit Dó nus, & ſtetit; & vocá ſicut vocáverat ſecundò: muel, Sámuel. Et ait muel: Lóquere, Dómi quia audit ſervus tuus. dixit Dóminus ad Sam lem: Ecce ego fácio bum in Iſrael; quod quic que audíerit, tínnient ar aures ejus. In die illa ſt tábo adverſùm Heli ón

que locútus ſum ſuper domum ejus: incípiam, & complébo. Prædixi enim ei quòd judicatúrus eſſem domum ejus in æternum, propter iniquitátem, eò quòd nóverat indignè ágere fílios ſuos, & non corripúerit eos. Idcirco jurávi dómui Heli, quòd non expiétur iníquitas domûs ejus víctimis & munéribus uſque in æternum. Dormívit autem Sámuel uſque manè, aperuitque óſtia domûs Dómini. Et Sámuel timébat indicáre viſiónem Heli.

℟. Dixit Sámuel ad Saül: Pércute Amalec, non parcas ei: & pepercit Saül Agag. Et ait Sámuel ad Saül: * Pro eo quòd abjeciſti ſermónem Dómini, abjécit te Dóminus. ℣. Quicumque totam legem ſerváverit, offendat autem in uno, factus eſt ómnium reus: * Pro eo. 1. *Reg.* 15. *Jac.* 2.

Lectio iij.

VOcávit ergo Heli Samuélem, & dixit: Sámuel fili mi? Qui reſpondens, ait: Præſtò ſum. Et interrogávit eum: Quis eſt ſermo quem locútus eſt Dóminus ad te? oro te ne celáveris me: hæc fáciat tibi Deus, & hæc addat, ſi abſcónderis à me ſermónem ex ómnibus verbis quæ dicta ſunt tibi. Indicávit ítaque ei Sámuel univerſos ſermónes, & non abſcondit ab eo. Et ille reſpondit: Dóminus eſt: quod bonum eſt in óculis ſuis fáciat. Crevit autem Sámuel, & Dóminus erat cum eo, & non cécidit ex ómnibus verbis ejus in terram. Et cognóvit univerſus Iſrael à Dan uſque Berſabée quòd fidélis Sámuel Prophéta eſſet Dómini. Et áddidit Dóminus ut apparéret in Silo, quóniam revelátus fúerat Dóminus Samuéli in Silo, juxta verbum Dómini. Et evénit ſermo Samuélis univerſo Iſraéli.

℟. Numquid vult Dóminus holocauſta & víctimas, & non pótius ut obediátur voci Dómini? * Mélior eſt enim obediéntia quàm víctimæ. ℣. Qui permánſerit in lege factor óperis, hic beátus in facto ſuo erit: * Mélior eſt. Glória Patri. * Mélior eſt. 1. *Reg.* 15. *Jac.* 1.

CANON.

Ex Concílio Lambethenſi.

Anno 1281. *Can.* 5.

COnfirmatiónis Sacramentum multi négligunt temerárie, quia deſunt forſan ad tália vígiles hortatóres; ádeò ut ſint plures, imò innúmeri, inveteráti diérum malórum, qui nondum Confirmatiónis grátiam accepérunt. Cui negligéntiæ damnábili obviantes, ſtatúimus ut nullus ad ſacramentum córporis & ſánguinis Dómini extra mortis artículum admittátur, niſi fúerit confirmátus, vel niſi fúerit à receptióne Confirmatiónis rationabíliter impedítus.

FERIA QUARTA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 4.

ET factum eſt in diébus illis, convenérunt Philíſthiim in pugnam : & egreſſus eſt Iſrael óbviàm Philíſthiim in prælium, & caſtrametátus eſt juxta Lápidem adjutórii. Porrò Philíſthiim venérunt in Aphec, & inſtruxérunt áciem contra Iſrael. Inito autem certámine, terga vertit Iſrael Philíſthæis ; & cæſa ſunt in illo certámine paſſim per agros, quaſi quátuor míllia virórum. Et reverſus eſt pópulus ad caſtra ; dixeruntque majóres natu de Iſrael : Quare percuſſit nos Dóminus hódie coram Philíſthiim ? Afferámus ad nos de Silo Arcam fœderis Dómini, & véniat in médium noſtrî, ut ſalvet nos de manu inimicórum noſtrórum. Miſit ergo pópulus in Silo, & tulérunt inde Arcam fœderis Dómini exercítuum ſedentis ſuper Chérubim ; erantque duo fílii Heli cum Arca fœderis Dei, Ophni & Phínees.

℟. Dilectus à Dómino Deo ſuo Sámuel Prophéta Dómini, renovávit impérium : * In lege Dómini congregatiónem judicávit, & cognitus eſt in verbis ſuis fidélis, quia vidit Deum lucis. ℣. Deus ſorte diſtríbuit pátribus terram, & poſt hæc dedit Júdices uſque ad Sámuel Prophétam. * In lege. *Eccli. 46. Act. 13.*

Lectio ij.

PUgnavérunt ergo Philíſthiim, & cæſus eſt Iſrael, & fugit unuſquiſque in tabernáculum ſuum : & facta eſt plaga magna nimis ; & cecidérunt de Iſrael triginta míllia péditum. Et Arca Dei capta eſt : duo quoque filii Heli mórtui ſunt, Ophni & Phínees. Currens autem vir de Bénjamin ex ácie, venit in Silo in die illa, ſciſſâ veſte, & conſperſus púlvere caput. Cùmque ille veniſſet, Heli ſedébat ſuper ſellam contra viam ſpectans. Erat enim cor ejus pavens pro Arca Dei. Vir autem ille poſtquàm ingreſſus eſt, nuntiávit urbi ; & ululávit omnis cívitas. Et audívit Heli ſónitum clamóris, dixitque : Quis eſt hic ſónitus tumultûs hujus ? At ille feſtinávit, & venit, & nuntiávit Heli.

℟. Dixit Sámuel ad univerſum Iſrael : Nolíte declináre poſt vana quæ non próderunt vobis ; & non derelinquet Dóminus pópulum ſuum. Quòd * Si perſeveravéritis in malítia, períbitis. ℣. Neſcítis quóniam ſervi eſtis ejus cui obedítis ; ſive peccáti ad mortem, ſive obeditiónis ad juſtítiam. * Si perſeveravéritis. *1. Reg. 12. Rom. 6.*

Lectio iij.

HEli autem erat nonaginta & octo annórum, & óculi ejus caligáverant, & vidére non póterat. Et dixit ad Heli : Ego ſum qui veni

de prælio, & ego qui de ácie fugi hódie. Cui ille ait: Quid actum eſt, fili mi? Reſpondens autem ille qui nuntiábat: Fugit, inquit, Iſrael coram Philiſthiim, & ruína magna facta eſt in pópulo: inſuper & duo filii tui mórtui ſunt, Ophni & Phínees, & Arca Dei capta eſt. Cùmque ille nominaſſet Arcam Dei, cécidit de ſella retrórsùm juxta óſtium, & fractis cervícibus mórtuus eſt. Senex enim erat vir, & grandævus: & ipſe judicávit Iſrael quadraginta annis. Nurus autem ejus, uxor Phínees, prægnans erat, vicinaque partui: & audíto núntio quòd capta eſſet Arca Dei, & mórtuus eſſet ſocer ſuus, & vir ſuus, incurvávit ſe, & péperit; irrúerant enim in eam dolóres ſúbiti. In ipſo autem momento mortis ejus, dixérunt ei quæ ſtabant circa eam: Ne tímeas, quia filium peperiſti.

℞. Si in toto corde veſtro revertímini ad Dóminum, * Auferte deos aliénos de médio veſtri, † Præparáte corda veſtra Dómino, & ſervíte ei ſoli. ℣. Genus cùm ſimus Dei, non debémus æſtimáre auro, aut argento, aut lápidi Divínum eſſe ſimile.* Auferte deos aliénos. Glória Patri. † Præparáte. 1. *Reg.* 8. *Act.* 17.

C A N O N.

Ex Synodo Albienſi.
Anno 1254. *Can.* 18.

QUia compérimus quòd propter ignorántiam articulórum fidei plúrimi erravérunt, púeri à ſepténnio & ſuprà ad Eccléſiam à paréntibus adducantur diébus Domínicis & Feſtívis, ut in fide Cathólica inſtruantur, & Credo in Deum, Pater noſter, & Salutatiónem beátæ Vírginis addiſcant.

¶ *Si craſtinà die occurrat Feſtum Solemne-minus, aut ſuprà, transfertur in Feriam ſextam ſequentem, etiamſi ſit Feſtum Annuale alicujus loci proprium; tunc de eo fiet Commemoratio in II. Veſperis Feſti Corporis Chriſti.*

Si verò occurrat Feſtum duplex, transfertur poſt Octavam.

Fiet verò de Duplici quocumque intrà Octavam occurrente, exceptâ Dominicâ.

De Feſto Semiduplici vel Simplici nulla fit Commem. in ipſo die Feſti Corporis Chriſti, neque transferuntur; ſola verò de iis fiet Commem. quocumque die intrà Octavam inciderint.]

IN FESTO CORPORIS CHRISTI.

ANNUALE-MAJUS.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria.

Ant. 1. D. REdémit Dóminus Jacob, & liberávit eum: & vénient, & laudábunt in monte Sion; & cónfluent ad bona Dómini ſuper frumento & vino. *Jerem.* 41.

Ant. 2. D. Conſolábor eos, & lætificábo à dolóre ſuo: & inebriábo ánimam ſacerdótum pinguédine, ait Dóminus. *Jerem.* 31.

Ant. 3. a. Tríticum cómedent, & vinum bibent in átriis ſanctis meis. *Iſ.* 62.

Ant. 4. E. Erit ánima eórum quaſi hortus irríguus; & ultrà non eſúrient: & pópulus meus bonis meis adimplébitur. *Jerem.* 31.

Ant. 5. C. Audíte audientes me, & comédite bonum: & fériam vobiſcum pactum ſempiternum. *Iſ.* 55.

Capitulum. Eccli. 24.

MEmória mea in generatiónes ſeculórum. Qui edunt me, adhuc eſúrient; & qui bibunt me, adhuc ſítient. Qui audit me, non confundétur.

℟. Memóriam fecit mirabílium ſuórum miſéricors & miſerátor Dóminus; * Eſcam dedit timéntibus ſe: † Memor erit in ſéculum teſtamenti ſui. ℣. Jeſus cùm dilexiſſet ſuos, qui erant in mundo, in finem dilexit eos. * Eſcam dedit. Glória Patri. † Memor erit. *Pſ.* 110. *Joan.* 13.

Hymnus. S. Th. Aq.

PAnge, lingua, glorióſi
Córporis myſtérium,
Sanguiniſque pretióſi,
Quem in mundi prétium
Fructus ventris generóſi
Rex effúdit géntium.

Nobis datus, nobis natus
Ex intacta Vírgine,
Et in mundo converſátus,
Sparſo verbi ſémine,
Sui moras incolátûs
Miro clauſit órdine.

In ſuprémæ nocte cœnæ
Recumbens cum frátribus,
Obſervátâ lege plenè
Cibis in legálibus,
Cibum turbæ duodénæ
Se dat ſuis mánibus.

Verbum caro panem verum
Verbo carnem éfficit;
Fitque ſanguis Chriſti merum:
Et ſi ſenſus déficit,
Ad firmandum cor ſincérum
Sola fides ſúfficit.

Tantum

ergo Sacramen-

cérnui :
n documentum
æ rítui :
s ſupplementum
eféctui.
, Genitóque
ilátio ,
or, virtus quoque
edíctio :
ab utróque
laudátio. Amen.
n magna multi-
dinis tuæ, Dó-
Quam abſcondiſti
te ! *Pſ.* 30.
ificat. *Ant.* 6. F.
ientes, veníte ad
peráte, & comé-
veníte ad me, &
ia veſtra, allelúia.

Oratio.

e Deus, qui tran-
is ex hoc mundo
i, in Sacramento
i nobiſcum rema-
iſti: concéde, quæ-
t te velátum ado-
terris, revelátâ
ácie contemplári
: in cœlis ; Qui
egnas.

MPLETORIUM.

mi de Feria.

. a. Agnum ófferes
um, in odórem ſua-
acrifícium eſt Dó-
olatióne perpétuâ.

Nunc dimittis.
Fecit nos regnum,
ótes Deo & Patri
ſi glória & impé-
lelúia. *Apoc.* 1.
i *Æſtivo. Bleſ.*

Ad Hymn. Grates. *Doxol.* Qui carne . &c. *infrà*, 176.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Panem vitæ Jeſum Chriſtum Dóminum, * Veníte, adorémus. *Joan.* 6.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus. S. Th. Aq.

SAcris ſolémniis Juncta ſint gáudia,
Et ex præcórdiis Sonent præcónia :
Recédant vétera ; Nova ſint ómnia,
Corda, voces, & ópera.
Noctis recólitur Cœna noviſſima,
Quâ Chriſtus créditur Agnum & ázyma
Dediſſe frátribus, Juxta legítima
Priſcis indulta pátribus.
Poſt agnum typicum, Explétis épulis,
Corpus Domínicum Datum diſcípulis,
Sic totum ómnibus, Quod totum ſíngulis,
Ejus fatémur mánibus.
Dedit fragílibus Córporis férculum :
Dedit & triſtibus Sánguinis póculum,
Dicens, Accípite Quod trado váſculum :
Omnes ex eo bíbite.
Sic ſacrifícium Iſtud inſtítuit,
Cujus offícium Committi vóluit
Solis preſbyteris, Quibus ſic cóngruit
Ut ſumant, & dent céteris.
Panis angélicus Fit panis hóminum :

Dat panis cœlicus Figúris términum :
O res mirábilis ! Mandúcat Dóminum
Pauper, ſervus, & húmilis.
Te, trina Déitas Unaque, póſcimus ;
Sic nos tu víſitas, Sicut te cólimus :
Per tuas ſémitas Duc nos quò téndimus,
Ad lucem quam inhábitas. Amen.

IN I. NOCTURNO.

In Pſ. Conſerva me, 15.
Ant. 1. Non congregábo conventícula de ſánguinibus : Dóminus pars hæreditátis meæ & cálicis mei.
In Pſ. Dñus regit me, 22.
Ant. 2. D. Calix meus inébrians quàm præclárus eſt !
In Pſ. Júdica me, 42.
Ant. 3. Circúmdabo altáre tuum, Dómine, ut áudiam vocem laudis, & enárrem mirabília tua.
℣. Acceptábis, Dómine, ſacrifícium juſtítiæ, ℟. Oblatiónes & holocauſta. *Pſ.* 50.

De libro Exodi.

Lectio j. Cap. 12.

Dixit Dóminus ad Móyſen & Aaron in terra Ægypti : Menſis iſte vobis princípium ménſium : primus erit in ménſibus anni. Loquímini ad univerſum cœtum filiórum Iſrael, & dícite eis : Décima die menſis hujus tollat unuſquiſque agnum per famílias & domos ſuas. Sin autem minor eſt númerus ut ſufficere poſſit ad veſcendum

agnum, aſſúmet vic
ſuum qui junctus eſt
mui ſuæ, juxta núm
animárum quæ ſufficere
ſunt ad eſum agni. Eri
tem agnus abſque mác
máſculus, annículus :
quem ritum tollétis &
dum. Et ſervábitis eum
ad quartam décimam
menſis hujus : immol
que eum univerſa mult
filiórum Iſrael ad véſpe
Et ſument de ſánguine
ac ponent ſuper utru
poſtem, & in ſuperlin
ribus domórum in q
cómedent illum. Et
carnes nocte illâ aſſas
& ázymos panes cum l
cis agréſtibus.

℟. Immolábit agnum
titúdo filiórum Iſrael a
peram Paſchæ ; &
carnes & ázymos pa
* Quicumque comédet
mentátum, períbit. ℣
cha noſtrum immolát
Chriſtus : ítaque epul
in ázymis ſinceritátis
ritátis : * Quicumque
derit. *Exod.* 12. 1. C

Lectio ij. Cap.

Locútus eſt autem
minus ad Móyſen
cens : Audívi murmu
nes filiórum Iſrael, lo
ad eos : Véſpere com
carnes, & manè ſatural
pánibus ; ſcietíſque quia
ſum Dóminus Deus v
Factum eſt ergo véſpe
aſcendens, coturnix c
nuit caſtra : manè q
ros jácuit per circúitu

ſtrorum. Cùmque operuiſſet ſuperficiem terræ, appáruit in ſolitúdine minútum, & quaſi pilo tuſum, in ſimilitúdinem pruínæ ſuper terram. Quod cùm vidiſſent filii Iſrael, dixérunt ad ínvicem: Manhu? quod ſignificat, Quid eſt hoc? ignorábant enim quid eſſet. Quibus ait Móyſes: Iſte eſt panis quem Dóminus dedit vobis ad veſcendum.

℟. Appáruit in ſolitúdine minútum in ſimilitúdinem pruínæ ſuper terram. Quod cùm vidiſſent filii Iſrael, ait eis Móyſes: * Iſte eſt panis quem Dóminus dedit vobis ad veſcendum. ℣. Non Móyſes dedit vobis panem de cœlo; ſed Pater meus dat vobis panem de cœlo verum. * Iſte eſt. *Exod.* 16. *Joan.* 6.

De libro tértio Regum.

Lectio iij. Cap. 19.

VEnit Elías in Berſabée Juda, & dimíſit ibi púerum ſuum, & perrexit in deſértum viam uníus diéi. Cùmque veniſſet, & ſedéret ſubter unam juníperum, petívit ánimæ ſuæ ut morerétur, & ait: Súfficit mihi, Dómine, tolle ánimam meam; neque enim mélior ſum quàm patres mei. Projecítque ſe, & obdormívit in umbra juníperi: & ecce Angelus Dómini tétigit eum, & dixit illi: Surge, & cómede. Reſpéxit, & ecce ad caput ſuum ſubcinerítius panis, & vas aquæ: comédit ergo, & bibit, & rurſum obdormívit. Reverſúſque eſt Angelus Dómini ſecúndò, & tétigit eum, dixítque illi: Surge, cómede; grandis enim tibi reſtat via. Qui cùm ſurrexiſſet, comédit & bibit, & ambulávit in fortitúdine cibi illíus quadraginta diébus & quadraginta nóctibus, uſque ad montem Dei Horeb.

℟. Reſpexit Elías, & ecce ad caput ſuum ſubcinerícius panis, & vas aquæ: comédit ergo & bibit, & ambulávit uſque ad montem Dei * In fortitúdine cibi illíus. ℣. Si quis manducáverit ex hoc pane, vivet in ætérnum * In fortitúdine cibi illíus. Glória. * In fortitúdine. *Rep.* ℟. Reſpexit. *uſque ad* ℣. 3. *Reg.* 19. *Joan.* 6.

IN I. NOCTURNO.

In Pſ. Quemádmodùm. *cum ſua diviſione,* 78. *Ant.* 5. C. Tranſíbo in locum tabernáculi admirábilis, uſque ad domum Dei: in voce exultatiónis & confeſſiónis ſonus epulantis.

In Pſ. Júdica me. 78. *Ant.* 7. d. Introíbo ad altáre Dei, ad Deum qui lætíficat juventútem meam.

In Pſ. Te decet. 74. *Ant.* 4. E. Timébunt qui hábitant términos, à ſignis tuis: paraſti cibum illórum, quóniam ita eſt præparátio ejus.

℣. Replébimur in bonis domûs tuæ: ℟. Sanctum eſt templum tuum, mirábile in æquitáte. *Pſ.* 64.

Sermo ſancti Thomæ Aquinátis.

Opuſc. 57. *Lectio iv.*

IMmenſa divínæ largitátis beneſícia exhíbita pópulo Chriſtiáno, inæſtimábilem ei cónferunt dignitátem. Neque enim eſt aut fuit aliquando tam grandis nátio, quæ hábeat deos appropinquantes ſibi, ſicut adeſt nobis Deus noſter. Unigénitus ſíquidem Dei Fílius ſuæ divinitátis volens nos eſſe partícipes, noſtram natúram aſſumpſit, ut hómines deos fáceret factus homo. Et hoc ínſuper quod de noſtro aſſumpſit, totum nobis cóntulit ad ſalútem. Corpus namque ſuum pro noſtra reconciliatióne in ara crucis hóſtiam óbtulit Deo Patri: ſánguinem ſuum fudit in prétium ſimul & lavácrum; ut redempti à miſerábili ſervitúte, à peccátis ómnibus mundarémur. Et ut tanti beneſícii jugis in nobis manéret memória, corpus ſuum in cibum, & ſánguinem ſuum in potum, ſub ſpécie panis & vini ſumendũ, fidélibus derelíquit.

℟. Dixit Jeſus Judæis: Panis quem ego dabo, caro mea eſt pro mundi vita. * Litigábant ergo, dicentes ad ínvicem: Quómodò poteſt hic nobis dare carnem ſuam ad manducandum? ℣. Oblíti ſunt benefactórum ejus, & mirabílium ejus quæ oſtendit eis. * Litigábant. *Joan.* 6. *Pſ.* 77.

Lectio v.

O Pretióſum & admirandum convívium, ſalutíferum, & omni ſuavitáte replétum! Quid enim hoc convívio pretióſius eſſe poteſt; in quo non carnes vitulórum & hircórum, ut olim in lege, ſed nobis Chriſtus ſumendus propónitur verus Deus? Quid hoc Sacramento mirabílius? In ipſo namque panis & vinum in corpus & ſánguinem Chriſti ſubſtantiáliter convertuntur, Ideóque Chriſtus Deus & homo perfectus, ſub módici panis & vini ſpécie continétur. Manducátur ítaque à fidélibus, ſed mínimè lacerátur; quinímò, divíſo Sacramento, ſub quálibet diviſiónis partícula íntegra perſevérat. Accidéntia étiam ſine ſubjecto in eódem exiſtunt; ut fides locum hábeat, dum viſíbile inviſibíliter ſúmitur ſub aliéna ſpécie occultátum; & ſenſus à deceptióne immúnes reddantur, qui de accidéntibus júdicant ſibi notis.

℟. Cœnántibus diſcípulis, accépit Jeſus panem, & * Benedixit, ac fregit, deditque eis, & ait: Accípite, & comédite; hoc eſt corpus meum. ℣. Panem cœli dedit eis: panem Angelórum manducávit homo. * Benedixit. *Matth.* 26. *Pſ.* 77.

Lectio vj.

NUllum étiam Sacramentum eſt iſto ſalúbrius, quo purgantur peccáta, vitia

tutes augentur, & mens ómnium ſpirituálium chariſmatum abundántiâ impinguátur. Offertur in Eccléſia pro vivis & mórtuis, ut ómnibus proſit quod eſt pro ſalúte ómnium inſtitútum. Suavitátem dénique hujus Sacramenti nullus dignè exprímere ſúfficit; per quod ſpirituális dulcédo in ſuo fonte guſtátur, & recólitur memória illíus, quam in ſua paſſióne Chriſtus monſtrávit, excellentíſſimæ caritátis. Unde ut árctiùs hujus caritátis imménſitas fidélium córdibus infigerétur, in última cœna, quando Paſchâ cum diſcípulis celebráto, tranſitúrus erat de hoc mundo ad Patrem, hoc Sacramentum inſtítuit, tamquam paſſiónis ſuæ memoriále perenne, figurárum véterum impletívum, miraculórum ab ipſo factórum máximum, & de ſua contriſtátis abſéntia ſolátium ſinguláre.

℟. Accépit Jeſus cálicem, poſtquàm cœnávit, dicens: Hic calix novum teſtamentum eſt in meo ſánguine; * Hoc fácite in meam commemoratiónem. ℣. Hic eſt ſanguis fœderis quod Dóminus pépigit vobiſcum; * Hoc fácite. Glória. * Hoc fácite. *Repet.* ℟. Accépit. *uſque ad* ℣. 1. *Cor.* 11. *Exod.* 24.

IN III. NOCTURNO.

In Pſalm. Exultáte. 91.
Ant. 8. G. Cibávit eos ex ádipe frumenti; & de petra, melle ſaturávit eos.

In Pſ. Quàm dilecta. 96.
Ant. 6. F. Cor meum & caro mea exultavérunt in Deum vivum.

In Pſ. Cantáte.... omnis terra. 42. *Ant.* 3. a. Afferte Dómino glóriam & honórem: adoráte Dóminum in átrio ſancto ejus.

℣. Guſtáte, & vidéte quóniam ſuávis eſt Dóminus: ℟. Beátus vir qui ſperat in eo. *Pſ.* 33.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 6.

IN illo témpore; Dixit Jeſus turbis Judæórum: Caro mea verè eſt cibus, & ſanguis meus verè eſt potus. Et réliqua.

Homília ſancti Hilárii Epíſcopi.

De Trinit. Lib. 8. *n.* 13. *& ſeq.*

SI verè carnem córporis noſtri Chriſtus aſſumpſit, & verè homo ille qui ex María natus fuit, Chriſtus eſt, noſque verè ſub myſtério carnem córporis ſui ſúmimus; (& per hoc unum érimus, quia Pater in eo eſt, & ille in nobis:) quómodò voluntátis únitas aſſéritur, cùm naturális per Sacramentum propríetas perfectæ Sacramentum ſit unitátis? Non eſt humáno aut ſéculi ſenſu in Dei rebus loquendum. Quæ ſcripta ſunt, legámus; & quæ legérimus, intelligámus: & tum perfectæ fídei officio fungémur. De natu-

tráli enim in nobis Chriſti veritáte quæ dícimus, niſi ab eo didícimus, ſtultè atque impiè dícimus. Ipſe enim ait: Caro mea verè eſt eſca, & ſanguis meus verè eſt potus: qui edit carnem meam, & bibit ſánguinem meum, in me manet, & ego in eo. De veritáte carnis & ſánguinis non relictus eſt ambigendi locus. Nunc enim, & ipſíus Dómini profeſſióne, & fide noſtrâ, verè caro eſt, & verè ſanguis eſt. Et hæc accepta atque hauſta id effíciunt, ut & nos in Chriſto, & Chriſtus in nobis ſit. Anne hoc véritas non eſt? Contingat planè his verum non eſſe, qui Chriſtum Jeſum verum eſſe Deum dénegant.

℟. Caro mea verè eſt cibus, & ſanguis meus verè eſt potus: * Qui mandúcat meam carnem, & bibit meum ſánguinem, in me manet, & ego in illo. ℣. Comédite, amíci, & bíbite; & inebriámini, cariſſimi. * Qui mandúcat. *Joan. 6. Cant. 5.*

Lectio viij.

Eſt ergo in nobis ipſe per carnem, & ſumus in eo, dum ſecum hoc quod nos ſumus, in Deo eſt. Quàm autem in eo per Sacramentum communicátæ carnis & ſánguinis ſimus, ipſe teſtátur, dicens: Et hic mundus me jam non videt: vos autem me vidébitis, quóniam ego vivo, & vos vivétis; quóniam ego in Patre meo,

& vos in me, & ego in
bis. Si voluntátis tant
unitátem intélligi vell
cur gradum quemdam at
órdinem conſummandæ u
tátis expóſuit? niſi, ut c
ille in Patre per natúr
divinitátis eſſet, nos co
in eo per corporálem
nativitátem, & ille ruſ
in nobis per ſacramentó
ineſſe myſtérium crederé
ac ſic perfecta per Medi
rem únitas docerétur,
nobis in ſe manéntibus,
manéret in Patre, & in
tre manens manéret in
bis, & ita ad unitátem
tris proficerémus; cùm
in eo naturáliter ſecun
nativitátem ineſt, nos
que in eo naturáliter in
mus, ipſo in nobis natu
ter permanente.

℟. Sicut miſit me vi
Pater, & ego vivo pro
Patrem: * Et qui mand
me, & ipſe vivet pro
me. ℣. Ecce ſervi mei
medent, ecce ſervi me
bent; & exultábo & ga
bo in pópulo meo: * Et
Joan. 6. Iſ. 65.

Lectio ix.

Quàm autem naturál
nobis hæc únitas
ipſe ita teſtátus eſt: Qui
carnem meam, & bibit
guinem meum, in me
net, & ego in eo. Non e
quis in eo erit, niſi in
ipſe fúerit; ejus tantù
ſe aſſumptam habens
nem, qui ſuam ſúmp
Perfectæ autem hujus u

ſacramentum ſupérius jam docúerat, dicens: Sicut miſit me vivens Pater, & ego vivo per Patrem; & qui manducáverit meam carnem, & ipſe vivet per me. Vivit ergo per Patrem; & quo modo per Patrem vivit, eódem modo nos per carnem ejus vívimus. Omnis enim comparátio ad intelligéntiæ formam præſúmitur; ut id de quo ágitur, ſecúndum propóſitum exemplum aſſequátur. Hæc ergo vitæ noſtræ cauſa eſt, quòd in nobis carnálibus manentem per carnem Chriſtum habémus, victúris nobis per eum ea conditióne quâ vivit ille per Patrem. Si ergo nos naturáliter ſecúndum carnem per eum vívimus, id eſt, natúram carnis ſuæ adepti; quómodò non naturáliter ſecúndùm ſpíritum in ſe Patrem hábeat, cùm vivat ipſe per Patrem?

℟. Unus panis & unum corpus multi ſumus, * Omnes qui de uno pane & de uno cálice participámus. ℣. Paráſti in dulcédine tua páuperi, Deus, qui habitáre facis unánimes in domo, * Omnes qui de uno pane. Glória Patri. * Omnes. *Repet.* ℟. Unus panis. *uſque ad* ℣. 1. *Cor.* 10. *Pſ.* 67.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Sicut ádipe & pinguédine repleátur ánima mea: ℟. Et lábiis exultatiónis laudábit os meum. *Pſ.* 62.

AD LAUDES.

Pſalmi de Dominica.

Ant. 1. g. Dixit Jeſus: Panis Dei eſt, qui de cœlo deſcendit, & dat vitam mundo. *Joan.* 6.

Ant. 2. D. Amen, amen dico vobis: Ego ſum panis vivus qui de cœlo deſcendi. *Joan.* 6.

Ant. 3. c. Niſi manducavéritis carnem Filii hóminis, & bibéritis ejus ſánguinem, non habébitis vitam in vobis. *Joan.* 6.

Ant. 4. d. Qui mandúcat.

Canticum. Prov. 9.

Sapiéntia ædificávit ſibi domum, * excidit columnas ſeptem.

Immolávit víctimas ſuas, & miſcuit vinum, & propóſuit menſam ſuam.

Miſit ancillas ſuas, ut vocárent ad arcem, * & ad mœnia civitátis:

Si quis eſt párvulus, véniat ad me; * & inſipiéntibus locúta eſt:

Veníte, comédite panem meum, * & bíbite vinum quod míſcui vobis.

Relínquite infántiam, & vívite, * & ambuláte per vias prudéntiæ.

Princípium ſapiéntiæ timor Dómini, * & ſciéntia ſanctórum prudéntia.

Per me enim multiplicabúntur dies tui, * & addéntur tibi anni vitæ.

Ant. Qui mandúcat meam carnem, & bibit meum ſánguinem, habet vitam ætérnam. *Joan.* 6.

Ant. 5. a. Qui mandúcat & bibit indignè, judícium ſibi mandúcat & bibit, non dijúdicans corpus Dómini. 1. *Cor.* 11.

Capitulum. Malach. 1.

AB ortu ſolis uſque ad occáſum magnum eſt nomen meum in géntibus: & in omni loco ſacrificátur, & offertur nómini meo oblátio munda; quia magnum eſt nomen meum in géntibus, dicit Dóminus exercítuum.

Hymnus. S. Th. Aq.

VErbum ſupernum pródiens,
Nec Patris linquens déxteram,
Ad opus ſuum éxiens,
Venit ad vitæ véſperam.

In mortem à diſcípulo
Suis tradendus æmulis,
Priùs in vitæ férculo
Se trádidit diſcípulis.

Quibus ſub bina ſpécie
Carnem dedit & ſánguinem;
Ut dúplicis ſubſtántiæ
Totum cibáret hóminem.

Se naſcens dedit ſócium,
Conveſcens in edúlium:
Se móriens in prétium,
Se regnans dat in præmium.

O ſalutáris Hóſtia,
Quæ cœli pandis óſtium;
Bella premunt hoſtília,
Da robur, fer auxílium.

Qui carne nos paſcis tuâ,
Sit laus tibi, Paſtor bone,
Cum Patre cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula. Amen.

℣. Edent páuperes, & laudábunt Dóminum: ℟. Vivent corda eórum in ſéculum ſéculi. *Pſ.* 21.

Ad Benedictus. Ant. 1. D. Quotieſcumque manducábitis panem hunc, & cálicem bibétis, mortem Dómini annuntiábitis donec véniat. 1. *Cor.* 11.

Oratio.

DEus, qui nobis ſub Sacramento mirábili paſſiónis tuæ memóriam reliquiſti: tríbue, quæſumus; ita nos córporis & ſánguinis tui ſacra myſtéria venerári, ut redemptiónis tuæ fructum in nobis júgiter ſentiámus; Qui vivis & regnas.

AD HORAS.

In fine Hymnorum dicitur Doxologia ſequens.

Qui carne nos paſcis tuâ,
Sit laus tibi, Paſtor bone,
Cum Patre cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula. Amen.

Pſalmi de Dominica.

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Dixit Jeſus.

In ℟. *br.* ℣. Qui carne * nos paſcis tuâ, * Miſerére nobis.

CANON.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1551. *Seſſ.* 13. *de Eucharist.* C. 5.

DEclárat ſancta Synodus, piè & religióſè ádmodùm in Dei Eccléſiam inductum fuiſſe hunc morem, ut ſíngulis annis peculiári & feſto die præcelſum & venerábile (Euchariſtiæ) Sacramentum ſingulári veneratióne ac ſolemnitáte celebrarétur; utque in proceſſiónibus reverenter & honorificè illud per vias & loca pública circumferrétur.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Amen, amen.

Capitulum. 1. Cor. 11.

FRatres, ego accépi à Dño quod & trádidi vobis; quóniam Dóminus Jeſus, in qua nocte tradebátur, accépit panem, & grátias agens, fregit, & dixit: Accípite, & manducáte; hoc eſt corpus meum quod pro vobis tradétur: hoc fácite in meam commemoratiónem.

℟. *br.* Pane cœli * ſaturávit eos, * All. all. Pane. ℣. Dirúpit petrá, * & fluxérunt aquæ, * Allel. Glória. Pane. *Pſ.* 104.

℣. Confiteantur Dño mirabília ejus; ℟. Quia ánimam inánē ſatiávit bonis. *Pſ.* 106.

AD SEXTAM.

Ant. 3. c. Niſi.

Capitulum. 1. Cor. 10.

UT prudéntibus loquor, vos ipſi judicáte quod dico: Calix benedictiónis cui benedícimus, nonne communicátio ſánguinis Chriſti eſt? & panis quem frángimus, nonne participátio córporis Dómini eſt?

℟. *br.* Paraſti, Dómine, * in conſpectu meo menſam, * Allel. allel. Paraſti. ℣. Adversùs eos * qui tríbulant me, * Allel. Glória. Paraſti. *Pſ.* 22.

℣. Juſti epulentur, & exultent in conſpectu Dei, ℟. Et delectentur in lætítia. *Pſ.* 67.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Qui mandúcat.

Capitulum. 1. Cor. 10.

NOlo vos ſócios fieri dæmoniórum. Non poteſtis cálicem Dómini bíbere, & cálicem dæmoniórum: non poteſtis menſæ Dómini partícipes eſſe, & menſæ dæmoniórum.

℟. *br.* Lavábo inter innocentes * manus meas, * Allelúia, allelúia. Lavábo. ℣. Et circúmdabo * altáre tuum, Dómine, * Allelúia. Glória Patri. Lavábo. *Pſ.* 25.

℣. Cum homínibus operántibus iniquitátem: ℟. Non communicábo cum electis eórum. *Pſ.* 140.

AD II. VESPERAS.

In Pſ. Dixit Dóminus. 25.

Ant. 1. D. EGo ſum panis vitæ: qui venit ad me, non eſúriet; & qui credit in me, non ſítiet unquam. *Joan.* 6.

In Pſ. Confitébor. 25.

Ant. 3. a. Ego ſum panis vitæ: patres veſtri manducavérunt manna in deſerto, & mórtui ſunt. *Joan.* 6.

In Pſalm. Crédidi. 99.

Ant. 4. E. Hic eſt panis de cœlo deſcendens; ut ſi quis ex illo manducáverit, non moriátur. *Joan.* 6.

In Pſ. Beáti omnes. 137.

Ant. 5. a. Qui mandúcat hunc panem, vivet in ætérnum. *Joan.* 6.

In Pſ. Lauda, Jerúſalem. 93.

Ant. 6. F. Beátus qui manducábit panem in regno Dei. *Luc.* 14.

Capitulum. Apocal. 3.

ECce ſto ad óſtium, & pulſo: ſi quis audíerit vocem meam, & aperúerit mihi jánuam, intrábo ad

ſilium, & conſilio cum illo, & ipſe mecum.

Hymnus, Pange. 168.

℣. Filii tui ſicut novellæ olivárum, ℟. In circúitu menſæ tuæ. *Pſ.* 127.

Ad Magníficat. Ant. 5. C. Ego diſpóno vobis, ſicut diſpóſuit mihi Pater meus regnum; ut edátis & bibátis ſuper menſam meam in regno meo; allelúia. *Luc.* 22.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi de Dominica. Cetera ut hieri, 169.

DIEBUS
INFRA OCTAVAM
Corporis Chriſti. *Semid.*

AD NOCT. *Invit. & Hymnus ut in die*, 169.

Pſalmi de Feria, ſub tribus Antiphonis quæ ſumuntur cum ſuo Verſiculo è tribus Nocturnis Dominicæ ſequentis, alternatim ſecundùm Feriam.

Lectiones & ℟. ℟. ℟. ut aſſignantur infrà in qualibet Feria. Dicitur Te Deum.

℣. *Sacerd.* Sicut ádipe & pinguédine repleátur ánima mea: ℟. Et lábiis exultatiónis laudábit os meum. *Pſ.* 62.

AD LAUDES.

Pſalmi de Feria, cum Cantico de Feſto, ſub ſola Ant. 3. à. Quid Dómini bonum eſt, & quid pulcrum ejus, niſi frumentum electórum, & vinum gérminans vírgines? allelúia. *Zach.* 10.

Cetera ut in die.

AD HORAS, *Pſalmi de Feria. Reliqua ut in die, excepto Capit.*

AD VESPERAS.

Pſalmi de Feria, ſub ſola Ant. 5. à. Vincenti dabo édere de ligno vitæ, quod eſt in paradiſo Dei mei; allelúia. *Apocal.* 2.

Cetera ut in die.

FERIA SEXTA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 5.

PHiliſthíim tulérunt arcam Dei, & aſportavérunt eam à Lápide adjutórii in Azótum. Tulerúntque Philiſthíim arcam Dei, & intulérunt eam in templum Dagon, & ſtatuérunt eam juxta Dagon. Cùmque ſurrexiſſent dilúculo Azótii áltera die, ecce Dagon jacébat pronus in terra ante arcam Dómini: & tulérunt Dagon, & reſtituérunt eum in locum ſuum. [*] Rurſúmque manè die áltera conſurgentes invenérunt Dagon jacentem ſuper faciem ſuam in terra coram arca Dómini: caput autem Dagon, & duæ palmæ manuum ejus abſciſſæ erant ſuper limen; porrò Dagon ſolus truncus remánſerat in loco ſuo. Propter hanc cauſam non calcant ſacerdótes Dagon, & omnes qui ingrediuntur templum ejus, ſuper limen Dagon in Azóto, uſque in hodiernum diem. [*] Aggraváta eſt autem manus Dómini ſuper Azótios, & demolítus eſt eos, & percuſſit in ſecretióri parte nátium Azótum & fines ejus. Et ebulliérunt villæ & agri in

médio regiónis illius, & nati ſunt mures; & facta eſt confúſio mortis magnæ in civitáte. Videntes autem viri Azótii hujuſcémodi plagam, dixérunt: Non máneat arca Dei Iſrael apud nos; quóniam dura eſt manus ejus ſuper nos, & ſuper Dagon deum noſtrum. Et mittentes congregavérunt omnes ſátrapas Philiſthinórum ad ſe, & dixérunt: Quid faciémus de arca Dei Iſrael? Reſponderuntque Gethæi: Circumducátur arca Dei Iſrael. Et circumduxérunt arcam Dei Iſrael. Illis autem circumducéntibus eam, fiebat manus Dómini per ſingulas civitátes interfectiónis magnæ nimis.

℟. Dixit Jeſus. 172.

Ex Epiſtola ſancti Ignátii Epiſcopi & Mártyris ad Smyrnenſes.

Lectio ij.

CONſiderate eos qui áliam opiniónem tuentur contra grátiam Jeſu Chriſti, quæ ad nos venit, quómodò contrárii ſint ſenténtiæ Dei. De caritáte non eſt cura ipſis, non de vídua, non de órphano, non de oppreſſo, non de vincto vel ſolúto, non de eſuriente vel ſitiente. Ab Euchariſtia & oratióne ábſtinent; eò quòd non confiteantur Euchariſtiam carnem eſſe Servatóris noſtri Jeſu Chriſti, quæ pro peccátis noſtris paſſa eſt, quam Pater ſuâ benignitáte ſuſcitávit. Qui ergo contradícunt huic dono Dei, altercantes moriuntur. Utile autem eſſet ipſis dilígere, ut & reſúrgerent.

℟. Cœnántibus. 172.

Ex libro ſancti Irenæi Epiſcopi & Mártyris, adversùs hæreſes.

L. 4. C. 17. & 18.

Lectio iij.

CHriſtus eum qui ex creatúra panis eſt accépit, & grátias egit, dicens: Hoc eſt meum corpus. Et cálicem ſimíliter, qui eſt ex ea creatúra quæ eſt ſecundùm nos, ſuum ſánguinem confeſſus eſt, & novi teſtaménti novam dócuit oblatiónem, quam Eccléſia ab Apóſtolis accípiens, in univerſo mundo offert Deo, ei qui aliménta nobis præſtat. Quómodò autem conſtábit eis, eum panem in quo grátiæ actæ ſint, corpus eſſe Dómini ſui, & cálicem ſánguinis ejus, ſi non ipſum fabricatóris mundi Fílium dicant, id eſt, Verbum ejus? Quómodò autem rurſus dicunt carnem in corruptiónem devenire, & non percípere vitam quæ córpore Dómini & ſánguine álitur? Ergo aut ſenténtiam mutent, aut abſtíneant offerendo quæ prædicta ſunt. Noſtra autem cónſonans eſt ſenténtia Euchariſtiæ, & Euchariſtia rurſus confirmat ſenténtiam noſtram. Quemádmodùm enim qui eſt à terra panis percípiens invocatiónem Dei, jam non commúnis panis eſt, ſed Euchariſtia ex duá-

bus rebus conſtans, terréná & cœleſti; ſic & córpora noſtra percipiéntia Euchariſtiá, jam non ſunt corruptibília, ſpem reſurrectiónis habéntia. ℟. Accépit. 173.

C A N O N.

Ex Concílio Tridentíno.

Anno 1551. *Seſſ.* 13. *de Euchar. Can.* 4.

SI quis díxerit, peractâ conſecratióne in admirábili Euchariſtiæ ſacramento, non eſſe corpus & ſánguinem Dómini noſtri Jeſu Chriſti, ſed tantùm in uſu, dum ſúmitur, non autem ante vel poſt, & in hóſtiis ſeu partículis conſecrátis, quæ poſt communiónem reſervantur vel ſuperſunt, non remanére verum corpus Dómini; anáthema ſit.

SABBATO.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 6.

FUit arca Dómini in regióne Philiſthinórum ſeptem ménſibus. Et vocavérunt Philíſthiim ſacerdótes & divínos, dicentes: Quid faciémus de arca Dómini? Indicáte nobis quómodò remittámus eam in locum ſuum. Qui dixérunt: Si remíttitis arcam Dei Iſrael, nolíte dimíttere eam vácuam; ſed quod debétis, réddite ei pro peccáto; & tunc curabímini, & ſciétis quare non recédat manus ejus à vobis. Qui dixérunt: Quid eſt quod pro delícto réddere debeámus ei? Reſponderúntque illi: Juxta númerum provinciárum Philiſthinórum, quinque anos áúreos faciétis & quinque mures aúreos; quia plaga una fuit ómnibus vobis, & ſatrapis veſtris. [*] Facietiſque ſimilitúdines anórum veſtrórum, & ſimilitúdines múrium qui demolíti ſunt terram; & dábitis Deo Iſrael glóriam: ſi forte rélevet manum ſuam à vobis, & à diis veſtris, & à terra veſtra. Quare aggravátis corda veſtra, ſicut aggravávit Ægyptus & Phárao cor ſuum? Nonne poſtquàm percuſſus eſt, tunc dimíſit eos, & abiérunt? [*] Nunc ergo arrípite & fácite plauſtrum novum unum; & duas vaccas fœtas, quibus non eſt impóſitum jugum, júngite in plauſtro, & reclúdite vítulos eárum domi. Tolletiſque arcam Dómini, & ponétis in plauſtro; & vaſa áurea, quæ exolviſtis ei pro delicto, ponétis in capſellam ad latus ejus: & dimíttite eam, ut vadat. ℟. Caro mea. 174.

Ex Epíſtola ſancti Cypriáni Epíſcopi & Mártyris, ad Cæcílium.

Epiſt. 63. *Lectio ij.*

IN ſacerdóte Melchíſedech ſacrifícii Domínici ſacramentum præfigurátum vidémus, ſecundùm quod Scriptúra divína teſtátur, & dicit: Et Melchíſedech rex Salem prótulit panem & vinum; fuit autem ſacerdos Dei ſummi, & benedixit Abraham. Quod autem Mel-

chíſedech typum Chriſti portáret, declárat in Pſalmis Spíritus ſanctus, ex perſóna Patris ad Fílium, dicens: Ante lucíferum génui te: tu es ſacerdos in ætérnum ſecundùm órdinem Melchíſedech. Qui ordo útique hic eſt de ſacrifício illo véniens, & inde deſcendens; quòd Melchíſedech ſacerdos Dei ſummi fuit, quòd panem & vinum óbtulit, quòd Abraham benedixit. Nam quis magis ſacerdos Dei ſummi, quàm Dóminus noſter Jeſus Chriſtus, qui ſacrifícium Deo Patri óbtulit, & óbtulit hoc idem quod Melchíſedech obtúlerat, id eſt, panem & vinum, ſuum ſcílicet corpus & ſánguinem?

℟. Sicut miſit me. 174.

Lectio iij.

UT ergo in Généſi per Melchíſedech ſacerdótem benedíctio circa Abraham poſſet ritè celebrári, præcédit ante imágo ſacrifícii Chriſti, in pane & vino ſcílicet conſtitúta. Quam rem perfíciens & adimplens Dóminus, panem & cálicem miſtum vino óbtulit; & qui eſt plenitúdo, veritátem præfiguràtæ imáginis adimplévit. Sed & per Salomónem Spíritus ſanctus typum Domínici ſacrifícii ante præmonſtrans, immolátæ hóſtiæ, & panis & vini, ſed & altáris & Apoſtolórum fáciens mentiónem: Sapiéntia, inquit, ædificávit ſibi domum, & ſuccídit columnas ſeptem; mactávit ſuas hóſtias, míſcuit in cratére vinum ſuum, & parávit menſam ſuá; & miſit ſervos ſuos cónvocans cum excelſa prædicatióne ad cratérem, dicens: Qui eſt inſípiens, declínet ad me; & egéntibus ſenſu dixit: Veníte, édite de meis pánibus, & bíbite vinum quod míſcui vobis.

℟. Unus panis. 175.

C A N O N.

Ex Concílio Tridentíno.

Anno 1551. *Seſſ.* 13. *de Euchar. C.* 5.

NUllus dubitandi locus relínquitur, quin omnes Chriſti fidéles pro more in Cathólica Eccléſia ſemper recepto, latríæ cultum qui vero Deo debétur, ſanctíſſimo Euchariſtiæ Sacramento in veneratióne exhíbeant. Neque enim minùs eſt adorándum, quod fúerit à Chriſto Dómino, ut ſumátur, inſtitútum: nam illum eúmdem Deum præſentem in eo adeſſe crédimus, quem Pater ætérnus introdúcens in orbem terrárum, dixit: Et adórent eum omnes Angeli Dei.

AD VESPERAS.

Pſalmi de Sabbato, ſub ſola

Ant. 5. a. Vincenti dabo édere de ligno vitæ, quod eſt in paradíſo Dei mei, allelúia. *Apoc.* 2.

Capitulum. 2. Eſdr. 9.

PAnem de cœlo dediſti eis in fame eórum, & aquam de petra eduxiſti eis ſitiéntibus, & dixiſti eis ut egrederéntur & poſſidérent:

terram, ſuper quam levaſti manum tuam ut tráderes eis.

Hymnus, Pange. 168.

℣. Ædificávit Dóminus ſanctifícium ſuum in terra, ℟. Quam fundávit in ſǽcula. *Pſ.* 77.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Reduxérunt Philíſthiim arcam Dómini, & manſit in Cariathíarim; & requiévit omnis domus Iſraël poſt Dóminum. 1. *Reg.* 6. & 7.

Oratio ut infrà ad Laudes.

DOMINICA INTRA OCTAVAM Corporis Chriſti,

Quæ eſt II. poſt Pentecoſten.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. & Hym. ut in die, 169.

Pſalmi de Dominica.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. 2. Dixit Móyſes: Ite tollentes ánimal per famílias veſtras, & immoláte Phaſe. *Exod.* 12.

Ant. 1. D. Patres noſtri manducavérunt manna in deſérto, ſicut ſcriptum eſt: Panem de cœlo dedit eis manducáre. *Joan.* 6.

Ant. 2. D. Fontes amári dulcoráti ſunt eis ad bibendum, & annónam de cœlo conſecúti ſunt. *Judith* 5.

℣. Divites eguérunt, & eſuriérunt; ℟. Inquiréntes autem Dóminum non minuentur omni bono. *Pſ.* 33.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 6.

FEcérunt Philíſthiim hoc modo; & tollentes duas vaccas quæ lactábant vitulos, junxérunt ad plauſtrum, vituloſqu
concluſérunt domi
ſuérunt arcam D
plauſtrum, & capſe
habébat mures áur
militúdines anórui
autem in directui
per viam quæ duci
mes, & itínere ur
bantur, pergente:
gientes; & non de
neque ad déxter
ad ſiniſtram: ſed
Philíſthiim ſequeb
que ad términos B
Porrò Bethſamítæ
tríticum in valle:
tes óculos ſuos, vic
cam, & gavíſi ſun
diſſent. Et plauſtr
in agrum Jóſue Be
& ſtetit ibi. Erat
lapis magnus, &
runt ligna plauſtri,
impoſuérunt ſuper
cauſtum Dómino.
autem depoſuérun
Dei, & capſellam
juxta eam, in qua
áurea, & poſuér
lápidem grandem

℟. Immolábit

Lectio ij

VIri autem B
obtulérunt ho
& immolavérunt
in die illa Dómino
que ſatrapæ Phili
vidérunt, & re
in Accaron in di
ſunt autem ani áu
reddidérunt Philí
delicto, Dómino
unum, Gaza unu
lon unum, Get

Accaron unum : & mures áureos ſecundùm númerum úrbium Philíſthiim quinque provinciárum, ab urbe muníta uſque ad villam quæ erat abſque muro, & uſque ad Abel magnum, ſuper quem poſuérunt arcam Dómini quæ erat uſque in illum diem in agro Jóſue Bethſamítis. Percuſſit autem de viris Bethſamítibus, eò quòd vidiſſent arcam Dómini : & percuſſit de pópulo ſeptuagínta viros, & quinquagínta míllia plebis. Luxitque pópulus, eò quòd Dóminus percuſſiſſet plebem plagâ magnâ. Et dixérunt viri Bethſamítæ : Quis póterit ſtare in conſpectu Dómini Dei ſancti hujus? & ad quem aſcendet à nobis? Miſeruntque núntios ad habitatóres Cariathíarim, dicentes : Reduxérunt Philíſthiim arcam Dómini, deſcéndite, & redúcite eam ad vos.

℟. Appáruit in ſolitúdine minútum. 171.

Lectio iij. Cap. 7.

VEnérunt ergo viri Cariathíarim, & reduxérunt arcam Dómini, & intulérunt eam in domum Abínadab in Gábaa : Eleázarum autem fílium ejus ſanctificavérunt, ut cuſtodíret arcam Dómini. Et factum eſt, ex qua die manſit arca Dómini in Cariathíarim, multiplicári ſunt dies; (erat quippe jam annus vigéſimus) & requiévit omnis domus Iſrael poſt Dóminum. Ait autem Sámuel ad univerſam domum Iſrael, dicens : Si in toto corde veſtro revertímini ad Dóminum, auferte deos aliénos de médio veſtri, Báalim & Aſtaroth; & præparáte corda veſtra Dómino, & ſervíte ei ſoli, & éruet vos de manu Philíſthiim. Abſtulérunt ergo fílii Iſrael Báalim & Aſtaroth, & ſerviérunt Dómino ſoli. Dixit autem Sámuel : Congregáte univerſum Iſrael in Maſphath, ut orem pro vobis Dóminum. Et convenérunt in Maſphath : hauſeruntque aquam, & effudérunt in conſpectu Dómini, & jejunavérunt in die illa, atque dixérunt ibi : Peccávimus Dómino. Judicavítque Sámuel fílios Iſrael in Maſphath.

℟. Reſpexit. 171.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 6. F. Diſcúbuit Jeſus, & duódecim Apóſtoli cum eo; & ait illis : Deſidério deſiderávi hoc Paſcha manducáre vobiſcum, ántequàm pátiar. *Luc.* 22.

Ant. 7. c. Dico vobis quia ex hoc non manducábo illud, donec impleátur in regno Dei. *Luc.* 22.

Ant. 4. E. Accepto cálice, grátias egit, & dixit : Accípite. Dico enim vobis quòd non bibam de generatióne vitis, donec regnum Dei véniat. *Luc.* 22.

℣. Edúcas panem de terra ; ℟. Et vinum lætíficet cor hóminis. *Pſ.* 103.

Ex Apológia ſancti Juſtíni mártyris, pro Chriſtiánis.
Apolog. 2. ad Antoninum pium. Lectio iv.

OFfertur ei qui frátribus præeſt, panis, & póculum aquæ & vini; quibus ille acceptis, laudem & glóriam rerum ómnium Patri per nomen Fílii & Spíritûs ſancti offert; & gratiárum actiónem, pro eo quòd nos donis ſuis hiſce dignátus ſit, prolixè exéquitur. Atque ubi ille preces & gratiárum actiónem abſolvit, pópulus omnis qui adeſt fauſtâ approbatióne acclámat, dicens: Amen. Amen autem hebráicè ſigníficat, Fiat. Præſidens verò poſtquàm gratiárum actiónem perfécit, & pópulus univerſus apprecatióne lætâ eam comprobávit, qui apud nos Diáconi vocantur, diſtríbuunt unicuíque præſéntium, ut partícipet eum in quo grátiæ actæ ſunt panem, vinum & aquam; & ad abſentes pérferunt.

℟. Dixit Jeſus. 172.

Lectio v.

POrrò alimentum hoc apud nos appellátur Euchariſtia: quod nulli álii participáre lícitum eſt, quàm ei qui veram eſſe doctrínam noſtram credit; quique lavácro, propter remiſſiónem peccatórum regeneratiónemque dato, ablútus eſt; & qui ita vivit ut Chriſtus trádidit. Neque enim ut uſitátum panem & uſitátum potum hæc ſúmimus: ſed quemádmodùm per Verbum Dei homo factus Jeſus Chriſtus Salvátor noſter, & carnem & ſánguinem, ſalútis noſtræ causâ hábuit; ita étiam, eam in qua per preces Verbi ejus ab ipſo profecti grátiæ ſunt actæ alimóniam, unde ſanguis & caro noſtra per mutatiónem aluntur, incarnáti illíus Jeſu carnem & ſánguinem eſſe docti ſumus. Apóſtoli enim in Commentáriis à ſe ſcriptis, quæ Evangélia vocantur, ita tradidérunt præcepiſſe ſibi Jeſum; eum accepto pane, cùm grátias egiſſet, dixiſſe: Hoc fácite in memóriam mei, hoc eſt corpus meum; & póculo ſimíliter accepto, cùm grátias egiſſet, dixiſſe: Hic eſt ſanguis meus.

℟. Cœnántibus. 172.

Lectio vj.

IN ómnibus quas offérimus oblatiónibus, benedicendo laudámus factórem ómnium, per Fílium ejus Jeſum Chriſtum, & Spíritum ſanctum. Et die qui dícitur Solis, ómnium qui vel in óppidis vel in agris manent, in eumdem locum conventus fit: & commentária Apoſtolórum, aut ſcripta Prophetárum, quámdiu fert hora, leguntur. Deinde, lectóre quieſcente, Præſidens oratiónem, quâ pópulum inſtruit & ad imitatiónem tam pulcrárum rerum exhortátur, habet. Tum conſúrgimus

mus ; & preces fundimus : atque, ut antea diximus, précibus peractis, panis offertur, & vinum & aqua ; & Præpósitus itidem, quantùm pro virili sua potest, preces & gratiárum actiónes profundit ; populúsque acclámat, dicens : Amen. Et distribútio communicatióque fit eórum, in quibus grátiæ sunt actæ, cuique præsenti ; absentibus autem per Diáconos mittitur. Quibus cópiæ suppetunt, ii, pro arbítrio quisque suo, contríbuunt : & quod ita collígitur, apud Præpósitum depónitur ; illéque inde opitulátur pupillis, víduis, vinctis, & ádvenis ; & ipse ómnium indigéntium curátor est. Solis autem die conventum ágimus, quòd is primus dies sit in quo Deus, ténebras & matériam cùm vertisset, mundum effécit ; & Jeſus Chriſtus Salvátor noster eo ipſo die à mórtuis resurrexit.

℟. Accépit Jeſus. 173.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 1. *g.* Habémus altáre, de quo édere non habent poteſtátem qui tabernáculo deſérviunt. *Hebr.* 13.

Ant. 3. *c.* Vidéte ne fortè ſit in áliquo veſtrûm cor malum ; partícipes enim Chriſti effecti ſumus. *Hebr.* 3.

Ant. 8. *G.* Quanta putátis meréri ſupplícia, qui Fílium Dei conculcáverit, & ſánguinem teſtamenti pollútum dúxerit ? *Hebr.* 10.

℣. Emitte lucem tuam & veritátem tuam, ℟. Et introíbo ad altáre Dei. *Pſ.* 42.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 14.

IN illo témpore ; Dixit Jeſus cuídam de ſimul diſcumbéntibus cum ipſo in domo príncipis Phariſæórum : Homo quidam fecit cœnam magnam, & vocávit multos. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

Homil. 36. in Evang.

HOc diſtáre, fratres caríſſimi, inter delícias córporis & cordis ſolet, quòd corporáles delíciæ cùm non habentur, grave in ſe deſidérium accendunt ; cùm verò hábitæ eduntur, comedentem prótinus in faſtídium per ſatietátem vertunt. At contrà ; ſpiritáles delíciæ cùm non habentur, in faſtídio ſunt ; cùm veró habentur, in deſidério ; tantóque à comedente ámpliùs eſuriuntur, quantó & ab eſuriente ámpliùs comeduntur. In illis appetítus placet, experiéntia díſplicet ; in iſtis appetítus vilis eſt, & experiéntia magìs placet. In illis appetítus ſaturitátem, ſatúritas faſtídium génerat ; in iſtis autem appetítus ſaturitátem, ſatúritas appetítum parit. Augent enim ſpiritáles delíciæ deſidérium in mente, dum ſátiant ; quia quantò magis eárum ſapor percípi-

tur, eò ampliùs cognóſcitur quod avidiùs amétur. Et idcirco non hábitæ amári non poſſunt, quia eárum ſapor ignorátur. Quis enim amáre váleat quod ignórat? Proinde Pſalmiſta nos ádmonet, dicens: Guſtáte, & vidéte quóniam ſuávis eſt Dóminus.

℟. Homo quidam fecit cœnam magnam, & miſit ſervum ſuum horâ cœnæ dícere invitátis ut venírent; * Quia paráta ſunt ómnia. ℣. Veníte, comédite panem meum, & bíbite vinum quod míſcui vobis; * Quia. *Luc. 14. Prov. 9.*

Lectio viij.

HAs autem homo delícias tunc amíſit, cùm in paradíſo peccávit: extrà éxiit, cùm os à cibo ætérnæ dulcédinis clauſit. Unde nos quoque nati in hujus peregrinatiónis ærumna, huc faſtidióſi jam venímus, nec ſcimus quid deſideráre debeámus; tantóque ſe ámpliùs faſtídii noſtri morbus exággerat, quantò magis ab eſu illíus dulcédinis ánimus elongat: & eò jam intérnas delícias non áppetit, quò eas comédere diu longèque deſuévit.

℟. Cœpérunt ſimul omnes excuſáre. * Primus dixit: Villam emi, & neceſſe hábeo vidére illam. Alter dixit: Juga boum emi, & probáre illa. ℣. Non audiérunt, ſed abiérunt in voluntátibus & in pravitáte cordis ſui mali; factíque ſu retrorsùm. * Primus dix *Luc. 14. Jerem. 7.*

Lectio ix.

FAſtídio ergo noſtro beſcimus, & longâ dius peſte fatigámur. Et q guſtáre intùs nólumus pa tam dulcédinem, ama foris míſeri famem noſtra Sed ſuperna nos píetas deſeréntes ſe déſerit. Co temptas enim illas deli ad memóriæ noſtræ [illegible] révocat, eaſque nobis p pónit: in promiſſióne [illegible] pórem éxcutit, atque ut ſtídium noſtrum repéll debeámus invítat. Ait na que: Homo quidam f cœnam magnam, & vo vit multos. Quis eſt iſte h mo, niſi ille de quo per P phétam dícitur: Et ho eſt, & quis cognóvit eu Qui fecit cœnam magna quia ſatietátem nobis dul dinis intérnæ præparávit.

℟. Irátus paterfamíl dixit ſervo ſuo: Exi c in platéas & vicos civitá * Et páuperes, ac débil & cæcos, & claudos int duc huc. ℣. Si quis eſt p vulus, véniat ad me; * páuperes, ac débiles. Gló Patri. * Et páuperes, ac biles, & cæcos, & claudos tróduc huc. *Luc. 14. Prov.*

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Sicut ádipe pinguédine repleátur ani mea: ℟. Et lábiis exul tiónis laudábit os meu *Pſ. 62.*

AD LAUDES.

Pſalmi & Antiph. ut in die.

Capitulum. 1. Cor. 11.

QUicumque manducáverit panem hunc, vel biberit cálicem Dómini indignè, reus erit córporis & ſanguinis Dñi. Probet autem ſeipſum homo; & ſic de pane illo edat, & de cálice bibat.

Hymnus, Verbum. 176.

℣. Edent páuperes & ſaturabuntur: ℟. Vivent corda eórum in ſǽculum ſǽculi. *Pſ.* 21.

Ad Benedictus. Ant. 1. a. Dómine, factum eſt ut imperaſti, & adhuc locus eſt. Et ait dóminus ſervo: Exi in vias & ſepes, & compelle intráre, ut impleátur domus mea. *Luc.* 14.

Oratio.

DEus, qui nos ad delícias ſpirituáles ſemper invítas: auge in nobis patris dulcédinis deſidérium; ut tuæ vocatióni fidéliter obſequentes, poſthábitis ómnibus, ad cœnæ tuæ convívium accurrámus. Per.

AD HORAS, omnia ut in die, excepto Canone.

CANON.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1551. *Seſſ.* 13. *de Euchar. C.* 6.

COnſuetúdo aſſervandi in ſacrário ſanctam Euchariſtiam adeò antíqua eſt, ut eam ſǽculum étiam Nicæni Concílii agnóverit. Porrò deferri ipſam Euchariſtiam ad infirmos, & hunc uſum diligenter in Eccléſiis conſervári, prætérquam quòd cum ſumma æquitáte & ratióne conjunctum eſt, tum multis in Concíliis præceptum invenítur, & vetuſtíſſimo Cathólicæ Eccléſiæ more eſt obſervátum. Quare ſancta Sýnodus retinendum omníno ſalutárem hunc & neceſſárium morem ſtátuit.

AD II. VESPERAS.

Pſalmi de Dominica, ſub Antiph. de Feſto, 177.

Capitulum. Apocal. 22.

BEáti qui lavant ſtolas ſuas in ſánguine Agni; ut ſit poteſtas eórum in ligno vitæ, & per portas intrent in civitátem. Foris canes, & venéfici, & impudíci, & homicídæ, & idólis ſervientes, & omnis qui amat & facit mendácium.

Hymnus, Pange, lingua. 168.

℣. Péreant peccatóres à fácie Dei, ℟. Et juſti epulentur & exultent. *Pſ.* 67.

Ad Magníficat. Ant. 7. a. Dico vobis quòd nemo virórum illórum qui vocáti ſunt, guſtábit cœnam meam. *Luc.* 14.

Oratio ut ſuprà ad Laudes.

FERIA SECUNDA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 8.

FActum eſt cùm ſenuiſſet Samuel, póſuit fílios ſuos júdices Iſrael: fuitque nomen fílii ejus primogéniti Joel; & nomen ſecundi, Abía, júdicum in Berſabée. Et non ambulavérunt fílii illíus in viis

ejus; ſed declinavérunt poſt avarítiam, acceperuntque múnera, & pervertérunt judícium. [*] Congregáti ergo univerſi majóres natu Iſraël, venérunt ad Samuélem in Rámatha, dixeruntque ei: Ecce tu ſenuiſti, & filii tui non ámbulant in viis tuis: conſtítue nobis regem, ut júdicet nos, ſicut & univerſæ habent natiónes. Diſplícuit ſermo in óculis Samuélis, eò quòd dixiſſent: Da nobis regem, ut júdicet nos. [*] Et orávit Sámuel ad Dóminum. Dixit autem Dóminus ad Samuélem: Audi vocem pópuli in ómnibus quæ loquuntur tibi; non enim te abjecérunt, ſed me, ne regnem ſuper eos. Juxta ómnia ópera ſua, quæ fecérunt à die quâ eduxi eos de Ægypto uſque ad diem hanc; ſicut dereliquérunt me, & ſerviérunt diis aliénis, ſic fáciunt étiam tibi. Nunc ergo vocem eórum audi: verúmtamen conteſtáre eos, & prædic eis jus regis qui regnatúrus eſt ſuper eos. Dixit itaque Sámuel ómnia verba Dómini ad pópulum qui petíerat à ſe regem.

℟. Immolábit agnum multitúdo. 170.

Sermo ſancti Hierónymi Preſbyteri.

Epiſt. 150. *quæ eſt ad Hedibiam.* *Lectio ij.*

Dico vobis: Non bibam ámodo de hoc genímine vitis, uſque in diem illum, quo bibam illud novum vobiſcum in regno tris mei. Ex hoc loco q dam mille annórum fábu ſtruunt, in quibus Chriſ regnatúrum corporáliter contendunt; & bibitú vinum quod ex illo témp uſque ad conſummatiór mundi non bíberit. Nos tem audiámus panem, q fregit Dñus, deditque diſc lis ſuis, eſſe corpus Dñi Sa tóris, ipſo dicente ad eos: cípite & comédite, hoc corpus meum; & cálicem lum eſſe, de quo íterum l tus eſt: Bíbite ex hoc om hic eſt enim ſanguis m novi teſtamenti, qui pro m tis effundétur. Iſte eſt c de quo in Prophéta légim Cálicem ſalutáris accípi Et álibi: Calix tuus inébr quàm præclárus eſt! Si panis qui de cœlo deſcen corpus eſt Dómini; & num quod diſcípulis de ſanguis illíus eſt novi te menti, qui pro multis eff eſt in remiſſiónem pecc rum, Judáicas fábulas re ciámus. Non enim eſt reg Dei cibus & potus, ſed j tia, & gáudium, & pax in ritu ſancto. Nec Móyſe dit nobis panem verum Dóminus Jeſus, ipſe co va & convívium, ipſe medens & qui coméditu

℟. Appáruit in ſolitú minútum. 171.

Lectio iij.

Illíus bíbimus ſánguin & ſine ipſo potáre póſſumus, & quotídie i

...cis ejus de genímine vitæ rubéntia vina calcáta, & novum ex his vinum bibimus de regno Patris, nequáquam in vetuſtáte lítteræ, ſed in novitáte ſpíritûs: cantantes cánticum novű quod nemo poteſt cantáre, niſi in regno Eccléſiæ, quod regnum Patris eſt. Hunc panem & Jacob Patriarcha comédere cupiébat, dicens: Si Dóminus fúerit mecum, & déderit mihi panem ad veſcendum, & veſtimentum ad operiendű. Quicumque enim in Chriſto baptizámur, Chriſtum indúimus, & panem comédimus Angelórum, & Dñum audímus prædicantem: Meus cibus eſt ut fáciam voluntátem ejus qui miſit me Patris, ut impleam opus ejus. Faciámus igitur voluntátem ejus qui miſit nos Patris, & impleámus opus ejus; & Chriſtus nobiſcum bibet in regno Eccléſiæ ſánguinem ſuum.

℟. Reſpexit. 171.

CANON.

Ex Concílio Turonenſi.

Ante annum 900. *apud Regionem. C.* 70. *&* 71.

OMnis Préſbyter hábeat Pyxidem, aut vas Sacramento dignum, ubi Corpus Domínicum diligenter recondátur ad viáticum recedéntibus à ſéculo; ſemperque ſit ſuper altáre obſervátum. Illud étiam annecténdum vidétur, ut oblatiónes quæ in altári offeruntur, de ſábbato in ſábbatum ſemper innoventur; quia panes propoſitiónis qui ſupra menſam Dómini ponebantur, à ſábbato in ſábbatum ſemper mutabantur.

FERIA TERTIA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 9.

ERat vir de Bénjamin nómine Cis, fílius Abiel, fílii Seror, fílii Béchorath, fílii Aphia, fílii viri Jémini, fortis róbore. Et erat ei fílius vocábulo Saül, electus & bonus: & non erat vir de fíliis Iſrael mélior illo. Ab húmero & ſurſum eminébat ſuper omnem pópulum. [*] Perierant autem áſinæ Cis patris Saül; & dixit Cis ad Saül fílium ſuum: Tolle tecum unum de púeris, & conſurgens vade, & quære áſinas. Qui cùm tranſiſſent per montem Ephraim, & per terram Sáliſa, & non inveniſſent, tranſiérunt étiam per terram Salim, & non erant; ſed & per terram Jémini, & mínimè reperérunt. [*] Cùm autem veniſſent in terram Suph, dixit Saül ad púerum qui erat cum eo: Veni, & revertámur, ne forte dimíſerit pater meus áſinas, & ſollícitus ſit pro nobis. Qui ait ei: Ecce vir Dei eſt in civitáte hac, vir nóbilis; omne quod lóquitur, ſine ambiguitáte venit. Nunc ergo eámus illuc, ſi forte índicet nobis de viâ noſtra, propter quam vénimus.

℟. Dixit Jeſus. 172.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Hom. 82. al. 83. in Matth.

Lectio ij.

Cuíque fidéli per hoc myſtérium Chriſtus ſe conjungit; & quos génuit, per ſe nutrit, neque álii tradit; hacque tibi modo probat ſe carnem accepiſſe tuam. Ne ítaque ſegnes ſimus tantâ digníti caritáte & tanto honóre. Non vidétis quanto ímpetu infántes lábia ſua mamillis admóveant? Cum eódem ſtúdio nos ad hanc accedámus menſam, & ad mamillam ſpirituális póculi, imò verò majóre cum ſtúdio, ut lactentes púeri grátiam Spíritûs attrahámus: unuſque nobis ſit dolor, ſi hoc ſpirituáli alimento privémur. Non ſunt humánæ virtútis hæc ópera. Is qui tunc in illa cœna hæc confécit, & nunc étiam operátur. Nos miniſtrórũ habémus órdinem: qui verò illa ſanctíficat & tranſmútat, ipſe eſt. Nullus ergo Judas adſit, nullus avárus: ſi quis diſcípulus non eſt, recédat: non récipit hæc menſa eos qui tales non ſunt. Cum diſcípulis, inquit, meis fácio Paſcha. Nemo inhumánus accédat, nemo crudélis & immiſéricors, nemo impúrus. Hæc vobis qui communicátis dico, necnon vobis qui miniſtrátis. Nam neceſſe eſt vos alloqui, ut cum multa diligéntia hæc dona diſtribuátis. Non parvum vobis ſupplícium depoſitum eſt,
quem improbum vobis t
tum ad hujus menſæ parti
patiónem admittátis. S
guis ejus exquirétur de m
nibus veſtris. Quamvis d
quiſpiam ſit, quamvis pr
ctus, ſive is ipſe qui diadé
te redimátur, ſi indignè
cédat, cóhibe; majórem
quam ille poteſtátem hab
Hæc veſtra dígnitas eſt, h
ſecúritas, hæc coróna; n
ut albâ ſplendentíque tún
indúti circumeátis.

℟. Cœnántibus. 172

Homil. 46. aliàs 45. in Joan. Lectio iij.

Nitiáti dictis obſequ
tur. Ut ergo non ſol
per dilectiónem, ſed ét
reipsâ, cum illa carne co
miſceámur, id quod eff
tur per cibum quem ille
dit, ut oſtendat nobis qu
to erga nos férveat amó
ſe nobis commiſcuit, &
unum corpus totum con
tuit, ut unum ſimus, q
corpus junctum cápiti; a
ardentis amóris hoc eſt in
cium. Hoc ſubíndicans J
de ſervis ſuis dicébat, à
bus ſic amabátur, ut ejus
nibus admiſcéri percupe
uo enim ardentem amór
oſtendérent, dicébant: Q
det nobis de cárnibus ej
ut ſaturémur? Ab illa e
menſa recedámus tamqu
leónes ignem ſpirántes,
bolo terríbiles, cogitant
quod ſit caput noſtrum,
quantam nobis dilectión
exhibúerit. Attendámus

nobis ipſis, dilecti, cùm iis fruímur bonis; & cùm pe quídpiam loqui ſubit num, vel quando ira, vel ro quópiam affectu nos [illegible]tenimus, nobiſcum [illegible]mus quibus dignáti ſumus beneficiis, quem Spíritum accepérimus. Hæc cogitátio noſtros temperábit affectus. Quouſque enim rebus præſentibus hærébimus? quouſque non excitábimur? quouſque nullam ſalútis noſtræ curam habébimus? Cogitémus quibuſnam nos Deus dignátus ſit: grátias agámus, glóriam referámus, non modò per fidem, ſed étiam per ópera; ut futúra conſequámur bona, grátiâ & benignitáte Dómini noſtri Jeſu Chriſti, quicum Patri glória, unà cum ſancto Spíritu, nunc & ſemper, & in ſǽcula ſeculórum. Amen.

℟. Accépit. 173.

CANON.

Ex Statútis Odónis de Solíaco, Pariſienſis Epíſcopi, *Circa ann.* 1198. *Synod.* 1. *Cap. de Sacr. altaris.*

NOn permittant Preſbyteri Diácones deferre infirmis ſacroſanctum corpus Dómini; ſed ſemper Sacerdótes cum magna reveréntia déferant & maturitate, in pyxide bene clauſa propter caſum, & cum lumine præcedente, cantantes Pſalmos pœnitentiáles cum Litánia pro infirmo, eundo & redeundo, & álias Oratiónes. Sic enim débiemus perſolvunt infirmo, & audientes invitant ad exhibendam Deo reveréntiam, & honórem, & oratiónem.

FERIA QUARTA.

De libro primo Regum.

Lectio 1. Cap. 9.

CUm aſcénderent clivum civitátis, invenérunt puellas egredientes ad hauriendam aquam, & dixérunt eis: Num hic eſt Videns? Quæ reſpondentes, dixérunt illis: Hic eſt: ecce ante te, feſtína nunc; hódie enim venit in civitátem, quia ſacrifícium eſt hódie pópuli in excélſo. [*] Ingredientes urbem, ſtatim inveniétis eum ántequam aſcendat excelſum ad veſcendum. Neque enim comeſtúrus eſt pópulus donec ille véniat, quia ipſe benedícit hóſtiæ, & deinceps cómedunt qui vocáti ſunt. Nunc ergo conſcéndite, quia hódie reperiétis eum. [*] Et aſcendérunt in civitátem. Cùmque illi ambulárent in médio urbis, appáruit Sámuel egrédiens óbviam eis, ut aſcénderet in excélſum. Dóminus autem revéláverat aurículam Samuélis ante unam diem quàm veníret Saül, dicens: Hac ipsâ horâ, quæ nunc eſt, cras mittam virum ad te de terra Bénjamin, & unges eum ducem ſuper pópulum meum Iſraël: & ſalvábit pópulum meum de manu Philiſthinórum: quia reſpexi pópulum meū:

venit enim clamor eórum ad me. Cùmque aſpexiſſet Sámuel Saúlem, Dóminus dixit ei: Ecce vir quem díxeram tibi; iſte dominábitur pópulo meo.

℟. Caro mea. 174.

Ex libro ſancti Ambróſii Epíſcopi, de Myſtériis.

Lectio ij. Cap. 9.

FOrtè dicas: Aliud vídeo; quómodò tu mihi áſſeris quòd Chriſti corpus accípiam? Probémus non hoc eſſe quod natúra formávit, ſed quod benedíctio conſecrávit, majoremque vim eſſe benedictiónis quàm natúræ; quia benedictióne étiam natúra ipſa mutátur. Virgam tenébat Móyſes: projécit eam, & facta eſt ſerpens. Rurſus prehendit caudam ſerpentis, & in virgæ natúram revertit. Vides ígitur prophéticâ grátiâ bis mutátam eſſe natúram & ſerpentis & virgæ? Sub Eliſæo prophéta, uni ex fíliis Prophetárum excuſſum eſt ferrum de ſecúri, & ſtatim merſum eſt. Rogávit Eliſæum, qui amíſerat ferrum: miſit étiam Eliſæus lignum in aquam, & ferrum natávit. Utique & hoc præter natúram factum cognóſcimus; grávior eſt enim ferri ſpécies, quàm aquárum liquor. Advértimus ígitur majóris eſſe virtútis grátiam quàm natúram; & adhuc tamen prophéticæ benedictiónis numerámus grátiam. Quòd ſi tantùm váluit humána benedíctio, ut ... ram convérteret; qui... mus de ipſa conſec... divína, ubi verba ip... mini ſalvatóris opera... Nam ſacramentú iſtu... áccipis, Chriſti ſe... confícitur.

℟. Sicut miſit me.

Lectio iij.

DE totíus mundi ... bus legiſti: Qui dixit, & facta ſunt ... mandávit, & creáta ... Sermo ergo Chriſti q... tuit ex níhilo fácere ... non erat, non poteſt e... ſunt, in id mutáre quo... erant? Non enim mi... novas rebus dare, ... mutáre natúras. Sed ... argumentis útimur? ... utámur exemplis, inc... tioniſque exemplo a... mus myſtérii verit... Numquid natúræ u... ceſſit, cùm Jeſus Dó... ex María naſcerétur? I... ígitur quòd præter n... órdinem virgo generá... hoc quod confícimus co... ex vírgine eſt: quid hi... ris natúræ órdinem in ... ſti córpore, cùm præte... túram ſit ipſe Dóminu... ſus partus ex vírgine? ... útique caro Chriſti, quæ ... cifixa eſt, quæ ſepulta ... vere ergo carnis illíus ... mentum eſt. Ipſe clamat ... minus Jeſus, Hoc eſt c... meum. Ante benedictió... verbórum cœléſtium ... ſpécies nominátur; poſt ... ſecratiónem corpus ſi...

ar. Ipſe dicit ſánguinem
m. Ante conſecratiónem
ud dícitur, poſt conſecra-
nem ſanguis nuncupátur.
tu dicis, Amen; hoc eſt,
erum eſt. Quod os lóquitur,
ens interna fateátur: quod
mo ſonat, affectus ſéntiat.
℟. Unus panis & unum
rpus multi ſumus, * Om-
s qui de uno pane &
e uno cálice participámus.
℣. Paraſti in dulcédine tua
ṗperi, Deus, qui habitáre
cis unánimes in domo,
Omnes. Glória. * Omnes.
I. Cor. 10. Pſ. 67.

C A N O N.

Ex Statútis Odónis de Soliaco, Pariſienſis Epíſcopi.

Circa an. 1197. in 1. Synod. Cap. de Sacr. altaris.

FRequenter moneantur Láici ubicumque vidérint deferri corpus Dómini, ut ſtatim génua flectant, tamquam Dómino & creatóri ſuo; & junctis mánibus, quoaduſque transíerit, orent.

VESPERÆ de die Octava, ut in primis Veſperis Feſti, 168.

F E R I A Q U I N T A,
OCTAVA FESTI CORPORIS CHRISTI.

S O L E M N E - M I N U S.

Omnia ut in die, exceptis quæ ſequuntur.

Pſ. de Feria in omni Officio.

AD OFFICIUM NOCT.

Antiphonæ & ℣℣℣. de Dominica præcedenti, 182.

IN I. NOCTURNO.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 9.

ACceſſit Saül ad Samuélem in médio portæ, & ait: Indica, oro, mihi, ubi eſt domus Videntis. Et reſpondit Sámuel Saúli, dicens: Ego ſum Videns. Aſcende ante me in excelſum, ut comedátis mecum hódie, & dimittam te manè; & ómnia quæ ſunt in corde tuo, indicábo tibi: & de áſinis quas nudiuſtértius perdidiſti, ne ſollícitus ſis, quia inventæ ſunt. Et cujus erunt óptima quæque Iſrael? nonne tibi, & omni dómui patris tui? Reſpondens autem Saül, ait: Numquid non fílius Jémini ego ſum de mínima tribu Iſrael, & cognátio mea noviſſima inter omnes famílias de tribu Bénjamin? quare ergo locútus es mihi ſermónem iſtum? Aſſúmens ítaque Sámuel Saúlem & púerum ejus, introduxit eos in triclínium, & dedit eis locum in cápite eórum qui fúerant invitáti.

℟. Immolábit. 170.

Lectio ij. Cap. 9. & 10.

ET comédit Saül cum Samuéle in die illa. Et deſcendérunt de excelſo in óppidum, & locútus eſt cum Saúle in ſolário; ſtravitque

Saül in ſolário, & dormívit. Cùmque manè ſurrexiſſent, & jam eluceſceret, vocávit Sámuel Saúlem in ſolário, dicens: Surge, & dimittam te. Et ſurrexit Saül; egreſsíque ſunt ambo, ipſe vidélicet, & Sámuel. Cùmque deſcénderent in extréma parte civitátis, Sámuel dixit ad Saül: Dic púero ut antecédat nos, & tránſeat: tu autem ſubſíſte paulíſper, ut índicem tibi verbum Dómini. Tulit autem Sámuel lentículam ólei, & effúdit ſuper caput ejus, & deoſculátus eſt eum, & ait: Ecce unxit te Dóminus ſuper hæreditátem ſuam in príncipem, & liberábis pópulum ſuum de mánibus inimicórum ejus, qui in circúitu ejus ſunt.

℟. Appáruit. 171.

Lectio iij.

ET convocávit Sámuel pópulum ad Dóminum in Maſpha, & ait ad fílios Iſrael: Hæc dicit Dóminus Deus Iſrael: Ego eduxi Iſrael de Ægypto, & érui vos de manu Ægyptiórum, & de manu ómnium regum qui affligébant vos. Vos autem hódie projeciſtis Deum veſtrum, qui ſolus ſalvávit vos de univerſis malis & tribulatiónibus veſtris; & dixiſtis: Nequáquam; ſed regem conſtítue ſuper nos. Nunc ergo ſtate coram Dómino per tribus veſtras & per famílias. Et applícuit Sámuel omnes tribus Iſrael, & cécidit ſors tribûs Bénjamin. Et applícuit tribum Bénjamin & cognatiónes ejus, & cécidit cognátio Metri, & pervénit uſque ad Saül fílium Cis. Quæſiérunt ergo eum, & non eſt inventus. Et conſuluérunt poſt hæc Dóminum, utrúmnam ventúrus eſſet illuc. Reſpondítque Dóminus: Ecce abſcónditus eſt domi. Cucurrérunt ítaque, & tulérunt eum inde; ſtetítque in médio pópuli, & áltior fuit univérſo pópulo ab húmero & ſurſum. Et ait Sámuel ad omnem pópulum: Certè vidétis quem elégit Dóminus, quóniam non ſit ſímilis illi in omni pópulo. Et clamávit omnis pópulus, & ait: Vivat Rex.

℟. Reſpexit Elías, 171.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Cyrilli Jeroſolymitani.

Catecheſ. myſtagog. 4.

Lectio iv.

HÆc ſola beáti Pauli inſtitútio abundè ſufficiens eſt, ut certam vobis de divínis myſtériis fidem fáciat: quibus digni hábiti, concorpórei & conſangues Chriſti facti eſtis. Ille enim modò clamábat quòd in ea nocte quâ tradebátur Dóminus noſter Jeſus Chriſtus, ſumpto pane, & grátiis actis, fregit & dedit ſuis discípulis, dicens: Accípite, manducáte; hoc eſt corpus meum. Ille ſumpto cálice, ac grátiis

ctis, dixit: Accípite, bíbite; hic eſt ſanguis meus. Cùm ígitur ipſe pronuntiáverit, & díxerit de pane, Hoc corpus eſt meum, quis audébit deinceps ambígere? Et cùm ipſe aſſeveráverit, & díxerit, Hic meus eſt ſanguis; quis unquam dubitáverit, aiens non eſſe ejus ſánguinem? ℟. Dixit. 172.

Lectio v.

AQuam olim in vinum, quod ſánguini affínc eſt, in Cana Galilææ transmutávit: & eum parùm dignum exiſtimábimus cui credámus, cùm vinum in ſánguinem tranſmutávit? Ad núptias corporáles vocátus, ſtupendum hoc miráculum effécit: & non eum multò magis fíliis thálami nuptiális corpus ſuum & ſánguinem fruenda donaſſe confitébimur? Quare cum omni perſuaſióne tamquam corpus & ſánguinem Chriſti illa ſumámus. Nam in figúra panis datur tibi corpus, & in figúra vini datur tibi ſanguis; ut cùm ſúmpſeris corpus & ſánguinem Chriſti, concorpóreus & conſanguis ipſi efficiáris. Sic étenim chriſtíferi effícimur, diſtribúto in membra noſtra córpore ejus & ſánguine; ſic juxta beátum Petrum divínæ ſimus conſortes natúræ. ℟. Cœnántibus. 172.

Lectio vj.

OLim Chriſtus cum Judæis diſſerens, aiébat: Niſi manducavéritis meam carnem, & bibéritis meum ſánguinem, non habébitis vitam in vobis ipſis. Cum autem illi ea quæ dicebantur non ſpirituáliter accepiſſent, offenſi abiérunt retrò, exiſtimantes quòd eos ad manducandas carnes hortarétur. Erant & in antíquo fœdere panes propoſitiónis; verum illi cùm ad vetus teſtamentum attinérent, finem accepérunt. In novo verò teſtamento panis eſt cœléſtis & póculum ſalutáris, ánimam & corpus ſanctificántia. Quemádmodum enim panis córpori convéniens eſt, ita & Verbum ánimæ conſentáneum. Quamobrem ne tamquam nudis & commúnibus eleméntis, pani & vino Euchariſticis attende; ſunt enim corpus & ſanguis Chriſti, ſecundùm Dómini aſſeveratiónem: nam etiamſi illud tibi ſúggerat ſenſus, fides tamen te certum & firmum effíciat. Ne júdices rem ex guſtu; ſed ex fide citra ullam dubitatiónem certus eſto te córporis & ſánguinis Chriſti dono dignátum fuiſſe. ℟. Accépit. 173.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 6.

IN illo témpore; Dixit Jeſus turbis Judæórum: Qui mandúcat me, & ipſe vivet propter me. Hic eſt panis qui de cœlo deſcendit. Et réliqua.

Homília ſancti Cyrilli Alexandríni.

Adversùs Neſtor. Lib. 4.

QUi mandúcat me, inquit, & ille vivet. Manducámus autem nos, non quòd ipſam divinitátem conſumámus, ápage ab iſta impietáte; ſed illam própriam Verbi carnem jam vivíficam effectam, quia ejus facta eſt qui propter Patrem vivit. Et certè non dícimus extrínſecâ participatióne & adventítiâ vivificári Verbum à Patre, ſed vitam pótiùs per natúram eſſe affirmámus; génitus eſt enim de Patre tamquam de vita. Quemádmodùm verò vivíficum eſt illud ipsíus Verbi corpus, quod ſibi próprium fecit per veram uniónem quæ & intelligéntiam & ſermónem ſúperat; ſic nos quoque, qui illíus ſanctæ carnis & ſánguinis ejus participatióne frúimur, omníno vivificámur; cùm in nobis máneat Verbum, non ſolùm divíno modo per ſanctum Spíritum, verùm étiam humáno per ſanctam illam carnem pretioſumque ejus ſánguinem. ℟. Caro. 174.

Lectio viij.

HÆc quæ dixi, vera eſſe beátus Paulus ſuo ſuffrágio confirmat, ſic ſcribens ad eos qui Corinthi in Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum credíderant: Tamquam prudéntibus dico, judicáte vos quod dico. Calix benedictiónis cui benedícimus, nonne communicátio ſánguinis Chriſti eſt? [illegible]nis quem frángimus, n[illegible] ne communicátio córp[illegible] Chriſti eſt? quóniam u[illegible] panis & unum corpus m[illegible] ſumus; omnes enim de [illegible] pane participámus. Part[illegible] pes namque ſancti Spír[illegible] effecti, & ipſi ómnium S[illegible]vatóri Chriſto, & ir[illegible] nos unímur. Concorpo[illegible] étiam hoc modo ſum[illegible] quóniam unus panis, un[illegible] corpus multi ſumus; om[illegible] enim de uno pane partici[illegible]mus. Cólligat namque ad unitátem corpus Ch[illegible] quod eſt in nobis, ne[illegible] eſt ullo modo divíſum.

℟. Sicut miſit me. 17[illegible]

Lectio ix.

AC divínum quidem eſſe myſtérium, part[illegible]patiónemque ejus vivífic[illegible] & incruentæ hujus hó[illegible] vim longè illo legáli c[illegible] præſtantiórem, perfácil[illegible] vidére, vel ab eo ipſo q[illegible] illa priſcis homínibus ſa[illegible]ta per Moſen umbra [illegible]cuntur; Chriſtus vero e[illegible]que ómnia, Véritas ap[illegible]lantur. Ad eamque rem c[illegible]firmandam nobis erit a[illegible]mento beátus Paulus, qu[illegible] ſcripſit: Irritam quis fac[illegible] legem Moſi, ſine ulla m[illegible]ratióne duóbus vel tr[illegible] téſtibus móritur; qu[illegible] magis putátis deterióra [illegible]réri ſupplícia, qui Fíl[illegible] Dei conculcáverit, & [illegible]guinem Teſtamenti po[illegible]tum dúxerit in quo ſanc[illegible]ficátus eſt, & Spirítui gr[illegible] contuméliam fécerit? Q[illegible]

Ut igitur rès noſtræ ſunt excellenciores, quibus ipſa Véritas, id eſt Chriſtus, illuxit, ſanctamque ſuá carnem ad participandum appóſuit?

℟. Unus panis. 193.

CANON.

Ex Statútis Franciſci Harlæi, Pariſienſis Archiepíſcopi. *Anno* 1674. *Art.* 29.

SAnctiſſimum altáris ſacraméntum nunquam exponétur in Capellis, neque in confraternitatúm altáribus, cujuſcumque Eccléſiæ ſeculáris vel reguláris, quamvis exemptiónem prætendentis, aut etiam ſub pretexta indulgentiárum: ſed neque unquam exponétur ad majus altáre, neque deferétur in Proceſſiónibus abſque ſcripto expreſſâ licéntiâ, præterquàm per Octávam Córporis Chriſti: neque deferétur ad incéndia ſub quocumque pretextu; quod expreſsè prohibémus ómnibus Preſbyteris, ſub pœna ſuſpenſiónis ipſo facto.

FERIA SEXTA.

Officium ut in Pſalterio.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 12.

DIxit Sámuel ad univerſum Iſrael: Ecce audívi vocem veſtram juxta ómnia quæ locúti eſtis ad me, & conſtítui ſuper vos regem. Et nunc rex gráditur ante vos: ego autem ſénui, & incánui; porrò fílii mei vobiſcum ſunt: itaque converſátus coram vobis ab adoleſcéntia mea uſque ad hanc diem, ecce præſtò ſum. Loquímini de me coram Dómino, & coram Chriſto ejus, utrùm bovem cujuſquam túlerim, aut áſinum; ſi quémpiam calumniátus ſum, ſi oppreſſi áliquem, ſi de manu cujuſquam munus accépi: & contemnam illud hódie, reſtituamque vobis. Et dixérunt: Non es calumniátus nos, neque oppreſſiſti, neque tuliſti de manu alicújus quíppiam. Dixitque ad eos: Teſtis eſt Dóminus adversùm vos, & teſtis Chriſtus ejus in die hac, quia non invenéritis in manu mea quíppiam. Et dixérunt: Teſtis.

℟. Dilectus. 163.

Lectio ij.

ET ait Sámuel ad pópulum: Dóminus qui fecit Móyſen & Aaron, & eduxit patres noſtros de terra Ægypti. Nunc ergo ſtate, ut judício contendam adversùm vos coram Dómino de ómnibus miſericórdiis Dómini, quas fecit vobiſcum & cum pátribus veſtris; quómodò Jacob ingreſſus eſt in Ægyptum, & clamavérunt patres veſtri ad Dóminum; & miſit Dóminus Móyſen & Aaron, & eduxit patres veſtros de Ægypto, & collocávit eos in loco hoc. Qui oblíti ſunt Dómini Dei ſui, & trádidit eos in manu Síſaræ magiſtri milítiæ Aſor, & in manu Philiſthinórum, & in manu regis Moab, & pu-

gnavérunt adversùm eos. Póſteà autem clamavérunt ad Dóminum, & dixérunt: Peccávimus, quia derelíquimus Dóminum, & servívimus Báalim & Aſtaroth: nunc ergo érue nos de manu inimicórum noſtrórum, & serviémus tibi. Et miſit Dóminus Jeróbaal, & Badan, & Jephte, & Sámuel, & éruit vos de manu inimicórum veſtrórum per circúitum, & habitaſtis confidenter. Videntes autem quòd Naas rex filiórum Ammon veniſſet adversùm vos, dixiſtis mihi: Nequáquam, ſed rex imperábit nobis: cùm Dóminus Deus veſter regnáret in vobis. Nunc ergo præſtò eſt rex veſter, quem elegiſtis & petiſtis.

℟. Dixit Sámuel. 163.

Lectio iij.

ET clamávit Sámuel ad Dóminum, & dedit Dóminus voces & plúvias in illa die. Et tímuit omnis pópulus nimis Dóminum & Samuélem; & dixit univerſus pópulus ad Samuélem: Ora pro ſervis tuis ad Dóminum Deum tuum, ut non moriámur; addídimus enim univerſis peccátis noſtris malum, ut peterémus nobis regem. Dixit autem Sámuel ad pópulum: Nolíte timére, vos feciſtis univerſum malum hoc; verúmtamen nolíte recédere à tergo Dómini, ſed ſervíte Dómino in omni corde veſtro. Et nolíte declináre poſt vana, quæ non próderunt vobis, neque éruent [...] quia vana ſunt. Et [...] relinquet Dóminus p[...] ſuum, propter nome[...] magnum; quia juráv[...] minus fácere vos ſib[...] lum. Abſit autem à [...] peccátum in Dómin[...] ceſſem oráre pro vo[...] docébo vos viam bo[...] rectam. Igitur timé[...] minum, & ſervíte ei [...] táte, & ex toto corde [...]

℟. Si in toto. 16[...]

Oratio Dominica præc[...]

C A N O N

Ex Concílio Narbo[...]

Anno 1609. *Can.*

INvígilent Pároch[...] gregem, & paráti ſint; ne per illórum [...] géntiam, aut párvi [...] Baptiſmo, aut adul[...] Sacramentis Pœnit[...] Communiónis, & Ex[...] Unctiónis moriantur [...] mos ſæpiùs víſitent [...] ſolentur, ac de ſalú[...] mæ móneant.

S A B B A T[...]

¶ *Hodie & aliis* [...] *uſque ad Adventum, [...] ficimus de B. Maria* [...] *bato, niſi occurrat Fe[...] midupl*e*x & ſuprà,* [...] *intrà Octavam, aut fier[...] de aliqua Feria privile[...]*

De libro primo R[...]

Lectio j. Cap. [...]

FIlius unius an[...] Saül cùm regn[...] ſiſſet; duóbus annis regnávit ſuper [...] Et elégit ſibi Saül tr[...] lia de Iſrael: & era[...] Saül duo míllia in

mas: & in monte Bethel: mille autem cum Jónatha in Gábaa Bénjamin: porrò céterum pópulum remíſit unumquemque in tabernácula ſua. Et percuſſit Jónathas ſtatiónem Philiſthinórũ, quæ erat in Gábaa. Quod cùm audiſſent Philiſthiim, Saül cécinit búccina in omni terra, dicens: Audiant Hebræi. Et univérſus Iſraël audívit hujuſcémodi famam: Percuſſit Saül ſtatiónem Philiſthinórum; & eréxit ſe Iſraël adversùs Philiſthiim. Clamávit ergo pópulus poſt Saül in Gálgala.

[*Si fiat de Sabbato, legitur ſermo ex Feria tertia infra Hebdomadam primam poſt Pentecoſten, ſuprà,* 164.]

Lectio ij.

ET Philiſthiim congregáti ſunt ad præliándum contra Iſraël, triginta míllia cúrruum, & ſex míllia équitum, & réliquum vulgus, ſicut aréna quæ eſt in líttore maris plúrima. Et aſcendentes caſtrametáti ſunt in Machmas ad Oriéntem Béthaven. Quod cùm vidiſſent viri Iſraël ſe in arcto pósitos (afflictus enim erat pópulus) abſcondérunt ſe in ſpeluncis & in ábditis, in petris quoque, & in antris, & in ciſternis. Hebræi autem tranſiérunt Jordánem in terram Gad & Gálaad. Cumque adhuc eſſet Saül in Gálgala, univérſus pópulus perterritus eſt, qui ſequebátur eum. Et expectávit ſeptem diebus juxta plácitum Samuélis, & non venit Sámuel in Gálgala, dilapſuſque eſt pópulus ab eo.

Lectio iij.

AIt ergo Saül: Afferte mihi holocauſtum, & pacífica; & óbtulit holocauſtum. Cùmque compleſſet ófferens holocauſtum, ecce Sámuel veniébat; & egreſſus eſt Saül óbviam ei ut ſalutáret eum. Locutuſque eſt ad eum Sámuel: Quid feciſti? Reſpondit Saül: Quia vidi quòd pópulus dilaberétur à me, & tu non véneras juxta plácitos dies, porrò Philiſthiim congregáti fúerant in Machmas, dixi: Nunc deſcéndent Philiſthiim ad me in Gálgala, & fáciem Dómini non placávi. Neceſſitáte compulſus óbtuli holocauſtum. Dixitque Sámuel ad Saül: Stultè egiſti, nec cuſtodiſti mandáta Dómini Dei tui, quæ præcépit tibi. Quod ſi non feciſſes, jam nunc præparaſſet Dóminus regnum tuum ſuper Iſraël in ſempitérnum; ſed nequáquam regnum tuum ultrà conſurget. Quæſívit Dóminus ſibi virum juxta cor ſuum; & præcépit ei Dóminus ut eſſet dux ſuper pópulum ſuum, eò quòd non ſervāveris quæ præcépit Dñus.

C A N O N.

Ex Statútis Euſtáchii de Belláio, Pariſienſis Epiſcopi.

Poſt annum 1561. *Can.* 33.

COmmonefaciendi ſunt ægrotántes, dum adhuc in illis rátio viget, ut

ſacramentum Extrémæ-Unctiónis ad ſalútem ſuam dignè & devótè ſuſcípiant; quóniam qui táliter, præmónitus & mentis adhuc compos, inungi contémpſerit, hunc Eccleſiáſticâ ſepultúrâ indignum decérnimus.

Ad Magníficat. *Ant*. 4. E. Multo mélior eſt obediéntia, quàm ſtultórum víctimæ, qui néſciunt quid fáciunt mali. *Eccleſ*. 4.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA TERTIA poſt Pentecoſten.

Officium ut in Pſalterio.

IN I. NOCTURNO.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 13.

SUrrexit Sámuel, & aſcendit de Gálgalis in Gábaa Bénjamin. Et réliqui pópuli aſcendérunt poſt Saül óbviàm pópulo qui expugnábant eos venientes de Gálgala in Gábaa, in colle Bénjamin. Et recénſuit Saül pópulum, qui inventi fúerant cum eo, quaſi ſexcentos viros. Et Saül & Jónathas fílius ejus, populuſque qui inventus fúerat cum eis, erat in Gábaa Bénjamin: porrò Philíſthiim conſéderant in Machmas. Et egreſſi ſunt ad prædandum de caſtris Philiſthinórum tres cúnei. Unus cúneus pergébat contrà viam Ephra ad terram Sual: porrò álius ingrediebátur per viam Béthoron; tértius autem vérterat ſe ad iter términi imminentis valli Séboim contra deſertum. Porrò faber ferrárius non inveniebátur in omni terra Iſrael. Cáverant enim Philíſthiim, ne forte fácerent Hebræi gládium aut lánceam. Deſcendébat ergo omnis Iſrael ad Philíſthiim, ut exacúeret unuſquiſque vómerem ſuum, & ligónem, & ſecúrim, & ſarculum. Retúſæ itaque erant ácies vómerum, & ligónum, & tridentum, & ſecúrium, uſque ad ſtímulum corrigendum. Cùmque veniſſet dies prælii, non eſt inventus enſis & lánceа in manu totius pópuli qui erat cum Saüle & Jónatha, excepto Saül & Jónathâ fílio ejus. Egreſſa eſt autem ſtátio Philíſthiim, ut tranſcénderet in Machmas.

℟. Dilectus à Dómino Deo ſuo Sámuel Prophéta Dómini, renovávit impérium: * In lege Dómini congregatiónem judicávit, & cógnitus eſt in verbis ſuis fidélis, quia vidit Deum lucis. ℣. Deus ſorte diſtríbuit pátribus terram, & poſt hæc dedit júdices uſque ad Sámuel Prophétam. * In lege. *Eccli*. 46. *Act*. 13.

Lectio ij. Cap. 14.

DIxit autem Jónathas ad adoleſcentem armígerum ſuum: Veni, tranſeámus ad ſtatiónem incircumciſórum horum, ſi fortè fáciat Dóminus pro nobis; quia non eſt Dómino difficile ſalváre vel in multis vel in paucis. Dixitque ei ármiger ſuus: Fac ómnia quæ placent ánimo tuo: perge quò cupis, & ero tecum

cúmque voluéris. Et ait Jónathas: Ecce nos tranſímus ad viros iſtos. Cùmque apparuérimus eis, ſi táliter locúti fúerint ad nos, Manéte donec veniámus ad vos; ſtemus in loco noſtro, nec aſcendámus ad eos. Si autem dixerint, Aſcéndite ad nos; aſcendámus, quia trádidit eos Dóminus in mánibus noſtris: hoc erit nobis ſignum. Appáruit igitur uterque ſtatióni Philiſthinórum; dixerúntque Philiſthiim: En Hebræi egrediúntur de cavernis in quibus abſcónditi fúerant. Et locúti ſunt viri de ſtatióne ad Jónatham & ad armígerum ejus, dixerúntque: Aſcéndite ad nos, & oſtendémus vobis rem. Et ait Jónathas ad armígerum ſuum: Aſcendámus, ſequere me; trádidit enim Dñus eos in manus Iſrael.

℟. Dixit Sámuel ad univérſum Iſrael: Nolíte declináre poſt vana quæ non próderunt vobis; & non derelinquet Dóminus pópulum ſuum. Quod * Si perſeveravéritis in malítia, peribitis. ℣. Neſcítis quóniam ſervi eſtis ejus cui obedítis, ſive peccáti ad mortem, ſive obeditiónis ad juſtítiam? * Si. *1. Reg.* 12. *Rom.* 6.

Lectio iij.

Aſcendit autem Jónathas mánibus & pédibus reptans, & ármiger ejus poſt eum. Itaque álii cadébant ante Jónatham, álios ármiger ejus interficiébat ſequens eum. Et facta eſt plaga prima, quâ percuſſit Jónathas & ármiger ejus, quaſi viginti virórum, in média parte júgeri, quam par boum in die aráre conſuévit. Et factum eſt miráculum in caſtris per agros: ſed & omnis pópulus ſtatiónis eórum qui ierant ad prædandum, obſtúpuit, & conturbáta eſt terra; & áccidit quaſi miráculum à Deo. Et reſpexérunt ſpeculatóres Saül qui erant in Gábaa Bénjamin, & ecce multitúdo proſtráta, & huc illúcque diffúgiens.

℟. Si in toto corde veſtro revertímini ad Dóminum, * Auferte deos aliénos de médio veſtri, & † Præparáte corda veſtra Dómino, & ſervíte ei ſoli. ℣. Genus cùm ſimus Dei, non debémus æſtimáre auro, aut argento, aut lápidi Divínum eſſe ſímile. * Auferte. Glória. † Præparáte. 1. *Reg.* 7. *Act.* 17.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

De Sacerd. Lib. 4. *C.* 1.

Lectio iv.

Optárim ego iſtam opiniónem veram eſſe, ut qui rectè non aſpírant ad múneris públici præfectúram, etſi míllies eos dicas vi pertractos fuiſſe, atque ignorántiâ peccaſſe, effúgere poſſint ignem illum ætérnum, nec pérditi cum hypócritis & infidélibus partem hábeant. Verùm quid

tibi fáciam? Non ita ſe res habet, non ita ſanè. Ac ſi vis, à regno primùm, quod apud Deum tanti non eſt quanti Sacerdótium, eórum quæ dixi fidem fáciam. Saül ille filius Cis, non ſuopte motu & curâ rex factus eſt; ſed abiit ut quæreret áſinas, & ſuper iis Prophétam interrogáre cœpit: ille verò de regno ipſum allocútus eſt. Neque tamen ille ſtatim regnum ádiit, licèt id à Prophéta audiſſet; ſed deprecabátur, renuebátque, dicens: Quis ſum ego, & quæ domus patris mei? Quid ergo? ſi, cùm honóre ſibi per Deum tráditο malè uſus eſſet, pótuit his verbis éximi ab ira ejus qui ſe in regem conſtitúerat?

℟. Deus plebis Iſraël elégit patres noſtros de terra Ægypti, & dedit eis Júdices uſque ad Sámuel Prophétam: exinde poſtulavérunt regem; * Et dedit illis Deus Saül virum de tribu Bénjamin. ℣. Dixérunt majóres natu Iſraël Samuéli: Conſtítue nobis regem, ut júdicet nos; * Et. *Act.* 13. 1. *Reg.* 8.

Lectio v.

Atqui póterat ad Samuélem increpantem dícere: Num ego regnum invaſi? Num inſilivi in hanc poténtiam? Vitam privátam, otióſam & quiétam dúcere volébam: tu verò me in hanc dignitátem pertraxiſti. Si in illa humilitáte permanſiſſem, hæc offendi-
cula fácilè declinaſſem;
cùm ex vulgárium & i
bílium eſſem número;
hoc opus miſſus nunc
fuiſſem; neque mihi
lum contra Amalecítas
commiſiſſet: quo mihi
commiſſo, in peccátum
júſmodi numquam in
ſem. Verùm hæc ómn
defenſiónem infirma ſ
nec infirma modò, ſe
riculóſa, quæ Dei
itam accendant.

℟. Dixit Sámuel ad S
Pércute Amalec, non p
ei: & pepércit Saül A
Et ait Sámuel ad Saül:
eo quòd abjeciſti ſermo
Dómini, abjécit te D
nus. ℣. Quicumque tota
gem ſervâverit, offend
tem in uno, factus eſt
nium reus. * Pro. 1. *Reg.*
Jac. 2. *Lectio vj.*

Cum enim qui m
majórem dignitáte
cépit, non opórtet ad
catórum excuſatiónem
nóris magnitúdinem o
dere; ſed ad majórem
virtúte profectum uti
gno illo Dei erga ſe fa
Ille verò, quia melióren
ctus dignitátem, ideò
cáre ſibi lícitum eſſe e
mábat, nihil áliud quàm
cleméntiam peccatórum
rum cauſam fácere co
eſt. Quod ſanè ímpiis
iis qui vitam ignávè du
mus eſt dícere. Nos a
non ſic affectos eſſe, n
ſímilem decídere inſi
detur; ſed utique cum

…cratis noſtra ſunt
…imus, ac bene de Deo
…mus & loquámur.
…ſumquid vult Dómi-
…locauſta & víctimas,
…pótiùs ut obediátur
…ómini ? * Mélior eſt
…bediéntia quàm víćti-
…Qui permánſerit in
…ctor óperis, hic beá-
…facto ſuo erit. * Mé-
… Glória Patri. * Mé-
… 1. *Reg.* 15. *Jac.* 1.
II. NOCTURNO.
… ſancti Evangélii ſe-
…cundùm Lucam.
… *vij.* *Cap.* 15.
…llo témpore : Erant
…ropinquantes Jeſu pu-
… & peccatóres, ut au-
…illum. Et murmurá-
…hariſæi & Scribæ, di-
… : Quia hic peccatóres
… , & mandúcat cum
…Et réliqua.
…ília ſancti Gregórii Papæ.
…mil. 34. *in Evang.*

Onſiderandum nobis eſt, fratres mei, cur Dóminus plus de con… peccatóribus, quàm de …us juſtis, in cœlo gáu…ſſe fateátur. Unde hoc, …òd ipſi per quotidiá…iſiónis experimentum …us, quia plerumquè hi …llis ſe oppreſſos pecca…mólibus ſciunt, ſtant …i in via juſtítiæ, nulla … pérpetrant, ſed ta…d cœleſtem pátriam non anhélant; tantó…i in rebus lícitis uſum …t, quantò ſe perpetraſſe nulla illícita meminérunt? Et plerumquè pigri rémanent ad exercenda bona præcípua; quia valde ſibi ſecúri ſunt, quòd nulla commíſerint mala gravióra.

℟. Erant appropinquantes Jeſu publicáni & peccatóres; & murmurábant Phariſæi & Scribæ, dicentes: Quia hic * Peccatóres récipit, & mandúcat cum illis. ℣. Quàm magna miſericórdia Dómini, & propitiátio illíus converténtibus ad ſe! * Peccatóres. *Luc.* 15. *Eccli.* 17.

Lectio viij.

At contrà, nonnunquam hi qui ſe áliqua illícita egiſſe meminérunt, ex ipſo ſuo dolóre compuncti, inardeſcunt in amórem Dei, ſeſéque in magnis virtútibus exercent, cuncta difficília ſancti certáminis áppetunt, ómnia mundi derelinquunt, honóres fúgiunt, accéptis contuméliis lætantur, flagrant deſidério, ad cœleſtem pátriam anhélant; & quia ſe erraſſe à Deo conſíderant, damna præcedéntia lucris ſequéntibus recompenſant. Majus ergo de peccatóre converſo, quàm de ſtante juſto gaúdium fit in cœlo; quia & dux in prælio plus eum mílitem díligit, qui poſt fugam reverſus, hoſtem fórtiter premit, quàm illum qui nunquam terga præbuit, & nunquam áliquid fórtiter geſſit. Sic agrícola illam ámpliùs terram amat quæ poſt ſpinas úberes fruges profert,

quàm eam quæ nunquam ſpinas hábuit, & nunquam fértilem meſſem prodúcit.

℟. Quis ex vobis homo qui habet centum oves, & ſi perdíderit unam, * Nonne vadit ad ovem quæ períerat? & cùm invénerit, impónit in húmeros ſuos gaudens. ℣. Miſericórdia Dei ſuper omnem carné: docet & érudit quaſi paſtor gregem ſuum. * Nonne. *Luc.* 15. *Eccli.* 18.

Lectio ix.

SEd inter hæc ſciendum eſt quia ſunt pleríque juſti in quorum vita tantum eſt gáudium, ut eis quælibet peccatórum pœniténtia præpóni nullátenus poſſit. Nam multi, & nullórum ſibi malórum ſunt cónſcii; & tamen in tanti ardóris afflictióne ſe exercent, ac ſi à peccátis ómnibus coanguſtentur. Cuncta étiam lícita réſpuunt, ad deſpectum mundi ſublímiter accinguntur, licére ſibi nolunt omne quod libet, bona ſibi ámputant étiam conceſſa, contemnunt viſibília, inviſibílibus accenduntur, lamentis gaudent, in cunctis ſemetipſos humíliant; & ſicut nonnulli peccáta óperum, ſic ipſi cogitatiónum peccáta deplórant. Quid ítaque iſtos díxerim, niſi & juſtos & pœnitentes, qui ſe & in pœniténtia de peccáto cogitatiónis humíliant, & recti ſemper in ópere perſevérant? Hinc ergo colligendum eſt quantum Deo gáudium faciat, quando humíliter plangit juſtus, ſi facit in cœlo gáudium, quando hoc quod malè geſſit, per pœniténtiâ damnat injuſtus.

℟. Ego paſcam oves meas: * Quod períerat, requíram; & quod abjectum erat, redúcam; & † Quod infirmum fúerat, conſolidábo. ℣. Venit Fílius hóminis quærere, & ſalvum fácere quod períerat. * Quod períerat. Glória. † Quod infirmum fúerat. *Ezech.* 34. *Luc.* 19.

Te Deum. [*Et dicitur in omnibus Dominicis uſque ad Adventum.*]

Ad Benedictus. *Ant.* 6. *C.* Múlier ſi perdíderit drachmam unam, quærit diligenter; & cùm invénerit, cónvocat amícas, dicens: Congratulámini mihi, quia invéni drachmam quam perdíderam. *Luc.* 15.

Oratio.

PRotector in te ſperántium Deus, ſine quo nihil eſt válidum, nihil ſanctum: multíplica ſuper nos miſericórdiam tuam; ut, te rectóre, te duce, ſic tranſeámus per bona temporália, ut non amittámus ætérna; Per.

C A N O N.

Ex Concílio Tridentíno.
Anno 1563. *Seſſ.* 24. *C.* 1. *de Ref. Matrim.*

PRæcipit ſancta Synodus ut in pósterum, antequàm matrimónium contrahátur, ter à próprio contrahéntium Párocho tribus contínuis diébus Feſtívis in Eccléſia inter Miſsárum ſolém-

his públicè denuntiétur inter quos matrimónium ſit contrahendum : quibus denuntiatiónibus factis, ſi nullum legítimum opponátur impedimentum, ad celebratiónem matrimónii in fácie Eccléſiæ procedátur.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. 2. Dico vobis quia gáudium erit coram Angelis Dei ſuper uno peccatóre pœniténtiam agente. *Luc.* 15.

Oratio, ut ſuprà.

FERIA SECUNDA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 14.

OMnes Iſraelítæ qui ſe abſcónderant in monte Ephraim, audientes quòd fugiſſent Philiſthæi, ſociavérunt ſe cum ſuis in prælio. Et erant cum Saül quaſi decem míllia virórum. Et ſalvávit Dóminus in die illa Iſrael : pugna autem pervénit uſque ad Béthaven. Et viri Iſrael ſociáti ſunt ſibi in die illa : adjurávit autem Saül pópulum, dicens : Maledictus vir qui coméderit panem uſque ad véſperam, donec ulciſcar de inimícis meis. Et non manducávit univerſus pópulus panem : omnéque terræ vulgus venit in ſaltum, in quo erat mel ſuper fáciem agri. Ingreſſus eſt ítaque pópulus ſaltum, & appáruit fluens mel, nulluſque applícuit manum ad os ſuum; timébat enim pópulus juramentum. Porrò Jónathas non audíerat cùm adjuráret pater ejus pópulum : extenditque ſummitátem virgæ quam habébat in manu, & intinxit in favum mellis; & convertit manum ſuam ad os ſuum, & illumináti ſunt óculi ejus.

℟. Dilectus. 200.

Lectio ij.

ET dixit Saül : Irruámus ſuper Philiſthæos nocte, & vaſtémus eos uſque dum illuceſcat manè, nec relinquámus ex eis virum. Dixitque pópulus : Omne quod bonum vidétur in óculis tuis, fac. Et ait ſacerdos : Accedámus huc ad Deum. Et conſúluit Saül Dóminum : Num pérſequar Philiſthiim, ſi trades eos in manus Iſrael ? Et non reſpondit ei in die illa. Dixitque Saül : Applicáte huc univerſos ángulos pópuli ; & ſcitóte, & vidéte per quem accíderit peccátum hoc hódie. Vivit Dóminus ſalvátor Iſrael, quia ſi per Jónatham fílium meum factum eſt, abſque retractatióne moriétur. Ad quod nullus contradixit ei de omni pópulo. Et ait ad univerſum Iſrael : Separámini vos in partem unam, & ego cum Jónatha fílio meo ero in parte áltera. Reſponditque pópulus ad Saül : Quod bonum vidétur in óculis tuis, fac.

℟. Dixit Sámuel. 201.

Lectio iij.

ET dixit Saül ad Dóminum Deum Iſrael : Dómine Deus Iſrael, da indícium ; quid eſt quòd non

minus: Vítulum de armento tolles in manu tua, & dices: Ad immolandum Dómino veni. Et vocábis Iſaï ad víctimam, & ego oſtendam tibi quid fácias, & unges quemcumque monſtrávero tibi. Fecit ergo Sámuel ſicut locútus eſt ei Dóminus. Venitque in Béthleem, & admiráti ſunt ſeniores civitátis occurrentes ei; dixerúntque: Pacificuſne eſt ingreſſus tuus? Et ait: Pacíficus: ad immolandum Dómino veni; ſanctificámini, & veníte mecum ut ímmolem. Sanctificávit ergo Iſaï & fílios ejus, & vocávit eos ad ſacrifícium.

℟. Dilectus. 200.

Lectio ij.

CUmque ingreſſi eſſent, vidit Eliab, & ait: Num coram Dómino eſt chriſtus ejus? Et dixit Dóminus ad Samuélem: Ne reſpícias vultum ejus, neque altitúdinem ſtatúræ ejus; quóniam abjéci eum, nec juxta intúitum hóminis ego júdico: homo enim videt ea quæ parent; Dóminus autem intuétur cor. Et vocávit Iſaï Abínadab, & adduxit eum coram Samuéle. Qui dixit: Nec hunc elégit Dóminus. Adduxit autem Iſaï Samma, de quo ait: Etiam hunc non elégit Dóminus. Adduxit itaque Iſaï ſeptem fílios ſuos coram Samuéle; & ait Sámuel ad Iſaï: Non elégit Dóminus ex iſtis.

℟. Dixit Sámuel. 201.

Lectio iij.

DIxitque Sámuel ad Iſaï: Numquid jam completi ſunt fílii? Qui reſpondit: Adhuc réliquus eſt párvulus, & paſcit oves. Et ait Sámuel ad Iſaï: Mitte, & adduc eum; nec enim diſcumbémus priuſquàm huc ille véniat. Miſit ergo, & adduxit eum. Erat autem rufus, & pulcher aſpectu, & decorâque fácie. Et ait Dóminus: Surge, unge eum; ipſe eſt enim. Tulit ergo Sámuel cornu ólei, & unxit eum in médio fratrum ejus; & directus eſt Spíritus Dómini à die illa in David, & deinceps: ſurgenſque Sámuel ábiit in Rámatha. Spíritus autem Dómini receſſit à Saül, & exagitábat eum ſpíritus nequam, à Dómino.

℟. Si in toto corde. 201.

CANON.

Ex Concílio Mediolanenſi quinto.

Anno 1579. Part. 3. C. 16.

PArochus, quos ſponſos experiundo víderit doctrínæ Chriſtiánæ rudimenta planè ignoráre, ne matrimónio illos antè jungat, quàm ea item ratióne cognôrit didiciſſe, quæ eo de génere illos planè ſcire opórteat.

FERIA QUINTA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 17.

COngregantes Philiſthiim ágmina ſua in prælium, convenérunt in Socho Judæ; & ca-

ſtrametáti ſunt inter Socho & Azeca in finibus Dommim. Porrò Saül & filii Iſraël congregáti venérunt in Vallem terebinthi, & direxérunt áciem ad pugnandum contra Philiſthiim. Et Philiſthiim ſtabant ſuper montem ex parte hac, & Iſraël ſtabat ſupra montem ex áltera parte: vallíſque erat inter eos. Et egréſſus eſt vir ſpúrius de caſtris Philiſthinórum, nómine Góliath, de Geth, altitúdinis ſex cubitórum & palmi: & caſſis ærea ſuper caput ejus, & loríca ſquamáta induebátur: porrò pondus lorícæ ejus quinque míllia ſiclórum æris erat: & ócreas æreas habébat in crúribus; & clypeus æreus tegébat húmeros ejus. Haſtíle autem haſtæ ejus erat quaſi liciatórium texéntium, ipſum autem ferrum haſtæ ejus ſexcentos ſiclos habébat ferri: & ármiger ejus antecedébat eum.

℟. Deus plebis. 202.

Lectio ij.

STanſque clamábat adversùm phalangas Iſraël, & dicébat eis: Quare veniſtis paráti ad prælium? Numquid ego non ſum Philiſthæus, & vos ſervi Saül? Elígite ex vobis virum, & deſcendat ad ſinguláre certámen. Si quíverit pugnáre mecum, & percúſſerit me, érimus vobis ſervi; ſi autem ego prævalúero, & percúſſero eum, vos ſervi éritis, & ſerviétis nobis. Et aiébat Philiſthæus: Ego exprobrávi agmínibus Iſraël hódie: Date mihi virum, & íneat mecum ſinguláre certámen. Audiens autem Saül & omnes Iſraëlítæ ſermónes Philiſthæi hujuſcémodi, ſtupébant & metuébant nimis.

℟. Dixit Sámuel. 202.

Lectio iij.

ET dixit David: Ego ſervus tuus vadam, & pugnábo adversùs Philiſthæum. Et ait Saül ad David: Non vales reſíſtere Philiſthæo iſti, nec pugnáre adversùs eum, quia puer es; hic autem vir bellátor eſt ab adoleſcéntia ſua. Dixítque David ad Saül: Paſcébat ſervus tuus patris ſui gregem, & veniébat leo, vel urſus, & tollébat aríetem de médio gregis; & perſequébar eos, & percutiébam, eruebámque de ore eórum: & illi conſurgébant adversùm me, & apprehendébam mentum eórum, & ſuffocábam interficiebámque eos. Nam & leónem & urſum interféci ego ſervus tuus: erit ígitur & Philiſthæus hic incircumcíſus quaſi unus ex eis. Nunc vadam, & áuferam oppróbrium pópuli; quóniam quis eſt iſte Philiſthæus incircumcíſus, qui auſus eſt maledícere exercítui Dei viventis? Et ait David: Dóminus qui erípuit me de manu leónis & de manu urſi, ipſe me liberábit de manu Philiſthæi hujus. Dixit autem Saül ad

David : Vade, & Dñus tecum ſit. ℟. Numquid. 203.

C A N O N.

Ex Statútis Odónis de Solíaco, Pariſienſis Epíſcopi. *Anno* 1199. *Synód.* 1. *Can. de Matrimonio.*

NUllus Sacerdos áudeat perfícere matrimónium in caſu dúbio, inconſulto Epíſcopo ; ſed ad eum ſemper réferat omnes matrimónii dubitatiónes.

FERIA SEXTA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 17.

TUlit David báculum ſuum quem ſemper habébat in mánibus ; & elégit ſibi quinque limpidíſſimos lápides de torrente, & miſit eos in peram paſtorálem quam habébat ſecum, & fundam manu tulit ; & proceſſit adversùm Philiſthæum. Ibat autem Philiſthæus incédens, & appropinquans adversùm David, & ármiger ejus ante eum. Cùmque inſpexiſſet Philiſthæus, & vidiſſet David, deſpexit eum ; erat enim adoleſcens, rufus, & pulcher aſpectu. Et dixit Philiſthæus ad David : Numquid ego canis ſum, quòd tu venis ad me cum báculo. Et maledixit Philiſthæus David in diis ſuis ; dixitque ad David : Veni ad me, & dabo carnes tuas volatílibus cœli, & béſtiis terræ. Dixit autem David ad Philiſthæum : Tu venis ad me cum gládio, & haſta, & clypeo ; ego autem vénio ad te in nómine Dñi exercítuum, Dei ágminum Iſrael, quibus exprobraſti hódie ; & dabit te Dóminus in manu mea, & percútiam te, & áuferam caput tuum à te.

℟. Dilectus. 200.

Lectio ij.

CUm ergo ſurrexiſſet Philiſthæus, & veníret, & appropinquáret contra David, feſtinávit David, & cucurrit ad pugnam ex adverſo Philiſthæi. Et miſit manum ſuam in peram : tulítque unum lápidem, & fundâ jecit, & circumdúcens percuſſit Philiſthæum in fronte : & infixus eſt lapis in fronte ejus, & cécidit in fáciem ſuam ſuper terram. Prævaluitque David adversùm Philiſthæum in fundâ & lápide, percuſſumque Philiſthæum interfécit. Cùmque gládium non habéret in manu David, cucurrit & ſtetit ſuper Philiſthæum, & tulit gládium ejus, & eduxit eum de vagína ſua ; & interfécit eum, præciditque caput ejus. Videntes autem Philiſthiim, quòd mórtuus eſſet fortiſſimus eórum, fugérunt. Et conſurgentes viri Iſrael & Juda vociferáti ſunt, & perſecúti ſunt Philiſthæos uſque dum veníren in vallem, & uſque ad portas Accaron.

℟. Dixit Sámuel. 201.

Lectio iij. Cap. 18.

POrrò cùm reverterétur percuſſo Philiſthæo David, egreſſæ ſunt mulíeres

[illegible] úrbibus Iſrael, [illegible], choroſque ducen- [illegible] Saül regis, [illegible] lætítiæ & in [illegible] præcinébant mu- [illegible] ludéntes, atque di- [illegible] Percuſſit Saül mille, [illegible] decem míllia. Irá- [illegible] autem Saül nimis, [illegible] in óculis ejus [illegible], dixitque: De- David decem míllia, [illegible] mille dedérunt: [illegible] ſúpereſt, niſi ſolum [illegible]? Non rectis ergo Saül aſpiciébat David [illegible], & deinceps. Poſt [illegible] álteram invâſit [illegible] Dei malus Saül, & [illegible] in médio do- [illegible]: David autem pſal- [illegible] manu ſuâ, ſicut per [illegible] dies. Tenebatque [illegible], & miſit eam, quòd configere poſſet [illegible] cum paríete: & de- [illegible] David à fácie ejus [illegible]. Et tímuit Saül Da- [illegible] quòd Dóminus eſſet [illegible], & à ſe receſſiſſet.

in toto corde. 201.

C A N O N.

[illegible] Stéphani de [illegible], Pariſienſis Epíſcopi.

[illegible] 1519. C. de Matr.

[illegible] ſúbditis veſtris, [illegible] contráhere volén- [illegible] & fídei dat[illegible] [illegible] ad Eccléſiam [illegible]; & coram Sacer- [illegible] in Eccléſia pro- [illegible] matrimoniáles: [illegible] veró próferat, & [illegible] fáciat à contráhere volentibus verba de matrimónio contrahendo per verba de futúro, & non per verba de præſenti. Item prohibémus ne admittantur ad fídei datiónes & matrimónia ſolemnizanda; metu, aut vi adducti, aut ſeducti.

S A B B A T O.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 26.

Ait David ad Achímelech Hethæum, & Abíſai fílium Sárviæ, fratrem Joab, dicens: Quis deſcendet mecum ad Saül in caſtra? Dixitque Abíſai: Ego deſcendam tecum. Venérunt ergo David & Abíſai ad pópulum nocte, & invenérunt Saül jacentem & dormientem in tentório, & haſtam fixam in terra ad caput ejus; Abner autem & pópulum dormientes in circúitu ejus. Dixitque Abíſai ad David: Conclúſit Deus inimícum tuum hódie in manus tuas; nunc ergo perfódiam eum lánceâ in terra ſemel, & ſecundo opus non erit. Et dixit David ad Abíſai: Ne interfícias eum. Quis enim extendet manum ſuam in chriſtum Dómini, & innocens erit? Et dixit David: Vivit Dóminus, quia niſi Dóminus percúſſerit eum, aut dies ejus vénerit ut moriátur, aut in prælium deſcendens períerit; propítius ſit mihi Dóminus ne extendam manum meam in chriſtum Dómini. Nunc igitur

tolle haſtam quæ eſt ad caput ejus, & ſcyphum aquæ, & abeámus.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Dominica præcedentis.*]

Lectio ij.

TUlit ígitur David haſtam, & ſcyphum aquæ, qui erat ad caput Saül, & abiérunt: & non erat quiſquam qui vidéret, & intellígeret, & evigiláret; ſed omnes dormiébant, quia ſopor Dómini irrúerat ſuper eos. Cùmque tranſiſſet David ex adverſo, & ſtetiſſet in vértice montis de longè, & eſſet grande intervallum inter eos, clamávit David ad pópulum & ad Abner fílium Ner, dicens: Nonne reſpondébis, Abner? Et reſpondens Abner, ait: Quis es tu qui clamas, & inquiétas regem? Et ait David ad Abner: Numquid non vir tu es? & quis álius símilis tuî in Iſrael? Quare ergo non cuſtodiſti dóminum tuum regem? ingreſſus eſt enim unus de turba ut interfíceret regem dóminum tuum. Non eſt bonum hoc quod feciſti: vivit Dóminus, quóniam fílii mortis eſtis vos, qui non cuſtodiſtis dóminum veſtrum chriſtum Dómini. Nunc ergo vide ubi ſit haſta regis, & ubi ſit ſcyphus aquæ, qui erat ad caput ejus.

Lectio iij.

COgnóvit autem Saül vocem David, & dixit: Numquid vox hæc tua, fili mi David? Et ait David: Vox mea, dómine mi rex. Et ait: Quam ob cauſam dóminus meus perſéquitur ſervum ſuum? Quid feci? aut quod eſt malum in manu mea? Nunc ergo audi, oro, dómine mi rex, verba ſervi tui: Si Dóminus íncitat te adversùm me, odorétur ſacrifícium; ſi autem fílii hóminum, maledícti ſunt in conſpectu Dómini; qui ejecérunt me hódie, ut non hábitem in hæreditáte Dómini, dicentes: Vade, ſervi diis aliénis. Et nunc non effundátur ſanguis meus in terram coram Dómino; quia egreſſus eſt rex Iſrael, ut quærat púlicem unum, ſicut perſéquitur perdix in móntibus. Et ait Saül: Peccávi: revértere, fili mi David; nequáquam enim ultrà tibi malefáciam, eo quod pretióſa fúerit ánima mea in óculis tuis hódie: appáret enim quòd ſtultè égerim, & ignoráverim multa nimis.

CANON.

Ex Epiſtola Siricii Papæ ad Himérium Tarraconenſem Epíſcopum.

Anno 385. *Can.* 4.

DE conjugálium violatióne requiſiſti, ſi deſponſátam álii puellam altérius matrimónium poſſit accípere. Hoc ne fiat, modis ómnibus inhibémus; quia illa benedíctio quam nuptúræ Sacerdos impónit, apud fidéles cujuſdam ſacrilégii

[illegible] eſt, ſi ullâ tranſgreſſione violétur.

Ad Magníficat. Ant. 7. G. David in ſua miſericórdia conſecútus eſt ſedem regni in ſǽcula. 1. *Mach.* 2.

Oratio, infrà ad Laudes.

DOMINICA IV. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber ſecundus Regū.

Lectio j. Cap. 1.

FActum eſt, poſtquàm mórtuus eſt Saül, ut David reverterétur à cæde Amalec, & manéret in Siceleg duos dies. In die autem tértia appáruit homo véniens de caſtris Saül veſte conſciſsâ, & púlvere conſpérſus caput. Et ut venit ad David, cécidit ſuper fáciem ſuam, & adorávit. Dixítque ad eum David: Unde venis? Qui ait ad eum: De caſtris Iſrael fugi. Et dixit ad eum David: Quod eſt verbum quod factum eſt? índica mihi. Qui ait: Fugit pópulus ex prælio, & multi corruentes è pópulo mórtui ſunt: ſed & Saül & Jónathas fílius ejus interiérunt.

℟. Elégit Dóminus David ſervum ſuum, & * Suſtulit eum de grégibus óvium: de poſt fœtantes accépit eum páſcere Jacob ſervum ſuum, & Iſrael hæreditátem ſuam. ℣. Amóto Saül, ſuſcitávit illis David regem; cui teſtimónium pérhibens, dixit: Invéni David fílium Jeſſe, virum ſecundùm cor meum. * Suſtulit. *Pſ.* 77. *Act.* 13.

Lectio ij.

DIxitque David ad adoleſcentem qui nuntiábat ei: Unde ſcis quia mórtuus eſt Saül, & Jónathas fílius ejus? Et ait adoleſcens qui nuntiábat ei: Caſu veni in montem Gélboe, & Saül incumbébat ſuper haſtam ſuam; porrò currus & équites appropinquábant ei: & converſus poſt tergum ſuum, videnſque me vocávit. Cui cùm reſpondiſſem, Adſum; dixit mihi: Quiſnam es tu? Et áio ad eum: Amalecítes ego ſum. Et locútus eſt mihi: Sta ſuper me, & intérfice me; quóniam tenent me anguſtiæ, & adhuc tota ánima mea in me eſt. Stanſque ſuper eum, occídi illum; ſciébam enim quòd vívere non póterat poſt ruínam; & tuli diadéma quod erat in cápite ejus, & armillam de bráchio illius, & áttuli ad te dóminum meum huc.

℟. Quaſi adeps ſeparátus à carne, ſic David à fíliis Iſrael. Occídit gigantem: * In tollendo manum, ſaxo fundæ dejécit exultatiónem Góliæ; nam invocávit Dóminum omnipoténtem. ℣. Si quis Dei cultor eſt, & voluntátem ejus facit, hunc exaudit. * In. *Eccli.* 47. *Joan.* 9.

Lectio iij.

APprehendens autem David veſtimenta ſua ſcidit, omneſque viri qui erant cum eo; & planxérunt, & flevérunt, & jejunavérunt uſque ad véſperam ſuper

Saül, & ſuper Jónatham fílium ejus, & ſuper pópulum Dómini, & ſuper domum Iſrael, eò quòd corruiſſent gládio. Dixitque David ad júvenem qui nuntiáverat ei: Unde es tu? Qui reſpondit: Fílius hóminis ádvenæ Amalecítæ ego ſum. Et ait ad eum David: Quare non timuiſti míttere manum tuam ut occíderes chriſtum Dómini? Vocanſque David unum de púeris ſuis, ait: Accédens írrue in eum. Qui percuſſit illum, & mórtuus eſt. Et ait ad eum David: Sanguis tuus ſuper caput tuum; os enim tuum locútum eſt adversùm te, dicens: Ego interféci chriſtum Dómini.

℟. [1] Nunquam legiſtis quid fécerit David quando eſúriit? quómodò introívit domum Dei ſub Abíathar príncipe Sacerdótum, * Et † Panes propoſitiónis manducávit, quos non licébat manducáre niſi Sacerdótibus. ℣. Dedit ei Sacerdos ſanctificátum panem; neque enim erat ibi panis niſi tantùm panes propoſitiónis qui ſubláti fúerant à fácie Dómini. * Et. Glória. † Panes. *Marc.* 2. 1. *Reg.* 21.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 2. *de David & Saül.*

Lectio iv.

CUm Saül incidiſſet in manus David, poſt datam ſalútem inſequens illum, & occídere volens, cùmque poſſet hoſtem cum univerſo exércitu concídere, dimíſit illum íntegrum & incólumem; idemque cùm ſciret morbum regis immedicábilem eſſe, neque illum unquam hoſtilem in ſe ánimum poſitúrum, ſubmóvit ſeſe ab óculis illíus, & apud bárbaros vitam agébat, ſérviens, honóre privátus, pudóre ſuffúſus, labóre ac miſériâ ſibi ipſe parans ad victum neceſſária. Atqui non hoc tantum eſt quod mirémur, ſed illud quoque, quòd poſtéaquàm audíerat regem in acie cecidiſſe, diſcídit veſtem, & cínere ſe conſperſit, & eo luctu luxit, quo quis lugéret amiſſo primogénito germanóque fílio. Subinde nomen illíus inclámans una cum fílii nómine, compóſitis étiam encómiis, ac voces acerbi dolóris teſtes emittens, impranſus manſit uſque ad véſperam, execrans & ipſa loca quæ Saúlis ſánguinem excéperant.

℟. Tabernáculum teſtimónii fuit cum pátribus noſtris, uſque in diébus David, qui invénit grátiam ante Deum, * Et pétiit ut inveníret tabernáculum Deo Jacob. ℣. Meménto, Dómine, David, & omnis manſuetúdinis ejus, ſicut jurávit Dño, * Et. *Act.* 7. *Pſ.* 131.

Lectio v.

NUnc mihi quiſque recordétur inimíci qui læſit, dolóre etiamnum in ánimo

te, atque hunc & vi-
ervet, & vitâ defun-
eplóret, haud quidem
entatiónem, ſed ex
eróque corde; etiam
perferendum ſit in-
ſibi, ne quid offen-
m, qui læſit, ómnia
icit, cum patiátur,
à Deo expectans
. En hic étiam re-
adeptus eſt, nec no-
nominávit cæde ma-
ſed dextram habens
, ſic corónâ redimí-
, ſic ad ſólium aſcen-
rpurâ ac diadémate
ſcéntius encómium
, vidélicet quòd ho-
ercuiſſet, quòd cum
xtinctum luxiſſet. Id-
non vivus modò, ſed
ctus hóminum me-
celebrátur.

Diléxit David eum
cit eum, & dedit illi
inimícos poténtiam:
qui purgávit peccáta
, & * Exaltávit in
um cornu ejus, & de-
i teſtamentum regni,
lem glóriæ in Iſrael,
rexit Dóminus cornu
nobis in domo Da-
ſeri ſui, ſicut locútus
os ſanctórum, qui à ſæ-
unt Prophetárum ejus.
távit. *Eccli. 47. Luc.* 1.

Lectio vj.

Ubi, defunctis inimí-
cis, in illórum libe-
am, quam in eos ha-
t, effudérunt. At non
menſus ac magnáni-
s David; ſed & vi-
ventem inimícum obſervá-
vit, & illo defuncto, be-
nevoléntiam quam erga il-
lum géſſerat, fíliis exhíbuit.
Quid illíus mensâ ſánctius,
quam cingébant fílii hoſtis;
hoſtis, inquam, occídere
conáti? Quid illo convívio
ſpirituálius, in quo tam mul-
tæ abundábant benedictió-
nes? Angeli pótius, quàm
hóminis convocántis erat.
Síquidem inimíci fílios
amplécti & amáre, & illíus
fílium, qui tóties ipſum ten-
taſſet è médio tóllere, atque
id móliens exceſſiſſet è vita,
id facit ut in illum chorum
referátur.

℟. David in ſua genera-
tióne, cùm adminiſtraſſet vo-
luntáti Dei, dormívit; * Et
appóſitus eſt ad patres ſuos.
℣. Mórtuus eſt in ſenectúte
bona, plenus diérum, & di-
vítiis, & glóriâ; * Et ap-
póſitus eſt. Glória Patri. * Et.
Act. 13. 1. Paral. 29.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſe-
cúndùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 5.

IN illo témpore; Cùm tur-
bæ irrúerent in Jeſum,
ut audírent verbum Dei,
& ipſe ſtabat ſecus ſtagnum
Genézareth. Et réliqua.

Homília ſancti Ambróſii
Epíſcopi.

In Luc. lib. 4.

UBi Dóminus multis
impertívit vária gé-
nera ſanitátum, nec
témpore nec loco cœpit ſtú-
dio ſanandi turba cohibéri.

ri. Veſper incúbuit, ſequebantur : ſtagnum occurrit, urgébant ; & ídeo aſcendit in Petri navim. Hæc eſt illa navis quæ adhuc ſecundùm Matthæum flúctuat, ſecundùm Lucam replétur píſcibus ; ut & princípia Ecclésiæ fluctuantis, & poſterióra exuberantis agnoſcas. Sanctus Lucas eam ſibi navim, in qua Petrus piſcarétur, elégit. Non turbátur iſta quæ Petrum habet, in qua prudéntia návigat ; abeſt perfídia, fides ſpirat. Quemádmodùm enim turbári póterat, cui præerat is in quo Ecclésiæ firmamentum eſt? Illìc ergo turbátio, ubi módica fides : hìc ſecúritas, ubi perfecta diléctio.

℟. Cùm turbæ irrúerent in Jeſum ut audírent verbum Dei, aſcendens in navim quæ erat Simónis, * Sedens docébat de navícula turbas. ℣. Sapiéntia in cápite turbárum clámitat : Convertímini ad correptiónem meam ; en oſtendam vobis verba mea. * Sedens. *Luc.* 5. *Prov.* 1.

Lectio viij.

Etſi áliis imperátur ut laxent rétia ſua, ſoli tamen Petro dícitur : Duc in altum, hoc eſt in profundum diſputatiónum. Quid enim tam altum, quàm altitúdinem divitiárum vidére, ſcire Dei Fílium, & profeſſiónem divínæ generatiónis aſſúmere? Quam licèt mens non queat humána plenæ ratiónis inveſtigatióne comprehéndere, fídei tamen plenitúdo compléctitur. In hoc altum diſputatiónis Ecclésia à Petro dúcitur, ut vídeat hinc reſurgentem Dei Fílium, inde Spíritum ſanctum profluentem. Quæ ſunt autem Apoſtolórum quæ laxári jubentur rétia, niſi verbórum complexiónes, & quaſi quidam oratiónis ſinus, & diſputatiónum receſſus, qui eos quos céperint non amíttant? Et bene Apoſtólica inſtrumenta piſcandi rétia ſunt, quæ non captos périmunt, ſed reſervant, & de profundo ad lumen extrahunt ; fluctuantes de infernis ad ſuperna tradúcunt.

℟. Ut ceſſávit Jeſus loqui, dixit ad Simónem : Duc in altum, & * Laxáte rétia veſtra in captúram. ℣. Ecce ego mittam piſcatóres multos, dicit Dóminus ; & piſcabuntur fílios Iſrael. * Laxáte. *Luc.* 5. *Jerem.* 16.

Lectio ix.

Præceptor, inquit, per totam noctem laborantes, nihil cépimus ; ſed in verbo tuo laxábo rétia. Et ego, Dómine, ſcio quia nox mihi eſt, quando non ímperas. Expecto ut júbeas ; in verbo tuo laxábo rétia. O vácua præſúmptio, ô humílitas fructuóſa! Qui nihil ánteà céperant, magnam in verbo Dómini conclúdunt píſcium multitúdinem. Non hoc humánæ facúndiæ opus, ſed ſupernæ vocatiónis eſt munus. Cedant diſputatió-

nes

nes hóminum : fide ſuá plebs credit. Rumpuntur rétia, nec lábitur piſcis. Vocantur ad adjumentum ſócii qui erant in ália navi. Quæ eſt illa ália navis, niſi fortè Judæa, ex qua Joannes & Jacóbus eliguntur ? Hi de Synagóga ad navem Petri, hoc eſt, ad Eccléſiam convenérunt, ut implérent ambas navículas. Omnes enim in nómine Jeſu génua flectunt, ſive Judæus, ſive Græcus : ómnia & in ómnibus Chriſtus.

℟. Simon dixit Jeſu : Præceptor, per totam noctem laborantes, nihil cépimus ; in verbo autem tuo laxábo rete. Cùm hoc feciſſent, * Concluſérunt píſcium multitúdinem copióſam. ℣. Ipſi vidérunt ópera Dómini, & mirabília ejus in profundo. * Concluſérunt. Glória Patri. * Concluſérunt píſcium multitúdinem copióſam. *Luc.* 5. *Pſ.* 106.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. G. Rumpebátur rete córum ; & annuérunt ſóciis qui erant in ália navi, ut veníreut. Et venérunt, & implevérunt ambas navículas, ita ut penè mergerentur. *Luc.* 5.

Oratio.

DA nobis, quæſumus, Dómine, ut & mundi curſus pacíficè nobis tuo órdine dirigátur, & Eccléſia tua tranquillâ devotióne lætétur ; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum.

CANON.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1563. *Seſſ.* 24. *C.* 1. *de Ref. Matrim.*

QUi áliter, quàm præſente Párocho vel álio Sacerdóte, de ipsíus Párochi ſeu Ordinárii licéntiá, & duóbus vel tribus téſtibus matrimónium contráhere attentábunt ; eos ſancta Synodus ad ſic contrahendum omníno inhábiles reddit : & hujúſmodi contractus írritos & nullos eſſe decernit, prout eos præſenti decréto írritos facit & annullat. Prætéreà éadem ſancta Synodus hortátur ut cónjuges ante benedictiónem ſacerdotálem in templo ſuſcipiendam, in eádem domo non cohábitent.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. D. Simon Petrus prócidit ad génua Jeſu, dicens : Exi à me, quia homo peccátor ſum, Dómine. Stupor enim cicumdéderat eum, & omnes qui cum illo erant, in captúra píſcium quam céperant. *Luc.* 5.

FERIA SECUNDA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 2.

POſt hæc conſúluit David Dóminum, dicens: Num aſcendam in unam de civitátibus Judæ? Et ait Dóminus ad eum : Aſcende. Dixitque David: Quò aſcendam ? Et reſpondit ei : In Hebron. Aſcendit ergo David & duæ uxóres ejus, Achínoam Jezraelítes, &

Abígaïl uxor Nabal Carméli : ſed & viros qui erant cum eo, duxit David ſíngulos cum domo ſua ; & manſérunt in óppidis Hebron. Veneruntque viri Juda, & unxérunt ibi David, ut regnáret ſuper domum Juda.

℟. Elégit. 213.

Lectio ij.

ET nuntiátum eſt David quòd viri Jabes Gálaad ſepeliſſent Saül. Miſit ergo David núntios ad viros Jabes Gálaad, dixitque ad eos : Benedicti vos Dómino, qui feciſtis miſericórdiam hanc cum dómino veſtro Saül, & ſepeliſtis eum. Et nunc retríbuet vobis quidem Dóminus miſericórdiam & veritátem ; ſed & ego reddam grátiam, eò quòd feciſtis verbum iſtud. Confortentur manus veſtræ, & eſtóte fílii fortitúdinis : licèt enim mórtuus ſit dóminus veſter Saül, tamen me unxit domus Juda in regem ſibi.

℟. Quaſi adeps. 213.

Lectio iij.

ABner autem fílius Ner, princeps exércitûs Saül, tulit Iſboſeth fílium Saül, & circumduxit eum per caſtra ; regemque conſtítuit ſuper Gálaad, & ſuper Geſsúri, & ſuper Jézrael, & ſuper Ephraim, & ſuper Bénjamin, & ſuper Iſrael univerſum. Quadraginta annórum erat Iſboſeth fílius Saül, cùm regnáre cœpiſſet ſuper Iſrael ; & duóbus annis regnávit ; ſola autem domus Juda ſequebátur David. Et fuit númerus diérum, quos commorátus eſt David ímperans in Hebron ſuper domum Juda, ſeptem annórum & ſex ménſium.

℟. Nunquam. 214.

CANON.

Ex Statútis ſynódicis Euſtáchii de Belláïo, Pariſienſis Epíſcopi.

Anno 1563. de Matrim.

C. 32.

ALtérius Paróchiæ [fidéles] abſque Párochi qui ei præfícitur lítteris ei rei fidem faciéntibus, nullum admitti ad contractum nuptiálem vólumus.

FERIA TERTIA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 3.

CUm eſſet prælium inter domum Saül & domum David, Abner fílius Ner regébat domum Saül. Fúerat autem Saúli concubína, nómine Reſpha, fília Aia. Dixitque Iſboſeth ad Abner : Quare ingreſſus es ad concubínam patris mei ? Qui irátus nimis propter verba Iſboſeth, ait : Numquid caput canis ego ſum adversùm Judam hódie, qui fécerim miſericórdiam ſuper domum Saül patris tui, & ſuper fratres & próximos ejus, & non trádidi te in manus David, & tu requiſiſti in me quod argúeres pro mulíere hódie ? Hæc fáciat Deus Abner, & hæc addat ei, niſi quómodò

juràvit Dóminus David, ſic fáciam cum eo, ut transferàtur regnum de domo Saül, & elevétur thronus David ſuper Iſrael, & ſuper Judam à Dan uſque Berſabée. Et non pótuit reſpondére ei quidquam, quia metuébat illum.

℟. Tabernáculum. 214.

Lectio ij.

MIſit ergo Abner núntios ad David pro ſe, dicentes: Cujus eſt terra? Et ut loquerentur: Fac mecum amicítias, & erit manus mea tecum, & redúcam ad te univerſum Iſrael. Qui ait: Optimè: ego fáciam tecum amicítias; ſed unam rem peto à te, dicens: Non vidébis fáciem meam antequàm addúxeris Michol fíliam Saül; & ſic vénies, & vidébis me. Miſit autem David núntios ad Iſboſeth filium Saül, dicens: Redde uxórem meam Michol, quam deſpondi mihi centum præpútiis Philíſthiim. Miſit ergo Iſboſeth, & tulit eam à viro ſuo Phaltiel, fílio Laïs.

℟. Dilexit. 215.

Lectio iij.

SErmónem quoque íntulit Abner ad ſenióres Iſrael, dicens: Tam herì quàm nudiuſtértius quærebátis David ut regnáret ſuper vos. Nunc ergo fácite, quóniam Dóminus locútus eſt ad David, dicens: In manu ſervi mei David ſalvábo pópulum meum Iſrael de manu Philíſthiim, & ómnium inimicórum ejus. Locútus eſt autem Abner étiam ad Bénjamin. Et ábiit ut loquerétur ad David in Hebron ómnia quæ placúerant Iſraéli, & univerſo Bénjamin. Venitque ad David in Hebron cum viginti viris; & fecit David Abner & viris ejus qui vénerant cum eo, convívium. Et dixit Abner ad David: Surgam, ut cóngregem ad te dóminum meum regem omnem Iſrael, & íneam tecum fœdus, & ímperes ómnibus, ſicut deſíderat ánima tua.

℟. David. 215.

CANON.

Ex Concílio Pariſienſi.

Anno 1528. *Can.* 39.

PRohibémus ne in ſponſálibus aut nuptiáli benedictióne fiant riſus, cachinnatiónes, aut ália ridícula verba enuntientur. Moneantur affidáti, quátenus jejúni, contríti, & confeſſi, ac cum multa reveréntia ad matrimónii Sacramentum accédant.

FERIA QUARTA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 4.

VEnientes fílii Remmon Berothítæ, Rechab & Báana, ingreſſi ſunt fervente die domum Iſboſeth, qui dormiébat ſuper ſtratum ſuum merídie: & oſtiária domûs purgans tríticum obdormívit. Ingreſſi ſunt autem domum latenter aſſumentes ſpicas trítici; & percuſſérunt eum in ínguine Rechab & Báana

frater ejus, & fugérunt. Cùm autem ingreſſi fuiſſent domum, ille dormiébat ſuper lectum ſuum in concláv i, & percutientes interfecérunt eum; ſublatóque cápite ejus, abiérunt per viam deſerti totâ nocte: & attulérunt caput Iſboſeth ad David in Hebron, dixeruntque ad regem: Ecce caput Iſboſeth filii Saül inimíci tui, qui quærébat ánimam tuam; & dedit Dóminus dómino meo regi ultiónem hódie de Saül & de sémine ejus.

℟. Elégit Dóminus David. 213.

Lectio ij.

RΕſpondens autem David Rechab & Báana fratri ejus, filiis Remmon Berothítæ, dixit ad eos: Vivit Dóminus, qui éruit ánimam meam de omni angúſtia, quóniam eum qui annuntiáverat mihi, & díxerat: Mórtuus eſt Saül, qui putábat ſe próſpera nuntiáre, ténui, & occídi eum in Síceleg, cui oportébat mercédem dare pro núntio: quantò magis nunc, cùm hómines ímpii interfecérunt virum innóxium in domò ſua, ſuper lectum ſuum, non quæram ſánguinem ejus de manu veſtra, & aúferam vos de terra? Præcépit ítaque David púeris ſuis, & interfecérunt eos: præcidenteſque manus & pedes eórum, ſuſpendérunt eos ſuper piſcínam in Hebron; caput autem Iſboſeth tulérunt, & ſepeliérunt in ſepulcro Abner in Hebron. ℟. Quaſi. 213.

Lectio iij. Cap. 5.

ET venérunt univerſæ tribus Iſrael ad David in Hebron, dicentes: Ecce nos, os tuum & caro tua ſumus: ſed & herì & nudiuſtértius cùm eſſet Saül rex ſuper nos, tu eras edúcens & redúcens Iſrael; dixit autem Dóminus ad te: Tu paſces pópulum meum Iſrael, & tu eris dux ſuper Iſrael. Venérunt quoque & ſeniores Iſrael ad regem in Hebron, & percuſſit cum eis rex David fœdus in Hebron coram Dómino; unxeruntque David in regem ſuper Iſrael. Fílius triginta annórum erat David, cùm regnáre cœpiſſet, & quadraginta annis regnávit. In Hebron regnávit ſuper Judam ſeptem annis & ſex ménſibus; in Jeruſalem autem regnávit triginta tribus annis ſuper omnem Iſrael & Judam. Et ábiit rex, & omnes viri qui erant cum eo, in Jeruſalem ad Jebuſæum habitatórem terræ; dictumque eſt David ab eis: Non ingrediéris huc, niſi abſtúleris cæcos & claudos, dicentes: Non ingrediétur David huc. Cepit autem David arcem Sion; hæc eſt cívitas David.

℟. Nunquam. 214.

CANON.

Ex Concílio Pariſienſi, *Anno* 1528. *Can.* 39.

ILlum abúſum qui inváluit in quibuſdam pártibus, ut benedíctio nuptiális

& Miſſa celebrentur ſtatim poſt médiam noctem, tólli-mus & amputámus; ſtatuentes quòd tália deinceps non fiant, niſi poſt ortum ſolem, ac illuceſcentem diem.

FERIA QUINTA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 6.

CONgregávit rurſum David omnes electos ex Iſrael triginta míllia. Surrexitque David, & ábiit, & univerſus pópulus qui erat cum eo de viris Juda, ut addúcerent arcam Dei, ſuper quam invocátum eſt nomen Dómini exercítuum, ſedentis in Chérubim ſuper eam. Et impoſuérunt arcam Dei ſuper plauſtrum novum, tuleruntque eam de domo Abínadab qui erat in Gábaa: Oza autem & Ahio fílii Abínadab minábant plauſtrum novum. Cùmque tuliſſent eam de domo Abínadab qui erat in Gábaa, cuſtódiens arcam Dei, Ahio præcedébat arcam. David autem & omnis Iſrael ludébant coram Dómino in ómnibus lignis fabrefactis, & cítharis, & lyris, & tympanis, & ſiſtris, & cymbalis.

℟. Tabernáculum teſtimónii. 214.

Lectio ij.

POſtquàm autem venérunt ad áream Nachon, extendit Oza manus ad arcam Dei, & ténuit eam; quóniam calcitrábant boves, & declinavérunt eam. Iratuſque eſt indignatióne Dóminus contra Ozam, & percuſſit eum ſuper temeritáte: qui mórtuus eſt ibi juxta arcam Dei. Contriſtátus eſt autem David, eò quòd percuſſiſſet Dóminus Ozam; & vocátum eſt nomen loci illíus: Percúſſio Ozæ, uſque in diem hanc. Et extímuit David Dóminum in die illa, dicens: Quómodò ingrediétur ad me arca Dómini? Et nóluit divértere ad ſe arcam Dómini in civitátem David; ſed divertit eam in domum Obédedom Gethæi.

℟. Dilexit David cum qui fecit eum. 215.

Lectio iij.

ET habitávit arca Dómini in domo Obédedom Gethæi tribus ménſibus: & benedixit Dóminus Obédedom & omnem domum ejus. Nuntiatumque eſt regi David quòd benedixiſſet Dóminus Obédedom & ómnia ejus, propter arcam Dei. Abiit ergo David, & adduxit arcam Dei de domo Obédedom in civitátem David cum gáudio: & erant cum David ſeptem chori, & víctima vítuli. Cùmque tranſcendiſſent qui portábant arcam Dómini ſex paſſus, immolábat bovem & aríetem; & David ſaltábat totis víribus ante Dóminum.

℟. David in ſua generatióne. 215.

C A N O N.

Ex Capítulis Herardi Turonenſis Archiepíſcopi.

Anno 858. *Can.* 89.

SPonſus & ſponſa cum précibus & oblatiónibus à Sacerdóte benedicántur, & hæc légibus ſponſétur, ac dotétur, & à paranymphis cuſtodiátur, ut públicè ſolemniterque accipiátur. Tum doceátur eis ut caſtitátem inter ſe cuſtódiant; ut fílios, non ſpúrios, ſed hæreditários Deo & ſéculo génerent.

FERIA SEXTA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 7.

FActum eſt, cùm ſediſſet rex in domo ſua, & Dóminus dediſſet ei réquiem úndique ab univerſis inimícis ſuis, dixit ad Nathan prophétam: Videſne quòd ego hábitem in domo cédrina, & arca Dei póſita ſit in médio péllium? Dixitque Nathan ad regem: Omne quod eſt in corde tuo, vade, fac; quia Dóminus tecum eſt. Factum eſt autem in illa nocte; & ecce ſermo Dómini ad Nathan, dicens: Vade, & lóquere ad ſervum meum David: Hæc dicit Dóminus: Numquid tu ædificábis mihi domum ad habitandum? neque enim habitávi in domo ex die illa quâ eduxi fílios Iſrael de terra Ægypti, uſque in diem hanc? ſed ambulábam in tabernáculo & in tentório.

℟. Elégit. 213.

Lectio ij.

PEr cuncta loca quæ tranſívi cum ómnibus fíliis Iſrael, numquid loquens locútus ſum ad unam de tríbubus Iſrael, cui præcépi ut páſceret pópulum meum Iſrael, dicens: Quare non ædificaſtis mihi domum cédrinam? Et nunc hæc dices ſervo meo David: Hæc dicit Dñus exercítuum: Ego tuli te de páſcuis ſequentem greges, ut eſſes dux ſuper pópulum meum Iſrael; & fui tecum in ómnibus ubicumque ambulaſti, & interféci univerſos inimícos tuos à fácie tua; fecíque tibi nomen grande, juxta nomen magnórum qui ſunt in terra. Et ponam locum pópulo meo Iſrael, & plantábo eum, & habitábit ſub eo, & non turbábitur ámpliùs: nec addent fílii iniquitátis ut afflígant eum ſicut priùs, ex die quâ conſtítui júdices ſuper pópulum meum Iſrael; & réquiem dabo tibi ab ómnibus inimícis tuis: prædicítque tibi Dóminus, quòd domum fáciat tibi Dóminus.

℟. Quaſi adeps. 213.

Lectio iij.

CUmque compléti fúerint dies tui, & dormíeris cum pátribus tuis, ſuſcitábo ſemen tuum poſt te, quod egrediétur de útero tuo, & firmábo regnum ejus. Ipſe ædificábit domum nómini meo, & ſtabíliam thronum regni ejus uſque in ſempitérnum. Ego ero ei in

autem, & ipſe erit mihi in filium: qui ſi inſquè áliquid géſſerit, árguam eum in virga virórum, & in plagis filiórum hóminum. Miſericórdiam autem meam non áuferam ab eo, ſicut ábſtuli à Saül quem amóvi à fácie mea. Et fidélis erit domus tua, & regnum tuum uſque in æternum ante fáciem tuam, & thronus tuus erit firmus júgiter. Secundùm ómnia verba hæc, & juxta univerſam viſiónem iſtam, ſic locútus eſt Nathan ad David.

℟. Nunquam. 214.

CANON.

Ex Concílio Laodicæno.

Inter 370. *&* 380. *C.* 53.

NOn oportet Chriſtiános euntes ad núptias ſaltáre, aut choréas ágere, ſed modeſtè cœnáre vel prándere, ſicut Chriſtiános decet.

SABBATO.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 11.

FActum eſt vertente anno, eo témpore quo ſolent reges ad bella procédere, miſit David Joab, & ſervos ſuos cum eo, & univerſum Iſrael; & vaſtavérunt fílios Ammon, & obſedérunt Rabba; David autem remanſit in Jerúſalem. Dum hæc agerentur, áccidit ut ſúrgeret David de ſtrato ſuo poſt merídiem, & deambuláret in ſolário domûs régiæ; viditque mulíerem ſe lavantem ex adverſo ſuper ſolárium ſuum: erat autem múlier pulcra valde. Miſit ergo rex, & requiſívit quæ eſſet múlier. Nuntiatumque eſt ei quòd ipſa eſſet Bethſabée fília Eliam, uxor Uríæ Hethæi. Miſſis itaque David núntiis, tulit eam; quæ cùm ingreſſa eſſet ad illum, dormívit cum ea: ſtatimque ſanctificáta eſt ab immundítia ſua, & reverſa eſt in domum ſuam, concepto fœtu; mittenſque nuntiávit David, & ait: Concépi.

[*Si fiat de Sabbato,* ℟℟℟. *ſumentur ex II. Nocturno Dominicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

MIſit autem David ad Joab, dicens: Mitte ad me Uríam Hethæum. Miſitque Joab Uríam ad David. Et venit Urías ad David; quæſivitque David quàm rectè ágeret Joab, & pópulus, & quómodò adminiſtrarétur bellum. Et dixit David ad Uríam: Vade in domum tuam; & lava pedes tuos. Et egreſſus eſt Urías de domo regis, ſecutuſque eſt eum cibus régius. Dormívit autem Urías ante portam domûs régiæ cum áliis ſervis dómini ſui, & non deſcendit ad domum ſuam. Nuntiatumque eſt David à dicéntibus: Non ivit Urías in domum ſuam. Et ait David ad Uríam: Numquid non de via veniſti? quare non deſcendiſti in domum tuam? Et ait Urías ad David: Arca Dei, & Iſrael, & Juda hábitant in papiliónibus, & dóminus

meus Joab, & ſervi dómini mei ſuper fáciem terræ manent; & ego ingrédiar domum meam ut cómedam & bibam, & dórmiam cum uxóre mea? Per ſalútem tuam, & per ſalútem ánimæ tuæ non fáciam rem hanc.

Lectio iij.

AIt ergo David ad Uríam: Mane hic étiam hódie, & cras dimittam te. Manſit Urías in Jeruſalem in die illa & áltera: & vocávit eum David ut coméderet coram ſe & bíberet, & inebriávit eum; qui egreſſus véſpere, dormívit in ſtrato ſuo cum ſervis dómini ſui, & in domum ſuam non deſcendit. Factum eſt ergo manè, & ſcripſit David epíſtolam ad Joab, miſitque per manum Uríæ, ſcribens in epíſtola: Pónite Uríam ex adverſo belli, ubi fortíſſimum eſt prælium; & derelínquite eum, ut percuſſus intéreat. Igitur cùm Joab obſidéret urbem, póſuit Uríam in loco ubi ſciébat viros eſſe fortíſſimos. Egreſſique viri de civitáte, bellábant adversùm Joab, & cecidérunt de pópulo ſervórum David; & mórtuus eſt étiam Urías Hethæus.

C A N O N.

Ex Concílio Venético.

Anno 465. Can. 2.

PReſbyteri, Diáconi, atque Subdiáconi vel deinceps, quibus uxóres ducendi licéntia non eſt, étiam alienárum nuptiárum evítent convívia, nec iis cœtibus admiſceantur, ubi amatória cantantur, aut túrpia, aut obſcœni motus córporum choréis & sáltibus efferuntur; ne audítus & obtútus ſacris myſtériis deputátus, túrpium ſpectaculórum atque verbórum contágio polluátur.

Ad Magníficat. *Ant. 1. D.* Dixit David ad Deum: Peccávi nimis Dómino; óbſecro, aufer iniquitátem ſervi tui, quia inſipienter egi. *1. Paral. 21.*

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA V. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 11. & 12.

AUdívit uxor Uríæ quòd mórtuus eſſet Urías vir ſuus, & planxit eum. Tranſacto autem luctu, miſit David, & introduxit eam in domum ſuam; & facta eſt ei uxor, peperitque ei fílium: & diſplícuit verbum hoc quod fécerat David, coram Dómino. Miſit ergo Dóminus Nathan ad David. Qui cùm veniſſet ad eum, dixit ei: Duo viri erant in civitáte una, unus dives, & alter pauper: dives habébat oves & boves plúrimos valde; pauper autem nihil habébat omníno, præter ovem unam párvulam quam émerat & nutríerat, & quæ créverat apud eum cum fíliis ejus

ſimul, de pane illíus cómedens, & de cálice ejus bibens, & in ſinu illíus dórmiens; eratque illi ſicut fília. Cùm autem peregrínus quidam veniſſet ad dívitem, parcens ille ſúmere de óvibus & de bobus ſuis, ut exhibéret convívium peregríno illi qui vénerat ad ſe, tulit ovem viri paúperis, & præparávit cibos hómini qui vénerat ad ſe.

℟. Elégit. 213.

Lectio ij.

IRátus autem indignatióne David adversùs hóminem illum nimis, dixit ad Nathan: Vivit Dóminus, quóniam fílius mortis eſt vir qui fecit hoc: ovem reddet in quádruplum, eò quòd fécerit verbum iſtud, & non pepércerit. Dixit autem Nathan ad David: Tu es ille vir. Hæc dicit Dóminus Deus Iſrael: Ego unxi te in regem ſuper Iſrael, & ego érui te de manu Saül, & dedit tibi domum dómini tui, & uxóres dómini tui in ſinu tuo, dedíque tibi domum Iſrael & Juda; & ſi parva ſunt iſta, adjíciam tibi multò majóra.

℟. Quaſi adeps. 213.

Lectio iij.

QUare ergo contempſiſti verbum Dómini, ut fáceres malum in conſpectu meo? Uríam Hethæum percuſſiſti gládio, & uxórem illíus accepiſti in uxórem tibi, & interfeciſti eum gládio filiórum Ammon; quamobrem non recédet gládius de domo tua uſque in ſempiternum, eò quòd deſpéxeris me, & túleris uxórem Uríæ Hethæi, ut eſſet uxor tua. Itaque hæc dicit Dóminus: Ecce ego ſuſcitábo ſuper te malum de domo tua, & tollam uxóres tuas in óculis tuis, & dabo próximo tuo, & dórmiet cum uxóribus tuis in óculis ſolis hujus. Tu enim feciſti abſcóndite; ego autem fáciam verbum iſtud in conſpectu omnis Iſrael, & in conſpectu ſolis.

℟. Nunquam. 214.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Ambróſii Epiſcopi, de Apológia David.

Ad Theodoſ. Aug. Cap. 2.

Lectio iv.

UNuſquiſque noſtrûm per ſíngulas horas quàm multa delinquit; & tamen unuſquiſque de plebe peccátum ſuum confiténdum non putat. Ille rex tantus ac potens, ne exíguo quidem momento manére penes ſe delicti paſſus eſt conſciéntiam; ſed præmatúrâ confeſſióne, atque immenſo dolóre, réddidit peccátum ſuum Dómino. Quem mihi nunc fácilè repérias honorátum ac dívitem, qui, ſi arguátur alicújus culpæ reus, non moleſtè ferat? At ille régio clarus império, tot divínis probátus oráculis, cùm à priváto hómine corriperétur

quòd gráviter deliquiſſet, non indignátus infrémuit, ſed confeſſus ingémuit culpæ dolóre.

℟. Tabernáculum. 214.

Lectio v.

DEnique Dóminum dolor íntimi movit affectûs, ut Nathan díceret: Quóniam pœnítuit te, & Dóminus tránſtulit peccátum tuum. Matúritas ítaque véniæ profúndam regis fuiſſe pœniténtiam declarávit, quæ tanti erróris offenſam tradúxerit. Alii hómines, cùm à ſacerdótibus corripiuntur, peccátum ſuum ingravant, dum negáre cúpiunt aut defféndere; ibíque eórum lapſus eſt major, ubi deſperátur corréctio. Sancti autem Dómini qui conſummáre pium certámen géſtiunt & cúrrere curſum ſalútis, ſícubi fortè ut hómines corrúerint natúræ magis fragilitáte, quàm peccandi libídine, acrióres ad currendum reſurgunt, pudóris ſtímulo majóra reparantes certámina; ut non ſolùm nullum attuliſſe æſtimétur lapſus impedimentum, ſed étiam velocitátis incentíva cumulaſſe.

℟. Dilexit. 215.

Lectio vj.

PEccávit David, quod ſolent reges: ſed pœniténtiam geſſit, flevit, ingémuit; quod non ſolent reges. Confeſſus eſt culpam, obſecrávit indulgéntiam, humi ſtratus deplorávit ærumnam, jejunávit, orávit, confeſſiónis ſuæ teſtimónium in perpétua ſǽcula vulgáto dolóre tranſmíſit. Quod erubeſcunt fácere priváti, rex non erúbuit confitéri. Qui tenentur légibus, audent ſuum negáre peccátum, dedignantur rogáre indulgéntiam, quam petébat qui nullis légibus tenebátur hóminis. Quòd peccávit, conditiónis eſt; quòd ſupplicávit, correctiónis. Lapſus commúnis, ſed ſpeciális conféſſio. Culpam ítaque incidiſſe, natúræ eſt; diluiſſe, virtútis.

℟. David. 215.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 5.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Dico vobis quia niſi abundáverit juſtítia veſtra pluſquàm Scribárum & Phariſæórum, non intrábitis in regnum cœlórum. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Hom. 16. in Matth.

CAritas eſt ómnium mater bonórum, certa diſcipulórum nota, quæ ómnia noſtra cóntinet. Jure ergo radíces & fontes inimicítiæ quæ illam peſſumdat, cum veheméntia multa Chriſtus ámputat & tollit. Nihil enim ita curat Deus, ut nos mútuis vínculis colligári. Ideo & per ſeipſum & per diſcípulos ſuos,

tam in novo quàm in véteri teſtamento, multò hoc præceptum ſermóne commendat, & véhemens vindex eſt eórum qui hæc deſpíciunt. Etenim nihil ita malítiam omnem indúcit & fundat, ut caritátis remótio. Ideo dicébat: Cùm abundáverit iníquitas, refrigeſcet cáritas multórum. Sic Caïn fratricída factus eſt, ſic Eſau, ſic fratres Joſéphi; ſic innúmera exorta ſunt mala, avulsâ caritáte.

℟. Audiſtis quia dictum eſt antíquis: Non occídes; * Ego autem dico vobis, quia omnis qui iráſcitur fratri ſuo, reus erit judício. ℣. Locútus eſt Dóminus ad Móyſen: Lóquere ad omnem cœtum filiórum Iſrael: Non ſtabis contra ſánguinem próximi tui; * Ego autem. *Matth. 5. Levit. 19.*

Lectio viij.

NEque in ſupradictis gradum ſiſtit, ſed ália plura ádhibet, queis oſtendit quantam ejus hábeat ratiónem. Nam cùm per concílium, per judícium & per gehennam ignis comminátus eſſet, ália adjécit præcedéntibus cónſona nempe: Si offers munus tuum ad altáre, & ibi recordátus fúeris quia frater tuus habet áliquid adversùm te, relinque munus tuum ante altáre, & vade priùs reconciliári fratri tuo; & tunc véniens, offer munus tuum. O bonitátem, ô benignitátem, quæ omnem ſermónem ſúperat! Honórem ſuum déſpicit pro caritáte erga próximum; oſtendens ſe priùs comminátum eſſe, non ex inimicítia quadam, vel ex cupiditáte inferendi ſupplícii, ſed ex amóre ferventi. Quid enim hiſce verbis manſuétius fingi poſſit? Interrumpátur, inquit, cultus meus, ut cáritas tua máneat. Nam verè ſacrifícium eſt reconciliátio cum fratre. Ideo non dixit, Poſtquàm obtúleris, vel, Antequàm ófferas; ſed ipſo múnere præſente, & jam ſacrifício incipiente. Mittit eum, ut ſe cum fratre reconcíliet, nec ſubláto jacente múnere, nec ántequàm munus attúlerit, ſed illo in médio jacente jubet illuc accúrrere.

℟. Si offers munus tuum ad altáre, & ibi recordátus fúeris quia frater tuus habet áliquid adversùm te, relinque ibi munus tuum ante altáre, & * Vade priùs reconciliári fratri tuo. ℣. Miſericórdiam vólui, & non ſacrifícium; & ſciéntiam Dei, pluſquàm holocauſta. * Vade. *Matth. 5. Oſ. 6.*

Lectio ix.

CUr ergo ſic jubet id ágere, & quâ de causâ? Hæc ambo, ut mihi quidem vidétur, ſubíndicans, & agens; unum quidem, ut jam dixi, ut oſtendat ſe caritátem magni fácere, & illam eſſe putáre máximum ómnium ſacrifícium, ſeque ſine caritáte ſacrifícium non

admíttere ; ſecundum autem, ut reconciliatiónis inevitábilem neceſſitátem áfferat. Nam qui juſtùs eſt non priùs offerre quàm reconciliarétur, etiamſi non ex amóre próximi, ſaltèm ne ſacrifícium imperfectum máneat, properábit ad offenſum fratrem, ut inimicítiam ſolvat. Ideóque ómnia èmpháticis expreſſit verbis, terrens illum excitanſque. Cùm dixiſſet enim, Relinque munus tuum, non ibi ſúbſtitit, ſed ſubjunxit, Ante altáre ; & poſtquàm ex loco in horrórem quemdam conjécit, Et vade : nec tantùm dixit, Vade ; ſed adjunxit, Priùs ; & tunc véniens, offer munus tuum ; per hæc ómnia declárans hanc menſam non admíttere eos qui inimicítias mútuò exercent.

℟. Relinque próximo tuo nocenti te ; * Et tunc † Deprecanti tibi peccáta ſolventur. ℣. Tunc véniens ófferes munus tuum ; * Et tunc. Glória Patri. † Deprecanti. *Eccli.* 28. *Matth.* 5.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. *G.* Niſi abundáverit juſtítia veſtra pluſquàm Scribárum & Phariſæórum, non intrábitis in regnum cœlórum. *Matth.* 5.

Oratio.

DEus, qui diligéntibus te bona inviſibília præparaſti : infunde córdibus noſtris tui amóris affectum ; ut, te in ómnibus & ſuper ómnia diligentes, promiſſiónes tuas, quæ omne deſidérium ſúperant, conſequámur ; Per Dóminum.

CANON.

Ex Concílio Agathenſi.

Anno 506. *C.* 37.

PLácuit, ut ſicut plerumquè fit, quicumque ódio aut longinquâ inter ſe lite diſſénſerint, & ad pacem revocári diútinâ intentióne nequíverint, à civitátis prímitus Sacerdótibus arguantur. Qui ſi inimicítias depónere perniciósâ intentióne noluerint, de Eccléſiæ cœtu juſtíſſimâ excommunicatióne pellantur.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Dico vobis : Qui díxerit fratri ſuo, Raca, reus erit concílio. Qui autem díxerit, Fátue, reus erit gehennæ ignis. *Matth.* 5.

FERIA SECUNDA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 12.

DIxit David ad Nathan : Peccávi Dómino. Dixitque Nathan ad David : Dóminus quoque tránſtulit peccátum tuum ; non moriéris. Verùmtamen, quóniam blaſphemáre feciſti inimícos Dómini propter verbum hoc, fílius qui natus eſt tibi, morte moriétur. Et reverſus eſt Nathan in domum ſuam. Percuſſit quoque Dñus párvulum quem pepérerat uxor Uríæ David, & deſperátus eſt. Deprecatuſque eſt David Dóminum pro párvulo ; &

jejunávit David jejúnio, & ingreſſus ſeorſum, jácuit ſuper terram. Venérunt autem ſenióres domûs ejus, cogentes eum ut ſúrgeret de terra: qui nóluit, nec comédit cum eis cibum.

℟. Elégit. 213.

Lectio ij.

Accidit autem die ſéptimâ ut morerétur infans: timueruntque ſervi David nuntiáre ei quòd mórtuus eſſet párvulus. Dixérunt enim: Ecce cùm párvulus adhuc víveret, loquebámur ad eum, & non audiébat vocem noſtram; quantò magìs ſi dixérimus, Mórtuus eſt puer, ſe afflíget? Cùm ergo David vidiſſet ſervos ſuos muſſitantes, intellexit quòd mórtuus eſſet infántulus; dixitque ad ſervos ſuos: Num mórtuus eſt puer? Qui reſpondérunt ei: Mórtuus eſt. Surrexit ergo David de terra; & lotus unctuſque eſt: cùmque mutaſſet veſtem, ingreſſus eſt domum Dómini, & adorávit; & venit in domum ſuam, petivitque ut pónerent ei panem, & comédit.

℟. Quaſi adeps. 213.

Lectio iij.

Dixérunt autem ei ſervi ſui: Quis eſt ſermo quem feciſti? propter infantem, cùm adhuc víveret, jejunaſti & flebas; mórtuo autem púero, ſurrexiſti & comediſti panem. Qui ait: Propter infantem, dum adhuc víveret, jejunávi & flevi; dicébam enim: Quis ſcit ſi fortè donet eum mihi Dóminus, & vivat infans? Nunc autem quia mórtuus eſt, quare jejúnem? Numquid pótero revocáre eum ámpliùs? ego vadam magis ad eum; ille verò non revertétur ad me. Et conſolátus eſt David Bethſabée uxórem ſuam, ingreſſuſque ad eam dormívit cum ea; quæ génuit fílium, & vocávit nomen ejus Sálomon, & Dóminus diléxit eum. Miſitque in manu Nathan prophétæ, & vocávit nomen ejus, Amábilis Dómino, eò quod dilígeret eum Dóminus. ℟. Nunquam. 214.

C A N O N.

Ex Canónibus qui Apoſtólici dicuntur.

Ante ann. 300. *C.* 30.

Si quis Epíſcopus, aut Présbyter, aut Diáconus per pecúnias hanc obtinúerit dignitátem, dejiciátur; & ipſe & ordinátor ejus à communióne modis ómnibus abſcindátur, ſicut & Simon magus à Petro.

FERIA TERTIA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 13.

Factum eſt poſt tempus biénnii, ut tonderentur oves Abſalom in Baálhaſor, quæ eſt juxta Ephraim: & vocávit Abſalom omnes fílios regis venitque ad regem, & ait ad eum: Ecce tondentur oves ſervi tui; véniat, oro, rex

cum ſervis ſuis ad ſervum ſuum. Dixitque rex ad Abſalom: Noli, fili mi, noli rogáre ut veniámus omnes, & gravémus te. Cùm autem cógeret eum, & noluiſſet ire, benedixit ei.

℟. Tabernáculum. 214.

Lectio ij.

ET ait Abſalom: Si non vis veníre, véniat, óbſecro, nobiſcum ſaltèm Amnon frater meus. Dixitque ad eum rex: Non eſt neceſſe ut vadat tecum. Coégit itaque Abſalom eum, & dimíſit cum eo Amnon, & univerſos fílios regis. Fecerátque Abſalom convívium quaſi convívium regis. Præcéperat autem Abſalom púeris ſuis, dicens: Obſerváte cùm temulentus fúerit Amnon vino, & díxero vobis: Percútite eum, & interfícite, nolíte timére; ego enim ſum qui præcípio vobis: roborámini, & eſtóte viri fortes. Fecérunt ergo púeri Abſalom adversùm Amnon, ſicut præcéperat eis Abſalom. Surgenteſque omnes fílii regis, aſcendérunt ſínguli mulas ſuas, & fugérunt.

℟. Dilexit. 215.

Lectio iij.

CUmque adhuc pérgerent in itínere, fama pervénit ad David, dicens: Percuſſit Abſalom omnes fílios regis, & non remanſit ex eis ſaltèm unus. Surrexit itaque rex, & ſcidit veſtimenta ſua, & cécidit ſuper terram; & omnes ſervi illíus, qui aſſiſtébant ei, ſcidérunt veſtimenta ſua. Reſpondens autem Jónadab fílius Sémmaa fratris David, dixit: Ne æſtimet dóminus meus rex quòd omnes púeri fílii regis occíſi ſint; Amnon ſolus mórtuus eſt, quóniam in ore Abſalom erat pόſitus ex die quâ oppreſſit Thamar ſorórem ejus. Nunc ergo ne ponat dóminus meus rex ſuper cor ſuum verbum iſtud, dicens: Omnes fílii regis occíſi ſunt; quóniam Amnon ſolus mórtuus eſt. Fugit autem Abſalom.

℟. David. 215.

CANON.

Ex Concílio Lateranenſi tértio œcuménico.

Anno 1179. *Can.* 8.

NUlla Eccleſiáſtica miniſtéria, ſeu étiam benefícia, vel Eccléſiæ, alícui tribuantur, ſeu promittantur ántequàm vacent; ne deſideráre quis mortem próximi videátur, in cujus locum & benefícium ſe credíderit ſucceſſúrum.

FERIA QUARTA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 14.

CUm ingreſſa fuiſſet múlier Thecuítis ad regem, cécidit coram eo ſuper terram, & adorávit, & dixit: Serva me, rex. Et ait ad eam rex: Quid cauſæ habes? Quæ reſpondit: Heu! múlier vídua ego ſum, mórtuus eſt enim vir meus & ancillæ tuæ erant

duo filii, qui rixáti ſunt adverſùm ſe in agro, nulluſque erat qui eos prohibére poſſet; & percuſſit alter álterum, & interfécit eum. Et ecce conſurgens univerſa cognátio adversùm ancillam tuam, dicit: Trade eum qui percuſſit fratrem ſuum, ut occidámus eum pro ánima fratris ſui quem interfécit, & deleámus hærédem; & quærunt extínguere ſcintillam meam quæ relícta eſt, ut non ſuperſit viro meo nomen, & relíquiæ ſuper terram.

℟. Elégit Dóminus David. 213.

Lectio ij.

ET ait rex: Qui contradíxerit tibi, adduc eum ad me, & ultrà non addet ut tangat te. Quæ ait: Recordétur rex Dómini Dei ſui, ut non multiplicentur próximi ſánguinis ad ulciſcendum, & nequáquam interfíciant fílium meum. Qui ait: Vivit Dóminus, quia non cadet de capillis fílii tui ſuper terram. Dixit ergo múlier: Loquátur ancilla tua ad dóminum meum regem verbum. Et ait: Lóquere. Dixitque múlier: Quare cogitaſti hujuſcémodi rem contra pópulum Dei, & locútus eſt rex verbum iſtud, ut peccet, & non redúcat ejectum ſuum? Omnes mórimur, & quaſi aquæ dilábimur in terram, quæ non revertuntur; nec vult Deus períre ánimam, ſed retractat cógitans ne pénitùs péreat qui abjectus eſt.

℟. Quaſi adeps ſeparátus. 213.

Lectio iij.

ET ait rex: Numquid manus Joab tecum eſt in ómnibus iſtis? Reſpondit múlier, & ait: Per ſalútem ánimæ tuæ, dómine mi rex, nec ad ſiniſtram nec ad déxteram eſt ex ómnibus his quæ locútus eſt dóminus meus rex; ſervus enim tuus Joab ipſe præcépit mihi, & ipſe póſuit in os ancillæ tuæ ómnia verba hæc. Ut vérterem figúram ſermónis hujus, ſervus tuus Joab præcépit iſtud: tu autem, dómine mi rex, ſápiens es ſicut habet ſapiéntiam Angelus Dei, ut intélligas ómnia ſuper terram. Et ait rex ad Joab: Ecce placátus feci verbum tuum: vade ergo, & révoca púerum Abſalom. Cadenſque Joab ſuper fáciem ſuam in terram, adorávit, & benedixit regi; & dixit Joab: Hódie intellexit ſervus tuus, quia invéni grátiam in óculis tuis, dómine mi rex; feciſti enim ſermónem ſervi tui. Surrexit ergo Joab, & ábiit in Geſſur, & adduxit Abſalom in Jerúſalem. Dixit autem rex: Revertátur in domum ſuam, & fáciem meam non vídeat. Reverſus eſt ítaque Abſalom in domum ſuam, & fáciem regis non vidit.

℟. Nunquam legiſtis quid fécerit. 214.

CANON.

Ex Concílio Tridentíno.

Anno 1563. *Seſſ.* 24. *de Ref. C.* 1.

SAncta Synodus omnes & síngulos qui ad promotiónem præficiendórũ quodcumque jus habent, hortátur & monet, ut in primis memínerint nihil ſe ad Dei glóriam & populórum ſalútem utílius poſſe fácere, quàm ſi bonos paſtóres, & Eccléſiæ gubernandæ idóneos promovéri ſtúdeant.

FERIA QUINTA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 14.

SUrrexit Joab, & venit ad Abſalom in domum ejus, & dixit: Quare ſuccendérunt ſervi tui ſegetem meam igni? Et reſpondit Abſalom ad Joab: Miſi ad te óbſecrans ut veníres ad me, & mítterem te ad regem, & díceres ei: Quare veni de Geſſur? mélius mihi erat ibi eſſe: óbſecro ergo ut vídeam fáciem regis: quòd ſi memor eſt iniquitátis meæ, interfíciat me. Ingreſſus ítaque Joab ad regem, nuntiávit ei ómnia: vocatuſque eſt Abſalom, & intrávit ad regem, & adorávit ſuper fáciem terræ coram eo; oſculatuſque eſt rex Abſalom.

℟. Tabernáculum. 214.

Lectio ij. Cap. 15.

IGitur poſt hæc fecit ſibi Abſalom currus, & équites, & quinquaginta viros qui præcéderent eum. Et manè conſurgens Abſalon
bat juxta intróitum p
& omnem virum qu
bébat negótium ut v
ad regis judícium, vo
Abſalom ad ſe, & dic
De qua civitáte es tu
reſpondens aiébat: E
tribu Iſrael ego ſum
tuus. Reſpondebatque
ſalom: Videntur mih
mónes tui boni & juſt
non eſt qui te áudiat
tútus à rege. Dicebat
ſalom: Quis me con
júdicem ſuper terram,
me véniant omnes q
bent negótium, & ju
dicem? Sed & cùm a
ret ad eum homo ut ſal
illum, extendébat m
ſuam, & apprehenden
culabátur eum. Facie
hoc omni Iſrael venie
judícium, ut audirétu
ge; & ſollicitábat
virórum Iſrael.

℟. Dilexit David.

Lectio iij.

DIxit Abſalom ad
David: Vadam, &
dam vota mea quæ vo
mino in Hebron. V
enim vovit ſervus tuu
eſſet in Geſſur Syriæ
cens: Si redúxerit m
minus in Jerúſalem,
cábo Dómino. Dixit
rex David: Vade in
Et ſurrexit, & ábiit
bron. Miſit autem Ab
exploratóres in uni
tribus Iſrael, dicens:
ut audiéritis clangóre
cinæ, dícite: Regnávi

ſalom in Hebron. Porrò cum Abſalom iérunt ducenti viri de Jeruſalem vocáti, euntes ſimplici corde, & cauſam pénitùs ignorantes. Accerſívit quoque Abſalom Achítophel Gilonítem conſiliárium David, de civitáte ſua Gilo. Cùmque immoláret víctimas, facta eſt conjurátio válida; populuſque concurrens augebátur cum Abſalom. Venit ígitur núntius ad David, dicens: Toto corde univerſus Iſrael ſéquitur Abſalom. Et ait David ſervis ſuis, qui erant cum eo in Jeruſalem: Súrgite, fugiámus.

℟. David. 215.

CANON.

Ex Epíſtola ſancti Leónis Papæ ad Epíſcopos Mauritániæ Cæſarienſis.

Scripta anno 440. *Cap.* 1.

PRincipátus quem aut ſedítio cóntulit, aut ámbitus occupávit, etiamſi móribus atque áctibus non offendat, ipsíus tamen inítii ſui eſt perniciósus exemplo; & difficile eſt ut bono peragantur éxitu, quæ malo ſunt inchoáta princípio.

FERIA SEXTA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 15.

EGreſſus rex & omnis Iſrael pédibus ſuis, ſtetit procul à domo: & univerſi ſervi ejus ambulábant juxta eum, & legiónes Cérethi, & Phélethi, & omnes Gethæi pugnatóres válidi, ſexcenti viri qui ſecúti eum fúerant de Geth, pédites præcedébant regem. Dixit autem rex ad Ethai Gethæum: Cur venis nobiſcum? Revértere, & hábita cum rege, quia peregrínus es, & egreſſus es de loco tuo. Heri veniſti, & hódie compélleris nobiſcum égredi? Ego autem vadam quò itúrus ſum: revértere, & reduc tecum fratres tuos, & Dóminus fáciet tecum miſericórdiam & veritátem, quia oſtendiſti grátiam & fidem. Et reſpondit Ethai regi, dicens: Vivit Dóminus, & vivit dóminus meus rex; quóniam in quocumque loco fúeris, dómine mi rex, ſive in morte, ſive in vita, ibi erit ſervus tuus. Et ait David Ethai: Veni, & tranſi. Et tranſívit Ethai Gethæus, & omnes viri qui cum eo erant, & réliqua multitúdo. Omneſque flebant voce magnâ, & univerſus pópulus tranſíbat: rex quoque tranſgrediebátur torrentem Cedron, & cunctus pópulus incedébat contra viam quæ réſpicit ad deſertum. Venit autem & Sadoc ſacerdos, & univerſi Levítæ cum eo, portantes arcam fœderis Dei, & depoſuérunt arcam Dei: & aſcendit Abíathar, donec explétus eſſet omnis pópulus qui egreſſus fúerat de civitáte. Et dixit rex ad Sadoc: Reporta arcam Dei in urbem: ſi invénero grátiam in óculis Dómini, redúcet me,

& oſtendet mihi eam, & tabernáculum ſuum. Si autem díxerit mihi : Non places ; præſtò ſum, fáciat quod bonum eſt coram ſe.

℟. Elégit. 213.

Lectio ij.

ET dixit rex ad Sadoc ſacerdótem: O Videns, revértere in civitátem in pace; & Achímaas fílius tuus, & Jónathas fílius Abíathar, duo fílii veſtri ſint vobiſcum : ecce ego abſcondar in campéſtribus deſerti, donec véniat ſermo à vobis índicans mihi. Reportavérunt ergo Sadoc & Abíathar arcam Dei in Jerúſalem ; & manſérunt ibi. Porrò David aſcendébat clivum olivárum, ſcandens & flens, nudis pédibus incédens, & operto cápite ; ſed & omnis pópulus qui erat cum eo, operto cápite aſcendébat plorans. Nuntiátum eſt autem David quòd & Achítophel eſſet in conjuratióne cum Abſalom ; dixitque David : Infátua, quæſo, Dómine, conſílium Achítophel.

℟. Quaſi adeps. 213.

Lectio iij. Cap. 16.

VEnit ergo rex David uſque Báhurim ; & ecce egrediebátur inde vir de cognatióne domûs Saül, nómine Sémei, fílius Gera ; procedebatque egrédiens, & maledicébat, mittebatque lápides contra David, & contra univerſos ſervos regis David. Omnis autem pópulus, & univerſi bellatóres à dextro & à ſiniſtro látere regis incedébant. Ita autem loquebátur Sémei cùm maledíceret regi : Egrédere, egrédere, vir ſánguinum, & vir Bélial : réddidit tibi Dóminus univerſum ſánguinem domûs Saül ; quóniam invaſiſti regnum pro eo, & dedit Dóminus regnum in manu Abſalom fílii tui ; & ecce premunt te mala tua, quóniam vir ſánguinum es. Dixit autem Abíſai fílius Sárviæ regi : Quare maledícit canis hic mórtuus dómino meo regi ? Vadam, & amputábo caput ejus. Et ait rex : Quid mihi & vobis eſt, fílii Sárviæ ; dimíttite eum, ut maledícat : Dóminus enim præcépit ei ut maledíceret David ; & quis eſt qui áudeat dícere quare ſic fécerit ? Et ait rex Abíſai, & univerſis ſervis ſuis : Ecce fílius meus qui egreſſus eſt de útero meo, quærit ánimam meam ; quantò magis nunc fílius Jémini ? Dimíttite eum, ut maledícat juxta præceptum Dómini : ſi forte reſpíciat Dóminus afflictiónem meam, & reddat mihi Dóminus bonum pro maledictióne hac hodierna.

℟. Nunquam. 214.

CANON.

Ex Concílio Albienſi.

Anno 1254. *C.* 56.

CUm in collatióne bonórum eccleſiaſticórum habéri débeat principáliter ante óculos ſolus Deus ; diſtrictè præcípimus & mandá-

mus, ut ómnia eccleſiáſtica bona perſónis idóneis, & ſtatúto à Canónibus témpore conferantur, nullo præcepto vel promiſſo, remótis omni conditióne & pacto.

SABBATO.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 18.

CONſideráto David pópulo ſuo, conſtítuit ſuper eos tribúnos & centurióncs, & dedit pópuli tértiam partem ſub manu Joab, & tértiam partem ſub manu Abíſai fílii Sárviæ fratris Joab, & tértiam partem ſub manu Ethai qui erat de Geth; dixítque rex ad pópulum: Egrédiar & ego vobíſcum. Et reſpondit pópulus: Non exíbis; ſive enim fugérimus, non magnópere ad eos de nobis pertinébit; ſive média pars cecíderit è nobis, non ſatis curábunt; quia tu unus pro decem míllibus computáris: mélius eſt ígitur ut ſis nobis in urbe præſídio. Ad quos rex ait: Quod vobis vidétur rectum, hoc fáciam. Stetit ergo rex juxta portam; egrediebatúrque pópulus per turmas ſuas, centéni & milléni. Et præcépit rex Joab, & Abíſai, & Ethai, dicens: Serváte mihi púerum Abſalom. Et omnis pópulus audiébat præcipientem regem cunctis princípibus pro Abſalom. Itaque egreſſus eſt pópulus in campum contra Iſrael, & factum eſt prælium in ſaltu Ephraïm. Et cæſus eſt ibi pópulus Iſrael ab exércitu David.

[*Si fiat de Sabbato,* ℟℟℟. *ſumentur ex II. Nocturno Dominica IV.*]

Lectio ij.

ACcidit autem ut occúrreret Abſalom ſervis David, ſedens mulo: cúmque ingreſſus fuiſſet mulus ſubter condenſam quercum & magnam, adhæſit caput ejus quércui; & illo ſuſpenſo inter cœlum & terram, mulus cui inſéderat, pertransívit. Vidit autem hoc quíſpiam, & nuntiávit Joab, dicens: Vidi Abſalom pendére de quercu. Et ait Joab viro qui nuntiáverat ei: Si vidiſti, quare non confodiſti eum cum terra, & ego dediſſem tibi decem argenti ſiclos, & unum bálteum? Qui dixit ad Joab: Si appénderes in mánibus meis mille argénteos, nequáquam mítterem manum meam in fílium regis: audiéntibus enim nobis præcépit rex tibi, & Abíſai, & Ethai, dicens: Cuſtodíte mihi púerum Abſalom. Sed & ſi feciſſem contra ánimam meam audacter, nequáquam hoc regem latére potuiſſet, & tu ſtares ex adverſo? Et ait Joab: Non ſicut tu vis, ſed aggrédiar eum coram te. Tulit ergo tres lánceas in manu ſua, & infixit eas in corde Abſalom; cúmque adhuc palpitáret hærens in quercu, cucurrérunt decem júvenes armígeri Joab, & percutientes interfecérunt eum.

Lectio iij.

APpáruit Chuſi, & véniens ait : Bonum apporto núntium, dómine mi rex ; judicávit enim pro te Dóminus hódie de manu ómnium qui ſurrexérunt contra te. Dixit autem rex ad Chuſi : Eſtne pax púero Abſalom ? Cui reſpondens Chuſi : Fiant, inquit, ſicut puer, inimíci dómini mei regis, & univerſi qui conſurgunt adversùs eum in malum. Contriſtátus ítaque rex, aſcendit cœnáculum portæ, & flevit ; & ſic loquebátur, vadens : Fili mi Abſalom, Abſalom fili mi : quis mihi tríbuat ut ego móriar pro te, Abſalom fili mi, fili mi Abſalom ?

C A N O N.

Ex Concílio Lateranenſi primo.

An. 1123. *Can.* 8. *&* 10.

NUllus omníno Archidiáconus, aut Archipréſbyter, aut Præpóſitus, vel Decánus, animárum curam, vel Præbendas Eccléſiæ ſine judício vel conſenſu Epíſcopi, alícui tríbuat : imò ſicut ſanctis Canónibus conſtitútum eſt, cura & rerum eccleſiaſticárum diſpenſátio in Epíſcopi judício conſiſtat.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Sedit Sálomon ſuper ſólium Dómini in regem pro David patre ſuo, & cunctis plácuit ; & páruit illi omnis Iſrael. 1. *Paral.* 29.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINIC

poſt Penteco

IN I. NOCTU

Incipit liber tértiu

Lectio j.

REx David ſ habebatque rimos dies operirétur véſtibus leſiébat. Adónias lius Haggith eleva cens : Ego regnál que ſibi currus & & quinquaginta v cúrrerent ante ei corrípuit eum patc quando, dicens : (feciſti ? Erat aute pulcher valde, ſec tu poſt Abſalom. ei cum Joab fílio S cum Abíathar ſace adjuvábant partes Sadoc verò ſacerd náias fílius Joíada than prophéta, & Rei, & robur David non erat c nia.

℟. Dilexit Dó lomónem ; miſitqu nu Nathan proph vocávit nomen ej bilis Dómino, eò geret cum Dómin ipſe prior dilexit, cávit nomen ejus. 1. *Joan.* 4.

Lectio ij

DIxit quoque r Vocáte mih cerdótem, & Na phétam, & Banái Joſadæ. Qui cùr fuiſſent coram reg

lébit ſuper ſólium
, & ipſe regnábit pro
lſque præcípiam ut ſit
er Iſrael & ſuper Ju-

)ixit Dóminus Salo-
Quia non petiſti tibi
ultos, nec divítias,
ſtulaſti tibi ſapién-
* Ecce dedi tibi cor
& intélligens: ſed
: quæ non poſtulaſti,
bi, divítias ſcílicet &
n. ℣. Potens eſt Deus
fácere ſuperabundan-
m pétimus: * Ecce de-
cor ſápiens. 3. *Reg.* 3.
3.

Lectió iij.

reſpondit Banáias fi-
us Joíadæ regi, di-
Amen; ſic loquátur
nus Deus dómini mei
Quómodò fuit Dó-
cum dómino meo
ſic ſit cum Salomóne,
límius fáciat ſólium
ſólio dómini mei re-
avid. Deſcendit ergo

ne ſuo, & paráret ſanctitátem in ſempitérnum. ℣. Sálomon ædificávit Deo Jacob domum; * Cui ſubjécit Deus. Glória Patri. † Subjécit Deus omnes hoſtes. *Eccli.* 47. *Act.* 7.

IN II. NOCTURNO.

Ex Tractátu ſancti Auguſtíni Epíſcopi, ſuper Pſalmos.

Enarr. in Pſ. 126.

Lectio iv.

SAlomon erat témpore ſuo fílius David: magnus ille, per quem multa ſancta præcepta, & ſalúbria mónita, & divína ſacramenta Spíritus ſanctus in divínis lítteris operátus eſt. Nam ipſe Sálomon muliérum amátor fuit, & reprobátus eſt à Deo: & uſque ádeò láqueus illi fuit illa cupíditas, ut à muliéribus étiam idólis ſacrificáre cogerétur, ſicut de illo Scriptúra teſtis eſt. Sed ſi illo cadente, quæ per illum dicta ſunt delerentur, judicarétur quia in-

mónem dictum eſt, Deo tribuerétur; peccátum autem hóminis, hómini.

℟. Stetit Sálomon coram altári Dómini; & palmis in cœlum levátis, ait: Dómine Deus Iſrael, tu exáudies de cœlo preces & obſecratiónem, ſi peccáverint tibi; * Neque enim eſt homo qui non peccet. ℣. Si dixérimus quóniam peccátum non habémus, ipſi nos ſedúcimus, & véritas in nobis non eſt; * Neque. 2. *Par.* 6. 1. *Joan.* 1.

Lectio v.

QUid mirum, quia in pópulo Dei cécidit Sálomon? In paradíſo non cécidit Adam? Non cécidit de cœlo ángelus, & diábolus factus eſt? Ideo docémur in nullo hóminum ſpem eſſe ponendam; quia & iſte Sálomon ædificáverat templum Dómino, in typo quidem & in figúra futúræ Eccléſiæ & córporis Dómini; unde dicit in Evangélio; Sólvite templum hoc, & in tríduo excitábo illud. Quia ergo ipſe ædificáverat illud templum, ædificávit ſibi templum verus Sálomon Dóminus noſter Jeſus Chriſtus, verus pacíficus.

℟. Regína Saba, audítâ famâ Salomónis in nómine Dómini, venit tentáre eum in ænigmátibus; & dócuit eam ómnia verba quæ propoſúerat. * Videns autem omnem ſapiéntiam ejus, non habébat ultrà ſpíritum. ℣. Regína Auſtri venit à finibus terræ audíre ſapi tiam Salomónis. * Vid 3. *Reg.* 10. *Luc.* 11.

Lectio vj.

ESt autem ille verè pa cus, de quo dixit Apó lus: Ipſe eſt enim pax no qui fecit útraque unum. eſt verus pacíficus, qui paríetes è diverſo venie in ſe copulávit, quibus ctus eſt lapis anguláris, nienti pópulo ex circu ſióne credéntium, & nienti pópulo ex præp géntium, & ipſórum cre tium; fecit unam Eccléſi duóbus pópulis, factus illis lapis anguláris; & verè pacíficus, quia vere lomon. Quia ergo ille Sálomon; Sálomon a ille fílius David de ma Bethſábee, rex Iſrael, ram geſtábat hujus pac quando templum ædific

℟. Dediſti máculam glória tua; Deus autem derelinquet miſericór ſuam, * Et † Non cor pet, nec delébit óper ℣. Ille fidélis pérma negáre ſeipſum non po * Et non. Glória. † *Eccli.* 47. 2. *Tim.* 2.

IN III. NOCTURN

Léctio ſancti Evangél cundùm Marcum

Lectio vij. Cap.

IN diébus illis; Cùm multa eſſet cum Jeſu habérent quod manduc convocátis diſcípulis, lis: Miſéreor ſuper turb quia ecce jam tríduo

nent me, nec habent quod mandúcent. Et réliqua.

Homília ſancti Basílii Epíſcopi.

Orat. in fame & ſiccitate.

VIdes & ipſum noſtrum Deum, prætéritis áliis incómmodis, eſurientes condolenti ánimo miſerári. Miſéreor enim, inquit, turbæ. Quare & in extrémo judício, ubi ádvocat juſtos Dóminus, locum primum óccupat qui largus fuit ac liberális: nutrítor primas tenet inter eos, quibus præmia dantur: panem qui miniſtrávit, vocátur ante omnes: qui benignus fuit & liberális, ante réliquos juſtos ad vitam tranſmíttitur. Qui illiberális éxtitit & ſórdidus, ante omnes peccatóres igni tráditur. Jam te témporis ipſa opportúnitas ad legem vocat quæ mater eſt ceterárum. Quare magnópere cura, ne te prætéreat nundinárum occáſio, atque commerciórum. Fluit enim tempus, nec expectat morantem: feſtínant dies, ſegnem prætergrediuntur. Ob id, tu quoque mandátum velut fúgiens détine ac cónfice, & undélibet arreptum ulnis ampléctere. Dato pauca, & multa compa-ráto: exſólvito primogénitum peccátum, cibariórum largitióne. Quemádmodùm enim Adam improbo eſu peccátum tranſmíſit; ſic nos inſidiantem eſſam abolémus, ſi fratris neceſſitátem famemque curámus.

℟. Cùm turba eſſet cum Jeſu, nec habérent quod manducárent, ait diſcípulis: Miſéreor ſuper turbam; * Quia ecce jam tríduo ſúſtinent me, nec habent quod mandúcent. ℣. Cónfluent ad bona Dómini, & ultrà non eſúrient; & pópulus meus bonis meis adimplébitur, ait Dóminus; * Quia. *Marc.* 8. *Jerem.* 31.

Lectio viij.

POpuli, audíte: Chriſtiáni, áuribus accípite Hæc dicit Dóminus, non ſuâ ipsíus voce conciónans, ſed ſervórum ore tanquam inſtrumento réſonans. Nos qui ratióne præditi ſumus, ne brutis animántibus videámur immanióres. Quæ de gentílibus narrátur humánitas, incútiat nobis pudórem. Lex humanitátis plena apud quoſdam illórum, unam menſam, commúnes cibos, & unam ferè famíliam, pópulum frequentem éfficit. Sed relinquámus externos, & veniámus ad trium míllium exemplum: æmulémur primum cœtum Chriſtianórum, cùm eis commúnia eſſent ómnia, vita, ánima, conſenſus unus, commúnis menſa, fratérnitas indivíſa, diléctio non ficta, córpora multa unum effíciens, ánimas diverſas ad conſenſum unum compónens. Habes non pauca tum ex véteri,

tum ex novo teſtamento, fraterni amóris exempla.

℟. Interrogávit Jeſus diſcípulos: Quot panes habétis? Dixérunt: Septem. Et accípiens ſeptem panes, grátias agens fregit, * Et dabat diſcípulis ſuis ut appónerent. ℣. Dicit Dóminus: Cómedent, & ſupérerit. * Et dabat. *Marc.* 8. 4. *Reg.* 4.

Lectio ix.

SEnem fame laborantem ſi víderis, accerſe ipſum, & ale velut Joſeph Jacob. Inimícum ſi repéreris in angúſtiis pófitum, ne adjunge ad iram quá occupáris, ultiónem; ſed ale velut ille fratres à quibus fúerat vénditus. Si incíderis in junióremm afflictátum, ita eum defléto, uti ille Bénjamin ſenectútis fílium. Tentat te étiam fortaſſe avarítia, velut Joſéphum hera. Trahit te tuis veſtimentis, ut mandátum ſpernas, ipſamque auri mundíque amantem præ mandáto Dómini díligas. Ubi cogitátio ſubíerit huic mandáto repugnans, alliciensque ánimum bene morátum ad avarítiam, & caritátem fraternam neglígere cogens, teque ſecum détinens, ábjice & tu veſtimenta; irátus ſecéde: fidem Dómino, velut ille, ſerváto: per unum annum, uti ille per ſeptem, fami próvide & penúriæ.

℟. Jacta ſuper Dóminum curam tuam, & * Ipſe te enútriet; † Non dabit in æternum fluctuatiónem juſto. ℣. Sint mores conténti præſéntibus; ipſe enim dixit: Non te déſeram, neque derelinquam. * Ipſe. Glória Patri. † Non dabit. *Pſ.* 54. *Hebr.* 13.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Præcépit Jeſus turbæ diſcúmbere ſuper terram; & manducavérunt, & ſaturáti ſunt. *Marc.* 8.

Oratio.

DEus virtútum, cujus eſt totum quod eſt óptimum: ínſere pectóribus noſtris amórem tui nóminis; & præſta in nobis religiónis augmentum; ut quæ ſunt bona, nútrias, ac pietátis ſtúdio, quæ ſunt nutríta, cuſtódias; Per.

CANON.

Ex Concílio Aurelianenſi quinto.

Anno 549. *Can.* 20.

ID miſeratiónis intúitu æquum dúximus cuſtodíri, ut qui pro quibuſcumque culpis in carcéribus deputantur, cum céteris egéntibus, ab Archidiácono ſeu à Prepóſito Eccléſiæ ſingulis diébus Domínicis requirantur; ut necéſſitas vinctórum, ſecundùm præceptum divínum misericórditer ſublevétur, atque à Pontífice, inſtitutâ fidéli & diligenti perſónâ quæ neceſſária proví deat, cómpetens eis victus de domo Eccléſiæ tribuátur.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. D. Suſtulérunt quod ſuperáverat

...guinis, ſeptem
...quæ autem qui
...nique, quaſi quiſ-
...ſi, & dimiſit eos.

... SECUNDA.
...io ſecundo Regum.
...-j. Cap. 2.

...propinquavérunt
...ies David ut morere-
...ſtur; præcepitque
...i filio ſuo, dicens:
...grédior viam uni-
...æ: confortáre, &
Et obſerva cuſtó-
...mini Dei tui, ut ám-
...viis ejus, ut cuſtódias
...tias ejus, & præcep-
...& judícia, & teſtimó-
...t ſcriptum eſt in lege
...ut intélligas univer-
...cis, & quocumque te
...; ut confirmet Dómi-
...iónes ſuos quos locú-
...e me, dicens: Si cu-
...it filii tui vias ſuas,
...buláverint coram me
...áte, in omni corde
in omni ánima ſua,
...eréstur tibi vir de ſó-
...el. Dormívit ígitur
...cum pátribus ſuis, &
...eſt in civitáte David.
...rem quibus regnávit
...ſuper Iſrael, quadra-
...nni ſunt: in Hebron
...it ſeptem annis, in
...em triginta tribus.
...Diléxit Dóminus Sa-
...m. 236.
...tio ij. Cap. 3.
...páruit autem Dómi-
...us Salomóni per ſóm-
...octe, dicens: Póſtula
...is ut dem tibi. Et ait

Sálomon: Tu feciſti cum ſer-
vo tuo David patre meo
miſericórdiam magnam, ſi-
cut ambulávit in conſpectu
tuo in veritáte, & juſtítia,
& recto corde tecum; cuſto-
diſti ei miſericórdiam tuam
grandem, & dediſti ei fi-
lium ſedentem ſuper thro-
num ejus, ſicut eſt hódie.
Et nunc, Dómine Deus, tu
regnáre feciſti ſervum tuum
pro David patre meo; ego
autem ſum puer párvulus,
& ignórans egreſſum & in-
tróitum meum; & ſervus
tuus in médio eſt pópuli
quem elegiſti, pópuli infi-
níti, qui numerári & ſup-
putári non poteſt præ mul-
titúdine. Dabis ergo ſervo
tuo cor dócile, ut pópulum
tuum judicáre poſſit, & diſ-
cérnere inter bonum & ma-
lum: quis enim póterit judi-
cáre pópulum iſtum, pópu-
lum tuum hunc multum?
℞. Dixit Dóminus Salo-
móni. 237.

Lectio iij.

PLácuit ergo ſermo coram
Dómino, quòd Sálomon
poſtulaſſet hujuſcémodi rem.
Et dixit Dóminus Salomó-
ni: Quia poſtulaſti verbum
hoc, & non petiſti tibi dies
multos, nec divítias, aut
ánimas inimicórum tuó-
rum, ſed poſtulaſti tibi ſa-
piéntiam ad diſcernendum
judícium; ecce feci tibi ſe-
cundùm ſermónes tuos, &
dedi tibi cor ſápiens & in-
télligens, in tantùm ut nul-
lus ante te ſimilis tui fúerit,

nec poſt te ſurrectúrus ſit. Sed & hæc quæ non poſtulaſti, dedi tibi; divítias ſcílicet & glóriam, ut nemo fúerit ſímilis tuî in régibus cunctis retro diébus: ſi autem ambuláveris in viis meis, & cuſtodíeris præcepta mea & mandáta mea, ſicut ambulávit pater tuus, longos fáciam dies tuos.

℟. Sálomon imperávit in diébus. 237.

CANON.

Ex Concílio Tridentíno.
Anno 1563. *Seſſ.* 24.
de Reform. C. 2.

Quia chriſtiánæ reipúblicæ non minùs neceſſária eſt prædicátio Evangélii quàm léctio, & hoc eſt præcípuum Epiſcopórum munus; ſtátuit & decrévit ſancta Synodus, omnes Epíſcopos, Archiepíſcopos, Primátes & omnes álios Eccleſiárum Prælátos tenéri per ſeipſos, ſi legítimè impedíti non fúerint, ad prædicandum ſanctum Jeſu Chriſti Evangélium.

FERIA TERTIA.

De libro tértio Regum.

Lectio j. Cap. 5.

Miſit Sálomon ad Hiram, dicens: Tu ſcis voluntátem David patris mei, & quia non potúerit ædificáre domum nómini Dñi Dei ſui propter bella imminéntia per circúitum, donec daret Dóminus eos ſub veſtígio pedum ejus. Nunc autem réquiem dedit Dóminus Deus meus mihi per circúitum; & non eſt ſatan, neque occurſus malus. Quamobrem cógito ædificáre templum nómini Dómini Dei mei, ſicut locútus eſt Dóminus David patri meo, dicens: Fílius tuus quem dabo pro te ſuper ſólium tuum, ipſe ædificábit domum nómini meo. Præcipe ígitur ut præcídant mihi ſervi tui cedros de Líbano, & ſervi mei ſint cum ſervis tuis; mercédem autem ſervórum tuórum dabo tibi quamcumque petíeris; ſcis enim quómodò non eſt in pópulo meo vir qui nóverit ligna cædere ſicut Sidónii.

℟. Stetit Sálomon coram altári. 238.

Lectio ij.

Dedit quoque Dóminus ſapiéntiam Salomóni, ſicut locútus eſt ei: & erat pax inter Hiram & Salomónem & percuſſérunt ambo fœdus. Elegitque rex Sálomon operários de omni Iſrael, & erat indíctio triginta milli[a] virórum: mittebatque eo[s] in Líbanum, decem mílli[a] per menſes ſíngulos vicíſſim, ita ut duóbus ménſibus eſſent in dómibus ſuis & Adoníram erat ſuper hujuſcémodi indictióne. Fueruntque Salomóni ſeptuaginta míllia eórum qui ónera portábant, & octoginta míllia latomórum in monte abſque præpóſitis qui præerant ſíngulis opéribus, número trium míllium, & trecentórum præcipiéntium p

pulo, & his qui faciébant opus.

℟. Regína. 238.

Lectio iij. Cap. 7. & 8.

ET perfécit omne opus quod faciébat Sálomon in domo Dómini; & íntulit quæ ſanctificáverat David pater ſuus, argentum & aurum, & vaſa; repoſuitque in theſauris domûs Dómini. Tunc congregáti ſunt omnes majóres natu Iſrael cum princípibus tríbuum, & duces familiárum filiórum Iſrael ad regem Salomónem in Jerúſalem; ut deferrent arcam fœderis Dómini de civitáte David, id eſt, de Sion. Convenitque ad regem Salomónem univerſus Iſrael in menſe Ethanim, in ſolemni die; ipſe eſt menſis ſéptimus. Veneruntque cuncti ſenes de Iſrael, & tulérunt arcam Sacerdótes, & portavérunt arcam Dómini, & tabernáculum fœderis, & ómnia vaſa ſanctuárii quæ erant in tabernáculo; & ferébant ea Sacerdótes & Levítæ. Rex autem Sálomon, & omnis multitúdo Iſrael quæ convénerat ad eum, gradiebátur cum illo ante arcam; & immolábant oves & boves abſque æſtimatióne & número. Et intulérunt Sacerdótes arcam fœderis Dómini in locum ſuum, in oráculum templi, in Sanctum ſanctórum ſubter alas Chérubim.

℟. Dediſti máculam in glória tua. 238.

C A N O N.

Ex Epíſtola ſancti Celeſtíni Papæ, ad Galliárum Epíſcopos.

LEgimus ſupra magiſtrum non eſſe diſcípulum, hoc eſt, non ſibi libére quemquam in injúriam doctórum vindicáre doctrínam. Ergo corripiantur hujúſmodi: non ſit his líberum habére pro voluntáte ſermónem. Sciant ſe, ſi tamen cenſentur Preſbyteri, dignitáte vobis Epiſcopis eſſe ſubjectos: ſciant quòd ſibi omnes qui malè docent, diſcere magis ac magis cómpetat, quàm docére. Nam quid in Eccléſiis vos ágitis, ſi illi ſummam téneant prædicandi?

FERIA QUARTA.

De libro tértio Regum.

Lectio j. Cap. 9.

FActum eſt, cùm perfeciſſet Sálomon ædifícium domûs Dómini, & ædifícium regis, & omne quod optáverat & volúer t fácere, appáruit ei Dóminus ſecundò, ſicut apparúerat ei in Gábaon. Dixitque Dóminus ad eum: Exaudívi oratiónem tuam & deprecatiónem tuam, quam deprecátus es coram me: ſanctificávi domum hanc quam ædificaſti, ut pónerem nomen meum ibi in ſempitérnum; & erunt óculi mei & cor meum ibi cunctis diébus. Tu quoque ſi ambuláveris coram me, ſicut ambulávit pater tuus, in ſim-

plicitáte cordis, & in æquitáte, & féceris ómnia quæ præcépi tibi, & legítima mea & judícia mea ſerváveris, ponam thronum regni tui ſuper Iſrael in ſempitérnum, ſicut locútus ſum David patri tuo, dicens: Non auferétur vir de génere tuo, de ſólio Iſrael.

℟. Dilexit. 236.

Lectio ij. Cap. 10.

REgína Saba, audítâ famâ Salomónis in nómine Dómini, venit tentáre eum in ænigmátibus. Et ingreſſa Jerúſalem multo cum comitátu, & divítiis, camélis portántibus arómata, & aurum infinítum nimis, & gemmas pretióſas, venit ad regem Salomónem, & locúta eſt ei univerſa quæ habébat in corde ſuo. Et dócuit eam Sálomon ómnia verba quæ propoſúerat. Non fuit ſermo qui regem poſſet latére, & non reſpondéret ei. Videns autem regína Saba omnem ſapiéntiam Salomónis, & domum quam ædificáverat, & cibos menſæ ejus, & habitácula ſervórum, & órdines miniſtrántium, veſteſque eórum, & pincernas, & holocauſta quæ offerébat in domo Dómini, non habébat ultrà ſpíritum.

℟. Dixit Dóminus. 237.

Lectio iij.

DIxitque ad regem: Verus eſt ſermo quem audívi in terra mea ſuper ſermónibus tuis, & ſuper ſa-

piéntia tua; &
bam narrántibus
nec ipſa veni, &
lis meis, & probá
dia pars mihi nu
fúerit: major eſt
ópera tua, quàm r
audívi. Beáti viri
ſervi tui qui ſtan
ſemper, & áudi
tiam tuam. Sit
Deus tuus bene
complacuiſti, & p
per thronum Iſra
diléxerit Dómin
ſempiternum, &
te regem, ut fácer
& juſtítiam. Ded
centum viginti ta
& aromáta multa
gemmas pretióſa

℟. Sálomon.

C A N

Ex Concílio T

Ann. 1547. *Seſſ*

Cap. 1

OMnes Patri
Primatiálib
politánis, & Ca
Eccléſiis quibuſcu
vis nómine ac t
fectos monet,
eſſe vult ſancta S
attendentes ſibi,
gregi in quo Spí
póſuit eos, réger
Dei, quam acq
guine ſuo, víg
Apóſtolus præcip
nibus labórent,
rium ſuum ímple
re autem illud ſe
poſſe ſciant, ſi
commiſſos mer
more déſerant.

FERIA QUINTA.

De libro tértio Regum.

Lectio j. Cap. 11.

REx Sálomon adamávit mulíeres alienígenas multas, fíliam quoque Pharaónis, & Moabítidas, & Ammonítidas, Idumæas, & Sidónias, & Hethæas; de géntibus ſuper quibus dixit Dóminus fíliis Iſrael: Non ingrediémini ad eas, neque de illis ingredientur ad veſtras; certíſſimè enim avertent corda veſtra, ut ſequámini deos eórum. Cùmque jam eſſet ſenex, depravátum eſt cor ejus per mulíeres, ut ſequerétur deos aliénos: nec erat cor ejus perfectum cum Dómino Deo ſuo, ſicut cor David patris ejus. Sed colébat Sálomon Aſtarthen deam Sidoniórum, & Moloch idólum Ammonitárum. Fecitque Sálomon quod non placúerat coram Dómino, & non adimplévit ut ſequerétur Dóminum, ſicut David pater ejus.

℟. Stetit Sálomon. 238.

Lectio ij.

IGitur irátus eſt Dóminus Salomóni, quòd averſa eſſet mens ejus à Dómino Deo Iſrael, qui apparúerat ei ſecundò, & præcéperat de verbo hoc ne ſequerétur deos aliénos; & non cuſtodívit quæ mandávit ei Dóminus. Dixit ítaque Dóminus Salomóni: Quia habuiſti hoc apud te, & non cuſtodiſti pactum meum, & præcepta mea quæ mandávi tibi, diſrumpens ſcindam regnum tuum, & dabo illud ſervo tuo. Verúmtamen in diébus tuis non fáciam propter David patrem tuum: de manu fílii tui ſcindam illud, nec totum regnum áuferam, ſed tribum unam dabo fílio tuo, propter David ſervum meum, & Jerúſalem quam elégi. Suſcitávit autem Dóminus adverſárium Salomóni, Adad Idumæum de ſémine régio, qui erat in Edom.

℟. Regína Saba. 238.

Lectio iij.

JEróboam quoque fílius Nabath Ephrathæus, de Saréda, ſervus Salomónis, cujus mater erat nómine Sarva, múlier vídua, levávit manum contra regem. Et hæc eſt cauſa rebelliónis adversùs eum; quia Sálomon ædificávit Mello, & coæquávit voráginem civitátis David patris ſui. Erat autem Jeróboam vir fortis & potens; videnſque Sálomon adoleſcentem bonæ índolis & indúſtrium, conſtitúerat eum præfectum ſuper tribúta univerſæ domûs Joſeph. Factum eſt ígitur in témpore illo, ut Jeróboam egrederétur de Jerúſalem, & inveníret eum Ahías Siloníſtes prophéta in via, opertus pállio novo: erant autem duo tantùm in agro. Apprehendenſque Ahías pállium ſuum novum, quo coopertus erat, ſcidit in duódecim

partes. Et ait ad Jeróboam : Tolle tibi decem ſciſſúras ; hæc enim dicit Dóminus Deus Iſrael : Ecce ego ſcindam regnum de manu Salomónis, & dabo tibi decem tribus.

℟. Dediſti máculam. 238.

CANON.

Ex Concílio Tridentíno.

Anno 1563. *Seſſ.* 24.

de Ref. C. 12.

CUm dignitátes in Eccléſiis, præſertim Cathedrálibus, ad conſervandam augendamque eccleſiáſticam diſciplínam fúerint inſtitútæ, ut qui eas obtinérent, pietáte præcéllerent, aliiſque exemplo eſſent, atque Epíſcopos óperâ & offício juvárent ; méritò qui ad eas vocantur, tales eſſe debent qui ſuo múneri reſpondére poſſint. Nemo ígitur deinceps ad dignitátes quaſcumque, quibus animárum cura ſubeſt, promoveátur, niſi qui ſaltèm vigéſimum quintum ſuæ ætátis annum attígerit ; & in Clericáli órdine verſátus, doctrínâ ad ſuum munus exequendum neceſſáriâ, ac morum integritáte commendétur.

FERIA SEXTA.

De libro tértio Regum.

Lectio j. Cap. 11. & 12.

DOrmívit Sálomon cum pátribus ſuis, & ſepultus eſt in civitáte David patris ſui ; regnavitque Róboam fílius ejus pro eo. Venit autem Róboam in Sichem ; illuc enim congregátus erat omnis Iſrael ad conſtituendum eum regem. At vero Jeróboam fílius Nabath, cùm adhuc eſſet in Ægypto prófugus à fácie regis Salomónis, audítâ morte ejus, reverſus eſt de Ægypto : miſeruntque & vocavérunt eum. Venit ergo Jeróboam, & omnis multitúdo Iſrael, & locúti ſunt ad Róboam, dicentes : Pater tuus duríſſimum jugum impóſuit nobis ; tu ítaque nunc imminue páululùm de império patris tui duríſſimo & de jugo graviſſimo quod impóſuit nobis, & ſerviémus tibi.

℟. Dilexit. 236.

Lectio ij.

REſponditque rex pópulo dura, derelícto consílio ſeniórum quod ei déderant, & locútus eſt eis ſecundùm consílium júvenum, dicens : Pater meus aggravávit jugum veſtrum, ego autem addam jugo veſtro : pater meus cecídit vos flagellis, ego autem cædam vos ſcorpiónibus. Et non acquiévit rex pópulo ; quóniam averſátus fúerat eum Dóminus, ut ſuſcitáret verbum ſuum quod locútus fúerat in manu Ahíæ Silonítæ ad Jeróboam fílium Nabath. Videns ítaque pópulus quòd noluiſſet eos audíre rex, reſpondit ei, dicens : Quæ nobis pars in David ? vel quæ hæréditas in fílio Iſaï ? Vade in tabernácula tua, Iſrael : nunc vid

domum tuam, David. Et filii Iſrael in tabernácula ſua. Super filios autem Iſrael quicumque habitábant in civitátibus Juda, regnávit Róboam.

℟. Dixit Dóminus. 237.

Lectio iij.

Dixitque Jeróboam in corde ſuo: Nunc revertétur regnum ad domum David, ſi aſcénderit pópulus iſte ut fáciat ſacrifícia in domo Dómini in Jeruſalem: & convertétur cor pópuli hujus ad dóminum ſuum Róboam regem Juda, interficientque me, & revertentur ad eum. Et excogitáto consílio, fecit duos vítulos áureos, & dixit eis: Nolíte ultrà aſcéndere in Jeruſálem: ecce dii tui, Iſrael, qui te eduxérunt de terra Ægypti. Poſuitque unum in Bethel, & álterum in Dan: & factum eſt verbum hoc in peccátum; ibat enim pópulus ad adorandum vítulum uſque in Dan. Et fecit fana in excelſis, & ſacerdótes de extrémis pópuli, qui non erant de fíliis Levi. Conſtituitque diem ſolemnem in menſe octávo, quintá décimá die menſis, in ſimilitúdinem ſolemnitátis quæ celebrabátur in Juda.

℟. Sálomon. 237.

CANON.

Ex Concílio Rhemenſi.

Anno 1119. *Can.* 4.

Nullus Epíſcopus, nullus Préſbyter, nullus omníno de Clero, Eccleſiáſticas dignitátes, vel beneficia cuilibet hæreditário jure relinquat.

SABBATO.

De libro tértio Regum.

Lectio j. Cap. 18.

Miſit Achab ad omnes fílios Iſrael, & congregávit prophétas in monte Carméli. Accédens autem Elías ad omnem pópulum, ait: Uſquequó claudicátis in duas partes? Si Dóminus eſt Deus, ſequímini eum; ſi autem Baal, ſequímini illum. Et non reſpondit ei pópulus verbum. Et ait rurſus Elías ad pópulum: Ego remanſi prophéta Dómini ſolus; prophétæ autem Baal quadringenti & quinquaginta viri ſunt. Dentur nobis duo boves, & illi éligant ſibi bovem unum; & in fruſta cædentes, ponant ſuper ligna, ignem autem non ſuppónant: & ego fáciam bovem álterum, & impónam ſuper ligna; ignem autem non ſuppónam. Invocáte nómina deórum veſtrórum, & ego invocábo nomen Dómini mei; & Deus qui exaudíerit per ignem, ipſe ſit Deus. Reſpondens omnis pópulus, ait: Optima propoſítio.

[*Si fiat de Sabbato,* ℟℟℟. *ſumentur ex II. Nocturno Dominica præcedentis.*]

Lectio ij.

Dixit ergo Elías prophétis Baal: Elígite vobis bovem unum, & fácite primi, quia vos plures eſtis; &

invocáte nómina deórum veſtrórum, ignemque non ſupponátis. Qui cùm tuliſſent bovem quem déderat eis, fecérunt; & invocábant nomen Baal de manè uſque ad merídiem, dicentes: Baal, exaudi nos. Et non erat vox, nec qui reſpondéret: tranſiliebantque altáre quod fécerant. Cùmque eſſet jam merídies, illudébat illis Elías, dicens: Clamáte voce majóre: deus enim eſt, & fórſitan lóquitur, aut in diverſório eſt, aut in itínere, aut certè dormit; ut excitétur. Clamábant ergo voce magná, & incidébant ſe juxta ritum ſuum cultris & lanceólis, donec perfunderentur ſánguine.

Lectio iij.

CUmque jam tempus eſſet ut offerrétur holocauſtum, accédens Elías prophéta, ait: Dómine Deus Abraham, & Iſaac, & Iſrael, oſtende hódie quia tu es Deus Iſrael, & ego ſervus tuus, & juxta præceptum tuum feci ómnia verba hæc. Exaudi me, Dómine, exaudi me; ut diſcat pópulus iſte quia tu es Dóminus Deus, & tu convertiſti cor eórum iterùm. Cécidit autem ignis Dómini, & vorávit holocauſtum, & ligna, & lápides, púlverem quoque, & aquam quæ erat in aquæductu lambens. Quod cùm vidiſſet omnis pópulus, cécidit in fáciem ſuam, & ait: Dóminus ipſe eſt Deus, Dó-

minus ipſe eſt Deu
que Elías ad eos: A
dite prophétas Baa
unus quidem effúgi
Quos cùm apprehe
duxit eos Elías ad t
Ciſon, & interfécit

C A N O N

Ex Concílio Mog
Anno 1549. *Ca*

CUm Apóſtolu
adeòque ipsâ
gnos júdicet hómi
ſos, qui panem non l
partum cum gravár
rum edunt; quantò
indignatióni divín
jacére putandum eſt
ſus Eccléſiæ, ſanctó
tyrum patrimónia,
ria piæ plebis, ad d
niſtérii ſuſtentatió
láta, otióse abſúm

Ad Magníficat. *A*
Aſcendit Elías per
in cœlum; Eliſé
vidébat, & clamáb
mi, pater mi, curr
& auríga ejus. 4. *I*

Oratio.

DEus, cujus pr
in ſuî diſpoſi
fállitur: te ſúpplic
mus, ut nóxia cu
móveas, & óm
profutúra concédas

DOMINICA
poſt Penteco
IN I. NOCTU
Incipit liber quartu
Lectio j. C

PRævaricátus
in Iſrael,
mórtuus eſt A
ciditque Ochózias

ntiórum regis Sama-
dices ad eos : Num-
n eſt Deus in Iſrael,
s ad conſulendum
ub deum Accaron ?
brem hæc dicit Dó-
: De léctulo ſuper
ſcendiſti, non deſ-
; ſed morte moriéris.
urrexit Elías prophé-
i ignis, & verbum
uaſi fácula ardébat :
o Dómini contínuit
. ℣. Elías homo erat
nobis, paſſíbilis : &
ut non plúeret, &
uit ; & rurſum orávit,
um dedit plúviam :
o. *Eccli.* 48. *Jac.* 5.

Lectio ij.

ibiit Elías ; reversíque
nt núntii ad Ochó-
Qui dixit eis : Quare
i eſtis ? At illi reſpon-
: ei : Vir occurrit no-
: dixit ad nos : Ite, &
ímini ad regem qui
ros, & dicétis ei : Hæc
Dóminus : Numquid,

dentíque in vértice montis ait : Homo Dei, rex præcépit ut deſcendas. Reſpondenſque Elías, dixit quinquagenário : Si homo Dei ſum, deſcendat ignis de cœlo, & dévoret te & quinquaginta tuos. Deſcendit ítaque ignis de cœlo, & devorávit eum & quinquaginta qui erant cum eo.

℟. Factus eſt ſermo Dómini ad Elíam, dicens : Surge, & vade in Sarepta Sidoniórum, & manébis ibi ; præcépi enim ibi mulíeri víduæ ut paſcat te. * Surrexit, & ábiit in Sarepta. ℣. Multæ víduæ erant in diébus Elíæ in Iſrael, cùm facta eſſet fames magna in omni terra ; & ad nullam illárum miſſus eſt Elías, niſi in Sarepta Sidóniæ, ad mulíerem víduam. * Surrexit. 3. *Reg.* 17. *Luc.* 4.

Lectio iij.

Rurſumque miſit ad eum príncipem quinquage-

ignis de cœlo, & dévoret te & quinquaginta tuos. Deſcendit ergo ignis de cœlo, & devorávit illum & quinquaginta ejus. Iterùm miſit príncipem quinquagenárium tértium, & quinquaginta qui erant cum eo. Qui cùm veniſſet, curvávit génua contra Elíam, & precátus eſt eum, & ait : Homo Dei, noli deſpícere ánimam meam, & ánimas ſervórum tuórum qui mecum ſunt. Ecce deſcendit ignis de cœlo, & devorávit duos príncipes quinquagenários primos, & quinquagénos qui cum eis erant ; ſed nunc óbſecro ut miſereáris ánimæ meæ. Locútus eſt autem Angelus Dómini ad Elíam, dicens : Deſcende cum eo, ne tímeas. Surrexit ígitur, & deſcendit cum eo ad regem.

℟. Accédens Elías ad omnem pópulum, ait : Uſquequò claudicátis in duas partes ? * Si † Dñus eſt Deus, ſequímini eum. ℣. Nemo poteſt duóbus dóminis ſervíre : * Si Dóminus. Glória. † Dóminus eſt. 3. *Reg.* 18. *Matth.* 6.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Gregórii Papæ.

Lib. 19. *Moral. in Job. Cap.* 6.

Lectio iv.

SAncti ipſi qui, ſancto ſublevante Spíritu, ad ſumma rapiuntur, quámdiu in hac vita ſunt, ne áliquâ elatióne ſupérbiant, quibuſdam tentatiónibus reprimuntur ; ut nequáquam tantùm profícere váleant tùm volunt : ſed ne lantur ſupérbiâ, fit ipſárum quædam m virtútum. Hinc eſt quòd Elías, dum tc tútibus in alta profe quâdam menſúrâ ſuí eſt, dum Jézabel póſtr quamvìs regínam, muliérculam, fugit.

℟. Ecce vox Dóm Elíam ; & ille reſp Zelo zelátus ſum pro no Deo exercítuum dereliquérunt pactum fílii Iſrael : * Prophét occidérunt gládio ; der ſum ego ſolus, & q ánimam meam ut á eam. ℣. An neſcítis i quid dicit Scriptúra, ádmodùm interpellat adversùm Iſrael ? * P tas. 3. *Reg.* 19. *Rom.*

Lectio v.

PErpendo quippe hu ræ virtútis virum de cœlo tráhere, & ſe quinquagenários cun ómnibus petitióne concremáre ; verbo c plúviis cláudere, ver los ad plúvias aperíre tantem mórtuos, v quæque prævidenten ecce rurſus ánimo o quo pavóre ante una liérculam fúgerit. Co ro virum timóre perc de manu Dei mortem re, nec accípere ; de mulíeris mortem fug vitáre.

℟. Quid dicit Elíſæ

tum reſponſum ? * Relíqui mihi ſeptem míllia virórum qui non curvavérunt génua ante Baal. ℣. Expandi manus meas totâ die ad pópulum incrédulum, qui gráditur in via non bona. * Relíqui. *Rom.* 11. *Iſ.* 65.

Lectio vj.

QUærébat enim mortem, dum fúgeret, dicens: Súfficit mihi, tolle ánimam meam; neque enim mélior ſum quàm patres mei. Unde ergo ſic potens, ut tot illas virtútes fáciat ? Unde ſic infirmus, ut ita féminam pertimeſcat, niſi quia aquæ appenduntur menſúrâ; ut ipſi ſancti Dei hómines & multùm válcant per poténtiam Dei, & rurſum quâdam menſúrâ moderáti ſint per infirmitátem ſuam ? In illis virtútibus Elías quid de Deo accéperat, in iſtis infirmitátibus quid de ſe eſſe póterat, agnoſcébat. Illa poténtia virtus fuit; iſta infirmitas cuſtos virtútis. In illis virtútibus oſtendébat quid accéperat; in iſtis infirmitátibus hoc quod accéperat cuſtodiébat. In miráculis monſtrabátur Elías, in infirmitátibus ſervabátur.

℟. Elía, quis poteſt ſimíliter ſic gloriári tibi ? qui recéptus es in túrbine ignis, in curru equórum igneórum: * Qui † Scriptus es in judíciis témporum lenſre iracúndiam Dómini, conciliáre cor patris ad fílium, & reſtitúere tribus Jacob. ℣. Novi miniſtérium, & patiéntiam tuam, & ópera tua noviſſima plura prióribus; * Qui. Glória Patri. † Scriptus. *Eccli.* 48. *Apoc.* 2.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 7.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Atténdite à falſis prophétis, qui véniunt ad vos in veſtimentis óvium, intrínſecùs autem ſunt lupi rapáces: à frúctibus eórum cognoſcétis eos. Et réliqua.

Homília ſancti Ambróſii Epíſcopi.

In Pſalm. 118. *Serm.* 12.

NOn quicumque dicit mihi: Dómine, Dómine, intrábit in regnum cœlórum. Non quicumque dicit mihi: Tuus ſum, meus eſt. Meus planè es, ſi vocem non redárguat conſciéntia, ſi ſermónem tuum ánimus aut ópera tua non refútent. Ego non nego meum eſſe eum qui ipſe ſe non neget, aut certe ſi pro me ſeipſum ſibi ábneget. Nolo habére ſérvulum plúribus dóminis ſervientem. Nam quómodò meus eſt, ſi mihi dicat verbo: Tuus ſum, & opéribus neget, & factis ſe diábolo adjúdicet & obſtringat ? Non eſt meus, quem libído ſuccendit; quia mea eſt cáſtitas. Non eſt meus, quem cura ſpoliandi minóres exá-

gitat ; quia mea intégritas eſt. Non eſt meus, quem ira móbilis inquiétat ; quia mea tranquíllitas eſt. Non eſt meus vini crápulâ temulentus in lucem, ambitióne glóriæ ſeculáris ébrius, qui in perículum non poſſit ſóbriæ moderatiónis ſerváre veſtígium. Pax ſum ego, litigáre non novi. Quid mihi ad eum de quo véniat diábolus, & dicat : Meus eſt ? nam mihi ſua colla curvávit, mea in illo plura repério : nomen ſibi tuum víndicat, & meum munus. Non eſt ergo Chriſti, niſi qui eſt aliénus à crímine : non eſt Chriſti, niſi qui poteſt ſemper ſe Chriſti ſérvulum demonſtráre.

℟. Atténdite à falſis prophétis, qui * Véniunt ad vos in veſtimentis óvium, intrínſecùs autem ſunt lupi rapáces. ℣. Non miſi eos ; & ipſi prophétant in nómine meo mendáciter, ut pereátis. * Véniunt. *Matth.* 7. *Jerem.* 27.

Lectio viij.

NAm ſi quis mutábilis eſt, ut ego qui aut mœróre mutor aut indignatióne, venit ira, & dicit : Meus eſt ; ante horam meus erat, ſpero quòd iterùm meus fiat. Venit triſtítia, & dicit : Meus eſt ; ante horam in mea poſſeſſióne fuit, in meo jure : erígere ánimum præ mœróre non póterat, nec óculos leváre ; & ſi triſte áliquid accíderit, ad me íllico revertétur. Quis ergo eſt Dei, niſi qui poteſt dícere : Nihil mihi cónſcius ſum ? Ideò dicébat Paulus Apóſtolus Jeſu Chriſti, quia nulli álii obnóxius tenebátur. Ille ergo dicébat : Chriſti ſum ; & reſpondébat ei Dóminus : Meus es. Qui verè dicit : Tuus ſum, audit à Dómino : Meus es. Dénique de ipſo Dóminus ad Ananíam, cùm mítteret eum ad ſanandum Paulum, ait : Vade, quóniam vas electiónis eſt mihi. Et quia perſeverávit Chriſti eſſe, quaſi impléto certámine, corónam méruit inveníre juſtítiæ.

℟. Dicunt, & non fáciunt ; * Alligant ónera grávia & importabília in húmeros hóminum ; dígito autem ſuo nolunt ea movére. ℣. Erit manus mea ſuper prophétas qui divínant mendácium, eò quòd decéperint pópulum meum. * Alligant ónera. *Matth.* 23. *Ezech.* 13.

Lectio ix.

REctè ergo prophéta David dixit : Tuus ſum, qui ſemper in Dómino manſit. Et quâ ratióne díxerit, Tuus ſum, áddidit : Juſtificatiónes tuas exquiſívi ; hoc eſt, nihil aliórum quæſívi, ſed id ſolùm quod tuum eſt deſiderávi. Alii quærunt monília pretióſa ; ego ſolas juſtificatiónes tuas quaſi quædam ſerta juſtítiæ : álii domum ad domum, villam ad villam jungunt, quaſi ſoli

habitáre poſſint in terra hac, & elementum volunt occupáre commúne: álii poſſeſſiónem aëris ipſius vindicáre; mihi in tuis juſtificatiónibus omne patrimónium eſt. Néſcio poſſidére niſi quod tui juris eſt. In tuis elóquiis ſpiritális mihi cura reſulſit argenti. Mihi pórtio Deus eſt. Tuus ſum ego; quia pars mihi hæreditátis non in auro, non in argento eſt, ſed in Chriſto Jeſu.

℟. Non omnis qui dicit mihi: Dómine, Dómine, intrábit in regnum cœlórum; ſed * Qui facit voluntátem Patris mei, ipſe intrábit in regnum cœlórum. ℣. Qui cuſtódit mandátum, cuſtódit ánimam ſuam. * Qui facit. Glória. * Qui facit. *Matth.* 7. *Prov.* 19.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. Non poteſt arbor bona malos fructus fácere, neque arbor mala bonos fructus fácere. *Matth.* 7.

Oratio.

DEus, cujus providéntia in ſui diſpoſitióne non fállitur: te ſúpplices exorámus, ut nóxia cuncta ſubmóveas, & ómnia nobis profutúra concédas; Per Dóminum.

C A N O N.

Ex Concílio Arelatenſi ſexto.

Anno 813. *Can.* 16.

NE in Domínicis diébus pública mercáta, neque cauſatiónes, diſceptationeſque exerceantur; & pénitùs à rurali & ſervíli ópere ceſſétur; iis ſolúmmodò peractis, quæ ad Dei cultum & ſervítium pertinére noſcuntur.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. g. Omnis arbor quæ non facit fructum bonum, excidétur, & in ignem mittétur. *Matth.* 7.

FERIA SECUNDA.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 2.

ACceſſérunt fílii prophetárum qui erant in Jéricho, ad Eliſéum, & dixérunt ei: Numquid noſti quia Dóminus hódie tollet dóminum tuum à te? Et ait: Et ego novi; ſiléte. Dixit autem ei Elías: Sede hic, quia Dóminus miſit me uſque ad Jordánem. Qui ait: Vivit Dóminus, & vivit ánima tua, quia non derelinquam te. Iérunt ígitur ambo páriter, & quinquaginta viri de fíliis prophetárum ſecúti ſunt eos, qui & ſtetérunt è contrà, longè; illi autem ambo ſtabant ſuper Jordánem. Tulitque Elías pállium ſuum, & involvit illud, & percuſſit aquas, quæ diviſæ ſunt in utramque partem; & tranſiérunt ambo per ſiccum. Cùmque tranſiſſent, Elías dixit ad Eliſéum: Póſtula quod vis ut fáciam tibi, ántequàm tollar à te. Dixitque Eliſéus: Obſecro ut fiat in me duplex ſpíritus tuus. Qui reſpondit: Rem difficilem poſtulaſti; áttamen ſi

víderis me, quando tollar à te, erit tibi quod petiſti: ſi autem non víderis, non erit.

℟. Surrexit. 249.

Lectio ij.

CUmque pérgerent, & incedentes ſermocinarentur, ecce currus ígneus, & equi ígnei divisérunt utrumque: & aſcendit Elías per túrbinem in cœlum; Eliſéus autem vidébat, & clamábat: Pater mi, pater mi, currus Iſrael, & auríga ejus. Et non vidit eum ámpliùs: apprehenditque veſtimenta ſua, & ſcidit illa in duas partes. Et levávit pállium Elíæ, quod ceciderat ei: reverſuſque ſtetit ſuper ripam Jordánis, & pállio Elíæ, quod ceciderat ei, percuſſit aquas, & non ſunt divíſæ. Et dixit: Ubi eſt Deus Elíæ étiam nunc? Percuſſitque aquas, & divíſæ ſunt huc atque illuc; & tránſiit Eliſéus. Videntes autem fílii prophetárum, qui erant in Jéricho è contra, dixérunt: Requiévit ſpíritus Elíæ ſuper Eliſéum. Et venientes in occurſum ejus, adoravérunt eum proni in terram.

℟. Factus eſt. 249.

Lectio iij. Cap. 4.

MUlier autem quædam de uxóribus prophetárum clamábat ad Eliſéum, dicens: Servus tuus vir meus mórtuus eſt, & tu noſti quia ſervus tuus fuit timens Dóminum; & ecce créditor venit ut tollat duos fílios meos ad ſerviendum ſibi. Cui dixit Eliſéus: Quid vis ut fáciam tibi? Dic mihi, quid habes in domo tua? At illa reſpondit: Non hábeo ancilla tua quidquam in domo mea, niſi parum ólei quo ungar. Cui ait: Vade, pete mútuò ab ómnibus vicínis tuis vaſa vácua non pauca; & ingrédere, & claude óſtium tuum, cùm intrínſecùs fúeris tu & fílii tui: & mitte inde in ómnia vaſa hæc; & cùm plena fúerint, tolles. Ivit ítaque múlier, & clauſit óſtium ſuper ſe & ſuper fílios ſuos: illi offerébant vaſa, & illa infundébat. Cùmque plena fuiſſent vaſa, dixit ad fílium ſuum: Affer mihi adhuc vas. Et ille reſpondit: Non hábeo. Stetítque óleum. Venit autem illa, & indicávit hómini Dei. Et ille: Vade, inquit, vende óleum, & redde creditóri tuo: tu autem & fílii tui vívite de réliquo.

℟. Accédens. 250.

CANON.

Ex Concílio Conſtantinopolitáno œcuménico ſecundo.

Anno 381. *Can.* 2.

QUi ſuper Diœcéſim ſunt Epíſcopi, nunquam ad Eccléſias quæ ſunt extra præfixos ſibi términos accédant, nec Eccléſias confundant. Neque accédant non vocáti, propter ordinatiónes faciendas, vel propter diſpenſatiónes Eccleſiáſticas. Hoc autem ſerváto de Diœ-

céſibus Cánone, manifeſtum eſt quòd ea quæ ad unamquamque Provínciam pértinent, Synodus Províncíæ adminiſtret, ſicut Nicæno conſtat definítum eſſe Concílio.

FERIA TERTIA.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 4.

FActa eſt quædam dies, & tranſíbat Eliſéus per Sunam: erat autem ibi múlier magna, quæ ténuit eum ut coméderet panem; cùmque frequenter inde tranſíret, divertébat ad eam ut coméderet panem. Quæ dixit ad virum ſuum: Animadverto quòd vir Dei ſanctus eſt iſte, qui tranſit per nos frequenter. Faciámus ergo ei cœnáculum parvum, & ponámus ei in eo léctulum, & menſam, & ſellam, & candelábrum; ut cùm vénerit ad nos, máneat ibi. Facta eſt ergo dies quædam, & véniens divertit in cœnáculum, & requiévit ibi. Dixitque ad Giézi púerum ſuum: Voca Sunamítidem iſtam. Qui cùm vocaſſet eam, & illa ſtetiſſet coram eo, dixit ad púerum ſuum: Lóquere ad eam: Ecce ſédulè in ómnibus miniſtraſti nobis; quid vis ut fáciam tibi? numquid habes negótium, & vis ut loquar regi, ſive príncipi milítiæ? Quæ reſpondit: In médio pópuli mei hábito. Et ait: Quid ergo vult ut fáciam ei? Dixitque Giézi: Ne quæras; fílium enim non habet, & vir ejus ſenex eſt. Præcépit ítaque ut vocáret eam: quæ cùm vocáta fuiſſet, & ſtetiſſet ante óſtium, dixit ad eam: In témpore iſto, & in hac eádem hora, ſi vita comes fúerit, habébis in útero fílium. At illa reſpondit: Noli, quæſo, dómine mi, vir Dei, noli mentíri ancillæ tuæ. Et concépit múlier, & péperit fílium in témpore & in hora eádem quâ díxerat Eliſéus.

℟. Ecce vox. 250.

Lectio ij.

CRevit autem puer. Et cùm eſſet quædam dies, & egreſſus iſſet ad patrem ſuum ad meſſóres, ait patri ſuo: Caput meum dóleo, caput meum dóleo. At ille dixit púero: Tolle, & duc eum ad matrem ſuam. Qui cùm tuliſſet, & duxiſſet eum ad matrem ſuam, póſuit eum illa ſuper génua ſua uſque ad merídiem, & mórtuus eſt. Aſcendit autem, & collocávit eum ſuper léctulum hóminis Dei, & clauſit óſtium; & egreſſa, vocávit virum ſuum, & ait: Mitte mecum, óbſecro, unum de púeris & áſinam, ut excurram uſque ad hóminem Dei, & revertar.

℟. Quid dicit. 250.

Lectio iij.

INgreſſus eſt ergo Eliſéus domum, & ecce puer mórtuus jacébat in léctulo ejus: ingreſſuſque clauſit óſtium ſuper ſe & ſuper púerum,

&, oravit ad Dóminum. Et aſcendit, & incúbuit ſuper púerum, poſuitque os ſuum ſuper os ejus, & óculos ſuos ſuper óculos ejus, & manus ſuas ſuper manus ejus; & incurvávit ſe ſuper eum, & calefacta eſt caro púeri. At ille reverſus, deambulávit in domo, ſemel huc atque illuc; & aſcendit, & incúbuit ſuper eum; & oſcitávit puer ſépties, aperuitque óculos. At ille vocávit Giézi, & dixit ei: Voca Sunamítidem hanc. Quæ vocáta, ingreſſa eſt ad eum. Qui ait: Tolle fílium tuum. Venit illa, & córruit ad pedes ejus, & adorávit ſuper terram: tulitque fílium ſuum, & egreſſa eſt.

℟. Elía, quis poteſt ſimíliter. 251.

CANON.

Ex Concílio Pariſienſi ſexto.

Anno 829. *Part.* 1. *C.* 26.

Viſum nobis, & valde profutúrum ſanctæ Dei Eccléſiæ fuit, ut quia Ordo Canónicus docet, ut in ipſis Concíliis adſint Preſbyteri & Diáconi, & omnes qui ſe læſos exíſtimant, Synodi experiantur exámen; adſint étiam uniuſcujuſque Epíſcopi erudíti viri, quos ad Chriſti milítiam ejuſque Eccléſiæ honórem utilitatemque præparat, quátenus & céteris Eccléſiis noti ſint, & ſtúdium & providéntia Epíſcopi ad aliórum exempla noſcátur.

FERIA QUA[RTA]

De libro quarto [Regum]

Lectio j. Ca[p.]

Venit Náaman [...] ſus) cum equi[...] ribus, & ſte[tit ad o]ſtium domûs Eliſéi. [...] ad eum Eliſéus núnti[...] cens: Vade, & laváre in Jordáne, & recípie[s ſani]tem caro tua, atque [munda]beris. Irátus Náaman [...] bat, dicens: Putába[m quod] egrederétur ad me, [...] invocáret nomen [...] ſui, & tángeret man[...] cum lepræ, & curá[ret me.] Numquid non melio[res ſunt] Abana & Pharphar fl[uvii Da]maſci ómnibus aqui[s Iſraël,] ut laver in eis, & [...] Cùm ergò vertiſſet [...] ret indignans, acceſ[ſerunt ad] eum ſervi ſui, & lo[cuti ſunt] ei: Pater, & ſi rem [...] dixiſſet tibi Prophét[a ...] fácere debúeras; qu[anto ma]gìs quia nunc dixit [...] váre, & mundáber[is? De]cendit, & lavit in [Jordáne] ſépties juxta ſermó[nem viri] Dei, & reſtitúta [eſt caro] ejus ſicut caro púe[ri parvu]li, & mundátus eſt [...] ſuſque ad virum [...] univerſo comitátu [...] nit & ſtetit coram [eo, &] ait: Verè ſcio quò[d non ſit] álius Deus in uni[verſa ter]ra, niſi tantùm in [Iſraël.]

℟. Surrexit. 24[...]

Lectio ij.

Dixitque Giézi [...] Dei: Pepercit [...] meus Náaman Sy[rus ...]

non accíperet ab eo quæ átulit: vivit Dóminus, quia curram poſt eum, & accípiam ab eo áliquid. Et secútus eſt Giézi poſt tergum Náaman. Quem cùm vidiſſet ille currentem ad ſe, deſiliit de curru in occurſum ejus, & ait: Rectène ſunt ómnia? Et ille ait: Rectè. Dóminus meus miſit me ad te, dicens: Modò venérunt ad me duo adoleſcentes de monte Ephraim, ex fíliis prophetárum: da eis talentum argenti, & veſtes mutatórias dúplices. Dixitque Náaman: Mélius eſt ut accípias duo talenta. Et coégit eum, ligavitque duo talenta argenti in duóbus ſaccis, & dupl ícia veſtimenta, & impóſuit duóbus púeris ſuis, qui & portavérunt coram eo.

℟. Factus eſt. 249.

Lectio iij.

CUmque veniſſet jam véſperi, tulit de manu eórum, & repóſuit in domo, dimiſitque viros; & abiérunt: ipſe autem ingreſſus ſtetit coram dómino ſuo. Et dixit Eliſéus: Unde venis, Giézi? Qui reſpondit: Non ivit ſervus tuus quòquam. At ille ait: Nonne cor meum in præſenti erat, quando reverſus eſt homo de curru ſuo in occurſum tui? Nunc ígitur accepiſti argentum, & accepiſti veſtes, ut emas olivéta, & víneas, & oves, & boves, & ſervos, & ancillas. Sed & lepra Náaman adhærébit tibi & ſéminî tuo, uſque in ſempiternum. Et egreſſus eſt ab eo leprósus quaſi nix.

℟. Accédens. 250.

CANON.

Ex Concílio Tridentíno.

Anno 1563. Seſſ. 24. de Ref. C. 2.

PRovinciália Concília ſicubi omiſſa ſunt, pro moderandis móribus, corrigendis excéſſibus, controvérſiis componendis, aliiſque ex ſacris Canónibus permiſſis renoventur. Synodi quoque Diœceſánæ quotannis celebrentur.

FERIA QUINTA.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 6.

FActum eſt poſt hæc, congregávit Bénadad rex Syriæ univerſum exércitum ſuum, & aſcendit, & obſidébat Samaríam. Factáque eſt fames magna in Samaría: & támdiu obſeſſa eſt, donec venumdarétur caput áſini octoginta argénteis, & quarta pars cabi ſtércoris columbárum quinque argénteis. Cùmque rex Iſrael tranſíret per murum, múlier quædam exclamávit ad eum, dicens: Salva me, dómine mi rex. Qui ait: Non te ſalvat Dóminus, unde te poſſum ſalváre? de área, vel de torculári? Dixitque ad eam rex: Quid tibi vis? Quæ reſpondit: Múlier iſta dixit mihi: Da fílium tuum, ut comedámus eum hódie, & fílium meum co-

medémus cras. Cóximus ergo fílium meum, & comédimus. Dixíque ei die álterâ: Da fílium tuum, ut comedámus eum. Quæ abſcondit fílium ſuum. Quod cùm audíſſet rex, ſcidit veſtimenta ſua, & transíbat per murum. Viditque omnis pópulus cilícium quo veſtítus erat ad carnem intrínſecùs. Et ait rex: Hæc mihi fáciat Deus, & hæc addat, ſi ſtéterit caput Eliſéi fílii Saphat ſuper ipſum hódie.

℟. Ecce vox. 250.

Lectio ij. Cap. 7.

DIxit autem Eliſéus: Audíte verbum Dómini: Hæc dicit Dóminus: In témpore hoc cras módius ſímilæ uno ſtatére erit, & duo módii hórdei ſtatére uno, in porta Samaríæ. Reſpondens unus de dúcibus, ſuper cujus manum rex incumbébat, hómini Dei, ait: Si Dóminus fécerit étiam cataractas in cœlo, numquid póterit eſſe quod lóqueris? Qui ait: Vidébis óculis tuis, & inde non cómedes. Quátuor ergo viri erant lepróſi juxta intróitum portæ, qui dixérunt ad ínvicem: Quid hìc eſſe vólumus, donec moriámur? Sive íngredi voluérimus civitátem, fame moriémur; ſive manſérimus hic, moriendum nobis eſt: veníte ergo, & transfugiámus ad caſtra Syriæ; ſi pepércerint nobis, vivémus; ſi autem occídere volúerint, nihilóminus moriémur. Surrexérunt ergo véſpe[...] veníren[t] ad caſtra S[...] cùmque veniſſent ad [...] pium caſtrórum Syriæ [...] lum ibídem reperéru[...]

℟. Quid dicit. 25[...]

Lectio iij.

ET egreſſus pópulu[s...] puit caſtra Syri[...] ctuſque eſt módius [...] ſtatére uno, & duo [...] hórdei ſtatére uno, [...] verbum Dómini. Po[...] ducem illum, in cuju[s...] incumbébat, conſtít[...] portam; quem conc[...] turba in intróitu por[...] mórtuus eſt, juxta q[...] cútus fúerat vir Dei, [...] deſcénderat rex ad eu[...] ctumque eſt ſecundù[m ...] mónem viri Dei, q[...] xerat regi, quando a[...] módii hórdei ſtaté[...] erunt, & módius ſim[...] tére uno, hoc éóder[...] pore cras in porta Sa[...] quando reſpónderat d[...] viro Dei, & díxerat: [...] Dóminus fécerit ca[...] in cœlo, numquid [...] fíeri quod lóqueris? [...] ei: Vidébis óculis t[...] inde non cómedes. [...] ergo ei ſicut prædict[...] rat, & conculcávit [...] pulus in porta, & [...] eſt.

℟. Elía, quis poteſt [...]

CANON.

Ex Concílio Tul[...]

Anno 852. C.

NEmo ſe à ſolátio[...] ſúbtrahat: ſed [...] les conventus quique[...]

ſtam juſſiónem canónicam fieri procúrent, quátenus Ordo Eccleſiáſticus qui quaſi jam obliterátus fúerat, quóniam Synodi frequentári non póterant, Epiſcopáli collatióne ad débitum & neceſſárium ſtatum redúci prævaleat.

FERIA SEXTA.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 8.

VEnit Eliſéus Damaſcum, & Bénadad rex Syriæ ægrotábat. Nuntiaveruntque ei, dicentes: Venit vir Dei huc. Et ait rex ad Házael: Tolle tecum múnera, & vade in occurſum viri Dei, & cónſule Dóminum per eum, dicens: Si evádere pótero de infirmitáte mea hac? Ivit ígitur Házael in occurſum ejus, habens ſecum múnera, & ómnia bona Damaſci, ónera quadraginta camelórum. Cùmque ſtetiſſet coram eo, ait: Fílius tuus Bénadad rex Syriæ miſit me ad te, dicens: Si ſanári pótero de infirmitáte mea hac? Dixitque ei Eliſéus: Vade, dic ei: Sanáberis; porrò oſtendit mihi Dóminus quia morte moriétur. Stetitque cum eo, & conturbátus eſt uſque ad ſuffuſiónem vultûs: flevitque vir Dei. Cui Házael ait: Quare dóminus meus flet? At ille dixit: Quia ſcio quæ factúrus ſis fíliis Iſrael mala. Civitátes eórum munítas igne ſuccendes, & júvenes eórum interfícies gládio, & párvulos eórum elídes, & prægnantes divídes.

℟. Surrexit. 249.

Lectio ij. Cap. 9.

ELiſéus autem prophétes vocávit unum de fíliis prophetárum, & ait illi: Accinge lumbos tuos, & tolle lentículam ólei hanc in manu tua, & vade in Ramoth Gálaad. Cùmque véneris illuc, vidébis Jehu fílium Jóſaphat fílii Namſi: & ingreſſus ſuſcitábis eum de médio fratrum ſuórum, & introdúces in intérius cubículum; tenenſque lentículam ólei, fundes ſuper caput ejus, & dices: Hæc dicit Dóminus: Unxi te regem ſuper Iſrael. Aperieſque óſtium, & fúgies, & non ibi ſubſiſtes. Abiit ergo adoleſcens puer prophétæ in Ramoth Gálaad, & ingreſſus eſt illuc. Ecce autem príncipes exércitûs ſedébant, & ait: Verbum mihi ad te, ó princeps. Dixitque Jehu: Ad quem ex ómnibus nobis? At ille dixit: Ad te, ó princeps.

℟. Factus eſt. 249.

Lectio iij.

ET ſurrexit, & ingreſſus eſt cubículum. At ille fudit óleum ſuper caput ejus, & ait: Hæc dixit Dóminus Deus Iſrael: Unxi te regem ſuper pópulum Dómini Iſrael; & percúties domum Achab dómini tui, & ulciſcar ſánguinem ſervórum meórum prophetárum, & ſánguinem ómnium ſervó-

rum Dómini, de manu Jézabel: perdamque omnem domum Achab, & interfíciam de Achab mingentem ad paríetem, & clauſum, & noviſſimum in Iſrael; & dabo domum Achab, ſicut domum Jeróboam fílii Nabat, & ſicut domum Báſaa fílii Ahía: Jézabel quoque cómedent canes in agro Jézrahel, nec erit qui ſepéliat eam. Aperuitque óſtium, & fugit. Jehu autem egreſſus eſt ad ſervos dómini ſui, qui dixérunt ei: Rectène ſunt ómnia? Quid venit inſánus iſte ad te? Qui ait eis: Noſtis hóminem, & quid locútus ſit. At illi reſpondérunt: Falſum eſt, ſed magìs narra nobis. Qui ait eis: Hæc & hæc locútus eſt mihi, & ait: Hæc dicit Dóminus: Unxi te regem ſuper Iſrael. Feſtinavérunt ítaque; & unuſquiſque tollens pállium ſuum, poſuérunt ſub pédibus ejus in ſimilitúdinem tribunális, & cecinérunt tubâ, atque dixérunt: Regnávit Jehu.

℟. Accédens. 250.

CANON.

Ex Statútis Odónis de Solíaco, Pariſienſis Epíſcopi.

Circa annum 1199. *in Synod. poſter.*

Die Domínicâ præcedenti ſynodum Sacerdótes in ſuis Paróchiis ſemper inquírant públicè in Eccléſia, ſi qui ſint infirmi per Paróchiam, & tértiâ ſubſequenti Fériâ eos viſitent. Si áliqui fúerint infirmi, étia[m] requiſiti, fáciant qu[æ] neceſſe fúerit ad ſalút[em] márum; ne mora qu[...] ctúri ſunt in ſynod[o] occáſio perículi córu[m] ti, & ne magnam [...] moram ſeſe viſitand[o] reficiendo tam in vi[a] in civitáte. Quidam iter arrípiunt die D[ominí]câ vel die lunæ ſumm[o ma]nè, & moram fáciun[t] ad ſequentem Domí[nicam] & magnum perícul[um im]minet ſalúti animár[um]

SABBATO

De libro quarto R[egum]

Lectio j. Cap[ut]

Egreſſus eſt Jor[am rex] Iſrael & Ochó[zias rex] Juda, ſínguli i[n curri]bus ſuis, egreſſíque [...] occurſum Jehu, & i[nvené]runt eum in agro [...] Jezrahelítæ. Cùmqu[e vidiſ]ſet Joram Jehu, dix[it: Pax] eſt Jehu? At ille reſp[ondit:] Quæ pax? adhuc for[nicatio]nes Jézabel matris t[uæ, et] venefícia ejus mul[ta vi]gent. Convertit aut[em Jo]ram manum ſuam, & [fugiens] ait ad Ochóziam: I[nſidiæ] Ochózia. Porrò Jeh[u tetén]dit arcum manu, & [percuſ]ſit Joram inter ſcáp[ulas, et] egreſſa eſt ſagitta [per cor] ejus, ſtatimque có[rruit in] curru ſuo. Dixitque [Jehu ad] Bádacer ducem: Tol[le, pro]jice eum in agro [Naboth] Jezrahelítæ; mémi[ni enim] quando ego & tu [...] in curru ſequebámu[r]

patrem hujus, quòd Dóminus onus hoc leváverit ſuper eum, dicens: Si non pro ſanguine Naboth, & pro ſanguine filiórum ejus quem vidi herì, ait Dóminus, reddam tibi in agro iſto, dicit Dóminus. Nunc ergo tolle, & prójice eum in agrum, juxta verbum Dómini. Ochózias autem rex Juda videns hoc, fugit per viam domûs horti; perſecutuſque eſt eum Jehu, & ait: Etiam hunc percútite in curru ſuo. Et percuſſérunt eum in aſcenſu Gaver, qui eſt juxta Jéblaam: qui fugit in Mageddo, & mórtuus eſt ibi.

[*Si fiat de Sabbato*, ℞℞℞. *ſumentur ex II. Nocturno Dominicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

ANno undécimo Joram filii Achab, regnávit Ochózias ſuper Judam; venitque Jehu in Jézrahel. Porrò Jézabel, intróitu ejus audíto, depinxit óculos ſuos ſtíbio, & ornávit caput ſuum, & reſpexit per feneſtram ingredientem Jehu per portam, & ait: Numquid pax poteſt eſſe Zambri, qui interfécit dóminum ſuum? Levavitque Jehu fáciem ſuam ad feneſtram, & ait: Quæ eſt iſta? Et inclinavérunt ſe ad eum duo vel tres eunúchi. At ille dixit eis: Præcipitáte eam deorſum. Et præcipitavérunt eam; aſperſuſque eſt ſánguine páries, & equórum úngulæ conculcavérunt eam. Cùmque introgreſſus eſſet, ut coméderet biberetque, ait: Ite, & vidéte maledíctam illam, & ſepelíte eam, quia fília regis eſt. Cùmque iſſent ut ſepelírent eam, non invenérunt niſi calváriam, & pedes, & ſummas manus. Reverſíque nuntiavérunt ei. Et ait Jehu: Sermo Dómini eſt, quem locútus eſt per ſervum ſuum Elíam Theſbíten, dicens: In agro Jézrahel cómedent canes carnes Jézabel.

Lectio iij. Cap. 10.

ERant autem Achab ſeptuaginta fílii in Samaría: ſcripſit ergo Jehu lítteras, & miſit in Samaríam, ad optimátes civitátis, & ad majóres natu, & ad nutrítios Achab, dicens: Statim ut accepéritis lítteras has, qui habétis fílios dómini veſtri, & currus, & equos, & civitátes firmas, & arma; elígite meliórem, & eum qui vobis placúerit de fíliis dómini veſtri, & eum pónite ſuper ſólium patris ſui, & pugnáte pro domo dómini veſtri. Timuérunt illi vehementer, & dixérunt: Ecce duo reges non potuérunt ſtare coram eo; & quómodò nos valébimus reſíſtere? Miſérunt ergo præpóſiti domûs, & præfecti civitátis, & majóres natu, & nutrítii ad Jehu, dicentes: Servi tui ſumus, quæcumque júſſeris faciémus, nec conſtituémus nobis regem; quæcumque

tibi placent, fac. Reſcripſit autem eis litteras ſecundò, dicens: Si mei eſtis, & obedítis mihi, tóllite cápita filiórum dómini veſtri, & veníte ad me hâc eâdem horâ cras in Jézrahel. Porrò fílii regis ſeptuaginta viri apud optimátes civitátis nutriebantur. Cùmque veniſſent litteræ ad eos, tulérunt fílios regis, & occidérunt ſeptuaginta viros, & poſuérunt cápita eórum in cóphinis, & miſérunt ad eum in Jézrahel.

CANON.

Ex Statútis Franciſci Harlæi, Pariſienſis Archiepíſcopi.

Anno 1673. *Synodo ultimâ.*

STatúta Synodália quò religióſiùs ſerventur, præcípimus Párochis, & Præſídibus Eccleſiárum, ut iis uſu confirmandis invígilent, & ſollícitè inquírant num qui adversùs ea peccent. Quòd ſi factum compérerint, nobis renuntiábunt. Promotórem verò noſtrum vólumus omni probátâ & legítimâ viâ eórum violatóres judício pérſequi. Et quóniam inter ea nonnulla ſunt quæ ad Láicos étiam pértinent, ea præcípimus in Miſſis Parochiálibus promulgári.

Ad Magníficat. *Ant.* 2. D. Nóluit Dóminus diſpérdere domum David, propter pactum quod iníerat cum eo; & quia promíſerat ut daret ei lucernam & fíliis ejus omni témpore. 2. *Paral.* 21.

Oratio ut infrà ad Laudes.

DOMINICA
poſt Pentecoſt
IN I. NOCTU.
De libro quarto R
Lectio j. Cap.

AThália mate
ziæ, viden
tuum fílium
ſurrexit, & interféc
ſemen régium. Tol
tem Jóſaba fília regis
ſoror Ochóziæ, Joas
Ochóziæ, furáta eſt
médio filiórum regis
terficiebantur, & nu
ejus de triclínio; &
dit eum à fácie Athá
non interficerétur.
cum ea ſex annis clan
mo Dómini: porrò
regnávit ſuper terrar
no autem ſéptimo mi
da, & aſſúmens ce
nes & mílites, int
ad ſe in templum D
pepigitque cum eis fœ
adjúrans eos in domo
ni, oſtendit eis fíliun
℟. Fecit Joſada bonu
Iſraël: poſtquàm auter
dereliquérunt templu
mini Dei; mittebat
Prophétas, ut reve
tur ad Dóminum:
proteſtantes, illi aud
lébant. ℣. Vos ſempe
tui ſancto resíſtitis, ſi
tres veſtri, ita & vos
Prophetárum non ſu
ſecúti patres veſtri? *
2. *Paral.* 24. *Act.* 7.

Lectio ij.

PRoduxitque fíliu
gis, & póſuit ſup
diadéma, & teſtimó

fecerúntque eum regem, & unxérunt; & plaudentes manu, dixérunt: Vivat rex. Audívit autem Athália vocem pópuli curréntis; & ingreſſa ad turbas in templum Dómini, vidit regem ſtantem ſuper tribúnal juxta morem, & cantóres, & tubas prope eum, omnémque pópulum terræ lætantem, & canentem tubis; & ſcidit veſtimenta ſua, clamavítque: Conjurátio, conjurátio. Præcépit autem Joíada centuriónibus, qui erant ſuper exércitum, & ait eis: Edúcite eam extra ſepta templi; & quicúmque eam ſecútus fúerit, feriátur gládio. Díxerat enim Sacerdos: Non occidátur in templo Dómini. Impoſuerúntque ei manus, & impegérunt eam per viam introitûs equórum, juxta palátium, & interfecta eſt ibi. Pépigit ergo Joíada fœdus inter Dóminum, & inter regem & inter pópulum, ut eſſet pópulus Dómini, & inter regem & pópulum. Ingreſſúſque eſt omnis pópulus terræ templum Baal, & deſtruxérunt aras ejus, & imágines contrivérunt válide: Mathan quoque ſacerdótem Baal occidérunt coram altári.

℟. Congregáti adversùs Zacharíam filium Joíadæ ſacerdótem, misérunt lápides in átrio domûs Dómini: * Qui cùm morerétur, ait: Vídeat Dóminus, & requírat. ℣. Proptéreà ſapiéntia Dei dixit ut inquirátur ſanguis qui effúſus eſt à generatióne iſta, à ſánguine Abel, uſque ad ſánguinem Zachariæ: * Qui. 2. *Paral.* 24. *Luc.* 11.

Lectio iij. Cap. 13.

Eliſéus autem ægrotábat infirmitáte, quâ & mórtuus eſt; deſcenditque ad eum Joas rex Iſrael, & flebat coram eo, dicebatque: Pater mi, pater mi, currus Iſrael, & auríga ejus. Et ait illi Eliſéus: Affer arcum, & ſagittas. Cùmque attuliſſet ad eum arcum & ſagittas, dixit ad regem Iſrael: Pone manum tuam ſuper arcum. Et cùm poſuiſſet ille manum ſuam, ſuperpóſuit Eliſéus manus ſuas mánibus regis, & ait: Aperi feneſtram orientálem. Cùmque aperuiſſet, dixit Eliſéus: Jace ſagittam. Et jecit. Et ait Eliſéus: Sagitta ſalútis Dómini, & ſagitta ſalútis contra Syriam: percutieſque Syriam in Aphec, donec conſúmas eam. Et ait: Tolle ſagittas. Qui cùm tuliſſet, rursùm dixit ei: Pércute jáculo terram. Et cùm percuſſiſſet tribus vícibus, & ſtetiſſet, irátus eſt vir Dei contra eum, & ait: Si percuſſiſſes quínquies, aut ſéxies, ſive ſépties, percuſſiſſes Syriam uſque ad conſumptiónem; nunc autem tribus vícibus percúties eam. Mórtuus eſt ergo Eliſéus, & ſepeliérunt eum. Latrúnculi autem de Moab venérunt in terram in

ipſo anno. Quidam autem ſepelientes hóminem, vidérunt latrúnculos, & projecérunt cadáver in ſepulcro Eliſéi. Quod cùm tetigiſſet oſſa Eliſéi, revixit homo, & ſtetit ſuper pedes ſuos.

℟. Mórtuum prophetávit corpus Eliſéi: * In vita ſua fecit monſtra, & in morte mirabília operátus eſt: in ómnibus iſtis non pœnítuit pópulus, & relícta eſt gens perpauca. ℣. Multi lepróſi erant in Iſrael ſub Eliſæo Prophéta; & nemo eórum mundátus eſt niſi Náaman Syrus. * In vita. Glória. * In vita. *Eccli.* 48. *Luc.* 4.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Cyrilli Jeroſolymitáni.

Catech. 2. *n.* 13.

Lectio iv.

Achab rex Samaríæ ſceleratíſſimus, idolórum cultor, cùm veniſſet Elías prophéta, & minas duntaxat intentaſſet, ſacco ſe índuit, & ſcidit veſtimenta. Et quid dicit clemens Deus ad Elíam? Vidiſti quómodò compunctus eſt Achab à fácie mea? tanquam férvidum Prophétæ ingénium léniens, ut ad miſericórdiam inclináret. Vultis cognóſcere quàm forte ſit pœniténtia armórum genus, quantùm conféſſio étiam adversùs hoſtes præváleat? Centum octoginta quinque hóſtium míllia Ezechías per confeſſiónem ſtruit. Et hoc adhuc mínimum. Senténtiam Dei adversùm ſe pronuntiátam pœniténtiam diſſolvit. ... grotanti enim ipſi d... Iſaías: Moriéris tu, nec ... ves. Quæ jam ſpes, quæ ... trà ſalus vel expectátio, ... nuntiante Prophétâ? At ... non revocátus eſt à pœni... tia, memor ejus quod ſc... tum eſt: Cùm averſus ... gemúeris, tunc ſalváber...

℟. Dejécit caſtra Aſſy... rum Angelus Dómini; ... * Fecit Ezechías quod plá... Deo, & fórtiter ivit in ... quam mandávit illi Iſa... in diébus ejus retrò re... ſol, & áddidit regi vi... ℣. Píetas ad ómnia ú... eſt, promiſſiónem hab... vitæ quæ nunc eſt, & fut... * Fecit. *Eccli.* 48. 1. *Tim.* ...

n. 15. *Lectio v.*

Converſus eſt ad p... tem, & mentem per ... tiónem ad cœlum tend... Dómine, ait, mem... meî; ſúfficit enim ad ... tiónem te meî memir... Tempóribus non ſúbja... ſed ipſe es vitæ árbiter ... giſlátor. Non enim ſe... dùm genitúram aut a... rum complexiónem, ut ... nulli delírant, vitæ n... rátio decurrit, ſed ſe... dùm tuam voluntátem ... illi cujus deſperáta vita ... rat, annórum quínd... vitæ acceſſio datur; atq... ſignum decem grádibu... retrogreſſus eſt. Jam ve... propter Ezechíam reme... at idem propter Chri... defécit, non retrocéd...

ſquium paſſus ; eſt
inter utrumque, Eze-
lico & Jeſum, inte-
emonſtrans. Et ille
pótuit Dei ſentén-
ſſólvere ; Jeſus verò
rum véniam tribúere
terit ?
'oſtquàm coanguſtá-
Manaſſes, * Orávit
um, & egit pœnitén-
ilde coram Deo : &
rit oratiónem ejus,
que eum in regnum
℣. Quæ ſecundùm
triſtítia eſt, pœnitén-
n ſalútem ſtábilem
r. * Orávit. 2. *Pa-*
. 2. *Cor.* 7.
'. *&* 16. *Lectio vj.*
vértere tu quoque,
ingemiſce ; óſtium
ora ut tibi dimittá-
tentes te flammas diſ-
eus. Poteſt enim pœ-
& ignem extíngue-
eſt & leónes cicuráre.
diffídas, cógita quid
ontígerit Ananíæ &
Quales in camínum
fontes effudérunt ?
vis aquæ flammam
tos quadraginta no-
ſcendentem reſtín-
ſufficiébat ? Sed ubi
vehementer ſuper-
it, ibi plúrimus pœ-
e fons effúſus eſt,
dícerent : Quóniam
in ómnibus quæ feci-
s ; & peccávimus, &
eſſi ſumus, & iníquè
Cùm fornácis flam-
mpréſſerit pœnitén-
lúbitas utrùm gehen-
rs Æſtiva. Bleſ.

uæ ignem reſtínguere váleat?

℟. Memória Josíæ in omni ore quaſi mel ; ipſe eſt diréctus divínitùs in pœniténtiam gentis. * Tulit abominatiónes impietátis, & † In diébus peccatórum corroborávit pietátem. ℣. Qui convérti fécerit peccatórem ab erróre viæ ſuæ, ſalvábit ánimam ejus à morte. * Tulit. Glória. † In. *Eccli.* 49. *Jac.* 5.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 16.

IN illo témpore ; Dicébat Jeſus ad diſcípulos ſuos : Homo quidam erat dives, qui habébat víllicum ; & hic diffamátus eſt apud illum quaſi diſſipaſſet bona ipſíus. Et réliqua.

Homília ſancti Paulíni Epiſcopi.

Epiſt. 32. *ad Sever. aliàs* 12.

NUlla nobis occáſio eſt beneficéntiæ unquam procraſtinandæ, cùm ſi voluntas noſtra non abſit, pauper in promptu ſit. Commodémus ergo ſecúri nunc egéno, & in paupéribus ſuis Chriſto, ut ex ejus abundatúrâ in iiſdem glóriâ participáre poſſímus. Proptéreà enim Dóminus ipſe præmonet, dicens : Fácite vobis amícos de iníquo mammóna. Vides quómodò Omnípotens fáciat de nocte lucem, & de iniquitáte juſtítiam ? Ut cùm defecéritis, inquit, recípiant vos in tabernácula ætérna. Seminé-

ſumus ergo illis carnália, ut metámus ab illis ſpiritália. Labóret nunc de terrénis manus, ut tunc de cœléſtibus ánima reficiátur. Spes præſens ædíficet rem futúram. Faciámus iſtic tecta, quæ nos illic tegant. Paſcátur iſtic pauper, ubi me dívite eget; ut me illic paſcat, ubi me egente ſaturábitur. Vidéte commércium ſpiritále; &, ſi poteſtis, negáte nos avaros, qui terram véndimus & tribútum, ut immunitátem regni cum æternitáte coemámus.

℟. Víllicus diffamátus eſt apud dívitem quaſi diſſipaſſet bona ipſíus. Et ait illi: Quid hoc áudio de te? * Redde ratiónem villicatiónis tuæ; jam enim non póteris villicáre. ℣. Judícium duríſſimum his qui præſunt fiet: * Redde. *Luc.* 16. *Sap.* 6.

Serm. de Gazophylác. poſt Epiſt. 33. *n.* 6. *&* 7.

Lectio viij.

O Abundántia bonitátis Dei! vult fœnerári ex iis quæ ipſe largítus eſt: cupit débitor fíeri donórum ſuórum, ut cum multa tibi ratióne tuam reddat uſúram. Própera ígitur, frater, tam ubérem tibi obſtríngere debitórem, ut & amícum te ex ſervo vocet; & in tuis terréſtribus nummis te expértus fidélem, de ſuis cœléſtibus theſáuris te dívitem fáciat. Ne trépides, ne cunctéris, ne parcas. Eſto violéntus Deo, rape regna cœlórum. Nam potuerat, di-

lectíſſimi, Dóminus
potens æquè univer
tes fácere, ut nemo
ret áltero: ſed infi
nitáte conſílio fec
tum, ut agnóſceret
tordem. Matéria di
tibi eſt fraterna pa
ſi intélligas ſuper
& páuperem; nec
tum hábeas quod a
quia ídeò & illius pa
in hoc ſéculo contul
ut tibi debéret qui
ſuis donis tuo volun
fectu indigéntibus o
ac te vicíſſim in æ
de illius parte ditár

℟. Ego vobis dico
te vobis amícos de
na iniquitátis; ut c
céritis, recípiant vo
na tabernácula. ℣.
ſyna facit invenír
córdiam & vitam a
* Fácite. *Luc.* 16.
n. 9. *Lectio*

CAve ipſum te
modò ames, ſi
quia iniquitátis eſt
ctio; & qui díligit
tem, odit, ut ſcrip
ánimam ſuam:
autem legis eſt dil
ximi, quòd omn
hómini eſt germa
túræ. Parem ergo
& páuperis gere, u
imitatórem Chriſti
bi, ſed áliis utília
ut tui impénſius
ſit. Vide enim qu
mine te ſupérbia
tia diſcernat ab
Deus ópere ſuo ju

ientem ánimam, &
nébis in die malo
uperventúra. Beátus
nquit, qui intélligit
énum & páuperem;
malo liberábit eum
is. Operáre igitur &
anc regiónem terræ
t gérminet tibi fru-
tilem, plenam ádipe
i, magno cum fœ-
ntéſimum tibi fru-
ultiplicáti ſéminis af-
n. In hujus vel poſ-
vel negotiatiónis
m & ſtúdium ſancta
ris eſt avarítia: nam
ídítas, quæ regnum
merétur, & bonum
deſíderat, radix
n eſt.
nem extinguit aqua,
nóſyna reſiſtit pec-
Et qui reddit grátiá,
npore caſûs ſui invé-
namentum. ℣. Qui
in benedictiónibus,
lictiónibus & metet:
ui reddit grátiam.
atri. † In témpore.
. 2. Cor. 9.
nedictus. Ant. 4. E.
icus intrà ſe: Scio
iam; ut cùm amó-
o à villicatióne, re-
me in domos ſuas.
i.

Oratio.

ſre nobis, quæſu-
s, Dómine, ſemper
cogitandi quæ re-
propítius & agen-
qui ſine te eſſe non
s, ſecundùm te ví-
eámus; Per.

C A N O N.

Ex Concílio Sueſſionenſi.

Anno 744. *Can.* 4.

UNuſquiſque Présbyter qui in Paróchia eſt, Epiſcopo obédiens & ſubjectus ſit, & ratiónem & órdinem miniſtérii ſui Epíſcopo reddat, & ab eo Chriſma & Oleum petat; & quando jure canónico Epíſcopus círcumit Paróchiam, Abbátes & Preſbyteri paráti ſint ad ſuſcipiendum Epíſcopum in adjutórium neceſſitátis.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Laudávit Dóminus víllicum iniquitátis, quia prudenter feciſſet; quia fílii hujus ſéculi prudentióres fíliis lucis in generatióne ſua ſunt. *Luc.* 16.

FERIA SECUNDA.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 18.

ANno tértio Oſée fílii Ela regis Iſrael, regnávit Ezechías fílius Achaz regis Juda. Viginti quinque annórum erat, cùm regnáre cœpiſſet; & viginti novem annis regnávit in Jeruſalem: nomen matris ejus Abi, fília Zacharíæ. Fecitque quod erat bonum coram Dómino, juxta ómnia quæ fécerat David pater ejus. Ipſe diſſipávit excelſa, & contrívit ſtatuas, & ſuccídit lucos, confregitque ſerpentem æneum quem fécerat Móyſes; ſiquidem uſque ad illud tempus fílii Iſrael adolébant ei incenſum: vocavitque nomen ejus No-

heſtan. In Dómino Deo Iſrael ſperávit : ítaque poſt eum non fuit ſímilis ei de cunctis régibus Juda, ſed neque in his qui ante eum fuérunt : & adhæſit Dómino, & non receſſit à veſtígiis ejus; fecitque mandáta ejus, quæ præcéperat Dóminus Móyſi.

℟. Fecit Joíada. 262.

Lectio iij.

ANno quarto regis Ezechíæ, qui erat annus ſéptimus Oſée fílii Ela regis Iſrael, aſcendit Salmánaſar rex Aſſyriórum in Samaríam, & oppugnávit eam, & cepit. Nam poſt annos tres, anno ſexto Ezechíæ, id eſt, nono anno Oſée regis Iſrael, capta eſt Samaría : & tránſtulit rex Aſſyriórum Iſrael in Aſſyrios, collocavitque eos in Hala & in Habor flúviis Gozan in civitátibus Medórum; quia non audiérunt vocem Dómini Dei ſui, ſed prætergreſſi ſunt pactum ejus : ómnia quæ præcéperat Móyſes ſervus Dómini, non audiérunt, neque fecérunt. Anno quarto décimo regis Ezechíæ, aſcendit Sennácherib rex Aſſyriórum ad univerſas civitátes Juda munítas, & cepit eas.

℟. Congregáti. 263.

Lectio iiij. Cap. 19.

CUm accepiſſet Ezechías litteras de manu nuntiórum, & legiſſet eas, aſcendit in domum Dómini, & expandit eas coram Dómino, & orávit in conſpectu ejus, dicens : Dómine Deus Iſrael, qui ſedes ſuper Chérubim, tu es Deus ſolus regum ómnium terræ : tu feciſti cœlum & terram. Inclína aurem tuam, & audi; áperi, Dómine, óculos tuos, & vide; audi ómnia verba Sennácherib, qui miſit ut exprobráret nobis Deum viventem. Verè, Dómine, diſſipavérunt reges Aſſyriórum gentes, & terras ómnium. Et miſérunt deos eórum in ignem : non enim erant dii, ſed ópera mánuum hóminum ex ligno & lápide, & perdidérunt eos. Nunc ígitur, Dómine Deus noſter, ſalvos nos fac de manu ejus; ut ſciant ómnia regna terræ quia tu es Dóminus Deus ſolus.

℟. Mórtuum. 264.

CANON.

Ex Concílio Bracarenſi tértio.

Anno 572. *Can.* 1.

EPíſcopi per ſíngulas Eccléſias & Diœcéſes ambulantes, primùm diſcútiant Cléricos, quómodò órdinem téneant, & quáliter quæcumque Offícia in Eccléſia péragant. Et ſi rectè quidem invénerint, Deo grátias réferant; ſin autem mínime, docére debent ignáros. Aliâ die convocátâ ipsíus plebe Eccléſiæ, dóceant illos, ut fúgiant diverſa crímina, id eſt homicídium, adultérium, & réliqua peccáta mortífera; & quod nolunt ſibi fieri, non

lteri. Et ſic póſteà
;de Ecclésia illa pro-
ad áliam.

IA TERTIA.

ɔ quarto Regum.
i. Cap. 19.

ım eſt in nocte illa
it Angelus Dómi-
& percuſſit in ca-
ſſyriórum centum
ı quinque míllia.
dilúculo ſurrexiſ-
lit ómnia córpora
ım ; & recédens
reverſus eſt Senná-
:x Aſſyriórum, &
ı Nínive. Cùmque
in templo Neſroch
ım, Adrámelech &
ílii ejus percuſſérunt
lio, fugeruntque in
rmeniórum: & re-
Aſarhaddon fílius
eo.

℟. ejécit. 264.

ij. Cap. 20.

bus illis ægrotávit
ías uſque ad mor-
venit ad eum Iſaías
ıos, Prophéta, di-
.: Hæc dicit Dómi-
ıs : Præcipe dómui
oriéris enim tu, &
res. Qui convertit
uam ad paríetem,
:Dóminum, dicens:
, Dómine, memen-
ſo, quómodò am-
m coram te in ve-
in corde perfecto,
plácitum eſt coram
rim. Flevit ítaque
fletu magno. Et án-
egrederétur Iſaías
partem átrii, factus
eſt ſermo Dómini ad eum, dicens : Revértere, & dic Ezechíæ duci pópuli mei : Hæc dicit Dóminus Deus David patris tui : Audívi oratiónem tuam, & vidi lácrymas tuas; & ecce ſanávi te, die tértio aſcendes templum Dómini. Et addam diébus tuis quíndecim annos : ſed & de manu regis Aſſyriórum liberábo te, & civitátem hanc ; & prótegam urbem iſtam, propter me & propter David ſervum meum.

℟. Poſtquàm. 265.

Lectio iij.

DIxitque Iſaías : Afferte maſſam ficórum. Quam cùm attuliſſent, & poſuiſſent ſuper ulcus ejus, curátus eſt. Díxerat autem Ezechías ad Iſaíam : Quod erit ſignum, quia Dóminus me ſanábit, & quia aſcenſúrus ſum die tértiâ templum Dómini ? Cui ait Iſaías : Hoc erit ſignum à Dómino, quòd factúrus ſit Dóminus ſermónem quem locútus eſt : Vis ut aſcendat umbra decem líneis, an ut revertátur tótidem grádibus ? Et ait Ezechías : Fácile eſt umbram créſcere decem líneis : nec hoc volo ut fiat, ſed ut revertátur retrorsùm decem grádibus. Invocávit ítaque Iſaías prophéta Dóminum, & reduxit umbram per líneas, quibus jam deſcénderat in horológio Achaz retrorsùm decem grádibus.

℟. Memória. 265.

C A N O N.

Ex Concílio Arelatenſi ſexto.

Anno 813. *Can.* 6.

UNuſquiſque Epíſcopus ſemel in anno circúmeat Paróchiam ſuam. Nóverint ſibi curam populórum & páuperum in protegendis iiſdem ac defendendis impóſitam. Ideóque dum conſpíciunt júdices ac potentes páuperum oppreſſóres exíſtere, priùs eos ſacerdotáli admonitióne redárguant: & ſi contémpſerint emendári, eórum inſoléntia regis áuribus intimétur; ut quos ſacerdotális admonítio non fleſtit ad juſtítiam, regális poteſtas ab improbitáte coërceat.

FERIA QUARTA.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 20.

IN témpore illo miſit Bérodach Báladan, fílius Báladan, rex Babylonióruin, litteras & múnera ad Ezechíam: audíerat enim quòd ægrotaſſet Ezechías. Lætátus eſt autem in adventu eórum Ezechías, & oſtendit eis domum arómatum, & aurum, & argentum, & pigmenta vária, unguenta quoque, & domum vaſórum ſuórum, & ómnia quæ habére póterat in theſauris ſuis. Non fuit quod non monſtráret eis Ezechías in domo ſua, & in omni poteſtáte ſua.

℟. Fecit Joíada. 262.

Lectio ij.

VEnit autem Iſaías prophéta ad regem Ezechíam, dixitque ei: Quid dixérunt viri iſti ? venérunt ad te ? Ezechías: De terr qua venérunt ad m bylóne. At ille r Quid vidérunt in d Ait Ezechías: Om cumque ſunt in do vidérunt: nihil eſt monſtráverim eis ris meis. Dixit íta Ezechíæ: Audi ſ Dómini: Ecce dier & auferentur óm ſunt in domo tua condidérunt patre in diem hanc, i nem: non reman quam, ait Dómin de fíliis tuis qui e ex te, quos gener lentur, & erunt palátio regis Baby xit Ezechías ad Iſa nus ſermo Dómi locútus es: ſit pax in diébus meis.

℟. Congregáti Zacharíam. 263.

Lectio iij. C

OCto annórum ſías cùm regr ſet, triginta & un gnávit in Jerúſale matris ejus Idida daía de Béſecath, quod plácitum e Dómino, & amb omnes vias David non declinávit ad ſive ad ſiniſtram. tem octávo décim ſíæ, miſit rex Sap Aſlia, fílii Méſſula templi Dómini,

Helcíam ſacerdó-
um, ut conflétur
uæ illáta eſt in
Dómini, quam
it janitóres templi
, deturque fabris
ſitos domûs Dó-
& diſtríbuant eam
erantur in templo
ad inſtaurandas
templi.
tuum. 264.
N O N.
ilio Narbonenſi.
607. Can. 28.
le Viſitat.
as Epiſcopi víſitent
ráto comitátu; ne
nímiis ſúmptibus
t; eoſque ſecum
, quos probátæ ſí-
ctrínæ nóverint,
ı íntegra fama ſui
oficiſcantur exem-
poſſit.
QUINTA.
o quarto Regum.
j. Cap. 22.
trávit Saphan ſcri-
a regi, dicens:
ibrum dedit mihi
cerdos. Quem cùm
aphan coram rege,
ét rex verba libri
mini, ſcidit veſti-
a. Et præcépit Hel-
dóti, & Ahicam
ıan, & Achobor fi-
ı, & Saphan ſcribæ,
ſervo regis, di-
, & conſúlite Dó-
uper me, & ſuper
& ſuper omni Juda,
is volúminis iſtíus
entum eſt: magna
enim ira Dómini ſuccenſa
eſt contra nos; quia non au-
diérunt patres noſtri verba
libri hujus, ut fácerent om-
ne quod ſcriptum eſt nobis.

℟. Dejécit. 264.

Lectio ij. Cap. 23.

ASCenditque rex tem-
plum Dómini, & om-
nes viri Juda, univerſíque
qui habitábant in Jerúſalem
cum eo ſacerdótes & pro-
phétæ, & omnis pópulus à
parvo uſque ad magnum; le-
gítque, cunctis audiéntibus,
ómnia verba libri fœderis,
qui inventus eſt in domo
Dómini. Stetitque rex ſuper
gradum; & fœdus percuſſit
coram Dómino, ut ambulá-
rent poſt Dóminum, & cu-
ſtodírent præcepta ejus, &
teſtimónia, & cæremónias
in omni corde & in tota
ánima, & ſuſcitárent verba
fœderis hujus quæ ſcripta
erant in libro illo; acquiévit-
que pópulus pacto. Et præcé-
pit rex Helcíæ pontífici, &
ſacerdótibus ſecundi órdinis,
& janitóribus, ut projíce-
rent de templo Dómini óm-
nia vaſa quæ facta fúerant
Baal, & in luco, & univer-
ſæ milítiæ cœli: & combuſ-
ſit ea foris Jerúſalem in con-
valle Cedron, & tulit púlve-
rem eórum in Bethel. Et de-
lévit arúſpices, quos poſúe-
rant reges Juda ad ſacrifi-
candum in excelſis per ci-
vitátes Juda, & in circúitu
Jerúſalem; & eos qui adolé-
bant incenſum Baal, & Soli,

& Lunæ, & duódecim ſignis, & omni milítiæ cœli.

℟. Poſtquàm. 265.

Lectio iij.

ET contrívit ſtátuas, & ſuccídit lucos; replevítque loca eórum óſſibus mortuórum: inſuper & altáre quod erat in Bethel, & excelsū quod fécerat Jeróboam fílius Nabat, qui peccáre fecit Iſrael; & altáre illud, & excelſum deſtruxit atque combuſſit, & commínuit in púlverem, ſuccenditque étiam lucum. Et converſus Josías, vidit ibi ſepulcra quæ erant in monte: miſitque, & tulit oſſa de ſepulcris, & combuſſit ea ſuper altáre, & pólluit illud juxta verbum Dómini, quod locútus eſt vir Dei, qui prædíxerat verba hæc. Et ait: Quis eſt títulus ille quem vídeo? Reſponderúntque ei cives urbis illíus: Sepulcrum eſt hóminis Dei qui venit de Juda, & prædixit verba hæc quæ feciſti ſuper altáre Bethel. Et ait: Dimíttite eum, nemo commóveat oſſa ejus. Et intacta manſérunt oſſa illíus, cum óſſibus Prophétæ qui vénerat de Samaría.

℟. Memória. 265.

C A N O N.

Ex Concílio Tridentíno.

Anno 1563. *Seſſ.* 24. *de Reform. C.* 3.

VIſitatiónum præcípuus ſit ſcopus, ſanam orthodoxamque doctrínam, expulſis hæréſibus, indúcere, bonos mores tuéri, pravos

corrígere, pópuli tiónibus & adm ad religiónem, p centiamque accé tera, prout locus occáſio feret, ex prudéntia, ad fi ctum conſtitúere

FERIA S

De libro quart

Lectio j. C

IN diébus Jóa dit Nabuchoc Babylónis, ei Jóakim ſervu nis: & rurſum contra eum. Im Dóminus latrún dæórum, & latr riæ, & latrúncu & latrúnculos fil mon; & immíſi dam, ut diſpérd juxta verbum Dó locútus fúerat per Prophétas. Factu hoc per verbur contra Judam, eum coram ſe p cáta Manaſſe un fecit, & propter innóxium quem implévit Jerúſal innocéntium; rem nóluit Dóm tiári. Réliqua au num Jóakim, quæ fecit, nonn ſunt in libro ſerr rum regum Juda vit Jóakim cu ſuis: & regná fílius ejus pro e

℟. Fecit Joſi cum Iſrael. 26

Lectio ij.
n & octo annórum
: Jóachin cùm re-
cepiſſet, & tribus
; regnávit in Jerú-
nomen matris ejus
, fília Elnathan de
n. Et fecit malum
Dómino, juxta óm-
fécerat pater ejus.
ore illo aſcendérunt
buchodónoſor regis
is in Jerúſalem, &
ata eſt urbs munitió-
Venitque Nabucho-
rex Babylónis ad
n cum ſervis ſuis,
gnárent eam. Egreſ-
ſit Jóachin rex Juda
m Babylónis, ipſe
r ejus, & ſervi ejus,
ipes ejus, & eunú-
s; & ſuſcépit eum
ylónis anno octávo
i. Et prótulit inde
theſauros domûs Dó-
& theſauros domûs
& concídit univerſa
rea quæ fécerat Sálo-
x Iſrael in templo
i juxta verbum Dó-
Et tránſtulit omnem
em, & univerſos prín-
& omnes fortes exér-
decem míllia, in cap-
m, & omnem artí-
& cluſórem; nihil-
lictum eſt, exceptis
ibus pópuli terræ.
Congregáti. 263.

Lectio iij.
ınſtulit quoque Jóa-
in in Babylónem, &
n regis, & uxóres
& eunúchos ejus; &
júdices terræ duxit in captivitátem de Jerúſalem in Babylónem. Et omnes viros robuſtos ſeptem míllia, & artífices & cluſóres mille, omnes viros fortes & bellatóres; duxitque eos rex Babylónis captívos in Babylónem. Et conſtítuit Matthániam pátruum ejus pro eo; impoſuitque nomen ejus Sedéciam. Vigéſimum & primum annum ætátis habébat Sedécias cùm regnáre cœpiſſet, & úndecim annis regnávit in Jerúſalem: nomen matris ejus erat Amital, fília Jeremíæ de Lobna. Et fecit malum coram Dómino, juxta ómnia quæ fécerat Jóakim. Iraſcebátur enim Dóminus contra Jerúſalem & contra Judam, donec projíceret eos à fácie ſua; receſſitque Sedécias à rege Babylónis.

℟. Mórtuum. 264.

CANON.

Ex Concílio Tridentíno.
Anno 1563. Seſſ. 24. Decret. de Reform. C. 3.

PAtróni Eccleſiárum in iis quæ ad Sacramentórum adminiſtratiónem ſpectant, nullátenus ſe præſúmant ingérere; neque viſitatióni ornamentórum Eccléſiæ, aut bonórum ſtabílium, ſeu fabricárum provéntibus immíſceant; niſi quátenus id eis ex fundatióne cómpetat: ſed Epíſcopi ipſi hæc fáciant, & fabricárum rédditus in uſus Eccléſiæ neceſſários & útiles,

prout ſibi expedíre magis viſum fúerit, expendi curent.

SABBATO.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 25.

FActum eſt anno nono regni (Sedéciæ,) menſe décimo, décimâ die menſis, venit Nabuchodónoſor rex Babylónis, ipſe & omnis exércitus ejus in Jerúſalem, & circumdedérunt eam, & extruxérunt in circúitu ejus munitiónes. Et clauſa eſt cívitas atque valláta uſque ad undécimum annum regis Sedéciæ, nonâ die menſis; prævaluitque fames in civitáte, nec erat panis pópulo terræ. Et interrupta eſt cívitas; & omnes viri bellatóres nocte fugérunt per viam portæ quæ eſt inter dúplicem murum ad hortum regis: (porrò Chaldæi obſidébant in circúitu civitátem.) Fugit ítaque Sedécias per viam quæ ducit ad campéſtria ſolitúdinis. Et perſecútus eſt exércitus Chaldæórum regem, comprehenditque eum in planítie Jéricho; & omnes bellatóres qui erant cum eo, diſperſi ſunt, & reliquérunt eum. Apprehenſum ergo regem duxérunt ad regem Babylónis in Réblatha; qui locútus eſt cum eo judícium. Fílios autem Sedéciæ occídit coram eo, & óculos ejus effódit, vinxitque eum caténis, & adduxit in Babylónem.

[*Si fiat de Sabbato, ſumentur ex II. Noctur minica præcedentis.*]

Lectio ij.

MEnſe quinto, ſe die menſis, ip annus nonus décimus Babylónis, venit Na dan princeps exércitû vus regis Babylónis, rúſalem: & ſuccendi mum Dómini, & d regis, & domos Jerúſ omnemque domum buſſit igni. Et muros ſalem in circúitu de omnis exércitus Ch rum qui erat cum pr mílitum. Réliquam pópuli partem quæ r ſerat in civitáte, & gas qui transfúgerant gem Babylónis, & rél vulgus tránſtulit Na dan princeps milítiæ. paupéribus terræ relíq nitóres & agrícolas. C nas autem æreas quæ in templo Dómini, ſes, & mare æreum erat in domo Dómini fregérunt Chaldæi; & ſtulérunt æs omne in lónem.

Lectio iij.

FActum eſt verò in trigéſimo ſéptimo migratiónis Jóachin Juda, menſe duodéc vigéſimâ ſéptimâ die ſis, ſublevâvit Evil dach rex Babylónis, quo regnáre cœperat, Jóachin regis Juda de cere. Et locútus eſt c

& poſuit thronum
per thronum regum
at cum eo in Baby-
t mutávit veſtes ejus
bíerat in cárcere, &
bat panem ſemper
eſtu ejus cunctis dié-
us ſuæ. Annónam
conſtítuit ei ſine in-
bue, quæ & dabátur
e per ſingulos dies
diébus vitæ ſuæ.

C A N O N.

ncílio Tridentíno.
63. Seſſ. 24. Decreto
Ref. C. 10.
de viſitatióne aut
rum correctióne ági-
mptio, aut ulla in-
appellátio, ſeu quæ-
m ad ſedem Apoſtó-
terpóſita, executió-
um quæ ab Epíſcopis
, decréta aut judi-
iat, ne quoquómodò
t, aut ſuſpendat.
gníficat. *Ant.* 3. 2.
a inſipiéntibus locú-
Relínquite inſán-
& vívite, & am-
er vias prudéntiæ.

, *ut infrà ad Laudes.*

MINICA IX.
ſt Pentecoſten.
NOCTURNO.
it liber Proverbió-
rum.
io j. Cap. 1.
bolæ Salomónis, fí-
David, regis Iſrael.
d ſciendam ſapién-
diſciplínam, ad in-
da verba prudéntiæ,
iendam eruditiónem doctrínæ, juſtítiam, & judícium, & æquitátem; ut detur párvulis aſtútia, adoleſcenti ſciéntia & intellectus. Audiens ſápiens ſapiéntior erit; & intelligens gubernácula poſſidébit. Animadvertet parábolam, & interpretatiónem, verba ſapientum, & ænígmata eórum. Timor Dómini, princípium ſapiéntiæ. Sapiéntiam atque doctrínam ſtulti deſpíciunt. Audi, fili mi, diſciplínam patris tui, & ne dimittas legem matris tuæ; ut addátur grátia cápiti tuo, & torques collo tuo.

℟. Beátus homo qui ínvénit ſapiéntiam: pretióſior eſt cunctis ópibus; * Viæ ejus viæ pulcræ, & omnes ſémitæ illíus pacíficæ. ℣. Quæ deſurſum eſt ſapiéntia, pudíca eſt, pacífica, modeſta, plena miſericórdiâ & frúctibus bonis; * Viæ ejus. *Prov. 3. Jac. 3.*

Lectio ij.

FIlii mi, ſi te lactáverint peccatóres, ne acquieſcas eis. Si díxerint: Veni nobiſcum, inſidiémur ſánguini, abſcondámus tendículas contra inſontem fruſtrà; deglutiámus eum ſicut infernus viventem, & íntegrum quaſi deſcendentem in lacum. Omnem pretióſam ſubſtántiam reperiémus, implébimus domos noſtras ſpóliis. Sortem mitte nobiſcum, marſúpium unum ſit ómnium noſtrûm. Fili mi, ne ámbules cum eis; próhibe

pedem tuum à ſémitis eórum. Pedes enim illórum ad malum currunt, & feſtínant ut effundant ſánguinem.

℟. Vani ſunt omnes hómines, * In quibus non ſubeſt ſciéntia Dei: & de his quæ videntur bona, non potuérunt intellígere eum qui eſt. ℣. Inviſibília Dei per ea quæ facta ſunt, intellecta conſpiciuntur; ita ut ſint inexcuſábiles, * In quibus. *Sap.* 13. *Rom.* 1.

Lectio iij.

SApiéntia foris prædicat, in platéis dat vocem ſuam; in cápite turbárum clámitat, in fóribus portárum urbis profert verba ſua, dicens: Uſquequò, párvuli, dilígitis infántiam, & ſtulti ea quæ ſibi ſunt nóxia cúpient, & imprudentes odíbunt ſciéntiam? Convertímini ad correptiónem meam: en próferam vobis ſpíritum meum, & oſtendam vobis verba mea. Quia vocávi, & renuiſtis; extendi manum meam, & non fuit qui aſpíceret; deſpexiſtis omne conſílium meum, & increpatiónes meas neglexiſtis: ego quoque in intéritu veſtro ridébo, & ſubſannábo, cùm vobis id quod timebátis advénerit. Cùm irrúerit repentína calámitas, & intéritus quaſi tempeſtas ingrúerit: quando vénerit ſuper vos tribulátio & anguſtia; tunc invocábunt me, & non exáudiam; manè conſurgent, & non invénient me.

℟. Finem loquendi páriter omnes audiámus: * Deum time, & † Mandáta ejus obſerva; hoc eſt enim omnis homo. ℣. Finis præcepti eſt cáritas de corde puro, & conſciéntiâ bonâ, & fide non fictâ. * Deum. Glória Patri. † Mandáta ejus obſerva. *Eccleſ.* 12. 1. *Tim.* 1.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Auguſtíni Epíſcopi, de Civitáte Dei. *Lib.* 17. *C.* 20.

Lectio iv.

PRophetaſſe Sálomon reperítur in ſuis libris, qui tres recepti ſunt in auctoritátem canónicam, Provérbia, Eccleſiaſtes, & Cánticum Canticórum. Alii verò duo, quorum unus Sapiéntia, alter Eccleſiáſticus dícitur, propter elóquii nonnullam ſimilitúdinem, ut Salomónis dicantur obtínuit conſuetúdo: non autem eſſe ipſíus non dúbitant doctióres; eos tamen in auctoritátem máxime occidentális antíquitus recépit Eccléſia. Quorum in uno, qui appellátur Sapiéntia Salomónis, páſſio Chriſti apertíſſimè prophetátur. Impii quippe interfectóres ejus commemorantur, dicentes: Circumveniámus juſtum, quóniam inſuávis eſt nobis, & contrárius eſt opéribus noſtris. In Eccleſiáſtico autem fides géntium futúra prædícitur iſto modo: Miſerére noſtrî, dominátor

Deus ómnium, & immitte timórem tuum ſuper omnes gentes.

℟. Dómine, ne adincreſcant ignorántiæ meæ, & multiplicentur delicta mea, & peccáta mea abundent, & incidam in conſpectu adverſariórum meórum: * Dómine Pater, & Deus vitæ meæ, ne derelinquas me in cogitátu illórum. ℣. Hujuſcémodi Dómino noſtro non ſérviunt, ſed per dulces ſermónes & benedictiónes ſedúcunt corda innocéntium. * Dómine Pater, & Deus vitæ meæ, ne derelinquas me in cogitátu illórum. *Eccli.* 23. *Rom.* 16.

Lectio v.

IN tribus veró illis quos Salomónis eſſe conſtat, & Judæi canónicos habent, ut oſtendátur ad Chriſtum & Eccléſiam pertinére quod in eis ejúſmodi reperítur, operóſa diſputátio neceſſária eſt, quæ nos ultrà quàm oportet, ſi nunc adhibétur, extendit. Tamen quod in Provérbiis légitur, viros ímpios dícere: Abſcondámus in terra virum juſtum injuſtè, abſorbeámus verò eum tanquam infernus viventem, & auferámus ejus memóriam de terra, poſſeſſiónem ejus pretióſam apprehendámus; non ita obſcúrum eſt, ut de Chriſto & poſſeſſióne ejus Eccléſiá, ſine laborióſa expoſitióne non poſſit intélligi. Tale quippe áliquid étiam Dóminus ipſe Jeſus per Evangélicam parábolam oſtendit dixiſſe malos colónos: Hic eſt hæres, veníte, occidámus eum, & noſtra erit hæréditas.

℟. Vanitátem & verba mendácia longè fac à me, Dómine: * Mendicitátem & divítias ne déderis mihi; tríbue tantùm victui meo neceſſária. ℣. Qui volunt dívites fíeri, íncidunt in deſidéria multa inutília & nocíva, quæ mergunt hómines in intéritum & perditiónem. * Mendicitátem. *Prov.* 30. 1. *Tim.* 6.

Lectio vj.

IN álio libro qui vocátur Eccleſiaſtes, ubi ait: Non eſt bonum hómini niſi quod manducábit & bibet; quid credibílius dícere intellígitur, quàm quod ad participatiónem menſæ hujus pértinet, quam Sacerdos ipſe mediátor teſtamenti novi éxhibet ſecundùm órdinem Melchíſedech de córpore & ſánguine ſuo? Id enim ſacrifícium ſucceſſit ómnibus illis ſacrifíciis véteris teſtamenti, quæ immolabantur in umbra futúri. Propter quod étiam vocem illam in pſalmo tricéſimo nono ejuſdem Mediatóris per prophetíam loquentis agnóſcimus: Sacrifícium & oblatiónem noluiſti, corpus autem perfeciſti mihi; quia pro illis ómnibus ſacrifíciis & oblatiónibus corpus ejus offertur & participántibus miniſtrátur. Nam iſtum Eccle-

ſiaſten, in hac ſenténtia manducandi & bibendi, quam ſæpè répetit plurimùmque commendat, non ſápere carnáles épulas voluptátis, ſatis illud oſtendit, ubi ait: Mélius eſt ire in domum luctûs, quàm in domum potûs. Jam verò Cánticum Canticórum ſpirituális quædam ſanctárum eſt volúptas méntium, in conjúgio illíus regis & regínæ civitátis, quod eſt Chriſtus & Eccléſia. Sed hæc volúptas allegóricis tegmínibus involúta eſt, ut deſiderétur ardéntiùs.

℟. Nonne Dóminus abyſſum & cor hóminum inveſtigávit? cognóvit enim Dóminus omnem ſciéntiam: * Non præterit illum omnis cogitátus, & † Non abſcóndit ſe ab eo ullus ſermo. ℣. Non eſt ulla creatúra inviſíbilis in conſpectu ejus: ómnia autem nuda & aperta ſunt óculis ejus: * Non præterit. Glória Patri. † Non abſcondit ſe. *Eccli. 42. Hebr. 4.*

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 19.

IN illo témpore: Ut appropinquávit Jeſus Jerúſalem, videns civitátem, flevit ſuper illam, dicens: Quia ſi cognovíſſes & tu, & quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi, nunc autem abſcóndita ſunt ab óculis tuis. Et réliqua.

Homília ſancti G
Papæ.
39. in Evang. hab
Conſtantinian

QUia everſam
ruſalem nóv
bémus ex rel
rióribus introrſus
ſimilitúdinem trah
quæ ex everſis ædi
ríetum, morum
mére. Videns enim
tem, flevit ſuper
cens: Quia ſi cogn
tu. Hoc ſemel egit
ritúram civitátem
tiávit. Hoc quotídi
ptor noſter per ele
ágere nullátenus ce
quoſdam ex bona v
res réprobos perve
ſíderat. Plangit eni
néſciunt cur plang
juxta Salomónis v
tantur cùm malè fé
exultant in rebus
Qui ſi damnatióne
quæ eis imminet
ſent, ſemetipſos c
mis electórum plá

℟. Ut appropinq
ſus Jerúſalem, vi
tátem, flevit ſup
dicens: * Si cogn
tu, & quidem in h
quæ ad pacem tibi!
tem abſcóndita ſu
lis tuis. ℣. Si in vi
bulaſſes, habitaſſes
pace ſempiterna: *
viſſes. *Luc. 19.* B

Lectio vii

BEne autem per
ma ſenténtia
ditur, convenit: I

reſólvitur , dum
túræ pœnæ formí-
itur , pacem habet
, quæ grave dam-
ſuæ ſcándalum in
it aliéna. Ibi enim
eſt , ubi juſti læ-
: & cuncta quæ
ad pacem ſunt ,
naritúdinem rixæ
; quia rixári ſecum
cur damnatiónem
tur non expávit,
oſpiciendis malis
s óculos mentis
;
unt te inimici
: circúmdabunt
tábunt te úndiq
i contra te
nunimen
repentè
circúmda-
. 19. Iſ. 29.
ectio ix.
i dícitur : Nunc
n abſcóndita ſunt

dentes ſint. Quia, & ſi quæ eſt præſentis témporis, ita eſt agenda lætítia, ut nunquam amaritúdo ſequentis judícii recédat à memória : quátenus dum mens pávida extrémæ ultiónis timóre transfígitur, quantùm nunc præſens lætítia, tantùm poſt ira ſúbſequens temperétur.

℟. Ad terram proſternent te & fílios tuos qui in te ſunt, * Et non relinquent in te lápidem ſuper lápidem; eò quòd non cognóveris tempus viſitatiónis tuæ. ℣. Congregábo omnes gentes ad Jerúſalem in prælium, & capiétur cívitas, & vaſtabuntur domus. * Et non relinquent in te. Glória. * Et non relinquent in te. *Luc.* 19. *Zach.* 14.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. G. Cœpit Jeſus ejícere vendentes in templo, & ementes, dicens illis : Scriptum eſt quia domus mea domus orationis eſt : vos autem fe-

CANON.

Ex Concílio Arelatenſi ſexto.

Anno 813. *Can.* 6.

UNuſquiſque Epíſcopus ſemel in anno circúmeat Paróchiam ſuam. Nóverint ſibi curam populórum & páuperum in protegendis iiſdem ac defendendis impóſitam. Ideóque dum conſpíciunt júdices ac potentes páuperum oppreſſóres exíſtere, priùs eos ſacerdotáli admonitióne redárguant: & ſi contémpſerint emendári, eórum inſoléntia regis áuribus intimétur; ut quos ſacerdotális admonítio non flectit ad juſtítiam, regális poteſtas ab improbitáte coérceat.

FERIA QUARTA.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 20.

IN témpore illo miſit Bérodach Báladan, fílius Báladan, rex Babyloniórum, litteras & múnera ad Ezechíam: audíerat enim quòd ægrotaſſet Ezechías. Lætátus eſt autem in adventu eórum Ezechías, & oſtendit eis domum arómatum, & aurum, & argentum, & pigmenta vária, unguenta quoque, & domum vaſórum ſuórum, & ómnia quæ habére póterat in theſauris ſuis. Non fuit quod non monſtráret eis Ezechías in domo ſua, & in omni poteſtáte ſua.

℟. Fecit Joíada. 262.

Lectio ij.

VEnit autem Iſaías prophéta ad regem Ezechíam, dixítque ei: Quid dixérunt viri iſti? aut unde venérunt ad te? Cui ait Ezechías: De terra longínqua venérunt ad me, de Babylóne. At ille reſpondit: Quid vidérunt in domo tua? Ait Ezechías: Omnia quæcumque ſunt in domo mea, vidérunt: nihil eſt quod non monſtráverim eis in theſauris meis. Dixit ítaque Iſaías Ezechíæ: Audi ſermónem Dómini: Ecce dies vénient, & auferentur ómnia quæ ſunt in domo tua, & quæ condidérunt patres tui uſque in diem hanc, in Babylónem: non remanébit quidquam, ait Dóminus. Sed & de fíliis tuis qui egredientur ex te, quos generábis, tollentur, & erunt eunúchi in palátio regis Babylónis. Dixit Ezechías ad Iſaíam: Bonus ſermo Dómini, quem locútus es: ſit pax & véritas in diébus meis.

℟. Congregáti adverſus Zacharíam. 263.

Lectio iij. Cap. 22.

OCto annórum erat Joſías cùm regnáre cœpiſſet, triginta & uno anno regnávit in Jerúſalem: nomen matris ejus Idida, fília Hadaía de Béſecath. Fecitque quod plácitum erat coram Dómino, & ambulávit per omnes vias David patris ſui: non declinávit ad déxteram, ſive ad ſiniſtram. Anno autem octávo décimo regis Joſíæ, miſit rex Saphan fílium Aſlia, fílii Méſſulam, ſcribam templi Dómini, dicens ei:

ïelcíam ſacerdó-
um, ut conflétur
ıæ illáta eſt in
Dómini, quam
t janitóres templi
detúrque fabris
ſitos domûs Dó-
& diſtríbuant eam
rantur in templo
ad inſtaurandâ
templi.
:uum. 264.
N O N.
ílio Narbonenſi.
607. *Can.* 28.
Viſitat.
s Epíſcopi víſitent
:áto comitátu; ne
ımiis ſúmptibus
; eoſque ſecum
quos probátæ fi-
ſtrínæ nóverint,
ı íntegra fama iis
ɔficiſcantur exem-
offit.

QUINTA.
ɔ quarto Regum.
j. Cap. 22.
rávit Saphan ſcri-
regi, dicens:
:brum dedit mihi
cerdos. Quem cùm
ıphan coram rege,
't rex verba libri
nini, ſcidit veſti-
ı. Et præcépit Hel-
:dóti, & Ahicam
an, & Achobor fi-
, & Saphan ſcribæ,
ſervo regis, di-
, & conſúlite Dó-
ıper me, & ſuper
t ſuper omni Juda,
ı volúminis iſtíus
cutum eſt: magna

enim ira Dómini ſuccenſa eſt contra nos; quia non audiérunt patres noſtri verba libri hujus, ut fácerent omne quod ſcriptum eſt, nobis.

℟. Dejécit. 264.

Lectio iij. Cap. 23.

ASceditque rex templum Dómini, & omnes viri Juda, univerſíque qui habitábant in Jerúſalem cum eo ſacerdótes & prophétæ, & omnis pópulus à parvo uſque ad magnum; legítque, cunctis audiéntibus, ómnia verba libri fœderis, qui inventus eſt in domo Dómini. Stetítque rex ſuper gradum; & fœdus percuſſit coram Dómino, ut ambulárent poſt Dóminum, & cuſtodírent præcepta ejus, & teſtimónia, & cæremónias in omni corde & in tota ánima, & ſuſcitárent verba fœderis hujus quæ ſcripta erant in libro illo; acquievítque pópulus pacto. Et præcépit rex Helcíæ pontífici, & ſacerdótibus ſecundi órdinis, & janitóribus, ut projícerent de templo Dómini ómnia vaſa quæ facta fúerant Baal, & in luco, & univerſæ milítiæ cœli: & combuſſit ea foris Jerúſalem in convalle Cedron, & tulit púlverem eórum in Bethel. Et delévit arúſpices, quos poſúerant reges Juda ad ſacrificandum in excelſis per civitátes Juda, & in circúitu Jerúſalem; & eos qui adolébant incenſum Baal, & Soli,

juſta decernunt: per me príncipes ímperant, & potentes decernunt juſtítiam. Ego diligentes me díligo; & qui manè vígilant ad me, invénient me.

℟. Nonne Dóminus abyſſum. 278.

CANON.

Ex Concílio Tridentíno.
Anno 1563. *de Reform. in Proem.*

CUm próprie Epiſcopórum munus ſit ſubditórum ómnium vítia redargúere, hoc illis præcípuè cavendum erit ne Clérici, præſertim ad animárum curam conſtitúti, criminóſi ſint, neve inhoneſtam vitam, ipſis conniventibus, ducant.

FERIA QUARTA.

De Parábolis Salomónis.
Lectio j. Cap. 10.

FIlius ſápiens lætíficat patrem; fílius verò ſtultus mœſtítia eſt matris ſuæ. Nihil prodérunt theſauri impietátis; juſtítia verò liberábit à morte. Non afflíget Dóminus fame ánimam juſti, & insídias impiórum ſubvertet. Egeſtátem operáta eſt manus remiſſa; manus autem fórtium divítias parat. Qui nítitur mendáciis, hic paſcit ventos; idem autem ipſe ſéquitur aves volantes. Qui cóngregat in meſſe, fílius ſápiens eſt; qui autem ſtertit æſtáte, fílius confuſiónis.

℟. Beátus homo qui invénit. 275.

Lectio ij.

BEnedíctio Dómin
caput juſti; os
impiórum óperit in
Memória juſti cum
bus; & nomen im
putreſcet. Sápiens cor
cepta ſúſcipit; ſtultu
tur lábiis. Qui ámbul
plíciter, ámbulat co
ter: qui autem deprá
ſuas, manifeſtus eri
ánnuit óculo, dabit
rem; & ſtultus lábiis
rábitur. Vena vitæ, o
& os impiórum ópe
quitátem. Odium ſúſc
xas; & univerſa delic
rit cáritas.

℟. Vani ſunt. 27

Lectio iij.

IN lábiis ſapientis
tur ſapiéntia: &
dorſo ejus qui índige
Sapientes abſcondun
tiam: os autem ſtult
ſióni próximum eſt
ſtántia dívitis, urbs
dinis ejus: pavor pau
egeſtas eórum. Opus
vitam; fructus auten
ad peccátum. Via vi
ſtodienti diſciplínam
tem increpatiónes re
errat. Abſcondunt
lábia mendácia: qui
contuméliam, insípi
In multilóquio non
peccátum: qui aute
derátur lábia ſua, pru
ſimus eſt. Argentu
ctum, lingua juſti;
tem impiórum pro
Lábia juſti erúdiun
mos; qui autem indo

ſtâte morien-

loquendi pári-

I O N.
Mediolanenſi
urto.
Part. 1. Tit.
iſcopis.
iſcopórum, Ec-
ptibus ſuſten-
ibuſque mini-
educáta, céte-
eſſe debet ad
Chriſtianárum
amobrem ejúſ-
prælúceat vitæ
templis.

QUINTA.
s Salomónis.
Cap. 11.
lóſa, abominá-
ad Dóminum;
s æquum, vo-
Ubi fúerit ſu-
it & contumé-
m eſt humíli-
iéntia. Simplí-
. díriget eos;
o perverſórum
Non próde-
in die ultió-
utem liberábit
ítia ſimplicis
jus; & in im-
rruet ímpius.
rum liberábit
ſídiis ſuis ca-
. Mórtuo hó-
nulla erit ultrà
tátio ſollicitó-
Juſtus de an-
s eſt; & tra-
pro eo.
. 277.

Lectio ij. Cap. 14.

EST via quæ vidétur hómini juſta; noviſſima autem ejus dedúcunt ad mortem. Riſus dolóre miſcébitur, & extréma gáudii luctus óccupat. Viis ſuis replébitur ſtultus, & ſuper eum erit vir bonus. Innocens credit omni verbo: aſtútus conſíderat greſſus ſuos. Fílio dolóſo nihil erit boni; ſervo autem ſapienti próſperi erunt actus, & dirigétur via ejus. Sápiens timet, & declínat à malo; ſtultus tránſilit, & confídit. Impátiens operábitur ſtultítiam; & vir verſútus odióſus eſt.

℟. Vanitátem & verba mendácia. 277.

Lectio iij. Cap. 14. & 15.

QUi calumniátur egéntem, éxprobrat factóri ejus; honórat autem eum, qui miſerétur páuperis. In malítia ſua expellétur ímpius; ſperat autem juſtus in morte ſua. In corde prudéntis requiéſcit ſapiéntia, & indoctos quoſque erúdiet. Juſtítia élevat gentem; míſeros autem facit pópulos peccátum. Acceptus eſt regi miniſter intélligens: iracúndiam ejus inútilis ſuſtinébit. Reſpónſio mollis frangit iram: ſermo durus ſúſcitat furórem. Lingua ſapiéntium ornat ſciéntiam: os fatuórum ebullit ſtultítiam. In omni loco óculi Dómini contemplantur bonos & malos. Lingua placábilis, lignum vitæ; quæ autem im-

moderáta eſt, cónteret ſpíritum.

℟. Nonne Dóminus abyſſum. 280.

CANON.

Ex Concílio Tridentíno.

Anno 1563. *Seſſ.* 25. *de Reform.* C. 1.

NOn ſolùm jubet ſancta Synodus ut Epíſcopi modeſtâ ſuppelléctili & menſâ, ac frugâli victu contenti ſint; verùm étiam in réliquo vitæ génere, ac totâ ejus domo cáveant ne quid appáreat quod à ſancto hoc inſtitúto ſit aliénum, quodque non ſimplicitátem, Dei zelum, ac vanitátum contemptum præ ſe ferat.

FERIA SEXTA.

De Parábolis Salomónis.

Lectio j. Cap. 16.

SPirítuum ponderátor eſt Dóminus. Revéla Dómino ópera tua, & dirigentur cogitatiónes tuæ. Univerſa propter ſemetipſum operátus eſt Dóminus, ímpium quoque ad diem malum. Abominátio Dómini eſt omnis árrogans; etiamſi manus ad manum fúerit, non eſt ínnocens. Inítium viæ bonæ, fácere juſtítiam; accepta eſt autem apud Deum magìs, quàm immoláre hóſtias. Miſericórdiâ & veritáte redímitur iníquitas; & in timóre Dómini declinátur à malo. Cùm placúerint Dómino viæ hóminis, inimícos quoque ejus convertet ad pacem. Mélius eſt parum cum juſtítia, quàm multi fructus cum iniquitáte.

℟. Beátus. 275.

Lectio ij. Cap. 16. & 17.

HOmo perverſus ſúſcitat lites; & verbóſus ſéparat príncipes. Vir iníquus lactat amícum ſuum, & ducit eum per viam non bonam. Qui attónitis óculis cógitat prava, mordens lábia ſua pérficit malum. Coróna dignitátis ſenectus, quæ in viis juſtítiæ reperiétur. Mélior eſt pátiens viro forti; & qui dominátur ánimo ſuo, expugnatóre úrbium. Sortes mittuntur in ſinum, ſed à Dómino temperantur. Mélior eſt buccella ſicca cum gáudio, quàm domus plena víctimis cum júrgio. Servus ſápiens dominábitur fíliis ſtultis, & inter fratres hæreditátem dívidet. Sicut igne probátur argentum, & aurum camíno; ita corda probat Dóminus.

℟. Vani ſunt. 276.

Lectio iij. Cap. 18.

OCcaſiónes quærit qui vult recédere ab amíco: omni témpore erit exprobrábilis. Non récipit ſtultus verba prudéntiæ, niſi ea díxeris quæ verſantur in corde ejus. Impius, cùm in profundum vénerit peccatórum, contemnit; ſed ſéquitur eum ignomínia & oppróbrium. Aqua profunda verba ex ore viri: & torrens redundans fons ſapiéntiæ. Accípere perſónam ímpii non eſt bonum, ut declínes à veritáte judícii.

ti miſcent ſe rixis :
ı júrgia próvocat.
contrítio ejus, &
ius ruína ánimæ
ba bilinguis quaſi
, & ipſa pervéniunt
interióra ventris.
em loquendi pári-
.

A N O N.
ſilio Aquiſgranenſi.
816. *Lib.* 1.
Can. 138.
et Eccléſiæ Prælá-
ut de congregatió-
ommiſſa tales éli-
i teſtimónii fratres,
s ónera regíminis
oſſint partíri. Qui-
n talem cónferant
m, ut vice illórum
s, & inobedientes
cenſúrá corrípere,
entes hortando ad
váleant provocá-

B B A T O.
ábolis Salomónis.
j. Cap. 22.
érbium eſt : Ado-
ens juxta viam ſuá;
m cùm ſenúcrit,
éiet ab ea. Dives
us ímperat; & qui
nútuum, ſervus eſt
tis. Qui ſéminat ini-
, metet mala ; &
e ſuæ conſummábi-
pronus eſt ad miſe-
m, benedicétur; de
enim ſuis dedit páu-
ctóriam & honórem
qui dat múnera; áni-
tem aufert accipién-
jice deriſórem, &

exíbit cum eo júrgium, ceſſabuntque cauſæ & contuméliæ. Qui díligit cordis mundítiam, propter grátiam labiórum ſuórum habébit amícum regem. Oculi Dómini cuſtódiunt ſciéntiam; & ſupplantantur verba iníqui. Dicit piger : Leo eſt foris, in médio plateárum occidendus ſum. Fóvea profunda os aliénæ : cui irátus eſt Dóminus, íncidet in eam. Stultítia colligáta eſt in corde púeri ; & virga diſciplínæ fugábit eam.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟. *ſumentur ex II. Nocturno Dominicæ præcedentis.*]

Lectio ij. Cap. 26. & 27.

QUi fodit fóveam, íncidet in eam : & qui volvit lápidem, revertétur ad eum. Lingua fallax non amat veritátem; & os lúbricum operátur ruínas. Ne gloriéris in cráſtinum, ignórans quid ſuperventúra páriat dies. Laudet te aliénus, & non os tuum; extráneus, & non lábia tua. Grave eſt ſaxum, & oneróſa aréna ; ſed ira ſtulti utróque grávior. Ira non habet miſericórdiam, nec erumpens furor : & ímpetum concitáti ferre quis póterit ? Mélior eſt manifeſta corréptio, quàm amor abſcónditus. Melióra ſunt vúlnera diligentis, quàm fraudulenta óſcula odientis. Anima ſaturáta calcábit favum ; & ánima eſúriens étiam amárum pro dulci ſumet.

Lectio iij. Cap. 29.

ERudi filium tuum, & refrigerábit te, & dabit delícias ánimæ tuæ. Cùm prophetía defécerit, diſſipábitur pópulus: qui verò cuſtódit legem, beátus eſt. Servus verbis non poteſt erudíri; quia quod dicis intélligit, & reſpondére contemnit. Vidiſti hóminem velócem ad loquendum? ſtultítia magis ſperanda eſt, quàm illíus corréptio. Qui delicátè à pueritia nutrit ſervum ſuum, póſteà ſéntiet eum contumácem. Vir iracundus próvocat rixas: & qui ad indignandum fácilis eſt, erit ad peccandum proclívior. Superbum ſéquitur humílitas; & húmilem ſpíritu ſuſcípiet glória. Qui cum fure partícipat, odit ánimam ſuam, adjurantem audit, & non índicat. Qui timet hóminem, citò córruet: qui ſperat in Dómino, ſublevábitur. Multi requírunt fáciem príncipis; & judícium à Dño egréditur ſingulórum. Abominantur juſti virum ímpium; & abominantur ímpii eos qui in recta ſunt via. Verbum cuſtódiens fílius, extra perditiónem erit.

CANON.

Ex Concílio Aquiſgranenſi. *An.* 816. *L.* 1. *Can.* 138.

VIcárii Prælatórum ſicut álios præcédunt magiſtério, ita nimírum innocentis vitæ informent exemplo; ut juxta Apóſtolum exemplo ſint céteris, in verbo, in converſati caritáte, in fide, in

Ad Magníficat. *A*

Cùm eſſet ſapientíſſ cleſiaſtes, dócuit póp conſcripſit ſermónc ſimos, ac veritáte *Eccleſ.* 12.

Oratio, ut infrà ad

DOMINIC

poſt Pentecoſt

IN I. NOCTU

Incipit liber Eccl

Lectio j. Ca

VErba Eccleſi lii David, r rúſalem. Vá nitátum, dixit Eccl vánitas vanitátum, nia vánitas. Quid h plius homo de univ bóre ſuo, quo lab ſole? Generátio p & generátio ádven autem in æternum ſt tur ſol, & óccidit, cum ſuum revértitu que renaſcens, gy merídiem, & flec aquilónem. Luſtrans ſa in circúitu pergit & in círculos ſuos tur. Omnia flúmina in mare, & mare dundat: ad locum éxeunt flúmina re tur, ut íterùm fluar

℞. Beátus homo.

Lectio ij.

CUnctæ res diffíci poteſt eas ho plicáre ſermóne. N rátur óculus viſu; n audítu implétur. quod fuit? ipſum

Quid eſt quod
? ipſum quod fa-
ſt. Nihil ſub ſole
ec valet quiſquam
œ hoc recens eſt ;
præceſſit in ſécu-
unt ante nos. Non
n memória ; ſed
i quidem quæ pó-
ſunt, erit recor-
d eos qui futúri
víſſimo.
i ſunt. 276.

Lectio iij.

cleſiaſtes fui rex
in Jerúſalem : &
n ánimo meo quæ-
veſtigáre ſapienter
ous quæ fiunt ſub
nc occupatiónem
dedit Deus fíliis
., ut occuparentur
di cuncta quæ fiunt
& ecce univerſa
t afflíctio ſpíritûs.
difficile corrigun-
ſtultórum infinítus
rus. Locútus ſum
meo, dicens : Ecce
ffectus ſum, & præ-
ies ſapiéntiá, qui
nte me in Jerúſa-
nens mea contem-
multa ſapienter, &
edíque cor meum ut
udéntiam atque do-
, erroreſque & ſtul-
& agnóvi quòd in
ue eſſet labor &
píritûs; eò quòd in
piéntia multa ſit in-
; & qui addit ſcién-
idit & labórem.
nem loquendi pári-
i.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Serm. 2. contra Concubin. Tom. 4. edit. Pariſ. 1621.

Lectio iv.

SAlomon cùm ſeculárium rerum concupiſcéntiá tenerétur, magnas eas & admirandas putábat, multùmque in eis labóris & ſollicitúdinis inſumébat ; magníficas ædificando domos, copióſum coacervando aurum, congregando cantórum choros, vária génera miniſtrórum menſæ & popínæ, quærendo ánimæ ſuæ voluptátem ab hortórum & córporum formoſórum grátiá, & omnem, ut ita dicam, oblectatiónis & refrigérii viam ſectando. At ubi inde ad ſe reverſus, & quaſi ex umbróſa quadam abyſſo ad lumen veræ ſapiéntiæ reſpícere váluit, tunc ſublímem illam & cœlis dignam emíſit vocem : Vánitas vanitátum, & ómnia vánitas. Hanc & vos, & hâc ſublimiórem, ſi voluéritis, efferétis ſenténtiam de intempeſtíva hac voluptáte, ſi aliquantiſper à mala conſuetúdine vos ſequeſtravéritis.

℟. Dómine. 277.

Lectio v.

QUamvis autem à Salomóne séculis ſuperióribus non tam multa ſapiéntiæ exigebátur diligéntia ; neque enim delícias lex vetus prohibébat, neque áliis frui ſupervácuis dicébat va-

num : áttamen, & ſic ſe habéntibus rebus, in ipſis contuéri licébit quàm viles & vanitáti obnóxiæ res ſint. Nos verò ad majórem vocári vitam, & ad excelléntius faſtígium aſcéndimus, & in majóribus exercémur palæſtris : & quid áliud, quàm quòd, ſicut ſupernæ Virtútes intellectuáles & incorpóreæ illæ, vitam inſtitúere jubémur ?

℞. Vanitátem. 277.

Lectio vj.

ITaque licèt parva voluptas ſit, opponátur ei vermis perpétuus, ténebræ exterióres, ignis inextinguíbilis, tribulátio, angúſtia, ſtridor déntium, víncula inſolubília. Hæc ſicut in tábula proponámus ante óculos, reſiliamuſque à pernicióſo graviſſimóque morbo, ut cum fulgéntibus corónis hinc migrémus, & poſsímus líbero ore ad Chriſtum dícere : Propter te & glóriam tuam, & familiaritátes contémpſimus, & voluptáti imperávimus, & ánimam noſtram afflíximus, & electis amícis, te, amorémque tuì rebus ómnibus præpoſúimus. Sic enim lucrábimur noſmetipſos, lucrábimur eos qui ſcandalizantur, & cum ipſis Martyribus collocábimur, primóque in órdine eórum qui hoc máximo certámine vicérunt, & fórtiter cruciátus tulérunt.

℞. Nonne Dóminus abyſſum. 278.

IN III. NOCTURN

Léctio ſancti Evangéli cundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 1

IN illo témpore ; Dixi ſus ad quoſdam qui i confidébant tanquam ſti, & aſpernabantur ros, parábolam iſtam : hómines aſcendérunt templum ut orárent ; Pharifæus, & alter Pub nus. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſ Epíſcopi.

Enarr. 2. *in Pſ.* 31. *n.*

QUi vult fortis eſſe lut præſúmens de & jactans mérita qualiacumque illa ſint, símilis Phariſæo illi, quod à Deo ſe dicébat a piſſe, ſuperbè tamen ja bat. Grátias, inquit, Atténdite, fratres mei, le genus ſupérbiæ com det Deus : verè quale p ſubintráre juſto hómi quale poteſt ſubrépere é bonæ ſpei viro. Grátias dicébat. Ergo cùm dicé Grátias tibi, fatebátu illo ſe accepiſſe quod h bat. Quid enim habes non accepiſti ? Ergo, tias tibi ago, dixit : Gr tibi ago, quia non ſum céteri hómines, raptó injuſti, adúlteri, ſicut & blicánus iſte. Unde erg perbus ? Non quia de ſuis Deo grátias agébat quia ſuper álterum ſe de ſis bonis extollébat.

℞. Múnera prava ſuſc

Dóminus. *Eccli.* 35.

Lectio viij.

udite, fratres : nam
de cœperit dícere ſi-
inem ipſam Dómi-
vangeliſta præmíſit.
um Chriſtus dixiſſet,
niens Fílius hóminis
e fidem in terra? &
terent quidam hæré-
i attendentes & pu-
quaſi lapſum totum
m, (omnes enim
i in paucis & in par-
) jactárent ſe quòd in
nánſerit quod de toto
perſerit : ibi ſtatim,
Dóminus, Putas vé-
ílius hóminis invé-
em in terra? ſubjécit
liſta : Dixit autem &
dam qui ſibi juſti vi-
ur & ſpernébant cé-
ſimilitúdinem hanc :
a Phariſæus & Publi-
renérunt in templum
& cétera quæ no-

Sed unde ſuperbus? Quia ſpernébat céteros. Unde probas? In ipſis verbis. Quómodò? Phariſæus, inquit, ille contempſit de longè ſtantem, cui Deus confitenti propinquábat. Publicánus, inquit, de longinquo ſtabat; ſed Deus ad illum de longinquo non ſtabat. Quare Deus ab illo de longinquo non ſtabat? Quia álio loco dícitur : Prope eſt Dóminus his qui obtrivérunt cor. Vidéte ſi Publicánus iſte obtríverat cor; & ibi vidébitis quia prope eſt Dóminus his qui obtrivérunt cor. Publicánus autem de longinquo ſtabat, & neque volébat ad cœlum óculos ſuos leváre, ſed percutiébat pectus ſuum. Túnſio pectóris, obtrítio cordis. Quid dicébat tundens pectus? Deus, propítius eſto mihi peccatóri. Et quid ſenténtiæ Dóminus? Amen dico vobis, deſcendit juſtificátus de templo Publicánus

mum ſuâ juſtificátus. ℣. Oratio humiliantis ſe non diſcédet, donec Altíſſimus aſpíciat; & Dóminus non elongábit. * Dico vobis. Glória Patri. † Deſcéndit. *Luc.* 18. *Eccli.* 35.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Publicánus percutiébat pectus ſuum, dicens: Deus, propítius eſto mihi peccatóri. *Luc.* 18.

Oratio.

Deus, qui omnipoténtiam tuam parcendo máximè & miſerando maniféſtas: multíplica ſuper nos miſericórdiam tuam, ut ad tua promiſſa currentes, cœléſtium bonórum fácias eſſe conſortes; Per.

CANON.

Ex Concílio Turonenſi tértio.

Anno 813. *Can.* 37.

Sciendum eſt quòd, exceptis diébus Domínicis, & illis ſolemnitátibus quibus & univerſális Eccléſia ob recordatiónem Domínicæ Reſurrectiónis ſtando ſolet oráre, fixis in terra génibus, ſupplíciter Dei cleméntiam nobis profutúram, noſtrorumque críminum indulgéntiam depoſcendum eſt: cujus rei in Evangélio ipſe Dóminus nobis dedit exemplum. Sed & Stéphanum mártyrem, & Apóſtolum Paulum éadem feciſſe liber Actuum Apoſtolórum teſtis eſt: ex quibus intélligi datur oportére Chriſtiánum humíliter ad terram proſterni, ne

fortè illi dicátur: C
perbis, terra & cin
Ad Magníficat. *An*
Omnis qui ſe exaltat
liábitur; & qui ſe hu
exaltábitur. *Luc.* 18
FERIA SECU
De libro Eccleſia
Lectio j. Ca
Supergreſſus ſum
omnes qui ante
runt in Jeruſale
piéntia quoque perſe
mecum: & ómnia
ſideravérunt óculi me
negávi eis; nec proh
meum quin omni vo
fruerétur, & oblectá
his quæ præparáveri
hanc ratus ſum parte
ſi úterer labóre meo
que me convertiſſem
verſa ópera quæ
manus meæ, & ad
in quibus fruſtrà ſudá
vidi in ómnibus va
& afflictiónem ánimi
hil permanére ſub ſol
ſívi ad contemplandu
piéntiam, erroréſque
títiam. Quid eſt, i
homo, ut ſequi poſſit
factórem ſuum? Et v
tantùm præcéderet ſ
ſtultítiam, quantùm
lux à ténebris.
℟. Beátus homo,
Lectio ij. Ca
Quid habet ámp
mo de labóre ſ
di afflictiónem qua
Deus fíliis hóminum
ſtendantur in ea. Cu
cit bona in témpore
mundum trádidit di

ſecit Deus, perſevé-
perpétuum; non póſ-
is quidquam áddere
erre, quæ fecit Deus
átur. Quod factum
m pérmanet: quæ
nt, jam fuérant; &
ſtaurat quod ábiit.
b ſole in loco judícii
m, & in loco ju-
iquitátem. Et dixi in
eo: Juſtum & im-
dicábit Deus, &
omnis rei tunc erit.
ani ſunt. 276.

xij. Cap. 4.

i me ad ália, & vidi
ímnias quæ ſub
untur, & lácrymas
ium, & néminem
órem; nec poſſe re-
eórum violéntiæ,
m auxílio deſtitú-
laudávi magis mór-
im viventes; & fe-
utróque judicávi,
dum natus eſt, nec
la quæ ſub ſole fiunt.
contemplátus ſum

res, ex obſervátâ Eccleſiáſticæ diſciplínæ perfectiùs régulâ nominári mereantur; à quibus céteros ſtúdium & amórem, ac tanquam régulam cultûs divíni non pígeat accípere.

FERIA TERTIA.

De libro Eccleſiaſtæ.

Lectio j. Cap. 4. & 5.

Cuſtódi pedem tuum ingrédiens domum Dei, & appropinqua ut áudias. Multò enim mélior eſt obediéntia, quàm ſtultórum víctimæ, qui néſciunt quid fáciunt mali. Ne témerè quid loquáris, neque cor tuum ſit velox ad proferendum ſermónem coram Deo. Deus enim in cœlo, & tu ſuper terram; idcirco ſint pauci ſermónes tui. Multas curas ſequuntur ſómnia, & in multis ſermónibus inveniétur ſtultítia. Si quid vovíſti Deo, ne moréris réddere; díſplicet enim ei infidélis & ſtulta promíſſio;

Lectio ij.

UBi multa ſunt ſómnia, plúrimæ ſunt vanitátes, & ſermónes innúmeri: tu verò Deum time. Si víderis calúmnias egenórum, & violenta judícia, & ſubverti justítiam in província, nón miréris ſuper hoc negótio; quia excelſo excélſior eſt álius, & ſuper hos quoque eminentióres ſunt álii, & inſuper univerſæ terræ rex ímperat ſervienti. Avárus non implébitur pecúniâ; & qui amat divítias, fructum non cápiet ex eis: & hoc ergo vánitas. Ubi multæ ſunt opes, multi & qui cómedunt eas. Et quid prodeſt poſſeſſóri, niſi quòd cernit divítias óculis ſuis? Dulcis eſt ſomnus operanti, ſive parùm, ſive multùm cómedat: ſatúritas autem dívitis non ſinit eum dormíre.

℟. Vanitátem. 277.

Lectio iij. Cap. 6.

EST & áliud malum quod vidi ſub ſole, & quidem frequens apud hómines: Vir cui dedit Deus divítias, & ſubſtántiam, & honórem, & nihil deeſt ánimæ ſuæ ex ómnibus quæ déſiderat: nec tríbuit ei poteſtátem Deus, ut cómedat ex eo; ſed homo extráneus vorábit illud. Hoc vánitas & miſéria magna eſt. Si genúerit quíſpiam centum líberos, & víxerit multos annos, & plures dies ætátis habúerit, & ánima illíus non utátur bonis ſubſtántiæ ſuæ, ſepulturâque

carcat; de hoc ego pr... tio quòd mélior illo fu... tívus. Fruſtrà enim ... & pergit ad ténebra... oblivióne delébitur ... ejus. Non vidit ſolem ... que cognóvit diſtántia... ni & mali, etiamſi ... míllibus annis víxeri... non fúerit perfrúitus ... Nonne ad unum locum ... perant ómnia? Omn... bor hóminis in ore ... ſed ánima ejus non ... bitur.

℟. Nonne Dóminus

C A N O N.

Ex Concílio Burdig...

Ann. 1624. *de Cano...*

DEcet Metropoli... Eccléſiam, & ál... thedráles, eas perſó... gravitáte ac ſciénti... mendátas, ad Cano... elígere & aſſúmere; u... corpus Capítuli coal... ſenatus Epiſcopórum ... consílium accerſant, ... dici poſſit,

FERIA QUA...

De libro Eccleſia...

Lectio j. Ca...

QUid neceſſe eſt ... majóra ſe qu... cùm ignóret qu... dúcat ſibi in vita ſua, ... ro diérum peregrin... ſuæ, & témpore quo ... umbra prætererit? Au... póterit indicáre qu... eum futúrum ſub ſ... Mélius eſt nomen b... quàm unguenta pret... dies mortis die nati... Mélius eſt ire ad ...

quàm ad domum
i : in illa enim finis
um admonétur hó-
, & vivens cógitat
ſtrum ſit. Mélior eſt
; quia per triſtítiam
corrígitur ánimus
entis. Cor ſapién-
ſi triſtítia eſt, & cor
m ubi lætítia. Mélius
piente córripi, quàm
m adulatióne décipi;
at ſónitus ſpinárum
m ſub olla, ſic riſus
ſed & hoc vánitas.
ia conturbat ſapien-
t perdet robur cordis

éctus homo. 275.

Lectio ij.

lior eſt pátiens arro-
ante. Ne ſis velox ad
ſum ; quia ira in ſinu
equieſcit. Ne dicas :
utas cauſæ eſt quòd
émpora melióra fué-
a nunc ſunt? Stulta
t hujuſcémodi inter-
. Utílior eſt ſapién-
divítiis, & magis
vidéntibus ſolem.
nim prótegit ſapién-
rótegit pecúnia. Hoc
lus habet erudítio &
a, quòd vitam trí-
oſſeſſóri ſuo. Conſí-
ra Dei, quòd nemo
orrígere quem ille
rit. In die bona frúe-
s, & malam diem
. Sicut enim hanc,
llam fecit Deus ; ut
éniat homo contra
tas querimónias.
ani ſunt. 276.

Lectio iij.

NOli eſſe juſtus multùm ; neque plus ſápias quàm neceſſe eſt, ne obſtupeſcas. Ne ímpiè agas multùm ; & noli eſſe ſtultus, ne moriáris in témpore non tuo. Bonum eſt te ſuſtentáre juſtum, ſed & ab illo ne ſubtrahas manum tuam ; quia qui timet Deum, nihil négligit. Sapiéntia confortávit ſapientem ſuper decem príncipes civitátis. Non eſt enim homo juſtus in terra, qui fáciat bonum, & non peccet. Sed & cunctis ſermónibus qui dicuntur, ne accómmodes cor tuum ; ne fortè áudias ſervum tuum maledicentem tibi : ſcit enim conſciéntia tua quia & tu crebrò maledixiſti áliis.

℟. Finem. 276.

CANON.

Ex Concílio Colonienſi.

Anno 1534. *P.* 5. *Can.* 13.

QUàm à vero aberrant qui exíſtimant ſeſe non alicújus offícii exercendi, ſed quiétis & inértiæ tantùm causâ Canonicátus eſſe adeptos? perinde atque ſatis ſit paucis quibuſdam Cléricis ádmodùm ignáris, ténui prétio conductis, curam divíni Offícii committi.

FERIA QUINTA.

De libro Eccleſiaſtæ.

Lectio j. Cap. 8.

DEdi cor meum in cunctis opéribus quæ fiunt ſub ſole. Interdum dominátur homo hómini in malum ſuum. Vidi

impios ſepultos: qui étiam cum adhuc víverent, in loco ſancto erant, & laudabántur in civitáte quaſi juſtórum óperum; ſed & hoc vánitas eſt. Etenim quia non profertur citò contra malos ſenténtia, abſque timóre ullo fílii hóminum perpetrant mala. Attamen peccátor ex eo quod cénties facit malum, & per patiéntiam ſuſtentátur, ego cognóvi quòd erit bonum timéntibus Deum, qui verentur fáciem ejus. Non ſit bonum ímpio, nec prolongéntur dies ejus; ſed quaſi umbra tránſeant qui non timent fáciem Dómini. Eſt & ália vánitas, quæ fit ſuper terram. Sunt juſti quibus mala provéniunt, quaſi ópera égerint impiórum: & ſunt ímpii qui ita ſecúri ſunt, quaſi juſtórum facta hábeant. Sed & hoc vaníſſimum júdico.

℟. Dómine. 277.

Lectio iij. Cap. 9.

OMnia hæc tractávi in corde meo, ut curióſè intellígerem: Sunt juſti atque ſapiéntes, & ópera eórum in manu Dei: & tamen neſcit homo utrùm amóre, an ódio dignus ſit; ſed ómnia in futúrum ſervantur incerta, eò quòd univérſa æquè evéniant juſto & ímpio, bono & malo, mundo & immundo, immolanti víctimas, & ſacrifícia contemnenti. Sicut bonus, ſic & peccátor: ut perjúrus, ita & ille
qui verum déjerat. I
péſſimum inter ómn
ſub ſole fiunt, quia
cunctis evéniunt. U
corda filiórum hó
impleántur malítiá, &
tempu in vita ſua;
hæc ad ínferos dedu
Nemo eſt qui ſemper
& qui hujus rei hábea
ciam.

℟. Vanitátem. 27

Lectio iiij.

HAnc quoque ſu
vidi ſapiéntiam
probávi máximam:
parva, & pauci in e
venit contra eam re
gnus, & vallávit ea
truxitque munitióne
gyrum, & perfécta e
dio. Inventúſque eſt
vir pauper & ſápien
liberávit urbem per
tiam ſuam, & nullus
ceps recordátus eſt h
illíus páuperis. Et di
ego melióre eſſe
tiam fortitúdine: q
dò ergo ſapiéntia p
contempta eſt, & ver
non ſunt audíta? Ve
piéntium audiúntur i
tio, pluſquàm clamo
cipis inter ſtultos. Mé
ſapiéntia, quàm arm
lica; & qui in uno pe
rit, multa bona per

℟. Nonne. 278.

CANON

Ex Concílio Aquiſgr
Anno 816. *Lib.* I. C

CAnónici laudes I
communiter perſol
pro ſuis, populorumq

olatiónibus vivunt ,
, Dóminum exórent.
quoque , juxta Apó-
primùm ómnium ab
obſecratiónes , ora-
poſtulatiónes & gra-
ctiónes , pro ómni-
iínibus , pro régibus ,
bus qui in ſublimitá-

IA SEXTA.
libro Eccleſiaſtæ.
Cap. 10.
t ſapientis in déxte-
era ejus , & cor ſtulti
n ſiniſtra illíus. Sed
ia ſtultus ámbulans ,
ſe inſípiens ſit , om-
tos æſtimat. Si ſpí-
oteſtátem habentis
rit ſuper te , locum
dimíſeris ; quia cu-
ciet ceſsáre peccáta
. Eſt malum quod
ſole , quaſi per er-
grédiens à fácie prín-
ɔóſitum ſtultum in
e ſublími , & díví-
ſre deorſum. Vidi
i equis , & prínci-
ulantes ſuper terram
os.
tus homo. 275.
Lectio ij.
fodit fóveam , inci-
in eam ; & qui diſ-
em , mordébit eum
Qui transfert lápi-
ligétur in eis ; & qui
ligna , vulnerábitur
i retúſum fúerit fer-
hoc non ut priùs ,
tatum fúerit , multo
xacuétur ; & poſt
ur ſequétur ſapién-
tia. Si mórdeat ſerpens in ſiléntio , nihil eò minus habet qui occultè détrahit. Verba oris ſapientis grátia : & lábia inſipientis præcipitábunt eum. Inítium verbórum ejus ſtultítia , & noviſſimum oris illíus error péſſimus. Stultus verba multíplicat. Ignorat homo quid ante ſe fúerit : & quid poſt ſe futúrum ſit quis ei póterit indicáre ?

℟. Vani ſunt. 276.

Lectio iij.

VÆ tibi , terra , cujus rex puer eſt , & cujus príncipes manè cómedent. Beata terra , cujus rex nóbilis eſt , & cujus príncipes veſcuntur in témpore ſuo ad reficiendum , & non ad luxúriam. In pigrítiis humiliábitur contignátio ; & in infirmitáte mánuum perſtillábit domus. In riſum fáciunt panem & vinum , ut epuléntur viventes ; & pecúniæ obédiunt ómnia. In cogitatióne tua regi ne détrahas , & in ſecréto cubículi tui non maledíxeris díviti ; quia & aves cœli portábunt vocem tuam ; & qui habet pennas , annuntiábit ſenténtiam.

℟. Finem. 276.

CANON.

Ex Concílio Colonienſi.

Anno 1536. *Part.* 2. *C.* 13.

UTinam optando à Deo óptimo máximo conſequi poſſimus , ne quiſquam lucri causâ divínis intereſſet , alióqui non acceſſúrus ſacra , véluti quem num-

mi magis quàm Dei amor in templum trahit, quæſtum pietátem eſſe putantem; qui non dúbio ex eórum número eſt, de quibus Iſaías ait: Omnes díligunt múnera, ſequuntur retributiónes.

SABBATO.

De libro Eccleſiaſtæ.

Lectio j. Cap. 11.

MItte panem tuum ſuper tranſeuntes aquas; quia poſt témpora multa invénies illum. Da partem ſeptem, necnon & octo; quia ignóras quid futúrum ſit mali ſuper terram. Si replétæ fúerint nubes, imbrem ſuper terram effundent. Si cecíderit lignum ad auſtrum, aut ad aquilónem, in quocúmque loco cecíderit, ibi erit. Qui obſervat ventum, non ſéminat: & qui consíderat nubes, nunquam metet. Quómodò ignóras quæ ſit via ſpíritûs, & quâ ratióne compingantúr oſſa in ventre prægnantis; ſic neſcis ópera Dei qui fábricátor eſt ómnium. Manè ſémina ſemen tuum, & véſpere ne ceſſet manus tua; quia neſcis quid magìs oriátur, hoc aut illud: & ſi utrumque ſimul, mélius erit.

[*Si fiat de Sabbato*, ℞℞℞. *ſumentur ex II. Nocturno Dominica IX.* 277.]

Lectio ij. Cap. 12.

MEmento Creatóris tui in diébus juventútis tuæ, ántequàm véniat tempus afflictiónis, & appropinquent anni, de quib[...] cas: Non mihi placer[...] tequàm tenebreſcat ſ[...] lumen, & luna, & ſte[...] revertantur nubes po[...] viam; quando com[...] buntur cuſtódes dom[...] nutábunt viri fortiſſi[...] otióſæ erunt molentes [...] núto número, & te[...] cent videntes per f[...] na; & claudent óſtia [...] téa, in humilitáte vo[...] lentis, & conſurgent [...] cem vólucris; & ob[...] cent omnes fíliæ cár[...] Excelſa quoque timéb[...] formidábunt in via: [...] amygdalus, imping[...] locuſta, diſſipábitur cá[...] quóniam ibit homo [...] mum æternitátis ſuæ, [...] cuíbunt in platéa pl[...] tes. Antequàm rump[...] níčulus argénteus, & [...] rat vitta áurea, & c[...] tur hydria ſuper font[...] confringátur rota ſu[...] ſternam, & revertát[...] vis in terram ſuam [...] erat, & ſpíritus réd[...] Deum qui dedit illu[...]

Lectio iij.

VAnitas vanitátum Eccleſiaſtes, & vánitas. Cùmque e[...] pientíſſimus Eccleſiaſt[...] cuit pópulum, & en[...] quæ féceratː & inveſ[...] compóſuit parábolas [...] Quæſívit verba util[...] conſcripſit ſermónes [...] ſimos, ac veritáte [...] Verba ſapiéntium ſi[...] muli, & quaſi clavi i[...]

ſunt per magiſtró-
ſilium data ſunt à
mo: His ámpliùs,
e requíras. Faciendi
ros nullus eſt finis;
que meditátio, car-
tio eſt. Finem lo-
páriter omnes audiá-
:um time, & man-
a obſerva; hoc eſt
mnis homo. Et cun-
fiant, addúcet Deus
ium pro omni erráto,
num, ſive malum

; A N O N.
cilio Aquiſgranenſi.
o 816. C. 141.
ónici amóri Chriſti
iil præpónant, cari-
non derelinquant,
o ſecundùm canóni-
nſtitutiónem obtém-
, irreprehenſibíliter
Senióres ſpirituáliter
s díligant: junióres
m obſéquium dignū
int. Doctióres minùs
nequáquam ſe præfe-
d magis eos cum cari-
ſficent; neque hi qui
ite géneris aut virtú-
nis pollent, céteris
de ſuperextollant.
lagníficat. *Ant.* 1. *D.*
piéntiam ſanáti ſunt
que placuérunt tibi,
e, à princípio. *Sap.* 9.
Oratio.
nípotens ſempitérne
eus, qui abundántiâ
s tuæ & mérita ſúp-
excédis & vota:
e ſuper nos miſericór-
nam, ut dimittas quæ
conſciéntia métuit, & adjí-
cias quod orátio non præſú-
mit; Per Dóminum.

DOMINICA XI.
poſt Pentecoſten.
IN I. NOCTURNO.
Incipit liber Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 1.

Dilígite juſtítiam, qui judicátis terram. Sentíte de Dómino in bonitáte, & in ſimplicitáte cordis quærite illum; quóniam invenítur ab his qui non tentant illum: appáret autem eis qui fidem habent in illum. Perverſæ enim cogitatiónes ſéparant à Deo: probáta autem virtus córripit inſipientes; quóniam in malévolam ánimam non introíbit ſapiéntia, nec habitábit in córpore ſúbdito peccátis.

℟. Beátus homo. 275.

Lectio ij.

Spíritus enim ſanctus diſciplínæ effúgiet fictum, & áuferet ſe à cogitatiónibus quæ ſunt ſine intellectu, & corripiétur à ſuperveniente iniquitáte. Benignus eſt enim ſpíritus ſapiéntiæ, & non liberábit malédicum à lábiis ſuis; quóniam renum illíus teſtis eſt Deus, & cordis illíus ſcrutátor eſt verus, & linguæ ejus audítor. Quóniam Spíritus Dómini replévit orbem terrárum; & hoc quod cóntinet ómnia, ſciéntiam habet vocis. Propter hoc qui lóquitur iníqua, non poteſt latére, nec præteriet illum corrípiens judícium.

℟. Vani ſunt. 276.

Lectio iij.

IN cogitatiónibus enim ímpii interrogátio erit: ſermónum autem illíus audítio ad Deum véniet, ad correptiónem iniquitátum illíus. Quóniam auris zeli audit ómnia, & tumultus murmuratiónum non abſconditur. Cuſtodíte ergo vos à murmuratióne quæ nihil prodeſt, & à detractióne párcite linguæ; quóniam ſermo obſcúrus in vácuum non ibit: os autem quod mentítur, occídit ánimam. Nolíte zeláre mortem in erróre vitæ veſtræ, neque acquirátis perditiónem in opéribus mánuum veſtrárum. Quóniam Deus mortem non fecit, nec lætátur in perditióne vivórum.

℟. Finem. 276.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Epiſt. 120. C. 4.

Lectio iv.

JUſtítia quæ vivit in ſeipſa, procul dúbio Deus eſt, atque incommutabíliter vivit. Sicut autem hæc cùm ſit in ſeipſa vita, étiam nobis fit vita, cùm ejus effícimur utcúmque partícipes; ita cùm in ſeipſa ſit juſtítia, étiam nobis fit juſtítia, cùm ei cohæréndo juſtè vívimus, & tantò magis minúſve juſti ſumus, quantò magis illi minúſve cohærémus. Unde ſcriptum eſt de unigénito Fílio Dei, cùm ſit útique Patris Sapiéntia atque Juſtítia, & ſemper in ſeipſa ſit, quòd factus ſit nobis à Deo Sapiéntia & Juſtítia. Eſt planè ille ſummus Deus vera juſtítia, vel ille verus Deus ſumma juſtítia, quam profectò eſuríre & ſitíre ea noſtra eſt in hac peregrinatióne juſtítia, & quâ póſteà ſaturári ea noſtra eſt in æternitáte plena juſtítia. Quid eſt autem áliud juſtítia, cùm in nobis eſt, vel quælibet virtus quâ rectè ſapienterque vívitur, quàm interióris hóminis pulcritúdo? Et certè ſecundùm hanc pulcritúdinem, magis quàm ſecundùm corpus, facti ſumus ad imáginem Dei.

℟. Dómine. 277.

Lectio v.

Serm. 159. aliàs 17. de verb. Apoſt. C. 2. 5. & 6.

AManda eſt juſtítia, & in hac juſtítia amanda gradus ſunt proficiéntium. Primus eſt ut amóri juſtítiæ non præponantur ómnia quæ delectant. Ipſe eſt primus gradus. Quid eſt quod dixi? Ut inter ómnia quæ delectant, plùs te delectet ipſa juſtítia: non ut ália non delectent, ſed plùs ipſa delectet. Delectant enim quædam naturáliter infirmitátem noſtram, ut cibus & potus delectant eſurientes atque ſitientes, ut nos delectat hæc lux quæ de cœlo funditur ſole exorto. Hæc lícita; ſed delectant étiam illícita. Juſtítia ſic delectet, ut vincat étiam lícitas delectatiónes;

& ei delectatióni quâ lícitè delectáris, præpóne juſtítiam. Mentem veſtram delectet inviſíbilis, pulcra, caſta, ſancta, canóra, dulcis juſtítia, ut non ad eam timóre cogámini. Si enim ad eam timóre cogímini, nondum delectat. Peccáre non debes, non timóre pœnæ, ſed amóre juſtítiæ. Quando peccabátis, delectabámini in peccátis veſtris. Timor vos addúcébat ad peccandum, an ſuávitas peccáti? Reſpondébitis, Suávitas. Ad peccátum ſuávitas addúcit, & ad juſtítiam timor impíngit? Probáte vos, inſpícite vos. Amáte juſtítiam quómodò amaſtis iniquitátem. Digna eſt juſtítia quæ à vobis ímpetret ut exhibeátis illi quod exhibuíſtis iniquitáti.

℟. Vanitátem. 277.

Lectio vj.

APpende juſtítiam & iniquitátem: tantùm-ne digna eſt juſtítia, quantùm digna fuit iníquitas? Sic amanda eſt iſta, quómodò amáta eſt illa? Abſit ut ſic, ſed & útinam vel ſic. Ergo plùs? Plùs omníno. In iniquitáte ſecútus es voluptátem; pro juſtítia tólera dolórem. Jam tibi dícitur: Frui me vis? contemne quidquid te áliud delectat, contemne pro me, ecce contempſiſti. Parùm eſt ut contemnas quidquid te delectábat: contemne quidquid te terrébat: contemne cárceres, contemne víncula, contemne equúleum, contemne tormenta, contemne mortem. Hæc viciſti, me inveniſti. Invénimus fórſitan áliquos qui præpónant juſtítiæ delectatiónem voluptátibus & delectatióni córporis ſui: qui autem pro illa pœnas, dolóres, mortemque contemnat, putas eſt áliquis in vobis? Saltèm cogitémus quod profitéri non audémus. Quid cogitámus? Ubi cogitámus? Míllia Mártyrum ádjacent óculis noſtris, ipſi veri amatóres perfectíque juſtítiæ. O amáre, ó ire, ó ſibi períre, ó ad Deum perveníre! Sic armandus eſt amátor juſtítiæ, ſic armandus eſt amátor inviſíbilis pulcritúdinis. Hoc quod loquor magnum eſt, ſummum eſt, perfectum eſt, óptimum eſt. Non habétis? Pétite, & accipiétis.

℟. Nonne. 278.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Marcum.

Lectio vij. Cap. 7.

IN illo témpore; Exiens Jeſus de fínibus Tyri, venit per Sidónem ad mare Galilææ inter médios fines Decapóleos. Et addúcunt ei ſurdum & mutum, & deprecabantur eum ut impónat illi manum. Et réliqua.

Homília venerábilis Bedæ Preſbyteri.

Inter Hom. æſtiv. de Temp.

SUſpíciens Jeſus in cœlum, ingémuit, & ait illi: Ephphéta, quod eſt, Adaperíre; & ſtatim apertæ ſunt aures ejus, & ſolú-

tum eſt vinculum linguæ ejus. Recte ſanatúrus ægrótum Dóminus, ſúſpicit in cœlum, & ingémuit; ut ubi nobis ſperanda ſalus, & quâ compunctiónis vel lacrymárum ſit devotióne quærenda ac petenda ſigníficet. Suſpíciens in cœlum, ingémuit; quia nos quos ad cœléſtia poſſidenda creávit, longè in terréſtria dejectos eſſe dóluit. Suſpíciens in cœlum, ingémuit; ut nobis qui à cœléſtibus gáudiis per terréna oblectamenta diſcéſſimus, ad hæc per gémitus & ſuſpíria inſinuáret eſſe redeundum. Quod autem ait, Ephphéta, id eſt, Adaperíre, propter aures dicit ſanandas quas ſúrditas diútina cláuſerat, ſed ad audiendum jam tactus pateſécit ipſíus. Unde credo mos increbrúerit Ecléſiæ, ut ſacerdótes illíus his quos percipiendis baptiſmi ſacramentis præparant, priùs inter cétera conſecratiónis exórdia de ſalíva oris ſui nares tangant & aures, dicentes, Ephphéta; ut abjectis delectatiónibus nóxiis, ſolum Chriſti ſemper amplectantur odórem, & relicto audítu linguæ nequam, áudiant verba Chriſti.

℟. Exiens de fínibus Tyri, * Venit Jeſus inter médios fines Decapóleos, & addúcunt ei ſurdum & mutum. ℣. Deus ipſe véniet; & aures ſurdórum patébunt, & aperta erit lingua mutórum. * Venit. *Marc.* 7. *Iſ.* 35.

Lectio viij.

Et unuſquiſque noſtrûm, fratres cariſſimi, qui baptiſma Chriſti ritè ſuſcépit, hoc órdine conſecrátus eſt. Unde multùm neceſſe eſt ut quod Dóminus in nobis propítius ablúere & ſanctificáre dignátus eſt, ipſi paſſim contamináre & pro níhilo profanáre timeámus. Sed & ſi qui fortè in cœnum nequítiæ ſordidantis incídimus, feſtinémus rurſum lacrymárum & pœniténtiæ fonte mundári. Renovémus áurium puritátem, quam nobis audítu fidei divínitus conſtat fuiſſe collátam, caventes illud Apóſtoli quod quibuſdam expróbrans, ait: Et à veritáte quidem audítum avertent, ad fábulas autem convertentur. Cohibeámus linguam à malo, quæ confeſſióne fidei ſanctificáta eſt: timeámus in ipſa quâ benedícimus Deum & Patrem, maledícere hómines qui ad imáginem Dei facti ſunt. Qui enim putat ſe religióſum eſſe, non refrænans linguam ſuam, hujus vana eſt relígio.

℟. Deprecabantur Jeſum, ut impónat illi manum: & apprehendens eum de turba ſeorſum, * Miſit dígitos ſuos in aurículas ejus; & éxpuens, tétigit linguam ejus. ℣. A Deo eſt omnis medéla. * Miſit dígitos ſuos in aurículas ejus; & éxpuens, tétigit linguam ejus. *Marc.* 7. *Eccli.* 38.

Lectio ix.

ECce enim dícitur quia apertæ ſunt aures ejus, & ſolútum eſt vínculum linguæ ejus, & loquebátur rectè. Qui ergo rectè loqui baptíſmatis noſtri témpore didícimus, corde credendo ad juſtítiam, ore autem confeſſiónem faciendo ad ſalútem, curandum ſummópere eſt ne poſt baptíſma ad injuſta & nóxia verba declinémus. Si enim, ipſo júdice atteſtante, omne verbum otióſum quod locúti fúerint hómines, reddent ratiónem de eo in die judícii; quid putámus fieri de illis qui non ſolùm otióſa, ſed & criminóſa loquuntur; qui impudicítiæ, jactántiæ, blaſphémiæ, & quod máximè minùs licet, detractiónis ſermónibus ſervíre non timent; qui próferunt mendácia, teſtes falláces, qui ſéminant inter fratres diſcórdias? Non ſolùm autem à malis aures linguamque ſatis eſt caſtigáre loquélis, ſi non étiam juxta Pſalmiſtam inclinémus aurem noſtram in verbo oris Dei; ſi non os noſtrum loquátur ſapiéntiam, & meditátio cordis noſtri prudéntiam. Sed & cunctos ſimul interióris exteriориſque hóminis noſtri ſenſus, qui cuncti in baptiſmo ablúti ſunt, oportet mundos, ac bonis opéribus ſervémus inſuper ſemper ornátos.

℟. Suſpíciens Jeſus in cœlum ingémuit, & ait illi: Ephphéta, quod eſt, Adaperíre; & ſtatim apertæ ſunt aures ejus, & * Solútum eſt vínculum linguæ ejus, & loquebátur recte. ℣. Aures audiéntium diligenter auſcultábunt, & lingua balbórum velóciter loquétur & planè. * Solútum eſt. Glória Patri. * Solútum eſt. *Marc.* 7. *Iſ.* 32.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. *G.* Præcépit illis ne cui dícerent. Quantò autem eis præcipiébat, tantò magis plùs prædicábant, & eo ámpliùs admirabantur. *Marc.* 7.

Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, qui abundántiâ pietátis tuæ & mérita ſúpplicum excédis & vota: effunde ſuper nos miſericórdiam tuam, ut dimittas quæ conſciéntia métuit, & adjícias quod orátio non præſúmit; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

C A N O N.

Ex Concílio Aquileienſi. *Anno* 1596. *Can.* 14.

TEmpus diéi feſti in audiendis conciónibus, Miſſæ ſacro, &c. divínis offi.iis ponendum eſt, non in comeſſatiónibus: multò minùs, peracto prándio, ad ſaltatiónes & luſus declinandum, cùm ſit in Eccléſias ad horas veſpertínas audiendas divertendum, & nomen Dei concórditer & devótè, vel ſiléntii meditatióne, vel vocis exultatióne laudandum.

Ad Magnificat. *Ant.* 5. C. Bene ómnia fecit, & ſurdos fecit audíre, & mutos loqui. *Marc.* 7.

FERIA SECUNDA.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 4.

Juſtus ſi morte præoccupátus fúerit, in refrigério erit. Senectus enim venerábilis eſt, non diutúrna, neque annórum número computáta: cani autem ſunt ſenſus hóminis, & ætas ſenectútis vita immaculáta. Placens Deo factus eſt diléctus, & vivens inter peccatóres tranſlátus eſt. Raptus eſt ne malítia mutáret intelléctum ejus, aut ne fíctio decíperet ánimam illíus. Faſcinátio enim nugacitátis obſcúrat bona, & inconſtántia concupiſcéntiæ tranſvertit ſenſum ſine malítia. Conſummátus in brevi, explévit témpora multa; plácita enim erat Deo ánima illíus: propter hoc properávit edúcere illum de médio iniquitátum. Pópuli autem vidéntes, & non intelligentes, nec ponentes in præcórdiis tália; quóniam grátia Dei & miſericórdia eſt in ſanctos ejus, & reſpectus in electos illíus. Condemnat autem juſtus mórtuus vivos ímpios, & juventus celérius conſummáta longam vitam injuſti.

℟. Beátus. 275.

Lectio ij. Cap. 5.

Tunc ſtabunt juſti in magna conſtántia adversùs eos qui ſe anguſtiavérunt, & qui abſtulérunt labóres eórum. Videntes turbabúntur timóre horríbili, & mirabúntur in ſubitatióne inſperátæ ſalútis; dicentes intra ſe, pœniténtiam agentes, & præ angúſtia ſpíritûs geméntes: Hi ſunt quos habúimus aliquando in derísum, & in ſimilitúdinem impropérii. Nos inſenſáti vitam illórum æſtimabámus inſániam, & finem illórum ſine honóre: ecce quómodò computáti ſunt inter fílios Dei, & inter ſanctos ſors illórum eſt! Ergo errávimus à via veritátis, & juſtítiæ lumen non luxit nobis, & ſol intelligéntiæ non eſt ortus nobis. Laſſáti ſumus in via iniquitátis & perditiónis, & ambulávimus vias difficiles; viam autem Dómini ignorávimus.

℟. Vani ſunt. 276.

Lectio iij.

Juſti autem in perpétuum vivent, & apud Dóminum eſt merces eórum, & cogitátio illórum apud Altíſſimum. Ideo accípient regnum decóris, & diadéma ſpeciéi de manu Dómini; quóniam déxterâ ſuâ teget eos, & bráchio ſancto ſuo defendet illos. Accípiet armatúram zelus illíus, & armábit creatúram ad ultiónem inimicórum. Induet pro thoráce juſtítiam, & accípiet pro gálea judícium certum. Sumet ſcutum inexpugnábile, æquitátem: ácuet autem duram iram in lánceá,

[illegible] cum illo orbis
[illegible] insensatos.
[illegible] 276.
[illegible] N O N.
[illegible] Senonensi.
[illegible]. Dom. XII.
[illegible] Cathedralibus,
Collegiatis Ecclesiis
[illegible] laudes divi-
[illegible] horas non
[illegible] existimantes, sed
[illegible] traditam, & eam
[illegible], prudentiam in
[illegible] consuetudi-
[illegible], debitam faciam-
[illegible] Senonensis ac Parisiae
[illegible] differentiam, reve-
[illegible] omnibus persolv

[illegible]

[illegible] TERTIA.
De libro Sapientiae.

[illegible] Cap. 6.

Melior est sapientia quam vires; & vir prudens, quam for-[illegible] Audite ergo, reges, & [illegible]; discite, judices [illegible] terrae. Praebete aures, [illegible] continetis multitu-[illegible] & placetis vobis in [illegible] nationum; quoniam [illegible] à Domino potestas [illegible] & virtus ab Altissi-[illegible] interrogabit opera [illegible] & cogitationes scru-[illegible] quoniam cùm essetis [illegible] regni illius, non re-[illegible] nec custodistis [illegible] justitiae, neque secun-[illegible] voluntatem Dei am-[illegible]. Horrendè & citò [illegible] vobis; quoniam [illegible] in durissimum his qui [illegible] fiet.

[illegible] Domine. 277.

Lectio ij.

Exiguo enim conceditur misericordia: potentes autem potenter tormenta patientur. Non enim subtrahet personam cujusquam Deus, nec verebitur magnitudinem cujusquam; quoniam pusillum & magnum ipse fecit, & aequaliter cura est illi de omnibus: fortioribus autem fortior instat cruciatio. Ad vos ergo, reges, sunt hi sermones mei; ut discatis sapientiam, & non excidatis. Qui enim custodierint justa justè, justificabuntur; & qui didicerint ista, invenient quid respondeant. Concupiscite ergo sermones meos, diligite illos, & habebitis disciplinam.

℟. Vanitatem & verba mendacia. 277.

Lectio iij.

Clara est, & quae nunquam marcescit sapientia; & facilè videtur ab his qui diligunt eam, & invenitur ab his qui quaerunt illam. Praeoccupat qui se concupiscunt, ut illis se prior ostendat. Qui de luce vigilaverit ad illam, non laborabit; assidentem enim illam foribus suis inveniet. Cogitare ergo de illa, sensus est consummatus: & qui vigilaverit propter illam, citò securus erit; quoniam dignos se ipsâ circuit quaerens, & in viis ostendit se illis hilariter, & in omni providentia occurrit illis. [illegible]

veriſſima eſt diſciplínæ concupiſcéntia: cura ergo diſciplínæ, diléctio eſt; & diléctio, cuſtódia legum illíus eſt; cuſtodítio autem legum, conſummátio incorruptiónis eſt: incorrúptio autem facit eſſe próximum Deo. Concupiſcéntia ítaque ſapiéntiæ dedúcit ad regnum perpétuum.

℟. Nonne Dóminus abyſſum. 278.

CANON.

Ex Concílio Pariſienſi.

Anno 1528. *Decr.* 18.

HOras Canónicas dictúri, cùm in choro fúerint, gravitátem ſervent quam locus & offícium expoſcunt, non cum áliis confabulantes, ſeu colloquentes, aut líttera ras, ſeu ſcriptúras álias legentes; ſed omnes, præſertim qui majóri funguntur honóre, in pſalmis, hymnis & cánticis Deo alácriter modulentur.

FERIA QUARTA.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 7.

EGo natus accépi commúnem áerem, & in ſimíliter factam décidi terram; & primam vocem ſímilem ómnibus emíſi plorans. In involumentis nutrítus ſum, & curis magnis. Nemo enim ex régibus áliud hábuit nativitátis inítium. Unus ergo intróitus eſt ómnibus ad vitam, & ſímilis éxitus. Propter hoc optávi, & datus eſt mihi ſenſus: & invocávi, & venit in me ſpíritus ſapiéntiæ: & præpóſui illam regnis & ſédibus; & divítias nihil eſſe duxi in comparatióne illíus: nec comparávi illi lápidem pretióſum; quóniam omne aurum in comparatióne illíus, aréna eſt exígua; & tanquam lútum æſtimábitur argentum in conſpectu illíus. Super ſalútem & ſpéciem dilexi illam, & propóſui pro luce habére illam; quóniam inextinguíbile eſt lumen illíus.

℟. Beátus homo. 275.

Lectio ij.

VEnérunt autem mihi ómnia bona páriter cum illa, & innumerábilis honeſtas per manus illíus: & lætátus ſum in ómnibus, quóniam antecedébat me iſta ſapiéntia; & ignorábam quóniam horum ómnium mater eſt, quam ſine fictióne dídici, & ſine invídia commúnico, & honeſtátem illíus non abſcondo. Infinítus enim theſaurus eſt homínibus; quo qui uſi ſunt, partícipes facti ſunt amicítiæ Dei, propter diſciplínæ dona commendáti. Mihi autem dedit Deus dícere ex ſenténtia, & præſúmere digna horum quæ mihi dantur; quóniam ipſe ſapiéntiæ dux eſt, & ſapiéntium emendátor. In manu enim illíus & nos, & ſermónes noſtri, & omnis ſapiéntia, & óperum ſciéntia, & diſciplína.

℟. Vani ſunt omnes hómines. 276.

ans bonum, acutus,
hil vetat, beneſa-
umánus, benignus,
certus, ſecúrus, om-
pens virtútem, óm-
ſpíciens, & qui cápiat
ſpíritus; intelligíbi-
ndus, ſubtílis. Om-
im mobílibus mobí-
ſapiéntia; attingit
ibíque propter ſuam
am. Vapor eſt enim
Dei, & emanátio
eſt claritátis omni-
Dei ſincéra; & ídeo
iquinátum in eam
: candor eſt enim
ernæ, & ſpéculum
tula Dei majeſtátis,
o bonitátis illíus.

nem loquendi. 276.

C A N O N.

oncílio Pariſienſi.
1528. *Decr.* 18.

io cùm horæ in com-
ini cantantur, legat
t privátim offícium.
non ſolum offícium
óxius eſt, choro ſúb-

tam amavi ... & amator
factus ſum formæ illíus. Ge-
neroſitátem illíus glorífícat,
contubérnium habens Dei;
ſed & ómnium Dóminus
dilexit illam: doctrix enim
eſt diſciplínæ Dei, & electrix
óperum illíus. Et ſi divítiæ
appetuntur in vita, quid ſa-
piéntiâ locuplétius, quæ ope-
rátur ómnia? Si autem ſen-
ſus operátur; quis horum
quæ ſunt, magìs quàm illa
eſt ártifex? Et ſi juſtítiam
quis díligit, labóres hujus
magnas habent virtútes: ſo-
brietátem enim, & prudén-
tiam docet, & juſtítiam, &
virtútem, quibus utílius ni-
hil eſt in vita homínibus.

℟. Dómine. 277.

Lectio ij.

PRopóſui ergo hanc addú-
cere mihi ad conviven-
dum; ſciens quóniam me-
cum communicábit de bo-
nis, & erit allocútio cogita-
tiónis & tædii mei. Habé-
bo propter hanc claritátem

quentem me reſpicient, & ſermocinante me plura, manus ori ſuo impónent. Prætéreà habébo per hanc immortalitátem; & memóriam æternam his qui poſt me futúri ſunt, relinquam. Diſpónam pópulos, & natiónes mihi erunt ſúbditæ. Timébunt me audientes reges horrendi: in multitúdine vidébor bonus, & in bello fortis. Intrans in domum meam, conquieſcam cum illa. Non enim habet amaritúdinem converſátio illíus, nec tædium convictus illíus; ſed lætítiam & gáudium. Hæc cógitans apud me, & commémorans in corde meo; quóniam immortálitas eſt in cognatióne ſapiéntiæ, & in amicítia illíus delectátio bona, & in opéribus mánuum illíus honeſtas ſine defectióne, & in certámine loquélæ illíus ſapiéntia, & præclaritas in communicatióne ſermónum ipſíus: circuíbam quærens, ut mihi illam aſſúmerem.

℟. Vanitátem. 277.

Lectio iij. Cap. 8. & 9.

ET ut ſcivi quóniam áliter non poſſem eſſe cóntinens, niſi Deus det, & hoc ipſum erat ſapiéntiæ ſcire cujus eſſet hoc donum; ádii Dóminum, & deprecátus ſum illum, & dixi ex totis præcórdiis meis: Deus patrum meórum, & Dómine miſericórdiæ, qui feciſti ómnia verbo tuo, & ſapiéntiâ tuâ conſtituiſti hóminem, ut dominarétur creatúræ quæ à te facta eſt, ut diſpónat orbem terrárum in æquitáte & juſtítia, & in directióne cordis judícium júdicet: da mihi ſédium tuárum aſſiſtrícem ſapiéntiam, & noli me reprobáre à púeris tuis; quóniam ſervus tuus ſum ego, & filius ancillæ tuæ, homo infirmus, & exígui témporis, & minor ad intellectum judícii & legum. Nam & ſi quis erit conſummátus inter fílios hóminum, ſi ab illo abfúerit ſapiéntia tua, in níhilum computábitur.

℟. Nonne. 278.

C A N O N.

Ex Concílio Pariſienſi.

Anno 1528. *Decr.* 16.

CEſſent in Eccléſiis quæcumque divínum poſſunt perturbáre offícium, aut óculos divínæ majeſtátis offéndere; ne ubi peccatórum eſt vénia poſtulanda, ibi peccandi detur occáſio, aut deprehendantur peccáta committi.

FERIA SEXTA.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 13.

VAni ſunt omnes hómines, in quibus non ſubeſt ſciéntia Dei; & de his quæ videntur bona, non potuérunt intellígere eum qui eſt, neque opéribus attendentes agnovérunt quis eſſet ártifex; ſed aut ignem, aut ſpíritum, aut citátum áerem, aut gyrum ſtellárum, aut nímiam

... & lunam, ... deos ... Quorum ſi ſpe- ... potuérunt ... do- ... ſpecióſior ... generátor ... conſtítuit. Aut ... & ópera eórum ... intélligant ab ... qui hæc fe- ... eſt illis : à ma- ... enim ſpeciéi & ... cognoſcibíliter pó- ... horum vidéri.

... homo. 275.

Lectio ij.

... tamen adhuc in his ... eſt querela. Et ... fortaſſe errant, ... & volen- ... Etenim cùm in ... illíus converſen- ... quírunt; & perſuá- ... bent quóniam bona ... videntur. Iterùm ... his debet ignóſci. ... tantùm potuérunt ... poſſent æſtimáre ...; quómodò hujus Dó- ... non facíliùs invené- ... infelíces autem ſunt, ... mórtuos ſpes illó- ... qui appellavérunt ... manuum hómi- ... aurum & argentum, ... ventiónem, & ſimi- ... animálium, aut lá- ... inútilem opus manûs ...

... ani ſunt. 276.

... iij. Cap. 14.

... hæc fuit vitæ humá- ... decéptio, quóniam ... aut régibus de- ſervientes hómines, incommunicábile nomen lapídibus & lignis impoſuérunt. Et non ſuffécerat erráſſe eos circa Dei ſciéntiam; ſed & in magno viventes inſciéntiæ bello, tot & tam magna mala pacem appéllant. Aut enim fílios ſuos ſacrificantes, aut obſcúra ſacrifícia faciéntes, aut inſániæ plenas vigílias habentes, neque vitam, neque núptias mundas jam cuſtódiunt, ſed álius álium per invídiam occídit, aut adúlterans contríſtat : & ómnia commíſta ſunt, ſanguis, homicídium, furtum & fíctio, corrúptio & infidélitas, turbátio & perjúrium, tumúltus bonórum, Dei immemorátio, animárum inquinátio, nativitátis immutátio, nuptiárum inconſtántia, inordinátio mœchiæ & impudicítiæ. Infandórum enim idolórum cultúra omnis mali cauſa eſt, & inítium & finis.

℟. Finem loquendi páriter. 276.

CANON.

Ex Concílio Trevirenſi.

Anno 1549. *Can.* 6.

OMnes qui horis canónicis perſolvendis deputáti ſunt, dent óperam, ut collectis ánimis, quoad fieri poteſt, débitum penſum abſolvant : nec ita ſe hábeant, ut dum voce pſallunt, quidvis pótiùs quàm Deum ánimo cogitáre videantur. Maledictus qui facit opus Dei negligenter.

SABBATO.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 15.

TU, Deus noſter, ſuávis & verus es, pátiens, & in miſericórdia diſpónens ómnia. Etenim ſi peccavérimus, tui ſumus, ſcientes magnitúdinem tuam; & ſi non peccavérimus, ſcimus quóniam apud te ſumus computáti. Noſſe enim te, conſummáta juſtítia eſt; & ſcire juſtítiam & virtútem tuam, radix eſt immortalitátis. Non enim in errórem induxit nos hóminum malæ artis excogitátio, nec umbra pictúræ labor ſine fructu, effígies ſculpta per vários colóres, cujus aſpectus inſenſáto dat concupiſcéntiam, & díligit mórtuæ imáginis effígiem ſine ánima. Malórum amatóres digni ſunt qui ſpem hábeant in tálibus, & qui fáciunt illos, & qui díligunt, & qui colunt.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur ex II. Nocturno Dominica IX. 277.*]

Lectio ij.

SEd & fígulus mollem terram premens laborióſè fingit ad uſus noſtros unumquodque vas, & de eódem luto fingit quæ munda ſunt in uſum vaſa, & ſimíliter quæ his ſunt contrária: horum autem vaſórum quis ſit uſus, judex eſt fígulus. Et cum labóre vano deum fingit de eódem luto: ille qui paulò antè de terra factus fúerat, & poſt [...] redúcit ſe unde acce[...] repetítus ánimæ [...] quam habébat. Sed illi, non quia lab[...] eſt, nec quóniam br[...] vita eſt, ſed concer[...] rifícibus & argentár[...] & ærários imitátur, [...] riam præfert, quón[...] ſupervácuas fingit. [...] enim cor ejus, & ter[...] vácua ſpes illíus, & [...] lior vita ejus; quónia[...] rávit qui ſe finxit, inſpirávit illi ánim[...] operátur, & qui in[...] ei ſpíritum vitálem. æſtimavérunt luſum [...] tam noſtram, & c[...] tiónem vitæ compó[...] lucrum, & oportér[...] cumque étiam ex m[...] quírere. Hic enim ſuper omnes delí[...] qui ex terræ matériá[...] vaſa & ſculptília fin[...]

Lectio iij.

OMnes enim inſi[...] & infelíces ſu[...] dum ánimæ ſuperbi, míci pópuli tui, & i[...] tes illi; quóniam óm[...] la natiónum deos æ[...] runt, quibus nequ[...] rum uſus eſt ad vid[...] neque nares ad pe[...] dum ſpíritum, neq[...] ad audiendum, neq[...] mánuum ad tract[...] ſed & pedes eórum [...] ambulandum. Hon[...] fecit illos; & qui [...] mutuátus eſt, is fin[...] Nemo enim ſibi

bueris . deum finge-
s enim ſit mortális,
a fingit mánibus
Mélior enim eſt ipſe
colit ; quia ipſe qui-
ſit, cùm eſſet mor-
ſ autem nunquam.
C A N O N.
oncílio Baſileenſi.
a 1435. Can. 5.
ſcumque Beneficiá-
, ſive in ſacris con-
, cùm ad horas ca-
teneantur, ádmo-
ſancta Synodus, ſi
es ſuas Deo acceptas
iunt, ut non in gút-
el inter dentes, ſeu
ando aut ſyncopando
s, nec collóquia, vel
ermiſcendo; ſed ſive
re aſſociáti, diúrnum
umque officium re-
r verbiſque diſtin-
igant, ac tali in loco
devotióne non re-
ur.
agníficat. Ant. 3. a.
iam ſapiéntiæ & diſ-
ſcripſit Jeſus filius
Beátus qui in iſtis
r bonis. Si enim hæc
, ad ómnia valébit.
ſo.
, ut infrà ad Laudes.
MINICA XII.
oſt Pentecoſten.
. NOCTURNO.
it liber Eccleſiáſtici.
ctio j. Cap. 1.
Mnis ſapiéntia à Dó-
mino Deo eſt, &
cum illo fuit ſemper,
ante ævum. Arénam
& plúviæ guttas, &
dies ſǽculi quis dinumerá-
vit ? Altitúdinem cœli, &
latitúdinem terræ, & pro-
fundum abyſſi quis dimen-
ſus eſt ? Sapiéntiam Dei
præcedentem ómnia quis
inveſtigávit ? Prior óm-
nium creáta eſt ſapiéntia,
& intellectus prudéntiæ ab
ævo. Fons ſapiéntiæ verbum
Dei in excelſis; & ingreſſus
illíus, mandáta ætérna. Ra-
dix ſapiéntiæ cui reveláta
eſt; & aſtútias illíus quis
agnóvit ? Diſciplína ſapién-
tiæ cui reveláta eſt & ma-
nifeſtáta ? & multiplicatió-
nem ingreſſûs illíus quis in-
tellexit ? Unus eſt altíſſimus
Creátor omnípotens, & Rex
potens, & metuendus nimis,
ſedens ſuper thronum illíus,
& dóminans Deus.

℞. Beátus homo. 275.

Lectio ij.

TImor Dómini delectábi-
cor, & dabit lætítiam,
& gáudium, & longitúdi-
nem diérum. Timenti Dó-
minum bene erit in extré-
mis, & in die defunctiónis
ſuæ benedicétur. Diléctio
Dei honorábilis ſapiéntia.
Quibus autem apparúerit in
viſu, díligunt eam in viſióne,
& in agnitióne magnálium
ſuórum. Inítium ſapiéntiæ,
timor Dómini; & cum fidé-
libus in vulva concreátus eſt:
cum electis féminis grádi-
tur, & cum juſtis & fidélibus
agnóſcitur. Timor Dómini,
ſciéntiæ religióſitas. Reli-
gióſitas cuſtódiet & juſtificá-
bit cor, jucunditátem atque

gáudium dabit. Timenti Dóminum bene erit, & in diébus conſummatiónis illíus benedicétur.

℟. Vani ſunt. 276.

Lectio iij.

Filli, concupiſcens ſapiéntiam, conſerva juſtítiam; & Deus præbébit illam tibi. Sapiéntia enim & diſciplína timor Dómini: & quod beneplácitum eſt illi, fides & manſuetúdo; & adimplébit theſauros illíus. Ne ſis incredíbilis timóri Dómini, & ne accéſſeris ad illum dúplici corde. Ne fúeris hypócrita in conſpectu hóminum, & non ſcandalizéris in lábiis tuis. Attende in illis, ne forte cadas, & addúcas ánimæ tuæ inhonoratiónem, & revélet Deus abſconſa tua, & in médio ſynagógæ elídat te; quóniam acceſſiſti malignè ad Dóminum, & cor tuum plenum eſt dolo & fallácià.

℟. Finem. 276.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro Morálium ſancti Gregórii Papæ.

Lib. 1. Cap. 25. Lectio iv.

Sunt nonnulli qui vitam ſuam négligunt: & dum tranſitória áppetunt, dum ætérna vel non intélligunt, vel intellecta contemnunt, nec dolórem ſéntiunt, nec habére consílium ſciunt. Cùmque ſupérna quæ amiſérunt non consíderant, eſſe ſe (heu míſeri) in bonis felíces putant. Nequáquam enim ad veritátis lucem, cui cónditi fúerant, mentis óculos érigunt: nequáquam ad contemplatiónem ætérnæ pátriæ deſidérii áciem tendunt; ſed ſemetipſos in iis ad quæ projecti ſunt deſerentes, vice pátriæ díligunt exſilium quod patiuntur; & in cæcitáte quam tólerant, quaſi in claritáte lúminis exſultant.

℟. Dómine. 277.

Lectio v.

At contrà, electórum mentes, dum cuncta tranſitória nulla eſſe conſpíciunt, ad quæ ſint cónditæ exquírunt: cùmque eórum ſatisfactióni nihil extra Deum ſúfficit, ipſa inquiſitiónis exercitatióne fatigáta illórum cogitátio, in Conditóris ſui ſpe & contemplatióne requiéſcit, ſupernis intérſeri cívibus áppetit; & unuſquiſque eórum adhuc in mundo córpore póſitus, mente jàm extra mundum ſurgit: ærumnam exílii quam tólerat, deplórat; & ad ſublímem pátriam inceſſántibus ſe amóris ſtímulis éxcitat. Cùm ergo dolens videt quàm ſit ætérnum quod pérdidit, ínvenit ſalúbre consílium, temporále hoc deſpícere quod percurrit: & quò magis creſcit consílii ſciéntia, ut peritúra déſerat, eò augétur dolor, quòd necdum ad manſúra pertingat.

℟. Vanitátem. 277.

Lectio vj.
dam quoque eſt
nullus dolor men-
actióne præcipita-
Qui enim ſine conſí-
ne, qui ſeipſos re-
éntibus præcipitant
, nullo interim co-
am dolóre fatigan-
a qui ſolertér in vitæ
figit mentem, can-
n omni actióne cir-
iendo conſiderat: &
e quæ ágitur repen-
is adverſiſque ſubrí-
nc prius mólliter pó-
cogitatiónis palpat:
ne ab his quæ agen-
formído præpédiat;
a quæ differenda ſunt
átio impellat; ne pra-
oncupiſcéntiam aper-
ſúperent; ne recta
nem glóriam inſi-
ſupplantent.
onne. 278.
I. NOCTURNO.
ſancti Evangélii
undùm Lucam.
io vij. Cap. 10.
o témpore; Conver-
Jeſus ad diſcípulos
ixit: Beáti óculi qui
quæ vos vidétis. Dico
obis quòd multi Pro-
reges voluérunt vi-
e vos vidétis, & non
t. Et réliqua.
lia ſancti Auguſtíni
Epíſcopi.
de Doct. Chr. C. 26.
Quóniam præcepto non
opus eſt, ut ſe quiſ-
que & corpus ſuum
, id eſt quóniam id
quod ſumus, & id quod in-
fra nos eſt, ad nos tamen
pértinet, inconcuſsâ natúræ
lege dilígimus, reſtábat ut
& de illo quod ſupra nos eſt,
& de illo quod juxta nos
eſt, præcepta ſumerémus.
Díliges, inquit Dóminum
Deum tuum ex toto corde
tuo, & ex tota ánima tua, &
ex tota mente tua, & díliges
próximum tuum tanquam
teipſum. In his duóbus præ-
ceptis tota lex pendet, &
Prophétæ. Finis itaque præ-
cepti eſt diléctio, & ea gé-
mina, id eſt Dei & próximi.
Quòd ſi te totum intélligas,
id eſt ánimum & corpus
tuum, & próximum totum,
id eſt ánimum & corpus ejus,
(homo enim ex ánimo con-
ſtat & córpore) nullum re-
rum diligendárum genus in
his duóbus præceptis præter-
miſſum eſt. Cùm enim præ-
currat diléctio Dei, ejuſque
dilectiónis modus præſcri-
ptus appáreat, ita ut cétera
in illum cónfluant, de dile-
ctióne tua nihil dictum vi-
détur: ſed cùm dictum eſt,
Díliges próximum tuum
tanquam teipſum, ſimul &
tui abs te diléctio non præ-
termiſſa eſt.

℟. Latrónes deſpoliavé-
runt hóminem; & plagis
impóſitis, abiérunt ſemiví-
vo relícto: * Sacerdos viſo
illo prætérivit, ſimíliter &
Levíta; Samaritánus autem
videns eum, miſericórdiâ
motus eſt. ℣. Fácere miſeri-
córdiam & judícium magis

placet Dómino, quàm víctimæ. * Sacerdos. *Luc.* 10. *Prov.* 21.

Lectio viij. Cap. 27.

ILle autem juſtè & ſanctè vivit, qui rerum íntegertimátor eſt: ipſe eſt autem qui ordinátam dilectiónem habet, ne aut díligat quod non eſt diligendum, aut non díligat quod eſt diligendum, aut ámpliùs díligat quod minùs eſt diligendum, aut æquè díligat quod vel minùs vel ámpliùs diligendum eſt, aut minùs vel ámpliùs quod æquè diligendum eſt. Omnis peccátor in quantum peccátor eſt, non eſt diligendus; & omnis homo, in quantum homo eſt, diligendus eſt propter Deum, Deus veró propter ſeipſum. Et ſi Deus omni hómine ámpliùs diligendus eſt, ámpliùs quiſque debet Deum dilígere quàm ſeipſum. Item ámpliùs álius homo diligendus eſt quàm corpus noſtrum; quia propter Deum ómnia iſta diligenda ſunt: & poteſt nobiſcum álius homo Deo pérfrui, quod non poteſt corpus; quia corpus per ánimam vivit quâ frúimur Deo.

℟. Alligávit Samaritánus vúlnera ejus, infundens óleum & vinum; & * Impónens illum in jumentum ſuum, duxit in ſtábulum, & curam ejus egit. ℣. Qui credit in Dómino, miſericórdiam díligit: miſericórdia & véritas præparant bona. *Impónens. *Luc.* 19. *Prov.* 14.

Lectio ix.

Cap. 28. & 30.

OMnes autem æquè diligendi ſunt. Nam quòd nullum hóminum excéperit qui præcépit ut próximum diligámus, & ipſe in Evangélio Dóminus oſtendit, & Paulus Apóſtolus. Namque ille cui duo ipſa præcepta protúlerat, atque in eis pendére totam legem Prophetaſque díxerat, cùm interrogáret eum, dicens: Et quis eſt meus próximus? hóminem quemdam propóſuit deſcendentem ab Jeruſalem in Jéricho incidiſſe in latrónes, & ab eis gráviter vulnerátum, ſáucium, & ſemivívum eſſe derelictum: cui próximum eſſe non dócuit, niſi quia erga illum recreandum atque curandum miséricors éxtitit; ita ut hoc qui interrogáverat, interrogátus ipſe faterétur. Cui Dóminus ait: Vade, & tu fac ſimíliter; ut vidélicet eum eſſe próximum intelligámus, cui vel exhibendum eſt offícium miſericórdiæ, ſi índiget, vel exhibendum eſſet, ſi indigéret. Nullum autem exceptum eſſe cui miſericórdiæ denegétur offícium, quis non vídeat? quando uſque ad inimícos étiam porrectum eſt, eódem Dómino dicente: Dilígite inimícos veſtros, benefácite iis qui odérunt vos.

℟. Quis horum trium vidétur tibi próximus fuiſſe illi qui

...ille in latrónes ? ...feus dixit : Qui fecit ...am in illum. Ait ... Vade, & tu fac ſi... ℣. Indícabo tibi, ô ...id Dóminus re... ...: Utique fácere ...; & dilígere miſé... ...Vade. Glória.
...Luc. 10. Mich. 6.
...Ant. 2. D.
...tentans Jeſum, ...agiſter, quid facien... ...æternam poſſidé... ...dixit ad eum : quid ſcriptum eſt ? ...legis ? Qui reſ... ...dixit : Díliges Dó... ...tuum. Luc. 10.

Oratio.

...potens & miſéricors ...us, de cujus múnere ...t tibi à fidélibus tuis ...laudabíliter ſerviá... ...ur, quæſumus, no... ...ſ promiſſiónes tuas ...enſióne currámus ; ...ſtrum noſtrum.

ANNON.

...ncílio Bituricenſi. ...1584. Can. 4. ...de diebus feſtis.

...níerint Chriſtiáni ...nes ſéptimum diem ...nſtitútum & cónſe... , nec tantùm à Ju... ...ópulo, ſed ab ómni... ...Deum colunt, recep... ...celebrátum; Chriſtiá... ...em diem Domíni... ...o Sábbato recepiſſe. ...co ergo die ceſſent ...i ópera : ſit ſacrum ...um, ſit quies ánimi ...oris ſancta ; & ad Deum leváta mens, & à terrénis abſtracta. Satis ſint Chriſtiáno ópera caritátis, oratiónes piæ, pſalmi, hymni & cántica.

Ad Magníficat. *Ant.* 71 G. Díliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota ánima tua, & ex ómnibus víribus tuis, & ex omni mente tua; & próximum tuum ſicut teipſum : hoc fac, & vives. *Luc.* 10.

FERIA SECUNDA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 2.

FIli, accédens ad ſervitútem Dei, ſta in juſtítia & timóre, & præpára ánimam tuam ad tentatiónem. Déprime cor tuum, & ſúſtine : inclína aurem tuam, & ſúſcipe verba intelléctûs ; & ne feſtínes in témpore obductiónis. Súſtine ſuſtentatiónes Dei : conjúngere Deo, & ſúſtine, ut creſcat in noviſſimo vita tua. Omne quod tibi applícitum fúerit, áccipe : & in dolóre ſúſtine, & in humilitáte tua patiéntiam habe ; quóniam in igne probátur aurum & argentum, hómines veró receptíbiles in camíno humiliatiónis. Crede Deo, & recuperábit te ; & dírige viam tuam, & ſpera in illum. Serva timórem illíus, & in illo veteraſce.

℟. Beátus homo. 275.

Lectio ij.

REſpícite, fílii, natiónes hóminum ; & ſcitóte quia nullus ſperávit in Dó-

mino, & confúſus eſt. Quis enim permanſit in mandátis ejus, & derelictus eſt? aut quis invocávit eum, & deſpexit illum? Quóniam pius & miſéricors eſt Deus, & remittet in die tribulatiónis peccáta, & protector eſt ómnibus exquiréntibus ſe in veritáte. Væ dúplici corde, & lábiis ſceleſtis, & mánibus malefaciéntibus, & peccatóri terram ingredienti duábus viis. Væ diſſolútis corde, qui non credunt Deo; & ídeo non protegentur ab eo. Væ his qui perdidérunt ſuſtinéntiam, & qui dereliquérunt vias rectas, & divertérunt in vias pravas. Et quid fácient, cùm inſpícere cœperit Dóminus?

℟. Vani ſunt, 276.

Lectio iij.

QUi timent Dóminum, non erunt incredíbiles verbo illíus; & qui díligunt illum, conſervábunt viam illíus. Qui timent Dóminum, inquírent quæ beneplácita ſunt ei; & qui díligunt eum, replebuntur lege ipſíus. Qui timent Dóminum, præparábunt corda ſua, & in conſpectu illíus ſanctificábunt ánimas ſuas. Qui timent Dóminum, cuſtódiunt mandáta illíus, & patiéntiam habébunt uſque ad inſpectiónem illíus, dicentes: Si pœniténtiam non egérimus, incidémus in manus Dómini, & non in manus hóminum. Secundùm enim magnitúdinem ipſíus, ſic & miſericórdia illíus cum ipſo eſt.

℟. Finem loquendi. 276.

CANON.

Ex Concílio Noviomenſi, *Anno* 1344. *Cap.* 4.

HOc ſacro approbánte Concílio, vólumus & ordinámus quòd per ſingulas Eccléſias cujúſlibet civitátis, vel Diœcéſis, tam Collegiátis quàm áliis, ordinárius ſeu uſus divíni Offícii in modo officiandi qui in Eccléſiis Cathedrálibus obſervári conſuévit & tenéri, inviolabíliter obſervétur.

FERIA TERTIA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 3.

QUi honórat patrem ſuum, vitâ vivet longióre; & qui obédit patri, refrigerábit matrem. Qui timet Dóminum, honórat parentes; & quaſi dóminis ſérviet his qui ſe genuérunt. In ópere & ſermóne, & omni patiéntiâ honóra patrem tuum; ut ſupervéniat tibi benedíctio ab eo, & benedíctio illíus in noviſſimo máneat. Benedíctio patris firmat domos filiórum; maledíctio autem matris eradícat fundaménta. Ne gloriéris in contumélia patris tui; non enim eſt tibi glória ejus confúſio: glória enim hóminis ex honóre patris ſui, & dédecus fílii pater ſine honóre. Fili, ſúſcipe ſenectam patris tui, & non contriſtes eum in vita illíus; & ſi deféceris ſenſu, véniam

: ſpernas eum in
a.
mine, ne adincreſ-
ſ.
ectio ij.
in manſuetúdine
tua pérfice, & ſu-
mum glóriam di-
mantò magnus es,
e in ómnibus, &
eo invénies grá-
mium magna po-
i ſolius, & ab hu-
onorátur. Altióra
ſieris, & fortióra
ſtatus fúeris; ſed
pit tibi Deus, illa
nper: & in plúri-
nus ejus ne fúeris
Non eſt enim tibi
a ea quæ abſcón-
vidére óculis tuis.
ácuis rebus noli
ultiplíciter, & in
opéribus ejus non
is; plúrima enim
nſum hóminum
unt tibi. Multos
pplantávit ſuſpício
& in vanitáte de-
ſus illórum.
ditátem & verba
. 277.
ectio iij.
rum habébit malè
oviſſimo; & qui
culum, in illo pe-
ingrédiens duas
habébit ſucceſſus;
corde in illis
bitur. Cor nequam
r in dolóribus, &
djíciet ad peccan-
agógæ ſuperbórum
initas; frutex enim

peccáti radicábitur in illis, & non intelligétur. Cor ſapientis intellígitur in ſapiéntia; & auris bona áudiet cum omni concupiſcéntia ſapiéntiam. Sápiens cor & intellígibile abſtinébit ſe à peccátis; & in opéribus juſtítiæ ſucceſſus habébit. Ignem ardentem extinguit aqua, & eleemóſyna reſiſtit peccátis; & Deus protector eſt ejus qui reddit grátiam: méminit ejus in póſterum, & in témpore casûs ſui invéniet firmamentum.

℟. Nonne. 278.

CANON.

Ex Statútis Henríci de Gondíaco, Pariſienſis Epíſcopi.

Anno 1608. *Can.* 29.

QUia Eccleſiáſticæ pacis rátio éxigit ut, docente Apóſtolo, idipſum dicámus omnes, & non ſint in nobis ſchíſmata, ſed ſimus omnes perfecti, & in eádem ſenténtia, idque non modò quoad fídei cathólicæ dógmata, ſed étiam quoad ritus & cæremónias divíni Offícii, & Sacramentórum; ſtatúimus ac prohibémus, ne quis Párochus per ſe, vel per Vicários, áliquid prædictárum cæremoniárum immútet contra commúnem aliárum Eccleſiárum Parochiálium uſum à nobis approbátum, abſque noſtra auctoritáte & licéntia: & ſi quid ab áliquo fúerit immutátum, illud emendétur, & reſtituátur.

FERIA QUARTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 4.

FIlì, eleemóſynam páuperis ne defraudes, & óculos tuos ne tranſvertas à páupere. Animam eſurientem ne deſpéxeris; & non exáſperes páuperem in inópia ſua. Cor ínopis ne afflíxeris, & non prótrahas datum anguſtianti. Rogatiónem contribuláti ne abjícias; & non avertas fáciem tuam ab egéno. Ab ínope ne avertas óculos tuos propter iram; & non relinquas quæréntibus tibi retro maledícere: maledicentis enim tibi in amaritúdine ánimæ exaudiétur deprecátio illíus; exáudiet autem eum, qui fecit illum. Congregatióni páuperum affábilem te fácito: & presbytero humília ánimam tuam, & magnáto humília caput tuum. Declína páuperi ſine triſtítia aurem tuam, & redde débitum tuum, & reſponde illi pacífica in manſuetúdine. Líbera eum qui injúriam pátitur de manu ſuperbi, & non acide feras in ánima tua. In judicando eſto pupillis miſéricors ut pater, & pro viro matri illórum: & eris tu velut fílius Altíſſimi obédiens, & miſerébitur tuî magis quàm mater.

℟. Beátus homo qui invénit, 275.

Lectio ij.

FIlì, conſerva tempus, & devíta à malo. Pro ánima tua ne confundáris dícere verum. Eſt enim co
addúcens peccátum,
confúſio addúcens gl
& grátiam. Ne accipi
ciem adversùs fáciem t
nec adversùs ánimam
mendácium. Ne reve
próximum tuum in caſi
nec retíneas verbum in
pore ſalútis. Non abſc
ſapiéntiam tuam in d
ſuo: in lingua enim ſa
tia dignóſcitur; & ſe
& ſciéntia, & doctrí
verbo ſensáti, & firma
tum in opéribus juſtítiæ.
contradícas verbo ve
ullo modo; & de men
ineruditiónis tuæ confi
re.

℟. Vani ſunt omne
mines. 276.

Lectio iij.

NOn confundáris
téri peccáta tua,
ſubjícias te omni h
pro peccáto. Noli re
contra fáciem potenti
conéris contra ictum
Pro juſtítia agonizá
ánima tua, & uſq
mortem certa pro ju
& Deus expugnábit
inimícos tuos. Noli
eſſe in lingua tua; &
tilis, & remiſſus in o
tuis. Noli eſſe ſicut
domo tua, everrens
ſticos tuos, & ópp
ſubjectos tibi. Non
recta manus tua ad ac
dum, & ad dandum
cta.

℟. Finem loquen
riter. 276.

A N O N.
:ſilio Turonenſi ſe-
nno 567. *Can.* 4.
ſecùs altáre quo ſan-
myſtéria celebran-
:r Cléricos tam ad
quàm ad Miſſas,
ditùs non præſú-
ſed pars illa quæ à
versùs altáre diví-
ioris tantùm pſal-
páteat Clericórum.

A QUINTA.
bro Eccleſiáſtici.
j. Cap. 5.
li atténdere ad poſ-
ſſiónes iníquas, &
e díxeris: Eſt mihi
vita; nihil enim
in témpore vindi-
bductiónis. Ne ſe-
fortitúdine tua con-
iam cordis tui; &
is: Quómodò pó-
quis me ſubjíciet
facta mea? Deus
ndícans víndicábit.
ris: Peccávi, & quid
idit triſte? Altíſſi-
m eſt pátiens réd-
De propitiáto pec-
eſſe ſine metu, ne-
cias peccátum ſuper
i. Et ne dicas:
o Dómini magna
ltitúdinis peccató-
eórum miſerébitur.
rdia enim & ira ab
próximant, & in
es réſpicit ira illíus.
ómine. 277.

Lectio ij.
tardes converti ad
ominum, & ne dif-
die in diem; ſúbitò
enim véniet ira illíus, & in
témpore vindíctæ diſperdet
te. Noli ánxius eſſe in diví-
tiis injuſtis; non enim pró-
derunt tibi in die obductió-
nis & vindíctæ. Non vén-
tiles te in omnem ventum,
& non eas in omnem viam;
ſic enim omnis peccátor pro-
bátur in dúplici lingua. Eſto
firmus in via Dómini, & in
veritáte ſensûs tui & ſcién-
tiâ; & proſequátur te verbum
pacis & juſtítiæ.
℟. Vanitátem. 277.

Lectio iij.
ESto manſuétus ad au-
diendum verbum, ut
intélligas; & cum ſapiéntia
próferas reſponſum verum.
Si eſt tibi intellectus, reſ-
ponde próximo: ſin autem,
ſit manus tua ſuper os tuum,
ne capiáris in verbo indiſci-
plináto, & confundáris. Ho-
nor & glória in ſermóne
ſenſáti; lingua verò impru-
dentis ſubvérſio eſt ipſíus.
Non appelléris ſuſurro, &
linguâ tuâ ne capiáris &
confundáris. Super furem
enim eſt confúſio & pœni-
téntia, & denotário péſſima
ſuper bilinguem: ſuſurratóri
autem ódium, & inimicítia
& contumélia. Juſtífica puſil-
lum & magnum ſimíliter.
℟. Nonne Dóminus abyſ-
ſum. 278.

C A N O N.
Ex Concílio Pariſienſi.
Anno 1528. *Decr.* 17.
CUrent Sacerdótes & Clé-
rici ſic ſuos cantus in-
ſtitúere, ut modeſtâ hone-

ſtâque pſallendi gravitáte, placidáque & gratâ modulatióne ſic audiéntium aures delíniant, ut próvocent excitentque ad devotiónem compunctionemque.

FERIA SEXTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 6.

VErbum dulce multíplicat amícos, & mítigat inimícos: & lingua eúcharis in bono hómine abundat. Multi pacífici ſint tibi, & conſiliárius ſit tibi unus de mille. Si póſſides amícum, in tentatióne póſſide eum; & ne fácilè credas ei. Eſt enim amícus ſecundùm tempus ſuum, & non permanébit in die tribulatiónis: & eſt amícus qui convértitur ad inimicítiam: & eſt amícus qui ódium & rixam. & convícia denudábit. Eſt autem amícus ſócius menſæ, & non permanébit in die neceſſitátis. Amícus ſi permánſerit fixus, erit tibi quaſi coæquális, & in doméſticis tuis fiduciáliter aget.

℟. Beátus homo qui invénit. 275.

Lectio ij.

AB inimícis tuis ſeparáre, & ab amícis tuis attende. Amícus fidélis, protéctio fortis: qui autem invénit illum, invénit theſaurum. Amíco fidéli nulla eſt comparátio; & non eſt digna ponderátio auri & argenti contra bonitátem fidei illíus. Amícus fidélis, medicamentum vitæ & immort[...] & qui métuunt Dó[...] invénient illum. Q[...] Deum, æquè habéb[...] tiam bonam; quón[...] eundèm illum erit illíus.

℟. Vani ſunt om[...] mines. 276.

Lectio iij. C[...]

NOli quærere à [...] ducátum, nequ[...] cáthedram honóris. [...] juſtífices ante Deum [...] niam ágnitor cordis [...] & penès regem nol[...] vidéri ſápiens. Noli [...] fieri judex, niſi vál[...] túte irrúmpere iniq[...] ne fortè extiméſcas [...] potentis, & ponas ſcá[...] in æquitáte tua. Noc[...] in multitúdinem ci[...] nec te immittas in p[...] neque álliges duplíci[...] ta; nec enim in uno [...] múnis. Noli eſſe puſil[...] in ánimo tuo. Exo[...] fácere eleemóſynam [...] pícias. Ne dicas: I[...] titúdine múnerum [...] reſpíciet Deus; & o[...] me Deo altíſſimo, [...] mea ſuſcípiet.

℟. Finem. 276.

CANON[...]

Ex Concílio Trid[...]

Anno 1562. Seſ[...]

de obſerv. in M[...]

EPíſcopi ab Eccl[...] ficas eas, ubi [...] gano ſive cantu l[...] aut impúrum áliqui[...] tur, item ſeculáres actiónes, vana atq[...]

...lloquia, deambu-
ſtrépitus, clamó-
it; ut domus Dei
ius oratiónis eſſe
ac dici poſſit.
B B A T O.
ro Eccleſiáſtici.
Cap. 7.
irrídeas hómi-
m in amaritúdine
imæ; eſt enim qui
& exaltat, circum-
Deus. Noli aráre
adversùs fratrem
neque in amícum
fácias. Noli velle
omne mendácium;
enim illíus non eſt
oli verbóſus eſſe in
ne preſbyterórum;
res verbum in ora-
. Non óderis labo-
ra, & ruſticatió-
tam ab Altíſſimo.
éputes in multitú-
ſciplinatórum. Me-
æ, quóniam non

de Sabbato, ℟℟℟.
æ II. Nocturno Do-
℟. 277.]
Lectio ij.
ædas ſervum in ve-
e operantem, ne-
cenárium dantem
ſuam. Servus ſen-
tibi dilectus quaſi
a: non defraudes
ertáte, neque ino-
linquas illum. Pé-
ſunt? attende illis;
utília, perſevérent
Filii tibi ſunt? éru-
& curva illos à
llórum. Fíliæ tibi
ſunt? ſerva corpus illárum, & non oſtendas hílarem fáciem tuam ad illas. Trade fíliam, & grande opus féceris; & hómini ſenſáto da illam. Múlier ſi eſt tibi ſecúndum ánimam tuam, non projícias illam; & odíbili non credas te. In toto corde tuo honóra patrem tuum, & gémitûs matris tuæ ne oblivíſcáris: meménto quóniam niſi per illos natus non fuiſſes; & retríbue illis, quómodò & illi tibi.

Lectio iij.

IN tota ánima tua time Dóminum; & ſacerdótes illíus ſanctífica. In omni virtúte tua dílige eum qui te fecit; & miniſtros ejus ne derelinquas. Honóra Deum ex tota ánima tua; & honoríſica ſacerdótes, & propurga te cum bráchiis. Da illis partem, ſicut mandátum eſt tibi, primitiárum & purgatiónis; & de negligéntia tua purga te cum paucis. Datum brachiórum tuórum, & ſacrifícium ſanctificatiónis ófferes Dómino, & inítia ſanctórum. Et páuperi pórrige manum tuam, ut perficiátur propitiátio & benedíctio tua. Grátia dati in conſpectu omnis viventis; & mórtuo non prohíbeas grátiam. Non deſis plorántibus in conſolatióne, & cum lugéntibus ámbula. Non te pígeat viſitáre infirmum; ex his enim in dilectióne firmáberis. In ómnibus opéribus tuis me-

moráre noviſſima tua, & in ætérnum non peccábis.

C A N O N.

Ex Statútis Franciſci Harlæi, Pariſienſis Archiepíſcopi.

Ex Synod. 1674. *art.* 32.

DIſtrictè prohibémus in Eccléſiis ac Capellis hujus Diœcéſeos, étiam quæ exemptiónem prætendunt, profánis ac ſeculáribus modis fractas múſicas, órgana cantilénis ac ſonis modéſtiâ & gravitáte cantûs eccleſiáſtici indignis reſonántia ſymphónias, & muſicórum inſtrumentórum uſum in offício Tenebrárum; mulíeres & puellas admitti ad cantandum in áliis quàm Communitátum ſexûs ipſárum Eccléſiis; ac dénique miſſis aut affixis programmátibus ad múſicas eccleſiáſticas, quaſi ad theátra vel ſpectácula, fidéles invitári.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. *C.* Sapiéntia & diſciplína, & ſciéntia legis apud Deum; diléctio, & via bonórum apud ipſum. *Eccli.* 11.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XIII. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 8.

NOn júdices contra júdicem; quóniam ſecundùm quod juſtum eſt, júdicat. Cum audáce non eas in via, ne fortè gravet mala ſua in te; ipſe enim ſecundùm voluntátem ſuam vadit, & ſimul cum ſtultítia illíus péries. Cum iracundo non fácies rixam, & cum audáce non eas in deſertum; quóniam quaſi nihil eſt ante illum ſanguis; & ubi non eſt adjutórium, elídet te. Cum fátuis consílium non hábeas; non enim póterunt dilígere, niſi quæ eis placent. Coram extráneo ne fácias consílium; neſcis enim quid páriet. Non omni hómini cor tuum manifeſtes; ne fortè ínferas tibi grátiam falſam, & conviciétur tibi.

℟. Beátus homo qui invénit. 275.

Lectio ij. Cap. 10.

JUdex ſápiens judicábit pópulum ſuum, & principátus ſenſáti ſtábilis erit. Secundùm júdicem pópuli, ſic & miniſtri ejus: & qualis rector eſt civitátis, tales & inhabitantes in ea. Rex inſípiens perdet pópulum ſuum; & civitátes inhabitabuntur per ſenſum poténtium. In manu Dei poteſtas terræ; & útilem rectórem ſuſcitábit in tempus ſuper illam. In manu Dei proſpéritas hóminis, & ſuper fáciem ſcribæ impónet honórem ſuum. Omnis injúriæ próximi ne memíneris, & nihil agas in opéribus injúriæ.

℟. Vani ſunt omnes hómines. 276.

Lectio iij.

ODíbilis coram Deo eſt & homínibus ſupérbia; & execrábilis omnis iníqui-

ium. Regnum à
gentem transfertur
njuſtítias, & injú-
:ontumélias, & di-
olos. Aváro autem
ſceléſtius. Quid ſu-
rra & cinis? Nihil
ius quàm amáre
1. Hic enim & áni-
ım venálem habet;
in vita ſua projécit
ua. Omnis poten-
:vis vita. Languor
: gravat médicum.
languórem præcí-
cus: ſic & rex hódie
:ras moriétur. Cùm
oriétur homo, hæ-
ſerpentes, & bé-
vermes. Inítium ſu-
ıóminis, apoſtatáre
quóniam ab eo qui
m, receſſit cor ejus:
ı inítium omnis pec-
upérbia. Qui tenúe-
ı, adimplébitur ma-
& ſubvertet eum in.
?roptéreà exhonorá-
ıinus conventus ma-
k deſtruxit eos uſque
ı. Sedes ducum ſuper-
leſtruxit Deus, &
:cit mites pro eis.
nem. 276.

. NOCTURNO.
ıo ſancti Joannis
Chryſóſtomi.
.o. *in Ep. 2. ad Cor.*
oral. *Lectio iv.*

? tardes converti ad Dóminum, & ne dífferas de die in neſcis enim quid pa- it ſuperventúra dies. ım enim & metus eſt in dilatióne: ſalus verò certa ac ſecúra, ſi nulla ſit dilátio. Virtútem ígitur co- lè: ſic enim ſive júvenis hinc abſcédas, tutò abſcédes; ſive ad ſenectútem pervénias, cum ampliſſimis ópibus ex- cédes; duplicemque feſtivi- tátem per omnem vitam ha- bébis, & à vítio ábſtinens, & virtútem amplexans.

℟. Dómine. 277.

Lectio v.

Ne dicas: Erit tempus, quando converti licé- bit; verba enim hæc Deum valde exáſperant. Cur enim cùm ipſe tibi ætérna ſécula promíſerit, tu in præſenti vita quæ brevis & mo- mentánea eſt, laboráre non vis; ſed ſic ignávus ac diſ- ſolútus agis, quaſi hâc bre- viórem áliam quamdam in- quíras? Annon eædem quo- tídie comeſſatiónes? annon eædem menſæ? annon éa- dem theátra? annon eædem pecúniæ?

℟. Vanitátem. 277.

Lectio vj.

Inebriátus es? ventri in- dulſiſti? rapuiſti? ſiſte jam gradum: verte te in diverſum: confitére Deo grátiam, quòd non in mé- diis peccátis te abripúerit: ne quære áliud tibi proro- gári tempus, ut malè ope- réris. Multi áliis fraudem facientes abrepti ſunt, & in manifeſtam damnatiónem abiérunt; time ne idem tibi áccidat. Sed multis, inquis, dedit Deus ſpátium, ut in-

última ſenecta confiterentur. Quid ígitur? numquid & tibi dabit? Fortaſſe dabit, inquis. Cur dicis Fortaſſe? Cóntigit aliquóties. Cógita quòd de ánima delíberas; & contrárium étiam pone, ac réputa, & dic: Quid autem, ſi non det? Quid autem, ſi det, inquis? Dedit quidem ipſe: verúmtamen hoc illo tútius eſt & utílius.

℟. Nonne Dóminus abyſſum. 278.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 17.

IN illo témpore; Dum iret Jeſus in Jeruſalem, tranſíbat per médiam Samaríam & Galilæam: & cùm ingrederétur quoddam caſtellum, occurrérunt ei decem viri lepróſi. Et réliqua.

Homília ſancti Bernardi Abbátis.

Serm. 27. de Diverſ. contra vitium ingratitudinis.

NOnne decem mundáti ſunt? & novem ubi ſunt? Meminiſtis, credo, verba Salvatóris hæc eſſe, novem illórum ingratitúdinem arguentis. Bene síquidem oraſſe, obſecraſſe, poſtulaſſe leguntur qui levavérunt vocem, dicentes: Jeſu fili David, miſerére nobis. Sed défuit eis quarta quam adjécit Apóſtolus, gratiárum áctio; quóniam non rediérunt, nec egérunt grátias Deo. Multos quoque vidémus uſque hódie ſatis importúnè petentes quod ſibi deeſſe cognóverint; ſed paucòs idmodùm nóvimus qui dignas ſuper acceptis beneficiis grátias ágere videantur. Nec reprehensíbile eſt quod inſtanter pétimus; ſed planè petitióni negat effectum, quòd invenímur ingráti. Et fortè hoc étiam cleméntiæ eſſe vidétur ingrátis negáre quod póſtulant; ne contingat nobis ut tantò grávius de ingratitúdine judicémur, quantò magìs accumulátis beneficiis ingráti probábimur extitiſſe. Ergo miſericórdiæ res eſt in hac parte ſubtráhere miſericórdiam quemádmodùm iræ & indignatiónis miſericórdiam exhibére, eam ſanè de qua per Prophétam ipſe Pater miſericordiárum lóquitur, dicens: Miſereámur ímpio, & non diſcet fácere juſtítiam.

℟. Cùm ingrederétur Jeſus quoddam caſtellum, occurrérunt ei decem viri lepróſi, qui ſtetérunt à longè, dicentes: * Jeſu præceptor, miſerére noſtri. ℣. Tu es, Dómine, qui líberas ab omni malo: * Jeſu. *Luc. 17. Sap. 16.*

Lectio viij.

QUàm multos enim vidémus & plángimus fratres, non conſiderantes quemádmodùm ingratitúdinis vermis interióra corródens, ob hoc tantùm córticem quem vident, transformáre diſſímulet; ne fortè re-

& erubeſcant, ip-
recúndiâ emenden-
qui ſic interdum in
is conſumpta eſſe in-
univerſa præſúmit,
vereátur ad ea quo-
: foris appárent, ve-
a producere caput :
e quos vidémus ma-
poſtatáre à Deo, re-
eri péſſimos arbitrá-
non magis paulátim
t, cùm comédering
obur eórum, & neſ-
Vides ergo non óm-
odeſſe, quòd à lepra
s converſatiónis, cu-
ſta manifeſta ſunt,
atur; ſed nonnullis
occulto ingratitúdi-
s oríri, quod tantò
ſius ſit, quantò inté-
: bene Salvátor hinc
ngélio novem illos
t quærit; quóniam
à peccatóribus ſalus.
n & primum hómi-
oſt peccátum ubi ſit
jat; & in judício neſ-
e profitébitur operá-
quitátis, cùm legá-
Pſalmo : Quóniam
Dóminus viam juſtó-
t iter impiórum perí-

eprósos ut vidit Je-
xit : * Ite, oſténdite
erdótibus. ℣. Sacer-
pópulum docébunt
t inter ſanctum &
m, & inter mun-
t immundum oſten-
is. * Ite, oſténdite
cerdótibus. *Luc.* 17.
44.

Lectio ix.

FElix autem Samaritánus ille qui cognóvit ſe nihil habére quod non accepiſſet : & idcirco ſervávit depóſitum; & cum gratiárum actióne ad Dóminum eſt reverſus. Felix qui ad ſingula dona grátiæ redit ad eum in quo eſt plenitúdo ómnium gratiárum; cui dum nos pro acceptis non ingrátos exhibémus, locum in nobis fácimus grátiæ, ut majóra adhuc accípere mereámur. Omníno enim ſola nos à profectu converſatiónis ímpedit ingratitúdo noſtra, dum quodam modo amiſſum réputans dator quod ingrátus accépit, cavet ſibi de cétero, ne tantò plura amítteret, quantò plura conferret ingráto. Felix proinde qui ſe alienígenam réputans, étiam pro mínimis quibuſque benefíciis non mínimas refert grates, gratúitum eſſe non dúbitans, neque diſsímulans, quod aliéno impénditur & ignóto. Nos autem míſeri & miſerábiles, cùm in inítio, dum adhuc aliénos nos æſtimámus, timoráti ſatis, ſatis devóti & húmiles inveniámur; tam fácile póſtmodùm oblivíſcimur quàm gratúitum ſit quidquid accépimus, & præſumentes non bene quaſi de familiaritáte Dei, nequáquam advértimus quòd mereámur audíre, quóniam inimíci Dómini doméſtici ejus.

℟. Dum irent leproſi, mundáti ſunt: * Unus autem regreſſus eſt cum magna voce magníficans Deum, & † Cécidit in fáciem ante pedes Jeſu, grátias agens; & hic erat Samaritánus. ℣. Oblíti ſunt benefactórum Dei, & mirabílium ejus. * Unus. Glória Patri. † Cécidit in fáciem. *Luc.* 17. *Pſ.* 77.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. g. Dixit Jeſus: Nonne decem mundáti ſunt? & novem ubi ſunt? Non eſt inventus qui redíret, & daret glóriam Deo, niſi hic alienígena. *Luc.* 17.

Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, da nobis fídei, ſpei & caritátis augmentum: & ut mereámur áſſequi quod promittis, fac nos amáre quod præcipis; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum.

CANON.

Ex Concílio Rotomagenſi. *Anno* 1581.

ADmonére debent Sacerdótes plebes ſúbditas ſibi, ut paſtóres vel aratóres qui in agro aſsíduè commorantur vel in ſylvis, & ídeo pécudum more vivunt, in Domínicis & áliis diébus Feſtis, ſaltèm ad Miſſam fáciant vel permittant veníre: nam & hos Chriſtus pretióſo ſánguine ſuo redémit. Quòd ſi negléxerint, pro animábus eórum abſque dúbio ratiónem ſe redditúros ſciant.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Ait Samaritáno Jeſus: Surge, vade; quia fides tua te ſalvum fecit. *Luc.* 17.

FERIA SECUNDA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 11.

IN veſtítu ne glorieris unquam, nec in die honóris tui extolláris; quóniam mirabília ópera Altíſſimi ſolíus, & glorióſa, & abſconſa, & inviſa ópera illíus. Multi tyranni ſedérunt in throno, & inſuſpicábilis portávit diadéma. Multi potentes oppreſſi ſunt válidè; & glorióſi tráditi ſunt in manus alterórum. Priuſquàm intérroges, ne vitúperes quemquam: & cùm interrogáveris, córripe juſtè. Priuſquàm áudias, ne reſpóndeas verbum; & in médio ſermónum ne adjícias loqui. De ea re quæ te non moleſtat, ne certéris; & in judício peccántium ne conſiſtas. Fili, ne in multis ſint actus tui: & ſi dives fúeris, non eris immúnis à delicto.

℟. Beátus homo. 275.

Lectio ij. Cap. 13.

QUi tetígerit picem, inquinábitur ab ea: & qui communicáverit ſupérbo, índuet ſupérbiam. Pondus ſuper ſe tollet, qui honeſtióri ſe commúnicat. Et ditióri te ne ſócius fúeris. Quid communicábit cácabus ad ollam? quando enim ſe colliſerint, confringétur. Dives injuſtè egit, & fre-

pauper autem læſus
. Si largítus fúeris,
t te: & ſi non habúe-
relinquet te. Si ha-
onvívet tecum, &
bit te; & ipſe non
ſuper te. Si neceſſá-
i fúeris, ſupplantábit
ſubrídens ſpem dabit,
s tibi bona, & dicet:
pus eſt tibi?
ani ſunt. 276.

Lectio iij.

vocátus à potentióre
ſcéde; ex hoc enim
te advocábit. Ne ím-
ſis, ne impingáris;
longè ſis ab eo, ne
oblivionem. Ne retí-
t æquo loqui cum illo,
edas multis verbis il-
x multa enim loqué-
ábit te, & ſubrídens
gábit te de abſcóndi-
. Immítis ánimus il-
ſervábit verba tua; &
rcet de malítia, & de
s. Cave tibi, & at-
diligenter audítui tuo;
m cum ſubverſióne
bulas. Audiens verò
aſi in ſomnis vide,
ilábis. Omni vitâ tuâ
Deum, & ínvoca illum
te tua. Omne ánimal
símile ſibi; ſic & om-
no próximum ſibi.
Finem. 276.

C A N O N.

Concílio Remenſi.
1583. *titulo 3. de Cult. div.*

cui precum multitúdo
ut prolíxitas tædium
t, nemóque eárum
partem áliquam tácitus præ-
téreat, aut volubilitáte lin-
guæ illas omnes ita percur-
rat, ut plerumquè mentem
lingua prævéniat; póterunt
Epíſcopi, adhíbito Canoni-
córum & aliórum grávium
virórum judício, preces ad
eum modum redúcere, ut
& Eccléſiæ dignitáti reſpón-
deant, & fácilè ab ómnibus
exolvi, pièque decantári
poſſint.

FERIA TERTIA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 13.

VEnátio leónis, ónager in erémo; ſic & páſcua dívitum ſunt páuperes. Et ſicut abominátio eſt ſuperbo humílitas, ſic & execrátio dívitis pauper. Dives commótus confirmátur ab amícis ſuis; húmilis autem, cùm cecíderit, expellétur & à notis. Díviti decepto multi recuperatóres: locútus eſt ſuperba, & juſtificavérunt illum; húmilis deceptus eſt, ínſuper & argúitur: locútus eſt ſenſátè, & non eſt datus ei locus. Dives locútus eſt, & omnes tacuérunt, & verbum illíus uſque ad nubes perdúcent. Pauper locútus eſt, & dicunt: Quis eſt hic? & ſi offénderit, ſubvertent illum. Bona eſt ſubſtántia, cui non eſt peccátum in conſciéntia; & nequíſſima paupertas in ore ímpii.

℟. Dómine, ne adincreſcant. 277.

Lectio ij. Cap. 14.

BEátus vir qui non eſt lapſus verbo ex ore ſuo, & non eſt ſtimulátus in triſtítia delícti. Felix qui non hábuit ánimi ſui triſtítiam, & non éxcidit à ſpe ſua. Viro cúpido & tenáci ſine ratióne eſt ſubſtántia, & hómini lívido ad quid aurum? Qui acervat ex ánimo ſuo injuſtè, áliis cóngregat; & in bonis illíus álius luxuriábitur. Qui ſibi nequam eſt, cui álii bonus erit? & non jucundábitur in bonis ſuis. Qui ſibi ínvidet, nihil eſt illo néquius; & hæc reddítio eſt malítiæ illíus: & ſi bene fécerit, ignoranter & non volens facit; & in noviſſimo manifeſtat malítiam ſuam.

℟. Vanitátem & verba mendácia. 277.

Lectio iij.

INſatiábilis óculus cúpidi in parte iniquitátis non ſatiábitur, donec conſúmat arefáciens ánimam ſuam. Oculus malus ad mala, & non ſatiábitur pane; ſed índigens, & in triſtítia erit ſuper menſam ſuam. Fili, ſi habes, bénefac tecum, & Deo dignas oblatiónes offer. Memor eſto quóniam mors non tardat, & teſtamentum inferórum quia demonſtrátum eſt tibi; teſtamentum enim hujus mundi morte moriétur. Ante mortem bénefac amíco tuo, & ſecundùm vires tuas expórrigens da páuperi. Non defraudéris à die bono, & partícula boni doni non te prætéreat. Nonne áliis relinques dolóres, & labóres tuos in diviſióne ſortis? Da & áccipe, & juſtífica ánimam tuam. Ante óbitum tuum operáre juſtítiam; quóniam non eſt apud ínferos invenire cibum.

℟. Nonne Dóminus abyſſum. 278.

C A N O N.

Ex Concílio Remenſi

Anno 1564. *Congr.* 5.

QUóniam à primæva Breviárii inſtitutióne id antiqui Patres voluiſſe videntur, ut ſingulis hebdómadis totum Pſaltérium recitarétur; in Breviário Davídici Pſalmi ita per dies ſingulos diſponantur, ut totus Pſalmórum liber in unaquáque hebdómada recitétur.

FERIA QUARTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 20. & 21.

XEnia & dona excæcant óculos júdicum; & quaſi mutus, in ore avertit correptiónes eórum. Sapiéntia abſconſa, & theſaurus inviſus, quæ utílitas in utriſque? Mélior eſt qui celat inſipiéntiam ſuam, quàm homo qui abſcondit ſapiéntiam ſuam. Fili, peccaſti? non adjícias íterùm; ſed & de priſtinis deprecáre, ut tibi dimittantur. Quaſi à fácie cólubri fuge peccáta: & ſi accéſſeris ad illa, ſuſcípient te. Dentes

dentes ejus, inter-
ánimas hóminum.
omphæa bis acúta
níquitas; plagæ il-
. eſt ſánitas. Objur-
t. injúriæ annullá-
ſtántiam: & do-
nimis lócuples eſt,
itur ſupérbiâ; ſic
a ſuperbi eradicábi-

ſátus homo qui in-
175.
ij. Cap. 25.
bus plácitum eſt ſpi-
meo, quæ ſunt pro-
am Deo & homí-
concórdia fratrum,
r proximórum, &
múlier bene ſibi con-
s. Tres ſpécies odí-
a mea, & ággravor
imæ illórum; páu-
uperbum, dívitem
m, ſenem fátuum
ſátum. Quæ in ju-
tua non congrega-
modò in ſenectúte
nies? Quàm ſpeció-
itiéi judícium, &
ris cognóſcere con-
Quàm ſpecióſa ve-
apiéntia, & glorió-
ectus & consílium!
ſenum, multa perí-
glória illórum, ti-
i.
ini ſunt omnes hó-
176.
iij. Cap. 28.
vindicári vult, à
mino invéniet vin-
& peccáta illíus ſer-
ábit. Relinque pró-
o nocenti te; &

tunc deprecanti tibi peccáta ſolventur. Homo hómini reſervat iram, & à Deo quærit medélam? In hóminem símilem ſibi non habet miſericórdiam, & de peccátis ſuis deprecátur? Ipſe cùm caro ſit, reſervat iram, & propitiatiónem petit à Deo? quis exorábit pro delíctis illíus? Memento noviſſimórum, & déſine inimicári: tabitúdo enim & mors imminent in mandátis ejus. Memoráre timórem Dei, & non iraſcáris próximo. Memoráre teſtamentum Altíſſimi, & déſpice ignorántiam próximi. Abſtine te à lite, & mínues peccáta.

℟. Finem loquendi páriter. 276.

C A N O N.

Ex Concílio Narbonenſi.

Anno 589. Can. 2.

HOc definítum eſt ut in pſallendis ordínibus, per quemque Pſalmum, Glória dicátur omnipotenti Deo: per majóres verò Pſalmos, prout prolíxiùs fúerint, pauſatiónes fiant; & per quamcumque pauſatiónem, Glória Trinitátis Dómino decantétur.

FERIA QUINTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 31.

INtéllige quæ ſunt próximi tui ex teipſo: útere quaſi homo frugi his quæ tibi apponuntur; ne, cùm mandúcas multùm, ódio habeáris. Ceſſa prior causâ diſciplínæ; & noli ní-

minius eſſe ; ne fortè offendas. Et ſi in médio multórum ſediſti , prior illis ne extendas manum tuam , nec prior poſcas bíbere. Quàm ſuffíciens eſt hómini erudíto vinum exíguum ; & in dormiendo non laborábis ab illo, & non ſénties dolórem. Vigília, chólera & tortúra viro infrunito : ſomnus ſanitátis in hómine parco ; dórmiet uſque manè, & ánima illíus cum ipſo delectábitur.

℟. Dómine, ne adincreſcant. 277.

Lectio ij.

AUdi me, fili, & ne ſpernas me; & in noviſſimo invénies verba mea. In ómnibus opéribus tuis eſto velox, & omnis infírmitas non occurret tibi. Spléndidum in pánibus benedícent lábia multórum, & teſtimónium veritátis illíus fidéle. Nequíſſimo in pane murmurábit cívitas, & teſtimónium nequítiæ illíus verum eſt. Diligentes in vino noli provocáre; multos enim extermináviт vinum. Ignis probat ferrum durum ; ſic vinum corda ſuperbórum árguet in ebrietáte potátum. Æqua vita homínibus vinum in ſobrietáte : ſi bibas illud moderátè, eris ſóbrius. Quæ vita eſt ei qui minúitur vino ? Quid defraudat vitam ? Mors.

℟. Vanitátem & verba mendácia. 277.

Lectio iij.

VInum in jucunditátem creátum eſt, & non in ebrietátem, ab inítio. Exultátio ánimæ & cordis vinum moderátè potátum. Sánitas eſt ánimæ & córpori ſóbrius potus. Vinum multum potátum, irritatiónem, & iram & ruínas multas facit. Amaritúdo ánimæ vinum multum potátum. Ebrietátis animóſitas, imprudentis offénſio, minórans virtútem, & fáciens vúlnera. In convívio vini non árguas próximum, & non deſpícias eum in jucunditáte illíus ; verba impropérii non dicas illi, & non premas illum in repetendo.

℟. Nonne. 278.

C A N O N.

Ex Concílio Conſtantinopolitáno.

Anno 692. C. 19. & 63.

OPortet eos qui præſunt Eccléſiis, pópulo légere pietátis & rectæ religiónis elóquia, ex divína Scriptúra colligentes intelligéntias & judícia veritátis, & non tranſgredientes jam pósitos términos, vel divinórum Patrum traditiónem. Quæ autem à veritátis hóſtibus falsò confictæ ſunt Mártyrum hiſtóriæ, ut Dei Mártyres ignomíniâ affícerent, & qui eas auditúri eſſent, ad diffidéntiam dedúcerent, in Eccléſia publicári vetámus, ſed eas igni tradi. Qui autem eas admittunt, vel tanquam veris iis mentem ádhibent, anathematizámus.

FERIA SEXTA.

De libro Eccleſiaſtici.

Lectio j. Cap. 32.

AUdi tacens, & pro reverentia accédet tibi bona grátia. Adoleſcens, lóquere in tua cauſa vix. Si bis interrogátus fúeris, hábeat caput reſponſum tuum. In multis eſto quaſi inſcius, & audi tacens ſimul, & quærens. In médio magnatórum non præſúmas: & ubi ſunt ſenes, non multùm loquáris. Ante grándinem præibit coruſcátio: & ante verecúndiam præibit grátia, & pro reveréntia accédet tibi bona grátia. Et horâ ſurgendi non te trices: præcurre autem prior in domum tuam, & illic avocáre, & illic lude, & age conceptiónes tuas, & non in delictis & verbo ſuperbo. Et ſuper his ómnibus benedícito Dóminum qui fecit te, & inebriantem te ab ómnibus bonis ſuis.

℟. Beátus homo qui invénit. 275.

Lectio ij. Cap. 32. & 33.

FIli, ſine consílio nihil fácias, & poſt factum non pœnitébis. In via ruínæ non eas, & non offendes in lápides; nec credas te viæ laborióſæ, ne ponas ánimæ tuæ ſcándalum: & à filiis tuis cave, & à domeſticis tuis attende. In omni ópere tuo crede ex fide ánimæ tuæ; hoc eſt enim conſervátio mandatórum. Qui credit Deo, attendit mandátis; & qui confidit in illo, non minorábitur. Timenti Dóminum non occurrent mala; ſed in tentatióne Deus illum conſervábit, & liberábit à malis. Sápiens non odit mandáta & juſtítias, & non illidétur quaſi in procella navis. Homo ſenſátus credit legi Dei, & lex illi fidélis.

℟. Vani ſunt. 276.

Lectio iij. Cap. 34.

QUi offert ſacrifícium ex ſubſtántia páuperum, quaſi qui víctimat fílium in conſpectu patris ſui. Panis egéntium, vita páuperum eſt: qui defraudat illum, homo ſánguinis eſt. Qui aufert in ſudóre panem, quaſi qui occídit próximum ſuum. Qui effundit ſánguinem, & qui fraudem facit mercenário, fratres ſunt. Unus ædíficans, & unus déſtruens; quid prodeſt illis niſi labor? Unus orans, & unus maledícens; cujus vocem exáudiet Deus? Qui baptizátur à mórtuo, & iterùm tangit eum, quid próficit lavátio illíus? Sic homo qui jejúnat in peccátis ſuis, & iterùm eádem fáciens, quid próficit humiliando ſe? Oratiónem illíus quis exáudiet?

℟. Finem. 276.

CANON.

Ex Concílio Colonienſi primo.

Anno 1536. Part. 2. C. 6.

CUm olim à ſanctíſſimis Pátribus inſtitútum ſit, ut ſolæ Scriptúræ ſacræ in

Eccléſia recitarentur, neſcimus quâ incúriâ accíderit ut in eárum locum ſuccéſſerint ália cum his néutiquam comparanda, atque ínterim hiſtóriæ Sanctórum tam incultæ, ac tam negligenti judício conſcriptæ, ut nec auctoritátem habére videantur, nec gravitátem. Vidébimur ergo óperæ prétium factúri, ſi, amputátis ſupérfluis, & quæ ſuperſtitióſiùs invecta vidéri poſſunt, ea tantùm quæ dignitáti Eccléſiæ, & priſcis inſtitútis conſentánea fúerint, relinquantur.

SABBATO.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 37.

CUm viro ſancto aſſíduus eſto, quemcúmque cognóveris obſervantem timórem Dei, cujus ánima eſt ſecundùm ánimam tuam; & qui, cùm titubáveris in ténebris, condolébit tibi. Cor boni consílii ſtátue tecum; non eſt enim tibi áliud pluris illo. Anima viri ſancti enúntiat aliquando vera, quàm ſeptem circumſpectóres ſedentes in excelſo ad ſpeculandum. Et in his ómnibus deprecáre Altíſſimum, ut dírigat in veritáte viam tuam. Ante ómnia ópera verbum verax præcédat te; & ante omnem actum consílium ſtábile. Verbum nequam immutábit cor, ex quo partes quátuor oriuntur, bonum & malum, vita & mors; & domináttix illárum eſt aſſídua lingua. Eſt vir aſtútus multórum eruditor, & ánimæ ſuæ inútilis eſt. Vir perítus multos erudívit, & ánimæ ſuæ ſuávis eſt. Qui ſophíſticè loquitur, odíbilis eſt; in omni re defraudábitur.

[*Si fiat de Sabbato, ſupplementur ex II. Nocturno Dominica IX. 277.*]

Lectio ij. Cap. 41.

O Mors, quàm amára eſt memória tua hómini pacem habenti in ſubſtántiis ſuis; viro quiéto, & cujus viæ dirèctæ ſunt in ómnibus, & adhuc valenti accípere cibum! O mors, bonum eſt judícium tuum hómini indigenti, & qui minorátur víribus, defécto ætáte, & cui de ómnibus cura eſt, & incredíbili qui perdit patiéntiam! Noli metúere judícium mortis. Memento quæ ante te fuérunt, & quæ ſuperventúra ſunt tibi; hoc judícium à Dómino omni carni. Et quid ſupervéniet tibi in beneplácito Altíſſimi? ſive decem, ſive centum, ſive mille anni: non eſt enim in inferno accuſátio vitæ.

Lectio iij.

VÆ vobis, viri ímpii qui dereliquíſtis legem Dómini altíſſimi. Et ſi nati fuéritis, in maledictióne naſcémini: & ſi mórtui fuéritis, in maledictióne erit pars veſtra. Omnia quæ de terra ſunt, in terram converténtur; ſic ímpii à maledícto in perditiónem. Luctus hóminum in córpore ipſórum

autem impiórum de-
Curam habe de bono
: hoc enim magis
bit tibi, quàm mille
i pretióſi & magni.
vitæ númerus dié-
onum autem nomen
bit in ævum. Diſ-
a in pace conſervâte,

CANON.
oncílio Colonienſi
primo.
1536. *Part.* 8.
C. 7.
in Clero zelum qui-
a Dei habentes, ſed
cundùm ſciéntiam;
ſuis affectibus ducti,
t ut nova feſta &
mater Eccléſiæ aucto-
ſolémniter celebren-
io ínterim fit ut pre-
áriæ, ac réliqua pú-
ecepta pro affectu cu-
fácilè noventur; id
obis non ſatis probá-
ſeque enim errârunt
à quorum inſtitútis
ndis précibus útinam
ngè diſceſſum non
Quòd ſi hic affécti-
gulórum indulgébi-
ndem antíquus ritus
evaneſcet.
agníficat. *Ant.* 1. D.
id conſideraſti ſer-
um Job, quòd non
milis in terra, vir
& rectus, ac timens
& recédens à malo,
c rétinens innocén-
Job 2.
e, *ut infrà ad Len-*

DOMINICA XIV.
poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Job.

Lectio j. Cap. 1.

Vir erat in terra Hus, nómine Job; & erat vir ille ſimplex & rectus, ac timens Deum, & recédens à malo: natíque ſunt ei ſeptem fílii & tres fíliæ. Et fuit poſſéſſio ejus ſeptem míllia óvium, & tria míllia camelórum, quingenta quoque juga boum, & quingentæ áſinæ, ac família multa nimis; eratque vir ille magnus inter omnes Orientáles. Et ibant fílii ejus, & faciébant convívium per domos, unuſquiſque in die ſuo. Et mittentes vocábant tres ſorores ſuas, ut coméderent & bíberent cum eis. Cùmque in orbem tranſiſſent dies convívii, mittébat ad eos Job, & ſanctificábat illos; conſurgenſque dilúculo, offerébat holocauſta pro ſingulis. Dicébat enim: Ne fortè peccáverint fílii mei, & benedíxerint Deo in córdibus ſuis. Sic faciébat Job cunctis diébus.

℟. Job córruens in terram adorávit, & dixit: * Nudus egreſſus ſum de útero matris meæ, & nudus revertar illuc: Dóminus dedit, Dóminus ábſtulit: ſit nomen Dómini benedictum. ℣. Nihil intúlimus in hunc mundum; haud dúbium quòd nec auferre quid póſſumus. * Nudus. *Job* 1. 1. *Tim.* 6.

Lectio ij.

QUádam autem die, cùm veniſſent filii Dei ut aſſiſterent coram Dómino, áffuit inter eos étiam Satan. Cui dixit Dóminus : Unde venis ? Qui reſpondens, ait : Circuívi terram, & perambulávi eam. Dixitque Dóminus ad eum : Numquid conſideraſti ſervum meum Job, quòd non ſit ei ſímilis in terra, homo ſimplex & rectus, ac timens Deum, & recédens à malo ? Cui reſpondens Satan, ait : Numquid Job fruſtrà timet Deum ? nonne tu vallaſti eum, ac domum ejus, univerſamque ſubſtántiam per circúitum ; opéribus mánuum ejus benedixiſti, & poſſéſſio ejus crevit in terra ? Sed extende páululùm manum tuam, & tange cuncta quæ póſſidet, niſi in fáciem benedíxerit tibi. Dixit ergo Dóminus ad Satan : Ecce, univerſa quæ habet, in manu tua ſunt ; tantùm in eum ne extendas manum tuam. Egreſſuſque eſt Satan à fácie Dómini.

℟. Quis reſpondébit Deo ? vel quis dícere poteſt : Cur ita facis ? * Deus, cujus iræ nemo reſíſtere poteſt, & ſub quo curvantur qui portant orbem. Quantus ſum ego, ut reſpóndeam ei ? ℣. Numquid dicit figmentum ei qui ſe finxit : Quid me feciſti ſic ? * Deus, cujus iræ nemo reſíſtere poteſt, & ſub quo curvantur, &c. *Job 9. Rom. 9.*

Lectio iij.

CUm autem quâdā
filii & filiæ ejus
derent, & bíberent
in domo fratris ſui p
géniti, núntius venit a
qui díceret : Boves ará
& áſinæ paſcebantur
eos, & irruérunt Sab
leruntque ómnia, &
percuſſérunt gládio ; &
ego ſolus ut nuntiárer
Cùmque adhuc ille lo
tur, venit alter, &
Ignis Dei cécidit è cœ
tactas oves pueroſque
ſumpſit, & effúgi ego
ut nuntiárem tibi. Sed
adhuc loquénte, venit
& dixit : Chaldæi fe
tres turmas, & inva
camélos, & tulérunt
necnon & púeros pe
runt gládio ; & ego ſ
lus ut nuntiárem tibi.
loquebátur ille, & ecc
intrávit, & dixit :
tuis & filiábus veſcé
& bibéntibus vinum i
mo fratris ſui primog
repentè ventus véh
írruit à regióne deſer
concuſſit quátuor ángul
mûs, quæ córruens op
líberos tuos, & mórtui
& effúgi ego ſolus ut
tiárem tibi.

℟. Benedíctio p
ſuper me veniébat,
víduæ conſolátus ſum
ſtítiâ indútus ſum ; *
fui cæco, & pes c
† Pater eram páup
℣. Factus ſum infirn
firmus : ómnibus óm

Dómino plácuit, ita
eſt. Sanctus vir Job,
: adverſário, cuncta
tat; ſed tamen ſciens
itra ſe Satan tentandi
niſi permittente Dó-
non habébat, non
óminus dedit, diá-
ſtulit; ſed: Dóminus
Dóminus ábſtulit.
: enim fúerat dolen-
i quod Cónditor dé-
hoſtis abſtuliſſet: at
m non ábſtulit niſi
i dedit, ſua recépit,
ſtra ábſtulit. Si enim
accípimus quibus in
a útimur, cur doleá-
uód ipſo júdicante
ur, quo largiente fœ-
r? Nec aliquando in-
t créditor, qui dum
reddendi témpore
nſtríngitur, quando
cigit quod fœnerátur.
bene ſubjúngitur:
Dómino plácuit, ita
eſt. Cùm enim in
ta ea quæ nólumus

ſolátio in eo quod diſ-
plicet, quòd illo ordinante
erga nos ágitur, cui non
niſi juſtum placet. Si ígitur
juſta placére Dómino ſci-
mus, pati autem nulla, niſi
quæ Dómino placúerint,
póſſumus; juſta ſunt cuncta
quæ pátimur: & valde in-
juſtum eſt, ſi de juſta paſſió-
ne murmurámus. Sed quia,
orátor fortis quómodò aſ-
ſertiónem partis ſuæ contra
adverſárium allegávit, au-
dívimus; nunc quómodò in
oratiónis ſuæ término jú-
dicem benedicendo laudet,
audiámus. Séquitur, Sit no-
men Dómini benedictum.
Ecce omne quod rectum ſen-
ſit, Dómini benedictióne
conclúſit: ut hinc adverſá-
rius inſpíciat, & ad pœnam
ſuam victus erubeſcat; quia
ipſe Dómino cóntumax,
étiam in beatitúdine cóndi-
tus éxtitit, cui homo hym-
num glóriæ étiam percuſſus
dicit.

ejus. ℣. Fidélis Deus eſt qui non patiétur vos tentári ſupra id quod poteſtis; ſed fáciet étiam cum tentatióne provéntum. * Dóminus autem benedixit noviſſimis Job magis quàm princípio ejus. *Job* 42. 1. *Cor.* 10.

Lectio vj.

INtuendum verò eſt quia hoſtis noſter tot nos jáculis pércutit, quot tentatiónibus affligit. Quotídie namque in ácie ſtamus, quotídie tentatiónum ejus tela excípimus. Sed & nos contra illum jácula míttimus, ſi confoſſi tribulatiónibus humília reſpondémus. Beátus ígitur Job percuſſus damno rerum, percuſſus morte filiórum, quia vim dolóris vertit in laudem Conditóris, dicens: Dóminus dedit, Dóminus ábſtulit; ſicut Dómino plácuit, ita factum eſt: ſit nomen Dómini benedictum; ſuperbum hoſtem humilitáte pérculit, crudélem patiéntiâ ſtravit.

℟. Patientes eſtóte & vos, & confirmáte corda veſtra; * Exemplum accípite labóris & patiéntiæ: † Sufferéntiam Job audiſtis, & finem Dómini vidiſtis. ℣. Suſtinéte miſericórdiam Dómini: reſpícite natiónes hóminum; & ſcitóte quia nullus ſperávit in Dómino, & confúſus eſt. * Exemplum. Glória Patri. † Sufferéntiam Job audiſtis, & finem Dómini audiſtis. *Jac.* 5. *Eccli.* 2.

IN III. NOCT

Léctio ſancti Evan
ſecúndùm Matth

Lectio vij. C

IN illo témpore
Jeſus diſcípulis ſ
mo poteſt duóbus
ſervíre: aut enim
ódio habébit, & áli
liget; aut unum ſu
& álterum cónteme
poteſtis Deo ſer
mammónæ. Et réli
Homília ſancti A
Epíſcopi.

Lib. 2. *de Serm. D
Monte. Cap.* 1

NEmo poteſt
dóminis ſerv
hanc ipſam i
nem referendum e
conſequenter expón
cens: Aut enim un
habébit, & álterum
aut álterum patiétur
terum contemnet. Q
ba diligenter conſi
ſunt; nam qui ſint
mini, deinceps o
cùm dicit: Non
Deo ſervíre & mam
Mammóna apud H
divítiæ appellári di
Cóngruit & Púnicu
men; nam lucrum
Mammon dícitur.

℟. Ne ſollíciti ſi
mæ veſtræ quid man
neque córpori veſt
induámini. * Nonne
plus eſt quàm eſca,
pus plus quàm veſtim
℣. Quadraginta an
deſerto nihil pátrib
fuit; veſtiménta eóru

nt. * Nonne.
. Iſai. 9.
Lectio viij.
go ſollíciti eſſe,
s : Quid edé-
quid bibémus,
ſtiémur ? Hic
ò oſtendit, non
petendà, tan-
bona noſtrà, ut
debeámus be-
quid fácimus, ſed
neceſſária. Quid
t inter bonum
endum eſt, &
quod ſumen-
ſit ſenténtiâ de-
m ait : Quærite
num Dei & ju-
, & hæc óm-
ntur vobis. Re-
& juſtítia Dei
rum eſt : & hoc
, & ibi finis
us; propter quod
ſimus quæcum-
s.
cite volatília cœ-
unt, neque me-
e cóngregant in
Pater veſter cœ-
illa. * Nonne
pluris eſtis illis ?
mentis eſcam ip-
pullis corvórum
us eum. * Non-
, 6. *Pſ.* 146.
ectio ix.
in hac vita mi-
, ut ad illud re-
venire poſſímus,
ine his neceſſáriis
oteſt : Apponen-
hæc, inquit; ſed
um Dei & juſti-

tiam ejus primùm quærite.
Cùm enim dixit illud Pri-
mùm, ſignificávit quia hoc
poſtérius quærendum eſt,
non témpore, ſed dignitáte:
illud, tanquam bonum no-
ſtrum; hoc, tanquam ne-
ceſſárium noſtrum: neceſ-
ſárium autem propter illud
bonum. Neque enim, ver-
bi grátiâ, ídeo debémus
evangelizáre ut manducé-
mus; ſed ídeo manducáre
ut evangelizémus: nam ſi
proptéreà evangelizámus ut
manducémus, vílius habé-
mus Evangélium quàm ci-
bum: & erit jam bonum
noſtrum in manducando,
neceſſárium autem in evan-
gelizando.

℟. Nolíte ſollíciti eſſe,
dicentes: Quid manducábi-
mus, aut quo operiémur?
* Hæc ómnia gentes inquí-
runt: † Scit Pater veſter
quia his indigétis. ℣. Pec-
catóri dedit Deus curam ſu-
pérfluam, ut addat & cón-
greget; & hoc vánitas eſt,
& caſſa ſollicitúdo. * Hæc.
Glória Patri. † Scit Pater.
Matth. 6. Eccleſ. 2.

Ad Benedictus, *Ant.* 3. à,
Nemo poteſt duóbus dóminis
ſervíre: non poteſtis Deo ſer-
víre & mammónæ. *Mat.* 6.

Oratio.

Cuſtódi, Dómine, quæ-
ſumus, Eccléſiam tuam
propitiatióne perpétuâ: &
quia ſine te lábitur humána
mortálitas, tuis ſemper au-
xíliis & abſtrahátur à nóxiis,
& ad ſalutária dirigátur; Per.

C A N O N.

Ex Concílio Moguntíno.

Anno 1549. *Can.* 61.

SAnctórum celebritátes in diem Domínicam incidentes cenſémus ſubmovendas, & in Fériam áliquam præcedentem vel ſequentem transferendas; quò Sanctórum ómnium Dómino ſua conſervétur ſolémnitas, exceptis ſummis feſtivitátibus.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. g. Quærite primùm regnum Dei & juſtítiam ejus, & hæc ómnia adjicientur vobis. *Matth.* 6.

FERIA SECUNDA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 1. & 2.

SUrrexit Job, & ſcidit veſtimenta ſua; & tonſo cápite córruens in terram, adorávit, & dixit: Nudus egreſſus ſum de útero matris meæ, & nudus revertar illuc: Dóminus dedit, Dóminus ábſtulit; ſicut Dómino plácuit, ita factum eſt: ſit nomen Dómini benedictum. In ómnibus his non peccávit Job lábiis ſuis, neque ſtultum quid contra Deum locútus eſt. Factum eſt autem cùm quâdam die veniſſent fílii Dei, & ſtarent coram Dómino, veniſſet quoque Satan inter eos & ſtaret in conſpectu ejus; ut díceret Dóminus ad Satan: Unde venis? Qui reſpondens, ait: Circuívi terram, & perambulávi eam.

℟. Job córruens. 331.

Lectio ij.

ET dixit Dóminus
tan: Numquid c
raſti ſervum meum
quòd non ſit ei ſin
terra, vir ſimplex &
ac timens Deum, á
dens à malo, & adh
nens innocéntiam?
tem commoviſti me
sùs eum, ut afflígere
fruſtrà. Cui reſpond
tan, ait: Pellem pro
& cuncta quæ habet
dabit pro ánima ſua
quin mitte manum
& tange os ejus & ca
& tunc vidébis q
fáciem benedícat tib
xit ergo Dóminus
tan: Ecce in ma
eſt; verúmtamen á
illíus ſerva. Egreſſu
Satan à fácie Dómini
cuſſit Job últere péſſ
planta pedis uſque ad
cem ejus: qui teſtâ
radébat, ſedens in ſ
línio. Dixit autem ill
ſua: Adhuc tu pérm
ſimplicitáte tua? b
Deo, & mórere. (
ad illam: Quaſi una
tis muliéribus locúta
bona ſuſcépimus de
Dei, mala quare non
piámus? In ómnib
non peccávit Job láb

℟. Quis. 332. *Le*

IGitur audientes tr
ci Job omne malu
accidiſſet ei, venéru
guli de loco ſuo;
Themanítes, & Bal
hítes, & Sophar Na

tes. Condixerant enim, ut páriter venientes viſitárent eum, & conſolarentur. Cúmque elevaſſent procul óculos ſuos, non cognovérunt eum; & exclamantes ploravérunt: ſciſſiſque véſtibus, ſparſérunt púlverem ſuper caput ſuum in cœlum. Et ſedérunt cum eo in terra ſeptem diébus & ſeptem nóctibus, & nemo loquebátur ei verbum; vidébant enim dolórem eſſe vehementem.

℟. Benedíctio. 332.

CANON.

Ex Concílio Carthaginenſi quinto. *An.* 398. *Can.* 14.

PLácuit ut altária quæ paſſim per agros & per vias tanquam memóriæ Mártyrum conſtruuntur, in quibus nullum corpus aut relíquiæ Mártyrum cónditæ probantur, ab Epíſcopis qui locis eiſdem præſunt, ſi fieri poteſt, evertantur. Si autem hoc per tumultus populáres non ſinitur, plebes tamen admoneantur, ne illa loca frequentent; ut qui rectè ſápiunt, nullá ibi ſuperſtitióne devincti teneantur: & omníno nulla memória Mártyrum probabíliter acceptétur, niſi ubi corpus, aut áliquæ relíquiæ ſunt, aut orígo alicújus habitatiónis, aut poſſeſſiónis vel paſſiónis, fideliſſimâ orígine tráditur. Nam quæ per ſómnia, & per inánes quaſi revelatiónes quorúmlibet hóminum, ubicumque conſtituuntur altária, omnímodò reprobentur.

FERIA TERTIA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 3.

POſt hæc apéruit Job os ſuum, & maledixit diéi ſuo, & locútus eſt: Péreat dies in qua natus ſum, & nox in qua dictum eſt: Conceptus eſt homo. Dies ille vertátur in ténebras; non requírat eum Deus déſuper, & non illuſtrétur lúmine. Obſcúrent eum ténebræ, & umbra mortis; óccupet eum calígo, & involvátur amaritúdine. Noctem illam tenebróſus turbo poſſídeat, non computétur in diébus anni, nec numerétur in ménſibus. Sit nox illa ſolitária, nec laude digna. Maledícant ei qui maledícunt diéi, qui paráti ſunt ſuſcitáre Leviáthan: obtenebréntur ſtellæ calígine ejus: expectet lucem, & non vídeat, nec ortum ſurgentis auróræ; quia non conclúſit óſtia ventris qui portávit me, nec ábſtulit mala ab óculis meis.

℟. Beátus homo. 333.

Lectio ij. Cap. 4.

REſpondens autem Eliphaz Themanítes, dixit: Si cœpérimus loqui tibi, fórſitan moleſtè accípies; ſed conceptum ſermónem tenére quis póterit? Ecce docuiſti multos, & manus laſſas roboraſti: vacillantes confirmavérunt ſermónes tui, & génua treméntia confortaſti: nunc autem venit ſuper te plaga, & defeciſti; tétigit te, & conturbátus es.

Ubi eſt timor tuus, fortitúdo tua, & patiéntia tua, & perféctio viárum tuárum? Recordáre, óbſecro te, quis unquam ínnocens périit? aut quando recti deléti ſunt? Quin pótiùs vidi eos qui operantur iniquitátem, & ſéminant dolóres, & metunt eos, flante Deo, periiſſe, & ſpíritu iræ ejus eſſe conſumptos.

℟. Addidit. 333.

Lectio iij. Cap. 6.

RESpondens autem Job, dixit: Utinam appenderentur peccáta mea, quibus iram mérui, & calámitas quam pátior, in ſtatéra! Quaſi aréna maris hæc grávior apparéret: unde & verba mea dolóre ſunt plena; quia ſagittæ Dómini in me ſunt, quarum indignátio ébibit ſpíritum meum, & terróres Dómini mílitant contra me. Numquid rúgiet ónager, cùm habúerit herbam? aut múgiet bos, cùm ante præſépe plenum ſtéterit? aut póterit cómedi inſulſum, quod non eſt ſale condítum? aut poteſt áliquis guſtáre quod guſtátum affert mortem? Quæ priùs nolébat tángere ánima mea, nunc præ angúſtia cibi mei ſunt. Quis det ut véniat petítio mea; & quod expecto, tríbuat mihi Deus? Et qui cœpit, ipſe me cónterat? ſolvat manum ſuam, & ſuccídat me? Et hæc mihi ſit conſolátio, ut afflígens me dolóre, non parcat, nec contradícam ſermónibus Sancti.

℟. Patientes eſtóte. 334.

CANON.

Ex Concílio Lateranenſi quarto.

Anno 1215. Can. 62.

STatúimus ut antíquæ Relíquiæ ámodò extra capſam non oſtendantur, nec exponantur venáles. Prælati verò non permittant illos qui ad eórum Eccléſias cauſâ veneratiónis accédunt, vanis figmentis aut falſis décipi documentis.

FERIA QUARTA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 8.

RESpondens Baldad Suhítes, dixit: Uſquequò loquéris tália, & ſpíritus múltiplex ſermónes oris tui? Numquid Deus ſupplantat judícium? aut Omnípotens ſubvertit quod juſtum eſt? Etiamſi fílii tui peccavérunt ei, & dimiſit eos in manu iniquitátis ſuæ; tu tamen ſi dilúculo conſurréxeris ad Deum, & Omnipotentem fúeris deprecátus: ſi mundus & rectus incéſſeris, ſtatim evigilábit ad te, & pacátum reddet habitáculum juſtítiæ tuæ; in tantum, ut ſi prióra tua fúerint parva, & novíſſima tua multiplicentur nimis.

℟. Job córruens. 331.

Lectio ij. Cap. 9.

ET reſpondens Job, ait: Verè ſcio quòd ita ſit, & quòd non juſtificétur homo compóſitus Deo. Si vo-

nténdere cum eo,
erit ei reſpondére
mille. Sápiens cor-
fortis róbore: quis
, & pacem hábuit?
ſtulit montes, &
t hi quos ſubvertit
ſuo. Qui cómmo-
m de loco ſuo, &
ejus concutiuntur.
cipit ſoli, & non
ſtellas claudit quaſi
culo. Qui extendit
us, & gráditur ſu-
s maris. Qui facit
m, & Orióna, &
, & interióra Auſtri.
t magna, & incom-
bília, & mirabília,
non eſt númerus.
s reſpondébit. 332.

Lectio iij.

nerit ad me, non
bo eum; ſi abíerit,
élligam. Si repentè
et, quis reſpondébit
quis dícere poteſt:
acis? Deus, cujus iræ
ſíſtere poteſt, & ſub
vantur qui portant
Quantus ergo ſum
reſpóndeam ei, &
erbis meis cum eo?
mſi habúero quíp-
tum, non reſpondé
meum júdicem de-
. Et cùm invocan-
audíerit me, non
uód audíerit vocem
In túrbine enim cón-
e, & multiplicábit
mea étiam ſine cau-
concédit requiéſce-
um meum, & implet
ritudínibus. Si forti-
túdo quæritur, robuſtíſſimus
eſt: ſi æquitas judícii, nemo
audet pro me teſtimónium
dícere. Si juſtificáre me vo-
lúero, os meum condemná-
bit me: ſi innocentem
oſténdero, pravum me com-
probábit.

℟. Benedíctio. 332.

CANON.

Ex Concílio Mediolanenſi
quarto.

Anno 1575. *Can.* 2.
de Reliquiis SS.

SAnctórum Relíquiæ inſi-
gnes, & ſacra córpora,
ſacraque membra, quæ ex
certis monumentis in quavis
Eccléſia recondi conſtat, ne
paſſim omni témpore, ſed
certis tantùm feſtórum dié-
rum celebritátibus exponan-
tur oſtendanturve; dumque
exponuntur, & item dum
reconduntur, antiphónæ &
ália hujúſmodi ad rem ac-
commodáta canantur: dum
verò in altári expóſitæ ſunt,
candélæ accenſæ collúceant,
ad earumque cuſtódiam ad-
hibeantur qui aſſiſtant.

FERIA QUINTA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 11.

REſpondens autem So-
phar Naamathítes,
dixit: Numquid qui
multa lóquitur, non & áu-
diet? aut vir verbóſus ju-
ſtificábitur? Tibi ſoli tacé-
bunt hómines? & cùm cé-
teros irríſeris, à nullo con-
futáberis? Dixiſti enim:
Purus eſt ſermo meus, &
mundus ſum in conſpectu

tuo. Atque útinam Deus loquerétur tecum, & aperiret lábia ſua tibi; ut oſténderet tibi ſecréta ſapiéntiæ,& quòd múltiplex eſſet lex ejus; & intellígeres quòd multò minóra exigáris ab eo, quàm merétur iníquitas tua.

℟. Beátus homo. 333.

Lectio ij. Cap. 12.

RESpondens autem Job, dixit: Ergo vos eſtis ſoli hómines, & vobíſcum moriétur ſapiéntia? Et mihi eſt cor ſicut & vobis, nec inférior veſtri ſum: quis enim hæc quæ noſtis ignórat? Qui deridétur ab amíco ſuo ſicut ego, invocábit Deum, & exáudiet eum; deridétur enim juſti ſimplícitas. Lampas contempta apud cogitatiónes dívitum, paráta ad tempus ſtatútum. Abundant tabernácula prædónum, & audacter próvocant Deum, cùm ipſe déderit ómnia in manus eórum. Nimírum intérroga jumenta, & docébunt te; & volatília cœli, & indicábunt tibi. Lóquere terræ, & reſpondébit tibi; & narrábunt piſces maris. Quis ignórat quòd ómnia hæc manus Dómini fécerit? In cujus manu ánima omnis viventis, & ſpíritus univerſæ carnis hóminis.

℟. Addidit. 333.

Lectio iij. Cap. 13.

AUdíte ergo correptiónem meam,& judícium labiórum meórum atténdite. Numquid Deus índiget veſtro mendácio, ut pro illo loquámini dolos? quid fáciem ejus accíp pro Deo judicáre nit Aut placébit ei quem nihil poteſt? aut decipi homo veſtris fraudul Ipſe vos árguet, qu in abſcóndito fácier accípitis. Statim, commóverit, turbábi & terror ejus írruet vos. Memória veſtr parábitur cíneri, & gentur in lutum c veſtræ. Tacéte paulíſp loquar quodcumque mens ſuggéſſerit. Qu cero carnes meas d meis, & ánimam porto in mánibus Etiamſi occíderit m ipſo ſperábo: verùm vias meas in conſpeć árguam. Et ipſe erit ſ meus: non enim vé conſpectu ejus omnis crita.

℟. Patientes eſtóte.

C A N O N.

Ex Concílio Triden

Anno 1563. Seſſ. 25.

de Invocat. SS

OMnis ſuperſtítio ctórum invoca Reliquiárum venerati imáginum ſacro uſu tur: omnis turpis eliminétur, omnis d laſcívia vitétur; ita cáci venuſtáte imágir pingantur, nec orn & Sanctórum celebr ac Reliquiárum viſi hómines ad comeſſ atque ebrietátes non

r, quaſi feſti dies in honó-
m Sanctórum per luxum
laſcíviam agantur.

FERIA SEXTA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 32.

DImiſérunt tres viri iſti reſpondére Job, eò quòd juſtus ſibi derétur. Et irátus, indi-natuſque eſt Eliu fílius Bárachel Buzítes, de cognatóne Ram: irátus eſt au-m adversùm Job, eò quòd ſtum ſe eſſe díceret coram eo. Porrò adversùm amí-s ejus indignátus eſt, eò uod non inveniſſent reſ-onſiónem rationábilem, d tantúmmodò condem-aſſent Job. Igitur Eliu ex-ectávit Job loquentem, eò uòd ſenióres eſſent qui lo-uebantur. Cùm autem vi-iſſet quòd tres reſpondére on potuiſſent, irátus eſt ehementer. Reſpondenſ-ue Eliu fílius Bárachel Bu-ítes, dixit: Júnior ſum mpore, vos autem anti-uióres; idcirco demiſſo cá-ite, véritus ſum vobis in-icáre meam ſenténtiam. perábam enim quòd ætas olíxior loquerétur, & an-órum multitúdo docéret piéntiam. Sed, ut vídeo, ſpíritus eſt in homí-ibus, & inſpirátio Omni-otentis dat intelligéntiam. Non ſunt longævi ſapientes, ec ſenes intélligunt judí-um.

℟. Job córruens in ter-am. 331.

Lectio ij. Cap. 36.

ADdens quoque Eliu, hæc locútus eſt: Súſtine me páululùm, & indicábo tibi; adhuc enim hábeo quod pro Deo loquar. Répetam ſciéntiam meam à princípio, & operatórem meum probábo juſtum. Verè enim abſque mendácio ſermónes mei, & perfecta ſciéntia probábitur tibi. Deus potentes non ábjicit, cùm & ipſe ſit potens. Sed non ſalvat ímpios, & judícium paupéribus tríbuit. Non áuferet à juſto óculos ſuos, & reges in ſólio cóllocat in perpétuum, & illi eriguntur. Et ſi fúerint in caténis, & vinciantur fúnibus paupertátis, indicábit eis ópera eórum, & ſcélera eórum; quia violenti fuérunt.

℟. Quis reſpondébit. 332.

Lectio iij. Cap. 38.

REſpondens autem Dóminus Job de túrbine, dixit: Quis eſt iſte involvens ſenténtias ſermónibus imperítis? Accinge ſicut vir lumbos tuos: interrogábo te, & reſponde mihi. Ubi eras, quando ponébam fundamenta terræ? Indica mihi, ſi habes intelligéntiam. Quis póſuit menſúras ejus, ſi noſti? vel quis tetendit ſuper eam, líneam? Super quo baſes illíus ſolidátæ ſunt? aut quis demíſit lápidem anguláren ejus, cùm me laudárent ſimul aſtra matutína, & jubilárent omnes fílii Dei? Quis

concluſit óſtiis mare, quando erumpébat quaſi de vulva procédens, cùm pónerem nubem veſtimentum ejus, & calígine illud quaſi pannis infántiæ obvólverem? Circúmdedi illud términis meis, & póſui vectem & óſtia, & dixi: Uſque huc vénies, & non procédes ámpliùs, & hic confringes tumentes fluctus tuos.

℟. Benedíctio. 332.

CANON.

Ex Concílio Tridentíno.

Anno 1563. Seſſ. 25. de Reliq. & Invoc. SS.

STátuit ſancta Synodus némini licére ullo in loco, vel Eccléſiâ étiam quomodólibet exemptâ, ullam inſólitam pónere, vel ponendam curáte imáginem, niſi ab Epíſcopo approbáta fúerit; nulla étiam admitténda eſſe nova mirácula, nec novas relíquias recipiendas, niſi eódem recognoſcente & approbante Epíſcopo. Qui ſimul atque de iis áliquid compertum habúerit, adhíbitis in conſílium Theólogis & áliis piis viris, ea fáciat quæ veritáti & pietáti conſentánea judicáverit.

SABBATO.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 42.

REſpondens Job Dómino, dixit: Scio quia ómnia potes, & nulla te latet cogitátio. Quis eſt iſte qui celat conſílium abſque ſciéntia? Ideo inſipienter locútus ſum, & quæ

ultra modum excéden
ſciéntiam meam. Audi,
ego loquar: interrogábo
& reſponde mihi. Au
auris audívi te, nunc au
óculus meus videt te. Id
co ipſe me reprehendo
ago pœniténtiam in fa
& cínere. Poſtquàm au
locútus eſt Dóminus v
hæc ad Job, dixit ad Eli
Themaníten: Irátus e
ror meus in te & in
amícos tuos, quóniam
eſtis locúti coram me
ctum, ſicut ſervus
Job. Súmite ergo vobis
tem tauros & ſeptem
tes, & ite ad ſervum m
Job, & offerte holocau
pro vobis: Job autem ſe
meus orábit pro vobis; fac
ejus ſuſcípiam, ut non
imputétur ſtultítia; n
enim locúti eſtis ad me r
ſicut ſervus meus Job.

[*Si fiat de Sabbato,* ℟
ſumentur ex II. Nocturno
minicæ præcedentis.]

Lectio ij.

ABiérunt ergo Eli
Themanítes, & Ba
Suhítes, & Sophar Na
thítes, & fecérunt ſicut
cútus fúerat Dóminus
eos; & ſuſcépit Dóm
fáciem Job. Dóminus
que converſus eſt ad p
téntiam Job, cùm oráre
pro amícis ſuis. Et ád
Dóminus ómnia quæcun
fúerant Job, duplícia.
nérunt autem ad eum
nes fratres ſui, & univ
ſoróres ſuæ, & cuncti

nt eum priùs, & co-
ınt cum eo panem in
jus; & moyérunt ſu-
n caput, & conſoláti
um ſuper omni malo
ıtúlerat Dóminus ſu-
m; & dedérunt ei
ſque ovem unam &
n áuream unam.

Lectio iij.

ninus autem bene-
ixit noviſſimis Job
quàm princípio ejus:
ı ſunt ei quatuórde-
íllia óvium, & ſex
camelórum, & mille
›um, & mille áſinæ.
:unt ei ſeptem fílii,
fíliæ. Et vocávit no-
ınius Diem, & no-
ecundæ Cáſſiam, &
tértiæ Cornuſtíbii.
ſunt autem inventæ
es ſpecióſæ, ſicut fíliæ
univerſa terra: de-
eis pater ſuus hæ-
em inter fratres eá-
/ixit autem Job poſt
centum quadragin-
ıis, & vidit fílios
& fílios filiórum ſuó-
que ad quartam ge-
ınem; & mórtuus eſt
, & plenus diérum.

C A N O N.

:útis Henríci de Gon-
Pariſienſis Epíſcopi.
08. *Synod. Part.* 399.
ıæ in Eccleſiárum al-
bus, & omníno in
s imágines ſive pictæ,
ılptæ, minùs decen-
eriantur, eas auferri
o vólumus; & ſi quæ
:à inſigni áliquâ ſuî

parte minútæ ſint & fœdátæ.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Tobías factus eſt cæcus: hanc autem tentatiónem ídeo Dóminus permíſit evenire illi, ut pósteris darétur exemplum patiéntiæ ejus, ſicut & ſancti Job, *Tob.* 2.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XV.

poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Tobíæ.

Lectio j. Cap. 1.

TObías ex tribu & civitáte Néphtali, (quæ eſt in ſuperióribus Galilææ ſupra Naaſſon, poſt viam quæ ducit ad occidentem, in ſiniſtro habens civitátem Sephet) cùm captus eſſet in diébus Salmánaſar regis Aſſyriórum, in captivitáte tamen pósitus, viam veritátis non deſéruit; ita ut ómnia quæ habére póterat, quotídie concaptívis frátribus qui erant ex ejus génere, impertíret. Cùmque eſſet júnior ómnibus in tribu Néphthali, nihil tamen pueríle geſſit in ópere. Dénique cùm irent omnes ad vítulos áureos quos Jeróboam fécerat rex Iſrael, hic ſolus fugiébat conſórtia ómnium; ſed pergébat in Jerúſalem ad templum Dómini, & ibi adorábat Dóminum Deum Iſrael, ómnia primitíva ſua & décimas ſuas fidéliter ófferens; ita ut in tértio anno proſélytis & ádvenis miniſtráret omnem decimatió-

nem. Hæc & his ſimília ſecundùm legem Dei puérulus obſervábat.

℟. Tobías cùm eſſet júnior, nihil pueríle geſſit in ópere: dénique * Cùm irent omnes ad vítulos áureos, hic ſolus fugiébat consórtia ómnium; ſed pergébat in Jeruſálem ad templum Dómini, & ibi adorábat. ℣. Pater tales quærit qui adórent eum. * Cùm. *Tob. 1. Joan. 4.*

Lectio ij.

CUm verò factus eſſet vir, accépit uxórem Annam de tribu ſua; genuitque ex ea fílium, nomen ſuum impónens ei, quem ab infántia timére Deum dócuit, & abſtinére ab omni peccáto. Igitur cùm per captivitátem deveniſſet cum uxóre ſua & fílio in civitátem Níniven cum omni tribu ſua; cùm omnes éderent ex cibis gentílium, iſte cuſtodívit ánimam ſuam, & nunquam contaminátus eſt in eſcis eórum. Et quóniam memor fuit Dómini in toto corde ſuo, dedit illi Deus grátiam in conſpectu Salmánaſar regis; & dedit illi poteſtátem quòcumque vellet ire, habens libertátem quæcumque fácere voluiſſet.

℟. Quómodò potúeris, eſto miſéricors: ſi multùm tibi fúerit, abundanter tríbue: * Si exíguum tibi fúerit, étiam exíguum libenter impertíri ſtude. ℣. Si voluntas prompta eſt, ſecundùm id quod habet accepta eſt, non ſecundùm id quod non habet: * Si exíguum. *Tob. 4. 2. Cor. 8.*

Lectio iij.

PErgébat ergo ad omnes qui erant in captivitáte, & mónita ſalútis dabat eis. Cùm autem veniſſet in Rages civitátem Medórum, & ex his quibus honorátus fúerat à rege, habuiſſet decem talenta argenti; & cùm in multa turba géneris ſui Gabélum egentem vidéret, qui erat ex tribu ejus, ſub chirógrapho dedit illi memorátum pondus argenti. Poſt multum verò témporis, mórtuo Salmánaſar rege, cùm regnáret Sennácherib fílius ejus pro eo, & fílios Iſrael exóſos habéret in conſpectu ſuo, Tobías quotídie pergébat per omnem cognatiónem ſuam, & conſolabátur eos, dividebatque unicuíque, prout póterat, de facultátibus ſuis; eſurientes alébat, nudiſque veſtimenta præbébat, & mórtuis atque occíſis ſepultúram ſollícitus exhibébat.

℟. Noli timére, fili mi; páuperem quidem vitam gérimus, ſed * Multa bona habébimus, ſi timuérimus Deum, & receſſérimus ab omni peccáto, & fecérimus bene. ℣. Nonne Deus elégit páuperes in hoc mundo, dívites in fide, & hærédes regni quod repromíſit diligéntibus ſe? * Multa bona. Glória Patri. * Multa bona. *Tob. 4. Jac. 2.*

, *NOCTURNO.*
ro ſancti Ambróſii
copi, de Tobía.
I. *Lectio iv.*
to prophético libro
ū inſcríbitur Tobías,
amvis plenè vobis
ſancti Prophétæ
a inſinuáverit, ta-
npendiário mihi ſer-
le ejus méritis recen-
: opéribus, apud vos
n árbitror ; ut ea
ptúra hiſtórico more
látiùs, nos ſtrictiùs
endámus virtútum
era, velut quodam
o colligentes. Fuit
vir juſtus, miſéricors,
is ; & hoc virtútum
choro, ſúbiit ærum-
ptivitátis quam feré-
ſiliter atque patienter,
nem magis injúriam
ivátam dolens ; nec
útum ſuffrágia nihil
: deplórans, ſed ma-
n ſibi contuméliam
m peccatórum ſuó-
ctio illátam arbitrá-
éruit edictum, ne
t fílii captivitátis
m ſepultúræ daret.
ognáti Tobíæ irridé-
am ejus ; Tobías ve-
pábat eos, dicens :
anctórum ſumus, &
llá expectámus quam
atúrus eſt his qui fi-
am nunquam mutant
℣. Teneámus ſpei no-
nfeſſiónem indecliná-
; fidélis enim eſt qui
íſit.* Fílii ſanctórum.
Hebr. 10.

Lectio v.

AT ille interdicto non revocabátur magis quàm incitabátur, ne deſérere officium pietátis mortis metu viderétur. Erat enim miſericórdiæ prétium mortis pœna. Talis flagítii deprehenſus reus, vix tandem per amícum pótuit direpto património egénus & exul reſtítui ſuis. Iterùm in his verſabátur offíciis ; & ſi quid alimenti foret, peregrínum cum quo cibum ſúmeret, quærébat. Itaque cùm feſſus à ſepultúræ revertiſſet múnere, appóſitis ſibi edendi ſubsídiis, miſſo fílio, quærébat conſortem convívii. Dum convíva accérſitur, nuntiátis inſepulti córporis relíquiis, convívium deſerébat : nec putábat pium ut ipſe cibum ſúmeret, cùm in público corpus jacéret exánime. Hoc illi quotidiánum opus, & magnum.

℟. Quando orábas cum lácrymis, & ſepeliébas mórtuos, & derelinquébas prándium tuum, ego óbtuli oratiónem tuam Dómino. * Ego ſum Ráphael ángelus, unus ex ſeptem qui aſtámus ante Dóminum. ℣. Grátia vobis, & pax ab eo qui eſt, & à ſeptem ſpirítibus qui in conſpectu throni ejus ſunt. * Ego. *Tob.* 12. *Apoc.* 1.

Cap. 2. *Lectio vj.*

TAm ſancto feſſus offício Prophéta, dum requieſcit juxta paríetem aulæ, cadente de páſſerum nido ſter-

core, albúgine cæcitátem incidit; nec conqueſtus ingémuit, nec dixit: Hæc merces labórum meórum? Fraudári magis ſe dóluit obſequiórum, quàm oculórum múnere; nec cæcitátem pœnam, ſed impedimentum putábat. Et cùm victum mercéde levárct cónjugis, ne quid furtívum domum ſuam intráret cavébat. Dénique plus honeſtáti quàm neceſſitáti cónſulens, cui ſua déerant, commodáverat próximo ſuo pecúniam quamdam, quam toto vitæ ſuæ témpore in tanta indigéntia non repopoſcit. Vix ubi ſe feſſum vidit, & depóſitum ſenectúte, inſinuávit fílio, non tam cúpiens commodátum repóſcere, quàm ſollícitus ne fraudáret hærédem. Quòd ígitur commodávit pecúniam, & non fœnerávit, juſti ſervávit offícium. Malum eſt enim fœnus quo quæruntur uſúræ; ſed non illud fœnus malum de quo ſcriptum eſt: Fœnera próximo tuo in témpore neceſſitátis illíus.

℟. Quia acceptus eras Deo, * Neceſſe fuit ut tentátio probáret te; & † Nunc miſit me Dóminus ut curárem te, & Saram uxórem fílii tui à dæmónio liberárem. ℣. Quem díligit Dóminus caſtígat, flagellat autem omnem fílium quem récipit. * Neceſſe fuit. Glória Patri. † Nunc miſit me. *Tob.* 12. *Hebr.* 12.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 7.

IN illo témpore; Ibat Jeſus in civitátem quæ vocátur Naïm; & ibant cum eo diſcípuli ejus, & turba copióſa. Cùm autem appropinquáret portæ civitátis, ecce defunctus efferebátur fílius únicus matris ſuæ. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 98. *de verbis Evang. Luc.* 7.

VIdeámus quid Chriſtus nos díſcere vóluit in tribus mórtuis quos ſuſcitávit. Reſuſcitávit fíliam mórtuam Archiſynagógi, ad quam ægrotantem petebátur ut eam de ægritúdine liberáret. Excitávit & hunc júvenem, fílium víduæ, de quo nunc admóniti ſumus; ut hinc iſta quæ ipſe largíri dignátur, cum veſtra caritáte loquerémur. Modò audiſtis quómodò excitátus eſt. Appropinquábat Dóminus civitáti: & ecce efferebátur jam mórtuus extra portam. Miſericórdiâ commótus quòd flebat mater vídua, & deſtitúta único fílio, fecit quod audiſtis, dicens: Adoleſcens, tibi dico, Surge. Surrexit ille mórtuus, cœpit loqui; & réddidit illum matri ſuæ. Excitávit & Lázarum de ſepulcro.

℟. Defunctus efferebátur fílius únicus matris ſuæ; &

idua erat. Quam cùm
t * Dóminus, miſeri-
motus ſuper eam, di-
: Noli flere. ℣. Non
iet Dóminus víduam,
adat loquélam gémi-
Dóminus, miſericór-
otus ſuper eam, dixit
Noli flere. *Luc.* 7.
15.

Lectio viij.

tria génera mortuó-
a ſunt tria génera pec-
m, quos hodiéque ſuſ-
hriſtus. Illa enim mór-
ia Archiſynagógi intùs
i domo; nondum erat
rétis pariétibus eláta
licum. Ibi intùs ſuſci-
t, viva paréntibus réd-
Iſte autem jam quidem
n domo, ſed tamen
um in ſepulcro; parié-
látus erat, terræ man-
non erat. Qui ſuſcitá-
órtuam nondum elá-
ſuſcitávit mórtuum
látum, nondum ſepul-
Tértium reſtábat, ut
ultum ſuſcitáret; &
ecit in Lázaro.
Acceſſit Jeſus, & téti-
culum; hi autem qui
ant, ſtetérunt. Et * Ait:
ſcens, tibi dico, Sur-
t reſédit qui erat mór-
℣. Deus noſter, Deus
s faciendi; & Dómini
ini éxitus mortis.* Ait.
7. *Pſ.* 67.

Lectio ix.

Æc ergo, cariſſimi, ſic
audiámus, ut qui vi-
, vivant; qui mórtui
revivíſcant. Sive adhuc
peccátum in corde concep-
tum eſt, & non proceſſit in
factum; pœníteat, corrigá-
tur cogitátio, ſurgat mór-
tuus intrà domum conſciéntiæ.
Sive jam quod cogitá-
vit admíſit, nec ſic deſperé-
tur. Non ſurrexit mórtuus
intùs, ſurgat elátus. Pœní-
teat facti, de próximo revi-
víſcat; non eat in profun-
dum ſepultúræ; non accí-
piat déſuper conſuetúdinis
molem. Sed fortè jam illi
loquor, qui jam duro ſui
moris lápide prémitur, qui
jam urgétur conſuetúdinis
póndere, qui jam quatri-
duánus putet. Nec ipſe deſ-
péret: profundus mórtuus
eſt, ſed altus eſt Chriſtus.
Novit clamando terréna
ónera rúmpere, novit intrín-
ſecùs per ſeipſum viviſicáre,
ſolvendum diſcípulis trádere.
Agant étiam tales pœ-
niténtiam; neque enim Lá-
zaro reſuſcitáto poſt quatrí-
duum, ullus putor in viven-
te remánſerat. Ergo qui
vivunt, vivant; quicumque
autem mórtui ſunt, in qua-
cumque harum trium morte
ſe invénerint, agant ut ce-
lériter jam reſurgant.

℟. Sicut Pater ſuſcitat
mórtuos, & vivíficat: * Sic
& † Fílius quos vult vivífi-
cat. ℣. Non eſt fortis ſicut
Deus noſter: Dóminus mor-
tíficat, & vivíficat. * Sic &
Fílius quos vult vivíficat.
Glória Patri. † Fílius quos
vult vivíficat. *Joan.* 5.
1. *Reg.* 2.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Qui erat mórtuus, cœpit loqui; & dedit illum Jeſus matri ſuæ. *Luc.* 7.

Oratio.

ECcléſiam tuam, Dómine, miſerátio continuáta mundet & múniat: & quia ſine te non poteſt ſalva conſiſtere, tuo ſemper múnere gubernétur; Per Dóminum.

CANON.

Ex Concilio Rotomagenſi. *Anno* 1581. *C.* 22. *de Curat. Offic.*

PRohibémus in quibuſdam Eccléſiis quæ ſimul Collegiátæ ſunt & Parœciáles, eâdem horâ cantári Miſſas Canonicórum & Parœcianórum; ſed ſub pœna excommunicatiónis ſtari in his judício Epíſcopi.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. D. Accépit omnes timor; & magnificâbant Deum, dicentes: Quia Prophéta magnus ſurrexit in nobis, & quia Deus viſitávit plebem ſuam. *Luc.* 7.

FERIA SECUNDA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 2.

POſt hæc cùm eſſet dies feſtus Dómini, & factum eſſet prándium bonum in domo Tobíæ, dixit fílio ſuo: Vade, & adduc áliquos de tribu noſtra, timentes Deum, ut epulentur nobiſcum. Cùmque abiiſſet, reverſus nuntiávit ei unum ex fíliis Iſrael jugulátum jacére in platéa. Statimque exíliens de accúbitu ſuo, relinquens prándium, jejúnus pervénit ad corpus; tollenſque illud portávit ad domum ſuam occultè, ut, dum ſol occubuiſſet, cautè ſepelíret eum. Cùmque occultaſſet corpus, manducávit panem cum luctu & tremóre, mémorans illum ſermónem quem dixit Dóminus per Amos prophétam: Dies feſti veſtri converténtur in lamentatiónem & luctum.

℟. Tobías cùm eſſet júnior. 344.

Lectio ij.

CUm verò ſol occubuiſſet, âbiit, & ſepelívit eum. Arguébant autem eum omnes próximi ejus, dicentes: Jam hujus rei causâ interfíci juſſus es, & vix effugiſti mortis impérium, & iterùm ſépelis mórtuos? Sed Tobías plùs timens Deum quàm regem, rapiébat córpora occiſórum, & occultâbat in domo ſua, & médiis nóctibus ſepeliébat ea. Contigit autem ut quâdam die fatigâtus à ſepultúra, véniens in domum ſuam, jactaſſet ſe juxta paríetem, & obdormiſſet, & ex nido hirúndinum dormienti illi cálida ſtércora incíderent ſuper óculos ejus, fieretque cæcus. Hanc autem tentatiónem ídeo permíſit Dóminus evenire illi, ut pósteris darétur exemplum patiéntiæ ejus, ſicut & ſancti Job.

℟. Quómodò. 344.

[illegible] Cap. 2. & 3.

...Nna verò uxor ejus ibat ad opus textrínum quo-
...je, & de labóre mánuum
...um victum quem cón-
...ui póterat, deferébat. Un-
...factum est ut hædum
...átum accípiens detulíſ-
...domi; cujus cùm vocem
...lantis vir ejus audíſſet,
...it: Vidéte ne fortè furtí-
...sit, réddite eum dómi-
...suis; quia non licet no-
...aut édere ex furto áli-
...id, aut contíngere. Ad
...c uxor ejus iráta, reſpon-
...: Maniféſtè vana facta eſt
...tua, & eleemóſynæ tuæ
...dò apparuérunt. Atque
... & áliis hujuſcémodi ver-
...exprobrábat ei. Tunc To-
...s ingémuit, & cœpit orá-
...cum lácrymis, dicens:
...tus es, Dómine, & óm-
...judícia tua juſta ſunt;
...omnes viæ tuæ, miſeri-
...dia, & véritas, & judí-
...um. Et nunc, Dómine,
...mor eſto meî, & ne vin-
...tam ſumas de peccátis
...is, neque reminiſcáris
...licta mea, vel parentum
...órum. Quóniam non
...edívimus præceptis tuis,
...o tráditi ſumus in dire-
...ónem, & captivitátem,
... mortem.

℟. Noli timére. 344.

CANON.

...Statútis Euſtáchii de Bel-
...io, Pariſienſis Epíſcopi.

Anno 1563. *C.* 8.

...Upérflua fúneris & exe-
...quiárum pompa vitétur,
...e ad vivórum pótiùs
quàm defunctórum ſolátium
invénta eſt: defunctis enim
ſubvéniunt preces, eleemó-
ſynæ, jejúnia, oblatiónes,
& Miſſæ ſacrifícium.

FERIA TERTIA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 4.

Cum Tobías putáret oratiónem ſuam exaudíri ut mori potuíſſet, vocávit ad ſe Tobíam fílium ſuum, dixítque ei: Audi, fili mi, verba oris mei, & ea in corde tuo quaſi fundaméntum cónſtrue. Cùm accéperit Deus ánimam meam, corpus meum ſepeli; & honórem habébis matri tuæ ómnibus diébus vitæ ejus: memor enim eſſe debes quæ & quanta perícula paſſa ſit propter te in útero ſuo. Cùm autem & ipſa compléverit tempus vitæ ſuæ, ſepélias eam circa me. Omnibus autem diébus vitæ tuæ in mente habéto Deum; & cave ne aliquando peccáto conſéntias, & prætermittas præcepta Dómini Dei noſtri. Ex ſubſtántia tua fac eleemóſynam, & noli avértere fáciem tuam ab ullo páupere; ita enim fiet ut nec à te avertátur fácies Dómini. Quómodò potúeris, ita eſto miſéricors. Si multum tibi fúerit, abundanter tríbue; ſi exíguum tibi fúerit, étiam exíguum libenter impertíri ſtude. Præmium enim bonum tibi theſaurízas in die neceſſitátis; quóniam elee-

moſyna ab omni peccáto & à morte líberat, & non patiétur ánimam ire in ténebras. Fidúcia magna erit coram ſummo Deo eleemóſyna ómnibus faciéntibus eam.

℟. Cognáti Tobíæ. 345.

Lectio ij.

Attende tibi, fili mi, ab omni fornicatióne; & præter uxórem tuam nunquam patiáris crimen ſcire. Supérbiam nunquam in tuo ſenſu, aut in tuo verbo dominári permittas; in ipſa enim inítium ſumpſit omnis perdítio. Quicumque tibi áliquid operátus fúerit, ſtatim ei mercédem reſtítue; & merces mercenárii tui apud te omníno non remáneat. Quod ab álio óderis fieri tibi, vide ne tu aliquando álteri fácias. Panem tuum cum eſuriéntibus & egénis cómede, & de veſtiméntis tuis nudos tege. Panem tuum & vinum tuum ſuper ſepultúram juſti conſtítue, & noli ex eo manducáre & bíbere cum peccatóribus. Conſílium ſemper à ſapiente perquíre. Omni témpore bénedic Deum; & pete ab eo ut vias tuas dírigat, & ómnia conſília tua in ipſo permáneant. Indico étiam tibi, fili mi, dediſſe me decem talenta argenti, dum adhuc infántulus eſſes, Gabélo, in Rages civitáte Medórum, & chirógraphum ejus apud me hábeo; & ídeo perquíre quómodò ad eum pervénias, & recípias ab eo ſupramemorátum pondus argenti, & reſtítuas ei chirógraphum ſuum. Noli timére, fili mi; páuperem quidem vitam gérimus, ſed multa bona habébimus, ſi timuérimus Deum, & receſſérimus ab omni peccáto, & fecérimus bene.

℟. Quando orábas. 346.

Lectio iij. Cap. 5.

Tunc reſpondit Tobías patri ſuo, & dixit: Omnia quæcumque præcepiſti mihi, fáciam, pater. Quómodò autem pecúniam hanc requíram, ignóro. Ille me neſcit, & ego eum ignóro: quod ſignum dabo ei? ſed neque viam per quam pergátur illuc, aliquando cognóvi. Tunc pater ſuus reſpondit illi, & dixit: Chirógraphum quidem illíus penes me hábeo; quod dum illi oſténderis, ſtatim reſtítuet. Sed perge nunc, & inquíre tibi áliquem fidélem virum, qui eat tecum ſalvâ mercéde ſuâ; ut dum adhuc vivo, recípias eam. Tunc egreſſus Tobías, invénit júvenem ſpléndidum, ſtantem præcinctum, & quaſi parátum ad ambulandum. Et ignórans quòd Angelus Dei eſſet, ſalutávit eum, & dixit: Unde te habémus, bone júvenis? At ille reſpondit: Ex fíliis Iſrael. Et Tobías dixit ei: Noſti viam quæ ducit in regiónem Medórum? Cui reſpondit: Novi; & ómnia itínera ejus

r· ambulávi, & ad Gabélum fra-tum, qui morátur civitáte Medórum, . eſt in monte Ec-

ia acceptus. 346.
I N O N.
cílio Narbonenſi.
609. Can. 24.
ccléſiam & máxi-pe altáre, non ita nittantur ſepelien-li tantùm quos aut Eccleſiáſtica, aut oſápia, aut virtú-ilis ſplendor com-it. Quòd ſi ſepul-Eccléſiam conſtrú-uper ſoli planítiem llantur.

A QUARTA.
libro Tobíæ.
. Cap. 6.

ctus eſt Tobías, canis ſecútus eſt ; & manſit pri-ióne juxta flúvium Et exívit ut lavá-ſuos ; & ecce piſ-nis exívit ad devo-eum. Quem expa-Tobías, clamávit gná, dicens : Dó-vádit me. Et dixit lus : Apprehende m ejus, & trahe e. Quod cùm feciſ-xit eum in ſiccum : ire cœpit ante pedes inc dixit ei Ange-ntera hunc piſcem, us, & fel & jecur ibi ; ſunt enim hæc a ad medicamenta utíliter. Quod cùm feciſſet, aſsávit carnes ejus, & ſe-cum tulérunt in via ; cétera ſaliérunt, quæ ſufficerent eis, quouſque pervenírent in Rages civitátem Medó-rum. Tunc interrogávit To-bías Angelum, & dixit ei : Obſecro te, Azária frater, ut dicas mihi quod remé-dium habébunt iſta quæ de piſce ſerváre juſſiſti ? Et reſ-pondens Angelus dixit ei : Cordis ejus partículam ſi ſu-per carbónes ponas, fumus ejus extrícat omne genus dæ-moniórum ſive à viro, ſive à mulíere ; ita ut ultrà non ac-cédat ad eos. Et fel valet ad ungendos óculos in quibus fúerit albúgo, & ſanabúntur.

℟. Tobías. 344.

Lectio ij.

Et dixit ei Tobías : Ubi vis ut maneámus ? Reſ-pondenſque Angelus, ait : Eſt hic Ráguel nómine, vir propinquus de tribu tua ; & hic habet fíliam nómine Saram, ſed neque máſcu-lum, neque féminam ullam habet áliam præter eam. Ti-bi debétur omnis ſubſtántia ejus, & oportet eam te ac-cípere cónjugem. Pete ergo eam à patre ejus, & dabit tibi eam in uxórem. Tunc reſ-pondit Tobías, & dixit : Audio quia trádita eſt ſep-tem viris, & mórtui ſunt : ſed & hoc audívi, quia dæ-mónium occídit illos. Tímeo ergo ne fortè & mihi hæc evéniant ; & cùm ſim úni-cus paréntibus meis, de-

pónam ſenectútem illórum cum triſtítia ad ínferos.

℟. Quómodo. 344.

Lectio iij.

TUnc ángelus Ráphael dixit ei: Audi me, & oſtendam tibi qui ſunt quibus prævalére poteſt dæmónium. Hi namque qui conjúgium ita ſuſcípiunt, ut Deum à ſe & à ſua mente exclúdant, & ſuæ libídini ita vacent, ſicut equus & mulus quibus non eſt intelléctus, habet poteſtátem dæmónium ſuper eos. Tu autem cùm accéperis eam, ingreſſus cubículum, per tres dies cóntinens eſto ab ea, & nihil áliud niſi oratiónibus vacábis cum ea. Ipsâ autem nocte, incenſo jécore piſcis, fugábitur dæmónium. Secundâ verò nocte, in copulatióne ſanctórum Patriarchárum admittéris. Tértiâ autem nocte, benedictiónem conſequéris, ut fílii ex vobis procreéntur incólumes. Tranſactâ autem tértiâ nocte, accípies vírginem cum timóre Dómini, amóre filiórum magis quàm libídine ductus, ut in ſémine Abrahæ benedictiónem in fíliis conſequáris.

℟. Noli timére. 344.

CANON.

Ex Concílio Colonienſi.
Anno 1536. *part.* 7. *C.* 29.

CAvenda ſummópere poſt exéquias delicáta convívia, crápulæ, ac comeſſatiónes; ne Deus placándus magis irritétur.

FERIA QUINTA.

De libro Tobiæ.

Lectio j. *Cap.* 7.

INgreſſi ſunt ad Raguélem; & ſuſcépit eos Ráguel cum gáudio. Intuenſque Tobíam Ráguel, dixit Annæ uxóri ſuæ: Quàm ſímilis eſt júvenis iſte conſobríno meo! Et cùm hæc dixiſſet, ait: Unde eſtis, júvenes fratres noſtri? At illi dixérunt: Ex tribu Néphthali ſumus, ex captivitáte Nínive. Dixítque illis Ráguel: Noſtis Tobíam fratrem meum? Qui dixérunt: Nóvimus. Cùmque multa bona loquerétur de eo, dixit Angelus ad Raguélem: Tobías de quo intérrogas, pater iſtíus eſt. Et miſit ſe Ráguel, & cum lácrymis oſculátus eſt eum; & plorans ſupra collum ejus, dixit: Benedíctio ſit tibi, fili mi, quia boni & óptimi viri fílius es. Et Anna uxor ejus, & Sara ipſórum fília lacrymátæ ſunt. Poſtquàm autem locúti ſunt, præcépit Ráguel occídi aríetem, & parári convívium. Cùmque hortarétur eos diſcúmbere ad prándium, Tobías dixit: Hîc ego hódie non manducábo neque bibam, niſi priùs petitiónem meam confírmes, & promittas mihi dare Saram fíliam tuam.

℟. Cognáti. 345.

Lectio ij.

TUnc dixit Ráguel: Non dúbito quòd Deus preces & lácrymas meas in conſpectu ſuo admíſerit; &

credo

edo quóniam ídeo fecit s veníre ad me, ut iſta njungerétur cognatióni e ſecúndum legem Móyſi: nunc noli dúbium gérere ód tibi eam tradam. Et prehendens déxteram fi- æ ſuæ, dextræ Tobíæ trá- dit, dicens: Deus Abra- am, & Deus Iſaac, & eus Jacob vobíſcum ſit, ipſe conjungat vos, im- eatque benedictiónem ſuâ vobis. Et acceptâ chartâ, cérunt conſcriptiónem con- gii. Et poſt hæc epuláti nt, benedicentes Deum. ocavítque Ráguel ad ſe nnam uxórem ſuam, & æcépit ei ut præparáret terum cubículum. Et in- oduxit illuc Saram fíliam am, & lacrymáta eſt. Di- itque ei: Forti ánimo eſto, lia mea: Dóminus cœli et tibi gáudium pro tædio ód perpeſſa es.

℟. Quando orábas. 345.

Lectio iij. Cap. 8.

TUnc hortátus eſt vírginem Tobías, dixítque : Sara, exurge, & deprecémur Deum hódie, & cras, ſecundum cras; quia his ibus nóctibus Deo júngimur: tértiâ autem tranſactâ nocte, in noſtro érimus njúgio; fílii quippe ſanctórum ſumus, & non póſſumus ita conjungi ſicut ntes quæ ignórant Deum. urgentes autem, páriter inntes orábant ambo ſimul, ſánitas darétur eis. Dixítque Tobías: Dómine Deus patrum noſtrórum, benedícant te cœli & terræ, maréque & fontes, & flúmina, & omnes creatúræ tuæ quæ in eis ſunt. Tu feciſti Adam de limo terræ, dediſtíque ei adjutórium Evam; & nunc, Dómine, tu ſcis quia non luxúriæ causâ accípio ſorórem meam cónjugem, ſed ſolâ poſteritátis dilectióne, in qua benedicátur nomen tuum in ſǽcula ſæculórum. Dixit quoque Sara: Miſerére nobis, Dómine, miſerére nobis; & conſeneſcámus ambo páriter ſani.

℟. Quia acceptus. 346.

CANON.

Ex Concílio Pariſienſi.

Anno 1212. *Can.* 11.

NE pro defunctórum annálibus, vel triennálibus, vel ſeptennálibus Miſſárum faciendis, Láici, vel álii dare áliquid, vel legáre cogantur in teſtamento: & ne ſuper his áliqua páctio, vel exáctio, vel ſub áliqua ália ſpécie palliáta, à Sacerdótibus, vel áliis mediatóribus fiat. Et ne ſupérfluâ multitúdine tálium annálium ſe ónerent Sacerdótes, ad quæ explenda honeſtè ſufficere non poſſint, & propter quæ ipſos opórteat habére conductítios Sacerdótes.

FERIA SEXTA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 8. & 9.

ADjurávit Ráguel Tobíam, ut duas hebdómadas moraretur apud ſe. De ómnibus autem

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 14.

IN illo témpore; Cùm intráret Jeſus in domum cujuſdam príncipis Phariſæórum ſábbato manducáre panem, & ipſi obſervábant eum: & ecce homo quidam hydrópicus erat ante illum. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

Libr. 16. Moral. in Job.

QUantálibet ſit juſtítia óperis, apud internum júdicem nulla eſt, ſi hanc élevat tumor mentis. Qui enim humiliátus fúerit, erit in glória; & qui inclináverit óculos ſuos, ipſe ſalvábitur. Quæ nimírum ſenténtia à veritátis ore non díſcrepat, dicentis: Omnis qui ſe exaltát, humiliábitur; & qui ſe humíliat, exaltábitur. Unde & per Salomónem dícitur: Antequàm conterátur, exaltátur cor hóminis; & ántequàm gloriétur, humiliátur. Rectè autem dícitur: Qui inclináverit óculos ſuos, ipſe ſalvábitur; quia quantùm per membrórũ miniſtérium deprehendi poteſt, prima ſupérbiæ oſténſio eſſe in óculis ſolet. Oculos ergo inclináre eſt nullum reſpiciendo deſpícere, ſed ſe minórem atque ímparem cunctis quos áſpicit, æſtimáre. Salvábitur qui óculos inclínat; quia qui falſum ſupérbiæ vérticem déſerit, veritátis altitúdinem aſcendit.

℟. Cùm invitátus fúeris ad núptias, * Non diſcúmbas in primo loco, ne fortè honorátior te ſit invitátus, & qui te vocávit, dicat tibi: Da huic locum. ℣. Ubi fúerit ſupérbia, ibi erit & contumélia; ubi autem eſt humílitas, ibi & ſapiéntia. * Non diſcúmbas. *Luc. 14. Prov. 11.*

Homil. 7. in Evang.

Lectio viij.

REſtat ergo ut in omne ſeſe mens déprimat; ne quod virtus cóngregat, ventus elatiónis tollat. Cùm bona, fratres, ágitis, ſemper ad memóriam malè acta revocáte; ut dum cautè culpa conſpícitur, nunquam de bono ópere incautè ánimus lætétur. Superióres ínvicem, eos máximè qui vobis commiſſi non ſunt, próximos veſtros atténdite; quia & quos ágere áliqua prava conſpícitis, quæ in eis lateant bona neſcitis. Magnus ergo unuſquiſque eſſe ſtúdeat, ſed tamen áliquo modo eſſe ſe néſciat; ne dum ſibi magnitúdinem arroganter tribuit, amittat. Hinc étenim per Prophétam dícitur: Væ qui ſapientes eſtis in óculis veſtris, & coram vobiſmetipſis prudentes. Hinc Paulus ait: Nolíte prudentes eſſe apud voſmetipſos. Hinc contra ſuperbientem Saül dícitur: Cùm eſſes párvulus in óculis tuis, caput in tríbubus Iſrael factus es. Ac ſi apertè dicerétur; Cùm tu te párvulum conſpíceres,

inſpiceres, ego te præ cé-
teris magnum feci. Quia
verò tu te magnum conſ-
picis, à me parvus æſti-
máris.

℞. Recumbe in noviſſi-
mo loco; ut qui te invitá-
vit, dicat tibi: Amíce, aſ-
cende ſupériùs; * Tunc erit
tibi glória coram ſimul diſ-
cumbéntibus. ℣. Méliùs eſt
ut dicátur tibi, Aſcende,
quàm ut humiliéris. * Tunc
erit tibi glória coram ſimul
diſcumbéntibus. *Luc.* 14.
Prov. 25.

Lectio 9.

SI ergo ſancti viri, étiam
cùm agunt fórtia, de ſe-
metipſis vília ſéntiunt; quid
in ſua excuſatióne dictúri
ſunt qui ſine ópere virtú-
tis intumeſcunt? Sed etſi
quælibet bona adſint ópera,
nulla ſunt, niſi ex humi-
litáte condiantur. Miranda
quippe áctio cum elatióne
non élevat, ſed gravat. Qui
enim ſine humilitáte virtú-
tes cóngregat, in ventum
púlverem portat; & unde
áliquid ferre cérnitur, inde
detériùs cæcátur. In cunctis
ergo quæ ágitis, fratres mei,
radícem boni óperis humili-
tátem tenéte; nec quibus
jam ſuperióres, ſed quibus
adhuc inferióres eſtis, aſpí-
cite; ut dum melíorum vo-
bis exempla propónitis, ad
majóra ſemper aſcéndere ex
humilitáte valeátis.

℞. Superbum ſéquitur hu-
mílitas; * Et † Húmi-
lem ſpíritu ſuſcípiet glória.
℣. Qui potens eſt, diſperſit
ſuperbos, & exaltávit hú-
miles. * Et húmilem ſpíri-
tu ſuſcípiet glória. Glória
Patri. † Húmilem ſpíritu
ſuſcípiet glória. *Prov.* 29.
Luc. 1.

Ad Benedictus, *Ant.* J.
Jeſus dixit ad legiſperítos
& Phariſæos: Si licet ſáb-
bato curáre? At illi tacué-
runt. Ipſe verò appreben-
ſum, ſanávit hydrópicum,
ac dimíſit. *Luc.* 14.

Oratio.

TUa nos, quæſumus,
Dómine, grátia ſem-
per & prævéniat & ſequá-
tur; ac bonis opéribus júgi-
ter præſtet eſſe intentos;
Per Dóminum noſtrum Je-
ſum Chriſtum Fílium tuum,
qui tecum vivit & regnat in
unitáte Spíritûs ſancti Deus,
per ómnia ſécula ſeculórum.
℞. Amen.

C A N O N.

Ex Concílio Vernenſi.
Anno 755. *Can.* 14.

DE ópere rurali, arátro,
aut víneæ ſectióne,
excuſſióne, vel ſepe, cen-
ſúimus die Domínico abſti-
nendum; quò facíliùs pó-
puli ad Eccléſiam venien-
tes, orationi vacent.

Ad Magníficat. *Ant.* 7.a.
Reſpondens Jeſus ad legiſ-
perítos, dixit: Cujus ve-
ſtrûm áſinus aut bos in pú-
teum cadet, & non conti-
nuò éxtrahet illum die ſáb-
bati? Et non póterant ad
hæc reſpondére illi. *Luc.* 14.
Oratio, ut ſuprà.

FERIA SECUNDA.

De libro Judith.

Lectio j. Cap. 8.

ERat Judith relicta vidua jam annis tribus, & ménſibus ſex. Et in ſuperióribus domûs ſuæ fecit ſibi ſecrétum cubículum, in quo cum puellis ſuis clauſa morabátur. Et habens ſuper lumbos ſuos cilícium, jejunábat ómnibus diébus vitæ ſuæ, præter ſábbata, & neoménias, & feſta domûs Iſraël. Erat autem elegánti aſpectu nimis; cui vir ſuus relíquerat divítias multas, & famíliam copióſam, ac poſſeſſiónes arméntis boum & grégibus óvium plenas. Et erat hæc in ómnibus famoſíſſima, quóniam timébat Dóminum valde, nec erat qui loquerétur de illa verbum malum.

℞. Scitóte. 359.

Lectio ij. Cap. 10.

FActum eſt autem cùm deſcénderet montem circa ortum diéi, occurrérunt ei exploratóres Aſſyriórum, & tenuérunt eam, dicentes: Unde venis? aut quò vadis? Quæ reſpondit: Fília ſum Hebræórum; ídeo ego fugi à fácie eórum, quóniam futúrum agnóvi quòd dentur vobis in deprædatiónem; pro eo quòd contemnentes vos, noluérunt ultro trádere ſeipſos, ut invenírent miſericórdiam in conſpectu veſtro. Hac de cauſa cogitávi mecum, dicens: Vadam ad fáciem príncipis Holofernis, ut indícem illi ſecréta illórum, & oſtendam illi quo áditu poſſit obtinére eos, ita ut non cadat vir unus de exércitu ejus. Et cùm audiſſent viri illi verba ejus, conſiderábant fáciem ejus; & erat in óculis eórum ſtupor, quóniam pulcritúdinem ejus mirabántur nimis. Et dixérunt ad eam: Conſervaſti ánimam tuam eo quòd tale reperiſti conſílium, ut deſcénderes ad dóminum noſtrum. Hoc autem ſcias, quóniam cùm ſtéteris in conſpectu ejus, bene tibi fáciet, & eris gratíſſima in corde ejus. Duxeruntque illam ad tabernáculum Holofernis, annuntiántes eam. Cùmque intraſſet ante fáciem ejus, ſtatim captus eſt in ſuis óculis Holofernes.

℞. Judith vídua. 360.

Lectio iij. Cap. 13.

ERat Judith ſola in cubículo. Porrò Holofernes jacébat in lecto nímiâ ebrietáte ſopítus. Dixitque Judith puellæ ſuæ, ut ſtáret foris ante cubículum, & obſerváret. Stetitque Judith ante lectum, orans cùm lácrymis, & labiórum motu in ſiléntio, dicens: Confirma me, Dómine Deus Iſraël, & réſpice in hac hora ad ópera mánuum meárum, ut ſicut promiſiſti, Jeruſalem civitátem tuam érigas; & hoc quod credens per te poſſe fieri cogitávi, perfíciam. Et cùm hæc dixiſſet, acceſſit ad columnam quæ erat ad ca-

[…]és ; & pugió-
[…]·in ea ligáeus
olvit. Cùmque
[…]lum, apprehen-
[…]ápitis ejus, &
[…]a me, Dómine
[…] horâ. Et per-
[…]cervícem ejus ;
[…]put ejus.
[…]ánimo. 360.
N O N.
[…]o Cabiloneaſi.
3. *Can.* 4.
[…]num dúcimus ut
[…]tátem atque re-
[…] in vultu, &
[…], & in hábitu,
[…]e demonſtrem
[…] bene agentes,
& vultu demúl-
agéntibus ve-
viſu terríbiles

TERTIA.
[…]ro Judith.
Cap. 15.
[…] omnis exércitus
[…]látum Holofer-
audiſſet, fugit
[…]nsílium ab eis,
[…]re & metu agi-
præsídium ſu-
[…] nullus loqueré-
[…]óximo ſuo, ſed
[…]pite, relíctis óm-
[…]dere feſtinábant
[…]uos armátos ſu-
[…]e audiébant, fu-
vias campórum
cóllium. Viden-
[…]lii Iſrael fugien-
ſunt illos ; deſ-
[…]e clangentes tu-
antes poſt ipſos.
[…]n Aſſyrii non

adunáti, in fugam ibant præcipites : filii autem Iſrael uno ágmine perſequéntes, debilitábant omnes quos inveníre potuiſſent.

℟. Reputántes. 361.

Lectio ij.

Joacim autem ſummus Póntifex de Jeruſalem venit in Bethúliam cum univerſis preſbyteris ſuis, ut vidéret Judith. Quæ cùm exiſſet ad illum, benedixérunt eam omnes unâ voce, dicentes : Tu glória Jeruſalem, tu lætítia Iſrael, tu honorificéntia pópuli noſtri ; quia feciſti viríliter, & confortátum eſt cor tuum ; eò quòd caſtitátem amáveris, & poſt virum tuum, álterum neſcíeris : ideò & manus Dómini confortávit te, & ideò eris benedícta in ætérnum. Et dixit omnis pópulus : Fiat, fiat. Per dies autem triginta, vix collecta ſunt ſpólia Aſſyriórum à pópulo Iſrael.

℟. Quia Pátiens. 361.

Lectio iij. Cap. 16.

ET factum eſt poſt hæc, omnis pópulus poſt victóriam venit in Jeruſalem adoráre Dóminum : & mox ut purificáti ſunt, obtulérunt omnes holocauſta, & vota, & repromiſſiónes ſuas. Porrò Judith univerſa vaſa béllica Holofernis quæ dedit illi pópulus, & conopéum quod ipſa ſuſtúlerat de cúbili ipſius, óbtulit in anathéma oblivionis. Erat autem pópulus jucundus ſecundùm

fáciem ſanctórum, & per tres menſes gáudium hujus victóriæ celebrátum eſt cum Judith. Poſt dies autem illos unuſquiſque rédiit in domum ſuam; & Judith magna facta eſt in Bethúlia, & præclárior erat univerſæ terræ Iſrael. Erat étiam virtúti cáſtitas adjuncta, ita ut non cognóſceret virum ómnibus diébus vitæ ſuæ, ex quo defunctus eſt Manaſſes vir ejus. Erat autem diébus feſtis procédens cum magna glória. Manſit autem in domo viri ſui annos centum quinque, & dimíſit Abram ſuam líberam, & defuncta eſt, ac ſepulta cum viro ſuo in Bethúlia. Luxítque illam omnis pópulus diébus ſeptem.

℟. Non in multitúdine eſt virtus tua. 361.

C A N O N.

Ex Epíſtola ſancti Leónis Papæ ad Anaſtáſium Epíſcopum.

Scrip. anno 445. *cap.* 1. *& ultimo.*

Qui ſcit ſe quibuſdam eſſe præpóſitum, non moleſtè ferat áliquem ſibi eſſe prælátum; ſed obediéntiam quam éxigit, ipſe dependat; & ſicut non vult gravis óneris ſárcinam ferre, ita non áudeat áliis importábile pondus impónere.

.OPRIUM
\NCTORUM.
PARS ÆSTIVA.

ꝑVI. MAII.
.n Feſto
JOANNIS
ꝑMUCENI,
Martyris.
CATHEDR. *Du-*
r.]
'e Communi unius
additis quæ ſe-
)ratio, Deus, qui
ſtra, 369.
OCT. Lectiones de
occurrente.
NOCTURNO.
.ectio iv.
s Nepomúci Bo-
: óppido, patre
: matre ſtérili na-
ſis ſæpè ad Deí-
:is, à Deo impe-
pueritia pietátem
t ſacri miniſtérii
n fecit. Adultâ
:ris divínis cumu-
ictus, ac ſacerdó-
:us, Pragæ verbi
.icandi munus ex
ı ſuſcépit; tantâ-
prudéntiâ, tanto
ıplévit, ut auditó-
: ſanctióris exem-
ıinùs quàm dicen-
ntiâ profúerit. In-
ſiæ Pragenſis Ca-
nónicos aſcítus, & coram Venceſláo Romanórum & & Bohémiæ rege ſacras conciónes habére coactus, contra aulicórum vítia & corruptos mores ſummâ ſemper ánimi libertáte inſurrexit. Tanti verò fuit nóminis in Bohémia, ut Epiſcopátus Litomiſlienſis & áliæ dignitátes ei fúerint oblátæ, quas conſtanti humilitáte recusávit. Ne tamen ex honórum contemptu in ſupérbiæ notam incúrreret, à Rege ſummum eleemoſynárii munus eò libéntiùs accépit, quòd inde illíus quâ fervébat erga páuperes exercendæ caritátis opportunitátem nanciſcerétur.

Lectio v.

TAntâ fuit rerum ſpirituálium perítiâ, ut plures eum conſciéntiæ rectórem elégerint, & ſub ejus diſciplínâ multùm in virtúte profécerint. Inter omnes emínuit Venceſlái regis uxor, quæ virum in flagítia rúere conſpíciens, jejúniis, oratióni, aliíſque bonis opéribus ex pii Confeſſárii

conſilio totam ſe dedit. Quod Venceſláo débuit placére, ipſi in ódium fuit; unde crímina criminibus addens, eò impietátis prolapſus eſt, ut quæ regína in ſacro tribunáli aperiébat, ſibi detegenda eſſe conténderet; id à Joanne minis & précibus extorquére conátus, cárceri primùm mancipári, dein catastæ impóni, & admótis ad látera fácibus, recuſantem torquéri juſſit. Quo in ſupplício Christi Martyr nihil áliud præter ſuavíſſima Jeſu & Maríæ nómina umquam prótulit.

Lectio vj.

Eductus è cárcere, quidquid in eo paſſus fúerat, prudens celávit, ac reſumpto conciónum príſtino exercítio, ſibi pro Christi & Eccléſiæ lege occumbendū eſſe pronuntiávit. Hunc non multò póſt ab æde beátæ Vírginis, in quâ inſtantem ſibi agónem enixè Deo commendáverat, redeuntem Rex è feneſtra conſpicátus, ad ſe accerſívit, mortem interminátus niſi arcánas cónjugis confeſſiónes ſtatim expóneret. Tantum ſcelus exhórruit fidélis miniſter; unde Regis juſſu comprehenſus, noctu mánibus & pédibus vinctus, è ponte Moldávæ Pragam præterfluentis in ſubjectum flumen præcipitátus eſt anno milléſimo trecentéſimo octogéſimo tértio. Mártyris corpus póſtero die divínitus

repertum, nec mult[...] Metropolitána Ecc[...] pultum, ibi multi[...] miráculis; inter q[...] inſigne, quòd ſecré[...] tam fórtiter tena[...] lingua poſt trecento[...] plùs annos, quand[...] ejus corpus humo [...] eſt, reperta ſit inc[...] Sancti Joannis cul[...] Eccléſia Bleſenſi S[...] rex, Ludovíci décim[...] ti ſocer, promóvit, [...] ejus nómine ſacello, [...] tranſmiſſas ab Arch[...] po Pragenſi Márty[...] quias honorífice co[...] curávit, anno m[...] ſeptingentéſimo tri[...]

IN III. NOCTU[...]

Léctio ſancti Evan[...] cundùm Matthæ[...]

Lectio vij. Ca[...]

In illo témpore [...] Jeſus diſcípulis ſu[...] líte timére eos qui o[...] corpus, ánimam au[...] poſſunt occídere. [...] qua.

Homília ſancti C[...] Epíſcopi & Már[...]

Epiſt. 55.

Si ita res eſt, ut [...] ſimórum time[...] dácia, & qu[...] jure atque æquitá[...] poſſunt, temeritáte a[...] ratióne perfíciant, a[...] de Eccléſiæ guberna[...] blími ac divína po[...] nec Christiáni ultrà [...] ráre, aut eſſe jam p[...] ſi ad hoc ventum e[...] ditórum minas atq[...]

as pertimeſcámus. Quæ autem ſui elátio eſt? Quæ comminántium tumens & affláta & vana jactátio? Convícia eórum non timémus; gládios quos verbis parricidálibus jáctitant, non pertimeſcimus. Sed non idcírco relinquenda eſt Eccleſiáſtica diſciplína, quóniam convíciis infeſtámur, aut terróribus quátimur; quando occurrat & móneat Scriptúra divína, dicens: Ille verò qui præſúmit & cóntumax eſt, vir ſui jactans, nihil omníno profíciet qui dilatávit tamquam infernus ánimam ſuam.

Lectio viij.

QUod ad nos áttinet, conſciéntiæ cónvenit dare óperam ne quis culpâ noſtrâ de Eccléſia péreat; ſi autem quis ultro & crímine ſuo períerit & pœniténtiam ágere nolúerit, nos in die judícii inculpátos futúros qui conſuluímus ſanitáti: illos ſolos in pœnis remanſúros qui noluérint consílii noſtri ſalubritáte ſanári. Nec movére nos debent convícia perditórum, quóminus à via recta & à certa régula non recedámus; quando & Apóſtolus inſtruat, dicens: Si homínibus placérem, Chriſti ſervus non eſſem. Intereſt utrùm quis hómines promeréri an Deum cúpiat. Si homínibus placétur, Dóminus offénditur; ſi verò id enítimur & elaborámus, ut poſſímus Deo placére, & convícia & maledicta debémus humána contémnere.

Lectio ix.

SAcerdos Dei, Evangélium tenens & Chriſti præcepta cuſtódiens, occídi poteſt, non poteſt vinci. Súggerit & miniſtrat vobis exempla virtútis ac fídei Zacharías antiſtes Dei, qui cùm terréri minis & lapidatióne non poſſet, in templo Dei occíſus eſt, clamans, & idéntidem dicens quod nos quoque clamámus & dícimus: Hæc dicit Dóminus, Dereliquiſtis vias Dómini, & Dóminus relinquet vos. Neque enim quia temerárii & ímprobi, cœleſtes & ſalutáres vias Dómini derelinquunt, & ſancta non agentes à ſancto Spíritu deſeruntur: ideo & nos divínæ traditiónis immémores eſſe debémus, ut majóra eſſe furéntium ſcélera quàm ſacerdótum judícia eſſe cenſeámus: aut exiſtimémus plùs ad impugnandum poſſe humána conámina, quàm quod ad protegendum prævalet divína tutéla.

Oratio.

DEus, qui beátum Joannem Sacerdótem pro tuenda ſecréti confeſſiónis ſacramentális lege occíſum novâ martyrii corónâ decoráre dignátus es: ipſo intercedente, da nobis & prudenter tacére, & ſapienter loqui; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

Die xix.
In Feſto
S. CÆLESTINI, PAPÆ.
Simplex.

Omnia de Communi Pontificum. Oratio, Dírige. xxij.

Fit commem. S. Yvonis, Presbyteri, Ant. Notum. ℣. Oculi. xxxvij. *Orat.* Dómine Deus. xlj.

AD NOCT. Lectiones duæ priores de Scriptura occurrente, è tribus fiunt duæ; & ſic in omnibus Simplicibus.

De SS. Cæleſtino & Yvone.
Lectio iij.

CÆleſtínus quintus, Petrus de Muróne ante Pontificátum appellátus, piis paréntibus ex Apúlia oriúndus, à téneris annis deſerta pétiit. Tanta fuit ejus vitæ aſpéritas, ut dies fere noctéſque ánimum oratiónibus & legendo Pſaltério inténderet; & jejúniis, labóre mánuum ac cilício, adhíbitâ étiam caténâ férreâ, corpus domáret. Cùmque multi ad eum, tantæ ſanctitátis famâ permóti, conflúerent, congregatiónem Cæleſtinórum ſub régula ſancti Benedícti, ſtatútis étiam arctióribus ádditis, inſtítuit. Poſt mortem Nicolái quarti, cùm Sedes Apoſtólica biénnio & ámpliùs vacaſſet, ad Pontificátum promótus eſt; cui ſe dignitáti ímparem exíſtimans, poſt ſex círciter menſes eam abdicávit, ut rerum divinárum contemplatióni libériùs vacáret. Cùmque deſerta repéteret, detentus & in cuſtódiam miſſus, patiéntiæ corónam felíci morte prométuit, anno ætátis octogéſimo quarto: quem miráculis conſpícuum Clemens quintus Sanctórum número aſcripſit. ¶ Ipſo die celebrátur depoſítio beáti Yvónis preſbyteri, à Clemente ſexto, inſtante Philippo Valéſio, inter Sanctos reláti, qui in Pariſienſi & Aurelianenſi Académia edoctus, Archidiáconi Rhedonenſis primùm, tum Epiſcopi Trecorenſis Officiális, ac demum Eccléſiæ Lohannecenſis rector factus, ſingulári in páuperes affectu enítuit.

AD LAUDES, pro commem. S. Yvonis, Ant. Fidúciam. ℣. Emitte. xl. *Oratio*, Dómine Deus. xlj.

VESPERÆ Feriales, à Capitulo de Feſto ſequenti.

Die xx.
In Feſto
SANCTI YVONIS,
Carnutenſis Epiſcopi.
Semiduplex.

Omnia de Communi Pontificum. Oratio, Eſto nobíſcum. *infra.*

Lectio ij.

YVo natus in pago Belvacenſi, divínis lítteris ac ſanctórum Patrum & Conciliórum lectióne imbútus à téneris, collapſam apud Canónicos reguláres diſciplínam felíci éxitu reſtitúere conátus eſt. Conſtructo enim apud Bellóvacum ſancti Quintíni monaſ-

ii præfuit, plures ibi
os ad ſacrórum Cá-
normam compóſuit,
me propagávit. Pó-
egrégias virtútes ab
· ſecundo ſummo
:e, poſtulántibus id
è Clero & pópulo,
:nſis Epíſcopus inví-
em ordinátus, ſibi
i oves verbo doctrí-
bonæ vitæ exemplo
diligenter ſtúduit.
ræſertim públicis, ſi
ivióra erant, bellum
s, multórum ſibi con-
ıvídiam, ſed imprí-
lippi Francórum re-
n quòd relictâ uxóre,
ı duxiſſet, argúere,
re, increpáre etſi bo-
liátus non déſtitit.
:cerem, exílium, &
genus incómmoda,
Joannes, forti &
ánimo pértulit, ne
endo vel étiam ſi-
tantum in chriſtia-
regno ſcándalum
·viderétur.

Lectio iij.

domûs Dei ſuccen-
, quá pótuit virtú-
tceſſit ne indigni aut
æ famæ non eſſent,
leſiáſticas dignitátes
ntur. Nihil quod ad
endum Dei cultum
:vandam páuperum
ı condúceret, præ-
. Nihil eórum quæ
em decent, ignorá-
rum & Conciliórum
iam, cui Yvónis
m nomen eſt, con-
cinnávit. Plures étiam ad
vários Epíſtolas dedit, quæ
amórem recti, invictum
ánimi robur, zelum pro
tuendis fídei & morum ré-
gulis mirâ prudéntiâ tem-
perátum, & ſummam do-
ctrínam ubíque ſpirant. In-
ter graviſſima quæ tractábat
negótia, commiſſi gregis
régimen numquam omíſit.
Tot curis occupátus, æquè
in Deum ſemper intentus
fuit, ac ſi intrà cœnóbii
clauſtra vitam egiſſet. Car-
núti tandem óbiit anno
milléſimo centéſimo déci-
mo quinto, & in Eccléſia
ſancti Joannis in Valle, ubi
Canónicos reguláres è mo-
naſtério ſancti Quintíni Bel-
vacénſis accítos conſtitúe-
rat, ſepultus fuit.

Oratio.

ESto nobiſcum, Dómine, & líbera nos beáti Pon-
tíficis Yvónis interceſſióne
placátus, quem in domo tua
lucernam ardentem & lu-
centem conſtituiſti; Per.

DIE XXIII.

In Feſto
SANCTI MEDYCI,
Anachoretæ.

Simplex.

Omnia de Communi ſanctorum Anachoretarum. Oratio, Omnípotens. xxxv.

Lectio iij.

MEdycus, prope Bleſas Eremíta, ſolitáriam
vitam ibi duxiſſe créditur,
ubi deinceps Oſtiolenſis vici
Parochiális Eccléſia con-
ſtructa fuit. In ea vir ſanctus

ſta frequenti pópuli concurſu cólitur, ejúſque relíquiæ ad altáre majus in capſa débito cum honóre ſervantur, excepto cápite, quod Bleſas ad Eccléſiam Abbatiálem beátæ Maríæ de Burgomédio, ubi étiam hàc die celebrátur ejus memória, jamprídem tranſlátum fuit.

VESPERÆ Feriales, à Capitulo de Feſto ſequenti.

DIE XXIV.

In Feſto

SS. DONATIANI & ROGATIANI,

Martyrum.

Simplex.

Omnia de Communi plurium Martyrum.

Oratio, Deus, cujus grátiâ. xvj.

Lectio iij.

Donatiánus & Rogatiánus fratres, Nannétis in Aremórica propter Chriſti religiónem in perſecutióne Diocletiáni & Maximiáni comprehenſi ſunt: ille jam baptizátus; hic catechúmenus tantùm. Quare Donatiánus poſtquam interrogátus Chriſtiánum ſe coram Præſide confeſſus eſt, ſtatim convictus deſertæ religiónis públicæ, in cárcerem conjícitur. Rogatiánus verò blandítiis & illécebris tentátur, ne à deórum cultu témerè recéderet, aut baptiſma Chriſtianórum expéteret. Sed cùm Præſidi in utróque conſentíre conſtanter recusáret, in eamdem cuſtódiam cum fratre detrúſus eſt; qui, cùm illum mœſtum ſenſiſſet quòd ſacro baptíſmate nondum tinctus in mortis diſcrímine verſarétur, & ſacerdótis fuga omnem ſpem illius ſuſcipiendi præcidiſſet, orávit Dóminum, ut pura fides illi baptíſmatis vicem præſtáret, & Sacramenti grátiam ſánguinis obtinéret effúſio. Quo facto, cùm ambo poſtrídie ante Præſidem deducti eſſent, eódem jubente, in catáſta equúlei ſuſpenſi, crudéliter laniáti ſunt. Sed nihilóminùs Chriſtum intrépidè confiténtes, lánceâ militári perfoſſi, tandem, cæſis capítibus, martyrium conſummavérunt. Horum précibus Nannéticam civitátem à Barbarórum obſidióne liberátam Clodovæi regis tempóribus, ſcribit ſanctus Gregórius Turonénſis Epíſcopus.

DIE XXV.

SANCTI URBANI,

Papæ & Martyris,

Commemoratio.

Pridie AD VESPERAS de Feria, Ant. Ecce Deus. ℣. In Deo. vij. *Oratio*, Fac nos. xj.

Lectio iij.

Urbánus poſt Calliſtum Eccléſiam Románam regendam ſuſcépit; ejúſque doctrínâ & exhortatiónibus multi fidem amplexi ſunt, & pro ea martyrium ſubiérunt. Ipſe autem pro Eccléſia Dei multa paſſus, tandem cervíce abſciſsâ, Ale-

vero imperante,
ronénſium, Sedem
tiáno reliquit.
LAUDES, Ant. Bo-
adjúvet. Orat. Fac

DIE XXVI.
In Feſto
AUGUSTINI,
ienſis Epiſcopi.
Simplex.
e Communi Pontí-

De Eccléſiæ. xxiij.
Lectio iij.
ſtinus, Gregório
no teſte, fuit in
i régulá doctus,
túræ ſciéntiá re-
ais, auctóre Deo,
traditus. Ab eó-
gório miſſus ut
genti Evangé-
cáret, in inſulam
omítibus móna-
, & cléricis qui-
illis, qui fuérunt
intérpretes, &
tóres. Auguſtíno
it cum úbere fru-
étii ſemen, an-
e Æthelberto,
hriſti jugo ſubjé-
a Gállias repériit
, ut ſibi plúres
adminiſtros, &
ſi Præſule Vir-
s Apoſtólicæ vi-
opus eſt ordiná-
inde in Angliam
eó propagáta eſt
egiónem relígio,
die hómines ad
a fúerint ab eo
Galliárum Ec-
cléſiis diverſæ erant ab Ec-
cléſia Romána conſuetúdi-
nes: ſuper his conſúluit Gre-
górium Magnum, qui reſ-
póndit ex ſingulis quibuſque
Eccléſiis quæ pia, quæ reli-
gióſa, quæ Deo plácita in-
veniſſet, hæc quaſi in faſcí-
culum collecta, apud An-
glórum mentes in conſue-
túdinem depóneret. Tan-
dem ab idolórum cultu ad
Chriſti fidem perdúctâ totâ
ferè Angliâ, vigéſimâ-ſextâ
Máii circa annum ſexcenté-
ſimum ſéptimum in pace
defunctus eſt.

DIE XXVIII.
In Feſto
SANCTI GERMANI,
Pariſienſis Epiſcopi.
Semiduplex.
Omnia de Communi Pontí-
ficum. Oratio, Deus, Sanctó-
rum tuórum ſplendor. infra.
Pridie AD VESPERAS,
fit commem. ſancti Carauni,
Mart. Ant. Ecce Deus. ℣. In
Deo. vij. Orat. Da nobis. xj.
Lectio ij.

GErmánus, apud Æduos
honeſtis paréntibus na-
tus, à ſancto Scopilióne pro-
pinquo ſuo educátus eſt, cum
quo ad matutínas preces Ec-
cléſiam, mille paſſus penè
diſtantem, quácumque áëris
intempérie adíbat. Présby-
ter à ſancto Agrippíno or-
dinátus, ex mónacho per
Nectárium Agrippíni ſuc-
ceſſórem factus eſt Abbas
monaſtérii ſancti Sympho-
riáni Auguſtodunenſis. Eu-
ſébio Pariſiórum Epiſcopo

mórtuo ſuffectus, nihil remíſit de vitæ auſteritáte quam in monaſtério égerat. Horá noctis tértiá Eccléſiam ingreſſus, non recedébat ante dilúculum, céteris de Clero per tres vigílias ſibi viciſſim ad pſallendum ſuccedéntibus. Ita Deo erat inténtus, ut de illo ſemper áliquid conferret in privátis collóquiis, lectiónes ſacras ad menſam adhibéret; & dum iter ágeret, curſum canónicum nudo cápite étiam inter equitandum perſólveret. Mira ejus in páuperes, máximè verò in ſervos captivoſque redimendos, beneficéntia fuit, Childeberto rege ex ærário ad pias largitiónes ingentem ei pecúniam ſubminiſtrante, quem & apud Cellas gráviter ægrotantem ſanitáti reſtítuit. Caribertum reprehendit, qui uxóris ſorórem dúxerat, eíque ſacris interdixit. Sigebertum, implorátá étiam per lítteras Brunichildis uxóris óperá, deterrêre conátus eſt à cæde Chilperíci fratris, ſuíſque mónitis reluctantem brevi moritúrum prædixit. Profectus ad Synodum Bituricenſem, in qua Felix eſt ordinátus, Judæum quemdam lucrátus eſt, ejuſque cónjugem à dæmone obſeſſam liberávit, quæ mox uná cum multis áliis Judæis chriſtiánam fidem profeſſa eſt. Sedit in Concílio Pariſienſi tértio & quarto, & in Turonenſi ſecúndo. Aliquot ante tránſitum diébus per notárium hæc verba, Quinto Calendas Június, ad lectum ſuum ſcribi vóluit; qua die cùm obiiſſet, apertus eſt qui latébat verbórum ſenſus. Corpus ejus ſepultum eſt ad ſanctum Vincéntium in Oratório ſancti Symphoriáni; & ſub Pippíno, in majórem hujus monaſtérii Baſílicam, quæ nunc ſancti Germáni à Pratis ejus nómine dícitur, tranſlátum fuit.

De ſancto Caranno, Lectio iij.

CArannus, ſive Carannus, à nonnullis étiam Caro dictus, ádvena apud Carnútes, paucos ádmodum illic fidéles nec Epíſcopum habentes nactus, pleniórem Evangélii lucem urbi & pópulo intuliſſe tráditur. Multis deinde ab idolórum cultu per ejus mirácula revocátis, Paríſios cum áliquot ſóciis iter pro Eccléſiæ utilitáte ſuſcépit; in quo interceptus ab ímpiis, apoſtólici múneris curſum digná conſummávit caritáte. Morátus enim intrépido ſermóne cædem ac prædam ſpirantes, in ſe unum gládios furéntium convertit, & céteris præſtitá elabendi occaſióne, cæſi cápitis diſpéndio, fratrum incolumitátem redémit. Sepultúræ locus, propter ejus honórem, Montis ſancti appellatióne nuncupátus, inſigni póſtmodum

bilitátus eſt, quam Páppolus Epíſcopoctenſis, qui Conienſi quarto intéro témpore Caranum miráculis & tiónibus claréſcere :.

Oratio.

, Sanctórum tuóſplendor mirábioc diem beáti Gertíficis depoſitióne :i : da Eccléſiæ tuæ atalítio exultanti, iſericórdiam tuam ejus protegátur & Per Dóminum.

mem. S. Caranni, um. ℣. Adjútor. Da nobis: xj.

ESPERAS, *com*'*equenti*, *Ant*. Elé:átus. xix. *Oratio*, xij.

I XXIX.

In Feſto

I MAXIMINI, renſis Epiſcopi.

Simplex.

de Communi Pontiio, Dírige oves ſ.

Lectio iij.

imínus ſub Contíno & fílio ejus e Treviréenſem inGalliárum Eccléiæ. Jam clarus habebátur, cùm Arianórum factióne relegátum magnum Athanáſium ſuſcépit, non ut éxulem, ſed ut ortodoxæ fidei víndicem, cujus zelum in Ariános æmulátus eſt; unde eórum cum Athanáſio, Paulo, Oſio, Júlio, maledicta, ódia & anathémata méruit. Honoríficè quoque excépit Paulum Conſtantinopolitánum è ſua ſede páriter pulſum. Nicæni ſymboli propugnátor acérrimus ſúbdolum ſemper ſuſpicátus eſt, quidquid Verbi divíni conſubſtantialitátem apertè non confiterétur. Concílio Mediolanenſi, & poſt biénnium Sardicenſi, ſuâ apud Conſtantem autoritáte & précibus convocáto intérfuit, fecitque ut Athanáſius & Paulus ſuis ſédibus reſtituerentur. Obiit vir zeli verè Apoſtólici circa annum trecentéſimum quadragéſimum nonum.

Oratio.

Dírige oves tuas, Dómine, in viam ſalútis ætérnæ, quam beáti Pontíficis Maximíni vita cum doctrína monſtrávit: & fac nos, eódem intercedente, ſic ejus ſúbſequi veſtígia, ut cum ipſo coronári mereámur; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

lis per mulíerem fidélem. 1. *Cor.* 7.

Oratio, Réſpice. *infra.*

Pro commem. SS Pothini & Sociorum, *Ant.* Datæ. ℣. In æternum. xviij. *Oratio*, Exaudi nos. xvij.

DIE III.

In Feſto

SANCTÆ CLOTILDIS, Reginæ. *Semiduplex.*

De Communi SS. Mulierum, exceptis quæ hic habentur propria.

Lectio ij.

Clotildis, Chilperíci regis fília, paréntibus à pátruo Gundobaldo Burgundiónum rege necátis, Clodovæo adhuc éthnico ab ipſo Gundobaldo in cónjugem trádita eſt. Quæ cùm primogénitum peperiſſet, eum, tolerante magis quàm approbante Clodovæo, baptizári juſſit. Cum autem infantis, cui nomen impóſitum fúerat Ingoméres, in albis defuncti mortem ægrè ferret Clodovæus, ac baptiſmo imputáret, gráviter Clotildem objurgávit, áſſerens deos pátrios ob contemptum núminis ſui irátos, ſibi fílium eripuiſſe. At illa: Deo, inquit, omnipotenti, creatóri ómnium, grátias ago, qui me non uſquequáque judicávit indignam ut de útero meo génitum regno ſuo dignarétur aſcíre. Alterum fílium regína cùm genuiſſet, hunc quoque baptizári vóluit; & appellátus eſt Clodoméres. Qui cùm ægrotáre cœpiſſet, affirmante rege fore ut idem ei quod fratri contíngeret, matris précibus conváluit.

Lectio iij.

At Regína non ceſſábat hortári virum, ut abjectâ idololatríâ, Deum verum cóleret. Sed ille ſuperſtitióni Francórum adhæſit, donec in expeditióne Alamánnica inclinátam cernens ſuórum áciem, monitórum cónjugis memor, auxílio Chriſti implorato, de hóſtibus triumphávit. Cui apud Remos læta uxor occurrens, ubi órdinem rei geſtæ cognóvit, advocávit ſanctum Remígium, à quo Clodovæus fidem edoctus, baptizátus eſt, & chriſmate ſacro inunctus. Poſt mortem Clodovæi, Turónos ádiit Clotildis; ibíque ad ſepulcrum ſancti Martíni ſummâ pietáte réliquum vitæ exégit, pernox in vigíliis, eleemóſynis, aliiſque piis opéribus intenta, munífica erga Eccléſias & monaſtéria. Clodoméris in bello Burgúndico occíſi fílios, nepótes ſuos, Theodovaldum, Guntárium & Clodoaldum apud ſe educávit. Tandem plena diérum, Turónis migrávit ad Dóminum; & Paríſios inter pſalléntium choros tranſláta, ſepulta eſt à fíliis Childeberto & Clotário régibus, ad latus Clodovæi, in ſacrário baſílicæ ſancti Petri, ubi corpus ſanctæ Genovéfæ quieſcit.

nedictus. *Ant.* 6.F.
·ocaſſet ómnium re-
t.ſalvatóremDeum,
t Deus ſpíritum
liber I 5.
Oratio.
:e, Dómine, ad
acórum benignus
n : & quibus per
ı ſanctæ. Clotildis
mdonum fidei con-
iſdem nunc per ejus
iónem tribue ſincé-
iſtiánæ pietátis af-
Per Dóminum.
agníficat. *Ant.* 8.*G*.
ıorificéntia pópuli
quia feciſti viríliter,
:tátum eſt cor tuum.
:5.
D I E V.
In Feſto
'I BONIFACII,
antini Epiſcopi,
: Martyris.
Simplex.
ı *de Communi unius*
ratio, Fac nos. xj.
Lectio iij.
ácius in majóri Bri-
ia nóbili génere
patre ſeptennis du-
monaſtérium, pie
rerum divinárum
excélluit. Préſbyter
s, ſingulárem in
is negótiis Eccle-
períriam exhíbuit ;
ſcente in dies illíus
ıſe ſibi fugâ conſu-
ratus, obtentá Ab-
:éntiâ, in Fríſiam
Evangélium huic
nnuntiatúrus. Sed
ndum matúrá, in

pátriam reverti cógitur. Abbas electus, Romam fugit, ubi à Gregório ſecundo benignè exceptus, míttitur in Germániam. Ob inſignem Evangélii fructum, Romam poſt annum revocátus, Epíſcopus conſecrátur, & Apoſtólici legáti dignitáte auctus, remíttitur in Germániam. Incredíbile quantis labóribus Evangélicum opus ibi provéxerit. Adminiſtrátá per áliquot annos Moguntíná Eccléſiâ, loco ſuî ſanctum Lúllium ſuffécit, ut Fríſiis libérius Evangélium prædicáret. Ibi cùm innúmeros ad Chriſti fidem convertiſſet, martyrio coronátus eſt anno ſeptingentéſimo quinquagéſimo quinto.

VESPERÆ Feriales, à *Capitulo de Feſto ſequenti.*

D I E VI.

In Feſto

SANCTI NORBERTI,

Magdeburgenſis Epiſcopi.

Semiduplex.

Omnia de Communi Pontificum, additis quæ ſequuntur. *Oratio*, Da Eccléſiæ. *infra.*

Pridie AD VESPERAS, fit commem. S. Claudii, Epiſcopi, Ant. Ego ſum. ℣. Elégit. *Oratio*, Dírige oves tuas. xxij.

Lectio ij.

NOrbertus, Sanctis, Cliviæ óppido in diœcéſi Colonienſi, nóbili proſápiâ ortus, relictâ Imperatóris aulâ, in Clerum aſcriptus, verbi Dei prædicatióni-

totum ſe dedit. Abdicátis benefíciis Eccleſiáſticis quibus abundábat, & património paupéribus erogáto, auſteriórem vitá amplexus, in números hæréticos ad fidem, peccatóres ad pœniténtiam, diſſidentes ad concórdiam revocávit. Cùm eſſet Laudúni, à Bartholomæo Epíſcopo rogátus ne ab ipſius diœcéſi diſcéderet, deſertum in ea locum qui Præmonſtrátus dicebátur, ſibi delégit, ex quo totus Ordo, quem ibi ſub Régula ſancti Auguſtíni inſtítuit, nomen accépit. Sacramentáriam & Adamíticam Tanchelíni hæreſim Antuérpiæ graſſántem, eò vocátus, profligávit: & qui multò antè oblátum ſibi Cameracenſem Epiſcopátum recusáverat, ad Magdeburgenſem Archiepiſcopátum póſtea raptus, Eccleſiáſticam diſciplínam, præſertimque ſacrórum miniſtrórum cœlibátum conſtanter propugnávit. Remis in Concílio, Innocéntium ſecundum egrégiè adjúvit: & Romam cum áliis Epíſcopis profectus, ſchiſma Petri Leónis compreſſit, Innocéntio ſuæ ſedi réddito. Exactis in pontificátu annis ferè octo, ábiit ad Dóminum, anno milléſimo centéſimo trigéſimo quarto; hunc que Gregórius décimus-tértius anno milléſimo quingentéſimo octogéſimo ſecundo in Sanctórum órdinem rétulit.

De ſancto Claudio,

Lectio iij.

CLaudius Veſuntionenſis Epíſcopus ſubſcripſit Concílio Epaonenſi anno quingentéſimo décimo-ſeptimo, & Concílio Lugdunenſi, anno ſequenti, in quibus multa circa diſciplínam Eccleſiáſticam egrégiè ſancita ſunt. Cùm ſedem per annos ſeptem ſummâ cum laude tenuiſſet, abdicáto Epiſcopátu, ad Jurenſe monaſtérium ſe contulit, ubi monáſtici inſtitúti régulam amplexus eſt. In ejuſdem cœnóbii Abbáte vitâ functo, ómnium votis in illius locum ſuffectus, per quinquaginta annos mónachis præfuiſſe tráditur. Dénique longa vitæ ſpátia emenſus, & méritis plenus ábiit ad Dóminum anno quingentéſimo octogéſimo primo. Corpus ejus in Jurenſi monaſtério ſepultum, uſque nunc incorruptum & íntegrum in eo ſervátur, unde & à ſéculis áliquot, ſancti Claudii fanum appellári conſuévit.

Oratio.

DA Eccléſiæ tuæ, miſéricors Deus, ut méritis ſancti Epíſcopi Norberti pietátem tuam pro ipſa ſemper exórent, & fructum in nobis labórum ejus cuſtódiant; Per Dóminum.

Fit commem. S. Claudii, Ant. Sacerdótes. ℣. Salvum fecit Dóminus. xxiv. *Oratio,* Dírige, xxij.

Die viii.

In Feſto

CTI MEDARDI,

viomenſis Epiſcopi.

Simplex.

ia de Communi Ponti-

Oratio, Dírige. xxij.

Lectio iij.

Edardus, apud Salen-
tíacum in pago Viro-
uenſi natus, à paréntib-
iè inſtitútus, oblátus
iromanduenſi Epíſco-
t in Clericórum núme-
ſcriberétur. Creſcéntib-
um ætáte méritis &
nâ, ad altióres gra-
cendit. Préſbyter con-
is, Viromandnórum
pátum, multórum aſ-
précibus victus, re-
im ſuſcépit; ac ſedem,
od Auguſta Viroman-
m à Vándalis & Hun-
erſa eſſet, Novióm
pido muníto collocá-
nterim ſanctus Eleu-
s, Tornacenſis Epíſ-
, móritur. Poſt cujus
ias, cùm Clerus & pó-
Tornacenſis Medar-
ſibi dari Epíſcopum
aſſent, ſancto Remí-
terîſque província E-
is annuéntibus, rege
océribus ſuâ autoritáte
romovéntibus, utriuſ-
Eccléſiæ curam ſuſcé-
piſcopális Sedis honó-
íque ſerváto, quamvis
acenſes ab eo témpore
ad Simónem, per an-
rciter ſexcentos, non
quàm Noviomenſes
opos habúerint. Flan-
dros, gentem tunc feró-
cem, convertit ad Chriſtum. Obiit anno ſalútis quingen-
téſimo quinquagéſimo ſexto: cumque Clotárius ſummo cum honóre apud Sueſſiónas ſepelíri juſſit; & Baſílicam ad ejus túmulum cœpit ædificáre, quam Sigebertus fílius ejus abſolvit & ornávit.

Die x.

In Feſto

SANCTI ANIANI,

Carnutenſis Epiſcopi.

Simplex.

Omnia de Communi Pontificum. Orat. Da Eccléſiæ. xxij.

Lectio iij.

Aniánus inter ſanctíſſimos Eccléſiæ Carnutenſis Antíſtites jure numerátur. Sedit poſt Martínum qui Cándidus appellátur, & qui Valentiniáno ſancti Martíni Turonenſis coætáneo ſucceſſit. In extirpanda Gentílium ſuperſtitióne quæ in pagis apud rúſticos adhuc pullulábat, plúrimùm laborávit, ac tandem ob præclára virtútum mérita dilectus Deo & homínibus, móriens bonam ſuî memóriam relíquit. Sepultus eſt Carnúti in Eccléſia ſancti Petri, quæ lapſu témporis ſancti Aniáni nomen accépit. Hæc cùm póſtea bis conflagraſſet, inter favillas collectæ ejus relíquiæ, in ea, poſtquam inſtauráta fuit, collocátæ ſunt, & capsâ pretióſâ incluſæ débito cum honóre ſervantur.

VESPERÆ de Sequenti.

DIE XI.
In Feſto
SANCTI BARNABÆ,
Gentium Apoſtoli.
Duplex-minus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. 2. D. MUltitúdinis credéntium erat cor unum, & ánima una: nec quiſquam eórum quæ poſſidébat áliquid ſuum eſſe dicébat. *Act.* 4.

Ant. 6. F. Erant illis ómnia commúnia; & virtúte magnâ reddébant Apóſtoli teſtimónium reſurrectiónis Jeſu Chriſti Dómini noſtri. *Act.* 4.

Ant. 1. a. Grátia magna erat in ómnibus illis; neque quiſquam egens erat inter illos. *Act.* 4.

Ant. 5. a. Quotquot poſſeſſóres agrórum, aut domórum erant, vendentes afferébant prétia eórum quæ vendébant. *Act.* 4.

Ant. 8. G. Ponébant ante pedes Apoſtolórum: dividebátur autem ſíngulis, prout cuíque opus erat. *Act.* 4.

Capitulum. Deuter. 33.

QUi dixit patri ſuo, & matri ſuæ: Néſcio vos; & fratribus ſuis: Ignóro vos; & neſciérunt fílios ſuos; hi cuſtodiérunt elóquium tuum, & pactum tuum ſervavérunt.

℟. Omnis qui relíquerit domum, vel fratres, aut ſoróres, aut patrem, aut matrem, aut uxórem, aut fílios, aut agros, propter nomen meum, * Céntuplum accípiet, & vitam ætérnam poſſidébit. ℣. Si déderit homo omnem ſubſtántiam domûs ſuæ pro dilectióne, quaſi nihil deſpíciet eam. * Céntuplum. Glória Patri. * Céntuplum. *Matth.* 19. *Cant.* 8.

Hymnus. S. V.

CŒlo datur quiéſcere,
Terris relictis, Bárnaba:
Solemnis hæc affert tuis
Finem dies labóribus.

Quem propter, agro véndito,
Opes cadúcas déſeris,
Magno rependens fénore
En fundus ipſe fit tuus.

Tu ſacra per jejúnia,
Tu públicas inter preces,
Jubente ſancto Spíritu,
Chriſti creáris núntius.

Quas non adis mundi plagas,
Pauli labórum párticeps?
Vos unus ambo ſpíritus,
Vos una junxit cáritas.

Quam veſtra gens Chriſti fidem
Luci rebellis réppulit,
Nil hæſitantes bárbaris
Portaſtis illam géntibus.

Fac, Chriſte, noſtris ſe tuum
Cùm lumen offert méntibus,
Amóre ne noctis ſuæ
Cœleſte donum réſpuant.

Uni ſit & Trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

qui intélligit ſu-
& páuperem :
la liberábit eum
ſ. 40.
icat. *Ant.* 4. E.
gnominátus eſt
Apóſtolis, cùm
am, véndidit
ilit prétium, &
edes Apoſtolô-
.
nfra ad Laudes.
IUM NOCT.
riſtum Apoſto-
iſtrum & Dó-
Veníte, adoré-
t 3.
Veníte:
Supréme. *ut in*
:
CTURNO.
Bárnabas appre-
llum duxit ad
t narrávit illis
via vidiſſet Dó-
quia locútus eſt

. Quidam ex iis
úerant à tribu-
facta fúerat ſub
cùm introiſſent
, loquebantur &
, annuntiantes
eſum. *Act.* 11.
Miſérunt Apó-
m uſque ad An-
i cùm perveniſ-
t grátiam Dei,
Act. 11.
Dómino gaudé
xultábo in Deo
nt. Habac. 3.
ones de Scriptura

ct. ℟. Bárnabas

hortabátur omnes in propó-
ſito cordis permanére in Dó-
mino; * Quia erat vir bo-
nus, & plenus Spíritu ſan-
cto, & fide. ℣. Mónita ſa-
lútis dabat eis, & conſola-
bátur eos; * Quia. *Act.* 11.
Tob. 1.

Poſt ij. Lect. ℟. Cùm in-
veniſſet Bárnabas Saulum,
perduxit Antiochíam: * Et
annum totum conversáti in
Ecclésia, docuérunt turbam
multam; ita ut cognomina-
rentur primùm Antiochíæ
diſcípuli, Chriſtiáni. ℣. An-
nuntiavérunt opus quod ope-
rátus es, Deus, in diébus eó-
rum; * Et annum. *Act.* 11.
Pſ. 43.

Poſt iij. Lect. ℟. Diſcípu-
li, prout quiſque habébat,
propoſuérunt ſínguli in mi-
niſtérium míttere habitánti-
bus in Judæa frátribus: quod
& fecérunt, * Mittentes ad
ſenióres † Per manus Bárna-
bæ & Sauli. ℣. Prædicátum
eſt ut deferrent ſínguli pré-
tium Dño, lætatíque ſunt
cuncti, & ingreſſi contulé-
runt, * Mittentes. Glória.
† Per manus Bárnabæ &
Sauli. *Act.* 11. 2. *Paral.* 24.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 8. G. Erant in Ec-
clésia quæ erat Antiochíæ,
Prophétæ & Doctóres, in
quibus Bárnabas & Saulus.
Act. 13.

Ant. 3. à. Miniſtrántibus
illis Dómino, & jejunánti-
bus, dixit illis Spíritus ſan-
ctus: Segregáte mihi Sau-
lum & Bárnabam in opus ad-

quod aſſumpſi eos. *Act.* 13.

Ant. 7. b. Jejunantes, & orantes, imponenteſque eis manus, dimiſérunt illos. *Act.* 13.

℣. Dómini eſt aſſúmptio noſtra: ℟. Locútus es in viſióne ſanctis tuis, Dómine. *Pſ.* 88.

Lectio iv.

Barnabas, qui & Joſeph, Levítes, Cyprius génere, agro véndito quem poſſidébat, prétium áttulit ad pedes Apoſtolórum; ad quos & póſtea Paulum addúxit recèns ad fidem converſum. Jeroſólymis Antiochíam miſſus ab Eccléſia, quæ accéperat ibi quoſdam diſcípulos Dóminum Jeſum Græcis annuntiaſſe, cùm vidiſſet grátiam Dei, gavíſus eſt, & hortabátur omnes in propóſito cordis permanére in Dómino. Profectus eſt inde Tarſum ut quæreret Paulum, quem cùm inveniſſet, perduxit Antiochíam; & annum totum converſáti ſunt ibi in Eccléſia, & docuérunt turbam multam, ita ut cognominarentur primùm Antiochíæ diſcípuli, Chriſtiáni.

℟. Proconſul Sérgius Paulus, accerſítis Bárnabâ & Saulo, deſiderábat audíre verbum Dei; ſed * Reſiſtébat illis Elymas magus, & cécidit in eum calígo. Proconſul autem videns factum, crédidit, admírans ſuper doctrína Dómini. ℣. Póſuit Dóminus in eis verba ſignórū ſuórum, & prodigiórum in terra. * Reſiſtébat illis. *Act.* 13. *Pſ.* 104.

Lectio v.

Ortâ fame ab Agabo prædictâ, collectas eleemóſynas ad fratres in Judæa habitantes cum Paulo détulit. Quo expléto miniſtério, reverſi ſunt, aſſumpto Joanne, cui cognómen erat Marcus. Cùm autem Antiochíæ in Eccléſia cum céteris Prophétis & Doctóribus miniſtrárent Dómino, & jejunárent, dixit Spíritus ſanctus: Segregáte mihi Saulum & Bárnabam in opus ad quod aſſumpſi eos. Tunc jejunantes, & orantes, imponenteſque eis manus, dimiſérunt illos. Itaque Seléuciam venérunt, inde in Cyprum: ac multas prætérea urbes regioneſque peragrárunt, prædicantes Evangélium, & conſtituentes per ſíngulas Eccléſias Preſbýteros.

℟. Repléti zelo Judæi contradicébant his quæ dicebántur, blaſphemantes; * Tunc conſtanter Paulus & Bárnabas dixérunt: Vobis oportébat primùm loqui verbum Dei; ſed quóniam repéllitis illud, & indignos vos judicátis æternæ vitæ, ecce convértimur ad Gentes. ℣. Dedérunt húmerum recedentem, & cervícem ſuam induravérunt, nec audiérunt; * Tunc conſtanter Paulus & Bárnabas dixérunt. *Act.* 13. 2. *Eſdr.* 9.

Lectio vj.
autem Lyſtris pro-
claudum à Paulo
ro diis haberentur,
que turbæ Bárna-
m, Paulum verò
m, vix determé-
s ne ſibi immolá-
erſi Antiochíam,
ſeditióne propter
qui volébant Gen-
um converſas cir-
rem ad Apóſtolos
t, qui in Concílio
itáno ſuper ea re
ſtatuérunt, remi-
eos ad Eccléſiam
e, adjunctis Judâ &
ibentes per manus
oſtrémò Bárnabas
i Paulo, unà cum
avigávit in Cy-
ultis demùm per-
ro Chriſto labóri-
ióſo fine quiévit.
lexander Cyprius
s in ínſula Cypro,
mperante, reper-
ad cujus pectus erat
im Matthæi, ip-
bæ manu conſcrip-

ſſeminabátur ver-
nini: & * Audien-
es gavíſæ ſunt, &
ant verbum Dómi-
i autem excitavé-
ecutiónem in Pau-
rnabam, & ejecé-
de fínibus ſuis.
ego, dicit Dómi-
e ego ad gentem
invocábat nomen
xpandi manus meas
ad pópulum incré-
dulum. * Audientes. Glória
Patri. * Audientes. *Act.* 13.
Iſ. 65.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 6. F. Bárnabas &
Paulus, excuſſo púlvere pe-
dum, venérunt Icónium; &
illic fiduciáliter agébant in
Dómino, teſtimónium per-
hibente verbo grátiæ ſuæ.
Act. 13. & 14.

Ant. 5. a. Cùm factus eſ-
ſet ímpetus Gentílium &
Judæórum, ut contuméliis
afficerent & lapidárent eos,
confugérunt ad civitátes Ly-
caóniæ; & ibi evangelizan-
tes erant. *Act.* 14.

Ant. 4. f. Sacerdos Jovis
volébat ſacrificáre: quod
ubi audiérunt Bárnabas &
Paulus, conſciſſis túnicis
ſuis, vix ſedavérunt turbas,
ne ſibi immolárent. *Act.* 14.

℣. Non nobis, Dómine,
ſed nómini tuo da glóriam,
℟. Super miſericórdia tua
& veritáte tua. *Pſ.* 113.

Léctio ſancti Evangélii ſe-
cundùm Matthæum.
Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Dixit
Jeſus diſcípulis ſuis: Ecce
ego mitto vos ſicut oves in
médio lupórum. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis
Chryſóſtomi.
In Matth. Hom. 34.

POſtquam Dóminus om-
nem curam à diſcipu-
lórum ánimis ejécerat,
ac ſignórum ſpectáculo mu-
níerat, & quaſi férreos ada-
mantinoſque reddíderat, ſe-
culáribus ómnibus ſuperió-

res, & ab omni temporánea ſollicitúdine liberátos; demum illa prædicit mala quæ ipſos invaſúra erant: non ſolùm ea quæ paulò poſt futúra, ſed étiam ea quæ poſt multũ témporis erant eventúra, diu antè illos ad bellum præparans contra diábolum ſuſcipiendum. Multa enim hinc bona emergébant. Primò, quòd ipsíus præſciéntiæ vim agnóſcerent; ſecundò, quòd nemo ſuſpicári poſſet hæc mala ob doctóris imbecillitátem evenſre; tértiò, ne ii qui hæc paſſúri erant, percellerentur, ſi hæc inexpectáta & præter ſpem accidiſſent; quartò, ne hæc crucis témpore audientes turbarentur.

℟. Bárnabas & Paulus exiliérunt in turbas, clamantes & dicentes: Viri, quid hæc fácitis? * Et nos mortáles ſumus, símiles vobis hómines, annuntiantes vobis ab his vanis converti ad Deum vivum qui fecit cœlum & terram. ℣. Omnes dii populorum, idóla; Dóminus autem cœlos fecit: * Et. *Act.* 14. 1. *Paral.* 16.

Lectio viij.

Jam verò ut intélligant novam eſſe hanc bellandi legem, & inaudítum aciéi modum, cùm nudos mittat, uná indutos túnicá, ſine cálceis, ſine virga, ſine cíngulo vel perâ, quos ali jubet ab excipiéntibus: non hìc finem dicendi facit; ſed ſuam oſtendens ineffábilem poténtiam, dicit: Sic abeuntes óvium manſuetúdinem exhibéte, etiamſi contra lupos itúri; nec modò contra lupos, ſed étiam in médio lupórum. Neque tantùm óvium manſuetúdinem jubet habére, ſed étiam ſimplicitátem columbæ. Sic præſertim meam oſtendam fortitúdinem, cùm oves lupos víceriut, etiamſi in médio lupórum ſint, & innúmeris mórſibus lacerentur, nec modò non deleantur, ſed étiam lupos convertant.

℟. Numquid non habémus poteſtátem manducandi & bibendi ſicut & céteri Apóſtoli? * An ego ſolus & Bárnabas non habémus poteſtátem hoc operandi? ſed non uſi ſumus hác poteſtáte, ne quod offendículum demus Evangélio. ℣. Dixit Dóminus ad Aaron: Pro offício ſacerdotáli accípies de his quæ ſanctificantur & obláta ſunt: in ſanctuário cómedes: * An ego ſolus. 1. *Cor.* 9. *Num.* 18.

Lectio ix.

Majus certè atque mirabílius eſt voluntátem adverſariórum mutáre, animumque transformáre, quàm illos occídere: & hæc cùm illi duódecim eſſent tantùm, & totus orbis lupis eſſet plenus. Erubeſcámus igitur qui contra facientes quaſi lupi inimícos invádimus. Quámdiu enim oves ſumus, víncimus; atque etſi innúmeris circúmdati lupis, ſupe-

i vero lupi efficiá-
ſincimur : paſtóris
axílio deſtitúimur.
n ille lupos, ſed oves
anc autem te relin-
diſcédit : quia non
m virtútem ſuam
:.
verſi ſunt Bárnabas
per civitátes, con-
ánimas diſcipuló-
ortanteſque ut per-
t in fide, &* Quó-
r multas tribulatió-
tet nos intráre in
Dei. ℣. Vos ſcitis
ſcimus ; & angú-
s vídimus ; * Quó-
lória Patri. * Quó-
℟. 14. 1. Mach. 13.
Te Deum.
rd. Euntes ibant &
mittentes ſémina
Vénient cum exul-
portantes manípu-
Pſ. 125.

LAUDES.

Arnabas & Paulus,
cùm conſtituiſſent
las Eccléſias Preſby-
: oraſſent cum je-
bus, commendavé-
Dómino, in quem
int. Act. 14.
. c. Cùm veniſſent
am, unde erant trá-
e Dei, in opus quod
runt, retulérunt
eciſſet Deus cum il-
ia aperuiſſet Génti-
n fidei. Act. 14.
. F. Deſcendentes
de Judæa, docé-
uia niſi circumcidá-
n poteſtis ſalvári : facta eſt ergo diſceptátio non mínima Paulo & Bárnabæ adversùs illos. Act. 15.

Ant. 1. a. Statútum eſt ut aſcénderent Paulus & Bárnabas ad Apóſtolos : illi ergo dedúcti ab Eccléſia, pertranſibant narrantes converſiónem Géntium. Act. 15.

Ant. 4. d. Cùm veniſſent Jeroſólymam, ſuſcepti ſunt ab Eccléſia, & ab Apóſtolis, & à ſenióribus, annuntiantes quanta Deus feciſſet cum illis. Act. 15.

Capitulum. Act. 15.

TAcuit omnis multitúdo, & audiébant Bárnabam & Paulum, narrantes quanta Deus feciſſet ſigna & prodígia in Géntibus per eos.

Hymnus, Quem miſit. *ut in Communi*, vj.

℣. Annúntient nomen Dómini, & laudem ejus in Jeruſalem, ℟. In conveniendo pópulos in unum. Pſ. 101.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Jacóbus, Cephas & Joannes dextras dedérunt mihi & Bárnabæ ſocietátis ; ut nos in Gentes, ipſi autem in circumciſiónem : tantùm ut páuperum mémores eſſémus. Gal. 2.

Oratio.

DEus, qui beátum Bárnabam plenum fide & Spíritu ſancto ad opus converſiónis Géntium aſſúmere dignátus es : concéde propitius, ut mémores labóris & caritátis ejus, dignè

Evangélio Chriſti, quod prædicávit, converſári mereámur; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 7. d. Bárnabas & Paulus.

AD TERTIAM.

Ant. 8. c. Cùm veniſſent.

Capitulum. Rom. 9.

GEntes quæ non ſectabantur juſtítiam, apprehendérunt juſtítiam; juſtítiam autem, quæ ex fide eſt. Iſrael veró ſectando legem juſtítiæ, in legem juſtítiæ non pervénit. Quare? Quia non ex fide, ſed quaſi ex opéribus.

℟. *br.* Elégit nobis Dóminus * Hereditátem ſuam. Elégit. ℣. Subjécit pópulos nobis * & gentes, * Hereditátem. Glória. Elégit. *Pſ.* 46.

℣. In conſpectu géntium revelávit juſtítiam ſuam: ℟. Recordátus eſt miſericórdiæ ſuæ. *Pſ.* 97.

AD SEXTAM.

Ant. 6. F. Deſcendentes.

Capitulum. Galat. 2.

SUbintroiérunt falſi fratres exploráre libertátem noſtram quam habémus in Chriſto Jeſu, ut nos in ſervitútem redígerent, quibus neque ad horam céſſimus ſubjectióne, ut véritas Evangélii permáneat apud vos.

℟. *br.* Iníquè non égimus * In teſtamento tuo, Dómine. Iníquè. ℣. Et non receſſit retro * cor noſtrum, * In teſtamento tuo. Glória. Iníquè. *Pſ.* 43.

℣. Confirmáta eſt ſuper nos miſericórdia Dómini: ℟. Et véritas ejus manet in ætemum. *Pſ.* 116.

AD NONAM.

Ant. 4. d. Cùm veniſſent.

Capitulum. 2. Cor. 4.

ABdicámus occulta dedécoris, non ambulantes in aſtútia, neque adulterantes verbum Dei; ſed in manifeſtatióne veritátis commendantes nóſmetipſos ad omnem conſciéntiam hóminum coram Deo.

℟. *br.* In Deo * Laudábimur totá die. In Deo. ℣. Et in nómine tuo * confitébimur in ſéculum. * Laudábimur. Glória. In Deo. *Pſ.* 43.

℣. Narrantes laudes Dómini, & virtútes ejus, ℟. Et mirabília ejus quæ fecit. *Pſ.* 77.

AD II. VESPERAS.

Ant. 8. *G.* PLácuit Apóſtolis & ſenióribus, viros míttere Antiochíam cum Paulo & Bárnaba, ſcribentes per manus eórũ. *Act.* 15.

Ant. 3. c. Deſcendérunt Antiochíam; & congregátá multitúdine, tradidérunt epíſtolam; quam cùm legiſſent, gavíſi ſunt ſuper conſolatióne. *Act.* 15.

Ant. 7. c. Paulus & Bárnabas demorabantur Antiochíæ, docentes & evangelizantes cum áliis plúribus verbum Dómini. *Act.* 15.

Ant. 6. *C.* Dixit ad Bárnabam Paulus: Revertentes viſitémus fratres, quibus prædicávimus verbum Dómini. *Act.* 15.

D. Bárnabas, aſ-
'arco, navigávit
n; Paulus verò,
l, perambulábat
ſſ. 15.
m. 2. Cor. 2.
rátias qui ſemper
iphat nos in Chri-
& odórem notítiæ
eſtat per nos in
.
Cœlo datur. *ne*
is, 582.
iſti nos tamquam
m; ℟. Et in gén-
riſti nos. *Pſ.* 43.
ificat. *Ant.* 1. D.
& Paulus tradidé-
as ſuas pro nómi-
i noſtri Jeſu Chri-
5.
ſuprà ad Laudes.
E XIV.
Feſto
I URSINI,
pi. *Simplex.*
e Communi Ponti-
io, Dírige. xxij.
ectio iij.
s ab Apoſtolórum
lóribus in Gállias
ædicáto apud Bi-
angélio, ejuſdem
us Epíſcopus fuit.
íto ibi prædica-
io, quiévit in pa-
ra muros ſepultus
autem lapſu tém-
i viri notícia apud
enè deléta eſſet,
nte ſéculo ſexto,
ncti Symphoriá-
Bitúrigas Abbáti
velávit. A Pro-
uricenſi Epíſcopo

ſacrum corpus humo levátum & in Baſilica ſancti Symphoriáni honoríficè cónditum, multis cláruit míraculis. Solemnis eſt in Ecclésia ſancti Victórii prope Bleſas ſancti Ursíni memória, & inſignes in ea ſervantur relíquiæ, quæ ſub ejus nómine circumferuntur.

DIE XVI.

In Feſto

SS. CYRICI ET JULITTÆ

Matris ejus, Martyrum.

Simplex.

Omnia de Communi plurium Martyrum. Oratio Pietátem. *infra.*

Lectio iij.

CYricus & Julitta mater ejus Icónii in Lycaónia nóbili génere nati, apud Tarſum Cilíciæ urbem, imperante Diocletiáno, illuſtre martyrium conſummàrunt. Cyricus triennis puérulus, cùm Julittam matrem crudis nervis, jubente Præſide, propter confeſſiónem Chriſti diſciſſam lugéret, & ſe quoque chriſtiánum clamáret, à Præſide ex alto tribunáli in ſubjectos gradus lapídeos projectus & contrítus, intériit. Julitta verò in equúleo ſuſpenſa, férreis únguibus laniáta, pice ferventi perfúſa, tandem cápite plexa eſt in damnatórum loco ad quem jam ex júdicis ſenténtiâ nati cadáver projectum fúerat. Inde noctu ſubláta ambórum córpora duæ ancillæ extra urbem condidé-

ſunt, quarum una ſuperſtes ad Conſtantíni Magni témpora, locum fidélibus apéruit, ut ex ſacris pignóribus áliquod ſibi præſídium accíperent.

Oratio.

PIetátem tuam, Dómine, ſúpplices deprecámur; ut dum ſanctórum Cyrici & Julittæ matris ejus paſſiónem cólimus, peccatórum véniam conſequámur; Per Dóminum.

VESPERÆ Feriales, à Capitulo de Sequenti.

DIE XVII.

In Feſto

S. AVITI, ABBATIS.

Simplex.

Omnia de Communi ſanctorum Abbatum. Oratio, Da nobis, quæſumus, Deus noſter. xxxiv.

Lectio iij.

AVítus, Aurelianenſis, in Arvérniam profectus, illic cum ſancto Cariлépho monáſticam vitam in cœnóbio Menatenſi amplexus eſt. Inde ambo Micíacum venérunt ad beátum Maximínum, cujus juſſu ad preſbyterátũ promóti ſunt. Verùm eremíticæ vitæ deſidério incenſi, in Perticenſem ſolitúdinem apud Piciácum receſſérunt: ubi Clotárius rex, audítâ Avíti famâ, baſílicam & cœnóbium conſtruxit. Tum Cariléphus, Avíto relicto, in erémum diœcéſeos Cenomannenſis ſe cóntulit. Leobínus autem qui póſtea ad Epiſcopátum Carnutenſem aſſúmptus eſt, cum áliis duóbus mónachis Euphrónio & Rúſtico venit ad Avítum, cui uſque ad ejus mortem adhæſit. Avítus poſt óbitum ſuum quem prædíxerat, Leobíno qui illùc diſcéſſerat, appáruit. Córpore ejus Aureliánis ſepúlto, Baſílica ſuper túmulum ædificáta eſt; anniverſariúſque aſſumptiónis ejus dies ſummo cum honóre quotannis celebrátus: quo die quidam in Sancti contemptum cùm in vínea laboráret, retortâ cervíce punítus, ad ejus túmulum flendo & orando ſanitátem recuperávit.

DIE XIX.

In Feſto

SS. GERVASII & PROTASII, Martyrum.

Semiduplex.

Omnia de Communi plurimorum Martyrum. Oratio, Mártyrum. *infra*, 392.

Pridie AD VESPERAS, fit commem. ſancti Romualdi, Abbatis, Ant. Egrédiere. ℣. Potens. xxxj. *Oratio*, Da nobis, quæſumus, Dómine. xxxiv.

Ex Epiſtola ſancti Ambróſii Epíſcopi, ad Marcellínam ſorórem. *Epiſt.* 22.

Lectio ij.

PRíncipes pópuli quos álios niſi ſanctos Mártyres æſtimáre debémus, quorum jam in númerum diu antè ignoráti Protáſius Gervaſiuſque proferuntur, qui ſtérilem Martyribus Eccléſiam Mediolanenſem, jam plurimórum

rum matrem filiórũ
iſſiónis própriæ fecé-
ſtulis, & exemplis?
tibi, Dómine Jeſu,
oc témpore tales no-
ctórum Mártyrum
excitaſti, quo Ecclé-
ſidia majóra deſí-
Cognoſcant omnes
go propugnatóres re-
, qui propugnáre poſ-
pugnáre non ſóleant.
o acquiſívi tibi, plebs
qui proſint ómnibus,
nóceant. Tales ego
defenſóres, tales mí-
beo, hoc eſt, non ſé-
ites, ſed mílites Chri-
nctórum Mártyrum
ónem quam illi ami-
, nos adepti ſumus.
ur nóbiles Relíquiæ è
ignóbili; oſtendun-
lo tróphæa; ſángui-
ulus madet; appárent
triumphális notæ;
tæ Relíquiæ loco ſuo
ne repertæ; avulſum
is caput. Nunc ſenes
it audiſſe ſe aliquan-
umMártyrum nómi-
lumque legiſſe. Per-
: cívitas ſuos Márty-
æ rápuit aliénos. Et
Dei munus eſt, tamen
n quam tempóribus
itii mei Dóminus Je-
ait, negáre non poſ-
& quia ipſe martyr
n méreor, hos vobis
res acquiſívi. Succé-
ſtimæ triumpháles in
ubi Chriſtus hóſtia eſt:
ſuper altáre, qui pro
us paſſus eſt; iſti ſub
altári, qui illíus redempti ſunt paſſióne.

De ſancto Romualdo,

Lectio iij.

Romualdus Camaldulenſis Inſtitúti autor, Rávennæ nóbili génere natus, adoleſcens in propinquum Claſſenſe monaſtérium ſeceſſit. Deinde verò ad Marínum ſeveriore diſciplínâ celebrem virum ſe cóntulit, ut ad arctam & ſublímem perfectiónis viam eo duce uterétur. Quâ vivendi ratióne, Sérgium patrem, multoſque illuſtres viros, ac præter céteros Urſéolum Venetiárum Ducem, & Gradeníſcum nóbilem Vénetum, ad húmiles erémi caſas addúxit. Póſtea venit in Gálliam Narbonenſem, ad monaſtérium ſancti Michaélis de Cusáno, cum Urſéolo, Gradeníſco & Maríno, ſecútus Varínum Abbátem, qui ex Aquitánia in Itáliam peregrinatiónem ſuſcéperat: ibíque cùm in ſolitúdine prope ejus monaſtérium annos plures exegiſſet, mórtuo Urſéolo, in Itáliam cum ſóciis reverſus eſt, ubi reſtítuit, ac miríficè propagávit eremíticam diſciplínam. Dénique, exactis in ſumma vitæ aſperitáte plúribus annis, quiévit circa annum Chriſti milléſimum vigéſimum ſéptimum. Quinquénnio poſt data eſt Mónachis ab Apoſtólica Sede licéntia altáris ſuper corpus ejus conſtruendi, qui erat eo témpore canoni-

zandi ritus. Ejus vitam ſcripſit ſanctus Petrus Damiáni, Cardinális.

Oratio.

MArtyrum tuórum, Dómine, Gervásii & Protáſii palmas ánnuá celebratióne venerantes: ſúpplices te rogámus, ut quos cœleſti glóriá ſublimaſti, nobis pérpeti ſuffrágio concédas ſubvéníre; Per Dóminum noſtrum.

AD LAUDES, pro commem. ſancti Romualdi, Abbatis, Ant. Ecce ego. ℣. Veníte. *Orat.* Da nobis. xxxiv.

VESPERÆ de Feſto ſequenti.

Fit commem. SS. Gervaſii & Protaſii, Mart. Ant. Datæ ſunt. ℣. In æternum. xviij. *Oratio*, Mártyrum tuórum. *ſuprà.*

Deinde ſancti Genulphi, Epiſcopi, Ant. Elégit. ℣. Beátus. xix. *Oratio*, Da Eccléſiæ. xxij.

DIE XX.

In Feſto

B. CAROLI BLESENSIS.

Duplex-minus.

Omnia de Communi Juſtorum. Oratio, Deus, qui inter. *infra*, 394.

IN I. NOCTURNO.

Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

CArolus Guidóne Bléſii Cómite, & Margarétá Valéſiá in Caſtro Bleſenſi natus & educátus, vel à primis annis non obſcura dedit futuræ ſanctitátis indícia. Nam puer hujus ætátis oblectamenta réſpuens, quidquid póterat paupéribus erogábat, & in fundendis ad Deum précibus ita erat aſsíduus, ut ægrè è templis recéderet. Adoleſcens, jubente patre, cum Joanna Británniæ matrimónio junctus, ómnium virtútum ac præcipuè humilitátis, pœniténtiæ, manſuetúdinis, continéntiæ & caritátis exemplum ſeſe præbuit. Pro tuendo Británniæ principátu quem jure hereditário ſibi uxor vindicábat, bellum ſuſcípere coactus, inter armórum ſtrépitus de ſólita pietáte nihil remíſit. Aſpero tectus cilício, nodóſis ad carnem adhíbitis funibus, humi cubans vel ſuper ſtrámina, mortificatiónem Dómini Jeſu in córpore ſuo circumferre uſque ad mortem ſtuduit.

Lectio v.

INfirmis miniſtráre, noſocómia viſitáre, própriis véſtibus nudos operíre, ténui & parco pro ſe contentus cibo, óptima quæ miniſtrabantur opſónia, ægris & paupéribus diſtribúere in more hábuit beátus Princeps. Viduárum & pupillórum vere defenſor & pater fuit. Æquitátis & juſtítiæ ſemper æmulátor, eos duntaxat juri dicendo præfécit quos probos máxime noſſet & integérrimos. Poſt implétas officii ſui partes, quid-

témporis ſupérerat, ora-
.., ſacræ lectióni, vel
, collóquiis quibus máxi-
è delectabátur, inſúmere
nſuévit. Loca ſacra, nu-
s pédibus étiam ex itínere
ſentátis, luſtrávit ſæpè,
que ampliſſimis donis exor-
vit. Frequens illi fuit Eu-
ariſtiæ uſus, ſed cum eo
etátis & humilitátis affe-
u, ut nónniſi pronus in
tram, & obortis lácrymis,
cro-ſanctum Chriſti corpus
ſíperet.

Lectio vj.

'N adversâ quam ſæpè ex-
. pertus eſt fortúnâ, ſem-
r ſibi conſtans, divínæ
duló adhæſit voluntáti,
cere tunc ſólitus, Benedi-
s ſit Deus in ómnibus.
urâ & longâ preſſus capti-
táte, ludíbria hóſtium &
ia paſſim incómmoda in-
cto ánimo tolerávit. Ad
rtámen Aureienſe conſli-
úrus, ipsâ die ſacramento
œniténtiæ purgátus, & ſa-
â Euchariſtiâ munítus in
iem deſcendit. Mox fórti-
r pugnans, multis confoſ-
s vulnéribus expirávit,
ec próferens verba: Ah!
ómine Deus; atque ita
o terréno quem vindicá-
t principátu, cœleſte re-
um adeptus eſt. Corpus
s apud Unicampum in
cléſia Fratrum Minórum
pultum multis cláruit mi-
culis, quibus ritè cum ejus
tâ & virtútibus ab Urbáno
into diſcuſſis ac probátis,
ter Beátos relátus eſt.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſe-
cundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 16.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Si quis vult poſt me veníre, ábneget ſemetipſum, tollat crucem ſuam, & ſequátur me. Et réliqua.

Homília ſancti Hierónymi Presbyteri.

In Epiſt. ad Algaſiam.

QUi depónit véterem hóminem cum opéribus ſuis, negat ſeipſum, dicens: Vivo autem jam non ego, vivit verò in me Chriſtus; tollitque crucem ſuam, & mundo crucifígitur. Cui autem mundus crucifixus eſt, ſéquitur Dóminum crucifixum.... Quotídie credens in Chriſtum, tollit crucem ſuam, & negat ſeipſum. Qui impudícus fuit, verſus ad caſtitátem, temperántiâ luxúriam negat. Qui formidolóſus & tímidus, aſſumpto róbore fortitúdinis, priórem ſe eſſe neſcit. Iníquus ſi ſequátur juſtítiam, negat iniquitátem. Stultus ſi Chriſtum confiteátur Dei virtútem & Dei ſapiéntiam, negat ſtultítiam. *Lectio viij.*

QUod ſcientes, non ſolùm perſecutiónis témpore & neceſſitáte martyrii, ſed in omni converſatióne, ópere, cogitatióne, ſermóne negémus noſmetipſos quod antè fúimus, & confiteámur eos qui in Chriſto

renáti ſunt. Idcirco enim Dóminus crucifixus eſt, ut nos qui crédimus in eum, & peccáto mórtui ſumus, crucifigámur cum ipſo, dicamuſque quod Apóſtolus Paulus dócuit: Cum Chriſto crucifixus ſum, &: Mihi autem abſit gloriári niſi in cruce Dómini noſtri Jeſu Chriſti, per quem mihi mundus crucifixus eſt, & ego mundo. Qui cum Chriſto crucifixus eſt, ſpóliet principátus & poteſtátes, & triúmphet eas in ligno.

[*Si contingat transferri,*
Lectio ix.
Ex eodem, Lib. 3. in Matth. Cap. 19.

OMnis qui relíquerit domum, vel fratres, aut soróres, aut patrem, aut matrem, aut uxórem, aut fílios, aut agros propter nomen meum, céntuplum accípiet, & vitam ætérnam poſſidébit. Locus iſte cum illa ſenténtia cóngruit, in qua Salvátor lóquitur: Non veni pacem míttere, ſed gládium. Veni enim ſeparáre hóminem à patre ſuo, & matrem à fília, & nurum à ſocru; & inimíci hóminis, doméſtici ejus. Qui ergo propter fidem Chriſti omnes affectus contémpſerit, atque divítias & ſéculi voluptátes, ipſe céntuplum accípiet: & qui carnália pro Salvatóre dimíſerit, ſpirituália recípiet, quæ comparatióne & mérito ſui ita ſunt, quaſi ſi parvo número centenárius comparétur.]

Pro S. Genulpho,
Lectio ix.

GEnulphus, quem ferunt Cadurcenſem primò Epíſcopum fuiſſe, in agro Bituricenſi ſolitáriam póſtea vitam duxit. Ibi felíciter conſummáto curſu ſepultus, tot ac tantis cláruit virtútibus, ut ab eo témpore locus Cella ſancti Genulphi nuncuparétur. Deſtitútâ verò ex Barbarórum incurſiónibus ejus memóriâ, Mainardus abbas ex oratório ſuper Naónis flúvium erecto, ad ſuum vicínum Stradenſe monaſtérium ſacri córporis transferendi conſílium cepit. Oratórium ítaque cum ſuis mónachis ingreſſus, máximi prétii pignus repertum digna cum reveréntiâ humo levávit, & cum láudibus divínis in ſui monaſtérii Baſílicam íntulit duodécimo Calendas Július. Quem diem ob ſervi Dei adventum, & multa ibídem impetráta ſanitátum génera, quotannis celebérrimum & ſolemnem inſtítuit. Extábat olim in Caſtri Bleſenſis Ecclésia títulus Genulphi memóriæ conſecrátus, qui ad Ecclésiam Cathedrálem tranſlátus fuit.

Oratio.

DEus, qui inter mundi honóres & illécebras beáto Cárolo ſemper mortificatiónem Dómini Jeſu in córpore ſuo circumferre tribuíſti; da nobis ejus imi-

nembra noſtra mor-
ùper terram, ut in
ælesti cum eo appa-
reámur; Per eum-
minum.

AUDES, *ſit com-*
Sti Genulphi, *Ant.*
. ℣. Elégit. *Oratio*,
ſiæ. xxij.

I I X X I I.

In Feſto
I PAULINI,
lani Epiſcopi.
Semiduplex.
de Communi Ponti-
atio, Deus qui óm-
a.

Lectio ij.

ius, conſulári &
cio génere natus,
agi in Santónia, pá-
ppido ad Garum-
vium haud procul à
a, rhetóricis & poé-
bus ab Auſónio in-
ſt. Património per-
oſitus, ac in ipſo
is flore Conſulátum
ús, Theráſiam piam
létem mulíerem u-
luxit; è qua poſt
ota fílius ei in Hiſ-
quò cum uxóre ob
profectus fúerat,
t; qui ſub octávum
iem Gompluti óbiit.
inum vitæ ſuæ tri-
i octávum à Del-
urdegalenſi Epíſcopo
s, relictâ cognatió-
Hiſpániam ſoli Deo
s rédiit, Theráſiâ à
póſito non diſſen-
ied cùm virtus ejus
n poſſet, Barcínone,

factò in eum multitúdinis ímpetu, die Natális Dómini presbyterum ſe ordinári à Lámpio Barcinonenſi Epíſcopo paſſus eſt; eâ tamen lege ut Eccléſiæ Barcinonenſi non alligarétur, in ſacerdótium tantùm Dómini, non in locum Eccléſiæ conſecrátus.

Lectio iij.

Inde, poſt facultátes, étiam conjugáles, in Gálliæ potíſſimùm paupéribus erogátas, in Itáliam profectum, ut Nolæ, juxta quam prædium ipſi erat, ad túmulum ſancti Felícis réliquum vitæ Deo ſervíret, ſanctus Ambróſius Clero ſuo aſcríbere vóluit, ut, etſi diverſis in locis dégeret, ipſíus présbyter cenſerétur. Romæ, multórum de Clero invídiâ laborávit. Nolæ dénique poſtquam per ſéxdecim annos mónachi vitam egiſſet, ejuſdem civitátis epiſcopátum ſuſcípere coactus eſt. Vaſtántibus póſtea Nolam Gothis, Paulínus ex opulentíſſimo dívite, ut ſanctus Auguſtínus ſcribit, voluntáte paupérrimus, & copioſíſſimè ſanctus, cùm ab eis tenerétur, ſic in corde ſuo precabátur: Dómine, non excrúcier propter aurum & argentum; ubi enim ſint ómnia mea tu ſcis. Tandem cùm láterum dolóre correptus eſſet, cubículum in quo jacébat terræmotu contrémuit; ac pauló poſt ánimam Deo réddidit, anno ſalútis quadringenteſimo trigéſimo

primo. Multa eleganter ſcripſit verſibus & ſolutâ oratióne. Hunc ſanctus Martinus diſcípulis imitandum proponébat, ſuumque ſéculum felix judicábat tantæ fídei virtutiſque documento. Hunc & ſanctus Hierónymus, ferventíſſimæ fídei preſbyterum; beátus autem Euchérius Lugdunenſis, peculiáre Gálliæ exemplum, ac ubérrimum eloquéntiæ fontem appellábat. Ejus relíquiæ, poſt multos annos Romam delátæ, in Eccléſia ſancti Adalberti, quæ nunc ſancti Bartholomæi in ínſula dícitur, collocátæ ſunt.

Oratio.

Deus, qui ómnia pro te relinquéntibus, in hoc ſéculo céntuplum, & in futúro vitam æternam promiſiſti: concéde propítius, ut ſancti pontíficis Paulíni veſtígiis inhærentes, peritúra contemnámus, & ad ſola manſúra aſpirémus; Per Dóminum noſtrũ Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum. ℟. Amen.

DIE XXIII.

In Vigilia Nativitatis

S. JOANNIS BAPTISTÆ.

Simplex.

Officium de Feria occurrente, exceptis quæ ſequuntur.

AD NOCT. Lectiones duæ priores de Scriptura occurrente, à tribus fiunt duæ; ℟℟. de Tempore.

Lectio ſancti Evangélii ſecúndùm Lucam.

Lectio iij. Cap. 1.

Fuit in diébus Heródis regis Judææ, Sacerdos quidam, nómine Zacharías, de vice Abía, & uxor illíus de filiábus Aaron, & nomen ejus Eliſabeth. Erant autem juſti ambo ante Deum. Et réliqua.

Homília ſancti Ambróſii Epíſcopi.

Comment. in Luc. lib. 1. §. 15. & 16.

Docet nos Scriptúra divína non ſolùm mores in iis qui prædicábiles ſunt, ſed étiam parentes oportére laudári; ut véluti tranſmiſſa immaculátæ puritátis hæréditas in iis quos vólumus laudáre, præcellat. Quæ enim ália inténtio hoc loco ſancti Evangeliſtæ, niſi ut ſanctus Joannes Baptiſta nobilitétur paréntibus, miráculis, móribus, múnere, paſſióne? Sic étiam ſancti Sámuel mater Anna laudátur: ſic Iſaac à paréntibus nobilitátem pietátis accépit, quam pósteris derelíquit. Sacerdos ítaque Zacharías, nec ſolùm Sacerdos, ſed étiam de vice Abía, id eſt, nóbilis inter ſuperióres famílias. Et uxor, inquit, ejus de filiábus Aaron. Non ſolùm ígitur à paréntibus, ſed étiam à majóribus ſancti Joannis nobílitas propagátur; non ſeculári poteſtáte ſublímis, ſed religiónis ſucceſſióne venerábilis. Tales enim majóres

débuit præmúntius
, ut non repente con-
i, ſed à majóribus ac-
i, & ipſo infúſam ju-
úræ prædicáre fidem
nici viderétur adven-

Ne tímeas, Zacharía;
um exaudíta eſt depre-
a: & * Uxor tua Elí-
páriet tibi filium, &
ibis nomen ejus Joan-
℣. Dixit Deus: Bene-
uxóri tuæ, & ex illa
ibi filium cui benedi-
ſum: * Uxor tua Elí-
páriet. Glória Patri.
ibis nomen. *Luc.* 1.
17.

Antiph. ad Benedi-
ma ſumitur ex Pſalterio, dicuntur Preces flexis genibus.

Oratio.

PRæſta, quæſumus, omnípotens Deus, ut família tua per viam ſalútis incédat, & beáti Joannis præcurſóris hortamenta ſectando, ad eum quem prædixit ſecúra pervéniat, Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum; Qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

Deinde fiunt Commemorationes Communes.

AD HORAS, Preces flexis genibus.

VESPERÆ de Sequenti.

DIE XXIV.

IN NATIVITATE S. JOANNIS BAPTISTÆ

SOLEMNE-MINUS.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria ; & ſic in toto Officio.

Ant. 8. *G.* CUm ſacerdótio fungerétur Zacharías in órdine vicis ſuæ, appáruit illi Angelus Dómini ſtans à dextris altáris incenſi. *Luc.* 1.

Ant. 3. a. Ne tímeas, Zacharía; exaudíta eſt deprecátio tua : & uxor tua Eliſabeth páriet tibi fílium. *Luc.* 1.

Ant. 1. Vocábis nomen ejus Joannem, & erit gáudium tibi, & exultátio; & multi in nativitáte ejus gaudébunt. *Luc.* 1.

Ant. 5. a. Vinum & ſíceram non bibet; & Spíritu ſancto replébitur adhuc ex útero matris ſuæ. *Luc.* 1.

Ant. 4. *D.* Multos filiórum Iſrael convertet ad Dóminum Deum ipſórum, & præcédet paráre Dómino plebem perfectam. *Luc.* 1.

Capitulum. Malach. 4.

ECce ego mittam vobis Elíam prophétam, ántequam véniat dies Dómini magnus, & horríbilis; & convertet cor patrum ad fílios, & cor filiórum ad patres eórum : ne fortè veniam, & percútiam terram anathémate.

℟. Erit magnus coram Dómino : * Et ipſe † Præcédet ante Dóminum in ſpíritu & virtúte Elíæ, ut convertat corda patrum in fílios, & incrédulos ad prudéntiam juſtórum. ℣. Scriptus eſt Elías in judíciis témporum lenire iracúndiam Dómini, conciliáre cor patris ad fílium, & reſtitúere tribus Jacob : * Et. Glória. † Præcédet. *Luc.* 1. *Eccli.* 48.

Hymnus.

CHriſte, prolapſi reparátor Orbis,
Ut tuum caſto celebrémus omnes
Ore Baptiſtam, máculas profáni
Elue cordis.
Hunc paratúrum Dómino ſequenti
Sémitam priſci cecinére vates:
Vátibus cunctis fuit ipſe major,
Júdice Chriſto.
Hic & incluſus genitrícis alvo,

Sentit exultans Dóminum latentem ;
Jamque cœleſti trépidat veníre
Obvius Agno.
Quid fide pendes dúbiâ, Sacerdos?
Muta torpébit tibi vox : at infans
Prótinus naſcens pátriæ reſolvet
Víncula linguæ.
Quin repromiſſam, ſúbitus Prophéta,
Cernis humáno géneri ſalútem ;
Núntias pacem, reſeraſque fatis
Grándibus ora.
Gaudet admírans pópulus ſtupetque:
Quis puer, clamant, erit iſte, cujus
Se ſtatim prodit manifeſta tantis
Glória ſignis?
Laus ſit æternæ ſua Trinitáti,
Quæ novam mundo paritúra lucem
Prævium Soli vóluit Joannem
Surgere ſidus. Amen.
℣. Suſcepiſti me, Dómine, de útero matris meæ :
℟. Confitébor tibi, quia mirabília ópera tua. *Pſ.* 138.
Ad Magníficat. *Ant.* 6. F.
Dixit Zacharías ad Angelum : Unde hoc ſciam ? Et reſpondens Angelus, dixit : Ecce non póteris loqui uſque in diem quo hæc fiant, pro eo quod non credidiſti verbis meis. *Luc.* 1.
Oratio, ut infra ad Laudes.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Agnum Dei à Joanne demonſtrátum, * Veníte, adorémus. *Joan.* 1.
Pſ. 94. Veníte.

Hymnus.

EXiit cunis pretióſus infans,
Munus excelſi : venit ut tenello
Córpori robur, nova dictat intus
Grátia mentem.
Jamque conventus fúgiens profános,
Hórridis blandâ procul urbe luſtris,
Mílitem Chriſto parat innocentes
Sævus in artus.
Cinctus hirſúti ſpóliis caméli,
Arido vitam toleráre victu
Gaudet, inſulſas médicans agreſti
Melle locuſtas.
Scílicet, ſacrâ ſtimulante flammâ,
Pérfidam natus renováre gentem,
Ad patrum mentes revocábit olim
Corda nepótum.
Qui creat mundum, ſit honos Parenti :
Laus tibi compar, Reparátor Orbis :
Æquus ambórum ſit honos per omne
Tempus Amóri.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. *D.* Zacharías & uxor illíus Elízabeth erant

juſti ante Deum, incedentes in ómnibus mandátis Dómini. *Luc.* 1.

Ant. 2. D. Non erat illi filius, eò quód eſſet Elízabeth ſtérilis, & ambo proceſſiſſent in diébus ſuis. *Luc.* 1.

Ant. 4. E. Et ecce Elízabeth concépit fílium in ſenectute ſua, quia non erit impoſsíbile apud Deum omne verbum. *Luc.* 1.

℣. Adhuc multiplicabuntur in ſenecta úberi, ℟. Et bene patientes erunt. *Pſ.* 91.

Tres Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Concépit Elízabeth, & occultábat ſe ménſibus quinque, dicens: * Quia ſic fecit mihi Dóminus in diébus, quibus reſpexit auferre oppróbrium meum inter hómines. ℣. Exaltábitur ſenectus mea in miſericórdia úberi; * Quia ſic fecit mihi Dóminus. *Luc.* 1. *Pſ.* 91.

Poſt ij. Lect. ℟. Intrávit María in domum Zacharíæ, & ſalutávit Elízabeth; * Et factum eſt ut audívit ſalutatiónem Maríæ Elízabeth, exultávit infans in útero ejus. ℣. Prævenísti eum, Dómine, in benedictiónibus dulcédinis. * Et. *Luc.* 1. *Pſ.* 20.

Poſt iij. Lect. ℟. Repléta eſt Spíritu ſancto Elízabeth; & exclamávit voce magnâ: Unde hoc mihi, ut véniat mater Dómini mei ad me? * Ecce † Exultávit in gáudio infans in útero meo. ℣. Experimento dídici quia benedíxerit mihi Deus propter te. * Ecce. Glória Patri. † Exultávit in gáudio. *Luc.* 1. *Gen.* 30.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 5. a. Elízabeth implétum eſt tempus pariendi, & péperit fílium. *Luc.* 1.

Ant. 1. g. Audiérunt vicíni & cognáti ejus, quia magnificávit Dñus miſericórdiam ſuam cum illa, & congratulabantur ei. *Luc.* 1.

Ant. 6. F. Venérunt circumcídere púerum, & mater ejus dixit: Vocábitur Joannes. *Luc.* 1.

℣. O Dómine, quia ego ſervus tuus: ℟. Ego ſervus tuus, & fílius ancíllæ tuæ. *Pſ.* 115.

Sermo ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 292. de Nat. S. J. B.

Lectio iv.

NAtivitátis Joannis dies hodiernus tráditur, hódie celebrátur. Hoc majórum traditióne ſuſcépimus; hoc ad pósteros imitandâ devotióne tranſmíttimus. Quâ ſit póſitâ, occurrit quæſtio non prætereunda: Quare natívitatem quo eſt ortus ex útero Joannes pótiùs celebrámus, quàm cujúſlibet Apóſtoli, vel Mártyris, vel Prophétæ, vel Patriarchæ? Si interrogémur, quid reſpondébimus? Quantùm mihi vidétur, quantùm meárum vírium mediocritáti occur-

ac cauſa eſt: Diſcípuli
ini nati ſunt, & per
accesſum ad annos
idónes perducti, in diſ-
tum aſſumpti ſunt:
m póſtea fides Dómi-
hæſit, ſed nullíus illó
natívitas Dómino mi-
t. Recordémur & Pro-
s, recolámus Patriar-
nati ſunt hómines;
accesſu repléri Spíritu
Chriſtum propheta-
t. Nati ſunt ut póſtea
etárent: Joannis au-
ipſa natívitas Dómi-
Chriſtum prophetávit,
conceptum ex útero
vit.

Innuébant patri ejus
vellet vocári eum, &
ans pugillárem ſcrip-
* Joannes eſt nomen
& miráti ſunt univerſi.
cábitur nomen quod os
ini nominábit. * Joan-
t nomen ejus. *Luc.* 1.

Lectio v.

ſc Joannes non inve-
nítur inter diſcípulos
ini, ſed invenítur pó-
ſcípulos habuiſſe cum
no. Quid eſt hoc?
ſt iſte homo? Homo
? Quis homo tantus?
n non ſequebátur in-
iſcípulos Dóminum;
uebantur eum diſcí-
abſit ut dícam contra
num, ſed tamen quaſi
Dóminum. Diſcípu-
ébat Chriſtus, diſcípu-
bébat Joannes. Docé-
riſtus, docébat Joannes. Quid jam dicam? Bap-
tizábat Joannes, baptizábat
Chriſtus. Plus hìc de baptiſ-
mo dico, A Joanne bapti-
zátus eſt Chriſtus. Magna
jam eminére cauſa cœpit,
quâ fúerat & Chriſtus à Patre
mittendus, & Joannes à
Chriſto præmittendus. Prior
miſſus eſt Joannes; ſed ſicut
ab obſequéntibus antecédi-
tur judex. Poſtérior homo
creátus eſt Chriſtus; ſed
Joannem creávit Deus Chri-
ſtus.

℟. Apertum eſt íllico os
Zacharíæ, & replétus eſt Spí-
ritu ſancto; & prophetávit,
dicens: Tu, puer, Prophéta
Altíſſimi vocáberis; * Præi-
bis enim ante fáciem Dómi-
ni paráre vias ejus. ℣. Noli
dícere: Puer ſum, dixit
Dóminus; quóniam ad óm-
nia quæ mittam te, ibis:
* Præibis. *Luc.* 1. *Jerem.* 1.

Lectio vj.

Erat ígitur Joannes ho-
mo perfectus quidem,
& cujus tanta grátia com-
mendáta eſt, ut ipſe de illo
Dóminus díceret: In natis
muliérum nemo exurrexit
major Joanne Baptiſtâ. Iſte
ergo tam magnus agnoſcit
Dóminum in parvo ma-
gnum: agnoſcit homo eum
qui vénerat homo Deus. Si
enim in natis muliérum,
hoc eſt, in homínibus, nemo
exurrexit major Joanne Bap-
tiſtâ; quiſquis Joanne plus
eſt, non tantùm homo, ſed
& Deus eſt. Débuit ergo
tantus iſte & diſcípulos præ-

prios habére, & cum diſcípulis ſuis magiſtrum ómnium Chriſtum cognóſcere. Quod enim eſt majus teſtimónium veritátis, quàm ſe humiliando eum agnóſcere, cui æmulando póterat invidére? Putári Chriſtus pótuit, & nóluit. Dixérunt hómines, cùm fallerentur in eo: Num forte hic eſt Chriſtus? Reſpondit ille quòd non erat, ut manéret quod erat. Inde quippe Adam lapſus pérdidit quod erat, quia, quod non erat uſurpávit.

℟. Puer creſcébat, & confortabátur ſpíritu: * Et † Erat in deſertis uſque in diem oſtenſiónis ſuæ ad Iſrael. ℣. Crevit puer, & benedixit ei Dóminus, cœpitque Spíritus Dómini eſſe cum eo; * Et. Glória Patri. † Erat in deſertis uſque in diem. *Luc.* 1. *Judic.* 13.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 7. *d.* Factum eſt verbum Dómini ſuper Joannem in deſerto, & venit in omnem regiónem Jordánis, prædicans baptiſmum pœniténtiæ. *Luc.* 3.

Ant. 8. c. Ipſe Joannes habébat veſtimentum de pilis camelórum, & zonam pellíceam circa lumbos ſuos; eſca autem ejus erat locuſtæ, & mel ſylveſtre. *Matth.* 3.

Ant. 5. a. Vox clamantis in deſerto: Paráte viam Dómini, exalta in fortitúdine vocem tuam, qui evangelízas Jerúſalem. *Iſ.* 40.

℣. Vox Dómini in virtúte: ℟. Vox Dómini in magnificéntia. *Pſ.* 28.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 1.

Elízabeth implétum eſt tempus pariendi, & péperit fílium. Et audiérunt vicíni & cognáti ejus, quia magnificávit Dóminus miſericórdiam ſuam cum illa, & congratulabantur ei. Et réliqua.

Homilia ſancti Ambróſii Epíſcopi.

In Luc. Lib. 2. *n.* 30.

Habet ſanctórum edítio lætítiam plurimórum, quia commúne eſt bonum; juſtítia enim commúnis eſt virtus. Et ídeo in ortu juſti, futúræ vitæ inſigne præmíttitur, & grátia ſecutúræ virtútis exultatióne vicinórum præfigurante ſignátur. Pulcrè autem tempus, quo fuit in útero Prophéta, deſcríbitur, ne Maríæ præſéntia taceátur; ſed tempus ſilétur infántiæ, eò quòd præſéntiâ Dómini, matris in útero roborátur, qui infántiæ impedimenta neſcívit. Et ídeo in Evangélio nihil ſuper eo légimus, niſi ortum ejus, & oráculum, exultatiónem in útero, vocem in deſerto. Neque enim ullam infántiæ ſenſit ætátem, qui ſupra natúram, ſupra ætátem, in útero ſitus matris, à menſúra perfectæ cœpit ætátis plenitúdinis Chriſti.

℟. Fuit homo miſſus à

ſta præmittendum pu-
quòd plúrimi infan-
atris nómine, Zacha-
ppellandum putárint,
ertas matri non. no-
licújus diſplicuiſſe de-
s, ſed id ei ſancto in-
Spíritu, quod ab An-
ıntè Zacharíæ fúerat
ntiátum. Et quidem
atus intimáre vocábu-
ílii nequívit uxóri ;
r prophetíam Elíza-
ídicit quod non didí-
ı maríto. Joannes eſt,
, nomen ejus ; hoc eſt,
os ei nomen impóni-
qui jam à Deo nomen
t. Habet vocábulum
quod agnóvimus, non
elégimus. Habent hoc
a ſanctórum, ut à Deo
n accípiant ; & bene
ır. : Quia nemo in co-
óne ejus vocabátur hoc
ne, ut intélligas no-
non géneris eſſe, ſed

Joannes teſtimónium

dúlitas, fides ſolvit. Credámus & nos ígitur, ut loquámur ; ut lingua noſtra quæ incredulitátis vínculis eſt ligáta, ratiónis voce ſolvátur. Scribámus ſpíritu myſtéria, ſi vólumus loqui : ſcribámus prænúntium Chriſti, non in tábulis lapídeis, ſed in tábulis cordis carnálibus. Etenim qui Joannem lóquitur, Chriſtum prophétat.

℟. Qui miſit me, ille mihi dixit : * Super quem víderis Spíritum deſcendentem, & manentem ſuper eum, † Hic eſt qui baptizat in Spíritu ſancto. ℣. Dóminus formans me ex útero ſervum ſibi, ut redúcam Jacob ad eum, factus eſt fortitúdo mea ; & dixit : * Super. Glória Patri. † Hic eſt. *Joan. 1. Iſ. 49.*

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Os meum annuntiábit juſtítiam tuam.
℟. Totâ die ſalutáre tuum. *Pſ. 70.*

corrígiam calceamentórum. *Luc.* 3.

Ant. 4. f. Confeſſus eſt: Non ſum ego Chriſtus: ego vox clamantis in deſerto, Dirígite viam Dñi. *Joan.* 1.

Ant. 1. a. Prædicábat, dicens: Ego baptizávi vos aquá; ille veró baptizábit vos Spíritu ſancto *Marc.* 1.

Ant. 5. a. Vidit Jeſum.

Canticum. Iſ. 40.

Super montem excelſum aſcende tu, * qui evangelízas Sion:

Exalta in fortitúdine vocem tuam, * qui evangelízas Jerúſalem.

Exalta, noli timére: * dic civitátibus Juda, Ecce Deus veſter:

Ecce Dóminus Deus in fortitúdine véniet, * & bráchium ejus dominábitur:

Ecce merces ejus cum eo, * & opus illíus coram illo.

Sicut paſtor gregem ſuum paſcet: * in bráchio ſuo congregábit agnos, & in ſinu ſuo levábit, fœtas ipſe portábit.

Ant. Vidit Jéſum, & ait: Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccátum mundi. Hic eſt de quo dixi: Poſt me venit vir, qui ante me factus eſt. *Joan.* 1.

Ant. 2. D. Lex & prophétæ, uſque ad Joannem: ex eo regnum Dei evangelizátur, allelúia. *Luc.* 16.

Capitulum. Act. 19.

Joannes baptizávit baptiſmo pœniténtiæ pópulum, dicens: In eum qui venturus eſſet poſt ipſum, ut créderent, hoc eſt, in Jeſum.

Hymnus.

Nunc ſuis tandem novus e latébris
Prodit Elías, populiſque Chriſtum
Clamat, expróbrans ſua viperínæ
Crímina proli.

En Deus judex, Deus en propinquat
Véntilans fruges: ſúperis recondet
Tríticum cellis, paleaſque diros
Tradet in ignes.

Hujus adventu, rígidum ſuperbi
Déprimant montes caput; erigantur
Vállium paſſim cava: corrigantur
Prava viárum.

Sancte Præcurſor, date præco lucis,
Excitet ſomno tua vox inertes;
Ut graves olim fugiámus Agni
Víndicis iras.

Summa laus Patri, genitóque Verbo:
Æquus ambórum ſit honos Amóri,
Qui ſacrum Chriſti púgilem potenter
Ungit & armat.
Amen.

℣. Docébo iníquos vias tuas; ℟. Et ímpii ad te convertentur. *Pſ.* 50.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. A diébus Joannis Baptiſtæ regnum cœlórum vim páti-

violenti rápiunt illud.
. 11.

Oratio.

us, qui præſentem
iem honorábilem no-
)eáti Joannis Nativi-
:iſti: da pópulis tuis
ilium grátiam gau-
ı, & ómnium fidé-
nentes dírige in viam
æternæ; Per.

D PRIMAM.

7. d. Exiſtimante.

D TERTIAM.

4. f. Confeſſus eſt.

pitulum. Iſ. 52.

udéte, & laudáte ſi-
ıul, deſerta Jeruſa-
uia conſolátus eſt Dó-
pópulum ſuum, redé-
ruſálem. Parávit Dó-
. bráchium ſanctum
in óculis ómnium
m; & vidébunt om-
es terræ ſalutáre Dei

. Vox Dómini * con-
:is deſertum, * Alle-
lleluia. Vox Dómini.
x Dómini * revelábit
ıſa, * Allelúia. Glória
Vox. *Pſ.* 28.

Dabit Deus voci ſuæ
ı virtútis: ℟. Date
m Deo ſuper Iſrael.

SEXTAM.

t. 1. a. Prædicábat.

tulum. Act. 13.

ius ex ſémine David
ecundùm promiſſió-
:duxit Iſrael ſalvató-
Jeſum, prædicante
e ante fáciem adven-
is baptíſmum pœni-
téntiæ omni pópulo Iſrael.

℟. *br.* Altíſſimus * dedit vocem ſuam, * Allelúia, allelúia. ℣. Et apparuérunt * fontes aquárum, * Allelúia. Glória Patri. Altíſſimus. *Pſ.* 17.

℣. Vox Dómini ſuper aquas: ℟. Dóminus dilúvium inhabitáre facit. *Pſ.* 28.

AD NONAM.

Ant. 2. D. Lex & Prophétæ.

Capitulum. Act. 13.

CUm impléret Joannes curſum ſuum, dicébat: Quem me arbitrámini eſſe, non ſum ego: ſed ecce venit poſt me cujus non ſum dignus calceamenta pedum ſólvere.

℟. *br.* Parávi lucernam * Chriſto meo, * Allelúia, allelúia. Parávi. ℣. Super ipſum * efflorébit ſanctificátio mea, * Allelúia. Glória Patri. Parávi. *Pſ.* 131.

℣. Prótegam eum, quóniã cognóvit nomen meum: ℟. Et oſtendam illi ſalutáre meum. *Pſ.* 90.

AD II. VESPERAS.

Ant. 6. F. CŒpit Jeſus dícere ad turbas de Joanne: Quid exiſtis vidére? Prophétam? Etiam dico vobis, & pluſquam Prophétam? *Matth.* 11.

Ant. 5. C. Hic eſt de quo ſcriptum eſt: Ecce ego mitto Angelum meum ante fáciem tuam, qui præparábit viam tuam ante te. *Matth.* 11.

Ant. 7. d. Amen dico vobis: Non ſurrexit inter

natos mulierū major Joanne Baptiſtâ. *Matth.* 11.

Ant. 4. E. A ventre matris conſecrâtus eſt Prophéta, evértere, & erúere, & pérdere, & íterum renováre. *Eccli.* 49.

Ant. 1. D. Si vultis recípere, ipſe eſt Elías qui ventúrus eſt. *Matth.* 11.

Capitulum. Eccli. 46.

IN fide ſua probátus eſt Prophéta, & cógnitus eſt in verbis ſuis fidélis; quia vidit Deum lucis.

Hymnus.

Quid moras nectis? Dómino jubenti
Cede: qui ſacro lavat igne corda,
Hic tuis ardet mánibus, Joannes,
Amne lavári.

Quis fuit ſenſus tibi, cùm vidéres
Súpplicis ritu dare colla pronum,
Cui pedum ſummo répu-tes honóri
Sólvere lora?

Cernis ut, nimbo rutilante, Chriſto
Spíritus, Patris comitante voce, Ltota
Incubat; ſeſe Triadiſque Pandit imágo?

Díligens inſtas óperi miniſter:
Víctimam mundi ſcelús auferentem
Prædicas Agnum, digitóque fidus
Indice monſtras.

Immemor laudis própriæ, magiſtro
Débitos Chriſto próperas alumnos
Réddere: ardébas minui, decébat
Créſcere Chriſtum.

Nec fidem vitâ ſat erit probaſſe;
Víndicem læſi rígidum pudóris
Te manet carcer: Dómino cruentâ
Morte præibis.

Lætus æternum célebret Parentem
Orbis: æternum célebret Parentis
Fílium: par ſit tibi laus per omne,
Spíritus, ævum. Amen.

℣. Loquébar de teſtimóniis tuis, Dómine. ℞. Et non confundébar. *Pſ.* 118.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Joannes teſtimónium perhíbuit veritáti; ille erat lucerna ardens & lucens. *Joan.* 5.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

DIE XXVI.

In Feſto

SANCTI ADEODATI, Carnutenſis Epiſcopi.

Semiduplex.

Omnia de Communi Pontificum. Oratio, Dírige. xxij.

Pridie AD VESPERAS, *pro commem. SS. Joannis & Pauli, Mart. Ant.* Cùm vos odérint. ℣. Viríliter. xiij.

Oratio, Quæſumus. *infra.*

Lectio ij.

ADeodátus, Carnutenſis Epíſcopus, eam præcípuè partem illíus diœcéſis excóluit quæ território

térium induxit, cujus
:o Præſule primus Ab-
titútus eſt. His & ſi-
s pietátis opéribus
átus incumbens, óp-
aſtóris múnere per-
s, ſancto fine quiévit,
Eccléſia ſancti Martíni
le Carnúti ſepultus eſt.
Latiníacum ejus Reli-
inte annum milléſi-
centéſimum ſeptua-
im octávum tranſlátæ,
giósè colebantur, do-
Calviniánis igne con-
æ ſunt: ſed perſevé-
eo monaſtério feſtíva
Adeodáti memória
Calendas Július.

S. Joanne & Paulo,

Lectio iij.

nis & Pauli mártyrum
ſtántiam adversùs re-
tem ſub Juliáno apó-
dololatríam, Romæ
iri teſtis eſt Gregórius
enſis. Die ſibi à ty-
præfinítâ ut Jovi ſa-

Ant. Beáti. ℣. Multæ. xvj.

Oratio.

Quæſumus, omnípotens Deus, ut nos gemináta lætítia hodiernæ feſtivitátis excípiat, quæ de beatórum Joannis & Pauli glorificatióne procédit, quos eádem fides & páſſio verè fecit eſſe germános; Per.

VESPERÆ à Capitulo de Feſto ſequenti.

Fit commem. S. Adeodati.

DIE XXVII.

In Feſto

S. BENIGNI, EPISCOPI.

Semiduplex.

Omnia de Communi Pontificum, additis quæ ſequuntur.

Oratio, Da Eccléſiæ. xxij.

Lectio ij.

Benignus ad urbem Turónas peregrínus Epíſcopus, ibi defunctus ad vicínum pagum honoríficè cónditus fuit. Cujus nomen cum lapſu témporis ex hóminum memóriâ delétum

cum decorári, pretióſum Benigni Epíſcopi corpus eò transferri curávit unà cum óſſibus Agnétis cujuſdam mártyris, quæ ſancti Benigni ávia vel matrína fuiſſe ferebátur. Hæ porrò ſacræ exúviæ ibídem religióſè ſervátæ ſunt, donec, Bárbaris Lígerim ingreſſis, & huic flúmini circumjecta loca vaſtántibus, anno octingentéſimo quinquagéſimo tértio, humo cónditæ ſunt, ut eórum furóri ſubducerentur. De facto res ita cóntigit: vaſtáto quippe monaſtério, incólumes factæ ac póſtea, revelante Deo, detectæ, íterum piæ fidélium veneratióni expóſitæ ſunt. Tandem Theobaldus, Bleſenſis Comes, eaſdem Baldríco Trajectenſi Epíſcopo conſanguíneo ſuo donávit, à quo ſolémniter ad Eccléſiam Trajectenſem tranſlátæ anno nongentéſimo ſexagéſimo quarto prídie Calendas Aprílis, ibídem ſummo cum honóre collocátæ ſunt.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

De S. Mal. ſerm. 2.

Lectio iij.

SAnctus Póntifex, qui in ſpíritu humilitátis hóſtias pacíficas cœlis frequenter invéxerat, hódie per ſemetipſum introívit ad altáre Dei, ipſe hóſtia & ſacerdos. Migrante ſacerdóte, ſacrifícii ritus in mélius mutátus eſt; fons lacrymárum ſiccátus eſt; holocauſtum omne condítur in lætítia & exultatióne. Benedictus Dóminus Deus qui tanti Pontíficis miniſtério viſitávit plebem ſuam, & nunc aſſumpto eo in ſanctam civitátem, tantæ recordatióne ſuavitátis noſtram non déſinit conſolári captivitátem. Exultat in Dómino ſpíritus ejus, quòd levátus póndere corpóreæ molis, nullá jam fæculentá vel terrénâ matériâ prægravátur, quóminus totâ alacritáte ac vivacitáte corpóream omnem & incorpóream tránſiens creatúram, pergat totus in Deum, & adhærens illi, unus fit cum eo ſpíritus in æternum.

[*Si ſit Sabbatum, iij. Lectio erit de Evangelio & Homilia Vigiliæ SS. Apoſtolorum, & ad Laudes fit illius commemoratio per Ant. & ℣. Sabbati, ut in Pſalterio. Oratio*, Deus, qui nobis. *infra*, 412.]

Si non ſit Sabbatum,

VESPERÆ de Sequenti.

Et fit commem. S. Benigni, Epiſcopi.

DIE XXVIII.

In Feſto

SANCTI IRENÆI,

Epiſcopi & Eccleſiæ Doctoris, & Sociorum ejus, Mart.

Duplex-minus.

Omnia de Communi plurium Martyrum, additis quæ ſequuntur.

Oratio.

DEus, inviſíbilis fortitúdo certántium, adeſto, quæſumus, nobis ſug-

tibus; ut qui hodiernâ
anctórum Mártyrum
m Irenæi & Sociórum
bſum triumphum recó-
, eórum méritis & pré-
, contra ſpirituália ne-
e muniámur; Per Dó-
m noſtrum.

I. NOCT. Lectiones de
tura occurrente.

II. NOCTURNO.

Epiſtola ſancti Irenæi
ſcopi & Mártyris, ad
rínum, de Monárchia.
Hiſt. Eccleſ. L. 5. C. 20.

Lectio iv.

…oríne, vidi te, cùm
adhuc puer eſſem, in
Inferióre Aſia apud Po-
…um, ſpléndidè agen-
n palátio, & magnó-
laborantem ut te illi
báres. Etenim ea quæ
témporis geſta ſunt,
s memóriâ téneo, quâ
uæ nuper accidérunt.
ut & locum ipſum
n dícere in quo beatíſ-
Polycarpus ſedens diſ-
t, proceſſus quoque
t ingreſſus, vitæque
formam, & córporis
m; ſermónes dénique
d pópulum habébat, &
árem conſuetúdinem
li cum Joanne, ut nar-
, & cum réliquis qui
num vidiſſent, inter-
t; & quáliter dicta
n commemorábat; &
mque de Dómino ab
audíerat: de mirá-
uoque illius ac de do-
, prout ab iis qui Ver-
itæ ipſi conſpéxerant,
Polycarpus accéperat, eódem
prorſus modo referébat, in
ómnibus cum Scriptúris con-
ſéntiens. Hæc ego, divínâ
mihi largiente miſericór-
diâ, tunc ſtudióſiùs audié-
bam, non in charta, ſed
in corde meo audíta deſcrí-
bens: eademque per Dei
grátiam aſſíduè répeto ac re-
volvo.

Ex libro ſancti Hierónymi
Preſbyteri, de Scriptóri-
bus Eccleſiáſticis.

Cap. 45. *Lectio v.*

Irenæus, Pothíni Epíſco-
pi, qui Lugdunenſem in
Gállia regébat Eccléſiam,
préſbyter, à Martyribus ejuſ-
dem loci ob quaſdam Eccle-
ſiæ quæſtiónes legátus Rô-
mam miſſus, honoríficas
ſuper nómine ſuo ad Eléu-
therum Epíſcopum perfert
lítteras. Póſtea, jam Po-
thíno propè nonagenário,
ob Chriſtum martyrio coro-
náto, in locum ejus ſubſti-
túitur. Scripſit quinque ad-
versùs hæreſes libros; &
contra Gentes, volúmen
breve; & de Diſciplína,
áliud; & ad Marciánum fra-
trem, de apoſtólica Prædi-
catióne; & librum varió-
rum tractátuum; & ad Blaſ-
tum, de Schíſmate; & ad
Floríнum, de Monárchia,
ſive quòd Deus non ſit cón-
ditor malórum; & de Octo-
nário, egrégium commen-
tárium. Feruntur ejus &
áliæ ad Victórem Epíſcopum
Románum, de quæſtióne
Paſchæ epíſtolæ, in quibus

cómmonet eum non fácilè debére unitátem collégii scíndere. Siquidem Victor multos Asiæ & Orientis Epíscopos, quia décimâquartâ lunâ cum Judæis Pascha celebrábant, damnandos credíderat. In qua senténtia ii qui discrepábant ab illis, Victóri non dedérunt manus. Flóruit máximè sub Cómmodo príncipe, qui Marco Antoníno Vero in impérium succésserat.

Ex libro primo Historiárum sancti Gregórii, Turonensis Epíscopi.

Cap. 27. *Lectio vj.*

BEatíssimus Irenæus, Pothíni succéssor mártyris, qui à beáto Polycarpo Lugdunensem ad urbem diréctus est, admirábili virtúte enítuit: qui in módici témporis spátio prædicatióne suâ máximè in íntegro civitátem réddidit Christiánam. Sed veniente persecutióne, tália ibídem diábolus bella per tyrannum exércuit, & tanta ibi multitúdo Christianórum ob confessiónem Domínici nóminis est jugulâta, ut per platéas flúmina cúrrerent de sánguine christiáno: quorum nec númerum, nec nómina collígere potúimus; Dóminus enim eos in libro vitæ conscripsit. Beátum Irenæum diversis in suâ cárnifex præséntiâ pœnis affectum, Christo Dómino per martyrium dedicávit.

IN III. NOCTURNO.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte timére eos qui occídunt corpus, ánimam autem non possunt occídere? sed pótius timéte eum qui potest & corpus & ánimam pérdere in gehennam. Et réliqua.

Homília sancti Irenæi, Epíscopi & Mártyris.

Lib. 3. adv. hær. C. 20.

SCiébat Dóminus eos qui persecutiónem passúri erant; sciébat & eos qui flagellári & occídi habérent propter eum. Erat ergo sermo ejus adhortantis étiam illos: Nolíte timére eos qui occídunt corpus, ánimam autem non possunt occídere. Timéte autem magis eum qui habet potestátem & corpus & ánimam míttere in gehennam, & serváre eas quæ essent ad eum confessiónes. Etenim ipse confessúrum se promittébat coram Patre suo, qui confiteréntur nomen suum coram homínibus, negatúrum autem eos qui negárent eum, & confusúrum eos qui confunderéntur contra confessiónem ejus. Et cùm hæc ita se hábeant, ad tantam temeritátem progréssi sunt quidam, ut étiam Mártyres spernant, & vitúperent eos qui propter Dómini confessiónem occidúntur, & sústinent ómnia à Dómino præ-

nſi continétur. Nam
d ripam Lígeris beátæ
iæ título monaſtérium
ıxit in fundo quem ma-
ſus Arembertána dono
t. Rei promovendæ
ıtcárium Diáconū præ-
it, qui ex Abbátia ſancti
ıyſii in Fráncia perítos
achos in novum illud
aſtérium induxit, cujus
ıcto Præſule primus Ab-
nſtitútus eſt. His & ſi-
ɔus pietátis opéribus
odátus incumbens, óp-
paſtóris múnere per-
tus, ſancto fine quiévit,
ı Eccléſia ſancti Martíni
alle Carnúti ſepultus eſt.
: Latiníacum ejus Relí-
: ante annum milléſi-
n centéſimum ſeptua-
num octávum tranſlátæ,
eligióſè colebantur, do-
à Calviniánis igne con-
ptæ ſunt: ſed perſevé-
in eo monaſtério feſtíva
ti Adeodáti memória
o Calendas Júlii.

SS. Joanne & Paulo,

Lectio iij.

.nnis & Pauli mártyrum
ınſtántiam adversùs re-
entem ſub Juliáno apó-
. idololatríam, Romæ
brári teſtis eſt Gregórius
onenſis. Die ſibi à ty-
ıo præfinítâ ut Jovi ſa-
cárent, intrà id ſpátium
ı ſua, quò expeditióres
Dóminum migráre poſ-
, paupéribus diſtribué-
. Tum ſpreto Jovis cul-
Chriſti fidem fórtiter
entes, domi abſciſſis
eórum capítibus, coronáti
ſunt. Horum Mártyrum nó-
mina ad Altáris ſacrifícium
tota jam Latína Eccléſia
commémorat; unde eórum
venerátio ſenſim per omnes
Occidentis Eccléſias propa-
gáta eſt.

*AD LAUDES, pro com-
mem. SS. Joannis & Pauli,
Ant.* Beáti. ℣. Multæ. xvj.

Oratio.

Quæſumus, omnípotens Deus, ut nos gemináta lætítia hodiernæ feſtivitátis excípiat, quæ de beatórum Joannis & Pauli glorificatióne procédit, quos eádem fides & páſſio verè fecit eſſe germános; Per.

*VESPERÆ à Capitulo de
Feſto ſequenti.*

Fit commem. S. Adeodati.

DIE XXVII.

In Feſto

S. BENIGNI, EPISCOPI,

Semiduplex.

Omnia de Communi Pontificum, additis quæ ſequuntur.

Oratio, Da Eccléſiæ. xxij.

Lectio ij.

Benignus ad urbem Turónas peregrínus Epíſcopus, ibi defunctus ad vicínum pagum honoríficè cónditus fuit. Cujus nomen cum lapſu témporis ex hóminum memóriâ delétum eſſet, ipſo revelante, apud póſteros revixit. Rex verò Clodovæus, fundáto ad ripas Lígeris in pago Viduenſi in Bleſénſium fínibus célebri monaſtério, inter álias relíquias quibus optávit lo-

Homília ſancti Bernardi, Abbátis.

Serm. in Vigil. SS. Apoſt. Petri & Pauli.

IN Sanctórum feſtivitátibus, & gaudére & confundi debémus: gaudére, quia patrónos præmíſimus; confundi, quia eos imitári non póſſumus. Quòd ſi hæc in Vigiliis uniuſcujuſque Sancti cogitáre debémus, quid faciémus in ſolemnitáte ſanctórum & ſummórum Apoſtolórum? Petrum & Paulum loquor. Sufficeret uníus feſtívitas ad infundendam exultatiónem univerſæ terræ: ſed ambórum juncta eſt ad cúmulum gaudiórum, ut quómodo in vita ſua dilexérunt ſe, ita in morte non ſint ſeparáti. Quid illis poténtius, dum fuérunt in terris? Quorum álteri traduntur claves regni cœlórum, álteri magiſtérium Géntium: alter Ananíam & Sapphíram occídit in verbis oris ſui; alter donat quidquid donat in perſóna Chriſti, & cùm infirmátur, tunc fórtior eſt & potens. Quàm potentióres ſunt in cœlis, qui tam potentes fuérunt in terris! Et qui nobis reliquérunt majóra exempla, quàm illi qui in fame & ſiti, in frigore & nuditáte, & in ómnibus illis quæ Paulus enúmerat, júgiter ſunt afflicti, & demùm felíci martyrio regna cœléſtia conſcendérunt. Verè nobis rubor confuſiónis ſunt, quos vix audeámus reſpícere, ne dicam imitári. Orémus ergo eos, ut ipſi propítium nobis reddant amícum ſuum Júdicem noſtrum, qui eſt Deus benedictus in ſǽcula.

℟. Dicit Petrus Jeſu: Quare non poſſum te ſequi modò? * Animam meam pro te ponam. ℣. In quocumque loco fúeris, Dómine, ſive in morte, ſive in vita, ibi erit ſervus tuus: * Animam. Glória Patri. * Animam. *Joan.* 13. 2. *Reg.* 15.

AD LAUDES, pro commem. Vigiliæ SS. Apoſtolorum Petri & Pauli, Ant. & Verſic. de Pſalterio.

Oratio.

DEus, qui nobis beatórum Apoſtolórum Petri & Pauli natalítia præire concédis: tríbue nos, quæſumus, ſemper & eórum benefíciis præveníri, & oratiónibus adjuvári; Per Dóminum..

VESPERÆ de Sequenti.

DIE XXIX.
IN FESTO APOSTOLORUM ETRI ET PAULI.

SOLEMNE-MAJUS.

I. VESPERIS.
'ſalmi de Feria.

R Eſpíciens Joannes .. Jeſum, dicit: Ec- ıus Dei. Et audiérunt luo diſcípuli loquen- & ſecúti ſunt Jeſum. ı.
. 2. D. Erat Andréas Simónis Petri, unus óbus qui audíerant à e, & ſecúti fúerant . *Joan.* 1.
3. à. Invénit hic pri- fratrem ſuum Simó- & dixit ei: Inveni- ſeſſíam. *Joan.* 1.
. 4. E. Adduxit An- Simónem fratrem ıd Jeſum. *Joan.* 1.
. 5. a. Intúitus Simó- Jeſus, dixit: Tu es ı fílius Jona: tu vocá- Cephas, quod inter- ır Petrus. *Joan.* 1.
itulum. 1. Cor. 1.
obília mundi, & con- nptibília elégit Deus, quæ non ſunt, ut ea ınt deſtrúeret, ut non tur omnis caro in con- ejus.
Ecce ego mittam piſ- catóres multos, dicit Dóminus; & piſcabuntur fílios Iſrael: * Et oſtendam eis manum meam; & † Scient quia nomen mihi Dóminus.
℣. Vidit Jeſus Simónem & Andréam fratrem ejus, & dixit eis: Fáciam vos fíeri piſcatóres hóminum: * Et oſtendam. Glória. † Scient quia nomen. *Jerem.* 16. *Marc.* 1.

Hymnus.

QUos junxit unus, vita dum manſit, labor,
Quos una clarat morte palma mártyres,
Ambo ſacráti príncipes exércitûs,
Cœlo receptos una vos colit dies.
Vos, anguláris cui ſubeſt Chriſtus lapis,
Fundátis Ædem: myſtico vos córpori,
Cui præſidére gaudet auguſtum Caput,
Fulgére clara juſſit ambo lúmina.
In te poteſtas clávium, Petre, éminet;
Te, Paule, flumen írrigat ſciéntiæ.

Uterque paſtor, & magiſter, & parens,
Olimque mundo deſtináti júdices.
Infirmitátem carnis experti tamen,
Noſtis cadúcam fictilis teſtam luti;
Et conſecúti grátiam, cliéntibus
Præſtátis ultro quam piè poſcunt opem.
Vos ergo votis ſúpplicum ſolémnibus
Adeſte: lapſis impetráte grátiam;
Ut chriſtiánis aſſequámur móribus
Quæ ſancta mundo tradidiſtis dógmata.
Sit ſempiterno ſempiterna laus Patri;
Petro ſupernus quem revelávit Pater,
Æterne Fili, laus tibi ſit máxima:
Sit par ſupremo laus decuſque Flámini. Amen.

℣. Suſcitans Dóminus à terra ínopem, ℟. Ut cóllocet eum cum princípibus. *Pſ.* 112.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Ait Jeſus Simóni qui vocátur Petrus, & Andréæ fratri ejus: Veníte poſt me. Illi, contínuò relictis rétibus, ſecúti ſunt eum. *Matth.* 4.

Oratio.

PRæſta, quæſumus, omnípotens Deus, ut nullis nos permittas perturbatiónibus cóncuti, quos in Apoſtólicæ confeſſiónis petrâ ſolidaſti; Per Dóminum.

Fit commem. S. Irenai & Soc. Mart. Ant. Datæ ſunt. ℣. In æternum. xviij. *Oratio*, Deus, inviſibilis. *ſuprà*, 408.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi de Feria.

Ant. 6. f. Iſti ſunt duo fílii ólei, qui aſſiſtunt dominatóri univerſæ terræ. *Zach.* 4.

Ad Nunc dimittis. *Ant.* 4. D. Deus qui vocávit nos in æternam ſuam glóriam in Chriſtó Jeſu, módicùm paſſos ipſe perfíciet. 1. *Petr.* 5.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Chriſtum qui ædificávit nos ſuper fundamentum Apoſtolórum, * Veníte, adorémus. *Epheſ.* 2.

Pſ. 94. Veníte.

Hymnus.

ORbe nunc toto celebrentur ambo
Príncipes, Orbis decus atque lumen,
Mille, qui Chriſto peperére verbi
Sémine, gentes.
Autor incœpti Deus: ille, terras
Incolens, primas tibi, Petre, defert:
Mox vocat Paulum, ſúperas regreſſus
Victor ad arces.
Alter æterni Patris erudítur
Voce delapsâ: ſuper aſtra raptus
Alter arcánæ ſacra veritátis
Flúm ina pota

Quanta

vili látitat po-

iſirmos tua ſa-
ibra,
es tua, Paule,
:
tbos.
nto ſuperante
:
i Paulus flúitat
nor:
les, ſævoſque
ırſque
ctus.
cernis titubáre
n:
ites rege, Chri-
eſſus:
, tantos dócili
ıur
giſtros.
.
Dominica in toto
cio.
CTURNO.
Aſcendens Je-
i quæ erat Si-
: Duc in al-
ite rétia veſtra
Luc. 5.
. Reſpondens
: illi : Præcep-
n noctem labo-
épimus;in ver-
io laxábo rete.

. Cùm hoc fe-
uſérunt piſcium
n copióſam ;
autem rete eó-
.
idérunt ópera
. Et mirabília
ndo. *Pſ.* 106.

De Actibus Apoſtolórum.
Lectio j. Cap. 3.

PEtrus & Joannes aſcendébant in templum ad horam oratiónis nonam. Et quidam vir, qui erat claudus ex útero matris ſuæ, bajulabátur : quem ponébant quotídie ad portam templi, quæ dícitur Specióſa, ut péteret eleemóſynam ab introeúntibus in templum. Is cùm vidiſſet Petrum & Joannem incipientes introíre in templum, rogábat ut eleemóſynam accíperet. Intuens autem in eum Petrus cum Joanne, dixit : Réſpice in nos. At ille intendébat in eos, ſperans ſe áliquid acceptúrum ab eis.

℟. Stupor circumdéderat Petrum, & omnes qui cum illo erant in captúra píſcium. Quod cùm vidiſſet Petrus, prócidit ad génua Jeſu, dicens : * Exi à me, quia homo peccátor ſum, Dómine. ℣. Quis póterit ſtare in conſpectu Dómini Dei ſancti ? * Exi à me, quia. *Luc.* 5. 1. *Reg.* 6.

Lectio ij.

PEtrus autem dixit : Argentum & aurum non eſt mihi : quod autem hábeo, hoc tibi do : In nómine Jeſu Chriſti Nazaréni ſurge, & ámbula. Et apprehenſâ manu ejus dexterâ, allevávit eum ; & prótinus conſolidátæ ſunt baſes ejus, & plantæ. Et exſiliens ſtetit, & ambulábat : & intrávit

cum illis in templum ámbulans, & exſiliens, & laudans Deum. Et vidit omnis pópulus eum ambulantem, & laudantem Deum. Cognoſcébant autem illum, quòd ipſe erat, qui ad eleemóſynam ſedébat ad Speciósam portam templi: & impléti ſunt ſtupóre & éxtaſi, in eo quod contígerat illi.

℟. Petrus dixit ad Jeſum: Dómine, ſi tu es, jube me ad te veníre ſuper aquas. Jeſus ait: Veni. Et * Deſcendens de navícula, ambulábat ſuper aquam ut veníret ad Jeſum. ℣. Dediſti, Dómine, & in mari viam, & inter fluctus ſémitam firmiſſimam: * Deſcendens. *Matth.* 14. *Sap.* 14.

Lectio iij.

CUm tenéret autem Petrum & Joannem, cucurrit omnis pópulus ad eos, ad pórticum quæ appellátur Salomónis, ſtupentes. Videns autem Petrus, reſpondit ad pópulum: Viri Iſraelítæ, quid mirámini in hoc, aut nos quid intuémini; quaſi noſtrâ virtúte, aut poteſtáte fecérimus hunc ambuláre? Deus Abraham, & Deus Iſaac, & Deus Jacob, Deus patrum noſtrórum glorificávit Fílium ſuum Jeſum, quem vos quidem tradidiſtis, & negaſtis ante fáciem Piláti, judicante illo, dimitti. Vos autem ſanctum & juſtum negaſtis, & petiſtis virum homicídam donári vobis: Auctórem verò vitæ interfeciſtis, quem Deus ſuſcitávit à mórtuis, cujus nos teſtes ſumus. Et in fide nóminis ejus, hunc, quem vos vidiſtis & noſtis, confirmávit nomen ejus: & fides, quæ per eum eſt, dedit íntegram ſanitátem iſtam in conſpectu ómnium veſtrûm.

℟. Videns Petrus ventum válidum, tímuit; & cùm cœpiſſet mergi, clamávit: & Jeſus apprehendit eum, & ait: * Módicæ fidei, quare dubitaſti? ℣. Noli timére: vocávi te nómine tuo, meus es tu: cùm tranſíeris per aquas, tecum ero: * Módicæ. Glória. * Módicæ. *Matth.* 14. *Iſ.* 43.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 6. F. Multi diſcipulórum abiérunt retro. Dixit ergo Jeſus ad Duódecim: Numquid & vos vultis abíre? *Joan.* 6.

Ant. 5. a. Reſpondit Simon Petrus: Dómine, ad quem íbimus? verba vitæ ætérnæ habes. *Joan.* 6.

Ant. 3. à. Nos credídimus & cognóvimus quia tu es Chriſtus Fílius Dei. *Joan.* 6.

℣. Magnus es tu, & fáciens mirabília: ℟. Tu es Deus ſolus. *Pſ.* 85.

Ex libro ſancti Hierónymi Preſbyteri, de Scriptóribus Eccleſiáſticis.

Cap. I. *Lectio iv.*

SImon Petrus, filius Joannis, provínciæ Galilææ, è vico Bethsáida, frater Andréæ Apóſtoli, &

Apoſtolórum, poſt
.tum Antiochenſis
, & prædicatiónem
nis eórum qui de
iſióne credíderant,
, Galátia, Cappadó-
a, & Bithynia, ſe-
Cláudii Imperatóris
d expugnandum Si-
magum Romam
ibíque annis viginti
: cáthedram ſacer-
tènuit, uſque ad
n annum Nerónis,
décimum-quartum;
: affixus cruci, mar-
oronátus eſt, cápite
m verſo, & in ſubli-
libus elevátis, áſſe-
: indignum qui ſic
erétur ut Dóminus
pultus Romæ in Va-
juxta viam Trium-
, totíus orbis vene-
celebrátur.

icit Jeſus diſcípulis:
me eſſe dícitis? * Reſ-
is Petrus, dixit: Tu
ſtus Fílius Dei vivi.
s aſcendit in cœlum,
eſcendit? Quod no-
ſt ejus, & quod no-
ii ejus, ſi noſti? * Reſ-
is Petrus. *Matth.* 16.
;o.

ip. 5. Lectio v.

lus Apóſtolus, qui
tè Saulus, extra nú-
a duódecim Apoſto-
, de tribu Bénjamin,
pido Judææ Giſcalis
juo à Románis capto,
aréntibus ſuis Tarſum
e commigrávit: à qui-
b ſtúdia legis miſſus

Jeroſólymam, à Gamaliéle viro doctiſſimo cujus Lucas méminit, erudítus eſt. Cùm autem interfuiſſet neci mártyris Stéphani, & acceptis à Pontífice Templi epíſtolis, ad perſequendos eos qui Chriſto credíderant, Damaſcum pérgeret, revelatióne compulſus ad fidem, quæ in Actibus Apoſtolórum ſcríbitur, in vas electiónis de perſecutóre tranſlátus eſt. Cùmque primùm ad prædicatiónem ejus Sérgius Paulus proconſul Cypri credidiſſet, ab eo, quòd eum Chriſti fidei ſubégerat, ſortítus eſt nomen: & juncto ſibi Bárnabâ, multis úrbibus peragrátis, reverténſque Jeroſólymam, à Petro, Jacóbo, & Joanne Géntium Apóſtolus ordinátur.

℟. Beátus es, Simon Barjóna, quia caro & ſanguis non revelávit tibi, ſed Pater meus qui eſt in cœlis; & ego dico tibi: * Quia tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificábo Eccléſiam meam. ℣. Paſtor egreſſus eſt lapis Iſrael; Deus omnípotens benedícet tibi: * Quia tu es Petrus. *Matth.* 16. *Gen.* 49.

Lectio vj.

ET quia in Actibus Apoſtolórum pleníſſimè de ejus converſatióne ſcriptum eſt, hoc tantùm dicam, quod poſt paſſiónem Dómini vicéſimo-quinto anno, id eſt, ſecundo Nerónis, eo témpore quo Feſtus pro-

curátor Judææ ſucceſſit Felíci, Romam vinctus míttitur; & biénnium in líbera manens cuſtódia, adversùs Judæos de adventu Chriſti quotídie diſputávit. Sciendum autem in prima ſatiſfactióne, necdum Nerónis império roboráto, nec in tanta erumpente ſcélera, quanta de eo narrant hiſtóriæ, Paulum à Neróne dimiſſum, ut Evangélium Chriſti in Occidentis quoque pártibus prædicarétur, ſicut ipſe ſcribit in ſecunda Epiſtola ad Timótheum. Hic décimo-quarto Nerónis anno, eódem die quo Petrus, Romæ pro Chriſto cápite truncátur, ſepultuſque eſt in via Oſtienſi anno poſt paſſiónem Dómini tricéſimo ſéptimo.

℟. Simon, ego rogávi pro te, ut non defíciat fides tua; * Et tu † Aliquando converſus, confirma fratres tuos. ℣. Convertam te, & ante fáciem meam ſtabis, & quaſi os meum eris. * Et tu. Glória Patri. † Aliquando. *Luc.* 22. *Jerem.* 15.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 6. C. Dicit Jeſus: Adhuc módicum vobiſcum ſum: quò ego vado, vos non poteſtis veníre. *Joan.* 13.

Ant. 2. D. Dixit ei Simon Petrus: Dómine, quò vadis? Reſpondit Jeſus: Quò ego vado, non potes me modò ſequi; ſequéris autem póſtea. *Joan.* 13.

Ant. 4. f. Dicit ei Petrus: Quare non poſſum te ſequi modò? tecum parátus ſum & in cárcerem & in mortem ire. *Joan.* 13.

℣. Nonne qui odérunt te, Dómine, óderam? ℟. Scito cor meum, & cognoſce ſémitas meas. *Pſ.* 138.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 21.

IN illo témpore: Dixit Simóni Petro Jeſus: Simon Joannis, díligis me plùs his? Dicit ei: Etiam, Dómine; tu ſcis quia amo te. Dicit ei: Paſce agnos meos. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 296. *n.* 3.

REſurgit Dóminus; appáret diſcípulis. Videt jam Petrus viventem, cui morienti timúerat. Videt non Dóminum occíſum, ſed mortem in Dómino occíſam. Jam ergo confirmátus exemplo carnis ipſius Dómini, mortem non eſſe uſque adeò metuendam, docétur amáre. Modò opus eſt ut amet, jam viſo Dómino vivo poſt mortem: modò amet, modò ſecúrus amet; ſecúrus, quia ſecutúrus. Dóminus ergo: Petre, amas me? Et ille, Amo, Dómine. Et Dóminus: Non quia amas me, volo ut moriáris pro me; hoc enim jam ego feci pro te; ſed quid? Amas me? quid mihi redditúrus es, quia amas me? Amas me?

mo. Paſce oves meas. Et
erum hoc, & tértiò hoc,
ter confiterétur amor,
uod ter negáverat timor.
idéte, percípite, díſcite.
on áliud quàm, Amas?
terrogátur: non áliud
àm, Amo, reſpondétur.
eſpondenti dícitur, Paſce
es meas.

℟. Chriſtus reſurrexit tér-
i die ſecundùm Scriptúras;
* Viſus eſt Cephæ, & poſt
c Undecim, deinde Apó-
lis ómnibus. ℣. Præóccu-
t qui ſe concupiſcunt, ut
is ſe prior oſtendat. * Vi-
eſt Cephæ. *1. Cor. 15.*
p. 6.

. 3. & 4. *Lectio viij.*

Ommendátis Petro óvi-
bus ſuis, & commendá-
ſibi Petro cum óvibus
s, jam prænúntiat paſſió-
m, & dicit: Cùm eſſes jú-
r, cingébas te, & ibas quò
lles; cùm autem ſénior
tus fúeris, alter te cinget,
eret quò tu non vis. Hoc
em dicébat, ait Evange-
a, ſigníficans quâ morte
rificatúrus eſſet Deum.
étis hoc pertinére ad paſ-
das oves Dómini, ut non
uſétur mors pro óvibus
mini. Paſce oves meas.
mmendat oves idóneo,
minùs idóneo? Primò,
s oves commendat? Pre-
as, emptas non auro,
argento, ſed ſánguine.
óminus homo commen-
et ſervo ſuo oves ſuas,
ul dúbio cogitáret utrùm
ílium ſervi illíus idó-
neum eſſet prétium óvium ſuárum, & díceret: Si perdíderit, ſi diſſipáverit, ſi conſúmpſerit, habet unde reddat. Commendáret ergo ſervo idóneo oves ſuas, & ſervi facultátes in pecúnia quæreret, pro óvibus quas pecúniâ comparávit.

℟. Dicit Simóni Petro Jéſus: Simon Joannis, amas me? Dómine, tu ómnia noſti; tu ſcis quia amo te. Dixit ei: * Paſce oves meas. ℣. Tu paſces pópulum meum Iſraël, & tu eris dux ſuper Iſraël. * Paſce. *Joan. 21. 2. Reg. 5.*

n. 4. & 5. Lectio ix.

NUnc verò Dóminus Jeſus Chriſtus, quia ſervo commendat oves quas ſánguine comparávit, idoneitátem ſervi in paſſióne ſánguinis quærit. Tamquam díceret, Paſce oves meas, commendo tibi oves meas. Quas oves? Quas emi ſánguine meo. Mórtuus ſum pro eis. Amas me? Mórere pro eis. Et quidem ſervus ille hóminis homo pecúniam rédderet pro conſumptis óvibus; Petrus réddidit ſánguinem pro óvibus conſervátis. Eia, fratres, áliquid pro témpore volo dícere. Quod Petro commendátum eſt, quod Petro mandátum eſt, non Petrus ſolus, ſed étiam álii Apóſtoli audiérunt, tenuérunt, ſervavérunt, maximèque ipſe conſors ſánguinis & diéi Paulus Apóſtolus. Audiérunt:

iſta, & ad nos audienda tranſmiſérunt. Páſcimus vos, páſcimur vobiſcum. Det nobis Deus vires ſic amandi vos, ut poſſimus étiam mori pro vobis aut effectu aut affectu.

℞. Dixit Jeſus Petro, ſignificans quâ morte clarificatúrus eſſet Deum: Cùm ſenúeris,* Extendes manus tuas, & álius te cinget, & ducet quò tu non vis. ℣. Ecce data ſunt ſuper te víncula, & ligábunt te in eis, & non egrediéris de médio eórum: *Extendes. Glória Patri. * Extendes. *Joan.* 21. *Ezech.* 3.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Nimis honorificáti ſunt amíci tui, Deus: ℞. Nimis confortátus eſt principátus eórum. *Pſ.* 138.

AD LAUDES.

Ant. 1. a. FActa eſt vox ad Petrum: Surge & mandúca: quod Deus purificávit, tu commúne ne díxeris. *Act.* 10.

Ant. 3. a. Apériens Petrus os ſuum, dixit: In veritáte cómperi, quia non eſt perſonárum acceptor Deus. *Act.* 10.

Ant. 6. F. Adhuc loquente Petro, cécidit Spíritus ſanctus ſuper omnes qui audiébant verbum. *Act.* 10.

Ant. 4. *D.* Obſtupuérunt.

Canticum. Apoc. 11.

HI ſunt duæ olívæ, & duo candelábra, * in conſpectu Dómini terræ ſtantes.

Et ſi quis volúerit eos nocére,* ignis éxiet de ore eórum; & devorábit inimícos eórum.

Et ſi quis volúerit eos lædere,* ſic oportet eum óccidi.

Hi habent poteſtátem claudendi cœlum, * ne pluat diébus prophetíæ ipſórum.

Et poteſtátem habent ſuper aquas, convertendi eas in ſánguinem, * & percútere terram omni plagâ quotieſcumque volúerint.

Et cum finíerint teſtimónium ſuum, béſtia quæ aſcendit de abyſſo, fáciet adversùm eos bellum,* & vincet illos, & occídet eos.

Et córpora eórum jacébunt * in platéis civitátis magnæ.

Et vidébunt de tríbubus, & pópulis, & linguis, & géntibus * córpora eórum.

Et dicitur per totam Octavam, quando fit de ea.

Ant. Obſtupuérunt ex circumciſióne fidéles qui vénerant cum Petro, quia & in natiónes grátia Spíritûs ſancti effúſa eſt. *Act.* 10.

Ant. 5. a. Glorificavérunt Deum, dicentes: Ergo & Géntibus pœniténtiá dedit Deus ad vitam. *Act.* 11.

Capitulum. Act. 10.

AUdiébant illos loquentes linguis & magnificantes Deum. Tunc reſpondit Petrus: Numquid aquam quis prohibére poteſt, ut non baptizentur hi qui Spíritum ſanctum accepérunt ſicut &

nos? Et juſſit eos baptizári in nómine Dómini Jeſu Chriſti.

Hymnus.

JAm nil Hebræis, Géntium
plebs, ínvide,
Dignáta eiſdem, fauſta
plebs, honóribus:
Ovíle ſummus Paſtor ex-
pandit ſuum,
Novuſque primo grex
adunáris gregi.
Promiſſa Patrum, Chriſte,
natus éxequi,
De ſtirpe Jacob quæris
amiſſas oves;
Petrumque, primo quem
locaviſti gradu,
Tanto labóri ſufficis vicá-
rium.
Divína Gentes at ſimul cle-
méntia
Reſpectat, illis, Paule,
Doctor mítteris:
Arcána profers tu Dei
myſtéria:
Tu Chriſtiánæ præco ful-
ges grátiæ.
Utrimque fervet úberi fru-
ctu labor:
Judæus, an ſis bárbarus,
nil íntereſt:
Diverſa quamquàm ſors
duóbus óbtigit,
Par univerſi cura ſuccen-
dit gregis.
Sit ſempiterno ſempiterna
laus Patri;
Petro ſupernus quem re-
velávit Pater,
Æterne Fili, laus tibi ſit
máxima:
Sit par ſuprémo laus de-
cuſque Flámini.
Amen.

℣. Conſtítues eos prínci-pes ſuper omnem terram: ℟. Mémores erunt nóminis tui. *Pſ.* 44.

Ad Benedictus. *Ant.* J. Dei ſumus adjutóres: nemo gloriétur in homínibus; ómnia enim veſtra ſunt, ſive Paulus, ſive Cephas: vos autem Chriſti, Chriſtus autem Dei. 1. *Cor.* 3.

Oratio.

DEus, qui hodiernam diem Apoſtolórum tuórum Petri & Pauli martyrio conſecraſti: da Eccléſiæ tuæ eórum in ómnibus ſequi præceptum, per quos Religiónis ſumpſit exórdium; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. a. Facta eſt vox.

CANON.

Ex Epíſtola ſancti Hieró-nymi ad Dámaſum Papam.

Epiſt 14. *aliàs* 57.

NUllum primum niſi Chriſtum ſequens, cáthedræ Petri communióne conſócior. Super illam petram ædificátam Eccléſiam ſcio. Quicumque extra hanc domum agnum coméderit, profánus eſt; ſi quis in arca Noë non fúerit, períbit, regnante dilúvio.

AD TERTIAM.

Ant. 3. a. Apériens.

Capitulum. Act. 10.

IN omni gente, qui timet Deum & operátur juſtítiam, acceptus eſt illi. Verbum miſit Deus fíliis Iſrael, annúntians pacem per Jeſum

Chriſtum: hic eſt ómnium Dóminus.

℟. *br.* Deus excelſus * ſubjécit pópulos nobis, * Allelúia, allelúia. Deus. ℣. Et gentes * ſub pédibus noſtris, * Allelúia. Glória Patri. Deus. *Pſ.* 46.

℣. Benedícite, gentes, Deum noſtrum; ℟. Et audítam fácite vocem laudis ejus. *Pſ.* 65.

AD SEXTAM.

Ant. 6. F. Adhuc loquente Petro.

Capitulum. Act. 15.

AB antíquis diébus Deus in nobis elégit per os meum audíre Gentes verbum Evangélii, & crédere: & qui novit corda Deus, teſtimónium perhíbuit, dans illis Spíritum ſanctum ſicut & nobis.

℟. *br.* Annuntiavérunt cœli * juſtítiam ejus, * Allelúia, allelúia. Annuntiavérunt. ℣. Vidérunt omnes pópuli * glóriam ejus, * Allelúia. Glória Patri. Annuntiavérunt. *Pſ.* 96.

℣. Afferte Dómino, pátriæ géntium, ℟. Afferte Dómino glóriam & honórem. *Pſ.* 95.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Glorificavérunt.

Capitulum. Act. 15.

NIhil diſcrévit Deus inter nos & illos, fide puríficans corda eórum. Nunc ergo quid tentátis Deum, impónere jugum ſuper cervíces diſcipulórum, quod neque patres noſtri, neque nos portáre potúimus? Sed per grátiam Dómini Jeſu Chriſti crédimus ſalvári, quemádmodum & illi.

℟. *br.* Tu es Deus, * qui facis mirabília, * Allelúia, allelúia. Tu es. ℣. Notam feciſti in pópulis * virtútem tuam, * Allelúia. Glória Patri. Tu es Deus. *Pſ.* 76.

℣. Non nobis, Dómine, ſed nómini tuo da glóriam ℟. Super miſericórdia tua & veritáte tua. *Pſ.* 113.

AD II. VESPERAS.

Ant. 2. D. JUſtū árbitror, quámdiu ſum in hoc tabernáculo, ſuſcitáre vos in commonitióne. 2. *Petr.* 1.

Ant. 3. a. Velox eſt depoſítio tabernáculi mei, ſecundùm quod & Dóminus noſter Jeſus Chriſtus ſignificávit mihi. 2. *Petr.* 1.

Ant. 7. a. Dabo óperam & frequenter habére vos poſt óbitum meum, ut horum memóriam faciátis. 2. *Petr.* 1.

Ant. 4. E. Properantes in adventum diéi Dómini, ſatágite immaculáti & inviolati ei inveníri in pace. 2. *Petr.* 3.

Ant. 1. D. Dómini noſtri longanimitátem, ſalútem arbitrémini; ſicut & caríſſimus frater noſter Paulus, ſecundùm datam ſibi ſapiéntiam ſcripſit vobis. 2. *Petr.* 3.

Capitulum. 2. Petr. 3.

VEſtram éxcito in commonitióne ſincéram mentem, ut mémores ſitis

ſórum quæ prædixi verbórum à ſanctis Prophétis, & Apoſtolórum veſtrórũ, præceptórum Dñi & Salvatóris.

Hymnus.

TAndem labórum, glorióſi Príncipes,
Fructum tenétis: fana paſſim córruunt:
Quin ipſa latè Roma victrix géntium,
Se Chriſtiáno jam ſtupet ſubdi jugo.

Sævit tyrannus; at triumphant víctimæ:
Alter per enſem victor, alter per crucem
Cœlo corónam laureáti póſſident;
Fuſúſque ſanguis Chriſtiános ſéminat.

Superba ſordent Cæſares cadávera,
Queis urbs litábat ímpii cultûs ferax:
Apoſtolórum gloriátur óſſibus,
Fixamque adórat cóllibus ſuis crucem.

Nunc ô cruóre purpuráta nóbili,
Noviſque felix Roma conditóribus,
Horum trophæis aucta, quantò vériùs
Regína fulges orbe toto cívitas!

Sit ſempiterno ſempiterna laus Patri:
Sit ſempiternum Fílio Patris decus:
Qui nectis ambos, æquus ambóbus, tibi,
Divíne, ſit laus ſempiterna, Spíritus. Amen.

℣. Príncipes populórum còngregáti ſunt ℟. Cum Deo Abraham. *Pſ.* 46.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Príncipes & ínclyti Iſrael amábiles, & decóri in vitâ ſua, in morte quoque non ſunt diviſi. 2. *Reg.* 1.

Oratio, Deus, qui hodiernam. *ut ſuprà ad Laudes.*

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi dè Dominica, Reliqua ut herì, 414.

DIE XXX.

In Commemoratione SANCTI PAULI, APOSTOLI.

Duplex-minus.

[*Si transferatur, vel hâc die habeat I. VESPERAS, Ant. ſuper Pſſ. Feriales ſumuntur cum Capit. de Laud.* ℟. Póſitus. 424. *add.* Glória. *Hymnus*, Sat, Paule. *infra.*

℣. Quis Deus magnus ſicut Deus noſter? ℟. Tu es Deus qui facis mirabília. *Pſ.* 76.

Ad Magníficat. *Ant.* Ego ſum mínimus Apoſtolórum, qui non ſum dignus vocári Apóſtolus, quóniam perſecútus ſum Eccléſiam Dei; grátiâ autem Dei ſum id quod ſum, allel. 1. *Cor.* 15.

Oratio, Deus, qui multitúdinem Géntium beáti Pauli. *infra ad Laudes.*

Fit commem. ſancti Petri, *Ant.* Vocábo ſervum meũ, & dabo clavem domûs David ſuper húmerum ejus. *Iſ.* 22.

℣. Dóminus élevat pau-

perem, ℟. Ut ſólium glóriæ téneat. *Cant. Annæ*, 1. *Reg.* 2.

Oratio, Deus, qui beáto Petro. *infra ad Laudes.*]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Chriſtum qui vocávit Paulum per grátiam ſuam, * Veníte, adorémus. *Galat.* 1.

Pſ. 94. Veníte.

Hymnus. G. Ep. S.

Sat, Paule, ſat terris datum:
Poſt multa te certámina,
Curſu peracto, débita
Coróna jam cœlo manet.

Quot tu mari perículis,
Terrâque jactátus malis!
Quot ſaxa, virgæ, cómpedes!
Quot damna, curæ, fúnera!

Nunc ille confixum ſuæ
Qui te cruci dudum tenet,
Te Chriſtus ad vitam vocat,
Tibíque lucrum jam mori.

Sed caritátis víſcera
Strictis coarctant néxibus,
Chriſtóque quos tu párturis
Patrem repoſcunt fílii.

Verùm parátus jam tibi
Finis labóris árdui,
Mercesque; biſſénos thronus
Te poſcit inter júdices.

Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 4. E. Grátia data eſt mihi à Deo, ut ſim miniſter Chriſti Jeſu in Géntibus, ſanctíficans Evangéliú Dei. *Rom.* 15.

Ant. 1. f. Qui operátus eſt Petro in Apoſtolátum circumciſiónis, operátus eſt & mihi inter gentes. *Gal.* 2.

Ant. 7. b. Nonne Chriſtum Jeſum Dóminum noſtrum vidi? Nonne opus meum vos eſtis in Dómino? Mea defénſio hæc eſt. 1. *Cor.* 9.

℣. Erípies me, Dómine, de contradictiónibus pópuli: ℟. Conſtítues me in caput géntium. *Pſ.* 17.

Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Póſitus ſum ego prædicátor, & Apóſtolus, & magiſter Géntium: ob quam cauſam * Pátior, ſed non confundor; ſcio enim cui crédidi. ℣. Ipſe Deus meus, & Salvátor meus; in Deo glória mea, & ſpes mea in Deo eſt. * Pátior. 2. *Tim.* 1. *Pſ.* 61.

Poſt ij. Lect. ℟. Evangélium quod evangelizátum eſt à me, non eſt ſecundùm hóminem; * Neque enim ego ab hómine accépi illud, neque dídici, ſed per revelatiónem JeſuChriſti. ℣. Dixit Dóminus ad me: Ecce dedi verba mea in ore tuo, ecce conſtítui te ſuper gentes. * Neque enim. *Gal.* 1. *Jerem.* 1.

Poſt iij. Lect. ℟. Non judicávi me ſcire áliquid, niſi Jeſum Chriſtum, & hunc crucifixum; * Et ✝ Sermo

in perſuaſibilibus ſapiéntiæ verbis, enſióne ſpíritûs & ℣. Mihi dedit Deus ſenténtia, & præligna horum quæ tur, quóniam ipſe dux eſt. * Et Gló- † Sermo. 1. *Cor.* 2.

NOCTURNO.

. D. Omnia fácio vangélium, ut párs efficiar. 1. *Cor.* 9. . d. Ego libentíſſi- ndam, & ſuperim- pſe pro animábus . *Cor.* 12.

. a. Sic curro, non ncertum: ſed caſtí- meum, & in ſer- rédigo; ne fortè prædicáverim, ipſe efficiar. 1. *Cor.* 9. meus ſtetit in di- In eccléſiis benedí- Dómine. *Pſ.* 25.

ncti Joannis Chry- ſóſtomi.

itup. vita Monaſt. 1. *Lectio iv.*

n beátus Paulus llicem quam Nero perſbat, fídei ſa- . ſuſcípere induxiſ- l perſuáſerat impú- n congreſſum de- Ille corruptórem & em Paulum vóci- imùm quidem eum in víncula: cùm ve- rſuadére non poſſet e hæc mónita dare t, necávit tandem. tur ex hoc cóntigit vel detrimenti ei qui mortem paſſus eſt, vel emolumenti ei qui íntulit? Imò, quid non emolumenti fuit tunc necáto Paulo? quid non detrimenti necanti Neróni?

℟. Omnia detrimentum feci, * Ut Chriſtum lucrifáciam, ad cognoſcendum illum & ſocietátem paſſiónum illíus, configurátus morti ejus. ℣. Príncipes perſecúti ſunt me gratis, & à verbis tuis formidávit cor meum; * Ut Chriſtum. *Philip.* 3. *Pſ.* 118.

In 2. Ep. ad Tim. Cap. 2. Hom. 4. Lectio v.

PAulus Cilix erat, péllium ſutor, inops, imperítus externæ ſapiéntiæ: homo ſæpe cum fame luctátus, & cui veſtítus neceſſárius ſæpè déerat. Neque hoc ſolùm; ſed in vínculis quoque cum latrónibus & homicídis, Neróne jubente, cœdebátur tamquam maléficus. Quis ígitur illúſtrior, quis glorióſior, qui caténam circumferébat, vinctúſque trahebátur ex cárcere, an qui ſuperabátur in púrpura? qui contemnebátur ímperans, an qui juſſus nihil curábat jubentis impérium? qui, ſolus cùm eſſet, vicit, an qui innúmero vallátus exércitu victus eſt? Cujus, inquam, ſortem quíſpiam cúpiat magis, Nerónis an Pauli? Illíus nempe neque ſepulcrum cuíquam notum: at contrà, hic régibus omni-

bus ſplendídior, régiâ in urbe in qua vicit, cónditus eſt: hic per ora ómnium ubíque celebrátur, coronatúſque prædicátur; ille contrà, maledíctis lacéſſitur innúmeris.

℟. In labóre ſui & ærumna, in vigíliis multis, in fame & ſiti, in frígore & nuditáte. * Præter illa quæ extrínſecùs ſunt, inſtántia mea quotidiána, ſollicitúdo ómnium Eccleſiárum. ℣. Die noctúque æſtu urébar & gelu, fugiebatque ſomnus ab óculis meis: * Præter illa. 2. Cor. 11. Gen. 31.

In Epiſt. ad Rom. Cap. 16. Hom. 32. Lectio vj.

QUis mihi dabit circumfúndi córpori Pauli, affígi ſepulcro, vidére púlverem córporis illíus, quæ adhuc in Chriſto déerant adimplentis, ſtígmata illíus geſtantis, prædicatiónem Evangélii ubíque ſeminantis? Púlverem, inquam, oris illíus per quod magnália & ineffabília Chriſtus locútus eſt, & admiranda illa orácula orbi prótulit Spíritus ſanctus? Quid enim os illud ſanctum non effécit? Dæmones éxpulit; peccáta abſolvit; tyrannos compéſcuit; philoſophórum linguas obſerávit; orbem Deo addúxit; bárbaros philoſophári perſuáſit; ómnia coaptávit quæ in terra, & quæ in cœlis, ad quem vóluit modum, diſpóſuit. Non ſolùm autem oris, ſed & cordis illíus púlverem vidére vellem. Cor iſtud ídeò fuit latum, ut in ſe ſuſcéperit & íntegras urbes, & pópulos, & gentes: cor cœlis ſublímius, orbe látius, rádiis ſoláribus ſplendídius, igne ferveńtius, adamante ſolídius. Cor Pauli; cor erat Chriſti, & tábula Spíritûs ſancti, atque grátiæ volúmen. Quid opus eſt ſíngula recenſére? Vellem vidére ſepúlcrum quo recóndita ſunt arma illa juſtítiæ, arma lucis; membra in quibus vivébat Chriſtus, quæ templum fuérunt Spíritûs ſancti. Hoc corpus Romam munit, & cum iſto corpus étiam Petri.

℟. Cùm liber eſſem ex ómnibus, ómnium me ſervum feci, ut plures lucrifácerem; * Omnibus ómnia factus ſum, ut omnes fácerem ſalvos. ℣. Vidéte quóniam non ſoli mihi laborávi, ſed ómnibus exquiréntibus veritátem: * Omnibus. Glória Patri. * Omnibus. 1. Cor. 9. Eccli. 24.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 6. F. Víncula & tribulatiónes me manent; ſed nihil horum véreor, dúmmodo conſúmmem curſum meum, & miniſtérium verbi quod accépi. *Act.* 20.

Ant. 3. c. Ego non ſolùm alligári, ſed & mori parátus ſum propter nomen Dómini Jeſu. *Act.* 21.

Ant. 8. G. Non in vácuum laborávi; ſed etſi ímmolor ſupra ſacrifícium, &

obſéquium fidei veſtræ, gáudeo, & congrátulor ómnibus vobis. *Philipp. 2.*

℣. Dóminus protéctor vitæ meæ: ℟. A quo trepidábo? *Pſ. 26.*

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Ecce ego mitto vos ſicut oves in médio lupórum; eſtóte ergo prudentes ſicut ſerpentes, & ſímplices ſicut columbæ. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Hom. 33. in Matth.

SIc dícere vidétur: Nolíte turbári, ſi cùm vos inter lupos mitto, tamquam oves & columbas eſſe júbeo: nam etſi poſſum contrárium quoque præſtáre, & non permíttere ut grave áliquid patiámini, nec lupis tamquam oves ſubjecti ſitis, ſed efficere ut leónibus terribilióres evadátis; tamen ſic éxpedit fíeri: hoc & vos quoque illuſtrióres fáciet, & meam declarábit virtútem. Sic enim póſtea dixit Paulo: Súfficit tibi grátia mea; nam virtus mea in infirmitáte perfícitur. Ipſe ígitur vos manſuetúdine oves effèci. Cùm enim ait, Ego mitto vos ſicut oves, illud occultè ſonnuit: Ne ígitur ánimo dejiciámini; certè enim ſcio, hac potíſſimùm manſuetúdine, ubíque invictos vos eſſe futúros.

℟. Deus nos Apóſtolos noviſſimos oſtendit, tamquam morti deſtinátos; * Quia ſpectáculū facti ſumus mundo, & Angelis, & homínibus. ℣. Propter te, Dómine, mortificámur totâ die: æſtimáti ſumus ſicut oves occiſiónis; * Quia ſpectáculum facti ſumus mundo, & Angelis, & homínibus, *1. Cor. 4. Pſ. 43.*

Lectio viij.

NOn enim vos eſtis qui loquímini, ſed Spíritus Patris veſtri, qui lóquitur in vobis. Habébant reges in médio ſui duódecim hómines idiótas, quos vínculis, flagellis, carcéribus, ut ſilérent, comminabantur: ſed ſicut rádii ſoláres vinciri néqueunt, ſic lingua eórum ligári non póterat. Quod itá fiébat, quia non ipſi erant qui loquebantur, ſed virtus Spíritûs ſancti. Quâ virtúte Paulus Agrippæ miniſtros, ipſumque Nerónem ómniū hóminum flagitioſíſſimum fácile ſuperávit. Dóminus enim mihi áſtitit, ait, & confortávit me, & éruit me de ore leónis.

℟. Mihi abſit gloriári niſi in cruce Dómini noſtri Jeſu Chriſti, * Per quem mihi mundus crucifixus eſt, & ego mundo. ℣. Quid mihi eſt in cœlo? & á te quid vólui ſuper terram? Deus cordis mei; * Per quem mihi mundus crucifixus eſt, & ego mundo. *Gal. 6. Pſ. 72.*

Pro S. Martiali, Epiſcopo.

Ex Libro ſancti Gregórii Turonenſis Epíſcopi, de glória Confeſſórum. C. 27. & 28.

Lectio ix.

MArtiális Epíſcopus à Románis miſſus Epíſcopis, in urbe Lemovicína prædicáre exorſus eſt; everſiſque ſimulacrórum rítibus, replétâ jam credulitáte Dei urbe, migrávit à ſǽculo. Erant tunc témporis cum eo duo Preſbyteri quos ſecum ab oriente duxit in Gálliam: verùm ubi compléti ſunt dies eórum ut & ipſi vocarentur de hoc ſǽculo, conjunctis ſarcóphagis, in eádem crypta in qua ſanctus Epíſcopus, ſunt ſepulti. Puella quædam, cui, néſcio quo exiſtente peccáto, manus una diriguit, ac dígiti palmæ defixi erant, ad ejus ſepulcrum advénit, confiſa de virtútibus Confeſſóris. Celebrátis ergo vigíliis in ipſâ nocte feſtivitátis, dum attentè juxta ſepulcrum orat, manum ſuam, directis dígitis, pópulo teſte, ſanátam mirátur.

℟. In Evangélio labóro uſque ad víncula, quaſi malè óperans: ſed * Verbum Dei non eſt alligátum. ℣. Loquébar de teſtimóniis tuis in conſpectu regum, & non confundébar, & reſpondébo exprobrántibus mihi verbum. * Verbum. Glória. * Verbum. 2. Tim. 2. Pſ. 118.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Narrábo nomen tuum frátribus meis; ℟. In médio Eccléſiæ laudábo te. Pſ. 21.

AD LAUDES.

Ant. NIhil minus fui ab iis qui ſunt ſupra modum Apóſtoli, tametſi nihil ſum. 2. Cor. 12.

Ant. Secundùm revelatiónem mihi data eſt grátia hæc, in Géntibus evangelizáre inveſtigábiles divítias Chriſti, & quæ ſit diſpenſátio ſacramenti abſcónditi à ſǽculis. Eph. 3.

Ant. Signa Apoſtolátûs mei facta ſunt in omni patiéntia, in ſignis, & prodígiis, & virtútibus. 2. Cor. 12.

Ant. Dóminus mihi áſtitit, & confortávit me, ut per me prædicátio impleátur, & áudiant omnes gentes. 2. Tim. 4.

Ant. Abundántiùs ómnibus laborávi; non ego autem, ſed grátia Dei mecum. 1. Cor. 15.

Capitulum. Rom. 15.

SIc prædicávi Evangélium hoc, non ubi nominátus eſt Chriſtus, ne ſuper aliénum fundamentum ædificárem; ſed ſicut ſcriptum eſt: Quibus non eſt annuntiátum de eo, vidébunt; & qui non audiérunt, intélligent.

Hymnus. G. Ep. S.

SUdóre ſat tuo fides
Crucíſque crevit glória;
Multóque per te fœnore
Impléta Chriſti Diſſio.

ıcra ſeſe jam tuæ
à carni ſtigmata,
totum ſpiritu
:agiſter exprimit.
?aule, non vivis; lo-
uens
: Chriſtus in tuo
ue vivit pectore:
ɔ, ſat terris datum.
:a quondam tertio
cœlo, nunc tibi
a ſe pleno palàm
ıte produnt luminis.
lacte verbi nos tui
e faxis creſcere,
mque tritos, quà do-
es
ıe, per calles ſequi.
præſtet almo cum
'atre
e nobis Spiritus,
numen unum; cui
lecus,
ue ſit per ſecula.
Amen.
ɔnfiteantur tibi popu-
ıs: ℟. Confiteantur
uli omnes. *Pſ.* 66.
Benedictus. *Ant.* 5. C.
) in paſſiónibus, &
:o ea quæ deſunt paſ-
Chriſti in carne mea,
pore ejus, quod eſt
., cujus factus ſum
niſter. *Coloſſ.* 1.

Oratio.

us, qui multitúdinem
éntium beati Pauli
li prædicatióne do-
da, quæſumus, ut
atalitia cólimus, ejus
e patrocinia ſentiá-
'er Dóminum.

ommem. ſancti Petri,
Hæc dicit Dóminus:
Ecce ego mittam in funda-
mentis Sion, lápidem pro-
bátum, anguláream, pretió-
ſum, in fundamento fundá-
tum. *Iſ.* 28.

℣. Lápidem quem repro-
báverunt, ℟. Hic factus eſt
in caput ánguli. *Pſ.* 117.

Oratio.

Deus, qui beáto Petro Apóſtolo tuo, collátis clávibus regni cœleſtis, ligandi atque ſolvendi pontificium tradidiſti: concéde, ut interceſſiónis ejus auxílio, à peccatórum noſtrórum néxibus liberémur. Qui vivis.

Deinde ſancti Martialis,
Ant. Ego ſum. ℣. Elégit.
Oratio, Da Eccléſiæ. xxij.

AD PRIMAM.

Ant. 5. a. Nihil.

AD TERTIAM.

Ant. 7. d. Secundùm.

Capitulum. 2. Cor. 12.

Scio hóminem in Chriſto ante annos quatuórdecim, ſive in córpore néſcio, ſive extra corpus néſcio, Deus ſcit, raptum hujúſmodi uſque ad tértium cœlum. Et ſcio hujúſmodi hóminem, ſive in córpore, ſive extra corpus, néſcio, Deus ſcit, quóniam raptus eſt in Paradíſum, & audívit arcána verba, quæ non licet hómini loqui.

℟. br. Ecce, Dómine, * Veritátem dilexiſti. Ecce.
℣. Incerta & occulta ſapiéntiæ tuæ * manifeſtaſti mihi. * Veritátem. Glória Patri. Ecce. *Pſ.* 50.

℣. Introíbo in poténtias Dómini, ℟. Uſque in altíſſima quæ feciſti magnália. Pſ. 70.

AD SEXTAM.

Ant. 1. a. Signa.

Capitulum. Rom. 15.

HAbeo glóriam in Chriſto Jeſu ad Deum. Non enim áudeo áliquid loqui eórum quæ per me non éfficit Chriſtus in obediéntiâ Géntium, verbo & factis, in virtúte ſignórum & prodigiórum, & in virtúte Spíritûs ſancti; ita ut ab Jeruſalem per circúitum, uſque ad Illyricum replévérim Evangélium Chriſti.

℟. *br.* Ecce cognóvi* Quóniam Deus meus es. Ecce cognóvi. ℣. In Deo laudábo verbum, * In Dómino laudábo ſermónem; * Quóniam. Glória Patri. Ecce cognóvi. Pſ. 55.

℣. Poſuiſti ſuper me manum tuam, Dñe: ℟. Mirábilis facta eſt ſciéntia tua. Pſ. 138.

AD NONAM.

Ant. 2. D. Abundántiùs.

Capitulum. 2. Cor. 11.

EXíſtimo nihil me minùs feciſſe à magnis Apóſtolis. Nam etſi imperítus ſermóne, ſed non ſciéntiâ; in ómnibus autem manifeſtáti ſumus vobis.

℟. *br.* Benedixit Dóminus, * Et multiplicáti ſunt nimis. Benedixit. ℣. Et póſuit * ſicut oves famílias, * Et. Glória Patri. Benedixit. Pſ. 106.

℣. Confitébor nómini tuo ſuper miſericórdia tua; ℟. Quóniam magnificaſti ſuper omne, nomen ſanctum tuum. Pſ. 137.

AD II. VESPERAS.

Ant. 1. D. IN defenſiónem Evangélii póſitus ſum: pro quo legatióne fungor in caténa, ita ut in ipſo áudeam, prout oportet me loqui. *Philip.* 1. *Eph.* 6.

Ant. 3. a. Quæ circa me ſunt, magis ad profectum venérunt Evangélii; ita ut víncula mea manifeſta fierent in omni prætório; & plures in Dómino confidentes vínculis meis, abundántiùs audérent ſine timóre verbum Dei loqui. *Philip.* 1.

Ant. 4. D. Omnia ſuſtíneo propter electos, ut & ipſi ſalútem conſequantur, quæ eſt in Chriſto Jeſu, cum glória cœleſti. 2. *Tim.* 2.

Ant. 5. C. Magnificábitur Chriſtus in córpore meo, ſive per vitam, ſive per mortem: mihi enim vívere Chriſtus eſt, & mori lucrum. *Philip.* 1.

Ant. 6. F. Reſponſū mortis in nobiſmetipſis habúimus, ut non ſimus fidentes in nobis, ſed in Deo, qui ſúſcitat mórtuos. 2. *Cor.* 1.

Capitulum. 2. Tim. 4.

EGo jam delíbor, & tempus reſolutiónis meæ inſtat. Bonum certámen certávi, curſum conſummávi, fidem ſervávi. In réliquo repóſita eſt mihi coróna juſtítiæ, quam reddet mihi Dó-

in illa die justus ju-
...
nus, Sat, Paule. 424.
Sitívit ánima mea
...um fortem, vivum:
...ando véniam & appa-
...nte fáciem Dei? *Pſ.* 41.
Magníficat. *Ant.* J.
...audiſtis & vidiſtis in
...æc ágite; & Deus pa-
...t vobiſcum. *Philip.* 4.
...*io, ut ſuprà ad Laudes.*
...*commem. ſancti Petri,*
Tu es Petrus, & ſuper
...petram ædificábo Ec-
...n meam. *Matth.* 16.
Jerúſalem ædificátur ut
cívitas: ℟. Illuc aſcendé-
runt tribus Dómini. *Pſ.* 121.
Oratio, Deus, qui beáto
Petro, *ſuprà*, 429.
Deinde ſancti Carilephi, Abbatis, *Ant.* Egrédere.
℣. Potens. xxxj.

Oratio.

Sit in córdibus noſtris, Dómine, defixa cum vera caritáte obediéntia, ut beáti Abbátis Cariléphi mónitis & interceſſióne, poſſímus non modò ætérnas pœnas evitáre, ſed perpétuas in cœlo corónas adipíſci; Per Dóminum.

FESTA JULII.

D I E I.
In Feſto
...CTI CARILEPHI,
...bbatis. *Semiduplex.*
...*nia de Communi SS.*
...*um. Oratio*, Sit in cór-
..., *ut ſuprà.*

Lectio iij.

...ariléphus piis & nobí-
...ibus apud Arvernos pa-
...us natus, in Menatenſi
...bio lítteras edóctus,
...ſticam ibi vitam pro-
...eſt. Pauló póſt cum
...) populári ſuo ad Mi-
...iſe monaſtérium tunc
...e ſe recépit, ubi poſt-
...in ómnibus commú-
...itæ virtútibus ſeipſum
...láté exercuiſſet, ex Ab-
...ſui Maximíni conſílio
...ter ordinátus, dimiſ-
ſâ Miciacénſium ſocietáte, cum Avító in Perticenſem ſolitúdinem ſeceſſit. Ibi, tectis ab eis extructâ, Cariléphus biénnium egit. Inde cum Daumáro & Gallo ſóciis digreſſus in Cenomannos, in loco tunc ab hóminum frequéntiâ planè ſecréto ad fluvíolum Anſſolam conſédit, atque inter pariétinas vetuſti cujuſdam ædifícii, quæ illic viſebantur, domicilium fixit. Fortè autem cóntigit ut Childebertus rex in próxima villa conſiſtens, inter venandum ferâ deducente, ad ſervi Dei cellam progrederétur. Cujus ſanctitáte permótus, prædium conceſſit, ut monaſtérium conſtrúeret, in quo

deinceps plures diſcípulos ad cœnobíticæ vitæ normam inſtítuit.

Lectió iij.

CUnctis exemplo magis quàm verbo & dignitáte Caríléphus præfuit, totus in edomando córpore & reprimendis ánimi cupiditátibus, oratióni, jejúniis & labóri mánuum júgiter intentus. Miſſis à regína núntiis qui deſidérium de eo inviſendo intimárent, propóſitâ, ſi modò annúeret, vicíni fiſci íntegrâ donatióne, vir ſanctus reſpondit, preces Deo libenter pro ejus ſalúte ſe oblatúrum: céterùm rogáre ne ad monaſtérium accéderet, quippe infixum ánimo ne cui umquam mulíeri huc patéret ingreſſus: nec decére eos qui Chriſti cenſentur família, véndere ſuum muliéribus aſpectum. Poſtquam autem in laborióſis monáſticæ vitæ officiis conſenuiſſet, morte imminente, convocátis diſcípulis, ait: Filíoli, adeſt mei finis irrevocábilis hora; ideóque peto ut noſtrî mémores, mémores quoque Chriſti, fidem rectam ipſi ſervétis. Sit in córdibus veſtris defixa cum verâ caritáte obediéntia, ut poſsítis non modò æternas pœnas evitáre, ſed perpétuas in cœlo corónas adipiſci. His ferè dictis, óbiit ipſis Calendis Júlii, ſexto mediante ſéculo. Corpus in monaſtério ſepultum, ſæviente póſtea Normannórum tempeſtáte, ad Caſtrum Bleſenſe tranſlátum fuit, & in Capella ejus dicáta nómine hódiernus aſſervátur.

AD LAUDES, fit commem. Octava SS. Petri & Pauli, Ant. Vos qui. ℣. Príncipes. *ut in Communi Apoſt.* v. *Oratio,* Deus, qui hodiernam, *ut ſuprà,* 421.

VESPERÆ de Feſto ſequenti.

DIE II.

In Feſto

VISITATIONIS

BEATÆ MARIÆ VIRG.

Duplex-majus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. 1. g. QUæ eſt iſta quæ aſcendit per deſértum ſicut vírgula fumi, ex aromátibus myrrhæ, & thuris, & univerſi púlveris pigmentárii? *Cant.* 3.

Ant. 4. d. Quàm pulcri ſunt greſſus tui, Fília príncipis! *Cant.* 7.

Ant. 5. C. Quàm pulcri ſuper montes pedes annuntiantis bonum! *Iſ.* 52.

Ant. 8. c. Arca fœderis Dómini véniat in médium noſtri, ut ſalvet nos. 1 *Reg.* 4.

Ant. 6. F. Deſcendiſti, Dómine, & à fácie tua montes defluxérunt: óculus non vidit abſque te, quæ præparaſti expectántibus te. *Iſ.* 64.

Capitulum, Eccli. 4.

QUi tenúerint ſapiéntiam, vitam hereditábunt; & quò introíbit, benedícet Deus. Qui ſérviunt ei, ob-

s erunt Sancto ; &
liligunt illam , díli-
l.
ce dilectus meus ve-
iens in móntibus ,
ns colles : * En ipſe
: paríetem noſtrum.
tus dicit : Veni ; &
t , dicat , Veni. * En.
'atri. * En. *Cant.* 2.
2.
ymnus. S. V.
ſanctus ardor te ra-
pit ,
, flos ô Vírginum ?
idis , & cito gradu
idis alta móntium ?
: ſacer te Spíritus
plétam Númine :
Dei jam dígnitas
ſtri détrahit.
propinquam ſángui-
e
puella víſitas ;
à cui divínitus
s alvi múnera.
inta matrum gáudia!
e natúrâ , gravem
ſtupes , quæ Vírgi-
em
Deo te prædicat.
nditum ſub íntimo
e portábas ſinu
ſuo qui prótinus ,
it orbem lúmine.
lo redemptor qui ve-
is ,
i laus máxima
tre : nec tibi minor
triuſque Spíritus.
men.
'íſita nos in ſalutári
mine , ℟. Ad viden-
bonitáte electórum
. *Pſ.* 105.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. *a.*
Tantùm in te eſt Deus , &
non eſt abſque te Deus. Ve-
rè tu es Deus abſcónditus ,
Deus Iſrael ſalvátor : in Dó-
mino juſtificábitur & lau-
dábitur omne ſemen Iſrael.
Iſ. 45.

Oratio , ut infra ad Laudes.

*Fit commem. Octava Apo-
ſtolorum , Ant.* In funda-
mentis. ℣. Pro pátribus. *ut in
Communi.* vj. *Orat.* Deus ,
qui hodiernum. *ſuprà.* 421.

Deinde S. Carilephi , Ant.
Atténdite. ℣. Juſtus. xxxvj.
Oratio , Sit in córdibus. *ut
ſuprà* , 431.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jeſum de María na-
tum , * Veníte , adorémus.
Matth. 1.

Pſ. 94. Veníte.

Hymnus. S. V.

MOntes , ſuperbum vér-
ticem ,
Quà Virgo tranſit , ſúbdite ,
Cui ſe libenter ſtérnerent
Vel ipſa cœli ſídera.

Occulta quæ latet domi ,
Audet forás ſe pródere :
Semper ſibi timens pudor
Se caritáte prótegit.

It illa , non nectit mo-
ras :
Fugit vidéri , nec minùs
Fugit vidére , ne ſuo
Quidquam pudóri détrahat.

Beáta quam preſſit pede
Tellus ! beáta ſémita !
Colles beáti , qui ſimul
Cum matre ſenſiſtis Deum !

Beatióres hóſpites ,
Vos ô quibus cœléſtia ,
Loquente matre Vírgine ,

Audíre verba cóntigit!
Mundo redemptor qui venis,
Fili, tibi laus máxima
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Concépit Elízabeth, & occultábat ſe ménſibus quinque, dicens: Quia reſpexit Dóminus auferre oppróbrium meum. *Luc.* 1.

Ant. 8. G. In menſe ſexto miſſus eſt Angelus Gábriel à Deo ad Maríam vírginem deſponsátam Joſeph. *Luc.* 1.

Ant. 7. d. Ingreſſus Angelus ad eam, dixit: Ecce concípies in útero, & páries filium, & vocábitur Altíſſimi Filius. *Luc.* 1.

℣. Elégit eam Dñs ℟. In habitatiónem ſibi. *Pſ.* 131.

Tres Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Ecce Elízabeth cognáta tua concépit filium in ſenectúte ſua, & hic menſis ſextus eſt illi quæ vocátur ſtérilis; * Quia non erit impoſſíbile apud Deum omne verbum. ℣. Plantáti in domo Dómini, adhuc multiplicabuntur in ſenecta úberi; * Quia non erit impoſſíbile apud Deum omne verbum. *Luc.* 1. *Pſ.* 91.

Poſt ij. Lect. ℟. Chriſti generátio ſic erat: Mater ejus * María inventa eſt in útero habens de Spíritu ſancto.

℣. Prope timen
num ſalutáre ip
ría. *Matth.* 1.

Poſt iij. Lect.
ea natum eſt, de
cto eſt: páriet au
* Ipſe enim † Sa
pópulum ſuum à
rum. ℣. Partúr
& relíquiæ fratr
vertentur; * I
† Salvum. *Matt*

IN II. NOC

Ant. 6. F. Po
tiónem tuam, p
Dóminus, & o
lus muros tuos.

Ant. 8. c. Eff
ritum meum ſu
tuum, & ben
meam ſuper ſti
Iſ. 44.

Ant. 1. a.
dómui huic fac
enim Filius hón
re, & ſalvum
perſerat. *Luc.* 1

℣. Viſitaſti te
ſalutáris noſter:
plicaſti locuple
Pſ. 64.

Sermo S. Ambr
In Luc. lib.
Lectio

MOrále e
ut qui
gunt,
truant. Et ídèc
cùm abſcóndita
ut fidem aſtruerét
ſenióris fémina
conceptum vírg
nuntiávit, ut p
omne quod ei pl
reret. Ubi audí

int Sancto; &
at illam, díli-

ectus meus ve-
in móntibus,
lles: * En ipſe
etem noſtrum.
icit: Veni; &
at, Veni. * En.
* En. *Cant.* 2.

s. S. V.
us ardor te ra-

s ô Vírginum?
& cito gradu
ilta móntium?
r te Spíritus
n Númine:
im dígnitas
étrahit.
iquam sángui-

la víſitas;
divínitus
múnera.
natrum gáudia!
írâ, gravem
s, quæ Vírgi-

te prædicat.
im ſub íntimo
:tábas ſinu
jui prótinus,
em lúmine.
.emptor qui ve-

s máxima
nec tibi minor
jue Spíritus.

nos in ſalutári
:, ℟. Ad viden-
itáte electórum
105.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Tantùm in te eſt Deus, & non eſt abſque te Deus. Verè tu es Deus abſcónditus, Deus Iſrael ſalvátor: in Dómino juſtificábitur & laudábitur omne ſemen Iſrael. *Iſ.* 45.

Oratio, ut infra ad Laudes.

Fit commem. Octava Apoſtolorum, Ant. In fundamentis. ℣. Pro pátribus. *ut in Communi.* vj. *Orat.* Deus, qui hodiernum. *ſuprà*. 421.

Deinde S. Carilephi, Ant. Atténdite. ℣. Juſtus. xxxvj. *Oratio*, Sit in córdibus. *ut ſuprà*, 431.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jeſum de María natum, * Veníte, adorémus. *Matth.* 1.

Pſ. 94. Veníte.

Hymnus. S. V.

MOntes, ſuperbum vérticem,
Quà Virgo tranſit, ſúbdite,
Cui ſe libenter ſtérnerent
Vel ipſa cœli ſídera.

Occulta quæ latet domi,
Audet foràs ſe pródere:
Semper ſibi timens pudor
Se caritáte prótegit.

It illa, non nectit moras:
Fugit vidéri, nec minùs
Fugit vidére, ne ſuo
Quidquam pudóri détrahat.

Beáta quam preſſit pede
Tellus! beáta ſémita!
Colles beáti, qui ſimul
Cum matre ſenſiſtis Deum!

Beatióres hóſpites,
Vos ô quibus cœléſtia,
Loquente matre Vírgine,

nibus quæ habébat : * Et. Glória.*Et.*Luc.*1. 1.*Par.*53.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 5. a. Venit mihi gáudium à Sancto ſuper miſericórdia quæ véniet ab Æterno ſalutári noſtro. *Bar.* 4.

Ant. 4. d. Ecce Deus ſalvátor meus, & factus eſt mihi in ſalútem. *Iſ.* 12.

Ant. 1. g. Dixit mihi Dóminus: Servus meus es tu; & glorificátus ſum in óculis Dómini, & factus eſt fortitúdo mea. *Iſ.* 49.

℣. De ventre matris meæ, ℟. Tu es protector meus. *Pſ.* 70.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 1.

EXurgens María in diébus illis, ábiit in montána cum feſtinatióne in civitátem Juda; & intrávit in domum Zacharíæ, & ſalutâvit Elízabeth. Et réliqua.

Homília ſancti Bernardi Abbátis.

De 12. *Prærog.B. M. V.* *n.* 10.

IN omni textu quátuor Evangeliórum, ſi bene meminimus, non niſi quater María loquens audítur. Primò quidem ad Angelum, ſed cùm jam ſemel atque íterum allocútus eam fuiſſet: ſecundò ad Elízabeth, quando vox ſalutatiónis ejus Joannem exultáre fecit in útero, & eâ magnificante Maríam, ipſa magis Dóminum magnificáre curá-

vit: tértiò ad I
jam eſſet annó
cim, quod ipſa
dolentes quæſi
quartò in núpti
& miniſtros. Si
lígitis, ſi conté
cére, æmulámir
ejus. Nec in ſol
ríæ taciturnitát
tur humílitas,
tiùs réſonat in l
díerat, Quod e
Sanctum, voc
Dei; & nihil
ancillam ejus ſ
dit. Inde ventu
zabeth, & con
nis glória ſing
per Spíritum re
nique & mirabá
venientis, dicer
mihi, ut vénia
mini mei ad m

℟. Exclamáv
voce magná, &
unde hoc mih
mater Dómini

℣. Quid eſt hom
quòd memor es
lius hóminis, q
tas eum? * Et u
Pſ. 8.

Lectio v

COmmendál
ſalutantis, a
facta eſt vox ſalu
in áuribus meis,
gáudio infans in
Et beatificábat ſ
tis: Beáta, ſu
credidiſti, quo
cientur in te qu
tibi à Dómino.
dem præcónia;

ſlitas nihil ſibi paſſa re-
re, in eum magis uni-
à reſidit, cujus in ſe be-
cia laudabantur. Tu, in-
, magníficas matrem
nini; ſed, Magníficat áni-
mea Dóminum. In voce
filium pérhibes exul-
in gáudio: ſed exultá-
ſpíritus meus in Deo ſa-
ri meo; & ipſe quoque,
quam amícus ſponſi,
lio gaudet ad vocem
nſi. Beátam eſſe dicis quæ
lidiſſet; ſed credulitátis
atitúdinis cauſa reſpectus
ſupernæ pietátis, ut ex
magis beátam me dicant
nes generatiónes, quia
illam húmilem & exí-
m reſpexit Deus.

℟. Beáta quæ credidiſti,
erficientur ea quæ dicta
t tibi à Dómino. ℣. Non
Deus quaſi homo, ut
ntiátur: dixit ergo, &
n fáciet? locútus eſt, &
n implébit? * Perficien-
. *Luc.* 1. *Num.* 23.

Lectio ix.

Verúmtamen numquid putámus, fratres, Eliſ-
beth ſanctam in eo, quod
r Spíritum útique loque-
tur, erraſſe? Abſit. Beáta
nè quam reſpexit Deus,
beáta quæ crédidit. Hic
im magnus divínæ reſpe-
iónis éxtitit fructus. Ineſ-
bili ſíquidem artifício Spí-
tûs ſupervenientis tantæ
militáti magnanímitas
ita in ſecretário virgínei
dis acceſſit; ut hæ quo-
nihilóminus fiant ſtellæ
ex reſpectu mútuo clarióres;
quòd vidélicet nec humílitas
tanta mínuit magnanimitá-
tem, nec magnanímitas tan-
ta humilitátem. Agit hoc
nimírum in córdibus electó-
rum grátiæ prærogatíva di-
vínæ, ut eos nec humílitas
puſillánimes fáciat, nec ma-
gnanímitas arrogantes; ma-
gis autem cooperentur ſibi,
ut non ſolùm nulla ex ma-
gnanimitáte ſubintret elá-
tio, ſed hinc máximè pro-
vehátur humílitas; ut inve-
niantur eò ámpliùs timorá-
ti, & largitóri múnerum
non ingráti: ac viciſſim ex
occaſióne humilitátis puſil-
lanímitas nulla ſubrépat; ſed
quóminus de ſua quiſque vel
in mínimis præſúmere con-
ſuévit, eò ámpliùs étiam in
magnis quibuſque de divína
virtúte confídat.

℟. Ait María: * Magní-
ficat ánima mea Dóminum.
Et † Exultávit ſpíritus meus
in Deo ſalutári meo. ℣. Ve-
níte, audíte, & narrábo,
omnes qui timétis Deum,
quanta fecit ánimæ meæ:
* Magníficat. Glória Patri.
† Exultávit ſpíritus meus.
Luc. 1. *Pſ.* 65.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Laudábo no-
men Dei cum cántico, ℟. Et
magnificábo eum in laude.
Pſ. 68.

AD LAUDES.

Ant. Vidérunt eam, &
1. ſ. beatíſſimam præ-
dicavérunt, & laudavérunt
eam. *Cant.* 6.

Ant. 4. A. Benedicta tu inter mulíeres, & benedictus fructus ventris tui. *Luc.* 1.

Ant. 5. a. Ecce ut facta eſt vox ſalutatiónis tuæ in áuribus meis, exultávit in gáudio infans in útero meo. *Luc.* 1.

Ant. 4. f. Amícus.

Canticum. Judith 13.

APeríte portas, quia nobiſcum eſt Deus, * qui fecit virtútem in Iſrael.

Laudáte Dóminum Deum noſtrum, * qui non deſéruit ſperantes in ſe.

Et in me ancillâ ſuâ adimplévit miſericórdiam ſuá, * quam promíſit dómui Iſrael.

Et interfécit in manu mea * hoſtem pópuli ſui.

Confitémini illi, omnes, quóniam bonus, * quóniam in ſécul ú miſericórdia ejus.

Ant. Amícus ſponſi qui audit eum, gáudio gaudet propter vocem ſponſi. *Joan.* 14.

Ant. 7. c. Benedictus Dóminus Deus Iſrael, qui miſit te; & benedictum elóquium tuum. 1. *Reg.* 25.

Capitulum. *Prov.* 3.

VIæ Sapiéntiæ, viæ pulcræ; & omnes ſémitæ illíus pacíficæ: lignum vitæ eſt his qui apprehénderint eam; & qui tenúerit eam, beátus.

Hymnus. S. V.

AD prima verba Vírginis,
Intus movente Spíritu,
In matris alvo cónditus
Infans Joannes géſtiit.
Agnóvit infantem Deum:
Quem ſenſit, ardet pródere:
Vates & infans, quâ poteſt,
Adeſſe Chriſtum núntiat.

Hic jam Redemptóris vices,
Præcónis ille ſuſtinet:
Materna clauſtra non vetant
Quin ambo munus ímpleant.

Felix puer, felix parens,
Felix ſacerdos, & domus,
Qui per parentem Vírginem
Deo fruuntur hóſpite!

Mundo redemptor qui venis,
Fili, tibi laus máxima
Cum Patre: nec tibi minor
Laus, utriuſque Spíritus.
Amen.

℣. Benedixiſti, Dómine, terram tuam: ℟. Avertiſti captivitátem Jacob. *Pſ.* 84.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Benedictus Dóminus Deus Iſrael, quia viſitávit & fecit redemptióne plebis ſuæ. *Luc.* 1.

Oratio.

ADeſto Eccléſiæ tuæ, miſéricors Deus, & fílios adoptiónis júgiter in ejus ſinu puríſica, qui Maríæ clauſus útero, Joannem in ſinu Elízabeth ſanctificaſti; Qui vivis, &c.

Fit comm. Octava SS. Petri & Pauli, Ant. Vos qui. ℣. Príncipes. *ut in Communi Apoſtol.* v. *Oratio*, Deus, qui hodiernam diem. *ut in die*, 421.

HORAS, dicitur
Hymn. Doxol. Mun-
mptor. ut ſuprà.

PRIMAM.

. 1. f. Vidérunt.
. br. ℣. Qui natus es.

TERTIAM.

4. A. Benedicta tu.
ulum. Geneſ. 22.
dícam tibi, & bene-
entur in sémine tuo
gentes terræ, eò quòd
i voci meæ.
. Benedicentur in ip-
mnes tribus terræ,
allel. Benedicentur.
nes gentes * magnifi-
eum, * Allel. Glória.
centur. Pſ. 71.
ſe eſt Dóminus Deus
& adorábunt eum:
ltum tuum depreca-
omnes dívites ple-
. 44.

SEXTAM.

'nt. 5. a. Ecce.
itulum. Joel. 2.
is quia in médio Iſ-
ego ſum: & ego Dó-
Deus veſter, & non
liùs: & non confun-
ópulus meus in æter-
& erit poſt hæc: Ef-
Spíritum meum ſu-
nem carnem, & pro-
nt fílii veſtri, & fi-
træ.
br. Vox exultatió-
ſalútis, * Allelúia,
. Vox exultatiónis.
tabernáculis * juſtó-
Allelúia. Glória Pa-
x. Pſ. 117.
ignátum eſt ſuper nos
vultûs tui, Dómine:
rs Æſtiva. Bleſ.

℟. Dediſti lætítiam in corde meo. Pſ. 4.

AD NONAM.

Ant. 7. c. Benedictus.

Capitulum. Tob. 12.

Benedícite Dóminum, & coram ómnibus vivéntibus confitémini ei, quia fecit vobiſcum miſericórdiam ſuam.

℟. br. In Dómino * laudábitur ánima mea, * Allelúia, allelúia. In Dómino. ℣. Audiant manſuéti, * & læténtur, * Allelúia. Glória Patri. In Dómino.

℣. Magnificáte Dñum mecum, ℟. Et exultémus nomen ejus in idipſum. Pſ. 33.

AD II. VESPERAS.

Ant. 6. C. Reſpexit Deus humilitátem ancillæ ſuæ: ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes. Luc. 1.

Ant. 1. D. Fecit mihi magna qui potens eſt, & ſanctum nomen ejus. Luc. 1.

Ant. 4. E. Miſericórdia ejus à progénie in progénies timéntibus eum. Luc. 1.

Ant. 5. C. Fecit poténtiam in bráchio ſuo, diſperſit ſuperbos, & exaltávit húmiles. Luc. 1.

Ant. 8. G. Suſcépit Iſrael púerum ſuum, recordátus miſericórdiæ ſuæ, ſicut locútus eſt ad patres noſtros, Abraham, & sémini ejus. Luc. 1.

Capitulum. 1. Petr. 5.

Deus ſuperbis reſiſtit, humílibus autem dat grátiam. Humiliámini ſigi-

nibus quæ habébat : * Et. Glória.* Et. *Luc.* 1. 1. *Par.* 13.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 5. a. Venit mihi gáudium à Sancto ſuper miſericórdia quæ véniet ab Æterno ſalutári noſtro. *Bar.* 4.

Ant. 4. d. Ecce Deus ſalvátor meus, & factus eſt mihi in ſalútem. *Iſ.* 12.

Ant. 1. g. Dixit mihi Dóminus : Servus meus es tu ; & glorificátus ſum in óculis Dómini, & factus eſt fortitúdo mea. *Iſ.* 49.

℣. De ventre matris meæ, ℟. Tu es protector meus. *Pſ.* 70.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 1.

EXurgens María in diébus illis, ábiit in montána cum feſtinatióne in civitátem Juda ; & intrávit in domum Zacharíæ, & ſalutâvit Elízabeth. Et réliqua.

Homília ſancti Bernardi Abbátis.

De 12. Prærog. B. M. V. n. 10.

IN omni textu quátuor Evangeliórum, ſi bene memínimus, non niſi quater María loquens audítur. Primò quidem ad Angelum, ſed cùm jam ſemel atque íterum allocútus eam fuiſſet : ſecundò ad Elízabeth, quando vox ſalutatiónis ejus Joannem exultáre fecit in útero, & eâ magnificante Maríam, ipſa magis Dóminum magnificáre curávit : tértiò ad Fílium, cùm jam eſſet annórum duódecim, quòd ipſa & pater ejus dolentes quæſiſſent eum : quartò in núptiis ad Fílium, & miniſtros. Si Maríam dilígitis, ſi conténditis ei placére, æmulámini modéſtiam ejus. Nec in ſola tamen Maríæ taciturnitáte commendátur humílitas, ſed evidéntiùs réſonat in ſermóne. Audíerat, Quod ex te naſcétur Sanctum, vocàbitur Filius Dei ; & nihil áliud, quàm ancillam ejus ſe eſſe reſpondit. Inde ventum eſt ad Elízabeth, & contínuò Vírginis glória ſinguláris étiam per Spíritum revelátur. Dénique & mirabátur perſónam venientis, dicens : Unde hoc mihi, ut véniat mater Dómini mei ad me ?

℟. Exclamávit Elízabeth voce magnâ, & dixit : * Et unde hoc mihi ut véniat mater Dómini mei ad me ? ℣. Quid eſt homo, Dómine, quòd memor es ejus ? aut fílius hóminis, quóniam víſitas eum ? * Et unde. *Luc.* 1. *Pſ.* 8.

Lectio viij.

COmmendábat & vocem ſalutantis, adjíciens : Ut facta eſt vox ſalutatiónis tuæ in áuribus meis, exultávit in gáudio infans in útero meo. Et beatificábat fidem credentis : Beáta, ínquiens, quæ credidiſti, quóniam perficientur in te quæ dicta ſunt tibi à Dómino. Magna quidem præcónia ; ſed & devóta

S , dicitur
exol. Mun-
ut ſuprà.
M A M.
dérunt.
Qui natus es.
T I A M.
enedicta tu.
Geneſ. 22.
bi , & bene-
ſémine tuo
rræ, eò quòd
æ.
centur in ip-
ibus terræ ,
enedicentur.
s * magnifi-
llel. Glória.
Pſ. 71.
minus Deus
bunt eum :
m depreca-
dívites ple-

T A M.
Ecce.
Joel. 2.
n médio Iſ-
: & ego Dó-
ler , & non
non confun-
eus in ætern-
oſt hæc : Ef-
n meum ſu-
iem , & pro-
reſtri , & fi-

exultatió-
* Allelúia ,
exultatiónis.
ilis * juſtó-
. Glória Pa-
7.
eſt ſuper nos
, Dómine :
Bleſ.

℟. Dediſti lætítiam in corde meo. *Pſ.* 4.

AD NONAM.

Ant. 7. c. Benedictus.

Capitulum. Tob. 12.

BEnedícite Dóminum, & coram ómnibus vivéntibus confitémini ei , quia fecit vobiſcum miſericórdiam ſuam.

℟. *br.* In Dómino * laudábitur ánima mea, * Allelúia, allelúia. In Dómino. ℣. Audiant manſuéti, * & læténtur, * Allelúia. Glória Patri. In Dómino.

℣. Magnificáte Dñum mecum , ℟. Et exultémus nomen ejus in idipſum. *Pſ.* 33.

AD II. VESPERAS.

Ant. 6. *C.* REſpexit Deus humilitátem ancillæ ſuæ : ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes. *Luc.* 1.

Ant. 1. D. Fecit mihi magna qui potens eſt , & ſanctum nomen ejus. *Luc.* 1.

Ant. 4. E. Miſericórdia ejus à progénie in progénies timéntibus eum. *Luc.* 1.

Ant. 5. C. Fecit poténtiam in bráchio ſuo, diſperſit ſuperbos, & exaltávit húmiles. *Luc.* 1.

Ant. 8. G. Suſcépit Iſrael púerum ſuum , recordátus miſericórdiæ ſuæ , ſicut locútus eſt ad patres noſtros , Abraham , & ſémini ejus. *Luc.* 1.

Capitulum. 1. Petr. 5.

DEus ſuperbis reſiſtit , humílibus autem dat grátiam. Humiliámini ígi-

Ant. 4. A. Benedícta tu inter mulíeres, & benedíctus fructus ventris tui. *Luc.* 1.

Ant. 5. a. Ecce ut facta eſt vox ſalutatiónis tuæ in áuribus meis, exultávit in gáudio infans in útero meo. *Luc.* 1.

Ant. 4. f. Amícus.

Canticum. Judith 13.

APeríte portas, quia nobiſcum eſt Deus, * qui fecit virtútem in Iſrael.

Laudáte Dóminum Deum noſtrum, * qui non deſéruit ſperantes in ſe.

Et in me ancillâ ſuâ adimplévit miſericórdiam ſuá, * quam promíſit dómui Iſrael.

Et interfécit in manu mea * hoſtem pópuli ſui.

Confitémini illi, omnes, quóniam bonus, * quóniam in ſéculú miſericórdia ejus.

Ant. Amícus ſponſi qui audit eum, gáudio gaudet propter vocem ſponſi. *Joan.* 14.

Ant. 7. c. Benedíctus Dóminus Deus Iſrael, qui miſit te; & benedíctum elóquium tuum. 1. *Reg.* 25.

Capitulum. Prov. 3.

VIæ Sapiéntiæ, viæ pulcræ; & omnes ſémitæ illíus pacíficæ: lignum vitæ eſt his qui apprehénderint eam; & qui tenúerit eam, beátus.

Hymnus. S. V.

AD prima verba Vírginis,
Intus movente Spíritu,
In matris alvo cónditus
Infans Joannes géſtiit.

Agnóvit infantem Deum:
Quem ſenſit, ardet pródere:
Vates & infans, quâ poteſt,
Adeſſe Chriſtum núntiat.

Hic jam Redemptóris vices,
Præcónis ille ſúſtinet:
Materna clauſtra non vetant
Quin ambo munus impleant.

Felix puer, felix parens,
Felix ſacerdos, & domus,
Qui per parentem Vírginem
Deo fruuntur hóſpite!

Mundo redemptor qui venis,
Fili, tibi laus máxima
Cum Patre: nec tibi minor
Laus, utriuſque Spíritus.
Amen.

℣. Benedixiſti, Dómine, terram tuam: ℟. Avertiſti captivitátem Jacob. *Pſ.* 84.

Ad Benedíctus. *Ant.* 1. D. Benedíctus Dóminus Deus Iſrael, quia viſitávit & fecit redemptióné plebis ſuæ. *Luc.* 1.

Oratio.

ADeſto Eccléſiæ tuæ, miſéricors Deus, & fílios adoptiónis júgiter in ejus ſinu puríſica, qui Maríæ clauſus útero, Joannem in ſinu Elízabeth ſanctificaſti; Qui vivis, &c.

Fit comm. Octava SS. Petri & Pauli, Ant. Vos qui. ℣. Príncipes. *ut in Communi Apoſtol.* v. *Oratio*, Deus, qui hodiernam diem. *ut in die*, 421.

ORAS, *dicitur*
m. Doxol. Mun-
ptor. *ut ſuprà.*
R I M A M.
. *ſ.* Vidérunt.
. ℣. Qui natus es.
E R T I A M.
A. Benedicta tu.
m. Geneſ. 22.
am tibi, & bene-
ur in ſémine tuo
ntes terræ, eò quòd
oci meæ.
enedicentur in ip-
es tribus terræ,
lel. Benedicentur.
gentes * magnifi-
n, * Allel. Glória.
itur. *Pſ.* 71.
eſt Dóminus Deus
adorábunt eum:
n tuum depreca-
nnes dívites ple-
4.
S E X T A M.
. 5. a. Ecce.
lum. Joel. 2.
quia in médio Iſ-
o ſum: & ego Dó-
us veſter, & non
s: & non confun-
ulus meus in ætér-
erit poſt hæc: Ef-
ſpíritum meum ſu-
n carnem, & pro-
fílii veſtri, & fi-
.
Vox exultatió-
lútis, * Allelúia,
Vox exultatiónis.
ernáculis * juſtó-
llelúia. Glória Pa-
Pſ. 117.
átum eſt ſuper nos
tûs tui, Dómine:
Æſtiva. Bleſ.

℟. Dediſti lætítiam in corde meo. *Pſ.* 4.

AD NONAM.

Ant. 7. c. Benedictus.

Capitulum. Tob. 12.

BEnedícite Dóminum, & coram ómnibus vivéntibus confitémini ei, quia fecit vobíſcum miſericórdiam ſuam.

℟. *br.* In Dómino * laudábitur ánima mea, * Allelúia, allelúia. In Dómino. ℣. Audiant manſuéti, * & læténtur, * Allelúia. Glória Patri. In Dómino.

℣. Magnificáte Dñum mecum, ℟. Et exultémus nomen ejus in idipſum. *Pſ.* 33.

AD II. VESPERAS.

Ant. 6. *C.* REſpexit Deus humilitátem ancillæ ſuæ: ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes. *Luc.* 1.

Ant. 1. D. Fecit mihi magna qui potens eſt, & ſanctum nomen ejus. *Luc.* 1.

Ant. 4. E. Miſericórdia ejus à progénie in progénies timéntibus eum. *Luc.* 1.

Ant. 5. C. Fecit poténtiam in bráchio ſuo, diſperſit ſuperbos, & exaltávit húmiles. *Luc.* 1.

Ant. 8. G. Suſcépit Iſrael púerum ſuum, recordátus miſericórdiæ ſuæ, ſicut locútus eſt ad patres noſtros, Abraham, & ſémini ejus. *Luc.* 1.

Capitulum. 1. Petr. 5.

DEus ſuperbis reſiſtit, humílibus autem dat grátiam. Humiliámini ígi-

cut ſub potenti manu Dei, ut vos exaltet in témpore viſitatiónis.

Hymnus.

Cæteri numquam, niſi vagiendo,
Primitus vocem púeri profundunt:
Unus in cunctis álacris Joannes
Prævenit ortum.
Hunc ſibi nondum génitum ſacrávit
Patris æterni Génitus prophétam:
Spíritu gaudens canit hinc futúra
Utraque mater.
Ecce quàm fructu génitrix utróque
Digna! quàm fructus genitríce dignus!
Hæc Deum Virgo ſtérilis recondit
Illa Prophétam.
Fac tuos puris hódie clientes,
Virgo, colluſtret rádiis Redemptor
Ille, quem prodit nova naſcitúro
Grátia Vati.
Det ſequi certo pede, quà præiſti,
Dum Patris ſummi paritúra Prolem,
Vilis ancillæ títulum modeſto
Péctore præfers.
Summa laus Patri, genitóque Verbo,
Et tibi compar utriuſque nexus,
Spíritus ſemper, Deus unus, omni
Témporis ævo.

℣. Exultábit cor meum in ſalutári tuo: ℟. Cantábo Dómino qui bona tríbuit mihi. *Pſ.* 12.

Ad Magnificat. Ant. 5. G. Manſit María cum Eliſabeth quaſi ménſibus tribus, & reverſa eſt in domum ſuam. *Luc.* 1.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit commem. ſancti Theobaldi, Anachoretæ. Ant. Reliquiſti. ℣. In umbra. xxij. *Oratio*, Deus, qui nos, xcv.

Deinde Octavæ SS. Apoſtolorum, Ant. In fundamentis. ℣. Pro pátribus. vj. *Oratio*, Deus, qui hodiernam, *ſuprà*, 421.

DIE III.

In Feſto SANCTI THEOBALDI, Anachoretæ.

Semiduplex.

Omnia de Communi Anachoretarum, exceptis quæ ſequuntur. Oratio, Deus, qui nos ádmones. xxxv.

Lectio ij.

Theobaldus illuſtriſſimi Campániæ Cómitum progénie ortus, Odónis Bléſii Cómitis conſanguíneus, à pueritia pietáti déditus fuit. Adoleſcens, ſpretis aulæ delíciis, Burchardum inſignem ſanctitáte virum ádiit, ut ab eo ſolitáriæ vitæ præceptis imbuerétur. Domum reverſus, oblátis ſibi præcláris núptiis & militári dignitáte, ne ſæculi illécebris caperétur, fugâ ſibi conſúlere, inſciis paréntibus, conſtítuit. Clam ſeque

ſecédens, commu-
am egéno véſtibus,
ipátus cómite, ad re-
a apud Suévos ſylvam
tulit. Illìc jejúniis &
ai júgiter vacans,
a manſit, quámdiu
ibus ignótus fuit. Vul-
utem ejus ſanctitátis
ne, váriis ad loca ſa-
ceptis peregrinatióni-
tandem apud Vicén-
táliæ urbem in deſerto
n loco demorátus eſt.
ructá ibi céllulâ, di-
órpori bellum indixit.
rimùm & aquá, póſtea
inc inde collectis her-
ſtitans, brevem in áſ-
ado ſomnum carpens,
ium rerum contem-
ni totum ſe dedit.

Lectio iij.

Ox Epíſcopo Vicentí-
no notus Theobaldus,
eo Preſbyter ordinátus,
ad ſe diſcípulos auſte-
vitæ cúpidos congre-
. Ita veró célebre fa-
eſt ejus nomen, ut in
is ad parentes adhuc
ites pervénerit. Quo
o, ad eum, quem diu
mórtuum fléverant,
iciendum, iter aggreſſi
, ac plurimùm de piis
móribus, & incolumi-
lætáti, verba vitæ &
ta ſalútis ávidè ab illo
érunt. Dénique vir Dei
o conflictátus morbo,
íſſimis dolóribus ad pa-
iæ miráculum tolerátis,
munítus Viático áni-
i Deo placidíſſimè réd-
didit anno milléſimo ſexa-
géſimo ſexto, prídie Calen-
das Július. Vivus & poſt mor-
tem cláruit miráculis; ejuſ-
que relíquiæ ab Arnulpho
fratre in Gállias deinceps
tranſlátæ ſunt.

*AD LAUDES, fit com-
mem. Octavæ SS. Apoſt.*
Ant. Vos qui ſecúti eſtis
me. ℣. Príncipes populó-
rum. v. *Oratio*, Deus, qui.
ſuprà, 421.

*VESPERÆ, à Capitulo
de Sequenti.*

*Et fit commem. Octavæ
ſanctorum Apoſtolorum, Ant.*
In fundamentis. ℣. Pro
pátribus. vj. *Oratio*, Deus,
qui hodiernam. 421.

*Deinde ſancti Theobaldi,
Ant.* Scimus. ℣. Plantáti in
domo. xxxvj. *Oratio*, Deus,
qui nos. xxxv.

DIE IV.

In Ordinatione
ET TRANSLATIONE
SANCTI MARTINI,
Epiſcopi.

Semiduplex.

*Omnia de Communi Ponti-
ficum, exceptis quæ ſequun-
tur.*

Lectio ij.

MArtínus ab Hilário Pi-
ctavienſi antíſtite ante
ejuſdem exílium baptizátus,
ipſi poſt réditum ab exílio
árctiùs adhæſit; & collocáto
prope óppidum monaſtério,
vicínis pópulis prædicáre
exorſus eſt. Cùm vero duos
mórtuos inter cétera virtú-
tum inſígnia ſuſcitaſſet, ad
Turonenſem Epiſcopátum

ex improviſo perituſ, ne effúgere poſſet, Ruricii civis indúſtriá à monaſtério ſuo avulſus eſt, &, diſpóſitis in itínere cívium turmis, ad eam urbem deductus. Illico congregátis cum Clero ac plebe Præſúlibus, uná ómnium ſenténtiá renuntiátum eſt Martíno néminem eſſe Epíſcopátu digniórem. Objecta tamen ei fuit à plebéis paucis, inſtinctu Defenſóris Epíſcopi, cum neglectu faciéi, ſqualor véſtium, & crínium defórmitas. Sed hæc à ſapiéntibus méritò irríſa: imò quaſi divíno judício reprobári viſa ſunt. Nam cùm, incœptis precum ſolémnibus, lector à turba interclúſus ad horam non occúrreret; arrepto ab uno è circumſtántibus Pſaltério, hic primus ex octávo pſalmo juxta antíquam verſióné occurrit versículus: Ex ore infántium & lacténtium perfeciſti laudem propter inimícos tuos, ut déſtruas inimícum & defenſórem. Quod ad percellendas Defenſóris partes, non ſine Dei nutu contigiſſe créditum eſt. Hanc ordinatiónem anno Valentis & Valentiniáni octávo, quarto Nonas Júlii celebrátam, tanta intrà Gállias benedíctio ſecúta eſt, ut non majóres fructus ipſa Apoſtolórum prædicátio per várias orbis partes habúerit; nec, Sulpítio teſte, cedat Gállia Græciæ quæ Paulum ipſum áudiit, poſtquam illi datum eſt habére Martínum.

Lectio iij.

Nec tantæ grátiæ expers fuit ager Bleſenſis; cùm enim Turónis Carnútum Martínus iter fáceret, per illíus regiónis vicos Chriſti fidem annúntians, frequentes illìc tunc pagános, éditis miráculis, ab idolórum cultu revocávit, præſertim púero ſuſcitáto, quem, adſtante ſibi vicanórum multitúdine, vitæ reſtítuit, quos & in ipſo agro catechúmenos fecit. Sedit in Epiſcopátu annos viginti ſex, menſes quátuor & dies viginti ſeptem. Et conſummáto curſu in Condatenſi vico, Turónos eá ipsá nocte relátus, honoríſico túmulo ſepultus eſt, quingentis infra civitátem páſſibus. Bríctius ejus in Epiſcopátu ſucceſſor, párvulam Eccléſiam ſuper illud ſepulcrum extruxit. Poſt annos veró ſexaginta quátuor, crebreſcéntibus ibi miráculis, Perpétuus quintus à Martíno Epiſcopus, majórem & admirábilis fábricæ Baſílicam, prióre dírutá, ædificávit; quam ut dedicáret, & corpus beáti Martíni è loco ubi fúerat ſepultum, transferret, convocávit ad diem primam Julii vicinos Epíſcopos, & Abbátum & Clericórum non mínimam multitúdinem. Sed cùm eo die ſancti Pontíficis corpus nullá vi movéri poſſet, admonente quodam Clérico natále ordinatiónis ejus in diem quartam incídere, tranſlatió-

nem ad hanc diem diſtulit Perpétuus. Poſt triduánas ergo preces & vigílias, pródiit médiâ in turbâ ſenex, qui Martínum à ſe vidéri affirmáret parátum ad opem aſtántibus ferendam. Is primus féretro manum appóſuit, quod, réliquis adjuvántibus, nullo labóre levátum eſt, & in nova Ecclésia collocátum.

Oratio.

Deus, qui pópulo tuo ætérnæ ſalútis beátum Martínum miniſtrum tribuiſti: præſta, ut quem doctórem vitæ habúimus in terris, interceſſórem habére mereámur in cœlis; Per Dóminum.

AD LAUDES, fit commem. Octavæ SS. Apoſtolorum, Ant. Vos qui. ℣. Príncipes. v. *Oratio*, Deus, qui hodiernam, *ſuprà.*

VESPERÆ à Capitulo de Octava SS. Apoſtolorum. Capitulum, Hymnus, ℣. & *Ant. ad* Magníficat, *ut ad ſecundas Veſperas de Comm. Apoſt.* vj. *Oratio*, Deus, qui hodiernam diem, *ſuprà*, 421.

Deinde fit commem. ſancti Martini, Ant. Sacerdótes. ℣. Salvum. xxiv. *Oratio*, Deus, qui pópulo tuo. *ſuprà.*

[*Dominicâ intrà Octavam, aut in ipſa Octava occurrente, totum Officium fit de Dominica ut in Pſalterio, incipiendo à primis Veſperis, quæ erunt integræ de Sabbato ante Dominicam occurrentem, cum commem. Octavæ, & ix. Lectione de Homilia, ſi dies Octava in Dominicam incidat.*]

DIE V.

DE OCTAVA SS. Apoſtolorum PETRI ET PAULI.

Semiduplex.

AD NOCT. de Communi Apoſtolorum, ij. *Pſalmi de Feria: tres Ant.* ℣. & ℟℟℟. *ſecundùm Feriam.*

Lectio j. de Scriptura occurrente, è tribus una.

Sermo ſancti Leonis Papæ.

De Transfiguratione Domini.

Lectio ij.

AD confirmandam fidei ſalubérrimam cognitiónem interrogáverat diſcípulos ſuos Dóminus, inter divérſas aliórum opiniónes quid ipſi de eo créderent, quidve ſentírent. Ubi Petrus Apóſtolus per revelatiónem ſummi Patris corpórea ſúperans, & humána tranſcendens, vidit mentis óculis fílium Dei vivi, & conféſſus eſt glóriam deitátis: quia non ad ſolam reſpexit ſubſtántiam carnis & ſánguinis; tantùm in hac fídei ſublimitáte complácuit, ut beatitúdinis felicitáte donátus, ſacram inviolábilis petræ accíperet firmitátem, ſuper quam fundáta Ecclésia, portis inferi & mortis légibus prævaléret; nec in ſolvendis aut ligandis quorumcumque cauſis, áliud ratum eſſet in cœlo, quàm quod Petri ſtetiſſet arbítrio.

De Expoſitióne ſancti Joannis Chryſóſtomi in Epiſtolam ad Romános.

In Cap. 16. Hom. 13.

Lectio iij.

BEátam Romam prædico, quòd erga illos Paulus, dum víveret, ádeò fuit benévolus, ádeò illos amávit, & coram diſſéruit, & poſtrémò vitam apud eos finívit, cujus ſanctum corpus ipſi póſſident: & proptérea cívitas illâ hinc facta eſt inſignis magis quàm ab áliis rebus ómnibus: & tamquam corpus magnum ac válidum duos habet óculos fulgentes; ſanctórum vidélicet horum córpora. Non ita cœlum ſplendéſcit, quando rádios ſol demittit, quemádmodum Romanórum urbs duos iſtos fulgóres ubíque terrárum emittens. Hinc rapiétur Paulus, hinc Petrus. Conſideráte & mirámini, quale ſpectáculum viſúra ſit Roma; Paulum vidélicet repente ex theca illâ cum Petro reſurgentem in occurſum Dómini ſurſum ferri.

AD LAUDES, in Pſalmos de Feria Ant. ſola 3. a. Fecit Deus duo luminária magna, lumináre majus, ut præeſſet diéi; lumináre minus, ut præeſſet nocti. *Geneſ.* 1.

Reliqua de Communi Apoſtolorum. Oratio, Deus, qui hodiernam, *ut in die.* 421.

AD HORAS, omnia de Communi Apoſtolorum. Oratio, ut in die.

VESPERÆ de die Octava. Omnia de Communi Apoſtolorum, Oratio, Deus, qui in beáti Petri. *ut infra ad Laudes.*

DIE VI.

OCTAVA SS. Apoſtolorum PETRI ET PAULI.

Duplex-minus.

Omnia de Communi Apoſtolorum, exceptis quæ hic notantur.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO. Sermo ſancti Leónis Papæ. *Serm.* 1. *in Nat. Apoſt. Petri & Pauli. Lectio iv.*

OMnium quidem ſanctórum ſolemnitátum, dilectiſſimi, totus mundus eſt párticeps, & unius fidei píetas éxigit, ut quidquid pro ſalúte univerſórum geſtum recólitur, communibus ubíque gáudiis celebrétur. Verúmtamen hodierna feſtívitas, præter illam reverentiam quam toto terrárum orbe promeruit, ſpeciáli & própriâ noſtræ urbis exultatióne veneranda eſt; ut ubi præcipuórum Apoſtolórum glorificátus eſt éxitus, ibi in die martyrii eórum ſit lætítiæ principátus. Iſti enim ſunt viri per quos tibi Evangélium Chriſti, Roma, reſpléndiut; & quæ eras magiſtra erróris, facta es diſcípula veritátis.

Lectio v.

ISti ſunt patres tui, veríque Paſtóres, qui te re-

ſuis cœléſtibus inſerendam multò méliùs, multóque felíciùs condidérunt, quàm illi quorum ſtúdio prima mœnium tuórum fundamenta locáta ſunt: ex quibus is qui tibi nomen dedit, fratérnâ te cæde fœdávit. Iſti ſunt qui te ad hanc glóriam provexérunt, ut gens ſancta, pópulus electus, cívitas ſacerdotális & régia, per ſacram beáti Petri ſedem caput orbis effecta, látiùs præſidéres religióne divínâ, quàm dominatióne terrénâ. Quamvis enim multis aucta victóriis, jus impérii tui terrá maríque protuleris, minus tamen eſt, quod tibi béllicus labor ſúbdidit, quàm quod pax Chriſtiána ſubjécit.

Ex libro ſancti Bernardi de Conſideratióne, ad Eugénium Papam.

Lib. 2. C. 8. Lectio vj.

QUi, non dico Epiſcopórum, ſed étiam Apoſtolórum ſic abſolúte & indiſcréte totæ commiſſæ ſunt oves? Si amas me, Petre, paſce oves meas. Quas? illíus vel illíus pópulos civitátis, aut regiónis, aut certi regni? Oves meas, inquit. Cui non planum non deſignaſſe áliquas, ſed aſſignaſſe omnes? nihil excípitur, ubi diſtínguitur nihil. Et fortè præſentes céteri condiſcípuli erant, cum committens uni, unitátem ómnibus commendáret in uno grege & uno paſtóre, ſecundùm illud: Una eſt columba mea, formóſa mea, perfecta mea. Ubi únitas, ibi perféctio. Réliqui número perfectióné non habent, ſed diviſiónem, recedentes ab unitáte. Ergo juxta cánones, álii in partem ſollicitúdinis, tu in plenitúdinem poteſtátis vocátus es. Aliórum poteſtas certis arctátur limítibus; tua exténditur & in ipſos qui poteſtátem ſuper álios accepérunt.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 22.

IN illo témpore; Dixit Jeſus Apóſtolis: Vos eſtis qui permanſiſtis mecum in tentatiónibus meis; & ego diſpóno vobis, ſicut diſpóſuit mihi Pater meus regnum. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

QUaſnam vobis, ô beáti Apóſtoli, referémus grátias, qui tantùm pro nobis laboraſtis? Mémini tuî, Petre, & obſtupeſco: recordor tuî, Paule; & excédens mente, ópprimor lácrymis. Quid enim dicam aut quid loquar, veſtras contemplans afflictiónes, néſcio. Quot cárceres ſanctificaſtis? quot caténas decoraſtis? quot tormenta ſuſtinuiſtis? quot maledicta toleraſtis? quómodo Chriſtum portaſtis? quómodo prædicatióne Eccléſias lætificaſtis? Sunt benedicta veſtræ linguæ

inſtrumenta: ſánguine ſunt conſperſa membra veſtra propter Eccléſiam. Vos Chriſtum imitáti eſtis in ómnibus. In omnem terram éxiit veſter ſonus, & verba veſtra in fines orbis terræ.

Lectio viij.

GAudeas, Petre, cui datum eſt ut ligno crucis Chriſti fruerēris; & ad Magiſtri quidem ſimilitúdinem voluiſti cruciſigi, non rectâ quidem figúrâ, ut Chriſtus Dóminus, ſed cápite in terram verſo, tamquam qui à terra in cœlum iter fáceres. Beáti clavi qui ſancta illa membra penetrárunt. Tu cum omni fidúcia in manus Dómini ánimam tradidiſti, qui aſsíduè ei & ejus ſponſæ Eccléſiæ ſerviſti, qui fervénti ſpíritu dilexiſti, ómnium Apoſtolórum fideliſſimus.

Lectio ix.

GAudeas & tu, beáte Paule, cui caput fuit gládio amputátum, & cujus virtútes nullis verbis explicári poſſunt. Quiſnam gládius ſanctum guttur tuum perváſit, Domínicum, inquam, inſtrumentum, quod à cœlo habétur in admiratióne, & quod terra venerátur? quiſnam locus tuum sánguinem excépit, lactis ſpécie in ejus qui te percuſſit túnicâ apparentem, qui ánimam illíus bárbari ſupra modum dulciórem reddens, fidélem effécit cum ſóciis. Sit mihi gládius ille pro coróna, & clavi Petri pro gemmis infixis in diadémate.

Oratio.

DEus, qui in beáti Petri cáthedrâ, unitátis cathólicæ poſuiſti firmitátem, & Coapóſtoli ejus Pauli doctrína totum mundum illuſtráre dignátus es: fac nos utriuſque mónitis & interceſſióne ſic inſtrui & prótegi, ut dótibus chriſtiánis & cathólicá ſemper communióne gloriémur; Per Dóminum.

AD VESP. ſit commem. ſancti Thomæ, Epiſcopi & Martyris, *Ant.* Ecce Deus. ℣. In Deo. vij. *Oratio*, Omnípotens. xj.

Deinde ſancti Pantæni, Presbyteri, *Ant.* Notum. ℣. Oculi. xxxvij. *Oratio*, Dómine Deus. xlj.

¶ *Dominicâ proximâ poſt Octavam ſanctorum Apoſtolorum, ſit per totam Diœceſim Feſtum Anniverſarii Dedicationis Eccleſiæ Bleſenſis, Solemne-majus, cum Octava in Cathedrali & in Eccleſiis tantùm quæ dedicatæ non fuerunt. Dominicâ etiam ſequenti, in Eccleſiis dedicatis ſit Anniverſarium Dedicationis earumdem, Solemne-majus, cum Octava.*]

⁅ IN FESTO ANNIVERSARII DEDICATIONIS ECCLESIÆ BLESENSIS.

SOLEMNE-MAJUS.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria.

Ant. 8. G. ERunt mihi pópulus, & ego ero eis Deus; & paſtor unus erit ómnium eórum. *Ezech.* 37.

Ant. 6. f. Habitábunt ſuper terram ipſi & fílii eórum, & ſervus meus princeps eórum in perpétuum. *Ezech.* 37.

Ant. 7. G. Fundábo eos & multiplicábo, & dabo ſanctificatiónem meam in médio eórum in perpétuum. *Ezech.* 37.

Ant. 4. D. Erit tabernáculum meum in eis; & ero eis Deus, & ipſi erunt mihi pópulus. *Ezech.* 37.

Ant. 5. C. Congregábo relíquias gregis mei, & ſuſcitábo ſuper eos paſtóres; & paſcent eos. *Jerem.* 23.

Capitulum. Num. 27.

PRovídeat Dóminus Deus ſpirítuum omnis carnis, hóminem qui ſit ſuper multitúdiné hanc, & poſſit exíre & intráre ante eos, & edúcere eos vel introdúcere, ne ſit pópulus Dómini ſicut oves abſque paſtóre.

℟. Tolle virum in quo eſt ſpíritus, & pone manum tuam ſuper eum, & * Dabis ei præcepta, & partem glóriæ tuæ, ut áudiat eum omnis Synagóga filiórũ Iſraël. ℣. Tu, Dómine, qui noſti corda ómnium, oſtende quem elégeris. * Dabis ei præcepta. Glória Patri. Dabis ei præcepta. *Num.* 27. *Act.* 1.

Hymnus.

QUæ nox, quæ ténebræ, quæ nova núbila
Navem, Chriſte, tuam túrpiter óccupant?
Cur tetris érebi cæca furóribus,
In te gens tua tam furit?
Qui ſacrum fídei rúmpere vínculum
Auſi ſunt témerè, quis téneat metus?
Quod debent, cítiùs, régibus & ſuis,
Omnes excútient jugum.
Hinc belli rábies, hinc fera prælia,

Hinc cædes, & atris plena
tumúltibus,
Queis longâ fúerat pace
datum frui,
Dum Petro ſúberant loca.
Heu, heu! templa cadunt; en manus ímpia
Membris, Chriſte, tuis
nec tibi párcere
Jurávit: pátitur naufrágium fides,
Ni tu nos, Deus, ádjuves.
At vos, ô pópuli, térgite lácrymas:
Semper curat amans Paſtor oves ſuas;
Promiſsique ſui non erit ímmemor,
Et vobis áderit citò.
Sit laus ſumma Patri, ſummaque Filio;
Sit par, ſancte, tibi glória, Spíritus,
Qui motus hóminum, ceu maris ímpetus,
Ad tempus finis & premis. Amen.

℣. Póſuit Spíritus ſanctus Epíſcopos, ℟. Régere eccléſiam Dei. *Act.* 10.

Ad Magníficat. *Ant.* J. Convertímini, fílii revertentes, dicit Dóminus: & dabo vobis paſtóres ſecundùm cor meum, & paſcent vos ſciéntiâ & doctrínâ. *Jerem.* 3.

Oratio.

QUod in domûs tuæ conſecratióne, Dómine, Pontíficum manus viſibíliter operáta eſt, in animábus noſtris inviſibíliter perficiátur, ut Spíritûs tui templum ſimus, & Chriſto tuo cum Paſtóribus noſtris firmâ fide & ſincérâ caritáte ſemper adhæreámus; Per eumdem Dóminum.

Fit commem. Dominicæ occurrentis.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi de Feria.

Ant. 1. a. Qui ſtatis in domo Dómini, extóllite manus veſtras in ſancta, & benedícite Dóminũ. *Pſ.* 133.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 5. a. Confortáre, ſacerdos magne, & omnis pópulus terræ: Spíritus meus erit in médio veſtrûm. *Agg.* 2.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Pontíficem confeſſiónis noſtræ Jeſum, in domo ejus, * Veníte, adorémus. *Hebr.* 3.

Pſ. 94. Veníte.

Hymnus, Quæ nox. *ſupr.*

Pſalmi de Dominica.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. E. Obdúcam cicatrícem tibi, & à vulnéribus tuis ſanábo te, dicit Dóminus. *Jerem.* 30.

Ant. 2. D. Cœtus ejus coram me permanébit, & erit dux ejus ex eo, & princeps de médio ejus producétur. *Jerem.* 30.

Ant. 4. E. Dóminus dedit ſacerdótem, ut ſit dux in domo Dómini ſuper omnem virum prophetántem. *Jerem.* 29.

℣. Locútus es, Dómine, Sanctis tuis, & dixiſti: ℟. Exaltávi electum de plebe mea. *Pſ.* 88.

De Epiſtola beáti Pauli Apóſtoli ad Hebræos.

Lectio j. Cap. 4. & 5.

HAbentes Pontíficem magnum qui penetrávit cœlos, Jeſum Fílium Dei, teneámus confeſſiónem. Non enim habémus pontíficem qui non poſſit cómpati infirmitátibus noſtris, tentátum autem per ómnia pro ſimilitúdine abſque peccáto. Adeámus ergo cum fidúcia ad thronum grátiæ, ut miſericórdiam conſequámur, & grátiam inveniámus in auxílio opportúno. Omnis námque póntifex ex homínibus aſſumptus, pro homínibus conſtitúitur in iis quæ ſunt ad Deum, ut ófferat dona & ſacrifícia pro peccátis: qui condolére poſſit iis qui ignórant & errant; quóniam & ipſe circúmdatus eſt infirmitáte: & proptérea debet quemádmodum pro pópulo, ita étiam & pro ſemetipſo offerre pro peccátis.

℟. Prophétam ſuſcitábo eis de médio fratrum ſuórum, & * Ponam verba mea in ore ejus, loqueturque ómnia quæ præcépero illi. ℣. Si quis vidétur eſſe ſpirituális, cognoſcat quia Dómini ſunt mandáta. * Ponam. *Deut.* 18. 1. *Cor.* 14.

Lectio ij.

NEc quiſquam ſumit ſibi honórem, ſed qui vocátur à Deo tamquam Aaron. Sic & Chriſtus non ſemetipſum clarificávit ut póntifex fieret, ſed qui locútus eſt ad eum: Fílius meus es tu; ego hódie génui te. Quemádmodum & in álio loco dicit: Tu es ſacerdos in ætérnum ſecúndùm órdinem Melchíſedech. Qui in diébus carnis ſuæ, preces ſupplicationeſque ad eum qui poſſit illum ſalvum fácere à morte, cum clamóre válido & lácrymis ófferens, exaudítus eſt pro ſua reveréntia.

℟. Conſenſérunt eſſe ſummum ſacerdótem in ætérnum, & ut ſit ſuper eos dux, & cura eſſet illi pro ſanctis, & conſtitúeret præpoſitos, & * Ut audiátur ab ómnibus. ℣. Viri fratres, & qui in vobis timent Deum, vobis verbum ſalútis hujus miſſum eſt; * Ut audiátur. 1. *Mach.* 14. *Act.* 13.

Lectio iij.

ET quidem cùm eſſet Fílius Dei, dídicit ex eis quæ paſſus eſt, obediéntiam: & conſummátus, factus eſt obtemperántibus ſibi cauſa ſalútis ætérnæ, appellátus à Deo Póntifex juxta órdinem Melchíſedech, de quo nobis grandis ſermo & ininterpretábilis ad dicendū; quóniam imbecilles facti eſtis ad audiendum. Etenim cùm deberétis magiſtri eſſe propter tempus, rurſum indigétis ut vos doceámini quæ ſint elementa exórdii ſermónum Dei, & facti eſtis quibus lacte opus ſit, non ſólido cibo.

Hinc cædes, & atris plena tumúltibus,
Queis longâ fúerat pace datum frui,
Dum Petro ſúberant loca.

Heu, heu! templa cadunt; en manus ímpia
Membris, Chriſte, tuis nec tibi párcere
Jurávit: pátitur naufrágium fides,
Ni tu nos, Deus, ádjuves.

At vos, ô pópuli, térgite lácrymas:
Semper curat amans Paſtor oves ſuas;
Promiſsíque ſui non erit ímmemor,
Et vobis áderit citò.

Sit laus ſumma Patri, ſummaque Filio;
Sit par, ſancte, tibi glória, Spíritus,
Qui motus hóminum, ceu maris ímpetus,
Ad tempus finis & premis. Amen.

℣. Póſuit Spíritus ſanctus Epíſcopos, ℟. Régere eccléſiam Dei. *Act.* 10.

Ad Magníficat. *Ant.* J. Convertímini, fílii revertentes, dicit Dóminus: & dabo vobis paſtóres ſecundùm cor meum, & paſcent vos ſciéntiâ & doctrínâ. *Jerem.* 3.

Oratio.

Quod in domûs tuæ conſecratióne, Dómine, Pontíficum manus viſibíliter operáta eſt, in animábus noſtris inviſibíliter perficiátur, ut Spíritûs tui templum ſimus, & Chriſto tuo cum Paſtóribus noſtris firmâ fide & ſincérâ caritáte ſemper adhæreámus; Per eumdem Dóminum.

Fit commem. Dominicæ occurrentis.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi de Feria.

Ant. 1. a. Qui ſtatis in domo Dómini, extóllite manus veſtras in ſancta, & benedícite Dóminũ. *Pſ.* 133.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 5. a. Confortáre, ſacerdos magne, & omnis pópulus terræ: Spíritus meus erit in médio veſtrûm. *Agg.* 2.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Pontíficem confeſſiónis noſtræ Jeſum, in domo ejus, * Veníte, adorémus. *Hebr.* 3.

Pſ. 94. Veníte.

Hymnus, Quæ nox. *ſuprà.*

Pſalmi de Dominica.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. E. Obdúcam cicatrícem tibi, & à vulnéribus tuis ſanábo te, dicit Dóminus. *Jerem.* 30.

Ant. 2. D. Cætus ejus coram me permanébit, & erit dux ejus ex eo, & princeps de médio ejus producétur. *Jerem.* 30.

Ant. 4. E. Dóminus dedit ſacerdótem, ut ſit dux in domo Dómini ſuper omnem virum prophetantem. *Jerem.* 29.

℣. Locútus es, Dómine, Sanctis tuis, & dixiſti: ℟. Exaltávi electum de plebe mea. *Pſ.* 88.

ola beáti Pauli Apó-
i ad Hebræos.
j. Cap. 4. & ſ.
ıbentes Pontíficem
nagnum qui pene-
rávit cœlos, Jeſum
Dei, teneámus con-
n. Non enim habé-
tíficem qui non poſ-
pati infirmitátibus
, tentátum autem
ia pro ſimilitúdine
peccáto. Adeámus
n fidúcia ad thro-
tiæ, ut miſericór-
ıſequámur, & grá-
eniámus in auxílio
io. Omnis namque
ex homínibus aſ-
pro homínibus con-
in iis quæ ſunt ad
ut ófferat dona &
pro peccátis: qui
e poſſit iis qui ignó-
rrant; quóniam &
imdatus eſt infir-
& proptérea debet
nodum pro pópulo,
ı & pro ſemetipſo
o peccátis.
ophétam ſuſcitábo
édio fratrum ſuó-
Ponam verba mea
ejus, loqueturque
uæ præcépero illi.
s vidétur eſſe ſpiri-
ognoſcat quia Dó-
it mandáta. * Po-
ot. 18. 1. *Cor.* 14.
Lectio ij.
uiſquam ſumit ſibi
órem, ſed qui vo-
Deo tamquam Aa-
t Chriſtus non ſe-
ı clarificávit ut

póntifex fieret, ſed qui locútus eſt ad eum: Fílius meus es tu; ego hódie génui te. Quemádmodum & in álio loco dicit: Tu es ſacerdos in ætérnum ſecúndùm órdinem Melchiſedech. Qui in diébus carnis ſuæ, preces ſupplicationeſque ad eum qui poſſit illum ſalvum fácere à morte, cum clamóre válido & lácrymis ófferens, exaudítus eſt pro ſua reveréntia.

℟. Conſenſérunt eſſe ſummum ſacerdótem in ætérnum, & ut ſit ſuper eos dux, & cura eſſet illi pro ſanctis, & conſtitúeret prǽpóſitos, & * Ut audiátur ab ómnibus. ℣. Viri fratres, & qui in vobis timent Deum, vobis verbum ſalútis hujus miſſum eſt; * Ut audiátur. 1. *Mach.* 14. *Act.* 13.

Lectio iij.

ET quidem cùm eſſet Fílius Dei, dídicit ex eis quæ paſſus eſt, obediéntiam: & conſummátus, factus eſt obtemperántibus ſibi cauſa ſalútis ætérnæ, appellátus à Deo Póntifex juxta órdinem Melchiſedech, de quo nobis grandis ſermo & ininterpretábilis ad dicendũ; quóniam imbecilles facti eſtis ad audiendum. Etenim cùm deberétis magiſtri eſſe propter tempus, rurſum indigétis ut vos doceámini quæ ſint elementa exórdii ſermónum Dei, & facti eſtis quibus lacte opus ſit, non ſólido cibo.

℟. Obedíte præpóſitis veſtris, & ſubjacéte eis; * Ipſi enim pervígilant quaſi ratiónem pro animábus veſtris redditúri. ℣. Si quid natum fúerit quæſtiónis, referétis ad eos; * Ipſi enim. Gloria Patri. * Ipſi enim. *Hebr.* 13. *Exod.* 24.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Fácient mihi ſanctuárium, & habitábo in médio eórum. *Exod.* 25.

Ant. 7. d. Suſcitávit Dóminus ſpíritum regis, ut ædificáret domum Dómini Dei Iſrael. *Eſdræ* 1.

Ant. 3. a. Perfecta eſt domus in omni ópere ſuo. 3. *Reg.* 6.

℣. Invéniam locum Dómino. ℟. Tabernáculum Deo Jacob. *Pſ.* 131.

Lectio iv.

QUo témpore Gállias inváſit Calviniána hæréſis, eas præſertim infécit províncias quas Lígeris fluvius állluit. Per urbem & agrum Bleſenſem graſſáta, multos ex omni ſexu & génere ſeduxit, atque à commúni matris Eccléſiæ grémio ſeparávit. Moto deinceps à rebéllibus civíli bello, furens error ſacra profánis ubíque miſcuit, & inſigniéra Cathólicæ fidei monumenta delére tentávit. Expiláta paſſim templa, vel étiam ſolo æquáta; ſanctórum relíquiæ igni tráditæ, aut in profluentem projectæ. Tot curandis malis non pótius remédium viſum eſt, quàm ſi Bleſis Cathedra Epiſcopális institueréntur. Rem promóvit apud ſummum Pontíficem, pro eo quo fervébat extirpandæ hæréſeos zelo, Ludovícus Magnus, conſentiente Epiſcopo Carnutenſi, ad cujus diœcéſim ager Bleſenſis tunc pertinébat. Votis annuit Innocéntius Papa duodécimus, atque in primum Bleſenſem Epiſcopum nominátus David Nicoláus, anno Dómini milléſimo ſexcenteſimo nonageſimo ſéptimo, die décimâ quintâ Septembris conſecrátus eſt.

℟. Suſcitábo tabernáculum quod décidit, & reædificábo apertúras murórum ejus, & * Quæ corrúerant inſtaurábo, eò quòd invocátum ſit nomen meum ſuper eos. ℣. Notum à ſæculo eſt Dómino opus ſuum. * Quæ corrúerant. *Amos* 9. *Act.* 15.

Lectio v.

URbem ſolemni pompâ ingreſſus novus Epíſcopus, ad diſperſas oves colligendas & ália reparanda ſcándala totum ſe cóntulit. Sibi créditum gregem bonus paſtor viſitávit; atque ut erat in confutandis & revincendis hæréticis verſatiſſimus, plúrimos tum Bleſis, tum & in óppido Merienſi ubi frequentes erant, ad Cathólicam fidem reduxit. Eccléſiam Parochiálem ſancti Sollemnis, quæ prius collapſa, ſúmptibus régiis

ficiénciùs reparáta fúe-
n Cathedrálem elégit,
cléſiæ Collegiátæ ſan-
alvatóris de Caſtro ac
i Jacóbi Canónicos in
tránſtulit; domum epi-
lem à fundamentis ex-
t. Cleri Gallicáni ge-
ibus Comítiis frequens
fuit, tandemque de no-
ta Eccléſia bene méri-
labóribus confectus, &
t infirmitátibus probá-
in pace quiévit.

Surrexérunt príncipes
m, omnis cujus Deus
ávit ſpíritum, ut aſ-
erent ad ædificandum
lum Dómini; * Uni-
que qui erant in circúi-
adjuvérunt manus eó
℣. Tabernáculum fuit
pátribus noſtris, ficut
fuit illis Dñus; * Uni-
que. *Eſdr.* 1 5. *Act.* 7.

Lectio vj.

Uod hic morte præ-
ventus non pótuit, ejus
a ſucceſſor Joannes
ciſcus Paulus implévit.
ſiam nempe Cathedrá-
ſub invocatióne ſancti
ovíci Francórum regis
ávit, & ſolemni ritu
ecrávit anno milléſimo
ngentéſimo trigéſimo,
mo Idus Július Sub altári
re, ſancti Petri relí-
ſub vetuſto quod olim
inus Carnutenſis Epíſ-
s dicáverat, repertas
idit, unà cum parte
illæ ſanctæ Birgittæ ví-
, quam è Suéciâ allá-
Staniſláus rex dono de-
dit. Hujus Dedicatiónis ſo-
lémnitas, prævio, ut moris
eſt, per totam diœcéſim je-
júnio, per octo dies ſummo
populórum concurſu cele-
bráta eſt, lege ſancítâ
ut illíus anniverſárius dies
quotannis Domínicâ pró-
ximâ poſt Octávas ſanctó-
rum Apoſtolórum Petri &
Pauli in póſterùm recoleré-
tur; quod à Joannis Franciſci
Pauli ſucceſſore Franciſco
Cruſſólio ítidem confirmá-
tum fuit.

℟. Ipſi erunt mihi pópu-
lus, & ſcient quia ego Dó-
minus, * Cum fúerit ſancti-
ficátio mea in médio eórum
in perpétuum. ℣. Ecce ta-
bernáculum Dei cum homí-
nibus; * Cùm fúerit. Glória
Patri. * Cum fúerit ſanctifi-
cátio in médio eórum in per-
pétuũ. *Ezech* 37. *Apoc* 21.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 1. g. Altáre faciétis
mihi, & offerétis ſuper eo
holocauſta in loco in quo
memória fúerit nóminis
mei. *Exod.* 20.

Ant. 5. a. Unges altá-
re in ſanctificatiónem; &
erit Sanctum ſanctórum.
Exod. 29.

Ant. 8. G. Fac mecum ut
cónſecrem domum nómini
Dómini Dei, ad adolen-
dum incenſum coram illo,
& ad propoſitiónem panum
ſempitérnam. 2. *Paral.* 2.

℣. Magna erit glória do-
mûs iſtíus noviſſimæ pluſ-
quam primæ: ℟. Dicit Dó-
minus exercítuum. *Agg.* 2.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore ; Facta ſunt Encænia in Jeroſólymis;& hyems erat: & ambulábat Jeſus in templo, in pórticu Salomónis. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Tract. 48. in Joannem.

EVangélium inténdite : Facta ſunt Encænia in Jeroſólymis. Encænia feſtívitas erat Dedicatiónis templi... Illum enim diem, quo templum dedicátum eſt, Judæi ſolémniter celebrábant. Ipſe dies feſtus agebátur cùm ea quæ lecta ſunt locútus eſt Dóminus. Hyems erat, & ambulábat Jeſus in templo. Circumdedérunt ergo eum Judæi. Non veritátem deſiderábant, ſed calúmniã præparábant. Hyems erat, & frígidi erant; ad illum enim divínum ignem accédere pigri erant. Si accédere, eſt crédere, qui credit, accédit; qui negat, recédit. Non movétur ánima pédibus, ſed affectibus. Friguerant à diligendi caritáte, & ardébant nocendi cupiditáte.

℟. Fundáto templo Dómini, ſtetérunt ſacerdótes ut laudárent Deum per manus David in hymnis & confeſſióne, * Quóniam in ætérnum miſericórdia ejus. ℣. Audívi vocem dicéntium : Salus & glória & virtus Deo noſtro, * Quóniam. 1. Eſdr. 3. Apoc. 19.

Lectio viij.

DIdiciſtis quæ ſint oves; eſtóte oves. Oves credendo ſunt, oves paſtórem ſequendo ſunt, oves Redemptórem non contemnendo ſunt, oves per óſtium intrando ſunt, oves exeundo & páſcua inveniendo ſunt, oves vitá ætérná perfruendo ſunt.... Ecce ſunt páſcua. Supériùs díxerat : Et ingrediétur, & egrediétur, & páſcua invéniet. Ingreſſi ſumus credendo, egrédimur moriendo. Sed quómodo per óſtium fidei ingreſſi ſumus, ſic fidéles de córpore exeámus. Sic enim per iſtud óſtiũ egrédimur, ut páſcua invenire poſſímus. Bona páſcua vita ætérna dícitur. Ibi nulla herba areſcit : totum viret, totum viget. Solet quædam herba dici ſemper viva : ibi ſolùm vívere invenítur: vitam ætérnam, inquit, dabo eis, óvibus meis.

℟. Ædificavérunt altáre novum, & quæ intrà domum erant, & * Ædem & átria ſanctificavérunt. ℣. Implétum eſt templum à majeſtáte Dei & virtúte ejus. * Ædé. 1. Mach. 4. Apoc. 15.

Pro ix. Lectione legitur Evangelium & Homilia Dominicæ occurrentis.

℟. Sanctificávi locum iſtum, * Ut ſit nomen meum ibi in ſempitérnum, & permáneant óculi mei, & cor meum ibi cunctis diébus. ℣. Dixit qui ſedébat in throno : Hæc verba fideliſſima

ſunt, * Ut ſit. Glória. * Ut ſit. 2. *Paral.* 7. *Apoc.* 21.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Transíbo in locum tabernáculi admirábilis, ℟. Uſque ad domum Dei. *Pſ.* 41.

AD LAUDES.

Pſalmi de Dominica.

Ant. TU, Dómine, elegiſti domum iſtam, ut eſſet domus oratiónis pópulo tuo. 1. *Machab.* 7.

Ant. 2. D. Ergo-ne putandum eſt quòd verè Deus hábitet ſuper terrá. 3. *Reg.* 8.

Ant. 1. D. Dómine Deus, audi oratiónem quam ſervus tuus orat coram te hódie, ut ſint óculi tui aperti ſuper domum hanc nocte ac die. 3. *Reg.* 8.

Ant. 3. a. Firmétur.

Loco Cantici, Benedícite. *dicitur ſequens*

Canticum. Iſaiæ 52.

QUàm pulcri ſunt ſuper montes * pedes annunciantis & prædicantis pacem,

Annuntiantis bonum, prædicantis ſalútem, * dicentis Sion : Regnábit Deus tuus!

Vox ſpeculatórum tuórum levavérunt vocem, ſimul laudábunt; * quia óculo ad óculum vidébunt, cùm convérterit Dóminus Sion.

Gaudéte & laudáte ſimul, deſerta Jeruſalem ; * quia conſolátus eſt Dñus pópulum ſuum, redémit Jeruſalem.

Parávit Dóminus bráchium ſanctum ſuum in óculis ómnium géntium : * & vidébunt omnes fines terræ ſalutáre Dei noſtri.

Ecce intélliget ſervus meus, * exaltábitur, & elevábitur, & ſublímis erit valde.

Iſte aſperget gentes multas : * ſuper ipſum continébunt reges os ſuum.

Quia quibus non eſt narrátum de eo, vidérunt ; * & qui non audiérunt, contempláti ſunt.

Et dicitur per totam Octavam, cùm ſit de Octava.

Ant. Firmétur ſermo tuus, ut apérias óculos tuos ſuper domum iſtam, & exáudias preces pópuli tui. 2. *Paral.* 6.

Ant. 7. c. Si ſuperátus fúerit pópulus tuus ab inimícis, & converſi égerint pœniténtiam, & fuerint deprecáti in loco iſto, tu exáudies de cœlo. 2. *Paral.* 6.

Capitulum. 2. Mach. 2.

DEus, qui réddidit ſacerdótium & ſanctificatiónem ſicut promíſit, ſperámus quòd citò noſtrî miſerébitur, & congregábit de ſub cœlo in locum ſanctum.

Hymnus.

BElla jam ceſſant: poſuére motus :
Jam metus mortis procul omnis abſit :
En ſuo regi famulátur ipſa Turba rebellis.
Ad gregem Chriſti rédeunt ovantes,
Quos diu luſit maleſanus error :
Creſcit, & majus ſibi grex reductus Quærit ovile.

Parvulus frangi ſibi poſcit
eſcam;
Æger oblátam volat ad
medélam:
Quis dabit panes, poteritve
promptam
Ferre ſalutem?
Quæro paſtóres; periére
multi:
Præſulem quæro: procul
heu! morítur:
Et gregi tanto vigiláre
Præſul
Non valet unus.
Qui pios Reges ſtimulávit
olim, [cárent,
Ut domos ſacras tibi dedi-
Sanctus hic noſtrum, Deus
alme, Regem
Impulit ardor.
Noſtra jam plaudit ſibi terra; multis
Créditur meſſis nova jam
miniſtris;
Plebſque cum Clero, próprio fidélis
Præſule gaudet.
Summa laus Patri, genitóque Verbo;
Et tibi compar, utriuſque
Nexus,
Qui tuæ fidos dómui miniſtros
Próvidus auges. Amen.

℣. Elégit Dóminus Sion;
℞. Elégit eam in habitatiónem ſibi. *Pſ.* 131.

Ad Benedictus. *Ant.* 7. G. Ad locum quem elégerit Dóminus de cunctis tribubus veſtris ut ponat nomen ſuum ibi, & hábitet in eo, veniétis & offerétis in illo loco víctimas veſtras. *Deuteron.* 12.

Oratio.

Domine Jeſu, qui óvibus tuis paſtóres quibus regantur, próvides, & ovíle in quo congregentur; confírma quod operátus es à templo tuo quod eſt in nobis; ut ad te paſtórem & epíſcopum animárum noſtrárum conversi, in oratiónis tuæ domo júgiter lætificémur; Qui vivis.

Fit commem. Dominicæ occurr.

AD HORAS, Pſalmi de Dominica.

AD PRIMAM.

Ant. 6. F. Tu, Dómine.

CANON.

De Conſecratione, diſtinct. 1. *Cap.* 17.

Solemnitátes Dedicatiónum Eccleſiárum & Sacerdótum per ſingulos annos ſolémniter ſunt celebrandæ, ipſo Dómino exemplum dante, qui ad feſtum Dedicatiónis templi ómnibus id faciéndi dans formam, cum réliquis pópulis eamdem feſtivitáté celebratúrus venit.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Ergo-ne putandum eſt.

Capitulum. Jerem. 17.

Venient de civitátibus Juda, & de circúitu Jeruſalem, portantes holocauſtum & víctimam, & ſacrifícium, & thus, & inferent oblatiónem in domum Dómini.

℞ *br.* Dixiſti ædificáre templum * in monte ſancto tuo, * Allelúia, allelúia. Dixiſti. ℣. Et in civitáte * hab-

nis tuæ altáre, * Al- Glória. Dixiſti. *Sap.* 9. Propter domum Dó- Dei noſtri, ℟. Quæ- na tibi. *Pſ.* 121.

SEXTAM.

. D. Dómine Deus.
ulum. Baruch 2.

ice, Dómine, de mo ſancta tua in nos, ína aurem tuam, & nos: áperi óculos vide, quia non mór- ſunt in inferno, quo- ſritus acceptus eſt in ous ſuis, dabunt ho- & juſtificatiónem io.

r. Benedíximus vo- de domo Dómini, iia, allelúia. Bene- s. ℣. Deus Dñus * & nobis, * Allelúia. Gló- nedíximus. *Pſ.* 117. De præparáto habitá- o, ℟. Reſpexit ſuper qui hábitant terram.

NONAM.

c. Si ſuperátus fúerit.
ulum. Jerem. 26.

Ec dicit Dóminus: ta in átrio domûs ir, & loquéris ad civitátes Juda, de véniunt ut adórent o Dómini univerſos es quos ego mandá- it loquáris ad eos, ſi ıdiant & convertan- uſquiſque à via ſua

r. In tribulatióne * vi Dóminum, * Al- allel. In tribulatióne.

℣. Et exaudívit de templo ſancto ſuo * vocem meam, * Allel. Glória. In. *Pſ.* 17.

℣. Revelábit Dóminus condenſa: ℟. Et in templo ejus omnes dicent glóriam. *Pſ.* 28.

AD II. VESPERAS.

Pſalmi de Dominica.

Ant. 1. A. IMmolábant víctimas coram Dómino, & dedicavérunt templum Dómini. 3. *Reg.* 8.

Ant. 3. a. Fecit in tempóre illo feſtivitátem célebrem, & omnis Iſrael cum eo multitúdo magna coram Dómino. 3. *Reg.* 8.

Ant. 6. C. Fecérunt Dedicatiónem diébus octo, & obtulérunt holocauſta cum lætítia, & ſacrifícium laudis. 1. *Machab.* 4.

Ant. 5. C. In die octáva dimíſit pópulos, qui benedicentes ei, profecti ſunt in tabernácula ſua, lætantes. 3. *Reg.* 8.

Ant. 4. d. Státuit Eccléſia ut agátur dies Dedicatiónis in tempóribus ſuis ab anno in annum. 1. *Mach.* 4.

Capitulum. 2. Mach. 14.

TU, Dómine univerſórum, qui nullíus índiges, voluiſti templum habitatiónis tuæ fieri in nobis. Et nunc, Sancte ſanctórum, ómnium Dómine, conſerva in ætérnum impollútam domum iſtam.

Hymnus.

TEmpla ſtant; dantur miniſtri,
Proprióque Præſule

Terra Bleſenſis decóra
Débitas grates Deo
Reddit, & perenne donum
Deprecátur hoc ſibi.
Sanctuário decórem
Priſtinum nunc réddite,
O ſacerdótes; profánum,
Si quid hic eſt, tóllite:
Sic labor commúnis iſte,
Omnium ſit gáudium.
Sunt domus Deo dicandæ
Cum ſuis altáribus:
Nunc precandum, nunc canendum:
Juncta ſit vox órganis,
Thure multo templa fumment,
Ætra latè pérſonent.
Præſul ecce prima ſancto
Templa ſacrat chriſmate:
Cura regis quæ reféċit,
Régium ſemper ferent
Ludovíci nomen, ut ſunt
Ludovíci múnere.
Arbiter terræ polique,
Tanta nobis gáudia
Contuliſti: fac ut illa
Corde fervémus pio,
Præſulem, Clerúmque, regem,
Noſque ſemper prótegens.
Qui creávit cuncta, Patri
Sempiterna glória;
Filióque qui redémit
Morte nos volens ſuâ:
Templa cujus ſunt fidéles,
Sit tibi laus, Spíritus.
Amen.

℣. Implébo domum iſtam glóriâ, ℟. Et in loco iſto dabo pacem. *Agg.* 2.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. D. Suſcitávit Dóminus ſpíritum ſacerdótis magni & ſpíritum reliquórum, & fa-

ciébant opus in do-
mini exercítuum 1
Agg. 1.

Oratio, Dómine
ſuprà ad Laudes.

Fit commemoratio
occurrentis.

AD COMPLETO

Pſalmi de Dominic
quæ, ut heri, 448.

DIEBU
INTRA OCTA
Semiduplex.

Omnia ut in die Fe
ceptis quæ ſequuntur.

Pſalmi de Feri

AD OFFICIUM 1

Tres Antiph. ℣. *&*
ex Nocturno diei, ſ
Feriam.

Lectio j. de Scrip
currente, tribus in u
Octo ij. & iiij. ut ing
quolibet die.

℣. *Sacerd. ut in die*

AD LAUD

Ant. ſola 7. d. Al
conſtructa creſcit in
plum ſanctum in D
Epheſ. 2.

AD HORAS, *un*
Allelúia. *in* ℟℟. *b*

AD VESPE

Ant. ſola 5. a. Et v
dificámini in habit
Dei in ſpíritu. *Epheſ.*

SECUNDA 1

Sermo ſancti Aug
Epiſcopi.

Serm. 46. *de Raſti*
Lectio ij.

Nos, quos in il
de quo periculó
rédditur, Dóminu
dùm dignatiónem

dum méritum no-
. ſtſtuit, habémus
ım: unum, quód
ſumus; álterum,
ɷóſiti ſumus. Iſtud,
tiáni ſumus, prop-
ſt; quód autem
ſumus, propter
n eo quod chriſtiá-
, atténditur utili-
; in eo quod præ-
nniſi veſtra. Nos,
juód chriſtiáni ſu-
e ratiónem reddé-
de vita noſtra, ſu-
ı præpóſiti, unde
reddémus Deo de
óne noſtra. Cùm
póſiti ad hoc ſint,
ſubjecti ſunt cón-
n in eo quod præ-
tátem ſuam atten-
. eórum quibus mi-
Quiſquis ita præ-
. ut gáudeat, & ho-
m quærat & cóm-
a reſpíciat, ſe paſ-
ves.

ſancti Bernardi
Abbátis.

Conſiderat. Cap. 2.

Lectio iij.

ıt qui ſe totos óvi-
paſcendis expóne-
ſtóris ópere & nó-
riantes, nihil ſibi
s indignum, niſi
iti óvium obviáre
; non quærentes
ſunt, ſed impen-
mpendére curam,
re ſubſtántiam, im-
ſeipſos; unde unus
Et ego, ait, ſuper-
: pro animábus ve-

ſtris. Et tamquam dícerent, Non vénimus miniſtrári, ſed miniſtráre; ponébant, quóties oportuiſſet, ſine ſumptu Evangélium. Unus erat de ſúbditis quæſtus, una pompa, unaque volúptas, ſi quómodo eos poſſent paráre Dómino plebem perfectam. Id omnímodis ſatagébant, étiam in multa contritióne cordis & córporis, in labóre & ærumnâ, in fame & ſiti, in frígore & nuditáte. Ubi nunc, quæſo, conſuetúdo hæc? ſúbiit diſſímilis valde; longè in áliud mutáta ſunt ſtúdia: & útinam non in pejus!

TERTIA DIE.

Ex Epíſtola ſancti Hierónymi Preſbyteri, ad Heliódorum.

Lectio ij.

Abſit ut de his quidquam ſiniſtrum loquar, qui apoſtólico grádui ſuccedentes, Chriſti corpus ſacro ore confíciunt, per quos & nos chriſtiáni ſumus: qui claves regni cœlórum habentes, quodámmodo ante diem judícii júdicant: qui ſponſam Dómini ſóbriâ caſtitáte conſervant... Mihi ante Preſbyterum ſedére non licet: illi, ſi peccávero, licet trádere me ſátanæ in intéritum carnis, ut ſpíritus ſalvus ſit in die Dómini Jeſu. Et in véteri quidem lege quicumque ſacerdótibus non obtemperaſſet, aut extra caſtra ſitus lapidabátur à pópulo, aut gládio cervíce ſubjectâ, con-

temptum expiábat cruóre: nunc verò inobédiens, ſpirituáli mucróne truncátur; aut ejectus de Ecclésia, rábido dæmonum ore diſcérpitur.

Lectio iij.

QUòd ſi te quoque ad eumdem órdinem pia fratrum blandimenta ſollícitant, gaudébo de aſcenſu, timébo de lapſu. Qui Epiſcopátum desíderat, bonum opus desíderat. Scimus iſta; ſed junge quod ſéquitur: Oportet autem hujúſmodi irreprehensíbilem eſſe, uníus uxóris virum, ſóbrium, pudícum, prudentem, ornátum, hoſpitálem, docíbilem, non vinolentum, non percuſſórem, ſed modeſtum... Non eſt fácile ſtare loco Pauli, tenére gradum Petri, jam cum Chriſto regnántium, ne fortè véniat Angelus qui ſcindat velum templi tui, qui candelábrum tuum de loco móveat. Ædificatúrus turrim, futúri óperis ſumptus ſúpputa. Infatuátum ſal ad nihil eſt útile, niſi ut projiciátur foràs, & à porcis conculcétur. Mónachus ſi cecíderit, orábit pro eo ſacerdos; pro ſacerdótis lapſu quis rogatúrus eſt?

QUARTA DIE.

Ex Epíſtola ſancti Ignátii Epíſcopi Antiochéni, & Mártyris, ad Tralleníes.

Lectio ij.

CUm Epíſcopo ſubjecti eſtis ut Jeſu Chriſto, vidémini mihi non ſecundùm hómines, ſed ſecundùm Jeſum Chriſtum vivere, qui propter vos mórtuus eſt, ut credentes in mortem ipsíus mori effugiátis. Neceſsárium itaque eſt, quemádmodum fácitis, ut ſine Epíſcopo nihil agátis. Sed & Preſbytério ſúbditi ſitis, ut Apóſtolis Jeſu Chriſti ſpei noſtræ, in quo converſántes inveniámur. Oportet autem & Diáconos, myſteriórum Jeſu Chriſti miniſtros, omni modo ómnibus placére; non enim cibórum & pótuum miniſtri ſunt, ſed Ecclésiæ Dei miniſtri. Oportet ígitur ut ſibi cáveant à criminíbus tamquá ab igne. Cuncti ſimíliter revereántur Diáconos ut mandátum Jeſu Chriſti, & Epíſcopum ut eum qui eſt figúra Patris; Preſbyteros autem ut conſeſſum Dei & ut conjunctiónem Apoſtolórum. Sine his Ecclésia non vocátur.

Ex Epíſtola ejuſdem ad Smyrnenſes.

Lectio iij.

DIviſiónes fúgite ut princípium malórum. Omnes Epíſcopum ſequímini, ut Jeſus Chriſtus Patrem, & Preſbytérium ut Apóſtolos. Diáconos autem reveremini ut mandátum Dei. Sine Epíſcopo nemo quidquam fáciat eórum quæ ad Ecclésiam ſpectant. Rata Euchariſtia habeátur illa quæ ſub Epíſcopo fúerit, vel cui ipſe concéſſerit. Ubi compárúerit Epíſcopus, ibi &

ſit; quemádmo-
ierit Chriſtus Je-
ıthólica eſt Ecclé-
licet ſine Epíſco-
baptizáre, neque
:lebráre; ſed quod-
.e probáverit, hoc
: beneplácitum, ut
umque ſit quod-
ǵitur... Qui honó-
ɔum, à Deo ho-
t: qui clàm Epíſ-
uid agit, diábolo
bſéquium. Omnia
bis in grátia abuu-

NTA DIE.
la ſancti Cypriáni,
ɔi & Mártyris,
Pupiánum.
Lectio ij.
tur Petrus, ſuper
n ædificáta fúerat
Ecclésiæ nómine
: oſtendens, quia
umax ac ſuperba
noléntium mul
'cédat, Ecclésia ta-
hriſto non recédit;
.ıt Ecclésia, plebs
adunita, & paſtóri
adhærens. Unde
ıes Epíſcopum in
ſſe, & Ecclésiam in
; & ſi qui cum Epíſ-
ſit, in Ecclésia non
ruſtrà ſibi blandíri
ıcem cum ſacerdó-
:i non habentes,
, & latenter apud
communicáre ſe
ıuando Ecclésia quæ
a úna eſt, ſciſſa non
divíſa, ſed ſit úti-
ıexa, & cohæréntium ſibi ínvicem ſacerdótum glútino copuláta.

Lectio iij.

QUamobrem, frater, ſi majeſtátem Dei qui ſacerdótes órdinat, cogitáveris; ſi Chriſtum qui arbítrio & nutu ac præséntiá ſuâ & præpóſitos ipſos & Ecclésiam cum præpóſitis gubernat, aliquando reſpéxeris; ſi de innocéntia ſacerdótum non humáno ódio, ſed divíno judício credíderis; ſi temeritátis & ſupérbiæ atque inſoléntiæ tuæ ágere, vel ſerò, pœniténtiam cœperis; ſi Deo & Chriſto ejus quibus ſérvio, & quibus puro atque immaculáto ore ſacrifícia, & in perſecutióne páriter & in pace, indeſinenter óffero, pleníſſimè ſatisféceris, communicatiónis tuæ potérimus habére ratiónem, manente tamen apud nos divínæ cenſúræ reſpectu & metu, ut priùs Dóminum meum cónſulam an tibi pacem dari, & te ad communicatiónem Ecclésiæ ſuæ admitti ſuâ oſtenſióne & admonitióne permittat.

SEXTA DIE.

Ex Hiſtoria Eccleſiaſtica Euſebii, Cæſarienſis Epiſcopi. Lib. 10. Cap. 1.

Lectio ij.

NOs verò hæc étiam quibus fruímur, majóra eſſe noſtris méritis confiténtes, magnificéntiam divíni beneficii cum quodam ſtupóre mirámur, Deumque ejus autórem totis víribus

℟. Obedíte præpóſitis veſtris, & ſubjacéte eis; * Ipſi enim pervígilant quaſi ratiónem pro animábus veſtris redditúri. ℣. Si quid natum fúerit quæſtiónis, reférétis ad eos; * Ipſi enim. Glória Patri. * Ipſi enim. *Hebr.* 13. *Exod.* 24.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Fácient mihi ſanctuárium, & habitábo in médio eórum. *Exod.* 25.

Ant. 7. d. Suſcitávit Dóminus ſpíritum regis, ut ædificáret domum Dómini Dei Iſrael. *Eſdræ* 1.

Ant. 3. a. Perfecta eſt domus in omni ópere ſuo. 3. *Reg.* 6.

℣. Invéniam locum Dómino. ℟. Tabernáculum Deo Jacob *Pſ* 131.

Lectio iv.

QUo témpore Gállias inváſit. Calviniána hæréſis, eas præſertim infécit províncias quas Lígeris flúvius álluit. Per urbem & agrum Bleſenſem graſsáta, multos ex omni ſexu & génere ſeduxit, atque à commúni matris Eccléſiæ grémio ſeparávit. Moto deinceps à rebéllibus civíli bello, furens error ſacra profánis ubique miſcuit, & inſignióra Cathólicæ fidei monumenta delére tentávit. Expiláta paſſim templa, vel étiam ſolo æquáta; ſanctórum relíquiæ igni tráditæ, aut in profluentem projectæ. Tot curandis malis non pótius remédium viſum eſt, quàm ſi Bleſis Cathedra Epiſcopális inſtituerétur. Rem promóvit apud ſummum Pontíficem, pro eo quo fervébat extirpandæ hæréſeos zelo, Ludovícus Magnus, conſentiente Epíſcopo Carnutenſi, ad cujus diœcéſim ager Bleſenſis tunc pertinébat. Votis ánnuit Innocéntius Papa duodécimus, atque in primum Bleſenſem Epíſcopum nominátus David Nicoláus, anno Dómini milléſimo ſexcentéſimo nonageſimo ſéptimo, die décimâ quintâ Septembris conſecrátus eſt.

℟. Suſcitábo tabernáculum quod décidit, & reædificábo apertúras murórum ejus, & * Quæ corrúerant inſtaurábo, eò quod invocátum ſit nomen meum ſuper eos. ℣. Notum à ſǽculo eſt Dómino opus ſuum. * Quæ corrúerant. *Amos* 9. *Act.* 15.

Lectio v.

URbem ſolemni pompâ ingreſſus novus Epíſcopus, ad diſperſas oves colligendas & ália reparanda ſcándala totum ſe cóntulit. Sibi créditum gregem bonus paſtor viſitávit; atque ut erat in confutandis & revincendis hæréticis verſatiſſimus, plúrimos tum Bleſis, tum & in óppido Merienſi ubi frequentes erant, ad Cathólicam fidem reduxit. Eccléſiam Parochiálem ſancti Sollemnis, quæ priùs collapſa, ſúmptibus régiis

munificéntiùs reparáta fúerat, in Cathedrálem elégit, & Eccléſiæ Collegiátæ ſancti Salvatóris de Caſtro ac ſancti Jacóbi Canónicos in eam tránſtulit; domum epiſcopálem à fundamentis extruxit Cleri Gallicáni generálibus Comítiis frequens intérfuit, tandemque de nova ſua Eccléſia bene méritus, labóribus confectus, & váriis infirmitátibus probátus, in pace quiévit.

℟. Surrexérunt príncipes patrum, omnis cujus Deus ſuſcitávit ſpíritum, ut aſcénderent ad ædificandum templum Dómini; * Univerſíque qui erant in circúitu, adjuvérunt manus eórum. ℣. Tabernáculum fuit cum pátribus noſtris, ſicut diſpóſuit illis Dñus; * Univerſíque. *Eſdr.* 15. *Act.* 7.

Lectio vj.

QUod hic morte prævenтus non pótuit, ejus póſtea ſucceſſor Joannes Franciſcus Paulus implévit. Eccléſiam nempe Cathedrálem ſub invocatióne ſancti Ludovíci Francórum regis dedicávit, & ſolemni ritu conſecrávit anno milléſimo ſeptingentéſimo trigéſimo, ſéptimo Idus Július. Sub altári majóre, ſancti Petri relíquias ſub vetuſto quod olim Thuánus Carnutenſis Epíſcopus dicáverat, repertas cóndidit, unà cum parte maxillæ ſanctæ Birgittæ víduæ, quam è Suéciâ allátam Staniſláus rex dono dedit. Hujus Dedicatiónis ſolémnitas, prævio, ut moris eſt, per totam diœcéſim jejúnio, per octo dies ſummo populórum concurſu celebráta eſt, lege ſancítâ ut illíus anniversárius dies quotannis Domínicâ próximâ poſt Octávas ſanctórum Apoſtolórum Petri & Pauli in póſterùm recolerétur: quod à Joannis Franciſci Pauli ſucceſſóre Franciſco Cruſſólio ítidem confirmátum fuit.

℟. Ipſi erunt mihi pópulus, & ſcient quia ego Dóminus, * Cum fúerit ſanctificátio mea in médio eórum in perpétuum. ℣. Ecce tabernáculum Dei cum homínibus; * Cùm fúerit. Glória Patri. * Cum fúerit ſanctificátio in médio eórum in perpétuū. *Ezech* 37. *Apoc* 21.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 1. g. Altáre faciétis mihi, & offerétis ſuper eo holocauſta in loco in quo memória fúerit nóminis mei. *Exod.* 20.

Ant. 5. a. Unges altáre in ſanctificatiónem; & erit Sanctum ſanctórum. *Exod.* 29.

Ant. 8. G. Fac mecum ut cónſecrem domum nómini Dómini Dei, ad adolendum incenſum coram illo, & ad propoſitiónem panum ſempiternam. 2 *Paral* 2.

℣. Magna erit glória domûs iſtíus noviſſimæ pluſquam primæ: ℟. Dicit Dóminus exercítuum. *Agg.* 2.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore ; Facta ſunt Encænia in Jeroſólymis;& hyems erat: & ambulábat Jeſus in templo, in pórticu Salomónis. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Tract. 48. in Joannem.

EVangélium inténdite : Facta ſunt Encænia in Jeroſólymis. Encænia feſtívitas erat Dedicatiónis templi... Illum enim diem, quo templum dedicátum eſt, Judæi ſolémniter celebrábant. Ipſe dies feſtus agebátur cùm ea quæ lecta ſunt locútus eſt Dóminus. Hyems erat, & ambulábat Jeſus in templo. Circumdedérunt ergo eum Judæi. Non veritátem deſiderábant, ſed calúmniã præparábant. Hyems erat, & frígidi erant ; ad illum enim divínum ignem accédere pigri erant. Si accédere, eſt crédere, qui credit, accédit ; qui negat, recédit. Non movétur ánima pédibus, ſed affectibus. Frigúerant à diligendi caritáte, & ardébant nocendi cupiditáte.

℟. Fundáto templo Dómini, ſtetérunt ſacerdótes ut laudárent Deum per manus David in hymnis & confeſſióne, * Quóniam in æternum miſericórdia ejus. ℣. Audívi vocem dicéntium : Salus & glória & virtus Deo noſtro, * Quóniam. 1. *Eſdr.* 3. *Apoc.* 19.

Lectio viij.

DIdiciſtis quæ ſint oves ; eſtóte oves. Oves credendo ſunt, oves paſtórem ſequendo ſunt, oves Redemptórem non contemnendo ſunt, oves per óſtium intrando ſunt, oves exeundo & páſcua inveniendo ſunt, oves vitá æterná perfruendo ſunt.... Ecce ſunt páſcua. Supériùs díxerat : Et ingrediétur, & egrediétur, & páſcua invéniet. Ingreſſi ſumus credendo, egrédimur moriendo. Sed quómodo per óſtium fidei ingreſſi ſumus, ſic fidéles de córpore exeámus. Sic enim per iſtud óſtiũ egrédimur, ut páſcua inveníre poſsímus. Bona páſcua vita æterna dícitur. Ibi nulla herba areſcit : totum viret, totum viget. Solet quædam herba dici ſemper viva : ibi ſolùm vívere invenítur: vitam æternam, inquit, dabo eis, óvibus meis.

℟. Ædificavérunt altáre novum, & quæ intrà domum erant, & * Ædem & átria ſanctificavérunt. ℣. Implétum eſt templum à majeſtáte Dei & virtúte ejus. * Ædé. 1. *Mach.* 4. *Apoc.* 15.

Pro ix. Lectione legitur Evangelium & Homilia Dominicæ occurrentis.

℟. Sanctificávi locum iſtum, * Ut ſit nomen meum ibi in ſempiternum, & permáneant óculi mei, & cor meum ibi cunctis diébus. ℣. Dixit qui ſedébat in throno : Hæc verba fideliſſima

nt,* Ut ſit. Glória. *Ut ſit.
. *Paral*. 7. *Apoc*. 21.
Te Deum.
℣. *Sacerd*. Transíbo in lo-
m tabernáculi admirábilis,
. Uſque ad domum Dei.
ſ. 41.

AD LAUDES.

Pſalmi de Dominica.

nt. TU, Dómine, ele-
. ſ. giſti domum iſtam,
: eſſet domus oratiónis pó-
ulo tuo. 1. *Machab*. 7.

Ant. 2. D. Ergo-ne pu-
ndum eſt quòd verè Deus
ibitet ſuper terrá. 3. *Reg*. 8.

Ant. 1. D. Dómine Deus,
udi oratiónem quam ſer-
as tuus orat coram te hó-
ie, ut ſint óculi tui aperti
uper domum hanc nocte ac
ie. 3. *Reg*. 8.

Ant. 3. 2. Firmétur.

Loco Cantici, Benedícite.
icitur ſequens

Canticum. Iſaiæ 52.

QUàm pulcri ſunt ſuper
montes * pedes annun-
antis & prædicantis pacem,

Annuntiantis bonum,
rædicantis ſalútem, * di-
entis Sion: Regnábit Deus
uus!

Vox ſpeculatórum tuó-
um levavérunt vocem, ſi-
ul laudábunt; * quia óculo
d óculum vidébunt, cùm
onvérterit Dóminus Sion.

Gaudéte & laudáte ſimul,
eſerta Jeruſalem; * quia
onſolátus eſt Dñus pópulum
uum, redémit Jeruſalem.

Parávit Dóminus brá-
hium ſanctum ſuum in ócu-
s ómnium géntium: * &
vidébunt omnes fines terræ
ſalutáre Dei noſtri.

Ecce intélliget ſervus
meus,* exaltábitur, & elevá-
bitur, & ſublímis erit valde.

Iſte aſperget gentes mul-
tas: * ſuper ipſum continé-
bunt reges os ſuum.

Quia quibus non eſt nar-
rátum de eo, vidérunt; * &
qui non audiérunt, con-
templáti ſunt.

*Et dicitur per totam Octa-
vam, cùm ſit de Octava.*

Ant. Firmétur ſermo tuus,
ut apérias óculos tuos ſuper
domum iſtam, & exáudias
preces pópuli tui. 2. *Paral*. 6.

Ant. 7. c. Si ſuperátus
fúerit pópulus tuus ab ini-
mícis, & converſi égerint
pœniténtiam, & fúerint
deprecáti in loco iſto, tu
exáudies de cœlo. 2. *Paral*. 6.

Capitulum. 2. Mach. 2.

DEus, qui réddidit ſa-
cerdótium & ſanctifi-
catiónem ſicut promíſit, ſpe-
rámus quòd citò noſtri miſe-
rébitur, & congregábit de
ſub cœlo in locum ſanctum.

Hymnus.

BElla jam ceſſant: poſuére
motus:
Jam metus mortis procul
omnis abſit:
En ſuo regi famulátur ipſa
Turba rebellis.
Ad gregem Chriſti rédeunt
ovantes,
Quos diu luſit maleſánus
error:
Creſcit, & majus ſibi grex
reductus
Quærit ovile.

Párvulos frangi ſibi poſcit
eſcam ;
Æger oblátam velat ad
medélam :
Quis dabit panes, potc-
ritve promptam
Ferre ſalutem ?
Quæro paſtóres ; periére
multi :
Præſulem quæro : procul
heu ! morátur :
Et gregi tanto vigiláre
Præſul
Non valet unus.
Qui pios Reges ſtimulávit
olim, [cárent,
Ut domos ſacras tibi dedi-
Sanctus hic noſtrum, Deus
alme, Regem
Impulit ardor.
Noſtra jam plaudit ſibi ter-
ra ; multis
Créditur meſſis nova jam
miniſtris ;
Plebſque cum Clero, pró-
prio fidélis
Præſule gaudet.
Summa laus Patri, genitó-
que Verbo ;
Et tibi compar, utriuſque
Nexus,
Qui tuæ fidos dómui mi-
niſtros
Próvidus auges. Amen.

℣. Elégit Dóminus Sion ;
℟. Elégit eam in habitatió-
nem ſibi. *Pſ.* 131.

Ad Benedictus. *Ant.* 7. G.
Ad locum quem elégerit
Dóminus de cunctis tribu-
bus veſtris ut ponat nomen
ſuum ibi, & hábitet in eo,
veniétis & offerétis in illo
loco víctimas veſtras. *Deu-
teron.* 12.

Oratio.

DOmine Jeſu, qui óvi-
bus tuis paſtóres qui-
bus regantur, próvides, &
ovíle in quo congregentur;
confírma quod operátus es é
templo tuo quod eſt in no-
bis ; ut ad te paſtórem &
epíſcopum animárum no-
ſtrárum converſi, in ora-
tiónis tuæ domo júgiter lætificémur ; Qui vivis.

Fit commem. Dominicæ occurr.

AD HORAS, Pſalmi de Dominica.

AD PRIMAM.

Ant. 6. f. Tu, Dómine.

CANON.

De Conſecratione, diſtinct. 1. Cap. 17.

SOlemnitátes Dedicatió-
num Eccleſiárum & Sa-
cerdótum per ſingulos annos
ſolémniter ſunt celebrandæ,
ipſo Dómino exemplum
dante, qui ad feſtum Dedi-
catiónis templi ómnibus id
faciéndi dans formam, cum
réliquis pópulis eamdem fe-
ſtivitáté celebratúrus venit.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Ergo-ne pu-
tandum eſt.

Capitulum. Jerem. 17.

VEnient de civitátibus
Juda, & de circúitu Je-
rúſalem, portantes holo-
cauſtum & víctimam, &
ſacrifícium, & thus, & in-
ferent oblatiónem in do-
mum Dómini.

℟ *br.* Dixiſti ædificáre
templum * in monte ſancto
tuo, * Allelúia, alleluia. Di-
xiſti. ℣. Et in civitáte * hæ

is tuæ altáre ; * Al-
lória. Dixiſti. *Sap.* 9.
:opter domum Dó-
'ei noſtri, ℟. Quæ-
a tibi. *Pſ.* 121.

SEXTAM.

D. Dómine Deus.
ılum. Baruch 2.
:ce, Dómine, de
no ſancta tua in nos,
na aurem tuam, &
nos : áperi óculos
ride, quia non mór-
unt in inferno, quo-
ritus acceptus eſt in
us ſuis, dabunt ho-
& juſtificatiónem
ɔ.
. Benedíximus vo-
.e domo Dómini,
ia, allelúia. Bene-
:. ℣. Deus Dñus * &
obis, * Allelúia. Gló-
edíximus. *Pſ.* 117.
e præparáto habitá-
, ℟. Reſpexit ſuper
|ui hábitant terram.

NONAM.

:. Si ſuperátus fúerit.
lum. Jerem. 26.
c dicit Dóminus :
ı in átrio domûs
:, & loquéris ad
civitátes Juda, de
véniunt ut adórent
› Dómini univerſos
:s quos ego mandá-
t loquáris ad eos, ſi
liant & convertan-
ıſquiſque à via ſua
.
. In tribulatióne *
i Dóminum, * Al-
llel. In tribulatióne.
℣. Et exaudívit de templo
ſancto ſuo * vocem meam,
* Allel. Glória. In. *Pſ.* 17.

℣. Revelábit Dóminus
condenſa : ℟. Et in templo
ejus omnes dicent glóriam.
Pſ. 28.

AD II. VESPERAS.

Pſalmi de Dominica.

Ant. 1. A. Immolábant víctimas coram Dómino, & dedicavérunt templum Dómini. 3. *Reg.* 8.

Ant. 3. a. Fecit in tempóre illo feſtivitátem célebrem, & omnis Iſrael cum eo multitúdo magna coram Dómino. 3. *Reg.* 8.

Ant. 6. C. Fecérunt Dedicatiónem diébus octo, & obtulérunt holocauſta cum lætítia, & ſacrifícium laudis. 1. *Machab.* 4.

Ant. 5. C. In die octáva dimíſit pópulos, qui benedicentes ei, profecti ſunt in tabernácula ſua, lætantes. 3. *Reg.* 8.

Ant. 4. d. Státuit Eccléſia ut agátur dies Dedicatiónis in tempóribus ſuis ab anno in annum. 1. *Mach.* 4.

Capitulum. 2. Mach. 14.

Tu, Dómine univerſórum, qui nullíus índiges, voluiſti templum habitatiónis tuæ fieri in nobis. Et nunc, Sancte ſanctórum, ómnium Dómine, conſerva in æternum impollútam domum iſtam.

Hymnus.

Templa ſtant ; dantur
miniſtri,
Proprióque Præſule

Terra Bleſenſis decóra
Débitas grates Deo
Reddit, & perenne donum
Deprecátur hoc ſibi.
Sanctuário decórem
Príſtinum nunc rÉddite,
O ſacerdótes; profánum,
Si quid hic eſt, tóllite:
Sit labor commúnis iſte,
Omnium ſit gáudium.
Sunt domus Deo dicandæ
Cum ſuis altáribus:
Nunc precandum, nunc canendum:
Juncta ſit vox órganis,
Thure multo templa fument,
Æra latè pérſonent.
Præſul ecce prima ſancto
Templa ſacrat chríſmate:
Cura regis quæ reſécit,
Régium ſemper ferent
Ludovíci nomen, ut ſtant
Ludovíci múnere.
Arbiter terræ poliſque,
Tanta nobis gáudia
Contuliſti: fac ut illa
Corde ſervémus pio,
Præſulem, Clerumque, regem,
Noſque ſemper prótegens.
Qui creávit cuncta, Patri
Sempiterna glória,
Filióque qui redémit
Morte nos volens ſuá:
Templa cujus ſunt fidéles,
Sit tibi laus, Spíritus.
Amen.

℣. Implébo domum iſtam glóriá, ℟. Et in loco iſto dabo pacem. *Agg.* 2.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. D. Suſcitávit Dóminus ſpíritum ſacerdótis magni & ſpíritum reliquórum, & faciébant opus in domo Dómini exercítuum Dei ſui. *Agg.* 1.

Oratio, Dómine Jeſu, *ut ſuprà ad Laudes.*

Fit commemoratio Dominicæ occurrentis.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi de Dominica, reliqua, ut herì, 448.

DIEBUS INTRA OCTAVAM.

Semiduplex.

Omnia ut in die Feſti, exceptis quæ ſequuntur.

Pſalmi de Feria.

AD OFFICIUM NOCT.

Tres Antiph. ℣. *&* ℟℟. *ex Nocturno diei, ſecundùm Feriam.*

Lectio j. de Scriptura occurrente, tribus in unam collectis; ij. & iij. ut infra, in qualibet die.

℣. *Sacerd. ut in die.*

AD LAUDES.

Ant. ſola 7. d. Ædificátio conſtructa creſcit in templum ſanctum in Dómino. *Epheſ.* 2.

AD HORAS, non dicitur Allelúia. *in* ℟℟℟. *brevibus.*

AD VESPERAS.

Ant. ſola 5. a. Et vos coædificámini in habitáculum Dei in ſpíritu. *Epheſ.* 2.

SECUNDA DIE.

Sermo ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 46. de Paſtoribus.

Lectio ij.

NOs, quos in iſto loco de quo periculóſa rátio rédditur, Dóminus ſecundùm dignatiónem ſuam,

ım méritum no-
:ſtruit, habémus
n : unum, quód
ımus ; álterum,
ſiti ſumus. Iſtud,
áni ſumus,prop-
; quód autem
ımus, propter
eo quod chriſtiá-
atténditur utíli-
in eo quod præ-
niſi veſtra. Nos,
ód chriſtiáni ſu-
ratiónem reddé-
: vita noſtra, ſu-
præpóſiti, unde
ddémus Deo de
ne noſtra. Cùm
ſiti ad hoc ſint,
ıbjecti ſunt cón-
ı in eo quod præ-
tem ſuam atten-
órum quibus mi-
niſquis ita præ-
t gáudeat, & ho-
quærat & cóm-
reſpíciat, ſe paſ-
es.

.ncti Bernardi
bbátis.

onſiderat. Cap. 2.
ctio iij.

qui ſe totos óvi-
ſcendis expóne-
ıris ópere & nó-
ıntes, nihil ſibi
indignum, niſi
óvium obviáre
non quærentes
nt, ſed impen-
pendére curam,
ſubſtántiam, im-
pſos; unde unus
: ego, ait, ſuper-
ro animábus ve-
ſtris. Et tamquam dícerent, Non vénimus miniſtrári, ſed miniſtráre ; ponébant, quóties oportuiſſet, ſine ſumptu Evangélium. Unus erat de ſúbditis quæſtus, una pompa, unaque voluptas, ſi quómodo eos poſſent paráre Dómino plebem perfectam. Id omnímodis ſatagébant, étiam in multa contritióne cordis & córporis, in labóre & ærumnâ, in fame & ſiti, in frígore & nuditáte. Ubi nunc, quæſo, conſuetúdo hæc ? ſúbiit diſſímilis valde; longè in áliud mutáta ſunt ſtúdia: & útinam non in pejus !

TERTIA DIE.

Ex Epíſtola ſancti Hierónymi Preſbyteri, ad Heliódorum.

Lectio ij.

Abſit ut de his quidquam ſiniſtrum loquar, qui apoſtólico grádui ſuccedentes, Chriſti corpus ſacro ore confíciunt, per quos & nos chriſtiáni ſumus : qui claves regni cœlórum habentes, quodámmodo ante diem judícii júdicant : qui ſponſam Dómini ſóbriâ caſtitáte conſervant... Mihi ante Preſbyterum ſedére non licet : illi, ſi peccávero, licet trádere me ſátanæ in intéritum carnis, ut ſpíritus ſalvus ſit in die Dómini Jeſu. Et in véteri quidem lege quicumque ſacerdótibus non obtemperaſſet, aut extra caſtra ſitus lapidabátur à pópulo, aut glàdio cervíce ſubjectâ, con-

quod non ſemel prædíxerat, parátus. Dum boni paſtóris offícium exéquitur, ecce quidam ipſi dudum infenſi apud Henrícum calumniantur eũ contra regnum & públicam quiétem molíri. His commótus Rex, conqueſtus eſt quòd unus ſacerdos regnum impúnè turbáret. Unde excitáti quátuor áulici è Normánnia Cantuáriam véniunt, Epíſcopum in Eccléſia aggrediuntur, qui flexis génibus, ſe & Eccléſiam Deo commendans, impiórum ferro caput impávidus óbtulit, cujus cérebro reſperſum eſt templi pavimentum. Omnium ódium tulit Henrícus, diffúsâ facínoris famâ, cujus horróre perculſus, auſteriórem egit pœniténtiam; Thomam veró miráculis inſignem Alexander tértius Sanctis adſcripſit. Mártyris memória, quæ olim Bleſis extábat in Collegiáta ſancti Salvatóris Eccléſia, ad Eccléſiam Cathedrálem tranſláta fuit.

De S. Panteno, Lectio iij.

PAntænus pátriâ Sículus, Stóicæ primùm ſectæ Philóſophus, dein Préſbyter Alexandrínus magnæ fuit in ſacra & ſeculári litteratúra eruditiónis. Ejus multi fuérunt in ſanctam Scriptúram commentárii, ſed magis vivâ voce Eccléſiis prófuit. Nam ſub Marco Aurélio cœpit præeſſe Alexandrínæ ſcholæ, quæ ab Apoſtólicis tempóribus inſtitúta, diu florens éxtitit. In noſtri dógmatis diſputatióne fuit inſignis, ac plures hábuit doctrínâ & pietáte præſtantes diſcípulos, Alexandrum præſertim Jeroſolymitánum Epíſcopum, & Clementem Alexandrínum qui & ei in Scripturárũ ſchola ſucceſſit. In Indiam quoque, rogátus ab illíus gentis legátis, à Demétrio Epíſcopo ſuo miſſus fuit, ibíque per multos annos Chriſti fidem ſummo ánimi ardóre prædicávit. Alexandríam tandem reverſus ſub Sevéro & Antoníno Caracalla princípibus, nóbilem vitam felíci éxitu terminávit ſub inítio tértii ſéculi.

Oratio, Omnípotens. xj.

AD LAUDES, fit commem. S. Panteni, Ant. Fidúciam. ℣. Emitte. xl. *Oratio*, Dómine Deus. xlj.

DIE X.

In Feſto Sanctorum SEPTEM FRATRUM, ET SANCTÆ FELICITATIS eorum Matris. *Simplex.*

Lectio iij.

SEptem Fratres fílii ſanctæ Felicitátis, Romæ in perſecutióne Marci Antoníni à Públio præfecto, primùm blandítiis, deinde terróribus tentáti ſunt, ut, ejurátâ Chriſti fide, idólis ſacra fácerent. Adhortante matre, tantam hauſére conſtántiam, ut à religiónis ſanctæ propóſito, nec ſpe, nec metu deterréri potúerint. Itaque in fídei confeſ-

ſeverantes, vária
rum & mortis gé-
eſſi ſunt. Januárius
i cæſus eſt, Felix
ius fúſtibus contúſi.
ex altíſſimo loco
dejectus. Alexan-
li & Martiáli caput
im. Mater eórum
ſt menſe, abſciſſo
eamdem martyrii
conſecúta eſt.

Oratio.

ı, quæſumus, om-
tens Deus, ut qui
Mártyres fortes in
ſſióne cognóvimus,
l te in noſtra inter-
ſentiámus; Per.

ERÆ de Pſalterio,
'o de Sequenti, ut in
i Abbatum, xxx.
Deus, qui beátum.

ı ı ʙ x ı.

In Feſto
I BENEDICTI,
tis. *Semiduplex.*

Lectio ij.

lictus Núrſiæ in Sa-
.s claro génere or-
ictis quibus Romæ
átur liberálibus diſ-
ut totum ſe Chriſto
n altíſſima ſpelunca
qui Sublácus dícitur,
inium delítuit. Sed
mpente ex illis láte-
á ejus ſanctitátis,
mónachi ſe illi in-
os tradidérunt: qui
cùm reguláream ejus
iam ferre non poſ-
enénum ipſi miſcére
conſtituerunt. Ille pó-
culum oblátum crucis ſigno
confrégit, ac relicto mona-
ſtério, in ſolitúdinem ſe re-
cépit. Sed cùm multi ad eum
quotídie diſcípuli confluе-
rent, duódecim monaſtéria
ædificávit. Póſtea migrávit
ad Caſsínum, anno quin-
gentéſimo vigéſimo nono,
ubi ſimulácrum Apóllinis
commínuit, & aram evér-
tit: ibíque ſancti Joannis
Baptiſtæ, & ſancti Martíni
ſacella conſtruxit. Incolas
autem chriſtiánis præceptis
ímbuit. Scripſit Monachó-
rum régulam, quam ſanctus
Gregórius diſcretióne præ-
cípuam, ſermóne luculen-
tam appellat.

Lectio iij.

MUlta prophético ſpíritu ventúra prædixit. Aliquot ante ménſibus quàm è vita migráret, præmónuit diſcípulos quo die eſſet moritúrus: ac ſepulcrum in quo ſuum corpus condi vellet, ſex ante diébus quàm eò inferrétur, juſſit aperíri. Sextóque die deferri vóluit in oratórium, ubi Domínici córporis & ſánguinis perceptióne munítus, ſublátis in cœlum mánibus, orans, inter manus diſcipulórum ánimam efflávit, vigéſimo primo die Mártii, anno ſalútis quingentéſimo quadragéſimo tértio. Sancti viri oſſa unà cum relíquiis ſanctæ Scholáſticæ ſoróris ejus è Caſſinenſi monaſtério à ſancto Aigulfo mártyre in Gálliam advecta, atque in cœnó-

bium Floriacenſe, nunc ſancti Benedicti ad Ligerim, circa annum ſexcenteſimum quinquageſimum tertium tranſlata ſunt, undecima die Julii. *Oratio.*

DEus, qui beatum Abbatem Benedictum ſæculi turbis ſubductum ac vitiis, tuæ firmiter legi adhærére feciſti: quæſumus, ut ejus imitatióne in tua diſciplína perſeverantes, supernæ vocatiónis bravíum aſſequi mereámur; Per.

DIE XIII,
In Feſto
SANCTI SILÆ,
Gentium Apoſtoli.
Simplex.

Omnia de Communi Apoſtolorum. j. Oratio, Dómine Jeſu. *infra.*

Lectio iij.

SIlas cum Juda ab Apóſtolis electus eſt, qui ipſórum epiſtolam perferret Antiochíam, & referret de geſtis à Synodo Jeroſolymitána ſuper quæſtióne legálium. Quam epíſtolam cùm legiſſent fratres, gavíſi ſunt ſuper conſolatióne. Judas autem & Silas & ipſi cùm eſſent prophétæ, verbo plúrimo conſoláti ſunt eos & confirmavérunt. Inde Silas cum Apóſtolo Paulo perambulávit Syriam & Cilíciam. Philippis comprehenſi, virgis cæſi, multis plagis affecti, miſſi ſunt in cárcerem, ſtrictis ligno pédibus. Quibus orántibus Deum, aperta ſunt óſtia cárceris, & captivórum víncula ſoluta: quod ingenti miráculo factum eſt, ut cuſtos cárceris cum omni domo ſua baptizarétur. Cùm autem Silas unà cum Paulo plures álias regiónes peragraſſet, conſummáto prædicatiónis múnere, & pro Chriſti nómine multa perpeſſus, glorióſo fine quiévit.

Oratio.

DOmine Jeſu, qui beátum Silam, ut nomen tuum ferret coram Géntibus, Apóſtolis adjunxiſti: da nobis, ipſo intercedente, hanc fide & móribus ſequi doctrínam quam verbo prædicávit, & ópere complévit; Qui vivis, &c.

VESPERÆ Feriales, à Capitulo de Feſto ſequenti.

DIE XIV.
In Feſto
S. BONAVENTURÆ,
Albanenſis Epiſcopi
& Doctoris.
Semiduplex.

Omnia de Communi Doctorum. Orat. Deus, qui pópulo. xxviij. *Lectio ij.*

BOnaventúra Balneorégii in Etrúria natus, anno ætátis vigéſimo ſecundo in Ordinem fratrum Minórum aſcríbi vóluit: ubi Alexandro Alenſi magiſtro uſus, tantos progreſſus fecit, ut ſéptimo poſt anno libros Sententiárum Pariſiis públicè interpretátus ſit, & láuream doctorálem adeptus. Miniſter Generális ſeptimus poſt ſanctum Franciſcum electus, Ordinem in

acias Cuſtodiaſque di-
&, ſingulárem in Or-
adminiſtratióne pru-
m ac ſollicitúdinem
uit. Archiepiſcopátum
cenſem in Anglia ſibi
nente quarto oblátum
vit. Hunc Gregórius
us, Clementis ſucceſ-
honóres licèt fugien-
in Cardinálium collé-
, & in Epiſcopórum
em cooptávit, novo
propter exímias vir-
exemplo præfíciens
iæ Albanenſi, quæ
iſi antiquióribus Car-
bus committi ántea
t. *Lectio iij.*

Ac ille ampliſſimâ di-
gnitáte auctus, in pro-
unda cathólica fide, &
dis rebus difficíllimis,
iam in Concílio Lug-
nſi generáli, quod ſe-
um dícitur, præſtitit
m: pravas opiniónes
mè confutávit, ejuſ-
rudéntiâ, doctrínâ &
ónibus, ſubláto ſchíſ-
diſsídio, Míchael Pa-
gus Græcórum Impe-
, Orientaleſque natió-
Apoſtólicæ ſedis com-
iónem rediérunt. Mi-
it è vita in eódem
ſlio quinquaginta tres
s natus, anno Chriſti
ſimo ducentéſimo ſep-
ſimo quarto, décimâ
Júlii, & poſt óbitum
it miráculis. Multa
ſit, in quibus lectórem
ocendo ſfficit, ut in
nos ánimi receſſus pe-
netráre videátur. Eum Sixtus quartus in Sanctórum númerum rétulit.

Die XVII.

In Feſto
SANCTI SPERATI,
& Sociorum ejus, Martyrum.

Simplex.

Oratio, Exaudi nos. xvij.

Ex Actis Mártyrum Scillitanórum.

Apud Baronium, anno 202.

Lectio iij.

Carthágine præcepérunt Magiſtrátus aſtáre ſibi Sperátum & ſócios ejus, (qui Africánæ Eccléſiæ protomártyres eſſe creduntur.) Aſtántibus eis Saturnínus Proconſul, dixit: Poteſtis véniam à dóminis noſtris Imperatóribus Sevéro & Antoníno promeréri, ſi converſi fuéritis ad deos noſtros. Sperátus dixit: Dóminum verum & regem adorámus. Saturnínus dixit: Jura per Génium Regis noſtri. Sperátus dixit: Ego Imperatóris mundi génium néſcio, ſed cœleſti Deo meo ſérvio. Sequenti die Saturnínus dixit Sperato: Perſevéras ut Chriſtiánus ſis? Sperátus dixit: Etiam, perſevéro. Audientes omnes qui cum illo retenti fúerant, conſenſérunt confeſſióni illíus. Proconſul dedit in eos ſenténtiam per exceptórem, dicens ſic: Sperátum, Nárzalem, Citrínum, Vetúrium, Felícem, Acyllínum, Lætántium, Januáriam, Gene-

róſam, Veſtínam, Donátam & Secundam, Chriſtiános ſe eſſe confitentes, & Imperatóri honórem dare recuſantes, cápite truncári præcípimus. Hæc cùm eſſent ex tabella recitáta, Sperátus, & qui cum eo erant omnes, dixérunt: Deo grátias conférimus. His dictis, truncáta ſunt ſingulórum cápita menſe Júlio, die décimo ſéptimo. Beáti Sperati membra Lugdúnum ex Africa Cároli Magni témpore deláta, ſanctus Ado in Martyrológio teſtátur.

VESPERÆ Feriales, à Capitulo de Feſto ſequenti.

DIE XVIII.

In Feſto

SANCTI THOMÆ AQUINATIS,

Preſbyteri & Doctoris.

Semiduplex.

Omnia de Communi Doctorum. Oratio, Deus, qui Eccléſiam tuam. *infra.*

Lectio ij.

Thomas, Landulfo Cómite Aquináte, ac Theodórá Cómitis Theatíni fíliá natus, quintum annum agens, Caſſinátibus mónachis pietáte & lítteris imbuendus tráditur. Inde Neápolim ſtudiórum causâ miſſus, anno ætátis décimo octávo, ſancti Domínici Ordinem ingreſſus eſt. Quod cùm parentes indignè ferrent, Lutétiam Pariſiórum míttitur. Verùm in itínere juſſu fratrum per vim raptus, in caſtrum paternæ ditiónis deductus eſt. Ibi cùm à frátribus, tum à ſoróribus váriè exagitátus, quò ſanctum mutáret propóſitum, éarum álteri perſuáſit, ut, contemptis ſéculi pompis, ſacris ſe virgínibus adjúngeret. Mulíerem quoque impudícam, quæ ad labefactandam ejus caſtitátem introducta fúerat, titióne fugávit. E caſtro per feneſtram poſt biénnium ferè íntegrum emiſſus, Neápolim redúcitur: unde Romam, póſtea Paríſios à Joanne Teutoníco, Ordinis Generáli, ductus, tum Colóniam Agrippínam miſſus eſt, ut Alberto Magno doctóre uterétur. Paríſios revocátus, poſt prælectas Petri Lombardi Senténtias, gradum magiſtérii obtínuit. Summæ eruditióni acceſſit ſumma vitæ ſánctitas. Numquam ſe lectióni aut ſcriptióni dabat, niſi poſt oratiónem, ad quam in exponendis difficilióribus Scriptúræ locis, jejúnium adhibébat; dícere ſólitus, quidquid ſciret non tam ſe ſtúdio & labóre ſuo reperíſſe, quàm divínitus tráditum accepiſſe.

Lectio iij.

Nullum penè fuit ſcriptórum genus, in quo non eſſet diligentíſſimè verſátus: ac ne ex rerum ſubtiliórum inquiſitióne caritátis ardor tepéſceret, collatiónes Patrum aſsíduè pervolvébat. Scripta ejus, & multitúdine, & varietáte,

In rebus étiam intricatiſſimis perſpicuitáte ádeò excellunt, ut eam ob cauſam Doctóris Angélici nomen adeptus ſit. De ſacro-ſancto ſanctiſſimo Euchariſtiæ ſacramento multa piè non minùs quàm ſcitè conſcripſit, & præter cétera illud célebre Officium, quod juſſu Urbani quarti ordinávit. Delatum ſibi à Clemente quarto Archiepiſcopátum Neopolitánum conſtanter recuſávit. Miſſus à Gregório décimo ad Concílium Lugdunenſe, in itínere morbo correptus, divertit in monaſtérium Foſſanovenſe Ordinis Ciſtercienſis in diœcéſi Terracinenſi; & in ipſo ingreſſu mortem præſéntiens, ait: Hæc réquies mea in ſéculum ſéculi; hìc habitábo, quóniam elégi eam. Cum rogátus à frátribus, expóſuit Cántica Canticórum. Deficiéntibus víribus, exhibéri ſibi pétiit Eccléſiæ Sacramenta. Priuſquam autem Viáticum ſuſcíperet, profúſus in lácrymas ad præſéntiam Domínici Córporis, & aſſuétâ amóris Dei dulcédine liquefactus, hæc verba protuliſſe refertur: Ego de ſanctiſſimo Córpore Dómini noſtri Jeſu Chriſti, & áliis Sacraméntis multa lócui, multa ſcripſi in fide Jeſu Chriſti, & ſanctæ Románæ Eccléſiæ, cujus correctióni cuncta ſubjício. Recepto deinde Viático, & áliis Eccléſiæ Sacramentis, tértio die obdormívit in Dómino, anno ætátis quadragéſimo nono, Chriſti verò milléſimo ducentéſimo ſeptuagéſimo quarto. Clarus miráculis, à Joanne vigéſimo ſecundo Sanctis aſcriptus eſt, décimo quinto Calendas Auguſti, anno milléſimo trecentéſimo vigéſimo tértio.

Oratio.

Deus, qui Eccléſiam tuam beáti Thomæ Doctóris mirâ eruditióne claríficas, & ſanctâ operatióne fœcundas: da nobis, quæſumus, & quæ dócuit intellectu conſpícere, & quæ egit imitatióne complére; Per Dóminum noſtrum.

AD VESPERAS, fit commem. S. Arſenii, Anachoretæ, Ant. Reliquiſti. ℣. In umbra. xxxj. *Oratio*, Omnípotens. xxxv.

DIE XIX.

In Feſto

SANCTI ARSENII,

Diaconi & Anachoretæ.

Simplex.

Omnia de Communi Anachoretarum. Oratio, Omnípotens. xxxv.

Lectio iij.

ARſénius Eccléſiæ Románæ Diáconus, à Dámaſo ad Theodóſium Magnum miſſus eſt, ut Arcádii ſtúdiis præficerétur. In Imperatóris palátio ad annum ætátis quadragéſimum magno in prétio fuit. Sed dum de ſalúte ánxius, viam quâ ſalvarétur, ſibi péteret oſtendi,

hæc audíre verba ſibi viſus eſt : Arſéni, fuge hómines. Fugit ígitur in Scetim, Ægypti ſolitúdinem, ibíque orans íterum áudiit : Fuge, tace, quieſce. Hæc illi deinceps vivendi rátio per annos quinquaginta quinque. Ab homínibus remótus, non ſecum, ſed cum Deo & Angelis verſabátur, & prióris vitæ delícias arctióris vitæ auſteritáte, jejúniis & contínuis lácrymis expiábat. His ſe verbis ſemper interpellábat : Arſéni, ad quid veniſti? locútum me fuiſſe, inquiébat, ſæpè pœnítuit, tacuiſſe numquam. Sceti à Mazícis vaſtátá, primo Thohen contra Memphim ſe récépit, ubi per decem annos commorátus eſt. Inde Canópum venit, & íterum Thohen, ubi annum agens nonagéſimum quintum, lugendi ſe ſimul ac vivendi finem fecit. Cùm enim eum jam in extrémis flentem animadvertiſſent duo, quos habébat, diſcípuli : An tu, áiunt, pater, mortem formídas? Et ille : Verè, inquit, & valde formído ; neque umquam ex quo mónachum índui, hic à me abſceſſit timor. Plácidè pauló pòſt ánimam efflávit, & occultè, prout juſſerat, in monte ſepultus fuit.

AD VESPERAS, fit commem. ſanctæ Margaretæ, Virg. & Martyris, Ant. Infirma. ℣. Deus. xliij. *Orat.* Deus, qui inter cétera. xlvij.

DIE XX.

STÆ MARGARETÆ, Virginis & Martyris, *Commemoratio.*

Lectio iij.

MArgaréta, quæ & Marína dicta fuit à nonnullis, cultum in Occidente perantíquum probant véteres órdinis Románi Litániæ, in quibus inter ſanctas Vírgines & Mártyres nomen ejus invocátum légitur. Quâ tamen ætáte paſſa fúerit, pénitùs incertum eſt. Undécimo præcípuè ſǽculo per Gállias frequentári cœpit ejus memória ; nec deſunt Eccléſiæ quæ ſacris ejus acceptis relíquiis gloriantur : unde non parùm propagáta fuit erga ſanctam Mártyrem venerátio, quæ & paſſim in território Bleſenſi célebris habétur.

AD LAUDES, Ant. Factus eſt. ℣. Heréditas. *Oratio,* Deus, qui inter cétera. xlvij.

VESPERÆ Feriales, à Capitulo de Feſto ſequenti.

DIE XXI.

In Feſto SANCTI VICTORIS, Maſſilienſis Martyris.

Simplex.

Omnia de Communi unius Martyris. Oratio, Cóncede. *infra.*

Lectio iij.

VIctor miles, in perſecutióne Diocletiáni & Maximiáni cùm idólis ſacrificáre nollet, Præfectórum tribunálibus oblátus eſt;

e Chriſtum liberè con-
, quia vir nóbilis erat,
imiáni Imperatóris au-
iæ reſervátus eſt. Hic,
à tam blandítiis quàm
ribus adhíbitis, ut eum
crifícia pergrgéret, lo-
gátum, retortis bráchiis,
edes fune conſtrictum,
médiam civitátem trahi
ſpit. Tum ad tribunália
ectórum reductus, dum
álterum crudelitáte vſn-
nítitur, recedente Euty-
, qui primus aggreſſus
tyrem fúerat, Aſtérii juſ-
cujus tandem eſt pote-
tráditus, fúſtibus cru-
ſimè cæſus, deinde ſuſ-
ùs, & táureis cruciátus
Dénique cùm exhíbitam
ıram in qua ſacrificáret,
: excuſſiſſet, pedem ei
ſes abſcindi juſſit. Cùm
m in confeſſióne con-
permanéret, ſubjectus
æ piſtrináriæ, atque ita
rítus, martyrium con-
mávit. Paſſi ſunt cum eo
mílites, Alexander, Fe-
ıus & Longínus. Hi dum
noctu in cárcere cuſto-
ıt, inſólito fulgóre per-
, quem illuc ventitantes
eli emittébant, credidé-
in Chriſtum, & eádem
è in mari baptizáti ſunt;
enti verò die ante con-
matiónem beáti Márty-
gládio juguláti. Quorum
ora una cum beáti Vi-
is córpore in mare de-
ſa, líttori réddita ſunt,
Chriſtiánis ſepulta. Eo
loco Caſſiánus ſancti
Chryſóſtomi diſcípulus, duo
monaſtéria, unum viró-
rum, mulíerum álterum,
ſancti Victóris nómine con-
ſtruxit.

Oratio.

Contere, Dómine, ſáta-
nam ſub pédibus noſtris,
qui beáto Victóri Mártyri
tuo in confeſſióne tui nómi-
nis, cultum dæmoniórũ cal-
cáre tribuiſti; Per.

VESPERÆ de Sequenti.

DIE XXII.

In Feſto

SANCTÆ MARIÆ
MAGDALENES.

Duplex-majus,

[IN CATHEDRALI, *So-
lemne-minus.*]

IN I. VESPERIS.

*Pſalmi de Feria; & ſic in
toto Officio.*

Ant. JEſus iter faciébat per
4. E. civitátes & caſtella,
prædicans & evangelízans
regnum Dei; & Duódecim
cum illo. *Luc.* 8.

Ant. 2. D. Mulíeres, in-
ter quas erat María Magdá-
léne, cùm eſſet Jeſus in Ga-
liléa, ſequebantur eum.
Marc. 15.

Ant. 7. d. Erant curátæ
à ſpirítibus malignis & in-
firmitátibus; & miniſtrá-
bant ei de facultátibus ſuis.
Luc. 8.

Ant. 1. D. De María
Magdaléne Jeſus ejécerat
ſeptem dæmónia. *Marc.* 16.

Ant. 8. G. Ejiciébat ſpíri-
tus verbo, ut adimplerétur
quod dictum eſt: ipſe in-
firmitátes noſtras accépit,

& ægrotatiónes noſtras portávit. *Matth.* 8.

Capitulum. Tob. 11.

BEnedíco te, Dómine, Deus Iſrael, quia tu caſtigaſti me & tu ſalvaſti me.

℟. Egreſſus es in ſalútem pópuli tui, * Egreſſus es in ſalútem cum Chriſto tuo, Dómine: † Maledixiſti veniéntibus ut turbo, ad diſpergendum me. ℣. In hoc appáruit Fílius Dei, ut diſſolvat ópera diáboli. * Egreſſus es. Glória Patri. † Maledixiſti. *Habac.* 3. 1. *Joan.* 3.

Hymnus. S. V.

PRocul maligni cédite ſpíritus,
Nunc imperanti cédite Númini;
Feſſámque duris Magdalénam
Párcite nunc agitáre pœnis.

Chriſti jubentis númine térriti
Fugére ſeptem: mox ſibi réddita
Te, Chriſte, conſectátur unum,
Et mémori tibi mente ſervit.

Quin & cruentá de trabe péndulo
Chriſto litábat mille dolóribus:
Quàm vellet inſontis Magiſtri
Sola graves toleráre pœnas!

Miſcére fletus ſánguinis æmulos
Non ceſſat, aſtans ultima víctimæ:
Chriſtum [illegible], illi propendit:
Quàm [illegible] pectori [illegible] amaritudo!

Laus ſumma Patri, ſummáque Fílio:
Sit ſumma par laus quoque Flámini;
Afflante quo ſemper caleſcunt
Æthéreis pia corda flammis. Amen.

℣. Bénedic, ánima mea, Dómino, ℟. Qui ſanat omnes infirmitátes tuas. *Pſ.* 102.

Ad Magnificat. Ant. 6. C. Quod eſt hoc verbum, quia in poteſtáte & virtúte ímperat immundis ſpirítibus, & éxeunt? *Luc.* 4.

Oratio, ut infra ad Laudes.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum qui manifeſtat ſe diligéntibus eum, * Veníte, adorémus. *Joan.* 14. *Pſ.* 94. Veníte.

Hymnus. G. Ep. S.

PLagis Magiſtri ſáucia
Dum mœſta largos fúnderet
María fletus, ácrior
Revixit in pœnis amor.

Non turba, non vetat crucis
Mortiſque diræ ſcándalum,
Inter furentes quærere
Ligno peremptum mílites.

Quis tantus ignáram labor
Exercet? extinctam doles
In morte vitam: quid gemis,
Mors ipſa cùm victrix cadit?

En ille quem luges amans
Præſens reſumpto córpore,

Noctis amantem te redux
Primam ſalútat vócibus.
O ſi beátos tángere,
O ſi tenére fas pedes!
Sed hic perennis non datur
Guſtáre vitæ gáudia.
Impléta nunc Apóſtolam
Promiſſa te primam choro
Apoſtolórum grándia
Jubent referre núntia.
Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſæculum.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Sicut malus inter ligna ſylvárum, ſic diléctus meus inter filios. *Cant.* 2.

Ant. 3. a. Sub umbra illius quem deſideráveram ſedi, & fructus ejus dulcis gútturi meo. *Cant.* 2.

Ant. 4. d. Surge, Aquilo; & veni, Auſter: perfla hortum meum, & fluant arómata illíus. *Cant.* 4.

℣. Adhæſit ánima mea poſt te; ℟. Me ſuſcépit déxtera tua. *Pſ.* 62.

Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Fortis eſt ut mors diléctio: lámpades ejus, lámpades ignis atque flammárum; * Aquæ multæ non potuérunt extínguere caritátem. ℣. Stabant juxta crucem Jeſu mater ejus, & ſoror matris ejus María Cléophæ, & María Magdaléne. * Aquæ multæ non potuérunt extínguere caritátem. *Cant.* 8. *Joan.* 19.

Poſt ij. Lect. ℟. Aſpícient ad me: & plangent planctu, quaſi ſuper unigénitum, & * Dolébunt ſuper eum, ut in morte primogéniti. ℣. Jeſus clamans, expirávit: erant autem de longè aſpicientes María Magdaléne, & áliæ quæ cum eo aſcénderant Jeroſólymam. * Dolébunt. *Zach.* 12. *Marc.* 15.

Poſt iij. Lect. ℟. Accepto Joſeph córpore Jeſu, póſuit illud in monumento ſuo novo, & ábiit: * Erat ibi María Magdaléne, & áltera María, ſedentes contra ſepulcrum. ℣. Abjecérunt in terram cápita ſua vírgines Jeruſalem. * Erat. Glória Patri. * Erat. *Matth.* 27. *Thren.* 2.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 3. a. Num quem díligit ánima mea vidiſtis? quæſivi illum, & non invéni. *Cant.* 3.

Ant. 5. C. Fíliæ Jeruſalem, ſi invenéritis diléctum, nuntiáte ei quia amóre lángueo. *Cant.* 5.

Ant. 7. a. Quò declinávit diléctus tuus? & quærémus eum tecum. *Cant.* 5.

℣. Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte; ℟. Dum dícitur mihi: Ubi eſt Deus tuus? *Pſ.* 41.

Sermo ſancti Gregórii Papæ.
Homil. 25. *in Evang.*
Lectio iv.

María Magdaléne, poſtquam venit ad monumentum, ibíque corpus Domínicum non

invénit, ſublátum crédidit, atque diſcípulis nuntiivit. Qui venientes, vidérunt; atque ita eſſe ut mulier díxerat, crediděrunt. Et de eis prótinus ſcriptum eſt: Abiérunt ergo diſcípuli ad ſemetipſos. Ac deinde ſubjúngitur, María autem ſtabat ad monumentum foris, plorans. Quâ in re penſandum eſt hujus mulíeris mentem quanta vis amóris accénderat, quæ à monumento Dómini, étiam diſcípulis recedéntibus, non recedébat. Exquirébat quem non invénerat: flebat inquirendo, & amóris ſui igne ſuccenſa, ejus quem ſublátum crédidit, ardébat deſidério. Unde cóntigit ut eum tunc ſola vidéret, quæ remánſerat ut quæreret: quia nimírum virtus boni óperis, perſeverántia eſt; & voce veritátis dícitur: Qui perſeveráverit uſque in finem, hic ſalvus erit.

℟. Unâ ſábbati María Magdaléne * Venit manè, cùm adhuc ténebræ eſſent, ad monumentum, & vidit lápidem ſublátum à monumento. ℣. Bene conſurgit dilúculo, qui quærit bona: * Venit manè. *Joan.* 20. *Prov.* 11.

Lectio v.

SEd María, cùm fleret, inclinávit ſe, & proſpexit in monumentum. Certè jam monumentum vácuum víderat, jam ſublátum Dóminum nuntiáverat: quid eſt quòd ſe íterum inclínat, íterum vidére deſíderat? Sed amanti ſemel aſpexiſſe non ſufficit; quia vis amóris intentiónem multíplicat inquiſitiónis. Quæſívit ergo prius, & mínimè invénit: perſeverávit ut quæreret, unde & cóntigit ut inveníret: actúmque eſt ut deſidéria diláta creſcerent, & creſcéntia cáperent quod inveniſſent. Sancta enim deſidéria dilatióne creſcunt: ſi autem dilatióne defíciunt, deſidéria non fuérunt. Hoc amóre ar-ſit quiſquis ad veritátem pertíngere pótuit. Hinc Eccléſia in Cánticis Canticórum dicit: Vulneráta caritáte ego ſum. Hinc rurſus ait: Anima mea liquefacta eſt, ut dilectus locútus eſt.

℟. Cucurrit ad Petrum María Magdaléne, & ad álium diſcípulum quem amábat Jeſus, & dicit illis: Tulérunt Dóminum de monumento, * Et neſcímus ubi poſuérunt eum. ℣. Quæſívi quem díligit ánima mea; quæſívi illum, & non invéni: * Et. *Joan.* 20. *Cant.* 3.

Lectio vj.

MEns namque hóminis, Conditóris ſui ſpéciem non quærentis, malè dura eſt; quia in ſemetipſa rémanet frígida. At ſi ardére jam ex deſidério cœperit ad ſequendum quem díligit, liquefacta per ignem amóris currit. Fit deſidério ánxia: viléſcunt in ſéculo cuncta quæ placébant: nihil eſt quod extra Conditórem ſi-

beat; & quæ priùs delectábant ánimum, fiunt póſtmodùm vehementer oneróſa. Nihil ejus mœſtítiam conſolátur, quouſque adhuc qui deſiderátur, non aſpícitur. Mæret mens, lux ipſa faſtídio eſt. Iſta ítaque quæ ſic amat, ſe ad monumentum quod perſpéxerat, íterum inclínat.

℟. Exiit Petrus, & ille álius diſcípulus, & venérunt ad monumentum: María autem * Stabat ad monumentum foris, plorans. ℣. Donec propinquet, non conſolábitur; & non diſcédet donec Altíſſimus aſpíciat. * Stabat ad monumentum foris, plorans. Glória Patri. * Stabat ad monumentum foris, plorans. *Joan.* 20. *Eccli.* 35.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 3. c. Páululùm cùm pertranſiſſem eos, invéni quem díligit ánima mea. *Cant.* 3.

Ant. 6 F. Ego dilecto meo; & ad me convérſio ejus. *Cant.* 7.

Ant. 8. c. Anima mea liquefacta eſt, ut dilectus meus locutus eſt. *Cant.* 5.

℣. Defécit caro mea, & cor meum: ℟. Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum. *Pſ.* 72.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 20.

IN illo témpore; María ſtabat ad monumentum foris, plorans, Et réliqua.

Homília ſancti Ambróſii Epíſcopi.

Lib. de Virg. C. 4.

PLorat María, quia corpus non videt Chriſti; & periiſſe putat, quia ipſa non cernit. Ergo María foris: ſed non Petrus, non Joannes foris. Dénique illi currentes, intravérunt: & ídeo non ploravérunt, & gratulantes receſſérunt. Illa quæ non introívit, flevit, non crédidit, fraude ſublátum putávit: nec cùm Angelos cérneret, credendum arbitrabátur. Et ídeo dicunt ei Angeli: Múlier, quid ploras? quem quæris? hoc Angeli dicunt, & Dóminus póſtea iiſdem verbis repetívit, ut ſciátis quia Angelórum verba, mandáta ſunt Dómini.

℟. Dum fleret María, * Inclinávit ſe, & proſpexit in monumentum, & vidit duos Angelos in albis ſedentes, unum ad caput, & unum ad pedes, ubi póſitum fúerat corpus Jeſu. ℣. Præ ſollicitudine quiéſcere non pótuit. * Inclinávit ſe. *Joan.* 20. *Jerem.* 49.

Lectio viij.

QUid ploras? hoc eſt, tu tibi es cauſa plorandi; tu tibi autor es flendi, quæ es Chriſti incrédula. Ploras, quia non vides Chriſtum: crede, & vidébis. Adeſt Chriſtus, nec unquam iis à quibus quæritur, deeſt. Quid ploras? hoc eſt, non lácrymis opus eſt, ſed

ſide prompta & Deo digna. Noli cogitâre mortália, & non plorábis: noli cogitáre peritúra, & flendi cauſam habére non póteris. Cur inde ploras, unde álii gratulantur?

℟. Dicunt ei Angeli: Múlier, quid ploras? Dicit eis: * Quia tulérunt Dóminum meum, & néſcio ubi poſuérunt eum. ℣. Idcirco ego plorans, & óculus meus dedúcens aquas; * Quia tulérunt Dóminum meum. *Joan.* 20. *Thren.* 1.

Lectio ix.

TUlérunt, inquit, Dóminum de monumento, & néſcio ubi poſuérunt eum. Erras, múlier, quæ putas ab áliis Chriſtum de monumento eſſe ſublátum, & non poteſtáte própriâ reſuſcitátum. Sed nemo tulit Dei virtútem, nemo tulit Dei ſapiéntiam, nemo tulit venerábilem caſtitátem. Non tóllitur Chriſtus de monumento juſti, nec de ſuæ vírginis ſecréto, & piæ mentis arcáno: & ſi qui volunt tóllere, auferre non poſſunt.

℟. In ſimplicitáte cordis quærite Dóminum; * Quóniam invenítur ab his qui non tentant eum: appáret autem eis qui fidem habent in illum. ℣. Converſa eſt María retrorsùm, & vidit Jeſum ſtantem; * Quóniam. Glória. † Invenítur. *Sap.* 1. *Joan.* 20.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Exultábit cor meum in ſalutári tuo: ℟. Cantábo Dómino qui bona tríbuit mihi. *Pſ.* 12.

AD LAUDES.

Ant. VIdit Jeſum María, & non ſciébat quia Jeſus eſt; & dicit ei: Múlier, quid ploras? quem quæris? *Joan.* 20.
6. F.

Ant. 3. à. María exíſtimans quia hortulánus eſſet, dicit ei: Dómine, ſi tu ſuſtuliſti eum, dícito mihi ubi poſuiſti eum, & ego eum tollam. *Joan.* 20.

Ant. 5. a. Dicit ei Jeſus: María. Converſa illa, dicit ei: Rabbóni, quod dícitur, Magiſter. *Joan.* 20.

Ant. 8. *G.* Dicit ei Jeſus: Noli me tángere; nondum enim aſcendi ad Patrem meum. *Joan.* 20.

Ant. 7. c. Vade ad fratres meos, & dic eis: Aſcendo ad Patrem meum, & Patrem veſtrum; Deum meum, & Deum veſtrum. *Joan.* 20.

Capitulum. Prov. 8.

EGo diligentes me díligo: & qui mane vígilant ad me, invénient me.

Hymnus. S. V.

MAría ſacro ſaucia vúlnere,
Non jam dolendum quid Dóminum doles?
Semper renaſcens hic amóris
Unde tibi violentus ardor?
Quem quæris ipſo fúneris in ſinu,
Victo triumphat fúnere clárior.

Vivit: reſecto jam ſepulcro,
Ecce jacent revoluta ſaxa.
Myrrham quid affers, vanaque bálſama?
Hæc luce functis débita múnera:
Mox ille donandos Olympo
Non eget his redivívus artus.
Ingens amantem te dolor índicat;
Amans viciſſim ſe Deus óbtulit:
Agnoſce vocem tu Magiſtri
Nómine te próprio vocantis.
Tu prima teſtis, primaque núntia,
Velox in urbem prótinus ádvola,
Chriſtíque nutantes Miniſtros
Plena Deo propióre firma.
Laus ſumma Patri, ſummaque Fílio:
Sit ſumma puro laus quoque Flámini,
Afflante quo ſemper caleſcant
Æthéreis pia corde flammis. Amen.

℣. Anima mea exultábit in Dómino, ℟. Et delectábitur ſuper ſalutári ſuo. *Pſ.* 34.

Ad Benedictus. *Ant.* 4. *D.* Appáruit Jeſus primò Maríæ Magdalénæ. Illa vadens, nuntiávit his qui cum eo fúerant, lugéntibus & fléntibus. *Marc.* 16.

Oratio.

DEus, cujus unigénitus Fílius poſt Reſurrectiónem ſuam, primò Maríæ Magdalénæ appáruit: præſta, quæſumus, ut ejus interceſſióne eumdem in déxtera tua ſedentem vidére mereámur Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, &c.

AD PRIMAM.

Ant. 6. F. Vidit Jeſum.

AD TERTIAM.

Ant. 3. à. María.

Capitulum. Cant. 3.

SUrgam, & circuíbo civitátem: per vicos & platéas quæram quem díligit ánima mea.

℟. *br.* Deus, Deus meus, * ad te de luce vígilo. Deus. ℣ Sitívit in te * ánima mea: * Ad te Glória. Deus. *Pſ.* 62.

℣. Tibi dixit cor meum, Exquisívit te fácies mea: ℟. Fáciem tuam, Dómine, requíram. *Pſ.* 26.

[In Cathedrali *ad* ℟. *br. add.* allel. allel. *&* *ſic ad alias Horas.*]

AD SEXTAM.

Ant. 5. a. Dicit ei Jeſus.

Capitulum. Sap. 6.

SApiéntia fácilè vidétur ab his qui díligunt eam, & invenítur ab his qui quærunt illam. Præóccupat qui ſe concupiſcunt, ut illis ſe prior oſtendat.

℟. *br.* Exquisívi Dóminum, * Et exaudívit me. Exquisívi ℣. Et ex ómnibus tribulatiónibus meis * erípuit me, * Et. Glória. Exquisívi. *Pſ.* 33.

℣. Secundum multitudinem dolórum meórum in corde meo, ℟. Consolatiónes tuæ lætificavérunt ánimam meam. *Pſ.* 93.

AD NONAM.

Ant. 7. ç. Vade.

Capitulum. Tob. 12.

SAcramentum regis abſcóndere bonum eſt: ópera autem Dei reveláre & confitéri honorificum eſt.

℟. *br.* Confitébor tibi, Dómine, * In toto corde meo. Confitébor. ℣. Narrábo * ómnia mirabília tua, * In toto. Glória Patri. Confitébor. *Pſ.* 9.

℣. Ecce lábia mea non prohibébo: ℟. Dómine, tu ſciſti. *Pſ.* 39.

AD II. VESPERAS.

Ant. 1. *f.* REgreſſæ mulíeres à monumento, nuntiavérunt Undecim ómnia quæ víderant; erat autem María Magdaléne, & Joanna, & céteræ quæ cum eis erant. *Luc.* 24.

Ant. 3. a. Et ecce Jeſus occurrit illis, dicens: Avéte. Illæ autem acceſſérunt, & tenuérunt pedes ejus, & adoravérunt eum. *Matt.* 28.

Ant. 4. E. Ait illis Jeſus: Nolíte timére: ite, nuntiáte frátribus meis, ut eant in Galilæam; ibi me vidébunt. *Matth.* 28.

Ant. 5. C. Audiérunt Apóſtoli quòd víveret Dóminus, & viſus eſſet à María. *Marc.* 16.

Ant. 6. F. Venit María Magdaléne annúntians discípulis, Quia vidi Dóminum. *Joan.* 20.

Capitulum. Act. 10.

QUem occidérunt ſuſpendentes in ligno, hunc Deus ſuſcitávit tértiá die, & dedit eum manifeſtum fieri.

Hymnus, María ſacro. *ſuprà*, 476.

℣. Narrábo nomen tuum frátribus meis; ℟. In médio eccléſiæ laudábo te. *Pſ.* 21.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Erant Apóſtoli perſeverantes unanímiter in oratióne cum muliéribus; & repléti ſunt omnes Spíritu ſancto. *Act.* 1.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit commemoratio ſanctæ Birgittæ, Viduæ. Ant. Exultávit cor meum. ℣. Avérte óculos meos. ij. *Orat.* Deus, qui beátæ Birgittæ. 480. *& ſancti Apollinaris, Epiſcopi Ravennatis, & Martyris. Ant.* Ecce Deus. ℣. In Deo. vij. *Oratio*, Deus, qui hunc diem. *infra*, 480.

DIE XXIII.

In Feſto

SANCTÆ BIRGITTÆ, Viduæ.

Semiduplex.

[IN CATHEDRALI, *Duplex-minus.*]

Omnia de Communi ſanctarum Mulierum, additis quæ ſequuntur.

Lectio ij.

BIrgitta Suéciæ regum ſánguine creta, intus edocente Spíritu Dei, pietátem ab infántia cóluit. De-

ennis poſt audítam de paſſióne Dómini ſacram concíónem, ſequenti nocte ipſum in cruce recenti ſánguine perfúſum, & de eádem paſſióne ſecum loquentem per ſómnium vidit: quo ex témpore in frequenti ejuſdem meditatióne ſic afficiebátur, ut de ea ſine lácrymis cogitáre deinceps numquam poſſet. Ulfóni Neríciæ príncipi in matrimónium trádita, virum ipſum ad pietátis officia verbo & exemplo efficáciter adduxit. * In filiórum educatióne piíſſima fuit. Paupéribus, & máximè infirmis, domo ad id múneris ex maríti conſenſu dicátâ, inſerviébat, illórum ſólita pedes laváre & oſculári. Cùm autem unà cum viro redíret Compoſtellâ, ubi ſancti Jacóbi memóriam honoráverant, Ulfo Atrebáti gráviter decumbens, uxóris précibus convâluit. Eo deinceps Ciſtercienſi mónacho facto, & pauló pòſt defuncto, Birgitta arctiórem vitæ formam aggreſſa, corpus frígore, cilício, vigíliis, jejúniis domâre ſtúduit, ad omne opus bonum aliunde alacris & paráta. * Cœléſtibus donis etſi contínuis illuſtráta, ſic à ſuperiórum nutu pendébat, ut perfectam ejus obediéntiam ſatis mirári numquam poſſent. Nec minor fuit in morbis & in rebus adverſis ejus patiéntia. Monaſtérium Vaſtanenſe ſub régula Salvatóris inſtítuit, unde Birgittinórum Ordo propagátus eſt. Romam venit, afflante Deo, ubi plúrimos ad divínum amórem vehementer accendit. Inde Jeroſólymam pétiit, & íterum Romam. Quâ ex peregrinatióne cùm in febrim incidiſſet, cumuláta méritis migrávit in cœlum anno milléſimo trecentéſimo ſeptuagéſimo tértio, décimo Calendas Auguſti. Corpus ejus ad Vaſtanenſe monaſtérium pauló pòſt delátum eſt. Inde Staniſláus rex, dum in Suécia dégeret, maxillam extraxit, cujus pars ſub majóri Eccléſiæ Bleſenſis altári cóndita fuit.

Pro ſancto Apollinari,
Sermo S. Petri Chryſólogi.
Serm. 128.
Lectio iij.

BEátus Apollináris primo ſacerdótio ſolus hanc Eccléſiam Ravennátem vernáculo atque ínclyto martyrii honóre decorávit. Nec eum quiſquam Confeſſóris vocábulo, minórem credat eſſe quàm Mártyrem, quem Dei nutu quotidiánum & multíplicem reverſum cónſpicit ad agónem. Audi Paulum dicentem: Quotídie mórior. Semel mori parùm eſt eum qui poteſt Regi ſuo glorióſam ſæpè de hóſtibus referre victóriam. Non tam mors, quàm fides & devótio, mártyrem facit: & ſicut virtútis eſt, in ácie, in conflictu pro re amáta ſuccúmbere; ita perfectæ virtútis eſt

diu ágere, & conſummáre certámina. Injécit tela quæ pótuit, & ómnia armórum ſuórum génera cállidus exégit inimícus; nec tamen fortíſſimi ductóris movére mentem pótuit, aut temeráre conſtántiá. Feſtinábat Chriſtus ad Mártyrem; Martyr ſuum feſtinábat ad Regem. Sed ut propugnatórem ſuum ſibi Eccléſia ſancta retinéret, Chriſto vehementer occurrit; ut vincenti juſtítiæ reſerváret corónam; & ſibi, belli témpore, præliatóris ſui præſéntiam condonáret. Fundébat ſæpè Confeſſor ſánguinem ſuum; ſuiſque vulnéribus, fide mentis ſuæ teſtabátur autórem. Cœlum ſuſpíciens, carnem deſpiciébat & terram. Vicit tamen, ténuit, & à ſuo deſidério retardári Mártyrem ténera adhuc Eccléſiæ impetrávit infántia. Et quid plura, fratres? Egit, egit Eccléſia ſancta mater, ut nuſquam à ſuo ſepararétur Antíſtite. Ecce vivit, ecce ut bonus paſtor ſuo médius aſſiſtit in grege; nec umquam ſeparátur ſpíritu, qui córpore præceſſit ad tempus. Præceſſit, dico, hábitu: cæterùm ipsá inter nos córporis ſui habitatióne quieſcit. Extinctus eſt diábolus, perſecútor occúbuit: ecce regnat & vivit qui pro Rege ſuo deſiderávit occídi.

Oratio.

Deus, qui beátæ Birgittæ víduæ jugem & íntimum paſſiónis tuæ ſenſum inſpiráre dignátus es: fac nos illíus exemplo & précibus, ejuſdem paſſiónis memóriam ita recólere, ut fructus percípere mereámur; Qui vivis.

Ad Laudes, pro commem. ſancti Apollinaris, Ant. Bonum. ℣. Adjútor. xj.

Oratio.

Deus, qui hunc diem beáti Apollináris Sacerdótis tui martyrio conſecraſti: tribue nobis fámulis tuis, ut cujus venerandam celebrámus feſtivitátem, précibus ejus indulgéntiam conſequámur; Per.

¶ In Cathedrali ſit *Feſtum Duplex-minus de ſancta Birgitta.*

Omnia de Communi ſanctarum Mulierum Viduarum. Oratio, Deus, qui beátæ Birgittæ, *ſuprà. Commemoratio ſancti Apollinaris, ut ſuprà.*

IN I. NOCTURNO.

Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

*Lectiones de ſancta Birgitta, ut ſuprà, diviſionibus factis ad ** Aſteriſcos.*

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii, ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 13.

In illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis parábolam hanc: Símile eſt regnum cœlórum theſauro abſcóndito in agro, quem qui ínvenit homo, abſcondit, & præ gáudio illíus vadit,

lit universa quæ ha-
emit agrum illum.
ua.
lia sancti Gregórii
Papæ.
il. 11. In Evang.
Elórum regnum, fratres caríssimi, idcirco terrénis rebus dícitur, ut ex his imus novit, surgat ignita quæ non nostenus exemplo visise ad invisibília rá: per ea quæ usu dídiasi confricátus incaut per hoc quod scit dilígere discat & ita amáre. Ecce enim m regnum thesauro lito in agro compaquem qui invenit hoscondit, & præ gáuus vadit, & vendit à quæ habet, & emit illum.

Lectio viij.

i in re, hoc quoque tandum est, quòd inthesaurus abscóndiservétur; quia stúcœlestis desidérii à is spirítibus custodíre fficit, qui hoc ab huláudibus non absconpræsenti étenim vitâ i via sumus, quâ ad i pérgimus. Maligni spíritus iter nostrum, uidam latrúnculi, óbDeprædári ergo dequi thesaurum públiat in via. Hoc autem ion ut próximi ópera bona non vídeant, cùm scriptum sit: Vídeant ópera vestra bona, & gloríficent patrem vestrum qui in cœlis est; sed ut per hoc quod ágimus, laudes extérius non quærámus. Sic autem sit opus in público, quátenus inténtio máneat in occulto; ut & de bono ópere próximis præbeámus exemplum, & tamen per intentiónem, quâ Deo soli placére quærimus, semper optémus secrétum.

Pro sancto Apollinari, Lectio ix. ut suprà.

Quando transfertur, Lectio ix.

THesaurus autem cœleste est desidérium; ager verò in quo thesaurus abscónditur, disciplína stúdii cœlestis. Quem profectò agrum, vénditis ómnibus, cómparat qui voluptátibus carnis renúntians, cuncta sua terréna desidéria per disciplínæ cœlestis custódiam calcat: ut nihil jam quod caro blandítur, líbeat; nihil quod carnálem vitam trucídat, Spíritus perhorréscat. Rursum cœlesta regnum negotiatóri hómini símile dícitur, qui bonas margarítas quærit, sed unam pretiósam invenit; quam vidélicet inventam, ómnia vendens, emit: quia qui cœlestis vitæ dulcédinem, in quantum possibílitas admittit, perfectè cognóverit, ea quæ in terrénis amáverat, libenter cuncta derelinquit. In comparatióne ejus vilesc-

cunt ómnia, déſerit hábita, congregáta diſpergit, inardéſcit in cœléſtibus ánimus, nihil in terrénis libet, defórme conſpícitur quidquid de terrénæ rei placébat ſpécie, quia ſola pretióſæ margarítæ cláritas fulget in mente.)

AD LAUDES, fit commem. ſancti Apollinaris, ut ſuprà.]

DIE XXV.

In Feſto

SANCTI JACOBI, (*Zebed.*) Apoſtoli.

Duplex-majus.

Omnia de Communi Apoſtolorum, præter ea quæ hic habentur propria.

Pridie ad Magnif. *Ant.* Procédens Jeſus, vidit Jacóbum & Joannem fratrem ejus in navi, cum Zebedæo patre eórum, reficientes rétia ſua; & vocávit eos: illi autem, relictis rétibus & patre, ſecúti ſunt eum. *Matth.* 4.

Oratio, Omnípotens. 484.

Fit commem ſancti Chriſtophori, Martyris, Ant. Ecce Deus. ℣. In Deo. vij. *Oratio*, Adeſto. xj.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Jacóbus Zebedæi fílius, Joannis Apóſtoli frater, natióne Galilæus, vocátus à Chriſto cum fratre, relicto patre cum mercenáriis, & rétibus, ſecútus eſt Dóminum; qui impóſuit utríque nomen Boanerges, quod eſt Filii tonitrui. Is unus fuit ex tribus Apóſtolis quos Salvátor máximè diléxit, voluítque intereſſe miráculo, cùm Jairi Archiſynagógi fíliam à mórtuis excitávit. Eum étiam cùm Petro & Joanne aſſumpſit Chriſtus teſtem ſuæ Transfiguratiónis. Ambitióſæ illíus petitiónis occaſióne, quâ fratres ambo Dóminum rogábant, ut alter ad déxteram ejus, alter ad ſiniſtram in glória ſedéret, ſuam Chriſtus, eorúmque Paſſiónem prædixit his verbis: Cálicem quem ego bibo, bibétis; & baptiſmo quo ego baptízor, baptizabímini.

Lectio v.

Jacóbum quoque cum Petro & Joanne aſſumpſit Chriſtus, cùm éxiit in montem Olivéti, Patrem rogatúrus, ántequam à Judæis apprehenderétur; & poſt Reſurrectiónem appáruit eídem cum Petro, & áliquot áliis piſcántibus ad mare Tiberíadis. Quamvìs autem hos tres, Petrum, Jacóbum & Joannem Dóminus per tot ſigna céteris prætuliſſet, non tamen, inquit Clemens Alexandrínus, poſt Servatóris aſcenſum de primo honóris gradu inter ſe contendérunt; ſed Jacóbum, cognómine Juſtum, Hieroſolymórum Epíſcopum elegérunt. Duódecim verò tríbubus quæ erant in diſperſióne, Jacóbus Zebedæi prædicátor deſtinátus fuiſſe tráditur. Sed in-

b Hieroſólymis diſ-
Heródes, ut Ju-
gratum exhibéret,
in civitáte Evan-
Chriſti prædicantem,
Azymórum die, cá-
demnávit. Hunc in
ıte uſque ad mor-
manſiſſe refert Epi-
Ejus corpus Com-
n in Hiſpánia tranſ-
nagná veneratióne
conveniéntibus eò
is & voti cauſâ, ex
tárum orbe peregrí-
erùm memória ip-
ális hodiérno die,
nſlatiónis dies eſt,
ſia celebrátur; cùm
rca feſtum Páſchæ,
Apoſtolórum Hiero-
, profúſo ſánguine,
ıium Jeſu Chriſto.

o ſéptimo Hypoty-
n ſancti Clementis
yteri Alexandríni.
l. Eccl. Lib. 2. C. 9.
Lectio vj.
Jacóbum judício ob-
at, cùm illum vidiſ-
iſti fidem líberè con-
n, commótus viri
tiâ, ſe quoque Chri-
eſſe affirmávit. Am-
ır ſimul ad ſupplíciū
ınt. Cùmque inter
ı rogaſſet Jacóbum
, ut ſibi véniam da-
ıulíſper morátus Ja-
Pax tibi, inquit;
ne illum oſculátus eſt.
ul ambo cápite trun-
teriére.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 20.

IN illo témpore; Acceſſit ad Jeſum mater filiórum Zebedæi, cum fíliis ſuis, adórans & petens áliquid ab eo. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

33. *De Petitione Fil. Zeb.*

DUo ſunt quæ innuit Chriſtus, dicens, Neſcítis quid petátis: unum, quod de regno loquantur de quo ſermónem Chriſtus non inſtitúerat; non enim de terréno annuntiátum erat: álterum, quod dum ſedis prærogatívam & céteris clarióres vidéri contendunt, ádmodum intempeſtívè iſta quærant; tempus enim illud non coronárum aut præmiórum, ſed certáminum, luctárum, labórum, ſudórum, ſtadiórum atque præliórum fuit. Hoc ígitur ſibi vult illud quod ait, Neſcítis quid petátis, dum de his apud me verba fácitis, cùm necdum labóres ullos exantlavéritis, cùm incorrectus adhuc manéat orbis terrárum; nondum è carcéribus exiliiſtis, nondum ad ineunda luctámina vos exuiſtis; poteſtis bíbere cálicem quem ego bibitúrus ſum, & baptíſmo quo ego baptízor baptizári? cálicem hoc loco & baptíſmum, crucem ſuam & mortem appellans; cálicem quidem, quó-

niam cum voluptáte illam addíbat: baptíſmum autem, quia per illam orbem terrárum expurgábat; nec tantùm propter iſta, ſed & propter reſurrectiónis facilitátem; ut enim qui baptizátur, multá cum facilitáte aſcendit, ab aquárum natúrá nihil impedítus; ſic & ille cùm in mortem deſcendiſſet, multá cum facilitáte aſcendit: proptérea baptíſmum illam appellat.

Lectio viij.

QUod autem dicit, eſt hujúſmodi: Poteſtis occídi & mortem oppétere? horum enim nunc tempus eſt; fúnerum, periculórum, labórum. Verùm illi, Póſſumus, inquiunt: cùm nec intélligant quid affirment, ſed adducti ſpe impetrandi poſtuláta, promittant. At illis ait: Cálicem quidem meum bibétis, & baptíſmo quo ego baptízor baptizabímini; mortem ſic appellans: nam & Jacóbo gládio caput abſciſſum, & multóties mórtuus eſt Joannes. Sedére autem ad déxteram meam & ad ſiniſtram non eſt meum dare, ſed quibus parátum eſt. Quod hìc dicit, eſt ejúſmodi: Vos quidem moriémini, occidémini, & honórem martyrii obtinébitis; ſed ut ómnium primi ſitis, non eſt meum dare. Chriſtus ita locútus eſt, ut indicáret non ipſíus eſſe ſolíus dare; ſed eórum qui decertant, accípere: nam ſi ſolíus eſſet ipſíus, omnes hómines ſalvi fíerent, & ad agnitiónem veritátis veníρrent.

Pro ſancto Chriſtophoro,

Lectio ix.

CHriſtóphorus in Lycià ſub perſecutióne Décii martyrio coronátus, ex antíquo ferè totíus orbis veneratióne cólitur. Ante ſeptimum ſǽculum córporis ejus pars præcípua Toléti condita légitur in Breviário quod Mozarábicum dícitur, & ſancto Iſidóro Hiſpalenſi ſolet attríbui: unde & diſperſis per Hiſpánias relíquiis, Chriſtóphori memória propagáta fuit. Nec minóri honóre hábitum eſt per Gálliàs ſancti Mártyris nomen, ubi paſſim ſancta Oratória, vel étiam Eccléſiæ célebres ſub illíus invocatióne dedicátæ ſunt. Eſt in óppido Sodóbrio Bleſenſis Diœcéſeos non ignóbilis Paróchia, quæ ſancto Chriſtóphoro nuncupáta, jámdiu inter álias ejuſdem regiónis Baſilicas non ínfimum locum tenet.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. 2. Cálicem quem ego bibo, bibétis; & baptíſmo quo ego baptízor, baptizabímini. *Marc.* 10.

Oratio.

OMnípotens ſempitérne Deus, qui Apoſtolórum tuórum primítias beáti Jacóbi ſánguine conſecráſti: da Eccléſiæ tuæ, quǽſumus, & amáre quod crédidit, & prædicáre quod dócuit; Per.

vem. ſancti Chri-
ri. Bonum. ℣. Ad-
io, Adeſto. xj.
R*Æ de Communi*
n.
num, ℣. Pro pá-
nati ſunt tibi fí-
nſtítues eos prín-
r omnem terram.

ıificat. *Ant.* 4. *D.*
des rex manus, ut
uoſdam de Ecclé-
dit autem Jacó-
m Joannis gládio.

t ſuprà ad Laudes.
mem. ſancti Mar-
copi, *Ant.* Elégit.
. xix. *Oratio*, Da
æſumus, Dómine.

E XXVI.
In Feſto
MARCELLI,
enſis Epiſcopi.
emiduplex.
de Communi Ponti-
tio, Da nobis,
. *infra*,
ſancti Fortunáti,
i, de vita ſancti
lli.
Lectio ij.
ellus natus Paríſiis,
diócris paréntibus,
is celſus, in humi-
nverſatióne, in ca-
ertáte, in caſtitátis
in jejuniórum pin-
ita ſe totum cœleſti
liſciplínæ, ut ab ip-
ia matúrus accéde-
ſtaque venerandis
pene priùs Sacerdos

quàm Cléricus, jam dudum dignus qui ſuſcíperet dignitátem, Lector effectus eſt, deinde Subdiáconus. Qui cùm Subdiaconáli miniſtério fungerétur in die Epiphaniórum, háuriens aquam de flúvio Séquanâ, dum beáto Prudéntio Epíſcopo mánibus abluendis offerret, mutátis eleméntis, vini ſapor inventus eſt. Quo viſo, obſtupeſcens Póntifex, juſſit ex ipſo úrceo in cálicem ſacrum fundi, unde univerſus pópulus, Miſsâ celebrátâ, ad communiónem accépit, & ipſum vas, cùm ad plebis multitúdinem ſuffeciſſet, plenum permanſit, cujus vini myſtico benefício póſtea multi infirmi ſanáti ſunt.

Lectio iij.

PORrò autem cùm eſſet Pariſienſis Epíſcopus ordinátus, quam dignitátem ſibi reputábat magis óneris quàm honóris; tunc quidam de pópulo, dum vellet ad communiónem accédere, mánibus retro ligátis, non póterat ad altáre pertíngere; ſed cùm omnes tranſirent, quaſi meta cœpit ſtare. Quē conſpíciens Póntifex, intertogávit quid fécerit. Reſpondit ſe peccaſſe. Cujus confeſſiónem agnoſcens, dixit ei: Veni, accéde, & ultrà non pecces. Quâ juſſióne abſolútus, ad communiónem acceſſit. Quanta huic erat in ſanctæ Trinitátis æqualitáte fidúcia, cujus mens

ſic libera, per ſingula verba proferébat mirácula! His opéribus Marcellus intentus, converſatióne clarus, conſummatióne præcípuus, migrávit ad Chriſtum die Calendárum Novémbrium. Ejus corpus in Ædícula ſancti Clementis cónditum, tantâ effulſit miraculórum glóriâ, ut non pópulus modò Pariſienſis, ſed & è vicínis provínciis fidéles ad ejus opem implorandam eò frequentes convenírent.

Oratio.

DA nobis, quæſumus, Dómine, fámulis tuis inviolábilem fídei firmitátem, ut beáti Marcelli Pontíficis tui mérita venerantes, ejus intercessióne, regni cœleſtis gáudia conſequámur; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

DIE XXVIII.

In Feſto

SS. JOACHIM PATRIS, ET ANNÆ MATRIS B. Mariæ Virginis.

Duplex-minus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. 6. F. EGo Dóminus qui appárui Abraham, Iſaac & Jacob, in Deo omnipotente: recordátus ſum pacti mei. *Exod.* 6.

Ant. 8. G. Ego ero vobis in Deum: ut ſúſcitem juramentum, quod jurávi pátribus veſtris. *Jerem.* 11.

Ant. 3. a. Abraham patrem veſtrum unum vocávi, & benedixi ei, & multiplicávi eum. *Iſ.* 51.

Ant. 7. c. Reſpíciá vos, & créſcere fáciam: & firmábo pactum meum vobiſcum. *Levit.* 26.

Ant. 1. f. Germináre fáciam David germen juſtítiæ: multiplicábo ſemen David ſervi mei. *Jerem.* 33.

Capitulum. Iſ. 55.

INclináte aurem veſtram, & veníte ad me: audíte, & vivet ánima veſtra, & fériam vobiſcum pactum ſempiternum, miſericórdias David fidéles.

℟. Ecce dies véniunt, dicit Dóminus: & * Suſcitábo David germen juſtum; & regnábit rex, & † Fáciet judícium & juſtítiam in terra. ℣. Dabo vobis ſancta David fidélia: * Suſcitábo. Glória Patri. † Fáciet. *Jerem.* 23. *Act.* 13.

Hymnus.

REgále Davídis genus,
Et cónjugum par nóbile,
Mundo datúri Vírginem,
Matrem futúram Núminis:

Qui ſacra nectit víncula,
Vos jungit ínnocens amor;
Pioſque ſenſus ápprobans
Divínus aſpírat favor.

Virtúte ſolá dívites
Non vos opum fallax decus,
Sed corde fervens cáritas,
Et caſta commendat fides.

Qui natus es de Vírgine,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſǽcula.
Amen.

℣. Junxit

ivi in ſancto meo,
ſiéntiar: ℟.Semen
æternum manébit.

gníficat. Ant. 1. g.
ur virga de radíce
flos de radíce ejus
, & requieſcet ſuper
tus Dómini. Iſ. 11.
ut infra ad Laudes.
FICIUM NOCT.
Chriſtum factum ex
David ſecundùm
* Veníte, adoré-
n. 1.
94. Veníte.
ſſa mundo gáudia
perat humánum ge-
s;
cáti cónjuges,
Chriſtum præpa-
it.
Anna votis ádvo-
is,
arentem Núminis,
lélis præmium,
cœlo, cóncipit.
ida radix púllulans
enellum próferet,
s optáto dabit
ſalútis gérmine.
itus es de Vírgine,
i ſit glória
tre, cumque Spí-
u,
terna ſécula.
nen.
NOCTURNO.
1. D. Dóminus te-
eſt inter te & uxó-
hæc párticeps tua,
fœderis tui. Ma-

3. á. Fáciat Dómi-
: mulíerem quæ in-
rs Æſtivo. Bleſ.

gréditur domum tuam, ſi-
cut Rachel & Liam, quæ
ædificavérunt domum Iſ-
rael. Ruth 4.

Ant. 4. E. Fiat domus tua
ſicut domus Phares, ex ſémi-
ne quod tibi déderit Dómi-
nus ex hac puella. Ruth 4.

℣. Benedícti vos à Dómi-
no, ℟. Qui fecit cœlum &
terram. Pſ. 113.

*Lectiones de Scriptura oc-
currente.*

Poſt j. Lect. ℟. Tu, Dó-
mine Deus, elegiſti Abra-
ham, & inveniſti cor ejus
fidéle coram te, & percuſſi-
ſti cum eo fœdus, & impleſti
verba tua; * Quóniam juſtus
es. ℣. Ex fide ſunt filii
Abrahæ, benedicentur cum
fidéli Abraham; * Quó-
niam. 2. Eſdr. 9. Gal. 3.

Poſt ij. Lect. ℟. Quærite
Dóminum, & confirmámi-
ni; quærite fáciem ejus ſem-
per: * Mementóte mirabí-
lium ejus, ſemen Abraham
ſervi ejus. ℣. Fílii Dei eſtis
per fidem, ſemen Abrahæ
eſtis, ſecundùm promiſſió-
nem herédes: * Mementóte.
Pſ. 104. Gal. 3.

Poſt iij. Lect. ℟. Deus me-
mínerit teſtamenti ſui quod
locútus eſt ad Abraham, &
Iſaac, & Jacob, ſervórum
ſuórum fidéliũ, * Et † Exáu-
diat oratiónes veſtras. ℣. Vos
Dóminus multíplicet, &
abundáre fáciat caritátem
veſtram in ínvicem, * Et
exáudiat oratiónes veſtras.
Glória Patri. † Exáudiat.
2. Mach. 1. 1. Theſſ. 3.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 5. a. Erant ambo incedentes in ómnibus mandátis & juſtificatiónibus Dómini ſine queréla. *Luc.* 1.

Ant. 8. c. Exaudítæ ſunt preces ambórũ in conſpectu glóriæ ſummi Dei. *Tob.* 3.

Ant. 1. a. Dóminus amávit eos, elegitque ſemen eórum poſt eos. *Deut.* 10.

℣. Oculi Dómini ſuper juſtos, ℟. Et aures ejus in preces eórum. *Pſ.* 33.

Sermo ſancti Joannis Damaſcéni.

Orat. 1. *de Nat. Virginis Mariæ.*

Lectio iv.

Quóniam futúrum erat ut Dei Génitrix virgo ex Anna naſcerétur, natúra grátiæ germen antevértere non auſa eſt; ſed manſit fructûs expers, donec grátia fructum éderet. Naſci ſíquidem primogénitá oportébat, ex qua naſcitúrus eſſet omnis creatúræ primogénitus, in quo ómnia conſtant. O par beátum Jóachim & Anna! vobis omnis creatúra obſtricta eſt. Per vos enim donum ómnium donórum præſtantiſſimum Creatóri óbtulit, nempe caſtam matrem, quæ ſola Creatóre digna erat.

℟. Ex toto corde ſuo * Orábant Deum ut viſitáret pópulum ſuum Iſrael. ℣. Expectábant redemptiónem Iſrael: * Orábant Deum ut viſitáret pópulum ſuum Iſrael. *Judith* 4. *Luc.* 2.

Lectio v.

Exſulta, Jóachim, quóniam ex fília tua Puer natus eſt nobis, & Fílius datus eſt nobis, & vocábitur nomen ejus, magni conſilii Angelus, hoc eſt, ſalútis univerſi mundi, Angelus, Deus, Fortis. Neſtórius erubeſcat, & ori manum impónat. Puer iſte Deus eſt; qui ergo putérperam Dei genitrícem negabit? Si quis ſanctam Vírginem Dei genitrícem non confitétur, aliénus eſt à Deitáte. Non meum hoc dictum eſt, etſi meus eſt ſermo: hanc enim diviniſſimam hereditátem à Theólogo Patre Gregório accépi. O beátum par Jóachim & Anna, immaculatiſſimum prorſus! Ex fructu ventris veſtri cognoſcímini, velut alicúbi Dóminus ait: Ex frúctibus eórum cognoſcétis eos. Uti Deo gratum erat, atque ei dignum quæ ex vobis orta eſt, vitæ veſtræ ratiónes inſtituiſtis. Caſtâ enim & ſanctâ converſatióne veſtrâ virginitátis monſle protuliſtis.

℟. Tulit uxórem, & dedit illi Dóminus ut concíperet & páreret; dixeruntque mulíeres: Benedictus Dóminus qui * Non eſt paſſus ut defíceret famíliæ tuæ nomen in Iſrael. ℣. Deus Iſrael ad faciendam miſericórdiam cum pátribus noſtris, & memorári teſtamenti ſui ſancti, * Non eſt paſſus ut defíceret famíliæ tuæ nomen in Iſrael. *Ruth* 4. *Luc.* 1.

Lectio vj.

O Caſtíſſimum rationálium túrturum par Jóachim & Anna! vos caſtitátem, quam natúræ lex præſcribit conſervantes, ea quæ natúram ſúperant, divínitùs eſtis conſecúti: mundo quippe Dei matrem viri néſciam peperiſtis. Vos piè & ſanctè in humána natúra vitam agentes, fíliam Angelis ſuperiórem, nuncque Angelórum dóminam edidiſtis. O ſpecioſíſſima dulciſſimaque puella! O lílium inter ſpinas, ex generoſíſſimâ & máximè nobilíſſimâ, ac máximè régiâ radíce Davídicâ progénitum! O roſa quæ ex ſpinis, Judæis ſcílicet, orta es, divinóque odóre cuncta perfudiſti! O fília Adámi, & Dei mater! Beátæ ulnæ, quæ te geſtavérunt: lábia item, quibus caſtis óſculis tuis frui conceſſum eſt!

℟. Cùm eſſent juſti, * Erudiérunt fíliam ſuam ſecundùm legem Móyſi. ℣. Coæquálem nobíſcum ſortíti fidem, in juſtítia Dei noſtri & Salvatóris, * Erudiérunt, Glória Patri. * Erudiérunt. *Dan.* 13. 2. *Petr.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 5. c. In ſémita judiciórum tuórum, Dómine, ſuſtinúimus te; nomen tuũ, & memoriále tuum in deſidério ánimæ. *Iſ.* 26.

Ant. 7. *d.* Nunc, Dómine Deus Iſrael, firmentur verba tua quæ locútus es ſervo tuo David. 3. *Reg.* 8.

Ant. 6. F. Dabis veritátem Jacob, misericórdiam Abraham, quæ juraſti pátribus noſtris à diébus antíquis. *Mich.* 7.

℣. Fiat miſericórdia tua, Dñe, ſuper nos, ℟. Quemádmodum ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 3.

IN illo témpore; Jeſus erat incípiens quaſi annórum triginta, ut putabátur, fílius Joſeph, qui fuit Heli. Et réliqua.

Homília ſancti Irenæi Epíſcopi & Mártyris.

Lib. 3. *adv. hæreſ. C.* 33.

LUcas genealógiâ, quæ eſt à generatióne Dómini noſtri uſque ad Adam, ſeptuaginta duas generatiónes habére oſtendit: finem conjungens inítio, & ſigníficans quóniam ipſe eſt qui omnes gentes exinde ab Adam diſperſas, & univerſas linguas, & generatiónes hóminum cum ipſo Adam in ſemetipſo recapitulátus eſt. Unde & à Paulo typus futúri dictus eſt ipſe Adam.

℟. Qui ſanctíficat, & qui ſanctificantur ex uno omnes; propter quam cauſam non confúnditur fratres eos vocáre: * Nuſquam enim Angelos, ſed ſemen Abrahæ apprehendit. ℣. Quid eſt, homo, quòd memor es ejus? aut fílius hóminis, quóniam vífitas eum? minuiſti eum paulò minùs ab Angelis:

* Nuſquam enim Angelos, ſed ſemen Abrahæ apprehendit. *Hebr.* 2. *Pſ.* 8.

Lectio viij.

PRophéta dicit: Pro pátribus tuis nati ſunt tibi fílii. Primogénitus enim mortuórum natus Dñus in ſinum ſuum recípiens priſtinos patres, regenerávit eos in vitam Dei, ipſe inítium viventium factus, quóniam Adam inítium moriéntium factus eſt. Propter hoc & Lucas inítium generatiónis à Dómino inchoans in Adam rétulit, ſigníficans quóniam non illi hunc, ſed hic illos in Evangélium vitæ regenerávit. Sic autem & Evæ inobediéntiæ nodus ſolutiónem accépit per obediéntiam Maríæ; quod enim alligávit virgo Eva per incredulitátem, hoc virgo María ſolvit per fidem.

℟. Miſericórdia Dómini ab æterno & uſque in ætérnum ſuper timentes eum; * Et juſtítia illíus in fílios filiórum, his qui ſervant teſtamentum ejus. ℣. Miſericórdia Dómini à progénie in progénies timéntibus eum, * Et juſtítia illíus. *Pſ.* 102. *Luc.* 1.

Lectio ix.

NEceſſe ergo fuit Dóminum ad pérditá ovem venientem, & tantæ diſpoſitiónis recapitulatiónem facientem, & ſuum plaſma requirentem, illum ipſum hóminem ſalváre qui factus fúerat ſecundùm imáginem, aut ſimilitúdinem ejus, id eſt, Adam, adimplentem témpora ejus condemnatiónis, quæ facta fúerat propter inobediéntiam, quæ Pater póſuit in ſua poteſtáte; quóniam & omnis diſpoſítio ſalútis, quæ circa hóminem fuit, ſecundùm plácitum fiebat Patris, uti non vinceré tur Deus, neque infirmarétur ars ejus. Si enim qui factus fúerat à Deo homo, ut víveret, hic amittens vitam, læſus à ſerpente qui depraváverat eum, jam non reverterétur ad vitam, ſed in totum projectus eſſet morti, victus eſſet Deus, & ſuperaſſet ſerpentis nequítia voluntátem Dei: ſed quóniam Deus invictus & magnánimus eſt, magnánimum quidem ſe exhíbuit ad correctiónem hóminis, & probatiónem ómnium. Per ſecundum autem hóminem, alligávit fortem, dirípuit vaſa ejus, & evacuávit mortem, vivíficans eum hóminem qui fúerat mortificátus.

℟. Deus Iſrael juſjurandum jurávit ad Abraham patrem noſtrum, datúrum ſe nobis, ut ſine timóre ſerviámus illi * In ſanctitáte & juſtítia coram ipſo, † Omnibus diébus noſtris. ℣. Fílii ſanctórum ſumus, & vitam illam expectámus, quam Deus datúrus eſt his qui fidem ſuam numquam mutant ab eo, * In. Glória. † Omnibus. *Luc.* 1. *Tob.* 2.

Te Deum.

cerd. Qui timétis Dó- laudáte eum : ℟. Uni- ſemen Jacob, glori- rum. *Pſ.* 21.

D LAUDES.

Audémus glorióſos parentes in genera- ſua, quorum pietátes fuérunt. *Eccli.* 44.

. 2. D. Semen bene- m Dómini eſt, & ne- órum cum eis. *Iſ.* 65.

4. A. Dívites vir- óriam adepti ſunt, & bus ſuis habentur in is. *Eccli.* 44.

6. C. Qui de illis na- , reliquérunt nomen di laudes eórum. 44.

8. G. Cum ſémine pérmanent bona : ſe- rum & glória eórum elinquétur. *Eccli.* 44.

tulum. Rom. 9.

omnes qui ex Iſrael nt, ii ſunt Iſraelítæ : qui ſemen ſunt Abra- nes fílii : ſed in Iſaac ur tibi ſemen : id eſt, i fílii carnis, hi fílii d qui fílii ſunt pro- is, æſtimantur in ſé-

nus, Regále. 486.

óminus fáciens mi- iam chriſto ſuo Da- Et ſémini ejus uſ- ſæculum. *Pſ.* 17.

enedíctus. *Ant.* 1. *D.* tus Dóminus Deus quia erexit cornu ſa- bis, in domo David i. *Luc.* 1.

Oratio.

DEus, qui per ómnium ora fidélium beátos Jóachim & Annam Vírginis Maríæ parentes celebrári concédis : fac nos in ambórum ſolémniis, promiſſam in Chriſto ſalútem, eórum précibus adipiſci ; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Laudémus.

In ℟. *br.* ℣. Qui natus es.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Semen.

Capitulum. Act. 3.

VOs eſtis fílii prophetárum, & teſtamenti quod diſpóſuit Deus ad patres noſtros, dicens ad Abraham : Et in ſémine tuo benedicentur omnes famíliæ terræ.

℟. *br.* Beáta gens * Cujus eſt Dóminus Deus ejus. Beáta gens. ℣. Pópulus quem elégit * in hereditátem ſibi, * Cujus. Glória Patri. Beáta. *Pſ.* 32.

℣. Firmamentum eſt Dóminus timéntibus eum, ℟. Et teſtamentum ipſíus ut maniſeſtétur illis. *Pſ.* 24.

AD SEXTAM.

Ant. 4. A. Dívites virtúte.

Capitulum. Eccli. 10.

SEmen hóminum honorábitur hoc, quod timet Deum : ſemen autem hoc exhonorábitur, quod prætérit mandáta Dómini.

℟. *br.* Cuſtodiébant * Teſtimónia ejus. Cuſtodiébant. ℣. Et præceptum quod dedit illis, * Teſtimónia ejus. Glória. Cuſtodiébant. *Pſ.* 98.

℣. In nómine tuo exultábunt totâ die; ℟. Quóniam glória virtútis eórum tu es. *Pſ.* 88.

AD NONAM.

Ant. 8. G. Cum ſémine.

Capitulum. Prov. 17.

CORóna ſenum filii filiórum; & glória filiórum patres eórum.

℟. *br.* Hæc eſt generátio * Quæréntium Dóminum. Hæc eſt generátio. ℣. Quæréntium * fáciem Dei Jacob, * Quæréntium. Glória Patri. Hæc eſt generátio. *Pſ.* 23.

℣. Plantáti in domo Dómini, ℟. In átriis domûs Dei noſtri florébunt. *Pſ.* 91.

AD II. VESPERAS.

Ant. 5. a. EXcelſus jurejurando dedit Abrahæ glóriam in gente ſua, & ut ſtellas exaltáre ſemen ejus. *Eccli.* 44.

Ant. 1. D. In Iſaac eódem modo fecit: benedictiónem ómnium géntium dedit illi, & teſtamentum confirmávit ſuper caput Jacob. *Eccli.* 44.

Ant. 4. d. Quæ ad patres repromíſſio facta eſt, hanc Deus adimplévit fíliis. *Act.* 13.

Ant. 8. c. Státuit teſtamentum David regi filio Jeſſe de tribu Juda: heréditas ipſi & ſémini ejus. *Eccli.* 45.

Ant. 6. F. Hujus Deus ex ſémine ſecundùm promiſſiónem eduxit Iſrael ſalvatórem Jeſum. *Act.* 13.

Capitulum. Rom. 9.

SUnt Iſraelítæ, quorum adóptio eſt filiórum, & glória, & teſtamentum, & legiſlátio, & obſéquium, & promiſſa; quorum patres, & ex quibus eſt Chriſtus ſecundùm carnem, qui eſt ſuper ómnia Deus benedíctus in ſǽcula. Amen.

Hymnus, Promiſſa. 487.

℣. Recordátus eſt Dóminus miſericórdiæ ſuæ, ℟. Et veritátis ſuæ dómui Iſrael. *Pſ.* 97.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. a. Suſcépit Deus Iſrael púerum ſuum, recordátus miſericórdiæ ſuæ, ſicut locútus eſt ad patres noſtros, Abraham, & ſémini ejus in ſǽcula. *Luc.* 1.

Oratio, *ut ſuprà ad Laudes.*

Fit commem. ſancti Lupi, Epiſc. Ant. Elégit. ℣. Beátus. *ut in Communi*, xix. *Oratio*, Dírige. xxij.

DIE XXIX.

In Feſto

SANCTI LUPI,

Epiſcopi. *Semiduplex.*

Omnia de Communi Pontificum. Oratio, Dírige. xxij.

Lectio ij.

LUpus Tulli Leucórum nóbili famíliâ natus, uxórem duxit Pœmenſolam, ſancti Hilárii Arelatenſis ſorórem. Qui cùm ſéptimo conjúgii anno, réliquum vitæ in continéntia dégere decreviſſent, Lupus ad beátum Honorátum Lirinénſem Abbátem ſe contulit: unde poſt annum cùm

Matiſcónem veniſſet, ut quod ſibi de facultátibus ſupérerat, paupéribus erogáret; improvíſò ad Trecenſem Epiſcopátum raptus eſt. Biénnio poſt electus eſt à Synodo Gallicána, qui cum ſancto Germáno Autiſſiodorenſi in Británniam majórem ad expugnandam Pelagiánam hæreſim proficiſcerétur. Unde Trecas reverſus, Hunnis in Gálliam effúſis, ſuis précibus urbem ab iis ſervávit incólumem, ipſumque Attilam eórum ducem in ſui veneratiónem convertit.

Lectio iij.

ANnis círciter viginti, tábulâ pro lecto uſus eſt, cilício pro interióre túnica; in oratióne alternis nóctibus pérvigil: in jejúniis aſsíduus, ſolo pane hordeáceo ſábbato víctitans: cenſus ſuos alendis paupéribus, captiviſque redimendis impéndere ſólitus. Diſcípulos hábuit ſanctos Epíſcopos Polychróniū Virdunenſem, Sevérum Trevirenſem, & Alpínum Catalaunenſem: ipſe, ob exímias virtútes, Pontíficum Gallicanórum dictus fácilè princeps. Cùm autem annis quinquaginta duóbus ſacerdótio functus fuiſſet, clarus miráculis ábiit ad Dóminum.

VESPERÆ à Capitulo de Feſto Sequenti, ut in Communi Pontificum. Oratio, Da Eccléſiæ. xxij.

Fit commem. ſancti Lupi, Ant. Sacerdótes. ℣. Salvum. xxiv. *Oratio*, Dírige. xxij.

DIE XXX.

In Feſto

SANCTI GERMANI,

Autiſſiodorenſis Epiſcopi.

Semiduplex.

Omnia de Communi Pontificum. Oratio, Da Eccléſiæ. xxij.

Lectio ij.

GErmánus, nóbili génere Autiſſiodóri natus, poſt auditória Gallicána, Romæ juris períriam adeptus, cauſas egit; ibíque uxórem duxit. Províncíæ ſuæ viſitátor conſtitútus, in Gálliam rédiit; ubi venatióni nímiùm déditus, ab Amatóre Autiſſiodorenſi Epíſcopo reprehenſus eſt, quòd ferárū quas venando céperat, trunca cápita ex ritu gentílium, de árbore quæ in médio civitátis erat, non ſine fidélium offenſióne ſuſpénderet. Sed ubi Germánum ſibi ſucceſſórem futúrum divínitus cómperit Amátor, Auguſtodúnum ſe cóntulit, ut Germáni in Clerum aſciſcendi poteſtátem à Júlio Præfecto impetráret. Quod ut obtínuit, Germánum, reſciſſo capillítio, clericáli veſte índuit. Creátus Epíſcopus, ſúbitò mutátur in virum álterum: exinde namque cœpit ſéculi pompam aſpernári, uxórem habére pro ſoróre, vitam áſperam dúcere, cilício carnem domáre, vilem indúere hábitum, ſua paupéribus erogáre, ómnibus ſine per-

ſonárum acceptióne hoſpítium præbére, oratiónem vix umquam intermíttere. Cùm autem Pelagiána hæreſis in Británnia majóre graſſarétur, ad eam extirpandam Gálliæ Epíſcopi, rogántibus Británnis, miſérunt Germánum cum Lupo Trecenſi, qui ínſulam purgárunt ab erróre. Cláruit ibi Germánus miráculis; & Británnis, quos Sáxonum Pictorumque juncti premébant exércitus, præ céteris inſignem procurávit victóriam, non armórum vi, ſed clericórum & mílitum précibus, & clamóre quo divínitus hoſtes extérriti, in fugam acti ſunt.

Lectio iij.

In Gálliam redux, cùm accepiſſet civitátem ſuam tribútis aliíſque calamitátibus ádmodum premi, Arelátem ſe cóntulit ad Auxiliárem Gálliæ Præfectum, qui Germáni précibus pro plebe vexáta ultro ánnuit. In Británniam íterum ut opus quod cœperat absólveret, adjuncto ſibi cómite Sevéro Trevirenſi, remeávit. Tum per Aremóricos reverſus, Alanórum exércitum ad puniendos rebelles ab Aétio Præfecto miſſum avocávit. Dénique Ravennam profectus, ut à Valentiniáno Imperatóre iis véniam péteret, & ab ipſo, ejuſque matre Placídiâ honoríficè exceptus, ibi paucis poſt diébus ex hac vita deceſſit, anno quadringenteſimo quadragéſimo octávo. Corpus ejus póſtea honorífico comitátu Autiſſiodórum delátum eſt. Paríſiis verò ubi ſanctam Genovéfam Deo ſacrávit, jam ſub prima regum Francórum ſtirpe célebris eſt nómine ſancti Germáni Antiſſiodorenſis Baſílica, in qua ſanctus Landeríſcus ſub Clodovæo junióre ſepultus eſt.

VESPERÆ à Capitulo de Sequenti, ut in Communi Juſtorum. Oratio, Deus, qui in Eccléſiæ tuæ. xlj.

Fit commem. ſancti Germani, Ant. Sacerdótes. ℣. Salvum. xxiv. *Oratio*, Da Eccléſiæ. xxij.

DIE XXXI.

In Feſto

SANCTI IGNATII, Preſbyteri.

Semiduplex.

Omnia de Communi Juſtorum. Oratio, Deus, qui in Eccléſiæ tuæ. xlj.

Lectio ij.

Ignátius in diœcéſi Pompelonenſi nobílibus paréntibus natus eſt. Adoleſcens à milítia ſeculári ex lectióne piórum librórum ad Deum converſus, factâ in monte Serráto ómnium delictórum exomologéſi, apud Minoriſſam inter egénos, quibus viliſſima étiam obſéquia exhibébat, vitam áſperam egit. Hinc Romam, dein Jeroſólymam ſe cóntulit; perluſtratiſque ſacris locis, in Hiſpániam reverſus, tricéſimum jam agens annum,

Grammáticis, Philoſóphicis, atque Theológicis óperam dedit. Paríſios ádiens, ſtúdia illa repétiit, eleemóſynis ínterim víctitans, non intermiſſis caritátis & pœniténtiæ opéribus. Ibi ſócios ſibi adjunxit, Pariſienſis Académiæ grádibus inſignes, qui in inferióri Eccléſia Montis-Mártyrum, ſeſe omnes in próximi auxílium devovérunt: & hæc fuére Societátis Jeſu incunábula; quam póſtea, áddito ad tria religiónis vota de Miſſiónibus quarto, Ignátius inſtítuit; & à Paulo tértio confirmátam, in Præpóſitum generálem electus, ſumma cum prudéntia rexit.

Lectio iij.

PRæcípua illi cura erat, ut rudes & púeri doctrínam chriſtiánam perdíſcerent, carcéribus incluſi levarentur, Sacramentórum uſus & frequéntior eſſet & ſánctior. Non eum ab opéribus caritátis difficultátes, non contuméliæ aut irriſiónes deterrébant. Sed lucrandis Deo ánimis indefeſſus inſtábat, audítus aliquando dícere, malle ſe beatitúdinis incertum vívere, & ínterim Deo inſervíre & proximórum ſaluti, quàm certum ejuſdem glóriæ ſtatim mori. In dæmones mirum exércuit impérium, ejuſque vultum cœleſti luce radiantem ſanctus Philippus Nérius aliíque conſpexére. Ad Deum ómnia referébat; his verbis, Ad majórem Dei glóriam, velut ſymbolo uti ſólitus. Romæ obdormívit in Dómino; eumque Gregórius décimus-quintus Sanctis aſcripſit.

VESPERÆ de Sequenti.

FESTA AUGUSTI.

DIE I.

In Feſto

SANCTI PETRI,

Apoſtoli, ad Vincula.

Duplex-minus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. 7. c. DAbo te pópulo huic in murum æreum, & bellábunt advérsum te, & non prævalébunt. *Jerem.* 15.

Ant. 4. *D.* Ne tímeas, ſerve meus, neque páveas; quia ecce ego ſalvábo te. *Jerem.* 30.

Ant. 1. g. Liberábo te; éruens liberábo te, & gládio non cades. *Jerem.* 39.

Ant. 2. D. In die illa cónteram jugum de collo tuo, & víncula dirumpam. *Jerem.* 30.

Ant. 8. *G.* Ego ante te ibo, & glorióſos terræ hu-

miliábo, portas æreas cónteram, & vectes férreos confringam. *Iſ.* 45.

Capitulum. Jerem. 1.

EGo dedi te hódie in civitátem munítam, & in columnam férream, & in murum æreum ſuper omnem terram, régibus Juda, princípibus ejus, & ſacerdótibus, & pópulo terræ; & bellábunt adversùm te, & non prævalébunt, quia ego tecum ſum, ait Dóminus, ut líberem te.

℟. Eris quaſi os meum, dicit Dóminus: convertentur ipſi ad te, & tu nón convertéris ad eos: * Ego verò tecum ſum, ut ſalvem te, & éruam te. ℣. Dixit Jeſus Petro: Cùm eſſes júnior, cingébas te, & ambulábas ubi volébas; cùm autem ſenúeris, álius te cinget: * Ego. Glória Patri. * Ego verò tecum ſum. *Jerem.* 15. *Joan.* 21.

Hymnus. S. V.

QUi Chriſtiáno gloriantur nómine,
Ahéna fruſtrà vincla captívos tenent;
Fruſtrà ſatelles ſervat inſomnis fores:
Inter caténas mente ſtant libérrimâ.

Ornant revinctos invidendæ cómpedes;
Nec ponderóſæ, quas amor leves facit:
Non denſa tetri cárceris nox óbſidet,
Æterna ſummo quos manet cœlo dies.

Dulces caténæ! quæ reum non árguunt,
Sed Chriſti amantem quæ probant Apóſtolum:
Regum corónis, áureis monílibus,
Vos ſacra, pluris æſtimámus, víncula.

Patri ſuprémo ſit ſupréma glória;
Tibique laudes totus orbis cóncinat,
Æterne Fili, ſplendor æterni Patris:
Compar ſit almo laus decuſque Flámini.
Amen.

℣. Dómine Deus meus, in te ſperávi; ℟. Salvum me fac ex ómnibus perſequéntibus me. *Pſ.* 7.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Dóminus Deus auxiliátor meus, & ſcio quia non confundar. *Iſ.* 50.

Oratio, ut infra ad Laudes.

Pro commem. S. Ignatii, *Ant.* Operátus eſt. ℣. Sacerdótes. xlij. *Oratio,* Deus, qui in Eccléſiæ. xlj.

Deinde SS. Machabæorum, *Ant.* Paráti ſumus mori magis quàm pátrias Dei leges prævaricári. 2. *Mach.* 7.

℣. Iníquè non égimus in teſtamento tuo, Dómine; ℟. Et non receſſit retro cor noſtrum. *Pſ.* 43.

Oratio, Fraterna. 503.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Dóminum qui ſolvit compedítos, * Veníte, adorémus. *Pſ.* 145.

Pſ. 94. Veníte.

Hymnus, Qui Chriſtiáno, *ut ſuprà.*

IN I. NOCTURNO.

Ant. 8. G. Petrus & Joannes aſcendébant in templum ad horam oratiónis nonam. *Act.* 3.

Ant. 3. c. Vir qui erat claudus ex útero matris ſuæ, bajulabátur; quem ponébant quotídie ad portam templi, ut péteret eleemóſynam. *Act.* 3.

Ant. 7. ç. Intuens in eum Petrus, dixit: Argentum & aurum non eſt mihi; quod autem hábeo, hoc tibi do: In nómine Jeſu Chriſti Nazaréni ſurge, & ámbula. *Act.* 3.

℣. Dómine Deus meus, ſciant quia manus tua hæc: ℟. Et tu, Dómine, feciſti eam. *Pſ.* 108.

Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Petrus, apprehenſâ manu claudi déxterâ, allevávit eum; & prótinus conſolidátæ ſunt baſes ejus & plantæ, & * Exíliens ſtetit, & ambulábat. ℣. Deus ipſe véniet, & ſalvábit vos; tunc ſáliet ſicut cervus, claudus: * Exíliens ſtetit, & ambulábat. *Act.* 3. *Iſ.* 35.

Poſt ij. Lect. ℟. Intrávit cum illis in templum, ámbulans, & exſíliens, & laudans Deum: & * Vidit omnis pópulus ambulantem & laudantem Deum; & impléti ſunt ſtupóre. ℣. Deus in médio civitátis judícium ſuum dabit in lucem, & non abſcondétur: * Vidit. *Act.* 3. *Soph.* 3.

Poſt iij. Lect. ℟. Petrus reſpondit ad pópulum: Quid mirámini in hoc? Deus glorificávit Fílium ſuum Jeſum, * Et in fide nóminis ejus, † Hunc quem vos vidiſtis, confirmávit nomen ejus. ℣. Signa Dei excelſi magna ſunt, & mirabília ejus fórtia; * Et. Glória. † Hunc. *Act.* 3. *Dan.* 3.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Loquéntibus Petro & Joanne, ſupervenérunt Sacerdótes, & injecérunt in eos manus. *Act.* 4.

Ant. 1. *D.* Poſuérunt eos in cuſtódiam: multi autem credidérunt, & factus eſt númerus virórum quinque míllia. *Act.* 4.

Ant. 4. E. Factum eſt in craſtinum, ut congregaréntur Príncipes, & Senióres, & Scribæ; & ſtatuentes eos in médio, interrogábant. *Act.* 4.

℣. Auxit Dóminus pópulum ſuum vehementer; ℟. Et firmávit eum ſuper inimícos ejus. *Pſ.* 104.

Lectio iv.

Petrus Apóſtolus propter nomen Dómini Jeſu víncula & cárceres, non unâ vice, nec uno in loco expertus eſt. Nam primò quidem ſtatim à Pentecoſte, claudo ad portam templi ſanáto, dum pópulum cum Joanne allóquitur, invídiâ Sacerdótum in cuſtódiam detrúſus eſt; unde productus in craſtinum, tantam oſtendit conſtántiam,

ut ipſi príncipes ſatìs admirári non poſſent intérritam hóminis illitteráti libertátem, & númerus credéntium, auctâ ex ipſis Apóſtoli vínculis fidúciâ, ad quinque míllia accréſceret. Non ita multò pòſt, cùm ſolâ Petri prætereuntis umbrâ omnis cujuſque morbi ſpécies ſanarétur, rurſus per Pontíficem, & Sadducæos, ipſe cum céteris Apóſtolis in cárcerem públicum adductus eſt, & póſtea flagellis cæſus, quòd ob hóminum interdícta, juſſa Dei à ſe contemni non poſſe reſpondiſſet. Tértiâ vice, occíſo Jacóbo, cùm Heródes hanc cædem Judæis non ingrátam eſſe perſpíceret, Petrum ſtidem in cárcerem trudi, & caténis duábus vinctum, per quátuor mílitum quaterniónes aſſervári præcépit; unde nihilóminùs per Angelum mirabíliter eductus eſt. Ultimò, Romæ cùm martyrium pértulit, in cuſtódia Mamertíni aſſervátus, & Nerónis juſſu caténis conſtrictus fuiſſe tráditur, quæ in Romána Eccléſia ſpeciáli honóre à primis ſǽculis hábitæ ſunt. Scribit autem Arátor, ejuſdem Eccléſiæ ſexto ſǽculo Subdiáconus, étiam ex Jeroſólymis Petri caténas, aut certè unam ex iis quibus illic vinctus fúerat, jam Romæ ſuâ ætáte ſervátas fuiſſe: unde non mediócriter aucta eſt illárum venerátio; ſtructâ præſertim, ut ex áliis Eccléſiæ Románæ monuméntis perſpícitur, per juniórem Eudóxiam Valentiniáni tértii uxórem, in monte Eſquilíno, Baſílicâ, nómine ſancti Petri ad Víncula. Quæ cùm Caléndis Auguſti dedicáta eſſet, ejus memóriæ dies feſtus inſtitútus eſt.

℟. Replétus Spíritu ſancto Petrus, dixit: Si nos hódie dijudicámur in benefacto, * Notum ſit omni plebi Iſrael, quia in nómine Jeſu Chriſti iſte aſtat coram vobis ſanus. ℣. Qui cuſtodiébant ánimam meam, consílium fecérunt in unum; ego autem adjíciam, ut annúntiem poténtiam tuam: * Notum. *Act. 4. Pſ. 70.*

De Expoſitióne ſancti Joannis Chryſóſtomi in Epiſtolam ad Ephéſios.

Homilia 8. Lectio v.

Nihil eſt æquè præclárum atque víncula propter Chriſtum. Si quis amat Chriſtum, novit quod dícitur: ſi quis Dómini amóre úritur, novit vim vinculórum, & dignitátem. Vinctum eſſe propter Chriſtum, fortaſſe eſt præclárius quàm ſedére à dextris ejus: hoc eſt magnificéntius, quàm ſedére ſuper duódecim ſedes. Hoc ſancti chori ſolum eſt intellígere, Apoſtolórum, inquam. Audi enim beátum Lucam dicentem, eos rediiſſe gaudentes à conſpectu concílii, quóniam digni hábiti ſunt pro nómine Chriſti

contuméliam pati. Atque illiis quidem vidétur ridículum, ſi probrum & contumélia, dignitátis & lætítiæ loco habeantur: iis autem qui ſciunt Chriſti deſidérium, quid beátius, quàm contuméliis áffici? Vellem ego quidem nunc eſſe iis in locis in quibus dicuntur manére illa víncula: vellem vidére caténas quas pertiméſcunt quidem & horrent dæmones, reverentur autem Angeli. Nihil eſt enim mélius quàm mala pati propter Chriſtum. O beáta víncula! O beátas manus quas ornávit illa caténa! Ego ſi fuiſſem illis tempóribus, tunc máximè eas eſſem amplexus: certaſſem illas deoſculári manus, quæ dignæ ſunt hábitæ pro Dómino meo vinciri.

℟. Princeps Sacerdótum, & omnes qui cum illo erant, poſuérunt Apóſtolos in cuſtódia pública. Angelus autem Dómini per noctem apériens jánuas cárceris, dixit: Ite, * Et ſtantes loquímini in templo verba vitæ hujus. ℣. Exultáte in conſpectu ejus qui edúcit vinctos in fortitúdine; * Et ſtantes. *Act.* 5. *Pſ.* 67.

Lectio vj.

Erat, inquit Lucas, Petrus vinctus, & tráditus milítibus, & dormiébat. Non dormiiſſet ſi in magna fuiſſet ſollicitúdine. Dormiébat inter mílites, & vénit ad eum Angelus, & percuſſo ejus látere, eum excitávit. Si quis ergo mihi díceret: Quid malles, an eſſe Angelus qui Petrum púpugit, an Petrus qui ſalvus evàſit? Mallem eſſe Petrus, propter quem venit Angelus; illa mihi prodeſſent víncula. Quid ergo? Quómodo, inquit, precátur tamquam liberátus magnis malis? Ne miréris: precátur enim timens ne moriátur. Timébat autem mori, proptérea quòd vitam adhuc matériam vellet ac cauſam ferendi cruciátus. Dénique audi quid dicat beátus Paulus: Diſſolvi, & cum Chriſto eſſe multò méliùs; permanére autem in carne neceſſárium propter vos. Hoc étiam vocávit Grátiam, ſcribens: Vobis, inquit, donátum eſt à Chriſto, non ſolùm ut in eum credátis, ſed étiam ut pro eo patiámini. Quamobrem hoc illo eſt majus: donávit enim. Revérá máxima eſt grátia, & major his ómnibus quàm Solem & Lunam ſíſtere, quàm mundū movére. Hoc majus quàm víncere, aut expéllere dæmones. Non illi tam dolent dum fide expelluntur à nobis, ut quando víderint nos mali áliquid pati propter Chriſtum & vinciri: hoc enim majórem dat libertátem, & fidúciam: nec proptérea tantùm bonum eſt vinctum eſſe propter Chriſtum, quòd ea res regnum concíliet; ſed quòd

ea fiat propter Chriſtum. Quanta eſt gloriátio ſcire quod propter Chriſtum ſit vinctus! Quanta voluptas, quantus honor, quantus ſplendor! Vellem hæc perpétuò effári.

℟. Præcipiendo præcépimus vobis ne docerétis in nómine iſto, & ecce repleſtis Jerúſalem doctrínâ veſtrâ. Reſpondens Petrus, & Apóſtoli, dixérunt: * Obedíre oportet Deo magis, quàm homínibus. ℣. Eſt Dóminus vivus ipſe in cœlo potens, qui juſſit. * Obedíre. Glória Patri. * Obedíre. *Act.* 5. 2. *Mach.* 15.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 6. C. Cùm audiſſent Apóſtoli quòd recepiſſet Samaría verbum Dei, miſérunt ad eos Petrum & Joannem. *Act.* 8.

Ant. 5. a. Imponébant manus ſuper illos, & accipiébant Spíritum ſanctum. *Act.* 8.

Ant. 8. c. Invénit hóminem quemdam paralyticum, & ait illi Petrus: Ænea, ſanat te Dóminus Jeſus Chriſtus; & continuò ſurrexit. *Act.* 9.

℣. Veníte & vidéte ópera Dómini, ℟. Quæ póſuit prodígia ſuper terram. *Pſ.* 45.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 16.

IN illo témpore; Venit Jeſus in partes Cæſaréæ Philíppi, & interrogábat diſcípulos ſuos, dicens: Quem dicunt hómines eſſe Fílium hóminis? Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

In Matth. Homil. 55.

VOs verò quem me eſſe dícitis? Quid ígitur os Apoſtolórum Petrus? Semper fervens, chori Apoſtólici coryphæus, cùm omnes interrogáti eſſent, ipſe reſpondet. Et cùm de ſenténtia pópuli Chriſtus ſciſcitarétur, omnes reſpondérunt: cùm autem de ſuis eos rogáret, Petrus próſilit & prævertit, aitque: Tu es Chriſtus, Fílius Dei vivi. Quid ergo Chriſtus? Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificábo Eccléſiam meam, & portæ ínferi non prævalébunt adversùs eam: &, Quæcumque ſólveris ſuper terram, erunt ſolúta & in cœlis. Viden quómodo ad ſublimiórem de ſe opiniónem Petrum érigat, & ſeipſum revélet, ac per haſce duas promiſſiónes ſe Fílium Dei eſſe oſtendat? Nam quæ uni Deo ſunt própria, nempe peccáta ſólvere, Eccléſiam in tanto flúctuum concurſu immótam réddere, hominemque piſcatórem, toto impugnante orbe, petrâ firmiórem réddere, hæc ſe illi datúrum pollicétur: ſicut Pater Jeremíam álloquens dicébat, ſe poſuiſſe illum ſicut columnam æream & ſicut murum; ſed illum uni genti, hunc autem in univerſo terrárum orbe.

℟. Petrus in médio fratrum dixit: Deus elégit per os meum audíre Gentes verbum Evangélii, & crédere; * Et qui novit corda Deus, teſtimónium perhíbuit, dans illis Spíritum ſanctum, ſicut & nobis. ℣. Salvábis me à contradictiónibus pópuli mei: pópulus quem non cognóvi, ſervívit mihi; * Et. *Act.* 15. 2. *Reg.* 22. *Pſ.* 17.

Lectio viij.

Libenter quærerem ab iis qui dignitátem Fílii minórem quàm Patris volunt, quæ majóra ſint dona, an quæ Pater, an quæ Fílius Petro dedit. Nam Pater revelatiónem Fílii Petro dedit; Fílius veró & Patris & ſuam revelatiónem per totum orbem diſſeminávit, ac mortáli hómini omnem in cælo poteſtátem dedit, dum claves illi trádidit, qui Eccléſiam per totum terrárum orbem extendit, & cœlis firmiórem monſtrávit. Nam ait: Cœlum & terra tranſíbunt, verba autem mea non tranſíbunt. *Quómodo ergo minor is qui tália dedit, qui tália fecit? Hæc porrò dico, non quòd Patris & Fílii ópera dívidam: ómnia enim per ipſum facta ſunt, & ſine ipſo factum eſt nihil; ſed ut impudentem illórum linguam réprimam, qui tália proferre audent. Ex his ómnibus Chriſti poténtiam animadverte.

[*Si transferatur, Lectio ſequens dividitur ad Aſteriſcũ*.]

℟. Augebátur credéntium in Dómino multitúdo, ita ut in platéas ejícerent infírmos, ut, veniente Petro, ſaltèm umbra illíus obumbráret quemquam illórum: qui * Curabantur omnes. ℣. Erit odor ejus ut Líbani; convertentur ſedentes in umbra ejus, & vivent. *Curabantur. *Act.* 5. *Oſ.* 14.

De SS. Machabæis,

Lectio ix.

Machabæi fratres ſeptem, quorum memória Calendis Auguſti conſignáta eſt in Martyrológiis, ante Chriſti témpora pro pátriis légibus ab Antíocho Epíphane váriis ſuppliciórum genéribus tentáti, fórtiter ſánguinem fudérunt. Horum diem natálem jam à quarto ſéculo ſolemnem in Eccléſia fuiſſe, teſtes ſunt Gregórius Nazianzénus aliíque ſancti Patres, qui eo die ſermónes ad pópulum habuérunt, in quibus eórum triumphos eo potiſſimùm nómine magnificéntiùs éfferunt, quòd qui nondum propóſito Chriſti exemplo, tantam conſtántiam oſtendérunt, multò fortióres fuiſſent, ſi poſt Paſſiónem Chriſti, illos in certámen deſcéndere contigiſſet; quamvis ómnibus Dei amatóribus ſemper fuiſſe perſuáſum teſtentur néminem eórum qui ante adventum Chriſti martyrio conſummáti ſunt, id ſine fide in Chriſtum conſequi potuiſſe.

℟. Factum eſt ut moreretur quædam diſcípula plena opéribus bonis; & cùm adveniſſet Petrus, ponens génua orávit, & dixit: Tabítha, ſurge; & aſſignávit eam vivam. * Notum factum eſt ſignum; & credidérunt multi in Dómino. ℣. Dómine, in virtúte tua magna feciſti tibi nomen, & dediſti timórem tuum in córdibus noſtris, ut invocémus te. * Notum. Glória. * Notum. *Act.* 9. *Baruch* 2.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Laudábilem invocábo Dóminum, ℟. Et ab inimícis meis ſalvus ero. 2. *Reg.* 22.

AD LAUDES.

Ant. 2. D. Miſit Heródes rex manus, ut afflígeret quoſdam de Eccléſia; appóſuit autem ut apprehénderet & Petrum, quem miſit in cárcerem. *Act.* 12.

Ant. 3. c. Petrus ſervabátur in cárcere; orátio autem fiébat ſine intermiſſióne ab Eccléſia ad Deum pro eo. *Act.* 12.

Ant. 6. F. Cùm productúrus eum eſſet Heródes, in ipſa nocte erat Petrus dórmiens inter duos mílites, vinctus caténis duábus. *Act.* 12.

Ant. 7. *d.* Angelus Dómini áſtitit, & lumen refulſit in habitáculo; percuſſóque látere Petri, excitávit eum, & cecidérunt caténæ de mánibus ejus. *Act.* 12.

Ant. 5. a. Dixit Angelus ad eum: Circumda tibi veſtimentum tuum, & ſéquere me; & éxiens ſequebátur eum, & neſciébat quia verum eſt, quod fiébat per Angelum. *Act.* 12.

Capitulum. Sap. 10.

SApiéntia juſtum non derelíquit, ſed à peccatóribus liberávit eum, deſcenditque cum illo in fóveam, & in vínculis non derelíquit illum. *Hymnus.* S. V.

PEtrum, tyranne, quid caténis óbruis,
Jubeſque condi cárceris nigro ſpecu?
Quid trux ſatelles ante limen éxcubat?
Carcer, ſatelles, vincla non Petrum tenent.
Fulgens ab alto venit Ales æthere;
Recédit horror, & fugat noctem dies:
Jubente Chriſto, rupta vincla cóncidunt;
Panduntur ultro clauſa ferro límina.
Cœleſtis ille ductor oſtendit viam:
It Petrus, atque ſómnium quod ſit, putat:
Verùm, receptâ mente, victrícem Dei
Suæ ſalútis certus agnoſcit manum.
Lux noſtra, Chriſte, noſtra libertas, vides
Quibus caténis vinciant nos crímina,
Et quanta noſtris íncubet nox méntibus:
Cæcis diem fer, rumpe vinctis víncula.

émo ſit ſupréma
ria;
laudes totus orbis
cinat,
: Fili, ſplendor
rni Patris:
: ſit almo laus
uſque Flámini.

piſti víncula mea:
crificábo hóſtiam
115.
edictus. *Ant.* 5. C.
ſe reverſus, dixit:
o verè quia miſit
Angelum ſuum,
me de manu He-
: de omni expe-
plebis Judæórum.

Oratio.

, qui beátum Pe-
Apóſtolum, à
ſolútum, illæſum
iſti: noſtrórum,
, abſolve víncula
m; ut ab eórum
expedíſti, viam
um tuórum líberâ
rámus; Per Dó-
oſtrum.

mem. SS. Macha-
Ant. Rex mundi
nos pro ſuis légi-
rnæ vitæ reſurre-
citábit. 2. *Mach.* 7.
licábit Dóminus
ſuum, ℟. Et in
is deprecábitur.

Oratio.

na nos, Dómine,
yrum tuórum co-
ficet, quæ & fídei
ebeat incrementa

virtútum, & multíplici nos
ſuffrágio conſolétur; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 2. D. Miſit.

AD TERTIAM.

Ant. 3. c. Petrus.

Capitulum. Jac. 5.

ORáte pro ínvicem, ut ſalvémini; multùm enim valet deprecátio juſti aſsídua.

℟. *br.* Clamavérunt juſti, * Et Dóminus exaudívit eos. Clamavérunt. ℣. Et ex ómnibus tribulatiónibus eórũ * liberávit eos, * Et. Glória. Clamavérunt. *Pſ.* 33.

℣. Exaudívit páuperes Dóminus, ℟. Et vinctos ſuos non deſpexit. *Pſ.* 68.

AD SEXTAM.

Ant. 6. F. Cùm productúrus.

Capitulum. Jerem. 17.

ECce ipſi dicunt ad me: Ubi eſt verbum Dómini? véniat. Et ego non ſum turbátus, te paſtórem ſequens; & diem hóminis non deſiderávi.

℟. *br.* In pace in idipſum * Dórmiam, & requieſcam. In pace. ℣. Quóniam tu, Dómine, * ſinguláriter in ſpe conſtituiſti me, * Dórmiam. Glória. In pace. *Pſ.* 4.

℣. Deus meus, in te confído, non erubéſcam; ℟. Neque irrídeant me inimíci mei. *Pſ.* 24.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Dixit Angelus.

Capitulum. Geneſ. 49.

DIſſolúta ſunt víncula brachiórum, & mánuum illíus per manus Potentis Jacob.

℟. br. Miſit de cœlo Dóminus, * Et liberávit me. Miſit. ℣. Dedit in oppróbrium * conculcantes me, * Et. Glória. Miſit. *Pſ.* 56.

℣. Salvum me fecit Dóminus, ℟. Quóniam vóluit me. *Pſ.* 17.

AD II. VESPERAS.

Ant. 8. *G.* Uſque ad mortem periclitátus ſum, & liberátus ſum grátiâ Dei. *Eccli.* 34.

Ant. 5. C. Dóminus mihi áſtitit, & liberátus ſum de ore leónis. 2. *Tim.* 4.

Ant. 6. F. Factus es mihi adjútor, Dñe, & liberaſti me à rege iníquo. *Eccli.* 51.

Ant. 1. g. Liberaſti me ſecundùm multitúdiné miſericórdiæ nóminis tui, de mánibus quæréntium ánimam m.eam. *Eccli.* 51.

Ant. 3. a. Cantáte Dómino, laudáte Dóminum; quia liberávit ánimam páuperis de manu malórum. *Jerem.* 20.

Capitulum. 2. Reg. 22.

Prævénit me in die afflictiónis meæ, & factus eſt Dóminus firmamentum meum, & eduxit me in latitúdinem: liberávit me, quia complácui ei.

Hymnus, Petrum. 502.

℣. Deus, edúcis me ab inimícis meis: ℟. Proptérea confitébor tibi in géntibus. 2. *Reg.* 22.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. *D.* Narrávit Petrus quómodo Dóminus eduxiſſet eum de cárcere, dixitque: Nuntiáte Jacóbo & frátribus hæc; & egreſſus ábiit in álium locum. *Act.* 12.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit commem. S. Betharii, Epiſcopi, Ant. Elégit. ℣. Beátus. xix. *Oratio*, Deus, qui beátum Betharium. *infra.*

Deinde S. Stephani, Papæ & Mart. Ant. Ecce Dom. ℣. In Deo ſperávi. vij. *Oratio*, Omnipotens. xj.

DIE II.

In Feſto S. BETHARII, EPISCOPI,

Semiduplex.

Lectio ij.

Betharius ad Sipæ fluviolum, tribus circiter à Bleſenſi Caſtro leucis, in céllula recluſus vixit, donec à Páppolo Carnutenſi Epíſcopo Preſbyter conſtitutus ad annuntiandum verbum Dei, commiſſum ſibi munus ex ómnium voto ſédulus implévit. Pauló poſt à Clotário ſecundo accerſitus in Capellánum, pígnora multa Sanctórum quæ ex hujus ætátis more ſecum rex deferébat, cuſtodienda ſuſcépit. Poſt mortem verò Páppoli in Epíſcopum Carnutenſem electus, & ægrè ob ſui deſidérium ex aula dimiſſus, præconceptâ de ſua adminiſtratióne opiniónem non æquávit modò, ſed ſuperávit, ſummâ quâ flagrábat, præſertim in páuperes, víduas & pupillos caritáte. Ipſo Pontífice, contigit ea clades quam ſanctus Lanomárus ante óbitum prædix-

ſerat. Fugáto enim ad Pérticam ſylvam Clotário, Bárbari à Theodoríco Burgúndiæ rege conducti, urbem Carnútum ingreſſi ſunt, & fracto quod ab eis accéperat Bethárius, ne cui nocérent, ſacramento, innúmeros cives occidérunt. Quod cernens beátus Præſul, dedit ſe perículo inter hoſtes, ut ſe ſolum perímerent póſtulans, ut pópulum innocentem à nece dimítterent. Comprehenſus ab eis, & loris vinctus, vix egit, obláto prétio, ut à cívium cæde ceſsárent. Ita verò Theodoricus ad quem perductus eſt, ejus humilitáte ac ſanctitáte commótus fuit, ut in génua procumbens, cum ſuis optimátibus rogáverit ut dignarétur eos in ſuis oratiónibus recípere. Condonátis póſtea, jubente rege, captívis ómnibus, ac bonis Eccléſiæ quæ ſubláta fúerant reſtitútis, honorificentíſſimè dimiſſus fuit. Carnútum reverſus, múnere ſuo plures adhuc annos ſanctíſſimè functus eſt. Concílio Senonenſi intérfuit ſub Artémio. Tandem ſénio & labóribus confectus óbiit, elatuſque fertur juxta óppidum Bleſenſe in æde ſacra, quæ nunc Paróchia eſt ejus nómine nuncupáta, ubi ante Epiſcopátum ſolitáriam vitam dúxerat.

Pro S. Stephano, Lectio iij.

STéphanus poſt Lúcium ſucceſſórem Cornélii, Románam rexit Eccléſiam. Hunc ádiit Baſílides in Hiſpánia Epíſcopus; qui unà cum Martiále à Concílio Epiſcopórum Hiſpániæ propter idololatríam & ália crímina ſede ſuâ dejectus, ad communiónem láicam redáctus fúerat; & ab eo, rei geſtæ & tácitæ veritátis ignáro, obtínuit ut ſedi ſuæ reſtituerétur, ad ſuperióra peccáta, falláciæ & circumventiónis crimen adjungens. Graſſabátur his tempóribus Novatianórum hæreſis, quæ pœniténtibus lenitátis paternæ ſolátia claudébat ſine ſpe pacis & communicatiónis. His cùm ſe Marciánus Arelatenſis adjunxiſſet, Stéphanus primùm à Fauſtíno Lugdunenſi, ſubinde à ſancto Cypriáno mónitus eſt in hunc modum: Dirigantur in Provínciam & ad plebem Areláte conſiſtentem à te lítteræ, quibus abſtento Marciáno, álius in locum ejus ſubſtituátur; & grex Chriſti, qui in hodiernum ab illo diſſipátus & vulnerátus contémnitur, colligátur. Eccléſiæ tamen diſciſſæ, ad unitátem reverſæ ſunt; & rédditam inſperátò pacem ipſi Stéphano per lítteras gratulátus eſt ſanctus Dionyſius Alexandrínus. Alia non minor exorta eſt controvérſia, utrùm baptizáti ab hæréticis, ad Eccléſiam redeuntes, dénuo eſſent baptizandi; de qua ad Cypriánum ita ſcripſit Stéphanus: Nihil innovétur niſi

quod tráditum eſt. Demum poſt adminiſtrátam per tres annos Eccléſiam, in perſecutióne Valeriáni martyr occúbuit.

Oratio.

DEus, qui beátum Betháriam Pontíficem miſericórdiæ viſcéribus implevíſti: quæſumus, ut quem páuperum & pupillórum patrem tuá grátia effeciſti, benignum pro nobis interceſſórem júgiter eſſe largiáris; Per Dóminum.

AD LAUDES, pro commem. S. Stephani, Papæ & Mart. Ant. Bonum. ℣. Adjútor. *Orat.* Omnípotens. xj.

VESPERÆ à Capitulo de Feſto ſequenti.

DIE III.

In Inventione Corporis SANCTI STEPHANI, PROTOMARTYRIS.

Semiduplex.

Omnia de Communi unius Martyris, exceptis quæ ſequuntur.

IN I. VESPERIS.

Poſt Hymnum, ℣. In Deo ſperávi: ℟. Non timébo quid fáciat mihi caro. *Pſ.* 55.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. In tribulatióne mea invocábo Dóminum, & ad Deum meum clamábo; & exáudiet de templo ſuo vocem meam. 2. *Reg.* 22.

Oratio, ut infra ad Laudes.

Fit commem. S. Betharii, Epiſcopi, Ant. Sacerdótes. ℣. Salvum. xxiv. *Oratio*, Deus, qui beátum Betháriam. *ut ſuprà.*

AD NOCT. Invit. Jeſum quem vidit Stéphanus ſtantem à dextris Dei, * Veníte, adorémus. *Act.* 7.

Pſ. 94. Veníte.

Lectio ij.

COrpora ſanctórum Stéphani protomártyris, Gamaliélis, Nicodémi & Abibónis, quæ diu latúerant, Luciáno preſbytero divínitus admónito, invénta ſunt prope Jeroſólymam, Theodóſio junióre & Honório Imperántibus. Cujus rei famá magna hóminum multitúdo commóta, eò convénit: pluréſque váriis morbis affecti, ſani rediérunt. Sacræ relíquiæ ſummá celebritáte in ſanctam Eccléſiam Sion illátæ ſunt; ex quibus váriæ partículæ in Africam, Gálliam, aliáſque orbis partes delátæ, multis claruérunt miráculis. Quo factum eſt, ut Baſílicæ paſſim inſignes ejus memóriæ fúerint conſecrátæ; & ipſa Metrópolis noſtra Pariſienſis Eccléſia, beátæ Maríæ nuncupáta, olim étiam Stéphani protomártyris nomen túlerit, cujus acceptis pignóribus gloriabátur. Bleſiſquoque ſub ejus patrocínio mílitat Caſtri Paróchia, ubi ſummo pópuli concurſu cólitur.

Ex libro ſancti Auguſtíni Epíſcopi, de Civitáte Dei.

Lib. 22. *Cap.* 8. *Lectio iij.*

AD aquas Tibilitánas Epíſcopo afferente Projecto relíquias mártyris glo-

Stéphani, ad ejus
n veniébat magnæ
nis concurſus. Ibi
er, ut ad Epíſco-
.ntem pígnora ſa-
tur, orávit: flores
at, dedit, recépit,
móvit; prótinus
ɔéntibus qui ádes-
bat exultans, viam
t viæ ducem ulté-
equírens. Memo-
ıóriam Mártyris,
. eſt in Caſtello Sy-
quod Hipponenſi
ricínum eſt, ejuſ-
Lucillus Epíſcopus,
ecedente atque ſe-
ɔortábat: fíſtula,
ſtiâ jam diu labo-
t familiaríſſimi ſui
qui eam ſecáret,
tur manus, illíus
æ vectatióne, ubi
tigiſſet relíquias,
náta eſt.
'e Deum.
ᵉrd. Ad te levávi
os, ℟. Qui hábi-
is. *Pſ.* 122.

LAUDES.

nus. S. V.
os ténebris, Chri-
, vetas premi,
ui púgiles te nece
dicant:
b nocte jacébant,
eno rétegis die.
a diu pulvéreo ſitu,
as oſſa tui ſpléndi-
Mártyris:
cúrritur; & ſic
ſt honor óſſibus.
ímulo vim médi-
ı trahunt,

Et cæco ſúbitum reſti-
tuunt diem,
Qui, nullo duce, carpit
Callem múnere lætior.
Ultor nempe Deus non mé-
ritæ necis,
Sacris oppróbrium [illegible]ſat
honóribus:
Porteutíſque verendos
Ipſos vel túmulos facit.
Patri máxima laus, máxi-
ma Fílio,
Amborumque ſacro má-
xima Flámini,
Cujus múnere vincunt,
Fuſo sánguine, Mártyres,
Amen.

℣. Scuto bonæ voluntátis
tuæ ℟. Coronaſti eum, Dó-
mine. *Pſ.* 5.

Ad Benedictus. *Ant.* 7. G.
Exclamantes voce magnâ,
continuérunt aures ſuas, &
ímpetum fecérunt unaními-
ter in Stéphanum; & eji-
cientes eum extra civitá-
tem, lapidábant. *Act.* 7.

Oratio.

OMnípotens ſempiterne
Deus, qui primítias
Mártyrum in beáti Levítæ
Stéphani sánguine dedica-
ſti: tríbue, quæſumus, ut
pro nobis interceſſor exiſtat,
qui pro ſuis étiam perſecutó-
ribus exóravit Dóminum
noſtrum Jeſum Chriſtum
Fílium tuum; Qui tecum
vivit, &c.

VESPERÆ à Capitulo de Sequenti.

Et fit commem. S. Stephani Protomartyris, Ant. Potén-
tiâ nemo vicit illum, nec
ſuperávit illum verbum áli-

quod; & mórtuum prophetávit corpus ejus. *Eccli.* 48.

℣. Omnia oſſa mea dicent: ℟. Dómine, quis ſimilis tibi? *Pſ.* 34.

Oratio, Omnípotens ſempitérne Deus. *ſuprà.*

DIE IV.

In Feſto

SANCTI DOMINICI, Preſbyteri.

Semiduplex.

Omnia de Communi Juſtorum. Oratio, Deus, qui Eccléſiam tuam. *infra.*

Lectio ij.

Domínicus Calároge in Hiſpánia ex nóbili Guſmannórum famíliâ natus eſt. Hunc mater dum útero geſtáret, quædam vidiſſe per quiétem tráditur, ex quibus conjícere promtum eſſet, eum quem paritúra erat, ſplendóre ſanctitátis & doctrínæ multos ad pietátem chriſtiánam inflammatúrum. Paléntiæ liberálibus diſciplínis, ac Theológiæ óperam dedit. Quo in ſtúdio cùm plúrimùm profeciſſet, annos natus viginti novem inter Canónicos reguláres Uxamenſis Eccléſiæ cooptátus eſt. Hujus ingénium & virtus máximè enítuit, tum in impietáte Mahumetanórũ expugnandâ, tum præcípuè in evertendis Albigénſibus hæréticis qui Toloſátes pervértere conabantur. Huic óperi primùm, autóre Didáco Epíſcopo ſuo, póſtea cum Legátis apoſtólicis, & adjunctis eiſdem Ciſtercienſis Ordinis Abbátibus, non ſine crebro vitæ diſcrímine per annos novem, verbo, précibus, & miráculis inſtitit. Qui labor fructus ubérrimos prótulit, converſis, infinitis propè número, tam viris quàm muliéribus; inter quas cùm plures ad ſanctimoniálem vitam aſpiráre cérneret, iis excipiendis monaſtérium in loco tunc Pruliáno dicto, Fulcóne Toloſáno Epiſcopo conſentiente, conſtituit: quod Simon, Comes de Monteforti, multis donatiónibus auxit.

Lectio iij.

Poſtea cœpit étiam adſciſcere ſibi ſócios quibuſcum vitæ commúnis normam inſtitúeret; quos Fulco Toloſánus Epiſcopus, cùm ſe hæréticis ad fidem revocandis, & pravis mortálium móribus corrigendis devovérent, in diœcéſi ſua retinére conſtítuit; Domínicum verò ſecum Romam adduxit ad Synodum quam in baſílica Lateranenſi quartam Innocéntius Papa tértius indíxerat, ut de propóſito inſtitúto cum Pontífice ágeret, ejuſque confirmatiónem obtinéret. Sed hæc Innocéntio, propter Decrétum quod de vetandis novis ordínibus enixè à Pátribus in Synodo petebátur, differenda viſa eſt, & Domínicus interim dimiſſus, ut cum ſóciis unam ex approbátis ántea régulis elígeret. Qua

ſto, Romam rédiens, ab onório tértio qui próximus Innocéntio ſuccéſſerat, probatióné Ordinis ſui ſub ncti Auguſtíni régulâ, & ædicatórũ título, impetrá-it, & primam domum Toſæ ad Eccléſiam ſancti Roáni conſtituit. Illinc anno ondum elapſo, ſeptem ex lo ſodalítio Paríſios miſſi, ui cùm juxta Epiſcópium er decem ferè menſes conſtitiſſent, ad domum & Eccléſiam ſancti Jacóbi, à oanne Decáno ſancti Quintini conditóre, & Académiâ ariſienſi ſibi datam, tranſiti ſunt. Hos Domínicus nno Ordinis tértio Paríſios éniens, ad triginta illìc xcreviſſe réperit, unde houm áliquot in várias regni rbes ad propagandum Ordinem, dum ipſe Romam evértitur, direxit. Dénique Romæ duóbus ítidem monaſtériis conſtitútis, anno Chriſti ducenteſimo vigéſimo primo ſupra milléſimum, Bonóniæ poſt celebráta Ordinis comítia, febre correptus, caritátem, humilitátem, paupertátem fratribus teſtamento relinquens, obdormívit in Dómino ſextâ die Auguſti: quem miráculis clarum póſtea Gregórius nonus in Sanctórum númerum rétulit.

Oratio.

DEus, qui Eccléſiam tuam beáti Domínici illumináre dignátus es méritis & doctrínis: concéde ut ejus interceſſióne temporálibus non deſtituátur auxíliis, & ſpirituálibus ſemper profíciat increméntis; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit, &c.

DIE VI.

IN FESTO TRANSFIGURATIONIS DOMINI.

DUPLEX-MAJUS.

[IN CATHEDRALI, *SOLEMNE-MAJUS.*]

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria ; & ſic in toto Officio.

Ant. 5. C. MAgnália ſapiéntiæ ſuæ decorávit Dóminus. Quàm deſiderabília ſunt ! & quis ſatiábitur videns glóriam ejus ? *Eccli.* 42.

Ant. 1. g. Laudis ejus plena eſt terra : ſplendor ejus ut lux erit. *Habac.* 3.

Ant. 2. D. Confundétur ſol, cùm regnáverit Dóminus in monte, & in conſpectu ſenum ſuórum fúerit glorificátus. *Iſ.* 24.

Ant. 3. a. Ipſi vidébunt glóriam Dómini, & decórem Dei noſtri. *Iſ.* 35.

Ant. 6. F. Cánticum erit & lætítia cordis, & audítam fáciet Dóminus glóriam vocis ſuæ. *Iſ.* 30.

Capitulum. Iſaiæ 4.

IN die illa erit germen Dómini in magnificéntia & glória, & fructus terræ ſublímis, & exultátio his qui ſalváti fúerint de Iſrael.

℟. Dicébat Jeſus diſcípulis ſuis : Amen dico vobis : Sunt de hic ſtántibus, qui * Non guſtábunt mortem, donec vídeant regnum Dei véniens in virtúte. ℣. Póſuit óculum ſuum ſuper corda illórum, oſténdere illis magnália óperum ſuórum : * Non. Glória Patri. * Non. *Marc.* 8. *Eccli.* 17.

Hymnus. S. V.

HOc juſſa quondá rúmpimus
Feſto die ſiléntia :
Celáta dudum jam decet
Vulgáre nos myſtéria.

Montis ſub alto vértice,
Tribus vocátis téſtibus,
O Chriſte, viſus háctenus
Terris homo, pates Deus.

Tuæ latens lucis jubar
Sacros in artus éffluit :
Veſtis tuo te númine,
Tibíque totus rédderis.

Cœlo tonante, prótinus
Audíta ſummi vox Patris :
Te, nube ruptá, Fílium,
Quo gloriátur, áſſerit.

Hic eſt magiſter ómnium

Quem

nus orbis áudiat:
ortáles; Deus
ocet, fatur Deus.
be ruptâ, te palàm
cávit, laus Patri;
ſato; nec minor
iuſque Flámini.
ien.
id te eſt, Dómine,
; ℟. Et in lúmi-
idébimus lumen.

nſficat. *Ant.* 7. G.
non audiérunt,
ibus percepérunt;
n vidit, Deus,
, quæ præparaſti
ibus te. *Iſ.* 64.
ut infra ad Laudes.
nem. S. Xyſti, Pa-
r. Ant. Ecce Deus.
o. vij. *Oratio*, Fac

ATHEDR. *nulla fit*
tio.]
ICIUM NOCT.
plendórem glóriæ
ſtum, * Veníte,
. *Hebr.* 1.
94. Veníte.
us. S. V.
nos potenter ál-
is!
iſte, quando dé-
is,
o celas, próvidus
æquè cónſulis.
adoptat filios
cávit Fílium:
ecúræ glóriæ
nobis pígnora.
quid, Pater, probas?
e, Fili, quid doces?
rocul cedéntibus,
ma véritas.
Æſtiva. Bleſ.

Ut juſſa Patris ímpleas
Mactanda mundo víctima,
Formam reſúmens príſtiná
Mortalitáti rédderis.

Fac, Chriſte, qui nobis
lates,
Obſcúra dum regit fides,
Fracto ſolútos córpore
Nos te vidére, te frui.

Qui, nube ruptâ, te palàm
Natum vocávit, laus Patri;
Tibíque Nato; nec minor
Laus, utriuſque Flámini.
Amen.

[IN CATHEDR. *Pſalmi de Dominica; & ſic ad omnes Horas.*]

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. D. Aſſumpſit Jeſus Petrum, & Jacóbum, & Joannem, & aſcendit in montem ut oráret. *Luc.* 9.

Ant. 2. D. Ducit illos in montem excelſum ſeorſum ſolos, & transfigurátus eſt coram ipſis. *Marc.* 9.

Ant. 3. c. Facta eſt, dum oráret, ſpécies vultûs ejus áltera; & reſplénduit fácies ejus ſicut ſol. *Luc.* 9. *Matth.* 17.

℣. Speciósus formâ præ fíliis hóminum: ℟. Diffúſa eſt grátia in lábiis tuis. *Pſ.* 44.

Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Date Dómino glóriam nómini ejus: * Veníte in conſpectu ejus, & adoráte Dóminum in decóre ſancto. ℣. Deus Patrum noſtrórum glorificávit Fílium ſuum Jeſum. * Veníte. 1. *Paral.* 16. *Act.* 3.

A a

Poſt ij. Lect. ℟. Dómine Deus meus, magnificátus es vehementer: * Confeſſiónem & decórem induiſti, amictus lúmine ſicut veſtiménto. ℣. Veſtimenta facta ſunt ſplendéntia & cándida nimis. * Confeſſiónem. *Pſ.* 103. *Marc.* 9.

Poſt iij. Lect. ℟. Deus qui glorificátur in concílio ſanctórum, * Magnus & terríbilis ſuper omnes qui in circuitu ejus ſunt. ℣. Notam fécimus vobis Dómini noſtri Jeſu Chriſti virtútem & præſéntiam, ſpeculatóres facti illíus magnitúdinis. * Magnus. Glória Patri. * Magnus. *Pſ.* 88. 2. *Petr.* 1.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 7. *d.* Erat ſpécies glóriæ Dómini quaſi ignis ardens, ſuper vérticem montis. *Exod.* 24.

Ant. 8. G. Petrus, & qui cum illo erant, graváti erant ſomno; & evigilantes, vidérunt majeſtátem ejus. *Luc.* 9.

Ant. 4. E. Ecce apparuérunt illis Móyſes & Elías cum eo loquentes. *Matt.* 17.

℣. In concílio juſtórum & congregatióne; ℟. Magna ópera Dómini. *Pſ.* 110.

Sermo ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Tom. 5. *Serm.* 78.

Lectio iv.

INſpicienda nobis & tractanda eſt, cariſſimi, víſio iſta quam Dóminus demonſtrávit in monte. Ipſa eſt enim de qua díxerat: Amen, dico vobis, quia ſunt hic quidam de circumſtántibus, qui non guſtábunt mortem, donec videant Fílium hóminis in regno ſuo. Poſt dies ſex aſſumpſit tres diſcípulos, Petrum, Joannem & Jacóbum, & aſcendit in montem. Ipſi tres erant quidem de quibus díxerat: Sunt hic qui non guſtábunt mortem, donec vídeant Fílium hóminis in regno ſuo. Regnum ſuum dicit, quod multis locis appellat regnum cœlórum. Regnum autem cœlórum eſt regnum ſanctórum. Hoc ut oſtenderétur, vidéte quid factum eſt. Dóminus ipſe Jeſus reſplénduit ſicut ſol; veſtimenta ejus facta ſunt cándida ſicut nix; & loquebantur cum eo Móyſes & Elías. Ipſe Jeſus quidem, ipſe ſpléndduit ſicut ſol, ſe lumen eſſe ſignificans, quod illúminat omnem hóminem venientem in hunc mundum. Quod eſt iſte ſol óculis carnis, hoc ille óculis cordis; & quod iſte cárnibus, hoc ille córdibus.

℟. Ecce duo viri loquebantur cum Jeſu. * Erant autem Móyſes & Elías viſi in majeſtáte, & dicébant exceſſum ejus quem completúrus erat in Jerúſalem. ℣. Dóminus ortus eſt, appáruit de monte; ſancti in manu illíus ſunt. * Erant autem. *Luc.* 9. *Deut.* 33.

Serm. 79. *Lectio v.*

VEſtimenta ejus facta ſunt cándida ſicut nix. Hoc ſignificat Eccléſiæ munda-

iónem, cui dictum eſt per Prophétam: Etſi fúerint peccáta veſtra ſicut Phœnícium, tamquam nivem dealbábo. Elías & Móyſes colloquebantur ei, quia Evangélii grátia teſtimónium habet à Lege & Prophétis. In Móyſe Lex; in Elía Prophétæ. Plácuit Petro tria fieri tabernácula, Móyſi unum, Elíæ unum, & Chriſto unum. Delectábat eum montis ſolitúdo: tædium patiebátur à tumultu rerum humanárum. Sed tria tabernácula quare quærébat, niſi quia unitátem Legis, Prophetíæ, & Evangélii nondum ſciébat? Dénique nube emendátus eſt. Hæc eo loquente, inquit, ecce nubes lúcida obumbrávit eos. Ecce unum tabernáculum nubes fecit: tu tria quare quærébas?

℟. Factum eſt cùm diſcéderent Móyſes & Elías ab illo, ait Petrus ad Jeſum: * Præceptor, bonum eſt nos hìc eſſe. ℣. Quàm magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine, quam abſcondiſti timéntibus te! * Præceptor, bonum eſt nos hìc eſſe. *Luc. 9. Pſ. 30.*

Serm. 78. Unde ſuprà.

Lectio vj.

Verbum Dei Chriſtus, verbum Dei in lege, verbum in Prophétis. Quid, Petre, quæris divídere? magis oportet adjúngere. Tria quæris, intéllige & unum. Nube ergo obumbránte omnes, ſónuit & vox de nube, dicens: Hic eſt Fílius meus dilectus. Ibi erat Móyſes, ibi Elías; non eſt dictum: Hi ſunt fílii mei dilecti. Aliud eſt enim únicus, áliud adoptáti. Ille commendabátur, unde Lex & Prophétæ gloriabantur. Hoc audíto, illi cecidérunt in terram. Jam demonſtrátur nobis in Eccléſia regnum Dei. Hìc Dóminus, hìc Lex & Prophétæ: ſed Dóminus, tamquam Dóminus: Lex in Móyſe; Prophetía in Elía: ſed ipſi tamquam ſervi, tamquam miniſtri. Ipſi tamquam vaſa, ipſe tamquam fons. Móyſes & Prophétæ dicébant & ſcribébant, ſed de illo implebantur, quando fundébant. Dóminus autem porrexit manum, & excitávit jacentes. Deinde néminem vidérunt, niſi ſolum Jeſum. Quando eos Dóminus eréxit, reſurrectiónem ſignificávit. Poſt reſurrectiónem ut quid tibi Lex? ut quid tibi Prophetía? Ideo non appáret Elías; non appáret Móyſes. Rémanet tibi ut ſit Deus ómnia in ómnibus. Deſcende, Petre: requiéſcere cupiébas in monte; deſcende laboráre: habe caritátem, prædica veritátem; tunc pervénies ad æternitátem, ubi invénies ſecuritátem.

℟. Erant timóre extérriti, & ait Petrus: * Si vis, faciámus hìc tria tabernácula, tibi unum, Móyſi unum, & Elíæ unum. ℣. Mélior eſt

dies una in átriis tuis ſuper míllia. * Si vis. Glória Patri. * Si vis, faciámus. *Marc.* 9. *Matth.* 17. *Pſ.* 89.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 6. F. Adhuc Petro loquente, ecce nubes lúcida obumbrávit eos. *Matth.* 17.

Ant. 5. a. Opéruit nubes montem, & habitávit glória Dómini tegens illum nube. *Exod.* 24.

Ant. 1. a. Petrus, & qui cum illo erant, timuérunt, intrántibus illis in nubem; & vox facta eſt de nube. *Luc.* 9.

℣. Intónuit de cœlo Dóminus, ℟. Et Altíſſimus dedit vocem ſuam. *Pſ.* 17.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 17.

IN illo témpore; Aſſúmit Jeſus Petrum, & Jacóbum, & Joannem fratrem ejus, & ducit illos in montem excelſum ſeorſum; & transfigurátus eſt ante eos. Et réliqua.

Homília ſancti Leónis Papæ.

Serm. 94. *de Transfigur.*

PRæſens quidem erat in Fílio Pater, & in illa Dómini claritáte, quam ad diſcipulórum temperárat aſpectum, non ſeparabátur ab Unigénito Genitóris eſſéntia; ſed ad commendandum proprietátem utriuſque perſónæ, ſicut víſui ſignificávit Fílium ſplendor ex córpore, ſic audítui Patrem vox nuntiávit ex nube. Quâ voce acceptâ, diſcípuli quòd in fáciem cecidérunt, & timuérunt valde, non de Patris tantùm, ſed & de Fílii majeſtáte tremuérunt: altióri enim ſenſu unam utriuſque intellexérunt deitátem; & quia in fide non erat hæſitátio, non fuit in timóre diſcrétio. Latum ergo illud & múltiplex teſtimónium fuit, & plus in verbórum virtúte quàm in ſono vocis audítum eſt. Dicente enim Patre, Hic eſt Fílius meus diléctus, in quo mihi bene complácui, ipſum audíte; nonne evidenter audítum eſt: Hic eſt Fílius meus, cui ex me & mecum eſſe, ſine témpore eſt? quia nec Génitor Génito prior, nec Génitus eſt Genitóre poſtérior. Hic eſt Fílius meus, quem à me non ſéparat déitas, non dívidit poteſtas, non diſcernit ætérnitas: qui eam quam mecum habet æqualitátem, non rapíná appétiit, nec uſurpatióne præſumpſit; ſed manens in forma glóriæ meæ, ut ad reparandum genus humánum exequerétur commúne conſílium, uſque ad formam ſervílem inclinávit incommutábilem deitátem.

℟. Ecce vox de nube dicens: Hic eſt Fílius meus diléctus, in quo mihi bene complácui; * Ipſum audíte. ℣. Ecce teſtem pópulis dedi eum, ducem ac præceptórem géntibus; * Ipſum audíte. *Matth.* 17. *Iſ.* 55.

Lectio viij.

: ergo, in quo mihi
e per ómnia plá-
cujus prædicatióne
or, cujus humilitáte
, incunctanter au-
a ipſe eſt véritas, &
: virtus mea, atque
. Ipſum audíte,
is myſtéria prænun-
t, quem prophetá-
cecinérunt. Ipſum
qui sánguine ſuo
rédimit, qui diá-
gat, & vaſa ejus ra-
peccáti chirógra-
prævaricatiónis pa-
ipit. Ipſum audíte,
áperit ad cœlum,
acis ſupplícium gra-
s aſcenſiónis parat
m. Quid trepidátis
Quid pavétis sáucii
' Fiat quod, me vo-
lt Chriſtus. Abjícite
formídinem, &
os armáte conſtán-
gnum eſt enim ut in
is paſſióne timeátis,
ſus múnere nec in
ne metuétis.
im fieret vox, in-
ſt Jeſus ſolus: * Et
s diſcípuli, cecidé-
áciem ſuam, & ti-
: valde: dixitque eis
írgite, & nolíte ti-
. Deus majeſtátis
: vox Dómini in
, vox Dómini in
éntia. * Et audien-
puli, ceciderunt in
uam, & timuérunt
nc. 9. *Matth.* 17.

De S. Xyſto, Lectio ix.

XYſtus ſecundus Stéphano ſucceſſit in Sede Romána. Ad eum Dionyſius Alexandrínus ſcripſit epíſtolam de baptíſmate; quâ étiam eum commonefécit de exorta apud Ptolemáidem Pentapóleos urbem Sabellianórum hæreſi. Sed & in ália epíſtola ſenténtiam ejus expétiit de ímpio quodam hæreticórum baptiſmo, quem ſe dudum ſuſcepiſſe quidam fidélis aſſerébat. Cùm autem, acrióri adversùs Chriſtiános perſecutióne decrétâ, Valeriánus inter ália, reſcripto ad Senátum dato, edixiſſet ut Epíſcopi, Preſbyteri & Diácones incontinenti animadverterentur; Xyſtus, ſimul cum Quarto, ſextâ die Auguſti in cœmetério animadverſus eſt. Quem cùm ſanctus Lauréntius ad martyrium duci cérneret, in has voces flens erúpit: Quò progréderis ſine filio, pater? quò, ſacerdos ſancte, ſine miniſtro próperas? Cui Xyſtus: Non ego te déſero, fili: majóra te manent certámina; poſt tríduum me ſequéris. Glorióſam Xyſti mortem ſanctus Cypriánus Epíſcopis Africæ per Succeſſum illórum collégam ſignificári vóluit; quò ſuos quiſque corroboráret, ut gaudérent magis quàm timérent in hac confeſſióne, in qua ſcirent Chriſti mílites non périmi, ſed coronári.

℟. Deus qui dixit de ténebris lucem ſplendéſcere, * Ipſe † Illuxit in córdibus noſtris, ad illuminatiónem ſciéntiæ claritátis Dei in fácie Chriſti Jeſu. ℣. Ecce oſtendit nobis Dóminus Deus noſter majeſtátem & magnitúdinem ſuam: vocem ejus audívimus; * Ipſe. Glória. † Illuxit. 2. *Cor.* 4. *Deut.* 5. Te Deum.

℣. *Sacerd.* Dómine, in lúmine vultûs tui ambulábunt; ℟. Et in nómine tuo exultábunt totâ die. *Pſ.* 88.

AD LAUDES.

Ant. 1. g. FIlii Sion, exultáte, & lætámini in Dómino Deo veſtro, quia dedit vobis doctórem juſtítiæ. *Joel.* 2.

Ant. 8. c. Vocem nos audívimus de cœlo allátam, cùm eſſēmus cum ipſo in monte ſancto. 2. *Petr.* 1.

Ant. 5. a. Venit vox de nube, dicens: Hic eſt Fílius meus caríſſimus; audíte illum. *Marc.* 9.

Ant. 7. d. Ipſum audiétis juxta ómnia quæcumque locútus fúerit vobis. *Act.* 3.

Ant. 3. *d.* Omnis ánima quæ non audíerit Prophétam illum, exterminábitur de plebe. *Act.* 3.

Capitulum. Hebr. 12.

VIdéte ne recuſétis loquentem: ſi enim illi non effugérunt, recuſantes eum qui ſuper terram loquebátur; multò magis nos, qui de cœlis loquentem nobis avértimus.

Hymnus. S. Bern.

JEſu dulcédo córdium,
Fons vivus, lumen méntium,
Excédens omne gáudium
Et omne deſidérium.

Mane nobiſcum, Dómine,
Et nos illuſtra lúmine,
Pulsâ mentis calígine,
Mundum replens dulcédine.

Quando cor noſtrum viſitas,
Tunc lucet ei véritas:
Mundi vileſcit vánitas,
Et intus fervet cáritas.

Jeſu mi bone, ſéntiam
Amóris tui cópiam:
Da mihi per præſéntiam
Tuam vidére glóriam.

Quem tuus amor ébriat,
Novit quid Jeſus ſápiat:
Quàm felix eſt quem ſátiat!
Non eſt ultrà quod cúpiat.

Tu fons miſericórdiæ,
Tu verè lumen pátriæ,
Pelle nubem triſtítiæ,
Dans nobis lucem glóriæ.
Amen.

℣. Glóriâ & honóre coronaſti eum, Dómine, ℟. Et conſtituiſti eum ſuper ópera mánuum tuárum. *Pſ.* 8.

Ad Benedictus. *Ant.* J. Amplióris glóriæ Jeſus præ Móyſe dignus eſt hábitus, quantò amplióremhonórem habet domûs, qui fabricávit illam. *Hebr.* 3.

Oratio.

DEus, qui fídei ſacramenta in Unigéniti tui glorióſâ Transfiguratióne, patrum teſtimónio roboraſti; & adoptiónem filiórum

perfectam, voce delapsâ in nube lúcidâ, mirabíliter præſignaſti: concéde propítius, ut ipſius Regis glóriæ nos cohærédes effícias, & ejuſdem glóriæ tríbuas eſſe conſortes; Per eumdem Dóminum noſtrum.

Extra Cathedr. *fit commem. S. Xyſti, Ant.* Bonum. ℣. Adjútor. *Orat.* Fac nos. xj.

AD HORAS,

In fine Hymnorum dicitur Doxologia:

Qui, nube ruptâ, te palàm
Natum vocávit, laus Patri;
Tibíque Nato; nec minor
Laus, utriuſque Flámini.
Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Fílii Sion.

In ℟. *br.* ℣. Qui accepiſti à Deo Patre * honórem & glóriam. 2. *Petr.* 1.

AD TERTIAM.

Ant. 8. c. Vocem.

Capitulum. 1. Joan. 5.

SI teſtimónium hóminum accípimus, teſtimónium Dei majus eſt; quóniam hoc eſt teſtimónium Dei, quod majus eſt, quóniam teſtificátus eſt de Fílio ſuo.

℟. *br.* Fílii hóminum, * úſquequo gravi corde? * Allelúia, allelúia. Fílii. ℣. Scitóte quóniam mirificávit Dóminus * Sanctum ſuum, * Allelúia. Glória Patri. Fílii. *Pſ.* 4.

℣. Accédite ad eum, & illuminámini; ℟. Et fácies veſtræ non confundentur. *Pſ.* 33.

ÁD SEXTAM.

Ant. 5. a. Venit vox.

Capitulum. Iſ. 42.

ECce ſervus meus, ſuſcípiam eum; electus meus, complácuit ſibi in illo ánima mea: dedi Spíritum meum ſuper eum; judícium géntibus próferet.

℟. *br.* Ipſe invocábit me: * Pater meus es tu, * Allelúia, allelúia. Ipſe. ℣. Deus meus, * & ſuſceptor ſalútis meæ, * Allelúia. Glória Patri. Ipſe invocábit me. *Pſ.* 88.

℣. Hódie ſi vocem ejus audiéritis, ℟. Nolíte obduráre corda veſtra. *Pſ.* 94.

AD NONAM.

Ant. 3. à. Omnis ánima.

Capitulum. Hebr. 2.

PRoptérea abundántiùs oportet obſerváre nos ea quæ audívimus, ne forte pereffluámus. Si enim qui per Angelos dictus eſt ſermo, factus eſt firmus, & omnis prævaricátio, & inobediéntia accépit juſtá mercédis retributiónem; quómodo nos effugiémus, ſi tantam neglexérimus ſalútem?

℟. *br.* Audiam quid loquátur in me * Dóminus Deus, * Allelúia, allelúia. Audiam. ℣. Quóniam loquétur pacem * in plebem ſuam, * Allelúia. Glória Patri. Audiam quid loquátur in me. *Pſ.* 84.

℣. Notas mihi feciſti vias vitæ, ℟. Adimplébis me lætítiâ cum vultu tuo, Dómine. *Pſ.* 15.

AD II. VESPERAS.

Ant. 7. G. VOcávit nos Deus vocatióne ſuâ ſanctâ, ſecundùm grátiam quæ manifeſtáta eſt nunc per illuminatiónem Salvatóris noſtri Jeſu Chriſti. 2. *Tim.* 1.

Ant. 6. F. Appáruit grátia ejus erúdiens nos, ut abnegantes impietátem & ſæculária deſidéria, ſóbriè, & juſtè, & piè vivámus, expectantes adventum glóriæ ejus. *Tit.* 2.

Ant. 4. E. In ipſo edocti eſtis, depónere vos véterem hóminem qui corrúmpitur ſecundùm deſidéria erróris. *Epheſ.* 4.

Ant. 3. a. Quos præſcívit Deus, & prædeſtinávit conformes fieri imáginis Fílii ſui, ut ſit ipſe primogénitus in multis frátribus. *Rom.* 8.

Ant. 1. f. Nondum appáruit quid érimus: ſcimus quóniam cùm apparúerit, símiles ei érimus; quóniam vidébimus eum ſícuti eſt. 1. *Joan.* 3.

Capitulum. 1. Cor. 15.

PRimus homo de terra, terrénus; ſecundus homo de cœlo, cœleſtis: qualis terrénus; tales & terréni; & qualis cœleſtis, tales & cœleſtes: ígitur ſicut portávimus imáginem terréni, portémus & imáginem cœleſtis.

Hymnus, Hoc, juſſa. 510.

℣. Satiábor, Dómine, ℟. Cùm apparúerit glória tua. *Pſ.* 16.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Noſtra conversátio in cœlis eſt, unde Salvatórem expectámus Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum, qui reformábit corpus humilitátis noſtræ, configurátum córpori claritátis ſuæ. *Philipp.* 3.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

DIE X.

In Feſto SANCTI LAURENTII, Diaconi & Martyris.

Duplex-majus.

Omnia de Communi unius Martyris, exceptis quæ ſequuntur.

Pridie Ad Magníficat. *Ant.* 2. D. Ignem ardentem extinguit aqua, & eleemóſyna reſiſtit peccátis: & Deus proſpector eſt ejus qui reddit grátiam. *Eccli.* 3.

Oratio, ut infra ad Laudes.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Leónis Papæ.

83. *In Nat. S. Laurentii.*

Lectio iv.

CUm furor gentílium poteſtátum in electíſſima quæque Chriſti membra ſæviret, ac præcipuè eos qui órdinis erant ſacerdotális impéteret; in Levítam Lauréntium, qui non ſolùm in miniſtério ſacramentórum, ſed étiam diſpenſatióne eccleſiáſticæ ſubſtántiæ præeminébat, ímpius perſecútor efférbuit, dúplicem ſibi prædam de unius viri comprehenſióne pro-

ittens: quem ſi feciſſet ſa-
æ pecúniæ traditórem, fá-
ret étiam veræ religiónis
tortem. Armátur itaque
ſminâ face homo pecúniæ
ipidus, & veritátis inimí-
is: avarítiâ, ut rápiat au-
ım; impietáte, ut áuferat
hriſtum. Póſtulat ſibi ab
nmaculáto ſacrárii Præſule
es eccleſiáſticas, quibus
ridíſſimus inhiábat, ín-
rri. Cui Levíta caſtíſſimus,
ɔi eas repóſitas habéret
tendens, numeroſíſſimos
nctórum páuperum óbtu-
: greges, in quorum victu
que veſtítu inamiſsíbiles
ndíderat facultátes; quæ
ntò intégriùs erant ſalvæ,
tantò ſánctiùs probabantur
:penſæ.

Lectio v.

Fremit ergo prædo fru-
ſtrátus; & in ódium re-
ɡiónis quæ talem divitiá-
m uſum inſtituiſſet ardeſ-
ns, direptiónem theſauri
tióris aggréditur, apud
em nullam denariórum
bſtántiam reperiſſet: ut il-
d depóſitum, quo ſacrátiùs
at dives, auferret. Renun-
re Chriſto Lauréntium ju-
t, & ſolidíſſimam illam
vítici ánimi fortitúdinem
ris parat urgére ſupplíciis:
orum ubi prima nihil ób-
ient, vehementióra ſuccé-
int. Láceros artus, & mul-
vérberum ſectióne conſ-
ſos, ſubjecto præcipit igne
rréri: ut per cratem fér-
m, quæ jam de fervóre
ntínuo vim in ſe habéret
urendi, converſórum alter-
nâ mutatióne membrórum,
fieret cruciátus vehemén-
tior, & pœna prodúctior.

Lectio vj.

Nihil óbtines, nihil pró-
ficis, ſæva crudélitas.
Subtráhitur inventis tuis
matéria mortális; & Lau-
réntio in cœlos abeunte, tu
déficis. Flammis tuis ſupe-
rári caritátis Chriſti flamma
non pótuit; & ſégnior fuit
ignis qui foris uſſit, quàm
qui intùs accendit. Sævi-
ſti, perſecútor, in Mártyrem;
ſæviſti, & auxiſti
palmam, dum ággeras pœ-
nam. Nam quid non ad vi-
ctóriæ glóriam ingénium
tuum réperit, quando in ho-
nórem tranſiérunt triumphi,
étiam inſtrumenta ſupplícii?
Gaudeámus ígitur, dilectíſ-
ſimi, gáudio ſpiritáli; & de
feliciſſimo ínclyti viri fine
gloriémur in Dómino, qui
eſt mirábilis in ſanctis ſuis,
in quibus nobis & præſídium
conſtítuit & exemplum; at-
que ita per univerſum mun-
dum clarificávit glóriam
ſuam, ut à ſolis ortu uſque
ad occáſum, Leviticórum
lúminũ coruſcante fulgóre,
quàm clarificáta eſt Jeroſólyma
Stéphano, tam illuſtris
fíeret Roma Lauréntio.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſe-
cundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 12.

IN illo témpore; Dixit Je-
ſus diſcípulis ſuis: Amen,
amen dico vobis, Niſi gra-

num frumenti cadens in terram, mórtuum fúerit, ipſum ſolum manet; ſi autem mórtuum fúerit, multum fructum affert. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtini Epíſcopi.

Serm. 26. è XL. à Sirm. ed.

AGnoſcit fides veſtra granum quod in terram cécidit, & mórtuum multiplicátum eſt. Agnoſcit, inquam, hoc granum fides veſtra, quia ipſum hábitat in mente veſtra. Hoc enim quod de ſeipſo díxerit Chriſtus, nullus ámbigit Chriſtiánus. Sed plane illo mórtuo grano & multiplicáto, multa grana ſunt ſparſa in terram, ex quibus eſt & beátus Lauréntius, cujus ſeminatiónem hódie celebrámus.

Lectio viij.

DE illis autem granis ſparſis toto orbe terrárum, quanta pulluláverit ſeges vidémus, gaudémus, ſumus: ſi tamen & nos per illíus grátiam ad hórreum pertinémus. Neque enim ad hórreum pértinet quidquid in ſégete eſt. Eadem quippe plúvia, útilis & nutritória, & tríticum paſcit & páleam. Abſit ut ſimul utrumque in hórreo recondátur, quamvis ſimul utrumque in agro nutriátur, & ſimul utrumque in área triturétur.

Lectio ix.

NUnc tempus eligendi eſt. Antequam véniat ventilátio, fiat morum ſeparário: ſicut in área granum adhuc mundatióne diſcérnitur, nondum ventilábro ultimo ſeparátur. Audite me, grana ſancta; imo audíte primum granum per me. Non amétis in hoc ſǽculo ánimas veſtras. Nolíte amáre, ſi amátis; ut non amando, ſervétis; quia non amando, plus amátis. Qui amat in hoc ſǽculo ánimam ſuam, perdet eam. Granum lóquitur; granum, quod in terram cécidit, & mortificátum eſt ut multiplicarétur, lóquitur: audiátur, quia non mentítur. Quod admónuit, ipſe fecit: inſtruxit præcepto, præceſſit exemplo.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. F. Cutis mea denigráta eſt ſuper me, & oſſa mea aruérunt præ cáumate. *Job* 30.

Oratio.

DA nobis, quǽſumus, omnípotens Deus, vitiórum noſtrórum flammas extínguere, qui beáto Lauréntio tribuiſti tormentórum ſuórum incéndia ſuperáre; Per Dóminum.

AD II. VESPERAS.

Poſt Hymnum, ℣. Igne me examinaſti, Dómine; ℟. Et non eſt invénta in me iníquitas. *Pſ.* 16.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. Confitébor tibi, Dómine, quóniam liberaſti me, ſecundùm multitúdinem miſericórdiæ nóminis tui, à preſſúra flammæ quæ circúmdedit me. *Eccli.* 51.

Oratio, ut ſupra.

Fit commem. ſanctæ Coronæ Spineæ, *Ant.* Conculcábitur coróna ſupérbiæ: & in die illa erit Dóminus exercituum coróna glóriæ, & ſertum exultatiónis reſíduo pópuli ſui. *Iſ.* 28.

℣. Da impérium tuum púero tuo, Dómine, ℟. Ut vídeant qui odérunt me, & confundantur. *Pſ.* 85.

Oratio, Præſta, quæſumus. *ut infra ad Laudes.*

DIE XI.

In Feſto

TRANSLATIONIS

SSTÆ CORONÆ SPINEÆ.

Domini.

Semiduplex.

AD NOCTURNUM.

Invit. Chriſtum Regem regum ſpinis coronátū,*Veníte, adorémus. *Matth.* 27.

Pſ. 94. Veníte.

Hymnus. S.V.

QUò forma ceſſit par Deo?
Non vultus idem, non decor:
Atro fluentem ſánguine,
Et ora fœdum vídimus.

Frons pro coróna régia
Horret ſub aſpris véпribus:
Hæc illa, crudélis Sion,
Quæ ſerta nectis Príncipi?

Arundo pro ſceptro datur,
Duruſque pro throno lapis:
Quem veſtit æternum jubar,
Ridenda veſtit púrpura.

Qui ſceptra regum dívidit,
Ut ſcénicus rex lúditur:
Quæ ſolis obſcúrant jubar,
Velo teguntur lúmina.

Orbi piando qui parem

Offers Patri te víctimam,
O Chriſte, ne caſſum tuæ
Sit paſſiónis præmium.

Qui nos creávit, laus Patri:
Qui nos redémit, Fílio:
Qui nos foves, laus, Spíritus:
Uni Deo ſit glória. Amen.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. 4. f. Addúcunt Jeſum ad Pilátum, & cœpérunt illum accuſáre, dicentes: Hunc invénimus dicentem ſe Chriſtum regem eſſe. *Joan.* 18. *Luc.* 23.

Ant. 6. C. Jeſus ſtetit ante præſidem; & interrogávit eum præſes: Tu es rex Judæórum? *Matth.* 27.

Ant. 8. G. Reſpondit Jeſus: A temetipſo hoc dicis, an álii dixérunt tibi de me? *Joan.* 18.

℣. Acuérunt linguas ſuas ſicut ſerpentis: ℟. Venénum áſpidum ſub lábiis eórum. *Pſ.* 139.

Lectio j. de Scriptura occurrente, è tribus fit una.

℟. Mílites præſidis ſuſcipientes Jeſum in prætórium, congregavérunt ad eum univerſam cohortem; * Et plectentes Corónam de Spinis, poſuérunt ſuper caput ejus, & arúndiné in déxtera ejus. ℣. Dixérunt ímpii: Contumélia & tormento interrogémus eum, ut probémus patiéntiam illíus. * Et plectentes Corónam de Spinis, poſuérunt ſuper caput ejus, & arúndiné in déxtera ejus. *Matth.* 27. *Sap.* 2.

Lectio ij.

BAlduínus, Márchio Namurci, Caſtellánus Cortinéri, & poſtrémus è Latínis Conſtantinopolitanórum Imperátor, cùm in Gálliam urgéntibus negótiis veniſſet, nuntiávit ſancto regi Ludovíco, conſanguíneo ſuo, Conſtantinópolim à Græcis obſidióne cingi, primoreſque in ea concluſos eò penúriæ deveniſſe, ut de Coróna Spínea Dómini extráneis vendenda aut oppigneranda cogitárent. Ac ne óptimi Regis pietátem offénderet, non auſus eſt rem ádeò ſacram prétio emendam propónere; ſed eum enixè rogávit ut eam dono accípere vellet. Rex, actis Balduíno grátiis, ex Ordine Prædicatórum duos Conſtantinópolim miſit, Andréam & Jacóbum, quorum hic, cùm eſſet monaſtérii Ordinis ſui eâ in urbe Prior, Corónam ſæpiùs víderat. Quibus Imperátor unum è ſuis cómitem adjunxit, ſimul & diplómate præcépit Barónibus, ut ſacra Coróna iis qui à Rege miſſi erant, traderétur. Conſtantinópolim ingreſſis renuntiátum eſt Corónam Vénetis nómine pígnoris obligátam eſſe, eâ conditióne, ut niſi intrà Natálem mártyrum Gerváſii & Protáſii redimerétur, cáderet in commiſſum, & pígnoris obligátio verterétur in títulum venditiónis pro pecúnia jam trádita; interimque Venétiam deportarétur. Lectis imperatóriis lítteris, Coróna, ubi convéntum fuit, lóculo ſigillis procérum conſignáto, defertur Venétias ab iis qui à Rege miſſi fúerant, adjunctis Imperatóris núntiis nobilioribúſque Vénetis. Quâ depóſitâ in theſauro baſílicæ ſancti Marci, relictóque ibi Andréâ cuſtóde, Jacóbus cum núntiis imperatóriis ad Regem próperat, eíque rem omnem expónit.

℟. Veſte purpúreâ circumdedérunt Jeſum; & veniébant ad eum; * Et dicébant: Ave, Rex Judæórum. ℣. Subſannavérunt me ſubſannatióne: frenduérunt ſuper me déntibus ſuis; * Et dicébant. *Joan.* 19. *Pſ.* 34.

Lectio iij.

TUnc Rex Jacóbum & núntios Imperatóris confeſtim Venétiam remittit, qui factum pignus pecúniâ redemptum in Gálliam aſportárent. Id verò memóriâ dignum áccidit, ut in tam longo itínere quamvis ſæpe noctu plúeret, intérdiu tamen ne mínimum quidem plúviæ cecíderit. Ut Trecas pervenére, Regem de adventu ſuo certiórem fecérunt. Qui cum matre & procéribus, duobúſque Epíſcopis, Galtéro Senonenſi & Bernardo, óbviàm profectus, apud Villam-novam Archiepíſcopi, fractis ſigillis, recluſóque lóculo, Corónam non ſine multis lácrymis

, & in eódem ló-
ſitam ſigillo ſuo
t. Id cóntigit die
i Lauréntii, anno
ducentéſimo tri-
ɔno. Poſtrídie Sé-
portátur; eamque
bis áditu, Rex,
ibus, ſolâ indútus
Loberto fratre co-
Clero & plebe ób-
itibus, ſuis húme-
ad ſeniórem ſancti
basílicam; & inde
róximâ die con-
indem octavá-dé-
guſti, quæ erat Fé-
i poſt Aſſumptió-
æ Vírginis, è ſaltu
m procéditur; ex-
juxta basílicam
ntónii in Campis
fidélium óculis ve-
a pignus expóni-
ab ipſo Rege, pro-
Clero, defertur ad
Eccléſiam ſanctæ
tque hinc poſt lau-
perſolútas, in Sacel-
ancti Nicolái collo-
Palátio ubi demùm
ſimus magníficen-
Capellá ædificávit
mini Corónam de-
x hoc ſacro pígno-
am Spinam Canó-
ulláribus beátæ Ma-
argomédio in urbe
dono dédurat ſan-
ovícus, ut conſtat
piſtolæ autógrapho
ſerv atur. Sed eam
ni, expiláto hujus
ſacrário, cum áliis
gni tradidérunt.

℟. Genu flexo ante eum, illudébant ei mílites; & exſpuentes in eum, accepérunt arúndinem, * Et † Percutiébant caput ejus. ℣. Dixérunt: Gloriátur patrem ſe habére Deum; videámus ſi ſermónes illíus veri ſint. * Et percutiébant. Glória. † Percutiébant. *Matth.* 27. *Sap.* 2.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Regnum tuum, Dómine, regnum ómnium ſeculórum; ℟. Et dominátio tua in omni generatióne & generatiónem. *Pſ.* 144.

AD LAUDES.

Ant. 1. a. Vidi cœlum apertum, & ecce qui ſedébat, vocabátur Fidélis & Verax, & cum juſtítia júdicat & pugnat. *Apoc.* 19.

Ant. 7. c. Oculi ejus ſicut flamma ignis, & in cápite ejus diadémata multa. *Apoc.* 19.

Ant. 6. F. Veſtítus erat veſte aſperſâ ſánguine; & vocátur nomen ejus, Verbum Dei. *Apoc.* 19.

Ant. 3. c. Habet in veſtimento & in fémore ſuo ſcriptum: Rex regum, & Dóminus dominántium. *Apoc.* 19.

Ant. 4. d. Data eſt ei Coróna, & exívit vincens ut vínceret. *Apoc.* 6.

Capitulum. Iſ. 53.

Diſpértiam ei plúrimos, & fórtium dívidet ſpólia, pro eo quod trádidit in mortem ánimam ſuam; & cum ſcelerátis reputátus eſt;

& ipſe peccáta multórum tulit.

Hymnus. H. Vabr. Ep.

EXite, filiæ Sion,
Regis pudícæ Vírgines;
Chriſti Corónam cérnite
Quam mater ipſa téxuit.

Horret, revulſis crínibus,
Spinis cruentátum caput;
Et vultus ille décolor
Mortem propinquá réſpicit.

Quæ terra ſulcis ínvia,
Dumis rigens & ſéntibus,
Lugúbre munus prótulit?
Quæ ſæva méſſuit manus?

Chriſti rubeſcens ſánguine,
Acúleos mutat roſis,
Palmamque vincens frúctibus
Spina eſt triumphis áptior.

Culpis ſatæ mortálium
Te, Chriſte, ſpinæ vúlnerant:
Evelle noſtras, córdibus
Tuaſque noſtris ínſere.

Qui nos creávit, laus Patri:
Laus qui redémit, Fílio:
Qui nos fovet, laus Fláminis:
Uni Deo ſit glória. Amen.

℣. Circumdedérunt me, & exarſérunt ſicut ignis in ſpinis; ℟. Et in nómine Dómini ultus ſum in eos. *Pſ.* 117.

Ad Benedictus. *Ant.* 5. a. Chriſtus expólians principátus & poteſtátes, traduxit confidenter, palàm triumphans illos in ſemetipſo. *Coloſſ.* 2. *Oratio.*

PRæſta, quæſumus, omnipotens Deus, ut qui in memóriam paſſiónis Dómini noſtri Jeſu Chriſti, Corónam ejus Spíneam venerámur in terris, ab ipſo glóriæ & honóre coronári mereámur in cœlis; Per eúmdem Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. a. Vidi cœlum.

In ℟. *br.* ℣. Qui paſſus eſt pro nobis. 1. *Petr.* 2.

AD TERTIAM.

Ant. 7. g. Oculi.

Capitulum. Apoc. 14.

VIdi, & ecce nubem cándidam, & ſuper nubem ſedentem ſímilem Fílio hóminis, habentem in cápite ſuo corónam áuream.

℟. *br.* Dóminus regnávit, * Decórem indútus eſt. Dóminus. ℣. Indútus eſt fortitúdinem, * & præcinxit ſe. * Decórem. Glória Patri. Dóminus. *Pſ.* 92.

℣. Prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: ℟. Poſuiſti in cápite ejus corónam de lápide pretióſo. *Pſ.* 20.

AD SEXTAM.

Ant. 6. F. Veſtítus erat.

Capitulum. Iſ. 63.

TOrcular calcávi ſolus, & de géntibus non eſt vir mecum. Calcávi eos in furóre meo, & conculcávi eos in ira mea; & aſperſus eſt ſanguis eórum ſuper veſtimenta mea.

℟. *br.* Sicut viventes, * In ira abſorbet eos. Sicut. ℣. Manus ſuas lavábit * in ſánguine peccatóris. * In ira. Glória Patri. Sicut. *Pſ.* 57.

℣. Requírens ſánguinem

látus eſt : ℟. Non
lamórem páupe-

I O N A M.
. d. Data eſt.
e. Apoc. 19.
a qui ſunt in cœ-
uebantur eum in
, veſtíti býſſino
ndo ; & de ore
it gládius ex utrá-
cutus, ut in ipſo
entes : & ipſe re-
virga férrea.
ronus tuus, Deus,
um ſéculi. Thro-
irga æquitátis, *
i tui, * In. Glória
opus. Hebr. 1.
iam virtútis tuæ
óminus ex Sion :
áre in médio ini-
tuórum, Pſ. 109.
VESPERAS.
lária vobis & pax
à Jeſu Chriſto, qui
délis, & princeps
ræ. Apoc. 1.
a. Diléxit nos,
ós à peccátis no-
iguine ſuo, & fe-
gnum, & ſacerdó-
Patri ſuo. Apoc. 1.
. g. Oportet illum
donec ponat Deus
imícos ſub pédibus
or. 15.
. D. Cùm evacuá-
iem principátum,
inimíca deſtrué-
1. Cor. 15.
. G. Eum qui mó-
à Angeli minorá-
démus Jeſum pro-
nem mortis, gló-
riâ & honóre coronátum.
Hebr. 2.

Capitulum. Act. 2.

CErtíſſimè ſciat omnis domus Iſrael, quia & Dóminum eum, & Chriſtum fecit Deus hunc Jeſum, quem vos crucifixiſtis.

Hymnus. S. V.

CHriſti cruentæ ſpléndida
principum
Non certet unquam púr-
pura púrpuræ :
Junco paluſtri ſceptra ce-
dant ;
Textílibus diadéma ſpi-
nis.
His fretus armis victor ahé-
neos
Poſtes revulſit, déxtera-
que tártari,
Cœtuſque captívos pió-
rum
In pátrias revocávit ar-
ces.
Quin & premébat quos fera
ſérvitus
Triſti geméntes erípuit
jugo :
Et nocte damnátos pro-
fundâ,
Ad ſúperas dedit ire ſe-
des.
Hæc tincta cæſi ſánguine
prædicat
Dei ſupellex : hinc áliam
nefas
Ambíre gazam Chriſtiá-
nis,
Morte quibus redimenda
vita.
Qui nos creávit, máxima
laus Patri :
Qui nos redémit, máxima
Fílio :

AD II. VESPERAS.

Ant. VOcávit nos Deus 7. ç. vocatióne ſuâ ſanctâ, ſecundùm grátiam quæ manifeſtáta eſt nunc per illuminatiónem Salvatóris noſtri Jeſu Chriſti. 2. *Tim.* 1.

Ant. 6. F. Appáruit grátia ejus erúdiens nos, ut abnegantes impietátem & ſeculária deſidéria, ſóbriè, & juſtè, & piè vivámus, expectántes advéntum glóriæ ejus. *Tit.* 2.

Ant. 4. E. In ipſo edocti eſtis, depónere vos véterem hóminem qui corrúmpitur ſecundùm deſidéria erróris. *Ephes.* 4.

Ant. 3. a. Quos præſcívit Deus, & prædeſtinávit confórmes fieri imáginis Fílii ſui, ut ſit ipſe primogénitus in multis frátribus. *Rom.* 8.

Ant. 1. f. Nondum appáruit quid érimus: ſcimus quóniam cùm apparúerit, símiles ei érimus; quóniam vidébimus eum ſícuti eſt. 1. *Joan.* 3.

Capitulum. 1. Cor. 15.

PRimus homo de terra, terrénus; ſecundus homo de cœlo, cœleſtis: qualis terrénus, tales & terréni; & qualis cœleſtis, tales & cœleſtes: ígitur ſicut portávimus imáginem terréni, portémus & imáginem cœleſtis.

Hymnus, Hoc, juſſa. 510.

℣. Satiábor, Dómine, ℟. Cùm apparúerit glória tua. *Pſ.* 16.

Ad Magníficat, *Ant.* 8. G. Noſtra converſátio in cœlis eſt, unde Salvatórem expectámus Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum, qui reformábit corpus humilitátis noſtræ, configurátum córpori claritátis ſuæ. *Philipp.* 3.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

DIE X.

In Feſto

SANCTI LAURENTII, Diaconi & Martyris.

Duplex-majus.

Omnia de Communi unius Martyris, exceptis quæ ſequuntur.

Pridie Ad Magníficat. *Ant.* 2. D. Ignem ardentem extinguit aqua, & eleemóſyna reſiſtit peccátis: & Deus proſpector eſt ejus qui reddit grátiam. *Eccli.* 3.

Oratio, ut infra ad Laudes.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Leónis Papæ.

83. *In Nat. S. Laurentii.*

Lectio iv.

CUm furor gentílium Poteſtátum in electíſſima quæque Chriſti membra ſæviret, ac præcípuè eos qui órdinis erant ſacerdotális impéteret; in Levítam Lauréntium, qui non ſolùm in miniſtério ſacramentórum, ſed étiam diſpenſatióne eccleſiáſticæ ſubſtántiæ præeminébat, ímpius perſecútor efférbuit, dúplicem ſibi prædam de uníus viri comprehenſióne pro-

mittens: quem ſi feciſſet ſacræ pecúniæ traditórem, fáceret étiam veræ religiónis exortem. Armátur itaque géminâ face homo pecúniæ cúpidus, & veritátis inimícus: avarítiâ, ut rápiat aurum; impietáte, ut áuferat Chriſtum. Póſtulat ſibi ab immaculáto ſacrárii Præſule opes eccleſiáſticas, quibus avidíſſimus inhiábat, inferri. Cui Levíta caſtíſſimus, ubi eas repóſitas habéret oſtendens, numeroſíſſimos ſanctórum páuperum óbtulit greges, in quorum victu atque veſtitu inamiſsíbiles conſíderat facultátes; quæ tantò intégriùs erant ſalvæ, quantò ſánctiùs probabantur expenſæ.

Lectio v.

FRemit ergo prædo fruſtrátus; & in ódium religiónis quæ talem divitiárum uſum inſtituiſſet ardeſcens, direptiónem theſauri potióris aggréditur, apud quem nullam denariórum ſubſtántiam reperiſſet: ut illud depóſitum, quo ſacrátiùs erat dives, auferret. Renuntiáre Chriſto Lauréntium jubet, & ſolidíſſimam illam Levítici ánimi fortitúdinem diris parat urgére ſupplíciis: quorum ubi prima nihil óbtinent, vehementióra ſuccédunt. L[?]ceros artus, & multâ vérberum ſectióne conſciſſos, ſubjecto præcipit igne torréri: ut per cratem férream, quæ jam de fervóre contínuo vim in ſe habéret urendi, converſórum alternâ mutatióne membrórum, fieret cruciátus veheméntior, & pœna productior.

Lectio vj.

NIhil óbtines, nihil próficis, ſæva crudélitas. Subtráhitur inventis tuis matéria mortális; & Lauréntio in cœlos abeunte, tu déficis. Flammis tuis ſuperári caritátis Chriſti flamma non pótuit; & ſégnior fuit ignis qui foris uſſit, quàm qui intùs accendit. Sæviſti, perſecútor, in Mártyrem; ſæviſti, & auxiſti palmam, dum ággeras pœnam. Nam quid non ad victóriæ glóriam ingénium tuum réperit, quando in honórem tranſiérunt triumphi, étiam inſtrumenta ſupplícii? Gaudeámus ígitur, dilectíſſimi, gáudio ſpiritáli; & de feliciſſimo ínclyti viri fine gloriémur in Dómino, qui eſt mirábilis in ſanctis ſuis, in quibus nobis & præſídium conſtítuit & exemplum; atque ita per univerſum mundum clarificávit glóriam ſuam, ut à ſolis ortu uſque ad occáſum, Leviticórum lúminũ coruſcante fulgóre, quàm clarificáta eſt Jeroſólyma Stéphano, tam illuſtris fieret Roma Lauréntio.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 12.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Amen, amen dico vobis, Niſi gra-

num frumenti cadens in terram, mórtuum fúerit, ipſum ſolum manet; ſi autem mórtuum fúerit, multum fructum affert. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 26. è XL. à Sirm. ed.

AGnoſcit fides veſtra granum quod in terram cécidit, & mórtuum multiplicátum eſt. Agnoſcit, inquam, hoc granum fides veſtra, quia ipſum hábitat in mente veſtra. Hoc enim quod de ſeipſo díxerit Chriſtus, nullus ámbigit Chriſtiánus. Sed plane illo mórtuo grano & multiplicáto, multa grana ſunt ſparſa in terram, ex quibus eſt & beátus Lauréntius, cujus ſeminatiónem hódie celebrámus.

Lectio viij.

DE illis autem granis ſparſis toto orbe terrárum, quanta pulluláverit ſeges vidémus, gaudémus, ſumus: ſi tamen & nos per illíus grátiam ad hórreum pertinémus. Neque enim ad hórreum pértinet quidquid in ſégete eſt. Eadem quippe plúvia, útilis & nutritória, & tríticum paſcit & páleam. Abſit ut ſimul utrumque in hórreo recondátur, quamvis ſimul utrumque in agro nutriátur, & ſimul utrumque in área triturétur.

Lectio ix.

NUnc tempus eligendi eſt. Antequam véniat ventilátio, fiat morum ſeparário: ſicut in área granum adhuc mundatióne diſcérnitur, nondum ventilábro ultimo ſeparátur. Audite me, grana ſancta; imo audíte primum granum per me. Non amétis in hoc ſǽculo ánimas veſtras. Nolíte amáre, ſi amátis; ut non amando, ſervétis; quia non amando, plus amátis. Qui amat in hoc ſǽculo ánimam ſuam, perdet eam. Granum lóquitur; granum, quod in terram cécidit, & mortificátum eſt ut multiplicarétur, lóquitur: audiátur, quia non mentítur. Quod admónuit, ipſe fecit: inſtruxit præcepto, præceſſit exemplo.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. F. Cutis mea denigráta eſt ſuper me, & oſſa mea aruérunt præ cáumate. *Job* 30.

Oratio.

DA nobis, quǽſumus, omnípotens Deus, vitiórum noſtrórum flammas extínguere, qui beáto Lauréntio tribuiſti tormentórum ſuórum incéndia ſuperáre; Per Dóminum.

AD II. VESPERAS.

Poſt Hymnum, ℣. Igne me examinaſti, Dómine; ℟. Et non eſt invénta in me iníquitas. *Pſ.* 16.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. Confitébor tibi, Dómine, quóniam liberaſti me, ſecundùm multitúdinem miſericórdiæ nóminis tui, à preſſúra flammæ quæ circúmdedit me. *Eccli.* 51.

Oratio, ut ſupra.

Fit commem. ſanctæ Coronæ Spineæ, Ant. Conculcábitur coróna ſupérbiæ: & in die illa erit Dóminus exercítuum coróna glóriæ, & ſertum exultatiónis reſíduo pópuli ſui. *Iſ.* 28.

℣. Da impérium tuum púero tuo, Dómine, ℟. Ut vídeant qui odérunt me, & confundantur. *Pſ.* 85.

Oratio, Præſta, quæſumus. *ut infra ad Laudes.*

DIE XI.

In Feſto

TRANSLATIONIS

STÆ CORONÆ SPINEÆ.

Domini.

Semiduplex.

AD NOCTURNUM.

Invit. Chriſtum Regem regum ſpinis coronátū, *Veníte, adorémus. *Matth.* 27.

Pſ. 94. Veníte.

Hymnus. S. V.

QUò forma ceſſit par Deo?
Non vultus idem, non decor:
Atro fluentem ſánguine,
Et ora fœdum vídimus.

Frons pro coróna régia
Horret ſub aſpris vépribus:
Hæc illa, crudélis Sion,
Quæ ſerta nectis Príncipi?

Arundo pro ſceptro datur,
Duruſque pro throno lapis:
Quem veſtit æternum jubar,
Ridenda veſtit púrpura.

Qui ſceptra regum dívidit,
Ut ſcénicus rex lúditur:
Quæ ſolis obſcúrant jubar,
Velo teguntur lúmina.

Orbi piando qui parem
Offers Patri te víctimam,
O Chriſte, ne caſſum tuæ
Sit paſſiónis præmium.

Qui nos creávit, laus Patri:
Qui nos redémit, Fílio:
Qui nos foves, laus, Spíritus:
Uni Deo ſit glória. Amen.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. 4. f. Addúcunt Jeſum ad Pilátum, & cœpérunt illum accuſáre, dicentes: Hunc invénimus dicentem ſe Chriſtum regem eſſe. *Joan.* 18. *Luc.* 23.

Ant. 6. *C.* Jeſus ſtetit ante præſidem; & interrogávit eum præſes: Tu es rex Judæórum? *Matth.* 27.

Ant. 8. *G.* Reſpondit Jeſus: A temetipſo hoc dicis, an álii dixérunt tibi de me? *Joan.* 18.

℣. Acuérunt linguas ſuas ſicut ſerpentis: ℟. Venénum áſpidum ſub lábiis eórum. *Pſ.* 139.

Lectio j. de Scriptura occurrente, è tribus ſit una.

℟. Mílites præſidis ſuſcipientes Jeſum in prætórium, congregavérunt ad eum univérſam cohortem; * Et plectentes Corónam de Spinis, poſuérunt ſuper caput ejus, & arúndinē in déxtera ejus. ℣. Dixérunt ímpii: Contumélià & tormento interrogémus eum, ut probémus patiéntiam illíus. * Et plectentes Corónam de Spinis, poſuérunt ſuper caput ejus, & arúndinē in déxtera ejus. *Matth.* 27. *Sap.* 2.

Lectio ij.

BAlduínus, Márchio Namurci, Caſtellánus Curtinéti, & poſtrémus è Latínis Conſtantinopolitanórum Imperátor, cùm in Gálliam urgéntibus negótiis veniſſet, nuntiávit ſancto regi Ludovíco, conſanguíneo ſuo, Conſtantinópolim à Græcis obſidióne cingi, primoreſque in ea concluſos eò penúriæ deveniſſe, ut de Coróna Spínea Dómini extráneis vendenda aut oppigneranda cogitárent. Ac ne óptimi Regis pietátem offénderet, non auſus eſt tamen ádeò ſacram prétio emendam propónere; ſed eum enixè rogávit ut eam dono accípere vellet. Rex, actis Balduíno grátiis, ex Ordine Prædicatórum duos Conſtantinópolim miſit, Andréam & Jacóbum, quorum hic, cùm eſſet monaſtérii Ordinis ſui eâ in urbe Prior, Corónam ſæpiùs víderat. Quibus Imperátor unum è ſuis cómitem adjunxit, ſimul & diplómate præcépit Barónibus, ut ſacra Coróna iis qui à Rege miſſi erant, traderétur. Conſtantinópolim ingreſſis renuntiátum eſt Corónam Vénetis nómine pígnoris obligátam eſſe, eâ conditióne, ut niſi intrà Natálem mártyrum Gervâſii & Protâſii redimerétur, cáderet in commiſſum, & pígnoris obligátio verterétur in títulum venditiónis pro pécunia jam trádita, interimque Venétiam deportarétur. Lectis imperatóriis lítteris, Coróna, ubi conventum fuerat, lóculo ſigillis procerum conſignáto, defertur Venétias ab iis qui à Rege miſſi fúerant, adjunctis Imperatóris núntiis nobilioribuſque Venétis. Quâ depóſitâ in theſauro baſílicæ ſancti Marci, relictóque ibi Andréâ cuſtóde, Jacóbus cum núntiis imperatóriis ad Regem próperat, eíque rem omnem expónit.

℟. Veſte purpúreâ circumdedérunt Jeſum; & veniébant ad eum; * Et dicébant: Ave, Rex Judæórum. ℣. Subſannavérunt me ſubſannatióne: frenduérunt ſuper me déntibus ſuis; * Et dicébant. *Joan.* 19. *Pſ.* 34.

Lectio iij.

TUnc Rex Jacóbum & núntios Imperatóris conféſtim Venétiam remittit, qui factum pignus pecúniâ redemptum in Gálliam aſportárent. Id verò memóriâ dignum áccidit, ut in tam longo itínere quamvis ſæpè noctu plúeret, intérdiu tamen ne mínimum quidem plúviæ cecíderit. Ut Trecas pervenére, Regem de adventu ſuo certiórem fecérunt. Qui cum matre & procéribus, duobuſque Epíſcopis, Galtéro Senonenſi & Bernardo, óbviàm profectus, apud Villam-novam Archiepíſcopi, fractis ſigillis, recluſóque lóculo, Corónam non ſine multis lácrymis

it, & in eódem ló-
póſitam ſigillo ſuo
vit. Id cóntigit die
ncti Lauréntii, anno
no ducenteſimo tri-
nono. Poſtrídie Sé-
deportátur; eamque
urbis áditu, Rex,
édibus, ſolá indútus
, Roberto fratre co-
e, Clero & plebe ób-
núntibus, ſuis húme-
ræ ad ſeniórem ſancti
ni baſílicam; & inde
s próximâ die con-
Tandem octavâ-dé-
uguſti, quæ erat Fé-
nta poſt Aſſumptió-
átæ Vírginis, è ſaltu
rum procéditur; ex-
que juxta baſílicam
Antónii in Campis
o, fidélium óculis ve-
um pignus expóni-
de ab ipſo Rege, pro-
e Clero, defertur ad
m Eccléſiam ſanctæ
: atque hinc poſt lau-
o perſolútas, in Sacel-
o ſancti Nicolái collo-
n Palátio ubi demùm
iſſimus magníficen-
m Capellá ædificávit
Dómini Corónam de-
Ex hoc ſacro pígno-
actam Spinam Canó-
eguláribus beátæ Ma-
Burgomédio in urbe
ſi dono déderat ſan-
udovícus, ut conſtat
s epíſtolæ autógrapho
bi ſervatur. Sed eam
niáni, expiláto hujus
ii ſacrário, cum áliis
is igni tradidérunt.

℟. Genu flexo ante eum, illudébant ei mílites; & exſpuentes in eum, accepérunt arúndinem, * Et † Percutiébant caput ejus. ℣. Dixérunt: Gloriátur patrem ſe habére Deum; videámus ſi ſermónes illíus veri ſint. * Et percutiébant. Glória. † Percutiébant. *Matth.* 27. *Sap.* 2.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Regnum tuum, Dómine, regnum ómnium ſeculórum; ℟. Et dominátio tua in omni generatióne & generatiónem. *Pſ.* 144.

AD LAUDES.

Ant. 1. a. Vidi cœlum apértum, & ecce qui ſedébat, vocabátur Fidélis & Verax, & cum juſtítia júdicat & pugnat. *Apoc.* 19.

Ant. 7. c. Oculi ejus ſicut flamma ignis, & in cápite ejus diadémata multa. *Apoc.* 19.

Ant. 6. F. Veſtítus erat veſte aſperſá ſánguine; & vocátur nomen ejus, Verbum Dei. *Apoc.* 19.

Ant. 3. c. Habet in veſtiménto & in fémore ſuo ſcriptum: Rex regum, & Dóminus dominántium. *Apoc.* 19.

Ant. 4. d. Data eſt ei Coróna, & exívit vincens ut vínceret. *Apoc.* 6.

Capitulum. Iſ. 53.

Diſpértiam ei plúrimos, & fórtium dívidet ſpólia, pro eo quod trádidit in mortem ánimam ſuam; & cum ſceleráti reputátus eſt

ſcto Mamante ,

Lectio iij.

as qui & Mammes
lo natálium ſplen-
eximiâ ſanctitáte
Cæſaréæ in Cappa-
ártyrio coronátus
erante Aureliáno ,
am ducentéſimum
mum quartum.
cti Patres Baſílius
rius Nazianzénus
udibus extulérunt,
ſepulcrum multa
fuiſſe mirácula
tantur. Inter illa
puum referri ſolet ,
Gallus & Juliánus
ni Imperatóris ex
ótes, ampliſſimam
in honórem ſan-
tis ædificáre decre-
artito inter ſe ópe-
juſdem quæ Gallo
, felíciter attolle-
t opéribus autem
a ſibi cohærére vix
ália pénitus cor-
Quo prodígio quid
tum fúerat innó-
a Juliánus , ejurátâ
religióne , ad ido-
rédiit. Hujus Már-
quiæ in Gálliam
unt , & Língonis
ur.

commem. Ant. Bo-
ímen. ℣. Adjútor

Oratio.

obis , quæſumus ,
ine , intercedente
mante , martyre
a fide & ſinceri-
ntiam ; ut in cari-
táte divína firmáti , nullis tentatiónibus ab ejus integritáte divellámur ; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum , qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus, &c.

DIE XVIII.

DE OCTAVA.

Homília ſancti Andréæ Cretenſis.

In S. Annuntiatione.

Lectio ij.

BEnedicta tu inter mulíeres. Verè quidem benedicta : nam benedixit te Deus ſuum tabernáculum , quando paternâ glóriâ exímie plenum hóminem Chriſtum Jeſum eundemque Deum , ex quibus ac in quibus perfectus conſtat natúris , incomprehensâ ratióne útero geſtaſti. Benedicta tu inter mulíeres , quæ cœleſtem theſaurum , in quo ſunt omnes theſauri ſapiéntiæ & ſciéntiæ abſcónditi , in virginitátis tuæ inviolato thálamo , nihil anguſtátum complexa es. Benedicta tu in muliéribus , quæ ſola benedictiónem hereditáte conſecúta es , quam Deus per Abraham Géntibus promíſerat. Benedicta tu in muliéribus , quam generatiónes beátam dicunt , quam Reges gloríficant , quâ Príncipes venerantur , cujus vultum dívites plebis deprecantur , ac poſt quam vírgines quà ſequentes , quà præeuntes in templum Regis unà contendunt.

Lectio iij.

BEnedicta tu in muliéribus, quam Iſaías prophéticis óculis videns, Prophetiſſam & Vírginem appellávit. Verè benedicta tu, quam Ezéchiel Orientem prænuntiávit, & portam clauſam, per quam Deus ſolus tránſeat, & quæ íterum clauſa máneat. Sola tu verè benedicta, quam montem magnum vir deſiderióxum Dániel vidit, Habacucque ille admirábilis montem umbróſum; quam prætérea avus tuus David, montem Dei, montem pinguem, montem coagulátum, montem dénique in quo ſit beneplácitum Deo habitáre in eo, prophéticè decantávit. Benedicta tu in muliéribus, quam Zacharías, in divínis perſpicacíſſimus, vidit áureum candelábrum, lucernis ſeptem, & ſeptem infuſóriis ſpléndidum, nempe ſeptem divíni Spíritûs chariſmátibus úndique colluſtrátum.

AD VESP. ſit commem. ſancti Ludovici Toloſani, Epiſc. Ant. Elégit. ℣. Beátus. xix. *Orat.* Dírige. xxij.

DIE XIX.

DE OCTAVA.

De Sermóne ſancti Bernardi Abbátis.

In Aſſumpt. B. Mariæ V. 4.

Lectio ij.

DE Vírginis glóriâ nec ſilére devótio pátitur, nec dignum áliquid ſtérilis concípere cogitátio, aut inerudíta poteſt locútio parturíre. Hinc eſt quòd & ipſi cœleſtis cúriæ príncipes in conſideratióne tantæ novitátis clamant non ſine admiratióne: Quæ eſt iſta quæ aſcendit de deſerto, delíciis áffluens? Ac ſi manifeſtiùs dicant: Quanta eſt hæc, aut unde ei aſcendenti úndique de deſerto affluéntia tanta deliciárum? Nec enim pares inveniuntur delíciæ vel in nobis, quos in civitáte Dómini lætíficat flúminis ímpetus, qui à vultu glóriæ, voluptátis torrente potámur. Quæ eſt iſta, quæ de ſub ſole, ubi nihil eſt niſi labor & dolor, & afflíctio ſpíritûs, aſcendit delíciis ſpirituálibus áffluens? Quidni delícias díxerim, virginitátis decus cum múnere fœcunditátis, humilitátis inſígne, diſtillantem caritátis favum, miſericórdiæ víſcera, plenitúdinem grátiæ, prærogatívam glóriæ ſinguláris? Aſcendens ígitur de deſerto Regína mundi, étiam Angelis ſanctis, ut canit Eccléſia, ſpecióſa facta eſt & ſuávis in delíciis ſuis. Déſinant tamen deſerti hujus miràri delícias; quia Dóminus dedit benignitátem, & terra noſtra dedit fructum ſuum. Quid mirantur de terra deſerta Maríam aſcéndere delíciis affluentem? Mirentur pótiùs páuperem Chriſtum de cœleſti regni plenitúdine deſcendentem. Longè enim amplióri miráculo dignum

videtur, Dei Filium pauló minùs ab Angelis minorári, quàm Dei Matrem ſuper Angelos exaltári.

Pro ſancto Ludovico,

Lectio iij.

Ludovícus Cároli ſecundi Sicíliæ regis fílius, eo nómine propter reveréntiam ſancti Ludovíci Francórum regis pátrui ſui donátus eſt. Adhuc puer, obſes pro patre qui bello captus fúerat, ductus in Catalóniam, ibi virtútibus ómnibus, præſertim verò caſtitáte & córporis maceratióne enítuit. In cárcere detentus, votum emíſit de ampleċtendo Franciſcanórum inſtitúto, cujus tunc máximè diſciplína florébat; quod cùm è Catalónia reverſus, apud Montempeſſulánum implére vellet, à patre prohíbitus eſt. Non multò póſt vocátus ad ſedem Toloſánam, ut voto ſuo ſatisfáceret, ántequam Epíſcopus conſecrarétur, ſancti Franciſci régulá profitéri vóluit. In Epiſcopátu páuperes impensè fovit, & ómnibus ómnia factus eſt. Obiit anno ætátis vigéſimo quarto, & Maſsíliæ ſépultus eſt in æde Franciſcanórum. Hunc miráculis clarum Joannes vigéſimus ſecundus Sanctórum faſtis aſcripſit: quo ex témpore Francórum reges ex eódem sánguine genus trahentes, ejus máximè patrocínium ambiérunt.

AD LAUDES, commem. ſancti Ludovici, Epiſcopi Toloſani, Ant. Ego ſum. ℣. Elégit. *Oratio,* Dírige. xxij.

VESPERÆ de Sequenti, ut in Communi Doctorum. Oratio, Deus, qui beátum, *infra ad Laudes.*

Fit commem. B. Mariæ, Ant. Reſpexit. ℣. Poſuiſti. 538. *Orat.* Veneranda. 537.

DIE XX.

In Feſto

SANCTI BERNARDI, Abbatis Clarævallenſis, & Eccleſiæ Doctoris.

Duplex-minus.

Omnia de Communi Doctorum, additis quæ ſequuntur.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Bernardus, Fontánis in Burgúndia nobílibus & piis paréntibus natus, anno ætátis vicéſimo ſecundo, Ciſtercienſe Monaſtérium cui Stephanus Hardingus tértius à ſancto Roberto præerat, ingreſſus eſt; ejuſque exemplo triginta ſócii idem vitæ genus amplexi ſunt. Ut autem ſe ad arctiórem obſervántiam excitáret, hoc ſæpiùs in ore habébat: Bernarde, ad quid veniſti? Eos in pietáte fecit progreſſus, ut à Stéphano ad conſtruendū Claravallenſe Monaſtérium, júvenis licet, mitterétur. Cujus póſtea loci Abbas deſignátus, à Guillelmo Catalaunenſi Epíſcopo, abſente Joſceranno Epíſcopo Lingonenſi, benedictiónem accépit. Ibi pro victu pul-

menta ſæpiùs ex fóliis; panis ex hórdeo, milio & vícia; húmiles caſæ; ſolitúdo ingens in magna fratrum multitúdine; ſilentiúmque tanta obſervántia, ut præter laborántium ſtrépitus & voces laudántium Deum, nihil pénitus audirétur. Tum legem ſibi ipſi impóſuit Bernardus, è monaſtério numquam exeundi, niſi aut urgérent Ordinis ſui negótia, aut ab Apoſtólicæ Sedis Legáto, vel próprio Epíſcopo, evocarétur.

Lectio v.

INtérfuit Concílio Trecenſi ſub Honório ſecundo, in quo Templáriis Milítibus Régula præſcripta eſt. Remenſem pópulum Archiepíſcopo reconciliávit. Pontificátum aſſéruit Innocéntio ſecundo, quem Petrus Leónis, uſurpáto Anacléti ſecundi nómine, Romà expúlerat: cùm enim, coacto apud Stampas Concílio, Rex & Antíſtites rem totam ad uníus Bernardi arbítrium detuliſſent, Innocéntium legítimum eſſe beáti Petri ſucceſſórem declarávit. Henrícum primum Angliæ Regem, partes Anacléti cum Epíſcopis Anglicánis tuentem, ita flexit, ut Innocéntio Carnútas uſque óbviam proceſſerit. Tum Bernardus, ſolútâ Synodo Piſánâ cui affúerat, Mediolanenſes & Aquitános qui Anacl étum fovébant, ad unitátem Eccléſiæ revocávit; Ducemque Aquitániæ Guillelmum, expóſitâ cum obteſtatióne ob óculos ejus tremendâ Hóſtiâ, ádeò térruit, ut ille abjecto ſchíſmate, ad ſanió rem mentem ſúbitò redíerit. Imperatórem Lothárium jus inveſtiturárum ſibi vendicantem ſólitâ loquendi libertáte reprehendit, & à ſuſceptis consíliis dimóvit. Romam acceſſus, Victóri qui Anacléto & ipſe pſeudo-póntifex ſubrogátus fúerat, perſuáſit ut Innocéntio obſequerétur.

Lectio vj.

CLaravallem reverſus, ſancti Anaſtáſii monaſtério, quod ad Aquas Sálvias prope Romam extrúxerat, eum præfécit Abbátem; qui póſtea ſummus Póntifex creátus, Eugénius tértius appellátus eſt, ad quem étiam ſcripſit libros de Conſideratióne. Eo ſummi Pontíficis juſſu concionante, ſacra in Saracénos expedítio ſuſcepta eſt, quæ tamen felícem éxitū non hábuit. Hinc multórum agitátus eſt calúmniis, quas patientíſſimè tulit. Abailardum confutávit in Senonenſi Concílio; & in Remenſi adversùs Gilbertum Porretánum Pictavenſem Epíſcopum, quem erróris convíceratr, ſymbolum cóndidit. Henriciánam hæreſim in Toloſátibus repreſſit; & Radulfum mónachum árguit, qui interficiendos eſſe Judæos contendébat. Gravióra inter cir-

ſetenſem & vicínos
ı orta diſsídia dirè-
látos quinque epiſ-
ecuſávit. Ab homi-
ıniim órdinum ún-
ıſultus, oratióni va-
quam, Miſſæ ſacri-
lebráre vix aliquan-
níſit. Cùm dénique
æ ſexagéſimum tér-
eret, miraculórum
dine & número cla-
, Claravalle obdor-
Chriſto anno millé-
téſimo quinquagéſi-
o; ſepultuſque eſt
te beátæ Vírginis,
igióne ſinguları co-
éctori vero, uti præ-
cápſula reliquiárum
hadæi Apóſtoli in
uperpóſita eſt. San-
ánoni vixdum vi-
t mortem annis ab
ro Papa tértio aſ-
t.

. NOCTURNO.

ncti Evangélii ſe-
m Matthæum.
ij. Cap. 19.
témpore; Dixit Pe-
l Jeſum: Ecce nos
s ómnia, & ſecúti
; quid ergo erit no-
ſliqua.
a ſancti Bernardi
Abbátis.
. de diverſ. qui eſt de
drupl. debito.
eſtis, fratres, quæ
ad vitam, in via
& impollúta, quæ
civitátem ſanctam
a illam, quæ líbera
ſurſum eſt, quæ eſt
mater noſtra. Arduus quidem aſcenſus ejus, utpote per ipſam montis ſummitátem incíſus; ſed via compendióſior labóris magnitúdinem vel témperat, vel exclúdit. Vos autem tam felíci facilitáte, quàm fácili felicitáte viam iſtam non ſolùm itis, ſed cúrritis; quia exoneráti eſtis & accíncti, nihil pónderis ſuper dorſa portantes. *Lectio viij.*

Felíces ígitur vos, qui vos & veſtra ſine omni exceptiúncula reliquiſtis, per ipſum montis vérticem iter fácitis ei qui aſcendit ſuper occáſum; Dóminus, nomen illi. Illi vero, qui quamvis Ægyptum fúgerint, tamen ad quæque Ægyptia tenérrimè reſuſpírant, viam civitátis habitáculi non invenérunt; ſed voluntátum ſuárum graviſſimis sárcinis prægraváti, vel ſub ónere, vel cum ónere cadunt, ut vix ad curſum pervéniant deſtinátum. Quid enim eſt quod vita veſtra vitam apoſtólicam repræſentet? illi reliquérunt ómnia, & in ſchola Salvatóris ſub ejus præſéntia congregáti, hauſérunt aquas in gáudio de fonte Salvatóris, ipſum vitæ fontem in ipſo fonte bibentes.

Lectio ix.

Beáti óculi qui vidérunt. Numquid non & vos, non in præſéntia, ſed in abſéntia ipſius; non ad verba oris ejus, ſed ad vocem nuntiórum ejus, símile áli-

quid feciſtis? Defendite vobis hanc prærogatívam; quód, illi ad viſum & ad verbum, vos ad audítum & núntium, credidiſtis. Sic ſtate in Dómino, cariſſimi, ut quemádmodum illi in fame & ſiti, in frígore & nuditáte, in labóribus & jejúniis, & vigíliis, & céteris obſervántiis, juſtítiæ viam régiam tenuérunt: ſic & vos, etſi non eórum méritis, tamen exercítiis aliquáтenùs coæquári, dicátis Dómino Deo veſtro, cùm venéritis ante thronum glóriæ ipſíus: Lætáti ſumus pro diébus quibus nos humiliaſti, annis quibus vídimus mala.

Oratio.

DEus, qui beátum Bernardum Abbátem caritátis tuæ igne ſuccenſum in Eccléſia tua lucére ſimul & ardére feciſti: ejus interceſſióne concéde, eódem nos caritátis Spíritu ferventes, coram te ſemper ut fílios lucis ambuláre; Per Dóminum, ... in unitáte ejuſdem.

Fit comm. B. Mariæ, Ant. In plenitúdine. ℣. Tu, Dómine. 536. *Oratio*, Veneranda. 537.

DIE XXI.

DE OCTAVA.

De Sermóne ſancti Bernardi Abbátis.

De 12. Prærogat. B. M. V.

Lectio ij.

AMplectámur Maríæ veſtígia, fratres mei, & devotíſſimâ ſupplicatióne beátis illíus pédibus provolvámur. Teneámus eam, nec dimittámus donec benedíxerit nobis; potens eſt enim. Nempe vellus eſt médium inter rorem & áream, múlier inter ſolem & lunam, María inter Chriſtum & Eccléſiam conſtitúta. Sed fortè miráris non tam vellus opertum rore, quàm amictam ſole mulíerem. Magna ſiquidem familiáritas, ſed mira omníno vicínitas ſolis & mulíeris. Quómodo enim in tam vehementi fervóre tam frágilis natúra ſubſiſtit? Non eſt virtútis humánæ, ſed nec angélicæ quidem: ſublímior quædam neceſſária eſt. Spíritus ſanctus, inquit, ſupervéniet in te. Et tamquam reſpondéret illa: Quóniam Spíritus eſt Deus, & Deus noſter ignis conſúmens eſt; Virtus, ait, non mea, non tua, ſed Altíſſimi obumbrábit tibi. Nihil itaque mirum, ſi ſub tali obumbráculo talis étiam à mulíere ſuſtineátur amictus.

Lectio iij.

MUlier, inquit, amicta ſole. Planè amicta lúmine tamquam veſtimento: Non pércipit fortè carnális; nimírum ſpirituále eſt, ſtultítia illi vidétur. Non ſic videbátur Apóſtolo, qui dicébat: Induímini Dóminum Jeſum Chriſtum. Quàm familiáris ei facta es, Dómina! quàm próxima, imò quàm íntima fieri meruiſti! quantam inveniſti grátiam apud

n te manet, & tu in
reſtis eum, & veſti-
eo. Veſtis eum ſub-
carnis, & veſtit ille
i ſuæ majeſtátis. Ve-
m nube, & ſole ipſa
. Novum enim fecit
us ſuper terram, ut
circúmdaret virum,
am quàm Chriſtum,
dícitur: Ecce vir;
nomen ejus. Novum
fecit in cœlo, ut
ſole appáréret ami-
nique, & coronávit
& viciſſim ab eo mé-
ronári.

*PERÆ de die Octa-
in I. Veſperis Feſti.
mmem. S. Symphoria-
rt. Ant.* Ecce. ℣. In
it in Communi, vij.
, Sancti Mártyris.
549.

DIE XXII.
Octava
UMPTIONIS
ATÆ MARIÆ.
Duplex-majus.

*ia, dempto ritu Annua-
in die, exceptis quæ ſe-
ir. Pſalmi de Feria in
icio.*

*I. NOCT. Lectiones de
ra occurrente.*

II. NOCTURNO.
mone ſancti Bernardi
Abbátis.
ſumpt. Serm. 4. n. 5.

Lectio iv.

On eſt quod me ma-
gis delectet; ſed nec
quod térreat magis,
de glória Vírginis ma-
bére ſermónem. Ecce
enim ſi in ea laudávero vir-
ginitátem, mihi multæ vír-
gines poſt eam videntur of-
ferri. Si humilitátem prædi-
cávero, invenientur forte
vel pauci, qui, docente Fílio
ejus, mites facti ſunt & hú-
miles corde. Si magnificáre
volúero miſericórdiæ ejus
multitúdinem, ſunt áliqui
miſericórdiæ viri, étiam &
mulíeres. Unum eſt, in quo
nec primam ſímilem viſa eſt,
nec habére ſequentem, gáu-
dia matris habens cum virgi-
nitátis honóre. Maríæ privi-
légium eſt, non dábitur ál-
teri: ſinguláre eſt, ſed con-
tínuò étiam indicíbile inve-
nítur.

Lectio v.

VErúmtamen non hoc
tantùm, ſed céteras
quoque virtútes ſinguláres
prorſus invénies in María,
quæ vidébantur eſſe com-
múnes. Quæ enim vel an-
gélica púritas virginitáti illi
áudeat comparári, quæ di-
gna fuit Spíritûs ſancti ſacrá-
rium fieri, & habitáculum
Fílii Dei? Quanta verò &
quàm pretióſa humilitátis
virtus cum tanta puritáte,
cum innocéntia tanta, cum
conſciéntia prorſus abſque
delicto, imò cum tanta grá-
tiæ plenitúdine? Unde tibi
humílitas, & tanta humíli-
tas, ô beáta? Digna planè
quam reſpíceret Dóminus,
cujus decórem concupíſceret
Rex, cujus odóre ſuavíſſimo
ab æterno illo paterni ſinus
attraherétur accúbitu.

Lectio vj.

ECce jam quibus potúimus votis aſcendentem te ad Fílium dedúximus, & proſecuti ſumus ſaltem à longe, Virgo benedicta. Sit pietátis tuæ ipſam, quam apud Deum grátiam inveniſti, notam fácere mundo; reis véniam, medélam ægris, puſillis corde robur, afflictis conſolatiónem, periclitántibus adjutórium & liberatiónem ſanctis tuis précibus obtinendo. In hac quoque die ſolemnitátis & lætítiæ dulcíſſimum Maríæ nomen cum laude invocántibus ſérvulis, per te, Regína clemens, grátiæ ſuæ múnera largiátur Jeſus Chriſtus Fílius tuus Dóminus noſter, qui eſt ſuper ómnia Deus benedictus in ſécula. Amen. Tu autem.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 11.

IN illo témpore; Loquente Jeſu ad turbas, extollens vocem quædam múlier de turba, dixit illi: Beátus venter qui te portávit. Et réliqua.

Homília venerábilis Bedæ Preſbyteri.

In Luc. Cap. 11. *Lib.* 4.

MAgnæ devotiónis & fídei hæc múlier oſténditur, quæ Scribis & Phariſæis Dóminum tentántibus, ſimul & blaſphemántibus, tantâ ejus incarnatiónem præ ómnibus ſinceritáte cognoſcit, tantâ fidúciâ confitétur, ut & præſéntium prócerum calúmniam, & futurórum confúndat hæreticórum perfídiam. Nam ſicut tunc Judæi, ſancti Spíritûs ópera blaſphemando, verum conſubſtantiálemque Patri Dei Fílium negábant: ſic hærétici póſtea negando Maríam ſemper vírginem, ſancti Spíritûs operante virtúte, naſcituro ex humánis membris Unigénito Dei, carnis ſuæ matériam miniſtraſſe; verum conſubſtantialemque matri Fílium hóminis fatéri non debére dixérunt. Sed ſi caro Verbi Dei ſecundùm carnem naſcentis à carne Vírginis matris pronuntiátur extránea, ſine cauſa venter qui eum portaſſet, & úbera quæ lactaſſent, beatificarentur.

Lectio viij.

NOs ígitur, his contra Eutichen dictis, extollámus vocem cum Eccléſia Cathólica, cujus hæc múlier typum geſſit: extollámus & mentem de médio turbárum, dicamuſque Salvatóri: Beátus venter qui te portávit, & úbera quæ ſuxiſti! Verè enim beáta parens, quæ, ſicut quidam ait, Enixa eſt puérpera regem, Qui cœlum terramque tenet per ſécula, cujus Numen & æterno compléctens ómnia gyro, Impérium ſine ſine manet, quæ ventre beáto Gáudia matris habens cum

virginitátis honóre, Nec primam ſimilem viſa eſt, nec habére ſequentem. At ille dixit: Quinímo, beáti qui áudiunt verbum Dei, & cuſtódiunt! Pulcrè Salvátor atteſtatióni mulieris ánnuit, non eam tantúmmodo quæ Verbum Dei corporáliter generáre merúerat, ſed & omnes qui idem Verbum ſpirituáliter audítu fídei concípere, & boni óperis cuſtódiâ vel in ſuo vel in proximórum corde párere, & quaſi alere ſtudúerint, aſſevérans eſſe beátos: quia & eádem Dei génitrix & inde quidem beáta, quia Verbi incarnandi miniſtra eſt facta temporális; ſed inde multò beátior, quia ejuſdem ſemper amandi cuſtos manébat ætérna.

De ſancto Symphoriano,
Lectio ix.

SYmphoriánus, Auguſtodúni, patre Fauſto nóbili & chriſtiáno, oriundus; cùm ſimulácrum Berecynthiæ, plaudente pópulo, per urbem carpento veherétur, ad tantum ſcelus exhórruit, & idólum ſe adoratúrum negávit. Quare ad Heráclium virumConſulárem tamquam ſeditióſus ſtatim addúcitur; qui loris cæſum, in cárcerem conjécit: unde eductus póſtea, & coram eódem júdice Chriſtum prædicans, cápite damnátus eſt. Qui cùm ad ſupplícium ducerétur, matrem ſic clamantem audívit: Nate, nate Symphoriáne, memento Dei vivi; ſurſum, fili, erecto corde, aſpice regnantem in cœlis; hódie tibi vita non tóllitur, ſed mutátur in mélius. Igitur extra muros eductus, à carnífice occíſus eſt. Non procul à loco martyrii, ſanctus Euphrónius, Préſbyter, ac póſtea Æduenſis Epíſcopus, in memóriam ejus Baſílicam extruxit.

Pro ejus commem. Ant. Bonum. ℣. Adjútor. xj.

Oratio.

SAncti Mártyris Symphoriáni mérita nos, Dómine, pretióſa tueantur; in quibus ópera tua prædicantes, & exemplis ejus accendi, & præmiis ſociári mereámur; Per Dóminum noſtrum.

DIE XXIII.

[*Si Feſtum ſancti Ludovici occurrat Feriâ ſecundâ, fit de ejus Vigiliâ Sabbato præcedenti, & ordinatur Officium hoc modo.*

AD OFFICIUM NOCT. omnia de Feria. Lectio j. & ij. de Scriptura occurrente, fiuntque ex tribus duæ. Duo ℟ ℟. de Feria.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio iij. Cap. 22.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Reges géntium dominantur eórum, & qui poteſtátem habent ſuper eos, benéfici vocantur; vos autem non ſic, ſed qui major eſt in vobis, fiat ſicut minor. Et réliqua.

ea fiat propter
Quanta eſt glo
quod propter Ch
vinctus! Quanta
quantus hom
ſplendor! Vellem
pétuo effári.

℞. Præcipiendo
mus vobis ne do
nómine iſto, & ec
ſtis Jeruſalem do
ſtrâ. Reſpondens P
Apóſtoli, dixérunt
díre opórtet Deo
quàm homínibus.
Dóminus vivus ipſe
præcéns, qui juſſi
re. Glória Patri.
Act. 5. 2. *Mach.*

IN III. NOCT

Ant. 6. C. Cum
Apóſtoli quod recep
marìa verbum De
runt ad eos Petrum
nem. *Act.* 8.

Ant. 7. 2. Imp
manus ſuper illos,
piébant Spíritum
Act. 8.

Ant. 8. c. Inv
minem quemdam
cum, & ait illi Pe
nea, ſanat te Dóm
ſus Chriſtus; &
ſterne tibi. *Act.* 9.

℣. Venite & vide
Dómini. ℞. Quæ pó
digia ſuper terram.
Lectio ſancti Evang
cundùm Matth

Lectio vij.

IN illo témpore,
lus in partes Cæ
lippi, & interroga
diſcípulos, dicens

Homília ſancti Hierónymi Preſbyteri.

Lib. 3. in Matth.

HUmilis magiſter & mitis, nec cupiditátis immódicæ ſuos árguit poſtulantes, nec decem réliquos indignatiónis increpat & livóris, ſed tale ponit exemplum quo dóceat eum majórem eſſe qui minor fúerit, & illum Dóminum fieri qui ómnium ſervus ſit. Fruſtrà ígitur aut illi immoderáta quæſierant, aut iſti dolent ſuper majórum deſidério, cùm ad ſummitátem virtútum non poténtiâ, ſed humilitáte veniátur. Dénique ſuî propónit exemplum, ut ſi dicta parvipénderent, erubéſcerent ad ópera, & dicit: Sicut Fílius hóminis non venit miniſtrári, ſed miniſtráre.

℟. Reges géntium dominantur eórum: vos autem non ſic; ſed * Qui major eſt in vobis, fiat ſicut minor. ℣. Quantò magnus es, tantò humília te in ómnibus; * Qui major eſt. Glória. * Qui major eſt. *Luc. 22. Eccli. 3.*

AD LAUDES, de Feria; Preces dicuntur, flexis genibus, ut in Pſalterio.

Oratio.

DEus, qui beátum Regem Ludovícum prævenísti in benedictiónibus dulcédinis: concéde ut ſicut ejus veneranda prævenímus ſolémnia, ſic eum in cœleſti glória comitári mereámur; Per Dóminum.

AD HORAS, de Feria; dicuntur etiam Preces, flexis genibus.]

VESPERÆ de Feſto Sequenti.

Oratio, Omnípotens ſempiterne Deus, *infra*, 553.

Fit commem. ſancti Audoeni, Epiſcopi, Ant. Elégit. ℣. Beátus. xix. *Oratio,* Da Eccléſiæ. xxij.

DIE XXIV.

In Feſto

S. BARTHOLOMÆI, Apoſtoli.

Duplex-majus.

Omnia de Communi Apoſtolorum, additis quæ ſequuntur.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

BArtholomæus, unus ex Duódecim quos elégit Jeſus, & Apóſtolos nominávit, poſt ejus Aſcenſiónem, accepto Spíritu ſancto, in Indiam profectus, Chriſti fidem, ut ſcribit Euſébius in hiſtória Eccleſiáſtica, fertur illis géntibus prædicaſſe, & Evangélium Matthæi Hebráicis conſcriptum lítteris reliquiſſe, quod quidem ad Pantæni témpora ſervátum eſſe memorátur. Idem refert in libro de Scriptóribus Eccleſiáſticis Hierónymus. Poſtquam enim Pantænum in Indiam à Demétrio Alexandríæ Epíſcopo, rogántibus illíus gentis legátis, miſſum rétulit, ſubdit eumdem inter gentes illas comperiſſe, olim adven-

ımini Jeſu juxta Mat-
rangélium à Bartho-
, qui inter duódecim
los numerátur, illìc
rædicátum. In cujus
em ipſum Matthæi
lar Hebráicis lítteris
n ſecū Alexandríam
ns detúlerat. Fide
bus prædicátâ, Bar-
æus vitam martyrio
ımávit.

móne ſancti Joannis
Chryſóſtomi.

33. in Cap. 9. Matt.

Lectio v.

n miniſtérii magni-
linem? Viden Apo-
n dignitátem? Nihil
e jubentur dícere;
t Móyſes & Prophé-
es; ſed nova quædá
pectáta. Neque enim
ſi prædicábant; ſed
, & terréna bona: hi
egnum cœlórum, &
ſunt ómnia. Neque
ùm hi majóres ſunt,
m ex obediéntia. Ne-
im recúſant, neque
tur ſicut véteres illi:
mſi perícula, bella &
bília mala áudiant,
ſequéntiâ multâ im-
ıſcípiunt, utpote qui
at præcónes. Et quid
, ínquies, ſi nihil du-
ſperum prædicatúri;
aruérunt? Quid di-
ıil durum prædicáre
t? Non audis cárce-
uctiónes ad mortem,
vília, univerſórum
Quæ ómnia ipſis pau-
gentúra eſſe dicébat.

Lectio vj.

Diábolo cum orbe toto & turbâ dæmonum innúmerâ contra Duódecim illos irruente, non brevi témpore, ſed per totum vitæ ſpátium vicérunt illi & ſuperárunt. Quodque mirum eſt, non cæſis hóſtibus, ſed mutátis & converſis. Illud enim máximè ubíque obſervandum eſt, ipſos nec occidiſſe, nec delevíſſe inſidiatóres ſuos; ſed, cùm illos dæmónibus pares cepiſſent, Angelis æquáles feciſſe, humánam natúram hâc ímprobâ tyránnide liberantes: illos autem ſceleſtos dæmonas, qui ómnia conturbábant, à médio foro & à dómibus, imò étiam à deſerto expulérunt. Quodque mirabílius eſt, non inſtructâ ácie hoc faciébant, ſed malè hábiti implébant ómnia. Habébant enim in médio póſitos illos ínfimæ conditiónis viros, quos ligábant, verberábant, circumagébant; nec póterant eórum ora cláudere: ſed ſicut rádium ſolis vincíre nemo poteſt; ſic non póterant ipſórum linguam alligáre. Cujus rei cauſa erat, non illi quidem qui loquebantur, ſed Spíritûs virtus.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 6.

IN diébus illis; Exiit Jeſus in montem oráre; & erat pernoctans in oratióne Dei.

DIE XXV.

IN FESTO SANCTI LUDOVICI, FRANCORUM REGIS, ET ECCLESIÆ BLESENSIS PATRONI.

ANNUALE-MINUS.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria.

Ant. EGo filius fui patris 1.D. mei tenellus, & unigénitus coram matre mea. *Prov.* 4.

Ant. 2. A. Docébat me atque dicébat: Suſcípiat verba mea cor tuum; cuſtódi præcepta, & vives. *Prov.* 4.

Ant. 5. C. Póſſide ſapiéntiam, ne dimittas eam, & cuſtódiet te: dílige eam, & conſervábit te. *Prov.* 4.

Ant. 1. A. Puer ſortítus ſum ánimam bonam, & ſcivi quóniam áliter non poſſem eſſe cóntinens, niſi Deus det. *Sap.* 8.

Ant. 6. F. Iniquitátem ódio hábui & abominátus ſum, legem autem tuam diléxi. *Pſ.* 118.

Capitulum. Sap. 8.

HAbébo per ſapiéntiam immortalitátem, & memóriam ætérnam his qui poſt me futúri ſunt, relínquam: diſpónam pópulos; & natiónes mihi erunt ſúbditæ. Timébunt me audiéntes Reges horrendi: in multitúdine vidébor bonus, & in bello fortis.

℟. Tu elegiſti me Regem pópulo tuo, & júdicem filiórum tuórum, * Et ſapiéntiâ tuâ conſtituiſti hóminem, ut dominarétur creatúræ quæ à te facta eſt. ℣. Ita, Pater; quóniam ſic fuit plácitum ante te. * Et ſapiéntia. Glória Patri. * Et ſapiéntia. *Sap.* 9. *Matt.* 11.

Hymnus.

REx ſumme regnantûm Deus,
Tu qui potenti númine,
Quo ſunt creáta prímitus,
Terréna regna dívidis:
Dum thure fumant úndique,
Dum templa voce pérſonant,

tátem Metenſem & vicínos príncipes orta diſsídia dirémit. Oblátos quinque epiſcopátus recusávit. Ab homínibus ómnium órdinum úndique conſúltus, orationi vacáre numquam, Miſſæ ſacrifícium celebráre vix aliquando intermíſit. Cùm dénique annũ vitæ ſexagéſimum tértium ágeret, miraculórum magnitúdine & número clariſſimus, Claravalle obdormívit in Chriſto anno milléſimo centéſimo quinquagéſimo tértio; ſepultuſque eſt ante altáre beátæ Vírginis, quam religióne ſingulári colúerat: péctori verò, uti præcéperat, cápſula reliquiárum ſancti Thadæi Apóſtoli in túmulo ſuperpóſita eſt. Sanctórum Cánoni vixdum viginti poſt mortem annis ab Alexandro Papa tértio aſcriptus eſt.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 19.

IN illo témpore: Dixit Petrus ad Jeſum: Ecce nos relíquimus ómnia, & ſecúti ſumus te; quid ergo erit nobis? Et réliqua.

Homília ſancti Bernardi Abbátis.

Serm. 22. de diverſ. qui eſt de quadrupl. debito.

IN via eſtis, fratres, quæ ducit ad vitam, in via recta & impollúta, quæ ducit ad civitátem ſanctam Jeruſalem illam, quæ líbera eſt, quæ ſurſum eſt, quæ eſt mater noſtra. Arduus quidem aſcenſus ejus, utpote per ipſam montis ſummitátem inciſſus; ſed via compendióſior labóris magnitúdinem vel témperat, vel exclúdit. Vos autem tam felíci facilitáte, quàm fácili felicitáte viam iſtam non ſolùm itis, ſed cúrritis; quia exoneráti eſtis & accincti, nihil pónderis ſuper dorſa portantes. *Lectio viij.*

FElíces ígitur vos, qui vos & veſtra ſine omni exceptiúncula reliquiſtis, per ipſum montis vérticem iter fácitis ei qui aſcendit ſuper occáſum; Dóminus, nomen illi. Illi verò, qui quamvis Ægyptum fúgerint, tamen ad quæque Ægyptia tenérrimè reſuſpírant, viam civitátis habitáculi non invenérunt; ſed voluntátum ſuárum graviſſimis sárcinis prægraváti, vel ſub ónere, vel cum ónere cadunt, ut vix ad curſum pervéniant deſtinátum. Quid enim eſt quod vita veſtra vitam apoſtólicam repræſentet? illi reliquérunt ómnia, & in ſchola Salvatóris ſub ejus præſéntia congregáti, hauſérunt aquas in gáudio de fonte Salvatóris, ipſum vitæ fontem in ipſo fonte bibentes.

Lectio ix.

BEáti óculi qui vidérunt. Numquid non & vos, non in præſéntia, ſed in abſéntia ipſius; non ad verba oris ejus, ſed ad vocem nuntiórum ejus, ſímile áli-

Sumit ex ipſis ánimos ruínis:
Jura dat victus, ſedet inter ipſos
Arbiter hoſtes.
Summa laus ſummo ſuper aſtra Patri:
Fílio compar hómini Deoque;
Nec tibi diſpar, utriuſque ſacri
Nexus amóris. Amen.

Pſalmi de Dominica, in toto hujus Feſti Officio.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. g. Confortátus eſt in regno ſuo, & Dóminus Deus ejus erat cum eo, & magnificávit eum in excelſum. 2. *Paral.* 1.

Ant. 2. D. Fecit quod bonum & plácitum erat in conſpectu Dei ſui; & ſubvertit altária peregríni cultûs. 2. *Paral.* 14.

Ant. 3. à. Percuſſit fœdus coram Dómino, ut ambuláret poſt eum, & cuſtodíret præcepta ejus; & fecit omnes ſervíre Dómino Deo ſuo. 2. *Paral.* 34.

℣. Dómine, in virtúte tua lætábitur Rex, ℟. Et ſuper ſalutáre tuum exultábit vehementer. *Pſ.* 20.

Ex libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 7.

Ego natus accépi commúnem áerem, & in ſimíliter factam décidi terram; & primam vocem ſímilem ómnibus emíſi plorans. In involumentis nutrítus ſum, & curis magnis. Nemo enim ex Régibus áliud hábuit nativitátis inítium. Unus ergo introítus eſt ómnibus ad vitam, & ſímilis éxitus. Propter hoc optávi, & datus eſt mihi ſenſus: & invocávi, & venit in me Spíritus ſapiéntiæ: & præpóſui illam regnis, & ſédibus; & divítias nihil eſſe duxi in comparatióne illíus: nec comparávi illi lápidem pretióſum; quóniam omne aurum in comparatióne illíus, aréna eſt exígua; & tamquam lutum æſtimábitur argentum in conſpectu illíus. Super ſalútem & ſpéciem dilexi illam, & propóſui pro luce habére illam; quóniam inextinguíbile eſt lumen illíus: venérunt autem mihi ómnia bona páriter cum illa.

℟. Locútus es ſanctis tuis, & dixiſti, Dómine: * Exaltávi electum de plebe mea; manus enim mea auxiliábitur ei, & bráchium meum confortábit eum. ℣. Deus elégit patres noſtros, & ſuſcitávit illis regem; cui teſtimónium perhibens, dixit: * Exaltávi electum. Glória Patri. * Exaltávi. *Pſ.* 88. *Act.* 13.

Lectio ij. Cap. 8.

Propóſui ergo hanc addúcere mihi ad convivendum: ſciens quóniam mecum communicábit de bonis; & erit allocútio cogitatiónis & tædii mei. Habébo propter hanc claritátem ad turbas, & honórem apud ſenióres júvenis; & acutus in-

eum! In te manet, & tu in eo; & veſtis eum, & veſtíris ab eo. Veſtis eum ſubſtántiâ carnis, & veſtit ille te glóriâ ſuæ majeſtátis. Veſtis ſolem nube, & ſole ipſa veſtíris. Novum enim fecit Dóminus ſuper terram, ut múlier circúmdaret virum, nec álium quàm Chriſtum, de quo dícitur: Ecce vir; Oriens, nomen ejus. Novum quoque fecit in cœlo, ut múlier ſole appareret amícta. Dénique, & coronávit eum, & viciſſim ab eo méruit coronári.

VESPERÆ de die Octava, ut in I. Veſperis Feſti.

Fit commem. S. Symphoriani, Mart. Ant. Ecce. ℣. In Deo. *ut in Communi*, vij. *Oratio*, Sancti Mártyris, *infra*, 549.

Die xxii.

Octava ASSUMPTIONIS Beatæ Mariæ.

Duplex-majus.

Omnia, dempto ritu Annuali, ut in die, exceptis quæ ſequuntur. Pſalmi de Feria in toto Officio.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

De ſermone ſancti Bernardi Abbátis.

In Aſſumpt. Serm. 4. n. 5.

Lectio iv.

NOn eſt quod me magis delectet; ſed nec quod térreat magis, quàm de glória Vírginis matris habére ſermónem. Ecce enim ſi in ea laudávero virginitátem, mihi multæ vírgines poſt eam videntur offerri. Si humilitátem prædicávero, invenientur fortè vel pauci, qui, docente Fílio ejus, mites facti ſunt & húmiles corde. Si magnificáre volúero miſericórdiæ ejus multitúdinem, ſunt áliqui miſericórdiæ viri, étiam & mulíeres. Unum eſt, in quo nec primam ſímilem viſa eſt, nec habére ſequentem, gáudia matris habens cum virginitátis honóre. Maríæ privilégium eſt, non dábitur álteri: ſinguláre eſt, ſed contínuò étiam indicíbile invenítur.

Lectio v.

VErúmtamen non hoc tantùm, ſed céteras quoque virtútes ſinguláres prorſus invénies in María, quæ videbántur eſſe commúnes. Quæ enim vel angélica púritas virginitáti illi áudeat comparári, quæ digna fuit Spíritûs ſancti ſacrárium fieri, & habitáculum Fílii Dei? Quanta verò, & quàm pretióſa humilitátis virtus cum tanta puritáte, cum innocéntia tanta, cum consciéntia prorſus abſque delicto, imò cum tanta grátiæ plenitúdine? Unde tibi humílitas, & tanta humílitas, ô beáta? Digna planè quam reſpíceret Dóminus, cujus decórem concupíſceret Rex, cujus odóre ſuavíſſimo ab æterno illo paterni ſinus attraherétur accúbitu.

Lectio vj.

ECce jam quibus potúimus votis aſcendentem te ad Fílium dedúximus, & proſecúti ſumus ſaltèm à longe, Virgo benedicta. Sit pietátis tuæ ipſam, quam apud Deum grátiam inveniſti, notam fácere mundo; reis véniam, medélam ægris, puſillis corde robur, afflictis conſolatiónem, periclitántibus adjutórium & liberatiónem ſanctis tuis précibus obtinendo. In hac quoque die ſolemnitátis & lætítiæ dulciſſimum Maríæ nomen cum laude invocántibus ſérvulis, per te, Regína clemens, grátiæ ſuæ múnera largiátur Jeſus Chriſtus Fílius tuus Dóminus noſter, qui eſt ſuper ómnia Deus benedictus in ſécula. Amen. Tu autem.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 11.

IN illo témpore; Loquente Jeſu ad turbas, extollens vocem quædam múlier de turba, dixit illi: Beátus venter qui te portávit. Et réliqua.

Homília venerábilis Bedæ Preſbyteri.

In Luc. Cap. 11. Lib. 4.

MAgnæ devotiónis & fídei hæc múlier oſténditur, quæ Scribis & Phariſæis Dóminum tentántibus, ſimul & blaſphemántibus, tantâ ejus incarnatiónem præ ómnibus ſinceritáte cognoſcit, tantâ fidúciâ confitétur, ut & præſéntium prócerum calúmniam, & futurórum confúndat hæreticórum perfídiam. Nam ſicut tunc Judæi, ſancti Spíritûs ópera blaſphemándo, verum conſubſtantialemque Patri Dei Fílium negábant: ſic hærétici póſtea negando Maríam ſemper vírginem, ſancti Spíritûs operante virtúte, naſcituro ex humánis membris Unigénito Dei, carnis ſuæ matériam miniſtraſſe; verum conſubſtantialemque matri Fílium hóminis fatéri non debére dixérunt. Sed ſi caro Verbi Dei ſecundùm carnem naſcentis à carne Vírginis matris pronuntiátur extránea, ſine cauſa venter qui eum portaſſet, & úbera quæ lactaſſent, beatificarentur.

Lectio viij.

NOs ígitur, his contra Eutichen dictis, extollámus vocem cum Eccléſia Cathólica, cujus hæc múlier typum geſſit: extollámus & mentem de médio turbárum, dicamuſque Salvatóri: Beátus venter qui te portávit, & úbera quæ ſuxiſti! Verè enim beáta parens, quæ, ſicut quidam ait, Enixa eſt puérpera regem, Qui cœlum terramque tenet per ſécula, cujus Numen & æterno compléctens ómnia gyro, Impérium ſine fine manet, quæ ventre beáto Gáudia matris habens cum

virginitátis honóre, Nec primam ſimilem viſa eſt, nec habére ſequentem. At ille dixit: Quinímo, beáti qui áudiunt verbum Dei, & cuſtódiunt! Pulcrè Salvátor atteſtatióni mulíeris ánnuit, non eam tantúmmodo quæ Verbum Dei corporáliter generáre merúerat, ſed & omnes qui idem Verbum ſpirituáliter audítu fídei concípere, & boni óperis cuſtódiâ vel in ſuo vel in proximórum corde párere, & quaſi álere ſtudúerint, aſſevérans eſſe beátos: quia & éadem Dei génitrix & inde quidem beáta, quia Verbi incarnandi miniſtra eſt facta temporális; ſed inde multò beátior, quia ejuſdem ſemper amandi cuſtos manébat ætérna.

De ſancto Symphoriano,
Lectio ix.

SYmphoriánus, Auguſtodúni, patre Fauſto nóbili & chriſtiáno, oriundus; cùm ſimulácrum Berecynthiæ, plaudente pópulo, per urbem carpento veherétur, ad tantum ſcelus exhórruit, & idólum ſe adoratúrum negávit. Quare ad Heráclium virumConſulárem tamquam ſeditióſus ſtatim addúcitur; qui loris cæſum, in cárcerem conjécit: unde eductus póſtea, & coram eódem júdice Chriſtum prædicans, cápite damnátus eſt. Qui cùm ad ſupplícium ducerétur, matrem ſic clamantem audívit: Nate, nate Symphoriáne, memento Dei vivi; ſurſum, fili, erecto corde, aſpice regnantem in cœlis; hódie tibi vita non tóllitur, ſed mutátur in mélius. Igitur extra muros eductus, à carníſice occíſus eſt. Non procul à loco martyrii, ſanctus Euphrónius, Préſbyter, ac póſtea Æduenſis Epíſcopus, in memóriam ejus Baſílicam extruxit.

Pro ejus commem. Ant. Bonum. ℣. Adjútor. xj.

Oratio.

SAncti Mártyris Symphoriáni mérita nos, Dómine, pretióſa tueantur; in quibus ópera tua prædicantes, & exemplis ejus accendi, & præmiis ſociári mereámur; Per Dóminum noſtrum.

DIE XXIII.

[*Si Feſtum ſancti Ludovici occurrat Feriâ ſecundâ, fit de ejus Vigiliâ Sabbato præcedenti, & ordinatur Officium hoc modo.*

AD OFFICIUM NOCT. omnia de Feria. Lectio j. & ij. de Scriptura occurrente, fiuntque ex tribus duæ. Duo ℟ ℟. *de Feria.*

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Lucam.

Lectio iij. Cap. 22.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Reges géntium dominantur eórum, & qui poteſtátem habent ſuper eos, benéfici vocantur; vos autem non ſic, ſed qui major eſt in vobis, fiat ſicut minor. Et réliqua.

Homília ſancti Hierónymi Preſbyteri.

Lib. 3. in Matth.

HUmilis magiſter & mitis, nec cupiditátis immódicæ ſuos árguit poſtulantes, nec decem réliquos indignatiónis increpat & livóris, ſed tale ponit exemplum quo dóceat eum majórem eſſe qui minor fúerit, & illum Dóminum fíeri qui ómnium ſervus ſit. Fruſtrà ígitur aut illi immoderáta quæſíerant, aut iſti dolent ſuper majórum deſidério, cùm ad ſummitátem virtútum non poténtiâ, ſed humilitáte veniátur. Dénique ſuî propónit exemplum, ut ſi dicta parvipénderent, erubéſcerent ad ópera, & dicit: Sicut Fílius hóminis non venit miniſtrári, ſed miniſtráre.

℟. Reges géntium dominantur eórum: vos autem non ſic; ſed * Qui major eſt in vobis, fiat ſicut minor. ℣. Quantò magnus es, tantò humília te in ómnibus; * Qui major eſt. Glória. * Qui major eſt. *Luc. 22. Eccli. 3.*

AD LAUDES, de Feria; Preces dicuntur, flexis genibus, ut in Pſalterio.

Oratio.

DEus, qui beátum Regem Ludovícum prævenísti in benedictiónibus dulcédinis: concéde ut ſicut ejus venerandà prævenímus ſolémnia, ſic eum in cœleſti glória comitári mereámur; Per Dóminum.

AD HORAS, de Feria; dicuntur etiam Preces, flexis genibus.]

VESPERÆ de Feſto ſequenti.

Oratio, Omnípotens ſempitérne Deus, *infra*, 553.

Fit commem. ſancti Audoeni, Epiſcopi, Ant. Exígit. ℣. Beátus. xix. *Oratio,* Da Eccléſiæ. xxij.

DIE XXIV.

In Feſto S. BARTHOLOMÆI, Apoſtoli.

Duplex-majus.

Omnia de Communi Apoſtolorum, additis quæ ſequuntur.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

BArtholomæus, unus ex Duódecim quos elégit Jeſus, & Apóſtolos nominávit, poſt ejus Aſcenſiónem, accepto Spíritu ſancto, in Indiam profectus, Chriſti fidem, ut ſcribit Euſébius in hiſtória Eccleſiáſtica, fertur illis géntibus prædicaſſe, & Evangélium Matthæi Hebráicis conſcriptum lítteris reliquiſſe, quod quidem ad Pantæni témpora ſervátum eſſe memorátur. Idem refert in libro de Scriptóribus Eccleſiáſticis Hierónymus. Poſtquam enim Pantænum in Indiam à Demétrio Alexandríæ Epíſcopo, rogántibus illíus gentis legátis, miſſum rétulit, ſubdit eumdem inter gentes illas comperiſſe, olim adven-

...m Dómini Jeſu juxta Mat-
...æi Evangélium à Bartho-
...mæo, qui inter duódecim
Apóſtolos numerátur, illìc
...iſſe prædicátum. In cujus
...ei fidem ipſum Matthæi
exemplar Hebráicis lítteris
ſcriptum ſecū Alexandríam
revertens detúlerat. Fide
Gentílibus prædicátâ, Bar-
tholomæus vitam martyrio
conſummávit.

De Sermóne ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 33. in Cap. 9. Matt.

Lectio v.

Viden miniſtérii magnitúdinem? Viden Apoſtolórum dignitátem? Nihil ſensíbile jubentur dícere; nec ſicut Móyſes & Prophétæ prióres; ſed nova quædā & inexpectáta. Neque enim tália ipſi prædicábant; ſed terram, & terréna bona: hi autem regnum cœlórum, & quæ ibi ſunt ómnia. Neque inde solùm hi majóres ſunt, ſed étiam ex obediéntia. Neque enim recúſant, neque cunctantur ſicut véteres illi: ſed etiamſi perícula, bella & intolerabília mala áudiant, cum obſequéntiâ multâ imperáta ſuſcípiunt, utpote qui regni ſint præcónes. Et quid mirum, ínquies, ſi nihil durum & áſperum prædicatúri, ſúbitò paruérunt? Quid dicis? Nihil durum prædicáre juſſi ſunt? Non audis cárceres, abductiónes ad mortem, bella civília, univerſórum ódium? Quæ ómnia ipſis paulò pòſt eventúra eſſe dicébat.

Lectio vj.

Diábolo cum orbe toto & turbâ dæmonum innúmerâ contra Duódecim illos irruente, non brevi témpore, ſed per totum vitæ ſpátium vicérunt illi & ſuperárunt. Quodque mirum eſt, non cæſis hóſtibus, ſed mutátis & converſis. Illud enim máximè ubíque obſervandum eſt, ipſos nec occidiſſe, nec deleviſſe inſidiatóres ſuos; ſed, cùm illos dæmónibus pares cepiſſent, Angelis æquáles feciſſe, humánam natúram hâc improbâ tyránnide liberantes: illos autem ſceleſtos dæmonas, qui ómnia conturbábant, à médio foro & à dómibus, imò étiam à deſerto expulérunt. Quodque mirabílius eſt, non inſtructâ ácie hoc faciébant, ſed malè hábiti implébant ómnia. Habébant enim in médio póſitos illos ínfimæ conditiónis viros, quos ligábant, verberábant, circumagébant; nec póterant eórum ora cláudere: ſed ſicut rádium ſolis vincíre nemo poteſt; ſic non póterant ipſórum linguam alligáre. Cujus rei cauſa erat, non illi quidem qui loquebantur, ſed Spíritûs virtus.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 6.

In diébus illis; Exiit Jeſus in montem oráre; & erat pernoctans in oratióne Dei.

Et cùm dies factus eſſet, vocávit diſcípulos ſuos; & elégit duódecim ex ipſis, quos & Apóſtolos nominávit. Et réliqua.

Homília ſancti Ambróſii Epíſcopi.

In Luc. Lib. 5. n. 43.

SPécies tibi, Chriſtiáne, datur, forma præſcríbitur quam débeas æmulári. Quid enim te pro ſalúte tua fácere opórtet, quando pro te Chriſtus in oratióne pernoctat? Quid te fácere cónvenit, cùm vis áliquod pietátis officium adoríri; quando Chriſtus miſſúrus Apóſtolos, orávit priùs, & ſolus orávit? Nec uſquam álibi, ſi non fallor, oráſſe cum Apóſtolis reperítur: ubíque ſolus óbſecrat. Dei enim conſílium humána vota non cápiunt, nec quiſquam interiórum poteſt eſſe párticeps Chriſti.

Lectio viij.

VIs ſcire quóniam mihi, non ſibi oráverit? Vocávit, inquit, diſcípulos ſuos, & elégit duódecim ex ipſis; quos ad propagandum auxílium ſalútis humánæ per terrárum orbem ſatóres fídei deſtináret. Simul adverte cœleſte conſílium, non ſapientes áliquos, non dívites, non nóbiles; ſed piſcatóres & publicános, quos dirígeret, elégit; ne traduxiſſe prudéntiâ, ne redemiſſe divítiis, ne poténtiæ nobilitatiſque autoritáte traxiſſe áliquos ad ſuam grátiam viderétur; ut veritátis rátio, non diſputatiónis grátia, prævaléret.

[*Pro Vigilia ſancti Ludovici, ſi non ſit Dominica, Lectio ix.*

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

In illo témpore; Dixit Jeſus, &c. *ut ſuprà, 549.*]

Si ſit Dominica, de ſancto Audoeno, Lectio ix.

AUdoénus qui & Dado, Sanciaci in agro Sueſſionenſi paréntibus piis & nobílibus natus, Cuſtos fuit Annuli Dagoberti regis, éique ita acceptus, ut ad illíus arbítrium ómnia Palátii negótia gereréntur. Sócium hábuit in aula Elígium; & utriúſque óperâ, cùm promovendis Regni & Ecclésiæ rebus adhuc láici ſtudérent, celebráta fuit Synodus Aureliánis, in qua Monotheléta quidam, qui ex Aſia pulſus in Gálliam vénerat, ab iis convictus eſt erróris, quamquam præ modéſtia, honórem victóriæ Sílvio Epíſcopo, póſtea mártyri, tribúerint. Uterque eódem die comam depóſuit, & Clero addíctus eſt. Cùm autem Audoénus Románo Rotomagenſi ſucceſſor fuiſſet eléctus, non ignárus quàm periculóſum eſſet ſúbitò Epíſcopum conſecrári, abjectis ſtatim ómnibus Palátii curis, in várias Gálliæ províncias, deinde in Hiſpániam proféctus, ubíque verbo & ópere Chriſti fidem

confirmávit. Unde reverſus, eódem die cum Elígio Epíſcopus conſecrátus eſt, ac deinceps paſtorálibus curis totum ſe dédidit. Sedit in Concílio Cabilonenſi. Límina Apoſtolórum pétiit, Adeodáto Pontífice. Palátii Majóres diſſidentes inter ſe conciliávit: inter Néuſtriæ & Auſtriæ pópulos, Colóniam profectus, pacem compóſuit; unde cùm rediret, apud Clippíacum prope Paríſios febre correptus, impetráto à Theodoríco rege ſucceſſóre Anſberto, anno vitæ círciter ſeptuagéſimo quarto, Pontificátûs quadragéſimo quarto, Chriſti ſexcenteſimo octogéſimo tértio, cœlo receptus eſt. Corpus ejus Rotómagum tranſlátum, in baſílica Príncipis Apoſtolórum cónditum eſt, cui & nomen dedit.

Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, qui hujus diéi venerandam ſanctamque lætítiam in beáti Apóſtoli tui Bartholomæi feſtivitáte tribuiſti: da Eccléſiæ tuæ, quæſumus, & amáre quod crédidit, & prædicáre quod dócuit; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

Pro commem. Vigiliæ ſancti Ludovici, Ant. & ℣. de Pſalterio. Oratio, Deus, qui beátum Regem Ludovícum. *ſuprà*, pag. 550.

Deinde pro ſancto Audoeno, Ant. Ego ſum. ℣. Elégit Dóminus. *Oratio*, Da Eccléſiæ tuæ. xxij.

VESPERÆ de Sequenti.

DIE XXV.

IN FESTO SANCTI LUDOVICI, FRANCORUM REGIS, ET ECCLESIÆ BLESENSIS PATRONI.

ANNUALE-MINUS.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria.

Ant. 1.D. EGo filius fui patris mei tenellus, & unigénitus coram matre mea. *Prov.* 4.

Ant. 2. A. Docébat me atque dicébat: Suſcípiat verba mea cor tuum; custódi præcepta, & vives. *Prov.*4.

Ant. 5. C. Póſſide ſapiéntiam, ne dimittas eam, & cuſtódiet te: dílige eam, & conſervábit te. *Prov.* 4.

Ant. 1. A. Puer ſortítus ſum ánimam bonam, & ſcivi quóniam áliter non poſſem eſſe cóntinens, niſi Deus det. *Sap.* 8.

Ant. 6. F. Iniquitátem ódio hábui & abominátus ſum, legem autem tuam diléxi. *Pſ.* 118.

Capitulum. Sap. 8.

HAbébo per ſapiéntiam immortalitátem, & memóriam ætérnam his qui poſt me futúri ſunt, relínquam: diſpónam pópulos; & natiónes mihi erunt ſúbditæ. Timébunt me audiéntes Reges horrendi: in multitúdine vidébor bonus, & in bello fortis.

℟. Tu elegiſti me Regem pópulo tuo, & júdicem filiórum tuórum, * Et ſapiéntiâ tuâ conſtituiſti hóminem, ut dominarétur creatúræ quæ à te facta eſt. ℣. Ita, Pater; quóniam ſic fuit plácitum ante te. * Et ſapiéntia. Glória Patri. * Et ſapiéntia. *Sap.* 9. *Matt.* 11.

Hymnus.

REx ſumme regnantûm Deus,
Tu qui potenti númine,
Quo ſunt creáta prímitus,
Terréna regna dívidis:
Dum thure fumant úndique,
Dum templa voce pérſonant,

Quas Regis in laudem ſui
Plebs fundit, exaudi preces.
Naſcens in ipſa púrpura
Fit Ludovícus Rex puer:
Jam matris inſtinctu piæ
Servíre Chriſto nóverat.
Juſti tenax, hoſtes metu,
Malos ſevéris légibus,
Amóre cives cóntinens,
Virtútibus Deo placet.
Pauper ſibi, dives Deo
Chriſtíque membris ómnibus,
Deo quot aras, quot domos
Nudis & ægris érigit?
A quo poteſtas ómnium
Tibi, Deus, ſit glória,
Tibi Pater, Fili tibi,
Tibíque, ſancte Spíritus.
Amen.

℣. Deus judícium tuum Regi da, ℟. Et juſtítiam tuam fílio Regis. *Pſ.* 71.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. C. Unxérunt eum Dómino in príncipem, ſeditque ſuper ſólium Dómini pro patre ſuo, & cunctis plácuit. 1. *Paral.* 29.

Oratio.

Deus, qui beátum Regem Ludovícum grátiæ tuæ ubertáte prævéntum illécebras ſǽculi ſuperáre feciſti: fac nos ejus exemplo ac méritis mundi hujus blandiménta vitáre, & ad te puris méntibus perveníre; Per Dóminum noſtrum.

Fit commem. S. Bartholomæi, Ant. In fundamentis civitátis ſanctæ Jerúſalem, nómina duódecim Apoſtolórum Agni; & lucerna ejus eſt Agnus. *Apoc.* 21.

℣. Pro pátribus tuis nati ſunt tibi fílii: ℟. Conſtítues eos príncipes ſuper omnem terram. *Pſ.* 44.

Oratio, Omnípotens. 553.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi de Feria.

Ant. 6. F. Dómui & throno illíus ſit pax uſque in æternum. 3. *Reg.* 2.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 5. a. Allelúia: Cánticum novum cantábo tibi, allelúia, qui das ſalútem Régibus, allelúia, allelúia. *Pſ.* 143.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Regem regum Dóminum, * Veníte, adorémus. 1. *Tim.* 6.

Pſ. 94. Veníte.

Hymnus.

Templa nunc fument, reſonentque cantu,
En triumpháto Lodóicus hoſte
Quærit æternas, tibi militando,
Chriſte, corónas.
Hic tuos ardet reparáre cultus:
Hic gregem tuto fugitívum ovíli
Reddit: hic armis tua Chriſtiánis
Sacra tuétur.
Béllicæ vixdum memor ille laudis,
Cuncta qui ſubdit, tibi ſervit uni:
Imperet unus, ſatis imperábit,
Te duce, princeps.
Stat tuâ fidens ope, fortiorque

Sumit ex ipſis ánimos ruínis:
Jura dat victus, ſedet inter ipſos
Arbiter hoſtes.
Summa laus ſummo ſuper aſtra Patri:
Fílio compar hómini Deoque;
Nec tibi diſpar, utriuſque ſacri
Nexus amóris. Amen.

Pſalmi de Dominica, in toto hujus Feſti Officio.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. g. Confortátus eſt in regno ſuo, & Dóminus Deus ejus erat cum eo, & magnificávit eum in excelſum. 2. *Paral.* 1.

Ant. 2. D. Fecit quod bonum & plácitum erat in conſpectu Dei ſui; & ſubvertit altária peregríni cultûs. 2. *Paral.* 14.

Ant. 3. à. Percuſſit fœdus coram Dómino, ut ambuláret poſt eum, & cuſtodíret præcepta ejus; & fecit omnes ſervíre Dómino Deo ſuo. 2. *Paral.* 34.

℣. Dómine, in virtúte tua lætábitur Rex, ℟. Et ſuper ſalutáre tuum exultábit vehementer. *Pſ.* 20.

Ex libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 7.

EGo natus accépi commúnem áerem, & in ſimíliter factam décidi terram; & primam vocem ſímilem ómnibus emíſi plorans. In involuméntis nutrítus ſum, & curis magnis. Nemo enim ex Régibus áliud hábuit nativitátis inítium. Unus ergo introítus eſt ómnibus ad vitam, & ſímilis éxitus. Propter hoc optávi, & datus eſt mihi ſenſus: & invocávi, & venit in me Spíritus ſapiéntiæ: & præpóſui illam regnis, & ſédibus; & divítias nihil eſſe duxi in comparatióne illíus: nec comparávi illi lápidem pretióſum; quóniam omne aurum in comparatióne illíus, aréna eſt exígua; & tamquam lutum æſtimábitur argentum in conſpectu illíus. Super ſalútem & ſpéciem dilexi illam, & propóſui pro luce habére illam; quóniam inextinguíbile eſt lumen illíus: venérunt autem mihi ómnia bona páriter cum illa.

℟. Locútus es ſanctis tuis, & dixiſti, Dómine: * Exaltávi electum de plebe mea; manus enim mea auxiliábitur ei, & bráchium meum confortábit eum. ℣. Deus elégit patres noſtros, & ſuſcitávit illis regem; cui teſtimónium perhibens, dixit: * Exaltávi electum. Glória Patri. * Exaltávi. *Pſ.* 88. *Act.* 13.

Lectio ij. Cap. 8.

PRopóſui ergo hanc addúcere mihi ad conviveńdum: ſciens quóniam mecum communicábit de bonis; & erit allocútio cogitatiónis & tædii mei. Habébo propter hanc claritátem ad turbas, & honórem apud ſenióres júvenis; & acútus in-

véniar in judício; & in conſpectu poténtium admirábilis ero; & fácies príncipum mirabuntur me. Tacentem me ſuſtinébunt, & loquentem me reſpícient; & ſermocinante me plura, manus ori ſuo impónent. Prætérea habébo per hanc, immortalitátem; & memóriam æternam his qui poſt me futúri ſunt, relinquam. Diſpónam pópulos; & natiónes mihi erunt ſúbditæ. Timébunt me audientes reges horrendi; in multitúdine vidébor bonus, & in bello fortis.

℟. Ecce dedit vobis Dóminus regem: * Si timuéritis Dóminum, & ſerviéritis ei, éritis & vos, & rex qui ímperat vobis, ſequentes Dóminum Deum veſtrum. ℣. Deum timéte, regem honorificáte; quia ſic eſt volúntas Dei: * Si timuéritis. Glória Patri. * Si timuéritis. 1. *Reg.* 12. 1. *Petr.* 2.

Lectio iij. Cap. 8. & 9.

ET ut ſcivi quóniam áliter non poſſem eſſe cóntinens, niſi Deus det; & hoc ipſum erat ſapiéntiæ, ſcire cujus eſſet hoc donum: ádii Dóminum, & deprecátus ſum illum. Et dixi ex totis præcórdiis meis: Deus patrum meórum, & Dómine miſericórdiæ, qui feciſti ómnia verbo tuo, & ſapiéntiâ tuâ conſtituiſti hóminem, ut dominarétur creatúræ quæ à te facta eſt, ut diſpónat orbem terrárum in æquitáte & juſtítia, & in directióne cordis judícium júdicet: da mihi ſédium tuárum aſſiſtrícem ſapiéntiam; & noli me reprobáre à púeris tuis. Quóniam ſervus tuus ſum ego, & filius ancillæ tuæ, homo infirmus, & exígui témporis, & minor ad intellectum judícii & legum. Nam & ſi quis erit conſummátus inter filios hóminum, ſi ab illo abfúerit ſapiéntia tua, in níhilum computábitur.

℟. Diſſipat ímpios rex ſápiens: miſericórdia & véritas cuſtódiunt regem, * Et † Roborábitur cleméntiâ thronus ejus. ℣. Qui cuſtodíerit uſque in finem ópera mea, dabo illi poteſtátem ſuper gentes, & reget eas: * Et. Glória Patri. † Roborábitur. *Prov.* 20. *Apoc.* 2.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 7. *d.* Fortis in bello, máximus in ſalútem electórum Dei, expugnáre inſurgentes hoſtes; quam glóriam adeptus eſt! *Eccli.* 46.

Ant. 5. a. Invocávit Altíſſimum potentem in oppugnando inimícos úndique, & audívit illum magnus & ſanctus Deus. *Eccli.* 46.

Ant. 6. F. Succinxit ſe arma béllica ſua in prœliis, & protegébat caſtra gládio ſuo. 1. *Mach.* 3.

℣. Véritas mea, & miſericórdia mea cum ipſo, ℟. Et in nómine meo exaltábitur cornu ejus. *Pſ.* 88.

Lectio iv.

LUdovícus nonus, Francórum Rex, anno ætátis duodécimo, patri Ludovíco ſucceſſit, regnúmque ſub tutéla Blanchæ ſapientíſſimæ matris adminiſtráre cœpit. Hæc fílium à púero ſanctis documentis inſtitúerat, dícere ſólita: Mallem, fili, te vitâ & regno privátum, quàm letális peccáti reum agnóſcere. In ipſo regni exórdio, viros ſpectátæ virtútis & prudéntiæ cum è cléricis tùm è láicis in consílium adhíbuit; & Albigenſes perduelles, paternis jam armis impetítos, ſubégit. Rebus cum finítimis princípibus compóſitis, totum ſe divíno cúltui promovendo dedit. Duello & blaſphémiis pénitùs extirpandis incúbuit; hiſtriónes & jaculatóres regno éxpulit. Beneficia eccleſiáſtica nou niſi probátis, ac præcípuè per Eccléſiæ Pariſienſis Cancellárium, perſónis, neque jam áliud habéntibus, niſi illo abdicáto, conferébat. Adeò juſtítiæ ſtudióſus fuit, ut quàcumque transíret, illáta ſi qua forent à comitátu damna, per Archidiáconum Pariſienſem alioſve notæ æquitátis viros inquíri jubéret ac reſarcíri: & contra Saracénos profectúrus, mónitos per præcónem ſúbditos voluerit, ut qui læſi fortè eſſent, ipſum adírent, ómnibus factúrum ſatis.

℞. Sancta in manu extraneórum facta ſunt: vaſa glóriæ noſtræ captíva abducta ſunt: * Quæ erat líbera facta eſt ancilla. Quò ergo nobis adhuc vívere? Omnis qui zelum habet legis, ſtátuens teſtamentum, éxeat poſt me. ℣. Aſcendérunt gentes ſuper latitúdinem terræ, & circuiérunt caſtra ſanctórum, & civitátem diléctam. *Quæ. Glória Patri. * Quæ. 1. *Mach.* 2. *Apoc.* 20.

Lectio v.

TRicéſimo ætátis anno gravi morbo affectus, acceptâ cruce ab Epíſcopo Pariſienſi, ſacrum bellum vovit. Et poſt áliquot annos, contractis ingéntibus cópiis, matri commiſſâ regni curâ, mare trajécit. Atque ubi primùm Saracénos in líttore aſtantes conſpexit, è navi in mare enſe diſtricto congreſſúrus inſíliit: fugatíſque hóſtibus, Damiátam victor intrávit. Sed debilitáto póſtmodum ex lue exércitu, victus ipſe captuſque eſt; neque, per totum captivitátis tempus, Horárum Canonicárum, quas ubíque ad uſum Eccléſiæ Pariſienſis quotídie perſolvébat, recitatiónem intermíſit. Cùm de pace actum eſt, ipſe conditiónes Saracénis dedit, mirántibus quòd victus victóribus leges impóneret. Pacto fœdere, Rex cum exércitu liber dimíttitur: cúmque in pecúnia numerandâ, Saracénis non adverténtibus, errátum eſſet; íntegrum

rum pecuniæ pondus ſolvi vóluit, violáti pacti alióquin reus. Annos deinde círciter quátuor, quo Saracénos ad ſervandas induciárum conditiónes adígeret, in Syria commorátus; Chriſtiános multos è vínculis erípuit, gentiles fidei præceptis imbuit, ac Chriſtianórum urbes áliquot & caſtra ſuis ſumptibus inſtaurávit. Interim mater ejus migrat è vita; cujus ut mortem accépit, in génua prócidens, abortis lácrymis, hæc verba prótulit: Grátias tibi ago, Dómine, qui matrem unicè dilectam quam ad tempus commodáveras, recepiſti: ita fit ut plácitum eſt coram te; ſit nomen Dómini benedictum.

℟. Cuſtodívit illum Dóminus ab inimícis, & * In vínculis non derelíquit illum, & dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Erat Deus cum eo, & erípuit eum ex ómnibus tribulatiónibus ejus: * In vínculis. Glória Patri. * In vínculis. *Sap.* 10.

Lectio vj.

IN Gálliam rédiens, navi prope Cyprum ad Syrtes alliſâ; coram ſacra Euchariſtia, cujus in navi aſſervandæ facultátem à Legáto apoſtólico obtinúerat, ſupplíciter orans, ab imminente naufrágii perículo liberátus eſt. Cùmque navis ad réliquum itíneris minùs tuta à nautis renuntiarétur, Rex pius, rejectâ prócerum ſententiâ, in áliam tranſire nóluit; ne ſexcenti ferè hómines qui metu perículi ex eádem navi deſcendiſſent, in inſula remanérent, inde numquam aut vix reverſúri; malle ſe dicens, cum líberis & uxóre, Deo auſpice, perículum adíre, quàm ſibi ſuiſque cum tanto totque hóminum damno conſúlere. Poſt réditum, piis opéribus impénſiùs ſtúduit. Plúrima Lutétiæ aliiſque in locis ædificávit aut perfécit monaſtéria, & páuperum hoſpítia. Frequens viſébat ægrótos, quibus non ſúmptibus modò, ſed & mánibus própriis miniſtrábat. In páuperes munificentíſſimè próvidus, virgínibus dotem, provínciis annónæ inópiâ laborántibus alimenta, univerſis egéntibus neceſſária ſuppeditábat. Veſte vulgári utebátur; cilício & jejúnio ſæpe corpus affligébat; ſtatis jejuniórum & feſtórum diébus, cónjuge abſtinens. Cùm in Africam trajeciſſet, bellum dénuò Saracénis illatúrus; jamque, captâ Carthágine, caſtra prope Tunétum in eórum conſpectu poſuiſſet, mortem imminére ſéntiens, documenta Rege digna Chriſtianíſſimo, ſuâ manu conſcripta, Philippo filio & ſucceſſóri trádidit: illudque Davídicum próferens, Introíbo in domum tuam, adorábo ad templum ſanctum tuum, & confitébor nómini tuo, Dómi-

ne; ánimam Deo réddidit apud Cartháginem, anno ætátis quinquagéſimo quinto, Chriſti verò milléſimo ducentéſimo ſeptuagéſimo. Eum miráculis illuſtrem Bonifácius octávus Sanctórum albo inſéruit. Oſſa ejus apud ſanctum Dionyſium religióſè aſſervantur in capſa argéntea; Caput, Pariſiis ad ſanctam Capellam: pars verò carnis apud Montem Regálem prope Panormum in Sicília.

℟. Ipſe eſt directus divínitus in pœniténtiam gentis, & * Tulit abominatiónes impietátis; & gubernávit ad Dóminum cor ipſius, & † In diébus peccatórum corroborávit pietátem. ℣. Dei miniſter in bonum, vindex in iram ei qui malum agit, * Tulit abominatiónes. Glória Patri. † In diébus. *Eccli.* 49. *Rom.* 13.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 4. d. Vólui nequáquam abúti poténtiæ magnitúdine, ſed cleméntiâ & lenitáte gubernáre ſubjectos. *Eſther* 13.

Ant. 8. c. Adversùm me terra mea non clamat, nec ánimam agricolárum ejus afflixi. *Job* 31.

Ant. 1. *D.* Non putávi aurum robur meum, nec lætátus ſum ſuper multis divítiis meis. *Job* 31.

℣. Dilexi mandáta tua ſuper aurum & topázion: ℟. Proptéreà ad ómnia mandáta tua dirigébar. *Pſ.* 118.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 19.

IN illo témpore: Dixit Jeſus diſcípulis ſuis parábolam hanc: Homo quidam nóbilis ábiit in regiónem longinquam accípere ſibi regnum, & reverti. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtini Epíſcopi.

De Civit. Dei, Lib. 5. *Cap.* 24.

CHriſtiános Imperatóres non ideo felíces dícimus, quia vel diútiùs imperárunt, vel imperantes fílios morte placidâ reliquérunt, vel hoſtes reipúblicæ domuérunt, vel inimícos cives adversùs ſe inſurgentes & cavére & opprímere potuérunt. Hæc enim & ália vitæ hujus ærumnóſæ, vel múnera, vel ſolátia quidam étiam cultóres dæmonum accípere meruérunt, qui non pértinent ad regnum Dei, quò pértinent iſti: & hoc ipſius misericórdiâ factum eſt, ne ab illo iſta, qui in eum créderent, velut ſumma bona deſideráren.

℟. Auris áudiens beatificábat me, eò quòd liberáſſem páuperem vociferantem, & pupíllum cui non eſſet adjútor: * Cùm ſedérem rex, circumſtante exércitu, eram tamen mœréntium conſolátor. ℣. Sic decet nos implére omnem juſtítiam: * Cùm. Glória Patri. * Cùm. *Job* 29. *Matth.* 3.

Lectio viij.

SEd felíces eos dícimus, ſi juſtè ímperant; ſi inter linguas ſublímiter honorántium & obſéquia nimis humíliter ſalutántium non extollúntur, ſed ſe hómines eſſe meminérunt; ſi ſuam poteſtátem, ad Dei cultum máximè dilatandum, majeſtáti ejus fámulam fáciunt; ſi Deum timent, díligunt, colunt; ſi plùs amant illud regnum ubi non timent habére conſortes; ſi tàrdiùs vindícant, fácilè ignoſcunt; ſi eamdem vindíctã pro neceſſitáte regendæ tuendæque reipúblicæ, non pro ſaturandis inimicitiárum ódiis éxerunt; ſi eamdem véniam non ad impunitátem iniquitátis, ſed ad ſpem correctiónis indulgent; ſi quod áſperè coguntur plerúmque decérnere, miſericórdiæ lenitáte & beneficiórum largitáte compenſant; ſi luxúria tantò eis eſt caſtigátior, quantò poſſet eſſe libérior; ſi malunt cupiditátibus pravis, quàm quibúſlibet géntibus imperáre.

℟. Juſtítiâ indútus ſum; & veſtívi me, ſicut veſtiménto & diadémate, judício meo: * Pater eram páuperum; & cauſam quam neſciébam, diligentíſſimè inveſtigábam. ℣. Judícium ſine miſericórdia illi qui non fecit miſericórdiam; ſuperexaltat autem miſericórdia judícium. * Pater. Glória. * Pater. *Job* 29. *Jac.* 2.

Lectio ix.

ET ſi hæc ómnia fáciunt, non propter ardórem inánis glóriæ, ſed propter caritátem felicitátis ætérnæ; ſi pro ſuis peccátis, humilitátis & miſeratiónis & oratiónis ſacrifícium Deo ſuo vero immoláre non négligunt: tales Chriſtiános Imperatóres dícimus eſſe felíces: ínterim ſpe, póſtea reipsâ futúros, cùm id quod expectámus advénerit.

℟. Regna terræ, cantáte Deo, psállite Dómino; * Quóniam Rex omnis terræ Deus. ℣. Lucerna civitátis ſanctæ Jeruſalem eſt Agnus; & reges terræ áfferent glóriam ſuam, & honórem in illam; * Quóniam. Glória Patri. * Quóniam. *Pſ.* 46. & 67. *Apoc.* 21.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Vivit Dóminus, & benedíctus Deus meus, ℟. Magníficans ſalútes regis ejus. *Pſ.* 17.

AD LAUDES.

Pſalmi de Dominica, excepto Cantico.

Ant. 1. g. MAgnificávit eum Dóminus, & dedit illi glóriam regni, qualem nullus hábuit ante eum rex. 1. *Paral.* 29.

Ant. 4. E. Operátus eſt bonum, & rectum, & verum coram Dómino Deo ſuo, volens requírere Deum ſuum in toto corde ſuo: fecítque, & proſperátus eſt. 2. *Paral.* 31.

Ant. 8. G. Fecit judícium

& juſtítiam, judicávit cauſam páuperis & egéni; quia cognóvit me, dicit Dóminus. *Jerem.* 22.

Ant. 7. d. Perambulávit.

Canticum. Prov. 8.

EGo ſapiéntia hábito in consílio, * & erudítis interſum cogitatiónibus.

Timor Dómini odit malum: * arrogántiam, & ſupérbiam, & viam pravam, & os bilingue deteſtor.

Meum eſt consílium, & æquitas; * mea eſt prudéntia, mea eſt fortitúdo.

Per me reges regnant, * & legum conditóres juſta decernunt.

Per me príncipes ímperant, * & potentes decernunt juſtítiam.

Ego diligentes me díligo; * & qui mane vígilant ad me, invénient me.

Mecum ſunt divítiæ & glória, * opes ſuperbæ & juſtítia.

Mélior eſt enim fructus meus auro & lápide pretióſo, * & genímina mea argento electo.

In viis juſtítiæ ámbulo, * in médio ſemitárum judícii,

Ut ditem diligentes me, * & theſauros eórum répleam.

Glória Patri.

Et dicitur per totam Octavam, quando fit de ea.

Ant. Perambulávit civitátes, & pérdidit ímpios ex eis; & nominátus eſt uſque ad novíſſimum terræ. 1. *Mach.* 3.

Ant. 2. D. De omni corde ſuo laudávit Dóminum, & diléxit Deum qui fecit illum, & dedit illi contra inimícos poténtiam. *Eccli.* 47.

Capitulum. 1. Eſdr. 7.

BEnedictus Dñus Deus patrum noſtrórum, qui dedit hoc in corde regis, ut glorificáret domum Dómini.

Hymnus.

SUo beátam Gállia
Dum Rege ſeſe prædicat,
En Ludovícum trans mare
Divína poſcunt prælia.

Hic Chriſtiánum ſánguinem
Ultúrus, æquor tránſmeat;
Hic urget armis ímpios,
Deóque totum ſe vovet.

Damnáre quis vias tuas
Aut noſſe poſſit, ô Deus?
Pugnans tibi Rex víncitur;
Victor ſuperbit ímpius.

Sed inter ipſa víncula
Invicta virtus cláruit:
Modeſtus inter próſpera,
Et fortis in lævis fuit.

Quam Bárbari frangunt fidem,
Hanc ille ſervat Bárbaris;
Umbram mali velut necem
Primis ab annis fúgerat.

Numquam tuos qui déſeris
Tibi, Deus, ſit glória:
Tibi Pater, Fili tibi,
Tibíque, ſancte Spíritus.
Amen.

℣. Ego primogénitum ponam illum ℟. Excelſum præ régibus terræ. *Pſ.* 88.

enedictus. *Ant.* 3.
tióne inventus eſt
ídeo dedit illi Dó-
lóriam in gente ſua,
illum quaſi terræ
n, & ut ſtellas exal-
ien ejus. *Eccli.* 44.

Oratio.

, qui beátum Regem
lovícum, de terréno
l cœleſtis regni gló-
nſtuliſti; ejus, quæ-
méritis & interceſ-
Regis regum Jeſu
Filii tui fácias nos
ortes; Qui tecum.

PRIMAM.

. g. Magnificávit.

CANON.

ncílio Moguntíno.
no 888. C. 3.
le miniſtérium ſpe-
ter eſt pópulum Dei
re & régere cum
& juſtítia, & ut pa-
concórdiam há-
ſtudére: ipſe enim
lebet defenſor eſſe
um & ſervórum
duárum, orphanó-
terorumque páupe-
non ómnium indi-
.

TERTIAM.

. E. Operátus eſt.
ulum. Deut. 17.
t rex timére Deum,
uſtodíre verba ejus,
iónias ejus quæ in
epta ſunt: nec ele-
r ejus in ſupérbiam
res ſuos, neque de-
partem déxteram
am; ut longo tém-
et ipſe, & fílii ejus.

℟. *br.* Erudímini, reges * qui judicátis terram, * Allelúia, allelúia. Erudímini. ℣. Servíte Dómino * in timóre, * Allelúia. Glória Patri. Erudímini. *Pſ.* 2.

℣. Rex qui ſperat in Dómino, ℟. In miſericórdia Altíſſimi non commovébitur. *Pſ.* 20.

AD SEXTAM.

Ant. 8. G. Fecit judícium.

Capitulum. Prov. 29.

Rex qui júdicat in veritáte páuperes, thronus ejus in ætérnum firmábitur.

℟. *br.* Judicábit páuperes pópuli, * ſalvos fáciet fílios páuperum, * Allelúia, allelúia. Judicábit. ℣. Et humiliábit * calumniatórem, * Allelúia. Glória Patri. Judicábit. *Pſ.* 71.

℣. Ad níhilum deductus eſt in conſpectu ejus malignus; ℟. Timentes autem Dóminum gloríficat. *Pſ.* 14.

AD NONAM.

Ant. 2. D. De omni.

Capitulum. Eccli. 47.

Stare fecit cantóres contra altáre, & in ſono eórum dulces fecit modos: & dedit in celebratiónibus decus, & ornávit témpora uſque ad conſummatiónem vitæ, ut laudárent nomen ſanctum Dómini, & amplificárent manè Dei ſanctitátem.

℟. *br.* Confiteántur tibi, Dómine, * omnes reges terræ, * Allelúia, allel. Confiteántur. ℣. Et cantent in viis Dómini, * quóniam

magna eſt glória Dómini, Allelúia. Glória Patri. Confiteantur. *Pſ.* 137.

℣. Deus, cánticum novum cantábo tibi, ℟. Qui das ſalútem régibus. *Pſ.* 143.

AD II. VESPERAS.

Ant. IN géntibus non erat 6. F. rex ſímilis ei, & diléctus Deo ſuo erat; & póſuit eum Deus regem ſuper omnem Iſrael. 2. *Eſdr.* 13.

Ant. 7. c. Símilis illi non fuit rex, qui reverterétur ad Dóminum in omni corde ſuo, & in tota ánima ſua, & in univerſa virtúte ſua. 4. *Reg.* 23.

Ant. 3. a. Confirmávit omnes húmiles pópuli ſui, & legem exquiſívit: ſancta glorificávit, & multiplicávit vaſa ſanctórum. 1. *Mach.* 14.

Ant. 1. f. Hortabítur ſuos, ne formidárent ad adventum natiónum, ſed in mente habérent adjutória ſibi facta de cœlo. 2. *Mach.* 15.

Ant. 4. E. Spíritu magno vidit última, & conſolátus eſt lugentes in Sion. *Eccli.* 48.

Capitulum. Iſ. 60.

JErúſalem, aperiéntur portæ tuæ júgiter: die ac nocte non claudéntur, ut afferátur ad te fortitúdo géntium, & reges eárum adducántur; gens enim & regnum quod non ſervíerit tibi, períbit. *Hymnus.*

DIvína rurſum prælia
Te, Ludovíce, póſtulant:
Servis negátur quæ Crucis,
Tu pace non potes frui.

Sacris adúrit ignibus
Pectus tuum fervens amor;
Nullaſque, vinci néſcius,
Aut novit, aut timet moras.

Sed heu! repente ſíſtitur:
At mors tibi victóriam
Terris parátam dum negat,
Cœli triúmphos ággerit.

Tuus patérnæ rédditus
Terræ cinis regnum tuum
Tuétur, ad thronum Dei
Dum vivis inter lília.

Tu noſtra blando lúmine
Spectáre numquam déſinas;
Tibíque quondam ſúbdita
Sit cara ſemper Gállia.

Certum tuórum præmii,
Tibi, Deus, ſit glória:
Tibi, Pater; Fili, tibi,
Tibíque, ſancte Spíritus.
Amen.

℣. Introíbo in domum tuam, Dómine: ℟. Adorábo ad templum ſanctum tuum in timóre tuo. *Pſ.* 5.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Ambulábunt reges in ſplendóre ortûs tui, Jerúſalem; & miniſtrábunt tibi, & vénient, & adorábunt veſtígia pedum tuórum. *Iſ.* 60.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi de Dominica. Reliqua, ut herì, 555.

DIEBUS
INTRA OCTAVAM
S. LUDOVICI.

Semiduplex.

Omnia ut in die Feſti, præter ea quæ infrà notantur.

Pſalmi de Feria.

AD OFFICIUM NOCT.

Tres Ant. ℣. *&* ℟℟. *ex Nocturno diei, ſecundùm Feriã.*

Lectio j. de Scriptura occurr. tribus in unam coactis.

Lectio ij. & iij. infra, in qualibet die.

AD LAUDES.

Ant. ſola 1. a. Rex ſperat in Dómino, in miſericórdia Altíſſimi non commovébitur. *Pſ.* 20.

AD HORAS, etiam in Feſtis occurrentibus, adduntur Allelúia, allelúia. ℟℟. *brevibus, ratione Octavæ.*

AD VESPERAS.

Ant. ſola 3. a. Dabis eum in benedictiónem in ſéculum ſéculi, lætificábis eum cum vultu tuo. *Pſ.* 20.

AD COMPLETORIUM, *dicuntur Antiphonæ propriæ, ut ſuprà*, pag. 555.

DOMINICA INTRA OCTAVAM.

Totum Officium fit de Dominica, ut in Pſalterio, incipiendo à I. Veſperis, quæ erunt integræ de Sabbato ante Dominicam occurrentem, cum commemoratione Octavæ in Laudibus & utriſque Veſperis.

AD HORAS, adduntur Allelúia, allelúia. ℟. ℟. ℟. *brevibus, ratione Octavæ.*

DIE XXVI.

DE OCTAVA.

Ex Teſtamento, ſeu Documentis ſancti Ludovíci Regis, ad Philippum Filiũ.

Lectio ij.

Fili, hoc primùm præcípio tibi, ut Deum ex toto corde tuo & ſuper ómnia díligas. Hoc homo niſi fáciat, ſalvus eſſe non poteſt. Cave ne quid admittas quod diſplíceat Deo, hoc eſt, ne pecces. Decet enim extréma te pati pótiùs quàm peccáre letáliter. Sic mala ſúſcipe de manu Dei, ut ſúbditus ſis ei, & grátias agas, & intélligas peccaſſe te in Deum, hæcque nihilóminus cooperári tibi in bonum. Sic bona ſúſcipe, ut húmilem te præbeas & gratum, neque ex his ſuperbus factus, aut áliter pejor, de dono Dei fácias contra Deum. Confitére ſæpiùs peccáta tua ſacerdóti; eumque cui peccáta confiteáris, ſacerdótem élige, qui prudens ſit & probus, teque illa certò dóceat quæ ágere te aut fúgere oportébit.

Lectio iij.

Is eſto quem confeſſárii, conſanguínei, & amíci admonére & argúere non métuant. Corde & ore devótus adſis officio Dei Eccleſiáſtico, Miſſæ præſertim à conſecratióne Córporis Dómini: neque mutíre hìc, aut cum álio cólloqui áudeas. In páuperes benignus ac pius, eos réfice & ádjuva ut póteris. Serva conſuetúdines regni tui, quæ rectæ ſunt & æquæ; perverſas córrige. Cave à cupiditáte; neque pópulo tuo vectigália & ónera gravióra impóne, niſi fortè grávior cogat neceſſitas & lex defendendi regni tui. Si eſt áliquid quod angat

ánimum tuú, id áperi ſtatim ſacerdóti confeſſóri tuo, aut viro álteri ſapienti & bono, qui ſolétur te verbis non inánibus. Hujus enim conſílio lévius malum erit, ſiéſque ad illud ferendum fórtior.

AD VESPERAS, *fit commem. S. Cæſarii*, *Arelatenſis Epiſcopi*, *Ant.* Elégit. ℣. Beátus. xix. *Oratio*, Dírige. xxij.

DIE XXVIII.

DE OCTAVA.

Ex Teſtamento, ſeu Documentis ſancti Ludovíci Regis ad Philippum Fílium.

Lectio ij.

AMbulent tecum viri probi & ſapientes, nec cúpidi, ſeu Clérici, ſeu Religióſi, ſeu Láici; malos autem devíta. Audi verba Dei libenter, & cuſtódi ea in corde tuo. Preces, oratiónes, & indulgéntias adi frequenter. Eſto amans honóris & famæ tuæ. Nemo áudeat ea, præſente te, loqui quibus aut incitétur áliquis ad peccátum, aut altérius ſive abſentis, ſive præſentis fama lædátur. Ne ſinas proferri quidquam minùs pium in Deum, in Dei Matrem, in áliquem Sanctum aut Sanctam. Memor eſto beneficiórum Dei; & cùm res próſperè cedent tibi, ei grátias ſæpiùs age. Ut díviti ſic páuperi redde unicuíque jus ſuum. Curam habe ſervórum tuórum, & quò tímeant te iiſdem & ament, æquum te illis, fácilem, & íntegrum præbe.

Pro ſancto Cæſario.

Lectio iij.

CÆſárius, prope Cabilónem honeſtis ac piis paréntibus natus, ab infántia miſericórdiam cóluit erga páuperes, quibus & veſtes próprias non ſemel diſtríbuit. Adultus, ut Chriſto inſervíret libériùs, bonis ac pátriæ renúntians, Lirínum ſe recépit; ibíque mox ei vitæ ſanctitáte refulſit, ut ab Æónio Arelatenſi Epíſcopo ſtatim Diáconus, dehinc Preſbyter ſit ordinátus. Sed in eo officio, humilitáte, caritáte, obſéquio, cruce, ſemper mónachus permanſit. Mórtuo paulò poſt Æónio, munus Epiſcopále ſubíre coactus, céteris Galliárum Epíſcopis non minùs doctríná & virtútibus, quàm ſedis ſuæ dignitáte præcélluit. In ómnibus exemplum fuit fidélium, in verbo præſertim, & caritáte erga páuperes & captívos, quibus & alendis & redimendis ſuas & Eccléſiæ opes omnes expendit. Apud príncipes falsò proditiónis accusátus, cárcerem & exília perpeſſus, ſed póſtmodum comperta veritáte revocátus, delatóres à mortis diſcrímine liberávit. Cum Sede Apoſtólicâ ſive pro ſanciendis morum ac diſciplínæ régulis, ſive pro hæréticis profligandis conſpirávit ſemper; unde

& váriis præfuit Concíliis, præſertim Arauſicáno ſecundo, quo Pelagianórum relíquiæ extinctæ ſunt. Régulam ſcripſit pro moniálibus, homílias, & ália plura quæ pietátem ac cœleſtem prudéntiam ubíque ſpirant. Demum quadragéſimo Pontificátûs ſui anno, inſtante, ut prædíxerat, ſancti Auguſtíni quem ſingulári affectu proſequebátur, feſto die, inter manus Pontíficum & Sacerdótum beátam ánimam lætus emíſit ad Chriſtum, anno quingentéſimo quadragéſimo ſecundo.

Ad Laudes, pro commem. S. Cæſarii. Ant. Ego. ℣. Elégit. *Orat.* Dírige. xxij.

Veſperæ de Sequenti.

Die xxviii.

In Feſto Sancti Augustini, Hipponenſis Epiſcopi, & Eccleſiæ Doctoris.

Duplex minus.

Omnia de Communi Doctorum, additis quæ ſequuntur.

Pridie ad Magníficat. *Ant.* Grátiâ Dei ſum id quod ſum, & grátia ejus in me vácua non fuit. 1. *Cor.* 15.

Oratio, ut infra ad Laudes.

Fit commem. Octavæ S. Ludovici.

In I. Noct. Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Auguſtínus, Tagaſte in Africa natus, adoleſcens in amóres illícitos & Manichæórum hæreſim impégit. Carthágine primùm Rethóricam dócuit, deinde Romæ, ac Medioláni, ubi cùm Ambróſii frequens eſſet audítor, paulátim in Cathólicos propénſior factus, ſacros códices, à quorum lectióne priùs abhorrébat, evólvere ſtudióſiùs cœpit, & novæ vitæ inſtitútum meditári. Verùm cùm diu multùmque ſecum ipſe luctátus, converſiónem procraſtinaſſet; tandem inſólitâ voce admónitus ut légeret, ex verbis Apóſtoli in quæ incidit, derepentè mutátus eſt, & ab Ambróſio aliquantò pòſt, annum agens tricéſimum tértium, in Páſchate baptizátus. Cùm pátriam repéteret, matri ad Oſtia Tiberína defunctæ ſupréma chriſtiánæ pietátis offícia perſolvit. Reverſus in Africam, rus ſe recépit, ut uni Deo vacáret.

Lectio v.

Hippónem-régium evocátus, ut virum ipſius audiendi cúpidum, Deo lucrarétur; raptus à pópulo, invítus, atque ubertim flens, Préſbyter civitátis ordinátus eſt à Valério Epíſcopo: qui cùm génere Græcus eſſet, nec ſatis latíné ſciret, poteſtátem ei fecit in Eccléſia coram ſe Evangélium prædicandi; idque ex more Orientálium, ſed præter Africánæ Eccléſiæ conſuetúdinem. Tum Auguſtínus monaſtérium intra Eccléſiam inſtítuit, & cum Dei ſervis vi-

vere cœpit ſecundùm régulam ſub ſanctis Apóſtolis conſtitútam. Véritus autem Valérius jam ſénior, ne ſibi Auguſtínus ab áliis Eccléſiis præriperétur, obtínuit à Primáte Carthaginenſi, ut ſibi adhuc viventi darétur coepíſcopus. In epiſcopátu commúnem vitæ ratióné, quam Préſbyter inſtitúerat, cum Cléricis ténuit. Veſtis ejus ac ſupellex nec nítida nímiùm, nec abjecta. Ita frugáli & parcâ menſâ utebátur, ut, nónniſi propter hóſpites & infirmos, carnes ad legúmina & ólera adhibéret; eamque, lectióne aut diſputatióne, excluſâ pénitus obtrectatióne, ſemper condiébat. Cauſis dirimendis vacábat per totam diem, ſæpè jejúnus. Ut páuperes áleret, cùm non eſſet ália facultas, ſacra vaſa frangi jubébat. Pupillos dumtaxat inviſébat & víduas: feminárum autem monaſtéria non adíbat, niſi urgente neceſſitáte: cùmque ab ægrotántibus peterétur ut ipſis manus impóneret, ad eos ſine mora pergébat. Quin & áliquos, éditis miráculis, ſublevávit; ægrum enim ad ſe adductum æger ipſe manûs impoſitióne ſanávit: energúmenos étiam, fuſis in oratióne lácrymis, Préſbyter & Epíſcopus liberávit.

Lectio vj.

ACérrimus contra omnes hæreſes cathólicæ veritátis propugnátor, Manichæos, quos ſtatim à baptíſmo aggreſſus fúerat, tum ſcriptis tum públicis diſputatiónibus confutávit. Arianórum hæreſim ſinguléri veritátis illuſtratióne profligávit. Eccléſiæ unitátis ſtúdio, quam adverſùs Donatiſtas validíſſimè tutátus eſt, Epíſcopos penè trecentos indúxit, ut Schiſmáticis ad Eccléſiam redeúntibus, non honórem modò ſédium ſerváren t, ſed &, ſi opus eſſet, epiſcopátum céderent. Grátiam Chriſti, ſuo témpore à Pelagiánis impugnátam, invictíſſimè aſſéruit; eorumque in Semipelagiánis relíquias, morti jam próximus, repreſſit. Adverſùs Paganórum calúmnias & erróres religiónem chriſtiánam, eruditíſſimo præſertim ópere de Civitáte Dei, vindicávit. In Confeſſiónum ac Retractatiónum libris, à ſe geſta ſcriptaque magnâ cum humilitáte ſevérus judex recénſuit. De Scriptura váriis tractátibus ſapientíſſimè diſſéruit. Difficíllimas quæſtiónes undequáque ſibi propóſitas ſuis epíſtolis enodávit. Eum Theodóſius júnior nominátim invitávit ad Synodum Epheſínam in cauſa Neſtórii, cujus erróres jam ipſe ſcriptis præfocáverat: ſed morte præventus, Concílio intereſſe non pótuit. Vándalis enim tértium jam menſem Hippónem obſidéntibus, in extrémum morbum íncidit: atque ubi lecto decúbuit, Pſalmos de

pœniténtiæ parieti juſſit affígi, quos profúſis lácrymis júgiter meditátus, & per decem últimos dies ſoli inténtus oratióni, obdormívit in Dómino anno ætátis ſeptuagéſimo ſexto, Chriſti quadringenteſimo trigéſimo. Pro commendanda córporis ejus depoſitióne, ſacrifícium Deo oblátum eſt. Teſtamentum nullum fecit; quia unde fáceret, ait Poſſídius, Chriſti pauper non hábuit. Corpus ejus primùm in Sardíniam tranſlátum eſt; póſtea Papíam, ad baſílicam ſancti Petri in Cœlo áureo, nunc ſancti Auguſtíni dictam; ubi tunc Mónachi ſub régula ſancti Benedícti Deo militábant.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 5.

IN illo témpore: Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Vos eſtis ſal terræ. Quòd ſi ſal evanúerit, in quo saliétur? ad níhilum válet ultrà, niſi ut mittátur forás, & conculcétur ab homínibus. Vos eſtis lux mundi. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. Domini in Monte, L. 1.

OStendit Dóminus fátuos eſſe judicandos, qui temporálium bonórum vel cópiam ſectantes, vel inópiam metuentes, amittunt ætérna, quæ nec dari poſſunt ab homínibus nec auferri. Itaque ſi ſal infatuátum fúerit, in quo saliétur? id eſt, ſi vos, per quos condiendi ſunt quodámmodo pópuli, metu perſecutiónum temporálium, amiſéritis regna cœlórum; qui erunt hómines, per quos à vobis error auferátur, cùm vos elégerit Deus, per quos errórem áuferat ceterórum?

Lectio viij.

ERgo ad níhilum valet ſal infatuátum, niſi ut mittátur forás, & calcétur ab homínibus. Non ítaque calcátur ab homínibus, qui pátitur perſecutiónem; ſed qui, perſecutiónem timendo, infatuátur. Calcári enim non poteſt, niſi inférior: ſed inférior non eſt, qui quamvis córpore multa in terra ſuſtíneat, corde tamen fixus in cœlo eſt.

Lectio ix.

VOs eſtis lumen mundi. Quómodo dixit ſupériùs ſal terræ, ſic nunc dicit lumen mundi. Nam neque ſupériùs iſta terra accipienda eſt, quam pédibus corpóreis calcámus; ſed hómines qui in terra hábitant, vel étiam peccatóres, quorum condiendis & extinguendis putóribus Apoſtólicum ſalem Dóminus miſit. Et hic mundum non cœlum & terram, ſed hómines qui ſunt in mundo vel díligunt mundum, opórtet intélligi, quibus illuminandis Apóſtoli miſſi ſunt. Non poteſt cívitas abſcóndi ſuper montem póſita, id eſt,

fundíta ſuper inſignem magnamque juſtítiam quam ſignificat étiam ipſe mons in quo díſputat Dóminus.

Ad Benedictus. *Ant.* 7. a. Miniſtérium verbi accépi à Dómino Jeſu, teſtificári Evangélium grátiæ Dei. *Act.* 20.

Oratio.

Adeſto ſupplicatiónibus noſtris, omnípotens Deus: & quibus fidúciam ſperandæ pietátis indulges, intercedente beáto Pontífice & Doctóre Auguſtíno, conſuétæ misericórdiæ tríbue benignus effectum; Per Dóminum.

Fit commem. Octavæ ſancti Ludovici.

VESPERÆ de Sequenti.

DIE XXIX.

In Feſto

DECOLLATIONIS SANCTI JOANNIS BAPTISTÆ.

Duplex-majus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & *ſic in toto Officio.*

Ant. 3. a. Ecce ego mitto Angelum meum, & præparábit viam ante fáciem meam. *Malach.* 3.

Ant. 1. g. Mittam vobis Elíam Prophétam, ántequam véniat dies Dómini. *Malach.* 4.

Ant. 2. D. Convertet cor patrum ad fílios, & cor filiórum ad patres eórum. *Malach.* 4.

Ant. 6. F. Erit, quómodo ſcriptum eſt in Fílium hóminis, ut multa patiátur, & contemnátur. *Marc.* 9.

Ant. 4. f Si vultis recípere, Joannes ipſe eſt Elías qui ventúrus eſt. *Matth.* 11.

Capitulum. Act. 13.

Deus ex ſémine David ſecundùm promiſſiónem eduxit Iſrael Salvatórem Jeſum, prædicante Joanne ante fáciem advéntûs ejus baptiſmum pœniténtiæ omni pópulo Iſrael.

℟. Miſiſtis ad Joannem, & teſtimónium perhíbuit veritáti: * Ille erat lucerna ardens & lucens. ℣. Surrexit Elías Prophéta quaſi ignis, & verbum illíus quaſi fácula ardébat: * Ille erat. Glória. * Ille erat. *Joan.* 5. *Eccli.* 48.

Hymnus.

Quis ille, ſylvis è penetrálibus
Egreſſus, ad ſe tot pópulos trahit?
Ab ore pendentes loquentis
Quâ ſúbitò tenet arte turbas?
An ille faſtu regífico tumens
Molli ſolútus díffluit ótio?
Levis-ne arundo ventilitur
Arbítrio populáris auræ?
Atqui ter annos jam décies trahit:
Vitam in profundis ſáltibus áſperam,
Virtútis Elíæ futúrus
Atque ánimi generóſus heres.
Ergo ſevéram Núminis ómnibus

Oſtentat iram, non tímidus mori:
Aſſertor acer veritátis,
In próceres tonat inque plebem.
Aulâ receptum non rétinet timor,
Non blanda flectit grátia Príncipis,
Contaminati quin reprendat [lecti.
Flagítium opprobriumque
Sit ſumma Patri, ſummaque Fílio,
Sanctóque compar glória Flámini;
Sanctæ litémus Trinitáti
Perpétuo pia corda cultu.
Amen.

℣. Dixi iníquis, Nolíte iníquè ágere; ℟. Et delinquéntibus, Nolíte exaltáre cornu. *Pſ.* 74.

Ad Magníficat. *Ant.* J. Dico vobis, quia Elías jam venit, & non cognovérunt eum, ſed fecérunt in eo quæcumque voluérunt. *Matth.* 17.

Oratio, ut infra ad Laudes.

Pro commem. ſancti Auguſtini, Ant. Máximus in ſalútem electórum Dei expugnáre inſurgentes hoſtes: quis ante illum ſic réſtitit? nam hoſtes ipſe Dóminus perduxit. *Eccli.* 46.

℣. Beátus vir qui diſpónit ſermónes ſuos in judício: ℟. In æternum non commovébitur. *Pſ.* 111.

Oratio, Adeſto. *ut ſuprà.*

Deinde Octava ſancti Ludovici.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Dóminum qui dat voci ſuæ vocem virtútis, * Veníte, adorémus. *Pſ.* 67. *Pſ.* 94. Veníte.

Hymnus.

Impúne Vati non erit: ímpotens
Totum furórem fémina cólligit;
Iræque cauſas aggerando
Exſtímulat fera corda regis.
Quid non, libído, cogis, adúltera?
Dantur caténis innócuæ manus:
At alligári veritátis
Néſcia vox ſua jura ſervat.
Chriſtum vel atro cárceris in ſpecu
Præco fidélis núntiat; & ſuos
Divína patranti Magiſtro
Diſcípulos jubet ire teſtes.
Vinctus triumphat; tu pávitans fremis,
Tyranne: cæcum mens malè cónſcia
Quatit flagellum: ſtrictà vatem
Impávidum fériet ſecúris.
Sit ſumma Patri, ſummaque Fílio,
Sanctóque compar glória Flámini:
Sanctæ litémus Trinitáti
Perpétuo pia corda cultu.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. *d.* Venit Joannes in omnem regiónem Jordá-

nis, prædicans baptiſmum pœniténtiæ in remiſſiónem peccatórum. *Luc.* 3.

Ant. 5. a. Hic eſt qui dictus eſt per Iſaíam prophétam, dicentem: Vox clamantis in deſerto, Paráte viam Dómini. *Matth.* 3.

Ant. 8. G. Exíbat ad eum omnis Judæa; & baptizabantur ab eo in Jordáne, confitentes peccáta ſua. *Matt.* 3.

℣. Vox Dñi ſuper aquas, ℟. Vox Dómini concutientis deſertum. *Pſ.* 28.

Tres Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Videns Joannes multos Phariſæórum venientes ad baptiſmũ ſuum, dixit eis: Progénies viperárum, quis demonſtrávit vobis fúgere à ventúra ira? * Fácite ergo fructum dignum pœniténtiæ. ℣. Replétus ſum fortitúdine Spíritûs Dómini, judício, & virtúte; ut annúntiem Iſrael peccátum ſuum: * Fácite. *Matth.* 3. *Mich.* 3.

Poſt ij. Lect. ℟. Interrogábant eum turbæ: Quid faciémus? Dicébat illis: Qui habet duas túnicas, det non habenti; & dixit ad Publicános: * Nihil ámplius quàm quod conſtitútum eſt vobis, faciátis. ℣. Vir ſi fécerit juſtítiam, per vim nihil rapúerit, panem ſuum eſuriénti déderit, vitâ vivet: * Nihil. *Luc.* 3. *Ezech.* 18.

Poſt iij. Lect. ℟. Interrogábant eum & mílites: Quid faciémus & nos? Ait illis; Contenti eſtóte ſtipéndiis veſtris. * Multa quidem & ália exhortans, † Evangelizábat pópulo. ℣. Mónita ſalútis dabat eis, & conſolabátur eos: * Multa quidem & ália exhortans, evangelizábat pópulo. Glória. † Evangelizábat. *Luc.* 3. *Tob.* 1.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 4. f. Venérunt ad Joannem, & dixérunt ei: Ille cui tu teſtimónium perhibuiſti trans Jordánem, ecce hic baptízat, & omnes véniunt ad eum. *Joan.* 3.

Ant. 2. D. Reſpondit Joannes: Ipſi vos mihi teſtimónium perhibétis, quod díxerim: Non ſum ego Chriſtus, ſed quia miſſus ſum ante illum. *Joan.* 3.

Ant. 1. a. Illum oportet créſcere, me autem minui. Qui deſúrſum venit, ſuper omnes eſt. *Joan.* 3.

℣. Tu es lucerna mea, Dómine; ℟. In te enim curram accinctus. 2. *Reg.* 22.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 28. *In Ep.* 2. *ad Cor.* *Lectio iv.*

Ut virtúte nihil púrius eſt, ſic improbitáte nihil obſcœnius eſt. Illa enim ſole ſplendídior eſt: hæc cœno fœtídior. Atque hoc ſuo teſtimónio comprobáre illi queant, qui in cœno volutantur, atque in ténebris verſantur, cùm ab áliquo eórum, qui in virtúte vivunt, ſeſe coárgui víderint, vel étiam eum conſ-

ſxerint. Tam demum miſériam ſuam apértiùs agnoſcunt, ac velut immiſſo quodam rádio fœditátem ſuam óntegunt, atque ante conſciórū ora erubeſcunt, etiamſi hic ſervus ſit, ille liber, hic ſúbditus, ille rex. Sic Heródes, cùm reprehenſiónum pudórem ferre non poſſet, (ſiquidem prophéticæ vocis ingens ac præclárus ſplendor erat) Joannem in cárcerem conjécit, tamquam ſi nudus eſſet, ac lucernam extínguere conarétur, ut rurſus in ténebris dégeret. Cur enim non eum contempſit? Num Joannes eum in judícium tractúrus erat? Num adultérii pœnas ab eo expétiit? Nonne reprehénſio dúmtaxat erant ea quæ licebantur? Quid ergo métuit ac tremit? Annon verba erant, ac ſimplex ſermo? Sed hujúſmodi verba magis quàm res ipſæ pungébant. Non eum ad judícium, ſed ad áliud conſciéntiæ tribúnal pertrahébat: omneſque eos qui líberâ cogitatióne ſuffrágium tunc ferébant, júdices ipſi conſtituébat. Quocirca tremébat tyrannus, virtútis ſplendórem haud ferens. Vides quanta Philoſóphiæ vis ſit? Eum qui caténis vinctus erat, tyranno ſplendidiórem réddidit, effecitque ut hic illum formidáret ac tréméret.

℟. Heródes cùm corriperétur à Joanne de Herodíade uxóre fratris ſui, & de ómnibus malis quæ fecit, * Adjécit & hoc ſuper ómnia, & inclúſit Joannem in cárcere. ℣. Non récipit ſtultus verba prudéntiæ, & cùm in profundum vénerit peccatórum, contemnit. * Adjécit & hoc ſuper ómnia. *Luc. 3. Prov. 18.*

Ex Libro ejuſdem, ad eos qui ſcandalizati ſunt. C. 22.

Lectio v.

PErpende quómodo affectum fuiſſe veriſímile eſt Heródem reprehenſum à vincto, cùm cérneret nihil eum de loquendi libertáte propter caténam remíttere, ſed occídi malle quàm pulchérrimam illam líberè loquendi facultátem amíttere. Cógita quis ex homínibus illíus ætátis, vel étiam conſéquentis ævi, cùm hæc cérneret & audíret, quantùmvis deſes ac remiſſus eſſet, at exíguo tamen judício valéret, non ſummam utilitátem inde decérperet. Noli enim mihi commemoráre ſcelerátos & ſtultos hómines, ſocordes, totos córpori curando addictos, ac fóliis leviores. Iſti enim non his ſolùm, ſed re quavis, quæ accíderit, offenduntur: non áliter ac pópulus Judæórum, qui & cùm manna comédèret, & cùm panem, páriter moróſus erat & offendebátur, ſive in Ægypto eſſet, ſive ab Ægypto liberátus, ſive adeſſet Móyſes, ſive abeſſet. Verùm illos in médium mihi prodúcito, qui

ſobrii erant & vígiles; & cum ánimo tuo réputa quantam ipſos probábile ſit utilitátem inde percepiſſe, cum ánimam conſtantem cérnerent, mentem invíctam, linguam máximâ libertáte loquendi præditam, hóminem deſerti íncolam, regem ſuperáre, vinctum eſſe, nec tamen cédere; cápite truncári, nec ſilére.

℟. Joannes in vínculis, duos de diſcípulis ſuis miſit ad Jeſum: in ipſa autem hora multos curávit Jeſus à languóribus, & ait: Dícite Joanni quæ vidiſtis; & * Beátus qui non fúerit ſcandalizátus in me. ℣. Ne extimeſcas fáciem potentis, & ponas ſcándalum in æquitáte tua: * Beátus. *Matth.* 11. *Luc.* 7. *Eccli.* 7.

Lectio vj.

SEd ne hìc quidem ſubſíſte; verùm ea quæ ſecúta ſunt, exámina. Caput amputávit Heródes, cápite truncátus eſt Joannes. Quis ergo beátus ab ómnibus prædicátur? quis imitandus propónitur? quis celebrátur? quis coronátur? quis præcóniis ornátur? quis laudátur? quis commendátur? quis in hunc uſque diem reprehendit? Nonne in síngulis Eccléſiis hic quidem clamat, Non licet tibi habére uxórem fratris tui: ille verò diffamátur étiam poſt óbitum ob adultérium, inſániam, & audáciam? Conſídera verò præter ea quæ dicta ſunt, quanta virtus eſſet captívi, quanta tyranni imbecíllitas. Nam hic quidem non pótuit linguam unam compéſcere; ſed, ei ſubláta, ſexcenta pro illa & cum illa ora reſerávit. Si quidem unuſquiſque dum Evangélium illud legit, dicit, Non licet tibi habére uxórem fratris tui: & ſive Evangélio in cœtibus, in congréſſibus, vel étiam ad ipſos últimos mundi límites, hanc vocem áudies; & juſtum illum vidébis etiamnum clamantem, increpantem, & nequítiam tyranni redarguentem. Quid ergo detrimenti cepit ex óbitu juſtus ille? quid ex morte violenta? quid ex caténa? quid ex cárcere? Quos autem non correxit, quibus cor ſuperet, ex iis quæ dixit, ex iis quæ paſſus eſt, ex iis quæ nunc prædicat, éadem prorſus quæ cùm víveret?

℟. Cùm diſceſſiſſent núntii Joannis, cœpit Jeſus de Joanne dícere ad turbas: Quid exiſtis in deſertum vidére? arúndinem vento agitátam? * Dico vobis: † Major inter natos mulíerum Prophéta Joanne Baptiſtâ nemo eſt. ℣. Sicut Angelus Dei, ſic eſt, ut nec benedictióne nec maledictióne moveátur. * Dico. Glória. † Major. *Luc.* 7. 2. *Reg.* 14.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 6. F. A diébus Joannis Baptiſtæ uſque nunc, regnum cœlórum vim pátitur, & violenti rápiunt illud. *Matth.* 11.

Ant. 7. a. Omnes Prophétæ & lex uſque ad Joannem prophetavérunt. Qui habet aures audiendi, áudiat. *Matth.* 11.

Ant. 1. f. Omnis pópulus áudiens, & publicáni, juſtificavérunt Deum, baptizáti baptiſmo Joannis: Phariſæi autem conſilium Dei ſprevérunt, non baptizáti ab eo. *Luc.* 7.

℣. Deféctio ténuit me ℟. Pro peccatóribus derelinquéntibus legem tuam *Pſ.* 118.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Marcum.

Lectio vij. Cap. 6.

IN illo témpore; Heródes miſit, ac ténuit Joannem, & vinxit eum in cárcere, propter Herodíadem uxórem Philippi fratris ſui. Et réliqua.

Homília ſancti Ambróſii Epíſcopi.

Lib. 3. *de Virg.*

QUóniam Joannis prænúntii Chriſti non ſtrictim prætereunda eſt recordátio, intereſt ut quis, & à quibus, & quam ob cauſam, quo modo, & quo témpore ſit occíſus, advértere debeámus. Ab adúlteris juſtus occíditur, & à reis in júdicem capitális ſcéleris pœna convértitur. Deinde præmium ſaltatrícis, mors eſt Prophétæ. Poſtrémò (quod étiam omnes bárbari horrére conſuevérunt) inter épulas atque convívia conſummandæ crudelitátis profertur edíctum; & à convívio ad cárcerem, de cárcere ad convívium, ferális flagítii circumfertur obſéquium. Quanta in uno facínore ſunt crímina!

℟. Heródes dúxerat Herodíadem: dicébat Joannes Heródi: * Non licet tibi habére uxórem fratris tui. ℣. Ne ſequáris in fortitúdine tua concupiſcéntiam cordis tui; Deus enim víndicans vindicábit: * Non. *Marc.* 6. *Eccli.* 5. *Lectio viij.*

QUis non, cùm è convívio ad cárcerem curſári idéret, putáret Prophétam juſſum eſſe dimitti? Quis, inquam, cùm audiſſet natálem eſſe Heródis, ſolemne convívium, puellæ optiónem eligendi quod vellet datam, miſſum ad Joannem ob ſolutiónem non arbitrarétur? Quid crudelitáti cum delíciis? Quid cum funéribus voluptáti? Rápitur ad pœnam Prophéta, conviváli témpore, conviváli præcepto, quo non cúperet vel abſolvi: perímitur gládio, caput ejus affertur in diſco. Hoc crudelitáti férculum debebítur, quo inſatiáta épulis féritas veſcerétur.

℟. Herodías inſidiabátur Joanni, & volébat occídere eum, nec póterat; * Heródes enim metuébat Joannem, ſciens eum virum juſtum & ſanctum. ℣. Fortitúdo símplicis, via Dómini: & pavor his qui operantur malum: * Heródes. *Marc.* 6. *Prov.* 10.

Lectio ix.

INtuére, rex acerbíſſime, tuo ſpectácula digna convívio. Pórrige déxteram, ne quid ſævítiæ tuæ deſit, ut inter dígitos tuos rivi défluant ſancti cruóris. Et quóniam non exſaturári épulis fames, non reſtingui póculis pótuit inaudítæ ſævítiæ ſitis; bibe ſánguinem ſcaturiéntibus adhuc venis exſecti cápitis profluentem. Cerne óculos in ipſa morte ſcéleris tui teſtes, averſantes conſpectum deliciárum. Clauduntur lúmina, non tam mortis neceſſitáte, quàm horróre luxúriæ. Os áureum illud exangue, cujus ſenténtiam ferre non póteras, conticeſcit, & adhuc timétur.

℟. In diebus ſuis non pertímuit príncipem, & poténtiâ nemo vicit illum, * Nec ſuperávit illum verbum áliquod. ℣. Heródes propter Herodíadem volens Joannem occídere, tímuit pópulum, quia ſicut Prophétam eum habébant: * Nec ſuperávit illum verbum áliquod. Glória.* Nec ſuperávit illum verbum áliquod. *Eccli.* 48. *Matth.* 14.

℣. *Sacerd.* Loquébar de teſtimóniis tuis in conſpectu regum, ℟. Et non confundébar. *Pſ.* 118.

AD LAUDES.

Ant. 3. a. HEródes ténuit Joannem, & alligávit eum, & póſuit in cárcerem propter Herodíadem, *Matth.* 14.

Ant. 8. G. Die natális Heródis ſaltávit fília Herodíadis, & plácuit Heródi; unde cum juramento pollícitus eſt ei dare quodcumque poſtulaſſet ab eo. *Matth.* 14.

Ant. 7. d. Illa præmónita à matre ſua: Da mihi, inquit, hic in diſco caput Joannis Baptiſtæ. *Matth.* 14.

Ant. 6. C. Contriſtátus eſt rex; propter juramentum autem, & eos qui páriter recumbébant, juſſit dari. *Matth.* 14.

Ant. 1. a. Miſſo ſpiculatóre, præcépit afferri caput ejus in diſco. *Marc.* 6.

Capitulum. Jerem. 1.

EGo dedi te hódie in civitátem munítam, & in columnam férream, & in murum æreum ſuper omnem terram, régibus Juda, princípibus ejus, & ſacerdótibus, & pópulo terræ.

Hymnus. S. V.

ECce, ſaltantis prétium puellæ,
Fertur in diſco caput amputátum:
Hæc cruentátis nova proferuntur
Fércula menſis.
Quæ rudes ſylvis pópulos docébat,
Quæ Deum totâ reſonábat aulâ,
Illa vox, eheu! gládio reſecta,
Muta ſilébit.
Occidit Vates, & adhuc timétur;
Vox ſilet Verbi, cruor ille clamat;

Sancta fraterni temeráta carpit
Fœdera lecti.
Nube ſub denſa jubar involútum
Vénerat cæcis aperíre ſeclis:
Sole matúro, velut umbra, ceſſit
Lucifer orbe.
Summa laus Patri, genitóque Verbo;
Et tibi compar, utriuſque nexus,
Spíritus ſemper, Deus unus, omni
Témporis ævo. Amen.

℣. Superbi iniquè agébant uſquequáque: ℟. A lege autem tuâ non declinávi. *Pſ.* 118.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Miſit Heródes, & decollávit Joannem in cárcere, & allátum eſt caput ejus in diſco, & datum eſt puellæ, & puella dedit matri ſuæ. *Matth.* 14. *Marc.* 6.

Oratio.

Deus, qui beátum Joannem Baptiſtam, & naſcentis & morientis Fílii tui Præcurſórem eſſe voluiſti: concéde, ut ſicut ille veritátis & juſtítiæ martyr occúbuit, ita nos pro veritáte & juſtítia ad mortem uſque certémus; Per eumdem.

Fit commem. Octavæ ſancti Ludovici.

AD PRIMAM.

Ant. 3. a. Heródes.

AD TERTIAM.

Ant. 8. G. Dic natális Heródis.

Capitulum. Eccleſ. 5.

Ne témerè quid loquáris, neque cor tuum ſit velox ad proferendum ſermónem coram Deo; Deus enim in cœlo, & tu ſuper terram.

℟. *br.* Deus, iníqui * inſurrexérunt ſuper me, * Allelúia, allelúia. Deus. ℣. Et ſynagóga poténtiū * quæſiérunt ánimam meam, * Allelúia, allelúia. Glória Patri. Deus. *Pſ.* 85.

℣. Totâ die exprobrábant mihi inimíci mei: ℟. Et qui laudábant me, adversùm me jurábant. *Pſ.* 101.

AD SEXTAM.

Ant. 7. d. Illa præmónita.

Capitulum. Iſ. 5.

Væ qui potentes eſtis ad bibendum vinum, & viri fortes ad miſcendam ebrietátem. Qui juſtificátis ímpium pro munéribus, & juſtítiam juſti aufertis ab eo. Propter hoc ſicut dévorat ſtípulam lingua ignis, & calor flammæ exúrit; ſic radix eórum quaſi favilla erit, & germen eórum ut pulvis aſcendet.

℟. *br.* Adversùm me loquebantur, * qui ſedébant in porta, * Allelúia, allelúia. Adversùm me. ℣. Et in me pſallébant * qui bibébant vinum, * Allelúia, allelúia. Glória Patri. Adversùm me. *Pſ.* 68.

℣. Deus, ne derelinquas me in cogitátu illórum; ℟. Et ánimæ irreverenti & infrunítæ ne tradas me. *Cant. Eccli.* 23.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Miſſo.

Capitulum. Eccli. 49.

MAle tractavérunt illi, qui à ventre matris conſecrátus eſt Prophéta, evértere, & erúere, & pérdere, & iterum ædificáre, & renováre.

℟. *br.* Príncipes * perſecúti ſunt me gratis, * Allelúia, allelúia. Príncipes. ℣. Et à verbis tuis * formidávit cor meum, * Allelúia, allelúia. Glória Patri. Príncipes. *Pſ.* 118.

℣. Eripe me, Dómine, de operántibus iniquitátem: ℟. Et de viris ſánguinum ſalva me. *Pſ.* 58.

AD II. VESPERAS.

Ant. 3. *d.* ACcedentes diſcípuli Joannis, tulérunt corpus ejus, & ſepeliérunt illud. *Matth.* 14.

Ant. 1. f. Audívit Heródes famam Jeſu, & ait: Hic eſt Joannes Baptiſta: ipſe ſurrexit à mórtuis. *Matt.* 14.

Ant. 5. C. Hæſitábat, & ait: Joannem ego decollávi: Quis eſt iſte de quo tália áudio? Et quærébat vidére eum. *Luc.* 9.

Ant. 8. G. Venientes diſcípuli Joannis, nuntiavérunt Jeſu. Quod cùm audiſſet Jeſus, ſeceſſit inde in navícula, in locum deſertum ſeorſum. *Matth.* 14.

Ant. 6. F. Venérunt multi ad Jeſum, & dicébant: Quia Joannes quidem ſignū fecit nullum: ómnia autem quæcumque dixit de hoc, vera erant; & cr[edidérunt multi]
in eum. *Joan.* 10.

Capitulum. [...]

JUſtus perit, & n[emo]
recógitet in co[rde]
viri miſericórdi[æ]
tur, quia non eſt [qui intelli-]
gat: à fácie m[alítiæ]
collectus eſt juſtus.

Hymnus. [...]

OMnibus ma[...]
ce venit [...]
Hinc ſitim lo[...]
Tyranne, [...]
Et cibos inter [...]
puro [...]
Sánguine [...]
Ut caput vidit [...]
rátis [...]
Triſte ſumanti[...]
tabo;
Hæſit, impaſſ[...]
que menſa.
Fúneris auctor.
Non tamen fronti[...]
ſerénæ
Ceſſit immíti vi[...]
ro:
Dura miteſcit p[...]
ore
Mortis imágo.
Sic ſuo rurſum I[...]
præire
Núntium Chri[ſti]
inferiſque
Ferre præcónem
berandi
Gáudia mundi.
Qui Deo plenus r[...]
túrum
Móribus Chriſt[um]
exprimébat
Débuit dirá quo[que mor-]
te totum
Réddere Chriſtu[m].

Summa laus Patri, genitóque Verbo,
Et tibi compar, utriuſque nexus
Spíritus, ſemper Deus unus, omni
Témporis ævo.
Amen.

℣. Cuſtódit Dóminus ánimas ſanctórũ ſuórum: ℞. De manu peccatóris liberábit eos. *Pſ.* 96.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. a. Venit Joannes in via juſtítiæ, & non credidiſtis ei: publicáni autem & meretrices credidérunt ei; vos autem videntes, nec pœniténtiam habuiſtis póſtea, ut crederétis ei. *Matth.* 21.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit commem. Octavæ ſancti Ludovici.

Tum ſancti Agili, Abbatis, Ant. Egrédere. ℣. Potens. xxxj. *Oratio*, Da nobis, quæſumus, Dómine, *infra*, 580.

Et ſancti Fiacrii, Anachoretæ, Ant. Reliquiſti. ℣. In umbra. xxxj. *Oratio*, Deus, qui nos. xxxv.

DIE XXX.
De Octava S. LUDOVICI.

Ex Teſtamento, ſeu Documentis ſancti Ludovíci Regis ad Philippum fílium.

Lectio ij.

IN omni cauſa inquíre diligenter veritátem, & tam pro te quàm contra te quod æquum erit pronúntia. Si admoneáris altérius eſſe quod tenes, ſive ablátum à te, ſive à pátribus tuis derelíctum, re bene compertâ, ſtatim redde. Cura ut ſúbditi tui magnárum præſertim úrbium cives quiétam & tranquillam vitam agant in omni pietáte... Cùm bellum geris, cave ne damnum ullum inferátur Eccléſiis & Eccleſiáſticis viris. Súbditis tuis, ſi pugnent inter ſe, pacem ſtatim ímpera. Intuére ſæpiùs in Ballívos, præpóſitos, & álios miniſtros tuos, ne deſint officio ſuo: & ſi quid ab eis peccátum fúerit, córripe. Cura ne dominétur in regno tuo peccátum áliquod grave, máximè autem blaſphémia & hæreſis: ſi dominári jam cœpit, inſurge & expelle. Domum tuam ſic omnem compóne, ne ſumptus ſint immódici & iníqui.

Pro SS. Agilo & Fiacrio.

Lectio iij.

AGilus à púero ſub ſancti Euſtáſii diſciplínâ in Luxovienſi monaſtério erudítus, vitæ ſanctitáte ac doctrínâ clarus éxtitit. Miſſus ad Bóios & Weraſcos, Evangélii prædicandi grátiâ, plúrimos eórum ad fidem Chriſti convertit. Tum Reſbacenſis monaſtérii à ſancto Audoéno recèns cónditi Abbas inſtitútus, innúmeros ad ſe traxit, étiam ex aula próceres, qui ejus virtútum odóre provocáti, ſéculo renuntiárunt. Hos omnes verbo ſimul & exemplo Agilus

rexit, ac viam perfectiónis edócuit. Tandem plenus méritis, migrávit e vitâ circa annum ſexcenteſimum quinquagéſimum, ac ſanctum Philibertum ſucceſſórem hábuit. Ejus corpus Vindocíni in Eccléſia Collegiáta ſancti Geórgii aſſervátur. Eódem die célebris eſt ſancti Fiácrii memória, qui cùm ex Irlándia ad ſanctum Farónem Meldenſem Epíſcopum veniſſet ſolitáriæ vitæ deſidério, locum à turbis remótum, nómine Brógilum incóluit; ibíque miráculis clarus, ſancto fine quiévit, labente ſéculo ſéptimo.

AD LAUDES, fit commem. ſancti Agili, Ant. Ecce ego & púeri mei, quos dedit mihi Dóminus in ſignum & in portentum Iſraël à Dómino exercítuum, qui hábitat in monte Sion. *Iſ.* 8.

℣. Veníte, filii, audíte me: ℟. Timórem Dómini docébo vos. *Pſ.* 33.

Oratio.

DA nobis, quæſumus, Dómine, ut beátus Abbas Agilus, qui ex zelo reguláris obſervántiæ glóriam conſecútus eſt, ſuæ nos fídei documentis infórmet, & ádjuvet ſuffrágiis; Per.

Tum ſancti Fiacrii, Ant. Pars mea Dóminus, dixit ánima mea. Bonus eſt Dóminus ánimæ quærenti illum. Bonum eſt præſtolári cum ſiléntio ſalutáre Dei. *Thren.* 3.

℣. Clamávi ad te, Dómine, dixi: Tu es ſpes mea, ℟. Pórtio mea in terra vivéntium. *Pſ.* 141.

Oratio.

DEus, qui nos ádmones exemplo beáti Fiácrii, temporália deſpícere, & ad ætérna feſtináre: da fámulis tuis, ut quæ tibi plácita cognóvimus, ipſo pro nobis intercedénte, implére valeámus; Per.

AD VESPERAS, fit commem. ſancti Paulini, Epiſcopi & fidei Confeſſoris, Ant. Elégit ipſum Dóminus ex omni vivénte, offérre ſacrifícium Deo, incénſum & bonum odórem pro pópulo ſuo. *Eccli.* 45.

℣. Beátus quem elegiſti & aſſumpſiſti: ℟. Inhabitábit in átriis tuis. *Pſ.* 64.

Oratio.

DA Eccléſiæ tuæ, miſéricors Deus, ut méritis ſancti Paulíni Epíſcopi piétatem tuam pro ipſa ſemper exórent, & fructum in nobis labórum ejus cuſtódiant; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum. ℟. Amen.

DIE XXXI.

De Octava

S. LUDOVICI.

Ex Teſtamento, ſeu Documentis ſancti Ludovíci Regis, ad Philippum filium. *Lectio ij.*

ROgo te, fili, meminiſſe mei & ánimæ meæ, ubi

rit extrémus dies. Curá-
tunc commendári me
o ſacrifício Miſſæ, préci-
, oratiónibus, eleemóſi-
, & áliis opéribus bonis
e toto regno tuo fient,
vocábis me in commu-
ónem & partem benefa-
rum tuórum ómnium.
nedíco tibi, fili, & pre-
: tibi quidquid poteſt pre-
i fílio pater. Sanctíſſi-
am Trinitátem, Patrem,
ium & Spíritum ſanctum
plex oro cuſtódiat te, de-
dat ab omni malo, &
c imprímis largiátur tibi
moriáris peccáti letális
s, ut poſsímus ambo poſt
nc vitam Deo ſimul frui,
grátias ei ac laudes in æ-
num dícere in regno ejus
leſti. Amen. Tu autem.

Pro ſancto Paulino,
Lectio iij.

PAulínus Aquitánus, vir,
teſte ſancto Athanáſio,
rè Apoſtólicus, acerrimuſ-
e fídei ortodoxæ defen-
r advérsùs impietátem A-
inam, poſt ſanctum Ma-
mínum Trevirenſis Epíſ-
pus creátus eſt, Romam
ofectus, miſit ad Athanáſ-
um Ursátii & Valentis li-
llum quo illatárum ſancto
æſuli injuriárum pœnitén-
tm profitebantur. Ad Are-
tenſem póſtea Synodum
Imperatóre Conſtántio
riáno congregátam vocá-
s, numquam addúci pó-
it ut ſanctum Athanáſium
ndemnáret, & à veritáte
athólica deviáret. Quare
ipſum Conſtántius relegávit in Phrygiam inter Montaniſtas, & eum uſque ad mortem ſæpè mutátis fatigávit exíliis. Is primus ex occidentálibus in hac cauſa vexillum confeſſiónis éxtulit. Cùm annos quinque in exílio exegiſſet, ibídem anno trecentéſimo quinquagéſimo octávo defunctus eſt, vir beátæ paſſiónis à ſancto Hilário appellátus, ut ſcribit ſanctus Hierónymus in Chrónico.

AD LAUDES, fit commem. ſancti Paulini, Ant. Ego ſum óſtium: per me ſi quis introíerit, ſalvábitur; & ingrediétur, & egrediétur, & páſcua invéniet. *Joan.* 10.

℣. Elégit Dóminus ſervum ſuum, ℟. Páſcere hereditátem ſuam. *Pſ.* 77.

Oratio.

DA Eccléſiæ tuæ, miſéricors Deus, ut mérita ſancti Paulíni Epíſcopi pietátem tuam pro ipſa ſemper exórent, & fructum in nobis labórum ejus cuſtódiant; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſǽcula ſæculórum. ℟. Amen.

VESPERÆ de die Octava ſancti Ludovici, ut imprimis Veſperis Feſti.

Fit commem. ſancti Lupi, Senonenſis Epiſcopi, Ant. Elégit ipſum Dóminus ab omni vivente, offerre ſacri-

mus, ipſe ádjuva ut implére poſsímus ; Per Chriſtum Dóminum noſtrum.

℟. Amen.

Tum ſancti Ægidii, Abbatis, Ant. Egrédere de cognatióne tua, & de domo patris tui ; & veni in terram

& quod juſtè ſperá
quámur ; Per D
noſtrum JeſumChr
lium tuum, qui tec
& regnat in unitát
ſancti Deus, per ó
cula ſeculórum.

℟. Amen.

FFICIUM
ACRATISSIMI CORDIS DOMINI NOSTRI ESU CHRISTI,

onceſſu Illuſtriſſimi ac Reverendiſſimi D. D. FRANCISCI DE CRUSSOL Usez, Epiſcopi Bleſenſis, ad devoonem recitandum Feriâ VI. poſt Ctavam Corporis Chriſti.

Eccleſiis ubi feſtivo ritu ...tur, ſit Solemne-majus ...tegris primis Veſperis ...memoratione Corporis ...; in aliis verò ſit Du...majus, & in ſecundis ...is de die Octavâ Corpo...riſti, ſit commemoratio ...iſſimi Cordis per Ant. ...ct. *&* ℣. Conſilium ...ini. *ut infra.*]

I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria.

SAnctificábo nomen meum magnum, pollútum eſt, ut ſciant ... quia ego Dóminus. ... 36.

...t. 4. D. Dabo vobis ...vum, & ſpíritum no... ponam in médio ve... *Ezech.* 36.

...t. 8. G. Auferam cor ...um de carne veſtra, & dabo vobis cor cárneum. *Ezech.* 36.

Ant. 5. C. Spíritum meũ ponam in médio veſtrî, & fáciam ut in præceptis meis ambulétis. *Ezech.* 36.

Ant. 6. F. Eritis mihi in pópulum, & ego ero vobis in Deum, & ſalvábo vos. *Ezech.* 36.

Capitulum. Jerem. 32.

LÆtábor ſuper eis cùm bene eis fécero; & plantábo eos in terra iſta in veritáte, in toto corde meo, & in tota ánima mea; quia hæc dicit Dóminus: Sicut adduxi ſuper pópulum iſtum omne malum hoc grande, ſic addúcam ſuper eos omne bonum.

℟. Audíte me, qui quæritis Dóminum; * Atténdite ad petram unde exciſi eſtis

A

& ad cavernam de qua præciſi eſtis. ℣. Hoc ſentíte in vobis quod & in Chriſto Jeſu. * Atténdite. Glória Patri. * Atténdite. *Iſ.* 51. *Philip.* 2.

Hymnus.

NOn tingat aras jam pécudum cruor,
En, immolátur dignior hóſtia:
Flammis aduſtum Cor ſupernis
Ecce Deo Deus ipſe libat.

Unctus perenni chríſmate Póntifex
Ad ſancta templi nos vocat íntima.
Quid thura legis? thure pectus
Pontíficis melióre fumat.

Agnum ſub ara perpétuis ſacri
Fornax amóris cónficit ígnibus:
Uná litandum cæde Natum
Jugis amor ſine cæde mactat.

Tu par Parenti, quæ Pater ímperat
Promptus ſtatúto témpore pérficis:
Deſcripta vivit lex paterna
In tábulis animáta Cordis.

Se deprimentis cónſcia Núminis
Mens hæret alto muta ſiléntio:
Quám magna tractas! quám potenti
Voce Deus lóquéris ſiléndo!

Laus ſumma Patri, ſumma que Fílio:
Sit ſumma ſancto glória Flámini:
Tu fac adurat dedicátum,
Chriſte, tibi tua flamma pectus. Amen.

℣. Conſílium Dómini in æternum manet; ℟. Cogitatiónes cordis ejus in generatióne & generatiónem. *Pſ.* 32.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. *t.* Avertet iram indignatiónis Dóminus, donec cómpleat cogitatiónem cordis ſui: in noviſſimis diérum intelligétis ea, *Jerem.* 30.

Oratio, Deus, qui ignem, *infra ad Laudes.*

COMPLETORIUM, *ut in die, infra*, 10.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Dóminum qui appónit erga nos Cor ſuum, * Veníte, adorémus. *Job* 7. *Pſ.* 94. Veníte.

Hymnus.

O Quám digna coli cántibus æmulis
Quæ Chriſti látitant Corde ſub íntimo!
Patris progénies Chriſtus homo Deus
Quantis dignus honóribus!

Templum tu Génitor péctoris íntima
Præſens ipſe tuo númine cónſecras:
Tu votis Génitus ſupplícibus Patrem
Cultu non colis ímpari.

Templum perpétuis láudibus inſonat;

plum perpétuis fla-
:at odóribus:
mens puta Deo mú-
:ra dévovet;
as meus litat hó-
ias.
Corde ſacro doni
iéntiæ
: præcelſa Pater pró-
gus ábdidit!
am dives adeſt in pé-
:trálibus
aurus ſapiéntiæ!
intèriùs qui ſacer ár-
:ex
um finxit opus, Spí-
:us ínſidet,
ſtrans óperis grande
cus ſui,
m quàm ſibi cóm-
:cet!
Chriſti cúmulas alta
:rária
is divítiis, laus tibi,
ínitas:
ıos, Chriſte, tuis
terióribus
s perpétuò frui.
men.

olemniter celebratur, ut in Feſto Corporis ad omnes Horas Offi- verò, Pſalmi de Feria.

. *NOCTURNO.*

8. c. Cor hóminis
ſt ei: omnes pópuli
æ ipſi ſérvient: po-
us, poteſtas ætérna.

1. f. Dabis ſervo tuo
le, ut pópulum tuum
poſſit, & diſcérnere
onum & malum.
3.
3. à. Homo Chriſtus Jeſus de bono theſauro cordis ſui profert bonum. *Luc.* 6.

℣. De plenitúdine ejus nos omnes accépimus, ℟. Et grátiam pro grátia. *Joan.* 1.

De Epíſtola beáti Pauli Apóſtoli ad Coloſſenſes.

Lectio j. Cap. 1.

GRátias ágimus Deo Patri, qui dignos nos fecit in partem ſortis ſanctórum in lúmine: qui erípuit nos de poteſtáte tenebrárum, & tránſtulit in regnum Fílii dilectiónis ſuæ, in quo habémus redemptiónem per ſánguinem ejus, remiſſiónem peccatórum: qui eſt imago Dei inviſíbilis, primogénitus omnis creatúræ.... Et ipſe eſt caput córporis Eccléſiæ, qui eſt princípium, primogénitus ex mórtuis, ut ſit in ómnibus ipſe primátum tenens; quia in ipſo complácuit omnem plenitúdinem inhabitáre, & per eum reconciliáre ómnia in ipſum, pacíficans per ſánguinem crucis ejus, ſive quæ in terris, ſive quæ in cœlis ſunt.

℟. Próprio Fílio ſuo non pepercit Deus, ſed pro nobis ómnibus trádidit illum: * Quómodo non étiam cum illo ómnia nobis donávit? ℣. Aſcéndite, quia nunc apéruit nobis Cor ſuũ. * Quómodo. *Rom.* 8. *Judic.* 16.

Lectio ij. Cap. 2.

VOlo enim vos ſcire qualem ſollicitúdinem hábeam pro vobis, & pro iis

quicúmque non vidérunt fáciem meam in carne; ut conſolentur corda ipſórum, inſtructi in caritáte, & in omnes divítias plenitúdinis intelléctûs, in agnitiónem myſtérii Dei Patris & Chriſti Jeſu, in quo ſunt omnes theſauri ſapiéntiæ & ſciéntiæ abſcónditi. Quia in ipſo inhábitat omnis plenitúdo divinitátis corporáliter, & eſtis in illo repléti qui eſt caput omnis principátûs & poteſtátis: in quo & circumcíſi eſtis circumciſióne non manufactâ in expoliatióne córporis carnis, ſed in circumciſióne Chriſti.

℟. Sciens Jeſus quia venit hora ejus, cùm dilexiſſet ſuos qui erant in mundo, * In finem dilexit eos. ℣. Aquæ multæ non potuérunt extínguere caritátem, nec flúmina óbruent illam. * In finem. *Joan.* 13. *Cant.* 8.

Lectio iij. Cap. 3.

NOlite mentíri invicem, expoliantes vos véterem hóminem cum áctibus ſuis, & induentes novũ eum qui renovátur in agnitiónem ſecundùm imáginem ejus qui creávit illum. Indúite vos ergo ſicut electi Dei, ſancti & dilecti, víſcera miſericórdiæ, benignitátem, humilitátem, modéſtiam, patiéntiam, ſupportantes invicem, & donantes vobiſmetipſis. Si quis adversùs áliquem habet querélam, ſicut & Dóminus donávit vobis, ita & vos. Super ómnia autem hæc caritátem habéte, quod eſt vínculum perfectiónis: & pax Chriſti exultet in córdibus veſtris, in qua & vocáti eſtis in uno córpore, & gratí eſtóte.

℟. Ecce vos omnes accincti flammis, ambuláte in lúmine ignis veſtri; * De manu mea factum eſt hoc vobis. ℣. Ignem veni míttere in terram; & quid volo, niſi ut accendátur? * De manu. Glória. * De manu. *Iſ.* 50. *Luc.* 12.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Pro eis ſanctífico me ipſum, ut ſint & ipſi ſanctificáti in veritáte. *Joan.* 17.

Ant. 4. d. Ego veni ut vitam hábeant, & abundántiùs hábeant. *Joan.* 10.

Ant. 2. D. Ego in eis & tu in me, ut ſint conſummáti in unum. *Joan.* 17.

℣. In caritáte perpétua diléxi te, ℟. Ideo attraxi te miſerans. *Jerem.* 31.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

Serm. 33. *de diverſis.*

Lectio iv.

COr Chriſti Dómini mons eſt, mons coagulátus, mons pinguis. Mons eſt ſublimitáte, coagulátus multórum congérie, pinguis caritáte. Et nunc vide quómodo trahat ad ſe ómnia, quómodo ei ómnia uniantur.... Sacramentum hoc magnum eſt,

autem dico in Chriſto
n Eccléſia. Pinguíſſimus
iè & ubérrimus mons,
juo beneplácitum Deo
táre in eo. Síquidem
ntérea unxit eum óleo
tiæ præ partícipibus ſuis.
ns cœléſtium arómatum,
ıs charíſmatum ſpirituá-
ı, non ad menſúram ac-
ens Spíritum, ſed omní-
lam óbtinens plenitúdi-
r gratiárum. Magnus
ıs in quo omnes the-
i ſapiéntiæ & ſciéntiæ
ónditi ſunt, in quo hu-
ıitátis véritas, tota di-
tátis inhábitat pleni-
».

. In Chriſto inhábitat
ıis plenitúdo divinitátis
ıoráliter; * Et eſtis in
repléti, qui eſt caput
ıis principátûs & pote-
s. ℣. Aſcenſiónes in
le ſuo diſpóſuit in valle
ymárum, in loco quem
ıit. * Et eſtis. *Coloſſ.* 2.
83.

Lectio v.

Elix qui hujus montis
aſcenſiónes in corde
diſpóſuit, concupiſcens
iefficiens in átria Dómi-
Síquidem mons iſte,
ns uber, bonórum óm-
n cúmulus, mons vo-
átis æternæ, domus Dei
Et beáti qui hábitant in
ıo tua, Dómine, in ſé-
ſeculórum laudábunt te.
vero non ſolùm mons
, ſed & mons móntium,
nultæ in eo manſiónes,
ti montes. Dénique étiá.

fundamenta ejus in móntibus ſanctis: & ne hoc quidem ſanctus tácuit Iſaías. Erit, inquit, mons domûs Dómini præparátus in vértice móntium, & elevábitur ſuper colles. Quidni móntium mons fundátus exultatióne univerſæ terræ, ubi jam múltiplex ómnium delectabílium cópia; ubi copiárum ómnium plenitúdo? Erit enim mons pacis, mons gáudii, mons vitæ, mons glóriæ.

℟. Veníte ad me, omnes qui laborátis & oneráti eſtis, & ego * Refíciam vos, & inveniétis réquiem animábus veſtris. ℣. Si pacíficè veniſtis ad me, cor meum jungátur vobis. * Refíciam vos. *Matth.* 11. 1. *Paral.* 12.

Lectio vj.

VEníte, aſcendámus in hunc montem, fratres: Et ſi via nobis vidétur árdua, exonerémus nos: ſi arcta, étiam exinaníre nos non parcámus: ſi longa, tantò magis feſtinémus: ſi laborióſa, clamémus ei: Trahe nos poſt te: in odóre unguentórum tuórum currémus. Felix qui ſic cucúrrerit ut comprehendat, imò ut ipſe comprehendátur, & in illam plenitúdinem montis, & plenitúdinem Córporis Chriſti mereátur admitti. Felix qui in illum beatíſſicum montem tam deſideranter & perſeveranter aſcendit, ut in loco ſancto locum accípiens ſtatiónis, Deo

Patri in ſancto ejus appáreat, ſimul & vídeat virtútem ejus & glóriam, haud áliam ſanè quàm eumdem ipſum montem móntium, montem coagulátum & pinguem Jeſum Chriſtum Dóminum noſtrum.

℟. Ut vidérunt Jeſum mórtuum, non fregérunt ejus crura; ſed unus mílitum lánceâ latus ejus apéruit, & contínuò * Exívit ſanguis & aqua. ℣. Hæc porta Dómini, juſti intrábunt in eam. * Exívit ſanguis & aqua. Glória Patri. * Exívit ſanguis & aqua. *Joan.* 19. *Pſ.* 117.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 5. a. Tribulatiónes cordis mei multiplicátæ ſunt: innocentes & recti adhæſérunt mihi. *Pſ.* 24.

Ant. 4. f. Fílios enutrívi & exaltávi; ipſi autem ſprevérunt me. *Iſ.* 1.

Ant. 6. f. Deſpexiſtis nomen meum, in eo quod dícitis, Menſa Dómini deſpecta eſt. *Malach.* 1.

℣. Quámdiu ponam dolórem in corde meo? ℟. Uſquequo exaltábitur inimícus meus ſuper me? *Pſ.* 12.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 19.

IN illo témpore; Ad Jeſum cùm veniſſent, ut vidérunt eum jam mórtuum, non fregérunt ejus crura, ſed unus mílitum lánceâ latus ejus apéruit, Et réliqua.

Homília ſancti Bernardi Abbátis.

De Paſſione Domini, C. 3.

FOdérunt non ſolùm manus, ſed & pedes: latus quoque & ſanctíſſimi Cordis íntima furóris lánceâ perforavérunt, quod jam dudum amóris lánceâ fúerat vulnerátum. Vulneraſti, inquit, Cor meum, ſoror mea ſponſa, vulneraſti Cor meum. Sed quia ſemel venímus ad Cor dulcíſſimum Jeſu, & bonum eſt nos hìc eſſe, ne ſinámus nos fácilè avelli ab eo. O quàm bonum & quàm jucundum habitáre in Corde hoc! bonus theſaurus, bona margaríta, Cor tuum, bone Jeſu. Quis hanc margarítam abjíciat? quin pótiùs dabo ómnia, & comparábo illam mihi, jactans omnem cogitátum in Cor Dómini Jeſu.

℟. Vadam ad montem myrrhæ, & ad collem thuris: vulneraſti cor meum, ſoror mea ſponſa, * Vulneraſti cor meum. ℣. Scriptúra dicit: Vidébunt in quem transfixérunt. * Vulneraſti. *Cant.* 4. *Joan.* 19.

Lectio viij.

AD hoc templum, ad hæc ſancta ſanctórum, ad hanc arcam teſtamenti adorábo & laudábo nomen Dómini, dicens cum David: Invéni cor meum ut orem Deum meum. Et ego invéni Cor Regis, fratris & amíci benigni Jeſu: & numquid

non adorábo? orábo útique: Cor enim illíus meum eſt. Audacter dicam: Nam ſi caput meum Chriſtus eſt, quómodo quod cápitis mei eſt non meum eſt? Hoc igitur Corde tuo & meo, dulcíſſime Jeſu, invento, orábo te Deum meum. Admitte in ſacrárium exauditiónis tuæ preces meas, imò me totum trahe in Cor tuum.

℟. Os peccatóris ſuper me apertum eſt pro eo ut me diligerent.* Poſuérunt adverſum me mala pro bonis, & ódium pro dilectióne mea. ℣. Ecce manus tradentis me mecum eſt in menſa. * Poſuérunt. *Pſ.* 108. *Luc.* 22.

Lectio ix.

AMpliùs lava me ab iniquitáte mea, ut in Corde tuo ómnibus diébus vitæ meæ mérear habitáre: ad hoc enim perforátum eſt latus tuum, ut nobis pateſcat intróitus. Ad hoc vulnerátum eſt Cor tuum, ut in illo habitáre poſsímus. Et proptérea vulnerátum eſt, ut per vulnus viſíbile, vulnus amóris inviſíbile videámus. Quómodo hic ardor méliùs oſtendi poteſt, niſi quòd non ſolùm corpus, verùm étiam ipſum Cor lánceâ vulnerári permíſit. Carnále ergo vulnus, vulnus ſpiritále oſtendit. Quis illud Cor tam vulnerátum non díligat?

℟. Impropérium expectávit cor meum & miſériam. ℣ Suſtínui qui ſimul contriſtarétur, & non fuit; & qui conſolarétur, & non invéni. ℣. Ut adimpleátur ſermo qui in lege ſcriptus eſt, quia ódio habuérunt me gratìs. * Suſtínui. Glória. * Suſtínui. *Pſ.* 68. *Joan.* 15.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Speráte in eo, omnis congregátio pópuli, ℟. Effúndite coram illo corda veſtra. *Pſ.* 61.

AD LAUDES.

Ant. SItívit ánima J. ad Deum fortem, vivum; transíbo in locum tabernáculi admirábilis uſque ad domum Dei. *Pſ.* 41.

Ant. 8. G. Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte, dum dícitur mihi, Ubi eſt Deus tuus? *Pſ.* 41.

Ant. 6. C. Apud me orátio Deo vitæ meæ, dicam Deo: Suſceptor meus es. *Pſ.* 41.

Ant. 5. C. Anima mea.

Loco Cantici, dicitur ſequens

Canticum. Iſaiæ 12.

COnfitébor tibi, Dómine, quóniam irátus es mihi: * converſus eſt furor tuus, & conſolátus es me.

Ecce Deus ſalvátor meus:* fiduciáliter agam, & non timébo;

Quia fortitúdo mea, & laus mea Dóminus: * & factus eſt mihi in ſalútem.

Hauriétis aquas in gáudio de fóntibus Salvatóris: * & dicétis in die illa: Confitémini Dómino, & invocáte nomen ejus;

Notas fácite in pópulis adinventiónes ejus : * memen-tóte quóniam excelſum eſt nomen ejus.

Cantáte Dómino, quóniam magnífice fecit : * annuntiáte hoc in univerſa terra.

Exulta & lauda, habitátio Sion:*quia magnus in médio tui Sanctus Iſrael.

Ant. Anima mea conturbáta eſt, ómnia excelſa tua & fluctus tui ſuper me tranſiérunt. *Pſ.* 41.

Ant. 2. D. Oppróbria exprobrántium tibi cecidérunt ſuper me. *Pſ.* 68.

Capitulum. Epheſ. 4.

FRatres, renovámini Spíritu mentis veſtræ, & indúite novum hóminem qui ſecundùm Deum creátus eſt in juſtítia & ſanctitáte veritátis. *Hymnus.*

CHriſte fons jugis ſalientis undæ,
Péctoris ſacros áperi receſſus,
Ut Deo plenos bibat ore puro
Spíritus amnes.

Hic latens blando plácidus ſopóre
Nóxio mundi procul à tumultu,
Ebrius largo jacet affluentis
Núminis hauſtu.

Igneis pectus jáculis ferítur :
Vulnus inflígit Deus ipſe telum;
Lædit, & ſanat ferientis idem
Ictus amóris.

Chriſte, quo ferves, etiamer intus æſtu :
Corda fac zelus bene doctus urat :
Qui tuos rexit, regat ille noſtros
Spíritus actus.

Cordis in ſacri látebris ſepulta,
Mens ſibi ſanctè moritura vivat;
Vana dediſcens, tibi, Chriſte, fida
Sérviat uni.

Qui pari ſeſe rédamant amóre,
Summa laus Patri, Genitóque ſumma :
Laus tibi compar, utriúſque ſancte
Nexus amóris.
Amen.

℣. Dignus eſt Agnus qui occíſus eſt, ℟. Accípere virtútem & divinitátem. *Apoc.* 5.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. Vidébit eum omnis óculus, & qui eum pupugérunt: & plangent ſe ſuper eum omnes tribus terræ. *Apoc.* 1.

Oratio.

DEus, qui ignem in altári tuo ſemper ardére, & in eo Cor Fílii tui juge ſacrifícium eſſe voluiſti : fac nos ejus amóre ſuccendi, in unum conſummári, & adoráre de ipſo ſemper; Qui tecum vivit, &c.

AD PRIMAM.

Ant. J. Sitívit.

In ℟. *br.* Chriſte Fili Dei.

℣. Qui appónis erga nos Cor tuum. *Job* 7.

CANON.

Ex Conc. 5. Can. 9.

SI quis non unâ adoratióne Deum Verbum Incarnátum cum eſus carne adórat, quod ſanctæ Dei Ecléſiæ ab initio tráditum eſt; talis anáthema ſit.

AD TERTIAM.

Ant. 8. G. Fuérunt.

Capitulum. Oſ. 11.

EGo quaſi nutrítius Ephraim: portábam eos in bráchiis meis, & neſciérunt quod curárem eos. In funículis Adam traham eos, in vínculis caritátis. Et ero eis quaſi exaltans jugum ſuper maxillas eórum, & declinávi ad eum ut veſcerétur.

℟. *br.* Factus ſum oppróbrium vicínis meis, * Allelúia, allelúia. Factus ſum. ℣. Oblivióni datus ſum, tamquam mórtuus à corde, * Allelúia, allelúia. Glória. Factus ſum. *Pſ.* 30.

℣. Factum eſt cor meum tamquam cera liqueſcens, ℟. In médio ventris mei. *Pſ.* 21.

AD SEXTAM.

Ant. 6. C. Apud me.

Capitulum. 3. Reg. 9.

SAnctificávi mihi domum hanc, ut pónerem nomen meum ibi in ſempitérnum: & erunt óculi mei & Cor meum ibi cunctis diébus.

℟. *br.* Cor meum & caro mea, * Allelúia, allelúia. Cor meum. ℣. Exultavérunt in Deum vivum, * Allelúia, allelúia. Glória Patri. Cor meum & caro mea, Allelúia, allelúia.

℣. Protector noſter, áſpice, Deus; ℟. Et réſpice in fáciem Chriſti tui. *Pſ.* 83.

AD NONAM.

Ant. 2. D. Oppróbria.

Capitulum. 2. Cor. 6.

FRatres, quæ participátio juſtítiæ cum iniquitáte? aut quæ ſocíetas luci ad ténebras? quæ autem convéntio Chriſti ad Bélial? aut quæ pars fidéli cum infidéli?

℟. *br.* Póſitus eſt hic in ruínam, * Allelúia, allelúia. Póſitus. ℣. Et in reſurrectiónem multórum, * Allelúia, allelúia. Glória. Póſitus eſt. *Luc.* 2.

℣. Exeámus ad eum extra caſtra, ℟. Impropérium ejus portantes. *Hebr.* 13.

AD II. VESPERAS.

Ant. 1. D. POne me ut ſignáculum ſuper Cor tuū, ut ſignáculum ſuper bráchium tuum; quia fortis eſt ut mors diléctio. *Cant.* 8.

Ant. 2. A. Hæc réquies mea in ſéculum ſéculi: hic habitábo, quóniam elégi eam. *Pſ.* 131.

Ant. 6. C. Adjúro vos, fíliæ Jerúſalem, ut nuntiétis Dilecto, quia amóre lángueo. *Cant.* 5.

Ant. 1. A. Vivo jam non ego, vivit veró in me Chriſtus qui dilexit me, & trádidit ſemetipſum pro me. *Galat.* 2.

Ant. 8. G. Mórtuus ſum, ut Deo vivam: Chriſto confixus ſum cruci. *Galat.* 2.

& ego illi ℟. Qui paſcitur inter lília. *Cant.* 2.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Quid mihi eſt in cœlo, & à te quid vólui ſuper terram? Defécit caro mea, & cor meum: Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum. *Pſ.* 72.

Oratio.

DOmine Jeſu, qui ineffábiles Cordis tui divítias Eccléſiæ ſponſæ tuæ ſin-

℟. Amen.

AD COMPLETO

Ant. 6. f. In cápi ſcriptum eſt de me, rem voluntátem t Deus meus, vólui, & tuam in médio cord *Pſ.* 39.

Ad Nunc dimítt

Ant. 2. D. Ego d & cor meum vígila dilecti mei pulſantis mihi. *Cant.* 5.

COMMUNE SANCTORUM.

PARS ÆSTIVA.

COMMUNE APOSTOLORUM.

[*In hoc Communi, & in cæteris, ad I. Veſperas ſemper dicuntur Pſalmi de Feria.*]

IN I. VESPERIS.

Ant. VOcávit Jeſus diſcípulos ſuos; & elégit duódecim ex ipſis, quos & Apóſtolos nominávit. *Luc.* 6.

Ant. 3. a. Vocávit ad ſe quos vóluit; & dedit illis poteſtátem curandi infirmitátes, & ejiciendi dæmónia. *Marc.* 3.

Ant. 4. E. Hos miſit Jeſus, præcípiens eis: Ite ad oves quæ periérunt domûs Iſraël. *Matth.* 10.

Ant. 5. C. Euntes prædicáte, dicentes: Quia appropinquávit regnum cœlórum. *Matth.* 10.

Ant. 7. d. Egreſſi autem, circuíbant per caſtella, evangelizantes & curantes ubíque. *Luc.* 9.

Capitulum. Hebr. 2.

CUm inítium accepiſſet ſalus enarrári per Dóminum, ab eis qui audiérunt in nos confirmáta eſt, conteſtante Deo ſignis & portentis, & váriis virtútibus, & Spíritûs ſancti diſtributiónibus ſecundùm ſuam voluntátem.

℟. Ecce dedi vobis poteſtátem ſuper omnem virtútem inimíci; * Verúmtamen in hoc nolíte gaudére: † Gaudéte quòd nómina veſtra ſcripta ſunt in cœlis. ℣. Dabo vos in nomen, & in laudem ómnibus pópulis; * Verúmtamen. Glória Patri. † Gaudéte quód nómina. *Luc.* 10. *Soph.* 3.]

Hymnus.

LÆtáre, cœlum; pláuſibus
Tellus reſultet æmulis;
Apoſtolórum glóriam
Solemnis inſtaurat dies.

Vos, ceu tubis ſonántibus,
Chriſtū per orbem ſpárgitis;
Vos illa ſacris vátibus
Prædicta mundi lúmina.

Qui, dante Chriſto, pánditis,
Qui cláuditis cœli fores;
Nos críminum tenácibus
Vinclis ligátos ſólvite.

Potente qui nutu graves
Morbos fugátis córporum,
Deſiderátam póſcite
Ægris medélam móribus.

Sublímis ut cùm vénerit,
Vobis ſimul ſedéntibus,
Ad déxterum judex latus
Nos inter agnos cóllocet.

Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummū decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

℣. Dóminus dabit verbum evangelizántibus ℟. Virtúte multá. *Pſ.* 67.

Ad Magnificat. *Ant.* 1. f. Prædicábant ut pœniténtiam ágerent: & dæmónia multa ejiciébant; & ungébant óleo multos ægros, & ſanábant. *Marc.* 6.

Oratio ut in Proprio.

[*In Solemnibus-majoribus & ſupra, ad Completorium,* *Ant.* 1. a. Vos eſtis lux mundi: lúceat lux veſtra coram homínibus. *Matth,* 5.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 3. E. Vox ſpeculatórum Sion: parávit Dóminus bráchium ſanctum ſuum in óculis ómnium géntium, *Iſ.* 52.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Chriſtum Apoſtolórum Magiſtrum & Dóminum, * Veníte, adorémus, *Joan.* 13, *Pſ.* 94. Veníte, 2.

Hymnus. S, V.

SUpréme quales Arbiter
Tibi miniſtros éligis,
Tuas opes qui vílibus
Vaſis amas commíttere!

Hæc nempe plena lúmine
Tu vaſa frangi præcipis;
Lux inde magna rúmpitur,
Ceu, nube ſciſſâ, fúlgura.

Totum per orbem núntii,
Nubes velut, citi volant:
Verbo graves, Verbo Deo,
Tonans, coruſcát, pérpluunt.

Chriſtum ſonant: verſæ ruunt
Arces ſuperbæ dæmonum;
Circùm tubis clangéntibus,
Sic verſa quondam mœnia.

Fac, Chriſte, cœleſtes tubæ
Somno graves nos éxcitent;
Accenſa de te lúmina
Pellant tenébras méntium.

Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummú decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

[*In Annualibus & Solem. maj. Pſalmi ſunt proprii in Officio Noct. prout deſignantur in Proprio Eccleſiarum, vel ſumuntur de Dominica; ad Laudes verò & ad Horas diei dicuntur de Dominica: & ſic in omni alio Communi.*

In Solemnibus-minoribus & infra, Pſalmi in omni Officio ſemper ſunt de Feria.]

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. g. Convocátis Jeſus duódecim Apóſtolis, cœpit illos míttere binos prædicáre regnum Dei. *Luc.* 9. *Marc.* 6.

Ant. 2. D. Præcípiens dicébat eis: Infirmos curáte, mórtuos ſuſcitáte, dæmones ejícite: gratis accepiſtis, gratis date. *Matth.* 10.

Ant. 3. c. Nolíte poſſidére aurum, neque argentum, neque pecúniam in zonis veſtris: dignus enim eſt operárius cibo ſuo. *Matth.* 10.

℣. Cuſtodiébant teſtimónia ejus, ℟. Et præceptum quod dedit illis. *Pſ.* 98.

Pater noſter, *Benedictiones habentur poſt Pſalterium.*

Tres primæ Lectiones de Scriptura occurrente.

[*In Annualibus & Solemnibus-majoribus Lectiones propria; & ſic in omni alio Communi.*]

℟. *j.* Ecce ego mitto vos ſicut oves in médio lupórum: * Eſtóte ergo prudentes ſicut ſerpentes, & símplices ſicut colúmbæ. ℣. Ex ore Dómini prudéntia; & próteget gradientes ſimplíciter: * Eſtóte. *Matth.* 10. *Prov.* 2.

℟. *ij.* Tradémini à paréntibus, & cognátis, & amícis, & morte affícient ex vobis; & capillus de cápite veſtro non períbit: * In patiéntia veſtra poſſidébitis ánimas veſtras. ℣. Nolíte timére oppróbrium hóminũ, & blaſphémias eórum ne metuátis; ego, ego ipſe conſolábor vos: * In patiéntia. *Luc.* 21. *Iſ.* 51.

℟. *iij.* Cùm tradent vos, nolíte cogitáre quómodò, aut quid loquámini: * Non enim vos eſtis qui loquímini, ſed Spíritus Patris veſtri qui lóquitur in vobis. ℣. Spíritus meus erit in médio veſtrûm, nolíte timére: * Non. Glória. * Non. *Matth.* 10. *Agg.* 2.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 4. E. In quamcumque domum intravéritis, dícite: Pax huic dómui; & ſi ibi fúerit fílius pacis, requieſcet ſuper illum pax veſtra. *Luc.* 10.

Ant. 5. a. Qui vos audit, me audit; & qui vos ſpernit, me ſpernit: qui autem me ſpernit, ſpernit eum qui miſit me. *Luc.* 10.

Ant. 6. F. Quod dico vobis in ténebris, dícite in lúmine; & quod in aure audítis, prædicáte ſuper tecta. *Matth.* 10.

℣. Annuntiáte inter gentes glóriam Dómini, ℟. In ómnibus pópulis mirabília ejus. *Pſ.* 95.

Pater noſter. *Benedictiones habentur poſt Pſalterium.*

Tres Lectiones ut in Proprio Sanctorum.

℟. *iv.* Vos eſtis qui permanſiſtis mecum in tentatiónibus meis: * Et ego diſpóno vobis ſicut diſpóſuit mihi Pater meus regnum. ℣. Diſpóſui teſtamentum electis meis: * Et. *Luc.* 22. *Pſ.* 88.

℟. *v.* Jam non dicam vos ſervos: vos autem dixi amícos; * Quia ómnia quæcumque audívi à Patre meo, nota feci vobis. ℣. Antíqua ne intueámini: ecce ego fácio nova, & nunc orientur, útique cognoſcétis ea; * Quia. *Joan.* 15. *Iſ.* 43.

℟. *vj.* Elégi vos, & póſui vos, ut eátis, & fructum afferátis, & fructus veſter máneat; * Ut quodcumque petiéritis Patrem in nómine meo, det vobis. ℣. Quod ſalvátum fúerit de domo Juda, fáciet fructum: zelus Dñi exercítuum fáciet iſtud; * Ut. Glória. * Ut. *Joan.* 15. *Iſ.* 37.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 8. G. Príncipes géntium dominantur eórum; & qui majóres ſunt, poteſtátem exercent in eos: non ita erit inter vos. *Matth.* 20.

Ant. 7. d. Quicumque volúerit inter vos major fieri, ſit veſter miniſter; ſicut Fílius hóminis non venit miniſtrári, ſed miniſtráre. *Matth.* 20.

Dóminus noſter Jeſus Chriſtus, & Deus, & Pater noſter, qui dilexit nos, & dedit conſolatiónem æternam, & ſpem bonam in grátia, exhortétur corda veſtra, & confirmet in omni ópere & ſermóne bono.

℟. *br.* Confitébimur tibi, Deus: * Invocábimus nomen tuum. Confitébimur. ℣. Narrábimus * mirabília tua: * Invocábimus. Glória. Confitébimur. *Pſ.* 74.

℣. In generatiónem & generatiónem ℟. Annuntiábimus laudem tuam. *Pſ.* 78.

AD II. VESPERAS.

Ant. INjecérunt manus in 6.F. Apóſtolos, & poſuérunt eos in cuſtódia. *Act.* 5.

Ant. 2. D. Cæſis denuntiavérunt ne omníno loquerentur in nómine Jeſu. *Act.* 5.

Ant. 4. E. Ibant gaudentes à conſpectu concílii, quóniam digni hábiti ſunt pro nómine Jeſu contuméliam pati. *Act.* 5.

Ant. 1. g. Loquebantur verbum Dei cum fidúcia; & virtúte magná reddébant teſtimónium reſurrectiónis Jeſu Chriſti. *Act.* 4.

Ant. 3. a. Tradidérunt ánimas ſuas pro nómine Dñi noſtri Jeſu Chriſti. *Act.* 15.

Capitulum. 1. Cor. 4.

DEus nos Apóſtolos noviſſimos oſtendit, tamquam morti deſtinátos; quia ſpectáculū facti ſumus mundo, & ángelis, & homínibus.

Hymnus. S. V.

QUem miſit in terras Deus,
Ut morte nos ſervet ſuâ,
Amóris hìc fidos ſui
Vos éligit vicários.

Occíſus Agnus à lupis,
Vos miſit agnos ad lupos:
Mores feríno exuunt,
Agni repente de lupis.

Quæ victimárum cædibus
Tellus madébat ímpiis,
Veſtris eam ſudóribus,
Veſtro piaſtis ſánguine.

Hoc rore facta pínguior,
Quot illa fructus prótulit!
Quæ, quanta ſurrexit ſeges!
Et iſta nos ſeges ſumus.

Quam ſi bonus reſpéxeris,
Qui das rigátis créſcere;
Frumenta nos cœléſtibus
Matúra condes hórreis.

Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

℣. Pro pátribus tuis nati ſunt tibi filii: ℟. Conſtítues eos príncipes ſuper omnem terram. *Pſ.* 44.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. In fundamentis civitátis ſanctæ Jerúſalem nómina duódecim Apoſtolórum Agni; & lucerna ejus eſt Agnus. *Apoc.* 21.

Oratio ut in Proprio.

Non vi, nec armis militū,
Fandi nec ullis ártibus,
Verbo ſed irrísæ Crucis,
Chriſto rebelles ſúbditis.

Quibus gemébat ſúbditus,
Rumpuntur orbis víncula:
Jam gaudet, excuſſo jugo,
Liber Dei ſub légibus.

Vulgáta terris ómnibus
Per vos Dei myſtéria:
Sic veſtra terris ómnibus
Præclára facta pérſonant.

Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

℣. Príncipes populórum congregáti ſunt ℟. Cum Deo Abraham. *Pſ.* 46.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Vos qui ſecúti eſtis me, in regeneratióne cùm ſéderit Fílius hóminis in ſede majeſtátis ſuæ, ſedébitis & vos judicantes duódecim tribus Iſrael. *Matth.* 19.

Oratio ut in Proprio.

Ad Horas Antiph. de Laudibus, quartâ omiſſâ: quod ſemper obſervatur, niſi aliter notetur.

AD PRIMAM.

Ant. 8. *G.* Jeſus.

Cetera ut in Pſalterio.

Ad Abſolutionem Capituli leguntur Canones, qui pro ſingulis diebus habentur ſuo loco.

AD TERTIAM.

Ant. 6. F. Prædicáte.

Capitulum. 2. Cor. 2.

DEo grátias, qui ſemper triumphat nos in Chriſto Jeſu, & odórem notítiæ ſuæ manifeſtat per nos in omni loco.

℟. *br.* In omnem terram * Exívit ſonus eórū. In omnem. ℣. Et in fines orbis terræ * verba eórum. * Exívit. Glória Patri. In omnem.

[*In Solemnibus minoribus & ſupra, ac per Oct. Annualium & Solemn. maj. in* ℟℟. *brevibus add.* * Allelúia, allelúia. *Iſque ritus ſervatur in aliis Communibus.*]

℣. Non ſunt loquélæ neque ſermónes, ℟. Quorum non audiantur voces eórum. *Pſ.* 18.

Oratio ut in Proprio.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Quorum.

Capitulum. 2. Cor. 5.

POſuit in nobis Deus verbum reconciliatiónis. Pro Chriſto ergo legatióne fúngimur, tamquam Deo exhortante per nos. Obſecrámus pro Chriſto, reconciliámini Deo.

℟. *br.* Dóminus excelſus * Subjécit pópulos nobis. Dóminus. ℣. Elégit nobis * hæreditátem ſuam: * Subjécit. Glória Patri. Dóminus. *Pſ.* 46.

℣. Nimis honorificáti ſunt amíci tui, Deus: ℟. Nimis confortátus eſt principátus eórum. *Pſ.* 138.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Ecce.

Capitulum. 2. Theſſ. 2.

STate, & tenéte traditiónes quas didiciſtis ſive per ſermónem, ſive per epíſtolam noſtram. Ipſe autem

Oratio, ut infrà ad Laudes, niſi ſit propria.

[*In Solemnibus-majoribus & ſupra, ad Completorium,*

Ant. 3. d. Qui ſéquitur me, non ámbulat in ténebris; ſed habébit lumen vitæ, dicit Dóminus. *Joan.* 8.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 6. C. Ego ad Dóminũ aſpíciam: expectábo Deum ſalvatórem meũ. *Mich.* 7.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum patiéntiæ & ſolátii, * Veníte, adorémus. *Rom.* 15.

Pſalmus 94. Veníte. 2.

Hymnus. S. V.

FElix morte tuá, qui cruciátibus
Cœlo difficilem rúmpere amas viam,
Et ſignáre cruóre
Quam Chriſto déderas, fidem!

Pœnis victa quibus deficeret fides?
Tu pœnas ávidá mente præóccupas:
Cui non ſúfficit una,
Ambis innúmeras neces.

Te pro lege ſuâ magnánimum mori,
Te Chriſtus púgilem ſpectat ab æthere;
Ne ſuccúmbere poſſis,
Tecum prælia ſúſtinet.

Et nos delícias, vana per ótia,
Gens infída Deo, quærimus ánxii:
Quid torpémus? inertes
Sanguis Mártyris éxcitat.

Semper máxima laus ingénito Patri;
Semper laus génito máxima Fílio;
Sacri nexus amóris,
Sit laus par tibi, Spíritus. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Omnis qui te colit, Dómine, vita ejus, ſi in probatióne fúerit, coronábitur. *Tob.* 3.

Ant. 8. G. Hæc eſt grátia, ſi propter Dei conſciéntiam ſúſtinet quis triſtítias, pátiens injuſtè. 1. *Petr.* 2.

Ant. 6. F. Qui ſuſtinúerit in finem, hic ſalvus erit. *Marc.* 13.

℣. Cepérunt ánimam meá; irruérunt in me fortes:

℟. Neque iníquitas mea, neque peccátum meum, Dómine. *Pſ.* 58.

Lectiones de Script. occurr.

℟. *j.* Probávit me Dóminus quaſi aurum quod per ignem tranſit: * Veſtígia ejus ſecútus eſt pes meus; viam ejus cuſtodívi, & non declinávi ex ea. ℣. Omnia detrimentum feci ad cognoſcendum Chriſtum, & ſocietátem paſſiónum illíus; configurátus morti ejus: * Veſtígia. *Job.* 23. *Philip.* 3.

℟. *ij.* Certámen forte dedit illi Dóminus, * Ut vínceret, & ſciret quóniam ómnium poténtior eſt ſapiéntia. ℣. Confortátus eſt fide, dans glóriam Deo, * Ut vínceret. *Sap.* 10. *Rom.* 4.

℟. *iij.* Cuſtodívit illum Dóminus ab inimícis: * Deſ-

cendit cum illo in fóveam, & † In vínculis non derelíquit illum. ℣. Erat Deus cum eo, & erípuit eum ex ómnibus tribulatiónibus ejus : * Deſcendit. Glória. ℟ In. *Sap.* 10. *Act.* 7.

IN II. NOCTVRNO.

Ant. 1. f. Etſi in præſenti témpore ſupplíciis hóminum erípiar, manum Omnipotentis nec vivus, nec defunctus effúgiam; quámobrem fórtiter vitâ excedendo, exemplum forte relinquam. 2. *Mach.* 6.

Ant. 7. *d.* Prompto ánimo pro graviſſimis ac ſanctiſſimis légibus honeſtâ morte perfungar. 2. *Mach.* 6.

Ant. 8. c. E cœlo membra iſta poſsídeo; ſed propter Dei leges, hæc ipſa deſpício, quóniam ab ipſo me ea receptúrũ ſpero. 2. *Mach.* 7.

℣. Fortitúdinem meam ad te cuſtódiã; ℟. Quia Deus ſuſceptor meus es. *Pſ.* 58.

Lectiones ut in Proprio.

℟. *iv.* Factus es mihi adjútor, Dómine, & liberaſti me * A rugiéntibus præparátis ad eſcam, de mánibus quæréntium ánimam meam, & de portis tribulatiónum quæ circumdedérunt me. ℣. Dóminus mihi áſtitit, & confortávit me; & liberátus ſum de ore leónis, * A rugiéntibus. *Eccli.* 51. 2. *Timoth.* 4.

℟. *v.* Dómine, qui habes ſanctam ſciéntiam, maniféſtè tu ſcis quia, cùm à morte poſſem liberári, * Duros córporis ſuſtíneo dolóres; ſecundùm ánimam verò, propter timórem tuum libenter hæc pátior. ℣. Gáudeo in paſſiónibus, & adímpleo ea quæ deſunt paſſiónum Chriſti in carne mea: * Duros. 2. *Mach.* 6. *Col.* 1.

℟. *vj.* Liberávit me Dóminus ab omni ópere malo; * Et ſalvum fáciet in regnum ſuum cœleſte. ℣. In die tribulatiónis exultábo in Deo Jeſu meo : ſuper excelſa dedúcet me victor; * Et ſalvum. Glória Patri. * Et. 2. *Timoth.* 4. *Hab.* 3.

IN III. NOCTVRNO.

Ant. 5. a. Scio ópera tua, & labórem, & patiéntiam tuam; & quia ſuſtinuiſti propter nomen meum, & non defeciſti. *Apoc.* 2.

Ant. 4. d. Scient omnes quia ego dilexi te : quóniam ſervaſti verbum patiéntiæ meæ, & ego ſervábo te ab hora tentatiónis. *Apoc.* 3.

Ant. 3. c. Qui vícerit, & cuſtodíerit uſque in finem ópera mea, dabo illi poteſtátem ſuper gentes, ſicut & ego accépi à Patre meo. *Apoc.* 2.

℣. In die tribulatiónis éruam te, ℟. Et honorificábis me. *Pſ.* 49.

Evangelium & Homilia ut in Proprio.

℟. *vij.* Qui volúerit ánimam ſuam ſalvam fácere, perdet eam;* Qui autem perdíderit ánimam ſuam propter me & Evangélium, ſalvam fáciet eam. ℣. Erit tibi ánima

Notas fácite in pópulis ad- inventiónes ejus : * memen- tóte quóniam excelſum eſt nomen ejus.

Cantáte Dómino, quó- niam magníficè fecit : * an- nuntiáte hoc in univerſa terra.

Exulta & lauda, habitátio Sion:*quia magnus in médio tui Sanctus Iſrael.

Ant. Anima mea con- turbáta eſt, ómnia excelſa tua & fluctus tui ſuper me tranſiérunt. *Pſ.* 41.

Ant. 2. D. Opprobria ex- probrántium tibi cecidérunt ſuper me. *Pſ.* 68.

Capitulum. Epheſ. 4.

FRatres, renovámini Spíritu mentis veſtræ, & indúite novum hóminem qui ſecundùm Deum creá- tus eſt in juſtítia & ſanctitá- te veritátis. *Hymnus.*

CHriſte fons jugis ſalien-
tis undæ,
Péctoris ſacros áperi re-
ceſſus,
Ut Deo plenos bibat ore
puro
Spíritus amnes.

Hic latens blando plácidus
ſopóre
Nóxio mundi procul à
tumultu,
Ebrius largo jacet affluen-
tis
Núminis hauſtu.

Igneis pectus jáculis ferítur :
Vulnus infligit Deus ipſe
telum ;
Lædit, & ſanat ferientis
idem
Ictus amóris.

Chriſte, quo ferves, cu- mer intus æſtu :
Corda fac zelus bene do- ctus urat :
Qui tuos rexit, regat
ille noſtros
Spíritus actus.

Cordis in ſacri látebris ſe-
pulta,
Mens ſibi ſanctè moritú-
ra vivat ;
Vana dediſcens, tibi,
Chriſte, fida
Sérviat uni.

Qui pari ſeſe rédamant
amóre,
Summa laus Patri, Geni-
tóque ſumma :
Laus tibi compar, utrinſ-
que ſancte
Nexus amóris.
Amen.

℣. Dignus eſt Agnus qui occíſus eſt, ℟. Accípere virtútem & divinitátem. *Apoc.* 5.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. Vidébit eum omnis óculus, & qui eum pupugérunt : & plangent ſe ſuper eum om- nes tribus terræ. *Apoc.* 1.

Oratio.

DEus, qui ignem in al- tári tuo ſemper ardére, & in eo Cor Fílii tui juge ſa- crifícium eſſe voluiſti : fac nos ejus amóre ſuccendi, in unum conſummári, & ado- ráre de ipſo ſemper ; Qui te- cum vivit, &c.

AD PRIMAM.

Ant. 1. Sitívit.

In ℟. *br.* Chriſte Fili Dei.

℣. Qui appónis erga nos Cor tuum, *Job* 7.

CANON.

Ex Conc. 5. Can. 9.

SI quis non unâ adoratióne Deum Verbum Incarnátum cum eſus carne adórat, quod ſanctæ Dei Ecclésiæ ab inítio tráditum eſt; talis anáthema ſit.

AD TERTIAM.

Ant. 8. G. Fuérunt.

Capitulum. Oſ. 11.

EGo quaſi nutrítius Ephraim: portábam eos in bráchiis meis, & neſciérunt quod curárem eos. In funículis Adam traham eos, in vínculis caritátis. Et ero eis quaſi exaltans jugum ſuper maxillas eórum, & declinávi ad eum ut veſcerétur.

℟. *br.* Factus ſum oppróbrium vicínis meis, * Allelúia, allelúia. Factus ſum. ℣. Oblivióni datus ſum, tamquam mórtuus à corde, * Allelúia, allelúia. Glória. Factus ſum. *Pſ.* 30.

℣. Factum eſt cor meum tamquam cera liqueſcens, ℟. In médio ventris mei. *Pſ.* 21.

AD SEXTAM.

Ant. 6. C. Apud me.

Capitulum. 3. Reg. 9.

SAnctificávi mihi domum hanc, ut pónerem nomen meum ibi in ſempiternum: & erunt óculi mei & Cor meum ibi cunctis diébus.

℟. *br.* Cor meum & caro mea, * Allelúia, allelúia. Cor meum. ℣. Exultavérunt in Deum vivum, * Allelúia, allelúia. Glória Patri. Cor meum & caro mea, Allelúia, allelúia.

℣. Protector noſter, áſpice, Deus; ℟. Et réſpice in fáciem Chriſti tui. *Pſ.* 83.

AD NONAM.

Ant. 2. D. Oppróbria.

Capitulum. 2. Cor. 6.

FRatres, quæ participátio juſtítiæ cum iniquitáte? aut quæ ſocíetas luci ad ténebras? quæ autem convéntio Chriſti ad Bélial? aut quæ pars fidéli cum infidéli?

℟. *br.* Póſitus eſt hic in ruínam, * Allelúia, allelúia. Póſitus. ℣. Et in reſurrectiónem multórum, * Allelúia, allelúia. Glória. Póſitus eſt. *Luc.* 2.

℣. Exeámus ad eum extra caſtra, ℟. Impropérium ejus portantes. *Hebr.* 13.

AD II. VESPERAS.

Ant. 1. D. POne me ut ſignáculum ſuper Cor tuũ, ut ſignáculum ſuper bráchium tuum; quia fortis eſt ut mors diléctio. *Cant.* 8.

Ant. 2. A. Hæc réquies mea in ſéculum ſéculi: hic habitábo, quóniam elégi eam. *Pſ.* 131.

Ant. 6. C. Adjúro vos, fíliæ Jerúſalem, ut nuntiétis Dilecto, quia amóre lángueo. *Cant.* 5.

Ant. 1. A. Vivo jam non ego, vivit verò in me Chriſtus qui dilexit me, & trádidit ſemetipſum pro me. *Galat.* 2.

Ant. 8. G. Mórtuus ſum, ut Deo vivam: Chriſto confixus ſum cruci. *Galat.* 2.

AD NONAM.

Ant. 7. d. Eripuiſti me.

Capitulum. Tob. 3.

POſt tempeſtátem tranquillum facis, Dómine; & poſt lacrymatiónem & fletum exultatiónem infundis. Sit nomen tuum, Deus Iſrael, benedíctum in ſécula.

℟. *br.* Factus es, Dómine, * Suſceptor meus. Factus es. ℣. Et refúgium meum * in die tribulatiónis, * Suſceptor meus. Glória. Factus es. *Pſ.* 58.

℣. Tu, Dómine, adjuviſti me, ℟. Et conſolátus es me. *Pſ.* 85.

AD II. VESPERAS.

Ant. 8. G. PRopter opus Chriſti uſque ad mortem acceſſit, tradens ánimam ſuam. *Philip.* 2.

Ant. 3. a. Patienter ſúſtinens, deſtinávit non admíttere illícita propter vitæ amórem. 2. *Mach.* 6.

Ant. 7. a. Divítias æſtimans impropérium Chriſti, aſpiciébat in remunerатiónem. *Hebr.* 11.

Ant. 5. C. Glorioſíſſimam mortem magis quàm odíbilem vitam complectens, voluntárie præíbat ad ſupplícium. 2. *Mach.* 6.

Ant. 1. D. Hoc modo vitâ deceſſit, univerſæ genti memóriâ mortis ſuæ ad exemplum virtútis & fortitúdinis derelinquens. 2. *Mach.* 6.

Capitulum. Jac. 1.

BEátus vir qui ſuffert tentatiónem; quóniam cùm probátus fúerit, accípiet corónam vitæ, quam repromíſit Deus diligéntibus ſe.

Hymnus, Ex quo ſalus. *ut in I. Veſperis*, vij.

℣. Poſuiſti, Dómine, in cápite ejus corónam ℟. De lápide pretióſo. *Pſ.* 20.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. *D.* Juſtum non derelíquit Deus, donec afferret illi poténtiam adversùs eos qui eum deprimébant; & dedit illi claritátem æternam. *Sap.* 10.

Oratio ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE PLURIUM MARTYRUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 2. D. VEnit hora, ut omnis qui intérficit vos, arbitrétur obſéquium ſe præſtáre Deo. *Joan.* 16.

Ant. 3. c. Injícient vobis manus ſuas, & perſequentur trahentes ad reges & præſides propter nomen meum. *Luc.* 21.

Ant. 4. *D.* Tradet autem frater fratrem in mortem; & inſurgent filii in parentes, & morte eos afficient. *Matth.* 10.

Ant. 1. D. Eritis ódio ómnibus propter nomen meum; qui autem perſeveráverit uſque in finem, hic ſalvus erit. *Matth.* 10.

Ant. 8. *G.* Dabo vobis os & ſapiéntiam, cui non pó-

COMMUNE SANCTORUM.

PARS ÆSTIVA.

COMMUNE APOSTOLORUM.

[*In hoc Communi, & in* *tris, ad I. Veſperas ſemper* *ntur Pſalmi de Feria.*]

N I. VESPERIS.

nt. VOcávit Jeſus diſci D. pulos ſuos; & elé duódecim ex ipſis, quos & óſtolos nominávit. *Luc.* 6.

Ant. 3. a. Vocávit ad ſe os vóluit; & dedit illis teſtátem curandi infirmi es, & ejiciendi dæmónia. *arc.* 3.

Ant. 4. E. Hos miſit Jeſus, ecípiens eis: Ite ad oves æ periérunt domûs Iſrael. *atth.* 10.

Ant. 5. C. Euntes prædi e, dicentes: Quia appro iquávit regnum cœlórum. *atth.* 10.

Ant. 7. d. Egreſſi autem, cuíbant per caſtella, evan lizantes & curantes ubí e. *Luc.* 9.

Capitulum. Hebr. 2.

Um inítium accepiſſet ſalus enarrári per Dómi m, ab eis qui audiérunt in s confirmáta eſt, conte nte Deo ſignis & portentis, váriis virtútibus, & Spí ûs ſancti diſtributiónibus undùm ſuam voluntátem. ℟. Ecce dedi vobis poteſtá n ſuper omnem virtútem inimíci; * Verúmtamen in hoc nolíte gaudére: † Gaudéte quòd nómina veſtra ſcripta ſunt in cœlis. ℣. Dabo vos in nomen, & in laudem ómnibus pópulis; * Verúmtamen. Glória Patri. † Gaudéte quód nómina. *Luc.* 10. *Soph.* 3.]

Hymnus.

LÆtáre, cœlum; pláuſibus
Tellus reſultet æmulis;
Apoſtolórum glóriam
Solemnis inſtaurat dies.

Vos, ceu tubis ſonántibus,
Chriſtū per orbem ſpárgitis;
Vos illa ſacris vátibus
Prædicta mundi lúmina.

Qui, dante Chriſto, pánditis,
Qui cláuditis cœli fores;
Nos críminum tenácibus
Vinclis ligátos ſólvite.

Potente qui nutu graves
Morbos fugátis córporum,
Deſiderátam póſcite
Ægris medélam móribus.

Sublímis ut cùm vénerit,
Vobis ſimul ſedéntibus,
Ad déxterum judex latus
Nos inter agnos cóllocet.

Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummū decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Dóminum legítimè certantes coronantem, * Veníte, adorémus. 2. *Timoth.* 2. *Pſ.* 94. Veníte. 2.

Hymnus. S. V.

FOrtes cadendo Mártyres,
Quos empta fuſo ſánguine
Cœleſtis ornat púrpura,
Junctis canámus vócibus.

Acti procellis ómnibus,
Sui cruóris flúmine
Vehuntur, & Chriſto duce,
Portus beátos óccupant.

Sævit tyrannus, állicit:
Temnunt minas, temnunt preces,
Deum minantem dum timent,
Dum munerantem díligunt.

Quem lictor inſanus ferit,
Quem cæcus effundit furor,
Amor ſacerdos pródigum
Chriſto cruórem cónſecrat.

Et ille, mixtus ſánguini
Quem fudit in ligno Deus,
Fundéntibus placábilem
Oráre non ceſſat Deum.

Implére vos omnes decet
Paſſo Deo quod défuit;
Per tot neces læſo Patri
Fit plena Chriſtus hóſtia.

Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. c. Convenérunt adversùm nos, ut nos diſperdant: quómodò potérimus ſubsíſtere, niſi tu, Deus, ádjuves nos? 1. *Mach.* 3.

Ant. 5. a. Séquimur te in toto corde, & timémus te, & quærimus fáciem tuam: érue nos, & da glóriam nómini tuo, Dómine. *Dan.* 3.

Ant. 8. G. Omnes qui oſtendunt ſervis tuis mala, confundantur in omnipoténtia tua; & ſciant quia tu es Dóminus Deus ſolus. *Dan.* 3.

℣. Da nobis auxílium de tribulatióne, ℟. Quia vana ſalus hóminis. *Pſ.* 59.

Lectiones de Scriptura occurr.

℟. *j.* Nos ſtulti propter Chriſtum, maledícimur, & benedícimus: * Perſecutiónem pátimur, & ſuſtinémus: blaſphemámur, & obſecrámus. ℣. Propter te, Dómine, mortificámur totâ die: æſtimáti ſumus ſicut oves occiſiónis: * Perſecutiónem. 1. *Cor.* 4. *Pſ.* 43.

℟. *ij.* Quis nos ſeparábit à caritáte Chriſti? tribulátio? an angúſtia? an fames? an perſecútio? an gládius?* Neque mors, neque vita póterit nos ſeparáre à caritáte Dei. ℣. Hæc ómnia venérunt ſuper nos, nec oblíti ſumus te, Dómine: * Neque mors. *Rom.* 8. *Pſ.* 43.

℟. *iij.* Deus omnis grátiæ qui vocávit nos in æternam ſuam glóriam in Chriſto Jeſu, * Módicum paſſos ipſe perfíciet: ipſi glória & impérium † In ſécula ſeculórum. ℣. Rex mundi defunctos nos pro ſuis légibus in æternæ vitæ reſurrectióne ſuſcitábit: * Módicum. Glória. † In ſécula. 1. *Petr.* 5. 2. *Mach.* 7.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 7. b. In mortem trádimur propter Jeſum, ut & vita Jeſu manifeſtétur in carne noſtra mortáli. 2. *Corinth.* 4.

Ant. 3. b. Paráti ſumus mori, magis quàm pátrias Dei leges prævaricári. 2. *Mach.* 7.

Ant. 6. F. Propítius ſit nobis Deus: non eſt nobis útile relínquere legem & juſtítias Dei, ut eámus álterâ viâ. 1. *Mach.* 2.

℣. In Deo faciémus virtútem; ℟. Et ipſe ad níhilum dedúcet tribulantes nos. *Pſ.* 59.

Lectiones ut in Proprio Sanctorum.

℟. *iv.* Abſit à nobis, ut relinquámus Dóminum, & ſerviámus diis aliénis: * Dómino Deo noſtro ſerviémus, & obedientes érimus præceptis ejus. ℣. Etſi ſunt qui dicantur dii, ſive in cœlo, ſive in terra; nobis tamen unus Deus: * Dómino. *Joſ.* 24. 1. *Cor.* 8.

℟. *v.* Dóminus Deus aſpíciet veritátem, & conſolábitur in nobis: * Pótius eſt ab homínibus morti datos ſpem expectáre à Deo, íterum ab ipſo reſuſcitandos. ℣. Sicut abundant paſſiónes Chriſti in nobis, ita & per Chriſtum abundat conſolátio noſtra: * Pótius eſt. 2. *Mach.* 7. 2. *Cor.* 1.

℟. *vj.* Exhibeámus noſmetipſos ſicut Dei miniſtros, in multa patiéntia, in tribulatiónibus, * In neceſſitátibus, in angúſtiis, in plagis, in carcéribus. ℣. Omnes qui placuérunt Deo, per multas tribulatiónes tranſiérunt fidéles, * In neceſſitátibus. Glória. * In neceſſitátibus. 2. *Cor.* 6. *Judit.* 8.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 7. c. Ruent in gládio, & in flamma, & in captivitáte, ut conflentur, & dealbentur uſque ad tempus præfinítum. *Dan.* 11.

Ant. 4. A. Diſtenti ſunt, non ſuſcipientes redemptiónem, ut meliórem invenírent reſurrectióné. *Hebr.* 11.

Ant. 8. c. Ecce quómodò computáti ſunt inter fílios Dei; & inter ſanctos ſors illórum eſt! *Sap.* 5.

℣. Salus juſtórum à Dómino; ℟. Et protector eórum in témpore tribulatiónis. *Pſ.* 36.

Evangelium & Homilia ut in Proprio.

℟. *vij.* Ludíbria & vérbera experti, ínſuper & víncula & cárceres, * Lapidáti ſunt, ſecti ſunt, tentáti ſunt, in occiſióne gládii mórtui ſunt. ℣. Tradidérunt córpora ſua, ne ſervírent, & ne adorárent omnem deum, excepto Deo ſuo: * Lapidáti ſunt. *Hebr.* 11. *Dan.* 3.

℟. *viij.* Vicérunt propter ſánguinem Agni, & propter verbum teſtimónii ſui, & non dilexérunt ánimas ſuas uſque ad mortem; * Proptéreà lætámini, cœli, & qui habitátis in eis. ℣. Módico

dolóre ſuſtentáto, ſub teſtamento ætérnæ vitæ effécti ſunt; * Proptéreà. *Apoc.* 12. 2. *Mach.* 7.

℟. ix. Antíquus diérum judícium dedit ſanctis Excelſi; * Et † Regnum obtinuérunt ſancti. ℣. Per fidem operáti ſunt juſtítiam, adepti ſunt repromiſſiónes; * Et. Glória. † Regnum. *Dan.* 7. *Hebr.* 11. Te Deum.

℣. *Sacerd.* Salvaſti nos, Dñe, de affligéntibus nos; ℟. Et in nómine tuo confitébimur in ſéculum. *Pſ.* 43.

AD LAUDES.

Ant. 8. G. Datum eſt béſtiæ bellum fácere cum ſanctis, & víncere eos. *Apoc.* 13.

Ant. 7. *d.* Elegérunt magìs mori, & noluérunt infríngere legem Dei ſanctam; & trucidáti ſunt. 1. *Mach.* 1.

Ant. 1. f. Si coram homínibus tormenta paſſi ſunt, ſpes illórum immortalitáte plena eſt. *Sap.* 3.

Ant. 2. D. In paucis vexáti, in multis bene diſponentur; quóniam Deus tentávit eos, & invénit illos dignos ſe. *Sap.* 3.

Ant. 7. d. Tamquam aurum in fornáce probávit illos, & quaſi holocauſti hóſtiam accépit illos; & in témpore erit reſpectus illórum. *Sap.* 3.

Capitulum. Jac. 1.

Omne gáudium exiſtimáte, fratres mei, cùm in tentatiónes várias incidéritis: ſciéntes quòd probátio fidei veſtræ patiéntiam operátur; patiéntia autem opus perfectum habet.

Hymnus. S. V.

Quam, Chriſte, ſignaſti viam
Primus, profúſo ſánguine,
Per hanc tui te fórtiter
Ducem ſequuntur mílites.
Foſſus manus, foſſus pedes,
Ovans ad aſtra tránſvolas;
Et membra trunci Mártyres
Addunt triumpho ſe tuo.
Omnes in oſtro ſpléndidi
Tuum tribúnal ámbiunt:
Accepta monſtrant vúlnera,
Et per tot ora ſúpplicant.
Audíre ſi nos réſpuis,
Quos críminum moles gravat;
Audi tuos, qui ſánguinem
Fudére pro te, Mártyres.
Fac, ſi tyrannus déficit,
Ne blandiendo mólliùs
Frangat voluptas péctora,
Ipſis tyrannis ſævior.
Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória.
Amen.

℣. Multæ tribulatiónes juſtórum; ℟. Et de ómnibus his liberábit eos Dóminus. *Pſ.* 33.

Ad Benedictus. *Ant.* I. Beáti qui perſecutiónem patiuntur propter juſtítiam; quóniam ipſórum eſt regnum cœlórum. *Matth.* 5.

Oratio.

Deus, cujus grátiâ ſancti Mártyres *N.* & *N.* mundi nec blandítiis nec ter-

vóribus devícti ſunt : da nobis ut te ſolum diligentes próſpera mundi ſimul & adverſa deſpiciámus ; Per.

Alia Oratio.

EXaudi nos, Dómine, Mártyrum tuórum *N.* & *N.* victórias celebrantes ; ut córdibus ex eórum paſſióne ſuccenſis, in lege tua fidéliter ambulémus ; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 8. G. Datum eſt béſtiæ.

AD TERTIAM.

Ant. 7. *d.* Elegérunt.

Capitulum. Sap. 3.

JUſtórum ánimæ in manu Dei ſunt, & non tanget illos tormentum mortis. Viſi ſunt óculis inſipiéntium mori : & æſtimáta eſt afflíctio éxitus illórum ; & quod à nobis eſt iter, extermínium : illi autem ſunt in pace.

℟. *br.* Cuſtódit Dóminus * Animas ſanctórum ſuórũ. Cuſtódit. ℣. De manu peccatóris * liberábit * Animas. Glória Patri. Cuſtódit Dóminus. *Pſ.* 96.

℣. Dóminus loquétur pacem in plebem ſuam, ℟. Et ſuper ſanctos ſuos. *Pſ.* 84.

AD SEXTAM.

Ant. 1. f. Si corá homínibus.

Capitulum. 2. Cor. 4.

QUod in præſenti eſt momentáneum, & leve tribulatiónis noſtræ, ſupra modum in ſublimitáte ætérnum glóriæ pondus operátur in nobis, non contemplántibus nobis quæ videntur, ſed quæ non videntur. Quæ enim videntur, temporália ſunt ; quæ autem non videntur, ætérna ſunt.

℟. *br.* Probaſti nos, Deus, * Et eduxiſti nos in refrigérium. Probaſti. ℣. Igne nos examinaſti, * ſicut examinátur argentum, * Et. Glória Patri. Probaſti. *Pſ.* 65.

℣. Lætáti ſumus pro diébus quibus nos humiliaſti, ℟. Annis quibus vídimus mala. *Pſ.* 89.

AD NONAM.

Ant. 7. d. Tamquam aurum.

Capitulum. Iſaiæ 9.

LÆtabuntur coram te, ſicut qui lætantur in meſſe, ſicut exultant victóres captá prædá, quando dívidunt ſpólia.

℟. *br.* Qui ſéminant in lácrymis, * In exultatióne metent. Qui. ℣. Euntes ibant & flebant * mittentes ſémina ſua, * In. Glória. Qui.

℣. Venientes vénient cum exultatióne, ℟. Portantes manípulos ſuos. *Pſ.* 125.

AD II. VESPERAS.

Ant. 2. D. VIdi ánimas interfectórum propter verbum Dei, & propter teſtimónium quod habébant. *Apoc.* 6.

Ant. 4. *D.* Stabant ante thronum in conſpectu Agni ; & palmæ in mánibus eórum. *Apoc.* 7.

Ant. 8. G. Venérunt de tribulatióne magna, & lavérunt ſtolas ſuas, & dealbavérunt eas in ſanguine Agni. *Apoc.* 7.

Ant 1. D. Ante thronum

Dei ſunt, & ſérviunt ei die ac nocte in templo ejus; & qui ſedet in throno, habitábit ſuper illos. *Apoc.* 7.

Ant. 3. a. Non eſúrient, neque ſítient ámpliùs; nec cadet ſuper illos ſol, neque ullus æſtus. *Apoc.* 7.

Capitulum. Apoc. 21.

ABſterget Deus omnem lácrymam ab óculis eórum; & mors ultrà non erit, neque luctus, neque clamor, neque dolor erit ultrà, quia prima abiérunt.

Hymnus, Chriſti Martyribus. *ut in I. Veſperis, ſuprà.* xiij.

℣. In æternum exultábunt, ℟. Et habitábis in eis. *Pſ.* 5.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Datæ ſunt illis ſíngulæ ſtolæ albæ; & dictum eſt illis ut requiéſcerent, donec compleantur conſervi eórum, qui interficiendi ſunt ſicut & illi. *Apoc.* 6.

Oratio ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE PONTIFICUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 3. a. SUſcitábo mihi ſacerdótem fidélem, qui juxta cor meum & ánimam meam fáciet. 1. *Reg.* 2.

Ant. 8. G. Elégi eum ex ómnibus mihi in ſacerdótem, ut aſcénderet ad altáre meum, & adoléret mihi incenſum. 1. *Reg.* 2.

Ant. 2. D. Ædificábo ei domum fidélem; & ambulábit coram chriſto meo cunctis diébus. 1. *Reg.* 2.

Ant. 5. C. Erit ipſi pactum ſacerdótii ſempiternum, quia zelátus eſt pro Deo ſuo, & expiávit ſcelus filiórum Iſrael. *Num.* 25.

Ant. 1. f. Quemcumque elégerit Dóminus, ipſe erit ſanctus. *Num.* 16.

Capitulum. Hebr. 5.

NEc quiſquam ſumit ſibi honórem, ſed qui vocátur à Deo tamquam Aaron. Sic & Chriſtus non ſemetipſum clarificávit ut póntifex fíeret, ſed qui locútus eſt ad eum: Fílius meus es tu, ego hódie génui te; quemádmodùm & in ália loco dicit: Tu es ſacerdos in æternum ſecundùm órdinem Melchíſedech.

℟. Locútus es ſanctis tuis, Dómine, & dixiſti: Invéni ſervum meum, * Oleo ſancto meo unxi eum: † Manus mea auxiliábitur ei. ℣. Huic Deus teſtimónium pérhibens, dixit: Invéni virum ſecundùm cor meum: * Oleo. Glória Patri. † Manus mea. *Pſ.* 88. *Act.* 13.

Hymnus. G. Ep. S.

CHriſte Paſtórum caput atque princeps,
Præſulis feſtam veneráta lucem
Débitis ſupplex tua templa votis
Turba frequentat.

le non vano ténuit tremendam
itu ſedem, próprio nec auſu :
ſacrum juſſus Dómino vocante
Sumpſit honórem.
rénuum bello púgilem ſuperni
ſmatis pleno tuus unxit intùs
tus cornu, poſuitque ſanctam
Páſcere gentem.
t gregis paſtor, pater atque forma :
s impendit ſua, ſeque; ſervus
nium, curis gravis, omnibuſque
Omnia factus.
o reis orat, réficit gementes,
it lapſos, tenebraſque pellit,
otens verbo, docet alta, pravum
Cónterit hoſtem.
c ut illíus précibus juvémur,
ſte; fac Patrem, paritérque tecum
tum jugi celébremus hymno
Omne per ævum. Amen.
Beátus quem elegiſti
ſumpſiſti : ℟. Inhabitá-
n átriis tuis. *Pſ.* 64.
d Magníficat. *Ant.* 4. f.
it ipſum Dóminus ab
i vivente offerre ſacri-
n Deo, incenſum &
m odórem pro pópulo
Eccli. 45.
tio ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus majoribus & ſupra, ad Completorium, Ant.* 3. *d.* Die noctúque fugiébat ſomnus ab óculis meis pro grégibus tuis, Dómine. *Gen.* 31.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 7. G. Cùm vénerit dóminus, & pulſáverit, beáti ſervi quos invénerit vigilantes. *Luc.* 12.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Chriſtum Paſtórum príncipem, * Veníte, adorémus. 1. *Petr.* 5.

Pſalmus 94. Veníte.

Hymnus. S. V.

CHriſte, decréto Patris inſtitútus
Póntifex ſummo, tibi qui fidéles
Quos legis, formas pópulis regendis
Ipſe miniſtros :
Hunc juvat feſto celebráre cantu,
Qui licèt magnis méritis abundans,
Flens & invítus, duce te, tremendum
Sumpſit honórem.
Nóverat quantis páteat períclis
Ille, qui ſummos ápices adeptus,
Omnium curas, ſibi raptus uni,
Súſtinet omnes.
Fécerat fervens amor inquiétum :
Quò gregis cari pia cura poſcit,
Advolat promptus; mora non euntem
Ulla retardat.

Dux iter, vitâ præeunte, monſtrat;
Cómprobat factis ſua dicta magnis;
Et domum ſanctam bene olente Chriſti
Implet odóre.
Lux erat cæco, cólumen labanti,
Una ſpes lapſo, míſero levámen,
Próvidus cunctis pater, omnibuſque
Omnia factus.
Chriſte, Paſtórum bonus ipſe Paſtor,
Qui greges paſcis próprio cruóre,
Fac ut æternæ ſúbeant opíma
Páſcua vitæ. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Vocávit eum Dóminus, & ait: Vidi afflictiónem pópuli mei; veni, & mittam te, ut edúcas pópulum meum. *Exod.* 3.

Ant. 1. g. Dixit ad Deum: Quis ſum ego, ut vadam & edúcam fílios Iſrael? Qui dixit ei: Ego ero tecum. *Exod.* 3.

Ant. 8. G. Vade in hac fortitúdine tua, & liberábis Iſrael: ſcito quòd míſerim te. *Judic.* 6.

℣. Póſui adjutórium in potente, ℟. Et exaltávi electum de plebe mea. *Pſ.* 88.

Lectiones de Script. occurr.

℟. *j.* Rectórem te poſuérunt? noli extolli: * Eſto in illis quaſi unus ex ipſis; curam illórum habe. ℣. Si quis vult primus eſſe, erit ómnium noviſſimus, & ómnium miniſter: * Eſto. *Eccli.* 32. *Marc.* 9.

℟. *ij.* Speculatórem dedi te dómui Iſrael: * Audiens ergo ex ore meo ſermónem, annuntiábis eis ex me. ℣. In mente habe quáliter accéperis, & audíeris, & ſerva: * Audiens ergo. *Ezech.* 33. *Apoc.* 3.

℟. *iij.* Accéde ad altáre, & ímmola pro peccáto tuo: * Offer holocauſtum, & † Deprecáre pro te & pro pópulo. ℣. Debet Póntifex quemádmodùm pro pópulo, ita étiam & pro ſemetipſo offerre pro peccátis: * Offer. Glória Patri. † Deprecáre. *Levit.* 9. *Hebr.* 5.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 5. a. In lege Dómini congregatiónem judicávit, & in fide ſua probátus eſt prophéta; & cógnitus eſt in verbis ſuis fidélis. *Eccli.* 46.

Ant. 3. à. Dedit illis legem, ne obliviſcerentur præcepta Dñi, & ut non exerrárent méntibus; & hortabátur ne legem amovérent à corde ſuo. 2. *Mach.* 2.

Ant. 8. c. Apériet os ſuum, & in oratióne confitébitur Dómino; & ipſe díriget conſílium ejus & diſciplínam. *Eccli.* 39.

℣. Invocábant Dóminum ſacerdótes ejus: ℟. Ipſe exaudiébat eos, & loquebátur ad eos. *Pſ.* 98.

Lectiones ut in Proprio.

℟. *iv.* Audívit eum Dóminus & vocem ipsíus, &

lli præcepta & legem
diſciplínæ, * Docére
eſtamentum ſuum, &
ſua Iſrael. ℣. Hic eſt
: in Ecclésia cum pá-
noſtris, qui accépit
ritæ dare nobis, * Do-
Eccli. 45. *Act.* 7.
℟. Pactum meum fuit
vitæ & pacis; & dedi
órem, & tímuit me :
veritátis fuit in ore
& iníquitas non eſt in-
in lábiis ejus. ℣. Fidé-
t in tota domo ejus
am fámulus, in teſti-
m eórum quæ dicenda
: * Lex. *Malach.* 2.
3.
℟. vj. In pace & in æqui-
mbulávit, & multos
t ab iniquitáte : * Lá-
nim ſacerdótis cuſtó-
ſciéntiam, & legem
ent ex ore ejus.; † Quia
us Dómini exercítuum
℣. Oportet Epíſcopum
cti eum, qui ſecundum
nam eſt, fidélem ſer-
m; ut potens ſit exhor-
n doctrína ſana : * Lá-
Glória Patri. † Quia.
ch. 2. *Tit.* 1.

III. NOCTURNO.

t. 4. A. In omni ópe-
lit confeſſiónem Sancto
celſo in verbo glóriæ.
47.
t. 7. *d.* Erogávit pecú-
multas : juſtítiã & fidem
rvávit genti ſuæ; & ex-
it omni modo exaltáre
um ſuum. 1. *Mach.* 14.
. 1. *a.* Non recédet me-
ejus, & nomen ejus
requirétur à generatióne in
generatiónem. *Eccli.* 39.
℣. Juſtítia ejus manet in
ſæculum ſæculi : ℟. Cornu ejus
exaltábitur in glória. *Pſ.* 111.

Evangelium & Homilia ut in Proprio.

℟. vij. Quis eſt fidélis ſervus
& prudens, quem conſtítuit
dóminus ſuus ſuper famí-
liam ſuam, ut det illis cibum
in témpore ? * Beátus ille ſer-
vus quem, cùm vénerit dó-
minus ejus, invénerit ſic fa-
ciéntem. ℣. A dómino ſuo
præpóſitus ómnibus, guber-
nábat créditam ſibi domum t
* Beátus. *Matth.* 24. *Gen.* 39.
℟. viij. Dóminus ſupra
ómnia quæ póſſidet, conſtí-
tuet illum : * Omni autem
cui multum datum eſt, mul-
tum quærétur ab eo; & cui
commendavérunt multum,
plus petent ab eo. ℣. In
manu Dei poteſtas terræ, &
útilem rectórem ſuſcitábit in
tempus ſuper illam : * Omni
autem. *Luc.* 12. *Eccli.* 10.
℟. ix. Euge, ſerve bone
& fidélis; quia ſuper pauca
fuiſti fidélis, ſuper multa te
conſtítuam : * Intra in gáu-
dium dómini tui. ℣. Super
pópulum meum conſtítui
te : ſapiéntia & ſciéntia data
ſunt tibi; & glóriam dabo
tibi : * Intra in gáudium.
Glória Patri. * Intra in gáu-
dium dómini tui. *Matth.* 25.
2. *Paral.* 1.
℣. *Sacerd.* Domus Aaron,
benedícite Dómino : ℟. Do-
mus Levi, benedícite Dó-
mino. *Pſ.* 134.

AD LAUDES.

Ant. 7. a. QUi intrat per óſtium, paſtor eſt óvium: huic oſtiárius ápe-rit; & oves vocem ejus áudiunt. *Joan.* 10.

Ant. 2. D. Próprias oves vocat nominátim, & edúcit eas, & ante eas vadit. *Joan.* 10.

Ant. 7. d. Oves illum ſequuntur, quia ſciunt vocem ejus; aliénum autem non ſequuntur, ſed fúgiunt ab eo. *Joan.* 10.

Ant. 6. F. Si perdíderit unam ex illis, vadit ad illam donec invéniat eam; & cùm invénerit, impónit in húmeros ſuos gaudens. *Luc.* 15.

Ant. 8. G. Fur venit ut perdat; mercenárius videt lupum, & fugit: bonus paſtor ánimam ſuam dat pro óvibus ſuis. *Joan.* 10.

Capitulum. 1. Petr. 5.

PAſcite qui in vobis eſt gregem Dei, providentes non coactè, ſed ſpontáneè ſecundùm Deum; neque turpis lucri grátiâ, ſed voluntáriè; neque ut dominantes in cleris, ſed forma facti gregis ex ánimo.

Hymnus. G. Ep. S.

JEſu Sacerdótum decus,
In hac die, quâ glóriâ
Sanctum corónas Præſulem,
Votis adeſto ſúpplicum.

Sui probátus præmium
Amóris, & pignus tui,
A Patre tráditos tibi
Accépit agnos páſcere.

Hos novit, & præit vocans
In tuta quemque páſcua,
Victumque præbet: áudiunt,
Sequuntur, & vivunt oves.

Quam ſentit errantem jugis,
Hanc nocte quærit ac die;
Et gaudet inventam ſuo
Portans ovíli réddere.

Arcet frementes béſtias,
Lupi retundit ímpetus,
Doloſque fallit, vel mori
Caro parátus pro grege.

Offert frequentem víctimam
Cum plebe Paſtor ínnocens;
Secumque devótum gregem
Pius ſacerdos ímmolat.

Supréme Chriſte Póntifex,
Jugis tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula.
Amen.

℣. Elégit Dóminus ſervum ſuum ℟. Páſcere hæreditátem ſuam. *Pſ.* 77.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Ego ſum óſtium: per me ſi quis introíerit, ſalvábitur; & ingrediétur, & egrediétur, & páſcua invéniet. *Joan.* 10.

Oratio.

DIrige oves tuas, Dñe, in viam ſalútis ætérnæ, quam beáti pontíficis N. vita cum doctrína monſtrávit: & fac nos, eódem intercedente, ſic ejus ſúbſequi veſtígia, ut cum ipſo coronári mereámur; Per.

Alia Oratio.

DA Eccléſiæ tuæ, miſéricors Deus, ut mérita ſancti Epíſcopi N. pietátem tuam pro ipſa ſemper exórent, & fructum in nobis labórum ejus cuſtódiant; Per.

PRIMAM.
a. Qui intrat per

TERTIAM.
D. Próprias oves.
lum. Prov. 27.
nter agnoſce vul-
pécoris tui, tuoſ-
es conſídera; non
ébis júgiter pote-
ed coróna tribuétur
atiónem & genera-

eus protector meus,
ſo ſperávi, Deus,
ſubdit * pópulum
b me, * In ipſo.
Deus. *Pſ.* 143.
ſi Dñus cuſtodíerit
1, ℟. Fruſtrà vígilat
lit eam. *Pſ.* 126.
SEXTAM.
t. 7. d. Oves.
lum. Jerem. 3.
úcam vos in Sion,
bo vobis paſtóres
meum; & paſcent
tiâ & doctrínâ.
Deduxit eos * In
tam. Deduxit. ℣. Ut
n civitátem habita-
* In viam. Glória
eduxit. *Pſ.* 106.
ſtulit ſicut oves pó-
um, ℟. Et deduxit
e. *Pſ.* 77.
NONAM.
8. G. Fur venit,
ulum. Act. 20.
ndite vobis, & uni-
ſo gregi in quo vos
ſanctus póſuit Epiſ-
gere Eccléſiam Dei,
cquiſívit ſánguine

℟. *br.* Pavit eos * In innocéntia cordis ſui. Pavit eos. ℣. Et in intellectibus mánuum ſuárum * deduxit eos, * In. Glória Patri. Pavit. *Pſ.* 77.

℣. Nos pópulus tuus & oves páſcuæ tuæ, ℟. Confitébimur tibi in ſéculum. *Pſ.* 78.

AD II. VESPERAS.

Ant. Eccléſiæ factus ſum 3. a. ego miniſter ſecundùm diſpenſatiónem Dei, quæ data eſt mihi in vos, ut ímpleam verbum Dei. *Coloſſ.* 1.

Ant. 4. E. Scitis quómodò nihil ſubtráxerim utílium, quóminùs annuntiárem vobis, & docérem vos públicè & per domos. *Act.* 20.

Ant. 1. D. Mundus ſum à ſánguine ómnium; non enim ſubterfúgi quóminùs annuntiárem omne conſílium Dei vobis. *Act.* 20.

Ant. 8. G. Nihil véreor, nec fácio ánimam meam pretioſiórem quàm me, dúmmodò conſúmmem curſum meum, & miniſtérium verbi quod accépi à Dómino Jeſu. *Act.* 20.

Ant. 7. c. Abſit à me hoc peccátum in Dóminum, ut ceſſem oráre pro vobis; & docébo vos viam bonam & rectam. 1. *Reg.* 12.

Capitulum. Act. 20.

Nocte & die non ceſſávi, cum lácrymis monens unumquemque veſtrûm: & nunc commendo vos Deo, & verbo grátiæ ipſíus, qui potens eſt ædificáre, & dare

hæreditátem in ſanctificátis ómnibus.

Hymnus, Chriſte Paſtórum, *ut in I. Veſperis*, xviij.

℣. Salvum fecit Dñus chriſtum ſuũ: ℟. Exáudiet illum de cœlo ſancto ſuo. *Pſ.* 19.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Sacerdótes tui induántur ſalútem: Dómine Deus, ne avérteris fáciem chriſti tui; memento miſericordiárum ſervi tui. 2. *Paral.* 6.

Oratio ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE DOCTORUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 4. E. A Deo profecta eſt ſapiéntia, & in ore fidéli abundábit; & Dominátor dabit eam illi. *Eccli.* 15.

Ant. 5. C. Denudábit abſconſa ſua illi, & theſaurizábit ſuper illum ſciéntiam & intellectum juſtítiæ. *Eccli.* 4.

Ant. 8. G. Firmábitur in illo, & non flectétur; & continébit illum, & non confundétur; & exaltábit illum apud próximos ſuos. *Eccli.* 15.

Ant. 3. a. In médio Eccléſiæ apériet os ejus, & adimplébit illum ſpíritu ſapiéntiæ & intellectûs. *Eccli.* 15.

Ant. 1. D. Stolâ glóriæ véſtiet illum; & nómine æterno hæreditábit illum. *Eccli.* 15.

Capitulum. Eccli. 51.

ANimam meam direxi ad ſapiéntiam, & in agnitióne invéni eam: poſſédi cum ipſa cor ab inítio; propter hoc non derelinquar.

℟. Dñus dat ſapiéntiam ſapiéntibus, & ſciéntiam intelligéntibus diſciplínam: * Ipſe revélat profunda & abſcóndita, & † Lux cum eo eſt. ℣. Spíritus ómnia ſcrutátur, étiam profunda Dei: * Ipſe. Glória Patri. † Lux. *Dan.* 2. 1. *Cor.* 2.]

Hymnus. S. V.

O Qui perpétuus nos mónitor doces,
Vox æterna Patris, Chriſte, vicários
Doctóres, pátrias cùm rémeas domos,
Nobis quàm bene ſúppetis!
Hi ſemper vígilant, ne quid adúlterum
Corrumpat fídei virgíneum decus: [fides,
Lædi vel léviter non pátitur
His cuſtódibus íntegra.
Infámes ábolent relíquias deûm;
Errores ábigunt, crímina dédocent;
Chriſto reſtítuunt, quos malè crédulos
Mendax lúſerat hæreſis.
Patrum caníties, tot venerábiles
Rugas objíciunt, unde nitet fides:
Quæ ſunt priſca, docent; quæ nova, ſúbruunt:
Servant depóſitum Dei.
Sit ſupréma tibi glória, Véritas,

Quæ

uæ per ſcripta Patrũ quando foris ſonas,
ullo vocis egens corda doces ſono,
Et te méntibus ínſeris.
Amen.

℣. Beátus homo quem tu rudíeris, Dñe, ℟. Et de lege ua docúeris eum. *Pſ.* 93.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. eátus qui excógitat vias ſapiéntiæ in corde ſuo, vadens oſt illam quaſi inveſtigátor: rotegétur ſub tégmine illíus fervóre, & in glória ejus equieſcet. *Eccli.* 14.

Oratio ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus majoribus r ſupra, ad Completorium, Ant.* 3. *a.* Dedit illi Dóminus in præceptis ſuis poteſtátem docére Jácob teſtimónia, & in lege ſua lucem dare ſrael. *Eccli.* 45.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 6. C. Qui vigiláverit ropter ſapiéntiam, citò ſecúrus erit; quóniam dignos eipsâ círcuit quærens, & in iis oſtendit ſe illis hiláriter. *ap.* 6.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Fontem ſapiéntiæ Dóum, * Veníte, adorémus. *Eccli.* 1.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus. S. V.

JAm nunc, quæ númeras tot tibi víndices,
Effer ſidéreũ, Relligio, caput:
Quot ſunt mota tibi prælia, nóbiles
Tot nectis tibi láureas.
Cùm per mille neces impíetas furit,
Oppónis válido péctore mártyres:
Cùm per mille dolos décipit hæreſis,
Doctóres tibi ſúſcitas.
Quando ſparſa lues úndique críminum,
Hi gliſcens vítium prótinus ámputant:
Quando plúrima nox méntibus íncubat,
Hi plenum révehunt diem.
Firmant inſtábiles, & dúbios regunt:
Monſtrant tuta procul líttora náufragis:
Nobis, qui véhimur cæca per æquora,
Lucent perpétuæ faces.
Quæ dixère tuis cónſona ſénſibus,
Noſtris illa, Deus, córdibus ímprimas:
Quos terris cólimus, quos ſéquimur duces,
Fac nos móribus áſſequi.
Sit ſupréma tibi glória, Véritas,
Quæ per ſcripta Patrũ quando foris ſonas,
Nullo vocis egens corda doces ſono,
Et te méntibus ínſeris.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. a. Sapiéntia non eſt multis maniſeſta; quibus autem cógnita eſt, pérmanet uſque ad conſpectum Dei. *Eccli.* 6.

Ant. 4. E. Os prudentis quæritur in ecclésia, & verba illíus cogitábunt in córdibus ſuis. *Eccli.* 21.

Ant. 5. a. Sciéntia ſapientis tamquam inundátio abundábit, & conſílium illíus ſicut fons vitæ pérmanet. *Eccli.* 21.

℣. Os juſti meditábitur ſapiéntiam, ℟. Et lingua ejus loquétur judícium. *Pſ.* 36.

Lectiones de Script. occurr.

℟. *i.* Sápiens apériet os ſuum in oratióne; * Si enim Dóminus magnus volúerit, ſpíritu intelligéntiæ replébit illum. ℣. Si quis veſtrûm índiget ſapiéntiâ, póſtulet à Deo qui dat ómnibus affluenter; * Si enim. *Eccli.* 39. *Jac.* 1.

℟. *ij.* Ipſe tamquam imbres mittet elóquia ſapiéntiæ ſuæ: * Ipſe palàm fáciet diſciplínam doctrínæ ſuæ, & in lege teſtamenti Dómini gloriábitur. ℣. Multos filiórum Iſrael convertet ad Dóminum Deum ipſórum: * Ipſe, *Eccli.* 39. *Luc.* 1.

℟. *iij.* Omnis ſcriba doctus in regno cœlórum, * Símilis eſt hómini patrifamílias qui † Profert de theſauro ſuo nova & vétera. ℣. In corde prudentis requieſcit ſapiéntia, & indoctos quoſque erúdiet: * Símilis eſt. Glória Patri. † Profert. *Matth.* 13. *Prov.* 14.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 7. c. Ecce dedi verba mea in ore tuo; ecce conſtítui te ut evellas, & déſtruas, & diſperdas, & ædífices, & plantes. *Jerem.* 1.

Ant. 8. G. Ne retíneas verbum in témpore ſalútis: in lingua enim ſapiéntia dignóſcitur; & ſenſus, & ſciéntia, & doctrína in verbo ſenſáti. *Eccli.* 4.

Ant. 2. D. Depóſitum cuſtódi, devítans profánas vocum novitátes, & oppoſitiónes falſi nóminis ſciéntiæ. 1. *Tim.* 6.

℣. Deus, docuiſti me à juventúte mea: ℟. Pronuntiábo mirabília tua. *Pſ.* 70.

Lectiones ut in Proprio.

℟. *iv.* Qui habet ſermónem meum, loquátur ſermónem meum vere: * Numquid non verba mea ſunt quaſi ignis, & quaſi málleus cónterens petram? ℣. Si quis volúerit voluntátem ejus fácere, cognoſcet de doctrína, utrùm ex Deo ſit: * Numquid. *Jerem.* 23. *Joan.* 7.

℟. *v.* Ponam verba mea in ore ejus, loqueturque ómnia quæ præcépero illi; * Qui autem verba ejus audíre nolúerit, ego ultor exiſtam. ℣. Qui à ſemetipſo lóquitur, glóriam própriam quærit: qui quærit glóriam ejus qui miſit eum, hic verax eſt; * Qui autem verba ejus audíre nolúerit, ego ultor exiſtam. *Deut.* 18. *Joan.* 7.

℟. *vj.* Dabo te, dicit Dóminus, in murum æreum, fortem: * Et bellábunt adversùm te, & † Non prævalébunt, quia ego tecum ſum. ℣. Exurgent viri loquentes perverſa, ut abdúcant diſcípulos poſt ſe: * Et bellábunt. Glória Patri. † Non prævalébunt, quia ego tecum ſum. *Jerem.* 15. *Act.* 20.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 4. f. Propóſui ſapiéntiam addúcere mihi ad convivendum; ſciens quóniam mecum communicábit de bonis. *Sap.* 8.

Ant. 7. d. Quæſívi ſapiéntiam palàm in oratióne mea; & efflóruit tamquam præcox uva. *Eccli.* 51.

Ant. 1. f. Inventi ſunt ſermónes tui, Dómine, & comédi eos; & factum eſt mihi verbum tuum in lætítiam cordis mei. *Jerem.* 15.

℣. Scrutábor legem tuam, Dómine; ℟. Et cuſtódiam illam in toto corde meo. *Pſ.* 118.

Evangelium & Homilia ut in Proprio.

℟. *vij.* Super ſalútem & ſpéciem dilexi ſapiéntiam; * Et propóſui pro luce habére illam: venérunt autem mihi ómnia bona páriter cum illa. ℣. Quæ deſurſum eſt ſapiéntia, pudíca eſt, pacífica, plena miſericórdiâ & frúctibus bonis; * Et. *Sap.* 7. *Jac.* 3.

℟. *viij.* Optávi, & datus eſt mihi ſenſus; & invocávi, & venit in me ſpíritus ſapiéntiæ: & præpóſui illam regnis & ſédibus; * Et divítias nihil eſſe duxi in comparatióne illíus. ℣. Exíſtimo ómnia detrimentum eſſe propter eminentem ſciéntiam Jeſu Chriſti Dómini mei; * Et divítias. *Sap.* 1. *Philipp.* 3.

℟. *ix.* Sapiéntia bonórum ómnium mater eſt; quam ſine fictióne dídici, & ſine invídia commúnico: infinítus enim theſaurus eſt; * Quo qui uſi ſunt, † Partícipes facti ſunt amicítiæ Dei. ℣. Bonus homo de bono theſauro cordis ſui profert bonum; * Quo. Glória Patri. † Partícipes. *Sap.* 7. *Luc.* 6. Te Deum.

℣. *Sacerd.* Os meum annuntiábit juſtítiam tuam, ℟. Totâ die ſalutáre tuum. *Pſ.* 70.

AD LAUDES.

Ant. 2. D. Dominus dedit mihi linguam erudítam, ut ſciam ſuſtentáre eum qui laſſus eſt, verbo. *Iſ.* 50.

Ant. 6. F. Sermo meus non in perſuaſibílibus humánæ ſapiéntiæ verbis; ſed in oſtenſióne ſpíritûs & virtútis. 1. *Cor.* 2.

Ant. 3. c. Auxílio adjútus Dei ſto, teſtíficans minóri atque majóri, nihil extra dicens quàm ea quæ Prophétæ locúti ſunt. *Act.* 26.

Ant. 4. f. Non judicávi me ſcire áliquid inter vos, niſi Jeſum Chriſtum, & hunc crucifixum. 1. *Cor.* 2.

Ant. 5. a. Si nóverim myſtéria ómnia & omnem ſciéntiam; caritátem autem non habúero, nihil ſum. 1. *Cor.* 13.

Capitulum. Sap. 7.

Mihi dedit Deus dícere ex ſenténtia & præſúmere digna horum quæ mihi dantur; quóniam ipſe ſapiéntiæ dux eſt, & ſapiéntium emendátor: in manu

enim illíus & nos, & ſermónes noſtri, & omnis ſapiéntia, & óperum ſciéntia & diſciplína.

Hymnus. S. V.

VOs ſucceníſa Deo ſpléndida lúmina:
Vos ſal, nos hómines quo ſápimus Deum;
Ævum, puri ánimo, móribus íntegri,
Quo condímur in álterū.
Per vos Relígio, tutáque Véritas
Per vos virgíneis fulget honóribus:
Per vos Chriſtus amat pándere dívites
Theſauros ſapiéntiæ.
Veſtris unda fluit pura canálibus;
Chriſti floret ager; munda nitet ſeges:
Lac aptum púeris, & sólidum viris
Cauti ſuffícitis cibum.
Hi ſunt, ſumme Deus, qui tibi mílitant;
Hi ſunt, qui ſtábiles ædíficant domos:
Uná docta cohors arma tenet manu,
Muros cónſtruit álterâ.
Viciſtis ſtygias vos quibus hæreſes,
Hæc nos accípimus tela ſupérſtites:
His pugnámus adhuc, nec dúbio éxitu,
His armis quoque víncimus.
Sit ſupréma tibi glória, Véritas,
Quæ per ſcripta Patrum quando foris ſonas,
Nullo vocis egens corda doces ſono,
Et te méntibus ínſeris.
Amen.

℣. Annuntiávi juſtítiam tuam in eccléſia magna; ℟. Ecce lábia mea non prohibébo: Dñe, tu ſciſti. *Pſ.* 39.

Ad Benedictus. *Ant.* J. Sapiéntia & fortitúdo Dómini ſunt: tibi, Deus, confíteor, teque laudo; quia ſapiéntiam & fortitúdinem dediſti mihi. *Dan.* 11.

Oratio.

DEus, qui pópulo tuo æternæ ſalútis beátū *N.* miniſtrum tribuiſti: præſta, ut quem doctórem vitæ habúimus in terris, interceſſórem habére mereámur in cœlis; Per Dóminum.

Alia Oratio.

EXcita, quæſumus, Dómine, intercedente beáto *N.* tuórum corda fidélium; ut ſacris intenta doctrínis, & intélligant quod ſequantur, & ſequendo fidéliter apprehendant; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 2. D. Dóminus.

AD TERTIAM.

Ant. 6. F. Sermo meus.

Capitulum. 1. Cor. 12.

UNicuíque datur manifeſtátio Spíritûs ad utilitátem: álii quidem per Spíritum datur ſermo ſapiéntiæ; álii autem ſermo ſciéntiæ ſecundùm eumdem Spíritum.

℟. *br.* Da mihi intellectū, * Et ſcrutábor legem tuam. Da mihi. ℣. Státue ſervo

lóquium tuum, Dó-
Et ſcrutábor. Glória
Da mihi intellectum.
ł.
ɫs meum loquétur ſa-
n, ℟. Et meditátio
mei prudéntiam.
.
D SEXTAM.
t. 3. c. Auxílio.
ulum. 1. Tim. 6.
is áliter docet, & non
uieſcit ſanis ſermóni-
mini noſtri Jeſu Chri-
t ei quæ ſecundùm
n eſt doctrínæ, ſu-
eſt, nihil ſciens.
. Viam veritátis elé-
Judícia tua non ſum
. Viam. ℣. Adhæſi *
niis tuis, Dómine,
ia. Glória. Viam.
judíciis tuis non de-
; ℟. Quia tu legem
mihi. *Pſ.* 118.
D NONAM.
5. a. Si nóverim.
ulum. 1. Tim. 1.
s præcepti eſt cáritas
corde puro, & con-
a bona, & fide non
à quibus quidam aber-
, converſi ſunt in va-
ium, volentes eſſe le-
ctóres, non intelli-
neque quæ loquun-
eque de quibus affir-

br. Veritátem tuam
lutáre tuum dixi. Ve-
n. ℣. Non abſcondi
córdiam tuam * &
em tuam, * Et ſalu-
Glória Patri. Veritá-
Pſ. 39.

℣. Pronuntiávi ómnia judícia oris tui : ℟. In via teſtimoniórum tuórum delectátus ſum. *Pſ.* 118.

AD II. VESPERAS.

Ant. 1. f. FUit gratus Deo, eruditus omni ſapiéntiâ; & erat potens in verbis & in opéribus ſuis. *Act.* 7.

Ant. 5. C. Juxta manum Dei ſui bonam ſuper ſe, parávit cor ſuum, ut inveſtigáret legem Dómini, & fáceret, & docéret. 1. *Eſdr.* 7.

Ant. 8. c. Poſtquàm ſe ámpliùs dedit ad diligéntiam lectiónis legis & prophetárum, vóluit & ipſe ſcríbere quæ ad doctrínam & ſapiéntiam pértinent. *Prolog. Eccli.*

Ant. 3. a. Cùm eſſet ſapientíſſimus, dócuit pópulum : quæsívit verba utília, & conſcripſit ſermónes rectíſſimos, ac veritáte plenos. *Eccleſ.* 12.

Ant. 4. E. Sapiéntiam ejus enarrábunt gentes ; & laudem ejus enuntiábit Ecclésia. *Eccli.* 39.

Capitulum. Prov. 3.

BEátus homo qui invénit ſapiéntiam, & qui áffluit prudéntiâ : mélior eſt acquisítio ejus negotiatióne argenti & auri primi, & puríſſimi fructus ejus : pretióſior eſt cunctis ópibus ; & ómnia quæ deſiderantur, huic non valent comparári.

Hymnus, O qui perpétuus. *ut in I. Veſperis*, xxiv.

℣. Beátus vir qui diſpónet ſermónes ſuos in judí-

cio : ℟. In æternum non commovébitur. *Pſ.* 111.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. Qui docti fúerint, fulgébunt quaſi ſplendor firmamenti ; & qui ad juſtítiam erúdiunt multos, quaſi ſtellæ in perpétuas æternitátes. *Dan.* 12.

Oratio ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE SS. ABBATUM, Monachorum, Cœnobitarum, & Anachoretarum.

IN I. VESPERIS.

Ant. 2. D. QUid prodeſt hómini, ſi mundum univerſum lucrétur, ánimæ veró ſuæ detrimentum patiátur ? *Matth.* 16.

Ant. 8. c. Si vis perfectus eſſe, vade, vende quæ habes, & da paupéribus ; & habébis theſaurum in cœlo. *Matth.* 19.

Ant. 6. F. Nemo eſt qui relíquerit domum, aut agros propter me, qui non accípiat cénties tantùm in témpore hoc, & in ſéculo futúro vitam æternã. *Marc.* 10.

Ant. 3. b. Salva ánimam tuam : noli reſpícere poſt tergum ; ſalvum te fac, ne péreas. *Geneſ.* 19.

Ant. 7. c. Séquere me, & dimitte mórtuos ſepelíre mórtuos ſuos. *Matth.* 8.

Capitulum. 2. Cor. 6.

EXíte de médio eórum, & ſeparámini, dicit Dóminus, & immundum ne tetigéritis : & ego recípiam vos ; & ero vobis in patrem, & vos éritis mihi in fílios.

℟. Suſceptor meus es tu, Dómine, & in verbum tuum ſuperſperávi : * Declináte à me, maligni, & † Scrutábor mandáta Dei mei. ℣. Magiſter, ſequar te quòcumque ieris. * Declináte. Glória Patri. † Scrutábor mandáta Dei mei. *Pſ.* 118. *Matth.* 8.

Hymnus. S. V.

FElíces némorum pángimus íncolas,
Certo conſílio quos Deus ábdidit,
Ne contágio ſecli
Mores læderet íntegros.
Ut te poſsídeant quem ſítiunt Deum,
Urbes, regna, ſuos, ſe quoque déſerunt :
Totus víluit orbis,
Dum cœléſtia cógitant.
Nudi, prompti, álacres, líberi ab ómnibus,
Ad luctam púgiles óciùs ádvolant ;
Ut vaſtum mare tranent,
Prudentes onus éxuunt.
Æternas ut opes, certáque gáudia
Secúri rápiant, ómnia lúdicra
Sano péctore temnunt,
Confíſi melióribus.

Illis ſumma fuit glória déſpici;
Illis divítiæ paupériem pati;
Illis ſumma voluptas
Longo ſupplício mori.
Fac nos, ſumme Deus, quæ pátimur mala,
In pœnam ſcélerum ferre libéntiùs;
Et, tellúre relictâ,
Immortália quærere.
Æternus ſit honos ingénito Patri;
Sit par unígenæ glória Fílio;
Sacri nexus amóris,
Laus compar tibi, Spíritus. Amen.

Si ſit Abbas, ℣. Potens in terra erit ſemen ejus: ℟. Generátio rectórum benedicétur. *Pſ.* 111.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Egrédere de cognatióne tua, & de domo patris tui; & veni in terram quam monſtrábo tibi: faciamque te in gentem magnam, & benedícam tibi. *Gen.* 12.

Oratio ut infrà ad Laudes.

Si non ſit Abbas, ℣. In umbra alárum tuárum ſperábo, ℟. Donec tránſeat iníquitas. *Pſ.* 56.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. *D.* Reliquiſti parentes tuos: plenam mercédem recípias à Dómino Deo, ad quem veniſti, & ſub cujus confugiſti alas. *Ruth* 2.

Oratio ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus & ſupra, ad Completorium*, *Ant.* 4. c. Qui hábitant in deſerto, ſecúri dórmient in ſáltibus: & ponam eos in circúitu collis mei benedictiónem. *Ezech.* 34.

Ad Nunc dimittis. *Ant.* 2. A. Habitábit in ſolitúdine judícium; & erit opus juſtítiæ pax, & cultus juſtítiæ ſiléntium, & ſecúritas uſque in ſempiternum. *Iſ.* 32.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Remuneratórem inquiréntibus ſe, Deum, * Veníte, adorémus. *Hebr.* 11.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus, Felíces némorum. *ut in I. Veſperis.*

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. g. Omnis ex vobis qui non renúntiat ómnibus quæ póſſidet, non poteſt meus eſſe diſcípulus. *Luc.* 14.

Ant. 7. c. Véndite quæ poſſidétis, & date eleemóſynam: fácite vobis theſaurum non deficientem in cœlis. *Luc.* 12.

Ant. 8. G. Nolíte quærere quid manducétis, aut quid bibátis: quærite primùm regnum Dei, & juſtítiam ejus; & hæc ómnia adjicientur vobis. *Luc.* 12.

℣. Non eſt inópia timéntibus Dóminum: ℟. Dívites eguérunt, & eſuriérunt. *Pſ.* 33.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. j. Fúgite de médio Babylónis, & ſalvet unuſquíſque ánimam ſuam; * Quóniam tempus ultiónis eſt à Dómino. ℣. Exíte de illa, pópulus meus, ut ne partícipes ſitis delictórum ejus, &

de plagis ejus non accipiátis; * Quóniam tempus ultiónis eſt à Dómino. *Jerem.* 51. *Apoc.* 18.

℟. ij. Vade, pópule meus, intra in cubícula tua: abſcóndere módicùm, * Donec pertránſeat indignátio. ℣. Veníte ſeorſum in deſertum locum, & requiéſcite, * Donec. *Iſ.* 26. *Marc.* 6.

℟. iij. Exeámus ad Jeſum extra caſtra, impropérium ejus portantes; * Non enim habémus hìc manentem civitátem, ſed futúram inquírimus. ℣. Peregríni ſumus coram te, Deus: dies noſtri quaſi umbra ſuper terram; * Non enim. Glória Patri.* Non enim. *Hebr.* 13. 1. *Paral.* 29.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 3. c. Ecce nos relíquimus ómnia, & ſecúti ſumus te. *Matth.* 19.

Ant. 7. c. Eſurímus, & ſitímus, & nudi ſumus, & laborámus operantes mánibus noſtris. 1. *Cor.* 4.

Ant. 2. D. Non defícimus: ſed licèt is qui foris eſt, noſter homo corrumpátur; tamen is qui intùs eſt, renovátur de die in diem. 2. *Cor.* 4.

℣. Rédimit Dóminus de intéritu vitam tuam: ℟. Renovábitur ut áquilæ juventus tua. *Pſ.* 102.

Lectiones ut in Proprio Sanctorum.

℟. iv. Omnis qui in agóne contendit, ab ómnibus ſe abſtinet: * Ego ígitur ſic curro, non quaſi in incertum: ſic pugno, non quaſi áerem vérberans; ſed caſtígo corpus meum, & in ſervitútem rédigo. ℣. A juventúte mea inveſtigábam ſapiéntiam: colluctáta eſt ánima mea in illa, & in faciendo eam confirmátus ſum: * Ego ígitur. 1. *Cor.* 9. *Eccli.* 51.

℟. v. Non ſecundùm carnem ambulámus, ſed ſecundùm ſpíritum; quóniam ſapiéntia carnis inimíca eſt Deo: * Qui autem in carne ſunt, Deo placére non poſſunt. ℣. Excelſus Deus & hábitans cum contríto & húmili ſpíritu; ut vivíficet ſpíritum humílium, & vivíficet cor contritórum: * Qui autem. *Rom.* 8. *Iſ.* 57.

℟. vj. Quæ mihi fuérunt lucra, hæc arbitrátus ſum propter Chriſtum detrimenta; * Ut invéniar in illo habens juſtítiam quæ ex fide eſt, configurátus morti ejus. ℣. Elégi abjectus eſſe in domo Dei mei, magis quàm habitáre in tabernáculis peccatórum; * Ut invéniar. Glória Patri. * Ut invéniar. *Philipp.* 3. *Pſ.* 83.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 4. E. Omnes erant perſeverantes unanímiter in oratióne. *Act.* 1.

Ant. 5. F. Poſſeſſiónes & ſubſtántias vendébant, & dividébant illa ómnibus, prout cuíque opus erat. *Act.* 11.

Ant. 6. C. Plorábant, & jejunábant, & orábant in conſpectu Dómini. *Baruch* 1.

℣. Flévimus, cùm recordarémur Sion: ℟. Quómodò cantábimus in terrâ aliéna? *Pſ.* 136.

Evangelium & Homilia ut in Proprio.

℟. *vij.* Sapiéntia direxit ópera [illegible]rum: * Iter fecérunt per deſerta quæ non habitabantur; & in locis deſertis fixérunt caſas. ℣. Circuiérunt in péllibus caprínis, egentes, anguſtiáti, afflícti; quibus dignus non erat mundus: in ſolitudínibus errantes, & in cavernis terræ: * Iter. *Sap.* 11. *Hebr.* 11.

℟. *viij.* Multitúdinis erat cor unum, & ánima una: nec quiſquam áliquid ſuum eſſe dicébat; ſed * Erant illis ómnia commúnia. ℣. Ecce quàm bonum & quàm jucundum habitáre fratres in unum! * Erant illis. *Act.* 4. *Pſ.* 132.

℟. *ix.* Pars Dómini pópulus ejus: invénit eum in terra deſerta, circumduxit, & dócuit, atque portávit in húmeris ſuis; * Et conſtítuit ſuper excelſam terram. ℣. Confitentes quia peregríni & hóſpites ſunt ſuper terram, pátriam meliórem áppetunt: ídeo parávit illis civitátem; * Et conſtítuit. Glória Patri. * Et conſtítuit. *Deut.* 32. *Hebr.* 11.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Benedícite, ſancti & húmiles corde, Dómino: ℟. Laudáte, & ſuperexaltáte eum in ſécula. *Dan.* 3.

AD LAUDES.

Ant. 7. d. PErféctio tua, Dómine, & doctrína tua viro ſancto tuo, qui dixit patri ſuo & matri ſuæ: Néſcio vos; & frátribus ſuis: Ignóro vos. *Deut.* 33.

Ant. 1. *g.* Non ſedi in concílio ludéntium; ſolus ſedébam, quóniam comminatióne repleſti me. *Jerem.* 15.

Ant. 3. b. Exui me ſtolâ pacis, índui autem me ſacco obſecratiónis; & venit mihi gáudium à Sancto. *Baruch* 4.

Ant. 4. a. Mihi mundus crucifixus eſt, & ego mundo. *Galat.* 6.

Ant. 8. *G.* In voce laudis immolábo tibi: quæcumque vovi, reddam pro ſalúte Dómino. *Jonæ* 11.

Capitulum. Iſ. 51.

COnſolábitur Dóminus Sion, & conſolábitur omnes ruínas ejus: & ponet deſertum ejus quaſi delícias, & ſolitúdinem ejus quaſi hortum Dómini. Gáudium & lætítia inveniétur in ea, gratiárum áctio, & vox laudis.

Pro ſancto Abbate, Monacho, & Cænobita,

Hymnus. S. V.

O Pulcras ácies, caſtráque fórtia,
Quæ ſpes, una fides, unus amor regit!
Omnes lege ſub una,
Uno ſub duce mílitant.
Heu! quantis rápiunt aſtra labóribus;
Pulſant perpétuis queſtibus æthera,

Per jejúnia longa
Vires córporis átterunt.
Votis unánimes, vi quoque flétuum
Inſtant, & ſócias ingéminant preces,
Et concórdibus armis
Vim cœlo ſimul ínferunt.
Hæc vis grata Deo; ſic amat óptimus
Vinci per lácrymas, per gémitus, Pater:
Sic duris reſerátur
Cœlum conditiónibus.
Fervent quando die cuncta tumúltibus,
Altum turba ſilet; cétera dum tacent,
Hi per cántica rumpunt
Noctis longa ſiléntia.
Exercet vígiles contínuus labor;
Incumbunt óperi non réſides manus;
Tellus culta colónis
Victum ſuppéditat ſuis.
Quin regína ſui mens quoque ſúbditur,
Rectoríſque ſtudet nútibus óbſequi;
Nil ſervat ſibi juris,
Capto libérior jugo.
Ætérnus ſit honor ingénito Patri;
Sit par unígenæ glória Fílio;
Sacri nexus amóris,
Laus compar tibi, Spíritus. Amen.

Pro ſancto Anachoreta & Solitario, Hymnus. S. V.

QUid tu, relíctis úrbibus,
Mortálium consórtia
Timens fugis? quid tu vides,
Solúſque tecum cógitas?
Mentis volátu líbero,
Percurris æternas domos;
Et quæ negas mortálibus,
Transfers Deo commércia.
Præſens choris cœléſtibus,
Sacro quiétus ótio,
Totus tuendo Número,
Totus colendo tu vacas.
Quàm pura, qui te díligunt,
O Chriſte, libant gáudia!
Te propter antris ábditos
Sinu recondis in tuo.
Ætérne tu Verbi Pater,
Ætérne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória.
Amen.

Si ſit Abbas, ℣. Veníte, fílii, audíte me: ℟. Timórem Dñi docébo vos. *Pſ.* 33.

Ad Benedíctus. *Ant.* 1. *D.* Ecce ego & púeri mei quos dedit mihi Dóminus in ſignum & in portentum Iſraël a Dómino exercítuum, qui hábitat in monte Sion. *Iſ.* 8.

Oratio.

DA nobis, quæſumus, Dómine, ut beáti Abbas N. qui ex zelo reguláris obſervántiæ glóriam conſecútus eſt, ſuæ nos fídei documentis infórmet & ádjuvet ſuffrágiis; Per.

Alia Oratio.

DA nobis, quæſumus, Deus noſter, beáti Abbátis N. intercessiónibus ſublevári; ut per quem ſervis tuis perfectiónis evangélicæ documenta donaſti, per eum ſubsídia perpétuæ ſalútis impendas; Per.

Si non ſit Abbas, ℣. Clamávi ad te, Dómine, dixi: Tu es ſpes mea, ℟. Pórtio

mea in terra viventium. *Pſ.* 141.

Ad Benedictus. *Ant.* 5. C. Pars mea Dóminus, dixit ánima mea. Bonus eſt Dóminus ánimæ quærenti illum. Bonum eſt præſtolári cum ſiléntio ſalutáre Dei. *Thren.* 3.

Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, terréna pro te calcántium merces magna nimis: da nobis exemplo & interceſſióne beáti *N.* cujus ſolémnia celebrámus, ut purificátis ab omni ſǽculi deſidério méntibus, te ſolo dívites eſſe velímus; Per Dóminum noſtrum.

Alia Oratio.

DEus, qui nos ádmones exemplo beáti *N.* temporália deſpícere, & ad ætérna feſtináre: da fámulis tuis, ut quæ tibi plácita cognóvimus, ipſo pro nobis intercedente, implére valeámus; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 7. d. Perféctio.

AD TERTIAM.

Ant. 1. *g.* Non ſedi.

Capitulum. 1. Joan. 2.

SI quis díligit mundum, non eſt cáritas Patris in eo; quóniam omne quod eſt in mundo, concupiſcéntia carnis eſt, & concupiſcéntia oculórum, & ſupérbia vitæ, quæ non eſt ex Patre, ſed ex mundo eſt. Et mundus tranſit, & concupiſcéntia ejus; qui autem facit voluntátem Dei, manet in ætérnum.

℟. *br.* Elongávi fúgiens: * Manſi in ſolitúdine, * Elongávi fúgiens. ℣. Quóniam vidi iniquitátem * & contradictiónem in civitáte, * Manſi. Glória. Elongávi. *Pſ.* 54.

℣. Confíge timóre tuo carnes meas; ℟. A judíciis enim tuis tímui. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 3. b. Exui me.

Capitulum. Hebr. 12.

OMnis diſciplína in præſenti quidem vidétur non eſſe gáudii, ſed mœróris; póſteà autem fructum pacatíſſimum exercitátis per eam reddet juſtítiæ.

℟. *br.* Propter verba labiórum tuórum * Ego cuſtodívi vias duras. Propter. ℣. Pérfice greſſus meos * in ſémitis tuis, * Ego. Glória Patri. Propter. *Pſ.* 16.

℣. Induébar cilício: ℟. Humiliábam in jejúnio ánimam meam. *Pſ.* 34.

AD NONAM.

Ant. 8. *G.* In voce laudis.

Capitulum. Eccli. 51.

VIdéte óculis veſtris quia módicùm laborávi, & invéni mihi multam réquiem. Aſſúmite diſciplínam in multo número argenti, & copióſum aurum poſſidéte in ea. Lætétur ánima veſtra in miſericórdia ejus; & non confundémini in laude ipſíus.

℟. *br* Sépties in die * Laudem dixi tibi. Sépties in die. ℣. Super judícia * juſtítiæ tuæ, * Laudem dixi tibi. Glória Patri. Séptiet in die.

℣. Cantábiles mihi erant juſtificatiónes tuæ, ℟. In loco peregrinatiónis meæ. *Pſ.* 118.

AD II. VESPERAS.

Ant. 2.D. SUmus húmiles in univerſa terra, Dómine: ſed in ánimo contríto & ſpíritu humilitátis ſuſcipiámur; quóniam non eſt confúſio confidéntibus in te. *Dan.* 3.

Ant. 8. G. Non derelínquimur, ſemper mortificatiónem Jeſu in córpore noſtro circumferentes; ut & vita Jeſu manifeſtétur in carne noſtra mortáli. 2. *Cor.* 4.

Ant. 6. F. Quaſi morientes, & ecce vívimus; quaſi triſtes, ſemper autem gaudentes; tamquam nihil habentes, & ómnia poſſidentes. 2. *Cor.* 6.

Ant. 7. d. Omnes unánimes, compatientes, fraternitátis amatóres, miſericordes, modeſti, húmiles. 1. *Petr.* 3.

Ant. 4. *D.* Teneámus ſpei noſtræ confeſſiónem indeclinábilem, (fidélis enim eſt qui repromíſit) & conſiderémus ínvicem in provocatiónem caritátis & bonórum óperum. *Hebr.* 10.

Capitulum. Deut. 7.

DOminus Deus ipſe eſt fortis & fidélis, cuſtódiens pactum & miſericórdiam diligéntibus ſe, & his qui cuſtódiunt præcepta ejus in mille generatiónes.

Hymnus, Felíces. xxx.

Si ſit Abbas, ℣. Juſtus ut palma florébit, ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur. *Pſ.* 91.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. D. Atténdite ad patrem veſtrum, qui ſequímini quod juſtum eſt, & quæritis Dóminum; quia unum vocávi eum, & benedixi ei, & multiplicávi eum. *Iſ.* 51.

Oratio ut ſuprà ad Laudes.

Si non ſit Abbas, ℣. Plantáti in domo Dómini, florébunt; ℟. Ut annúntient quóniam rectus Dóminus. *Pſ.* 91.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. E. Scimus quóniam ſi terreſtris domus noſtra diſſolvátur, ædificatiónem ex Deo habémus æternam in cœlis: nam & in hoc ingemíſcimus, habitatiónem noſtram quæ de cœlo eſt, ſuperíndui cupientes. 2. *Cor.* 5.

Oratio ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE JUSTORUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 7. 2. DIcébat Jeſus ad omnes: Si quis vult poſt me veníre, ábneget ſemetipſum, & tollat crucem ſuam quotídie, & ſequátur me. *Luc.* 9.

Ant. 2. D. Dico vobis: Niſi abundáverit juſtítia veſtra pluſquàm Scribárum & Pha-

[mi]ſerórum, non intrábitis in regnum cœlórum. *Matth.* 5.

Ant. 6. *C.* Niſi converſi fuéritis, & efficiámini ſicut párvuli, non intrábitis in regnum cœlórũ. *Matth.* 18.

Ant. 8. G. Non omnis qui dicit mihi: Dómine, Dómine, intrábit in regnum cœlórum; ſed qui facit voluntátem Patris mei qui in cœlis eſt, ipſe intrábit in regnum cœlórum. *Matth.* 7.

Ant. 4. *D.* Conténdite intráre per anguſtam portam; quia multi, dico vobis, quærent intráre, & non póterunt. *Luc.* 13.

Capitulum. Eccli. 2.

QUi timétis Dóminum, crédite illi; & non evacuábitur merces veſtra. Qui timétis Dóminum, ſperáte in illum; & in oblectatiónem véniet vobis miſericórdia. Qui timétis Dóminum, dilígite illum; & illuminabuntur corda veſtra.

℟. Qui timent Dóminum, non erunt incredíbiles verbo illíus; & * Qui díligunt illum, conſervábunt viam illíus. ℣. Plenitúdo legis eſt diléctio. * Qui díligunt. Glória Patri. * Qui díligunt. *Eccli.* 2. *Rom.* 13.

Hymnus. G. Ep. S.

SUmmi puſillus grex Patris,
Timóre mentem ſólvite;
Sui paternus vos amor
Vult eſſe regni cómpotes.

En regnat inter cœlites,
Qui vixit olim ſéculo
Ignótus, exóſus ſibi,
Qui pauper, & ſciens pati.

Anguſta pœniténtiæ
Ingreſſus, & viam crucis,
Per dura Chriſtum prælia,
Per damna non timet ſequi.

Carnem terit jejúniis;
Linguam domat ſiléntio;
In páuperum, parcus ſibi,
Abſcondit & ſpargit ſinu.

Sapóre verbi páſcitur;
Totóque legem péctore
Scrutátus, orat pérvigil;
Mens celſa verſátur polo.

Hâc ſurgit ad cœlum viâ;
Et nos eâdem da, Pater,
Da, Nate, da cum Spíritu,
Ad te veníre ſémitâ.
Amen.

Si ſit Sacerdos, ℣. Oculi mei ad fidéles terræ, ut ſédeant mecum: ℟. Ambulans in via immaculáta, hic mihi miniſtrábat. *Pſ.* 100.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Notum fáciet Dóminus qui ad ſe pertíneant, & ſanctos applicábit ſibi; & quos elégerit, appropinquábunt ei. *Num.* 16.

Oratio ut infrà ad Laudes.

Si non ſit Sacerdos, ℣. Sperent in te qui novérunt nomen tuum; ℟. Quóniam non dereliquiſti quærentes te, Dómine. *Pſ.* 9.

Ad Magníficat. *Ant.* J. Qui confídunt in Dómino, intélligent veritátem: & fidéles in dilectióne acquieſcent illi; quóniam donum & pax eſt electis ejus. *Sap.* 3.

Oratio ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus & ſupra, ad Completorium*,
Ant. 2. A. Vigiláte, & eſtóte paráti; quia quá neſcítis horá Fílius hóminis ventúrus eſt. *Matth.* 24.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 6. C. Oculus non vidit, Deus, abſque te, quæ præparaſti expectántibus te. *ſ.* 64.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Diligentem juſtos Dóminum, * Veníte, adorémus. *Pſ.* 145.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus. S. V.

NOn parta ſolo ſánguine
Ornat beátos púrpura:
Sunt incruenta, quæ ſuos
Habent triumphos, prælia.

Non iſte flammas, non cruces,
Non ſenſit uncos péctines:
Crudélis & durus ſibi
Se morte lentá cónficit.

Si lictor illi défuit,
Si vincla, fuſtes, úngulæ;
Paráta pro Chriſto mori,
Hoc ſupplet omne cáritas.

Corpus ſubégit cáſtitas,
Et líberam mentem fides;
Amor ſupernis ígnibus
Totam litávit hóſtiam.

Venis apertis ómnibus,
Qui vellet ultro erúmpere,
Fraudátus optátá viá,
It fuſus in fletum cruor.

Da, Chriſte, ſic nos vívere,
Diſcámus ut ſemper mori:
Da, poſt brevis vitæ dies,
Vitæ perennis gáudia.

Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Qui vult vitam dilígere, & dies vidére bonos, declínet à malo, & fáciat bonum. 1. *Petr.* 3.

Ant. 4. D. Cùm ingreſſus fúeris ſémitas æquitátis, non arctabuntur greſſus tui; & currens, non habébis offendículum. *Prov.* 4.

Ant. 7. d. Inhabitábis cum juſtítia, & próteget te in ſempiternum; & in die agnitiónis invénies firmamentum. *Prov.* 27.

℣. In nómine tuo exultábunt juſti, Dómine, ℟. Et in juſtítia tua exaltabuntur. *Pſ.* 88.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Tóllite jugum meum ſuper vos, & díſcite à me quia mitis ſum & húmilis corde: * Et inveniétis réquiem animábus veſtris; jugum enim meum ſuáve eſt, & onus meum leve. ℣. Interrogáte quæ ſit via bona, & ambuláte in ea: * Et inveniétis. *Matth.* 11. *Jerem.* 6.

℟. *ij.* Nihil dúlcius, quàm reſpícere in mandátis Dómini: * Glória magna eſt ſequi Dóminum. ℣. Si quis mihi miniſtrat, me ſequátur; & ubi ſum ego, illic & miniſter meus erit: * Glória. *Eccli.* 23. *Joan.* 12.

℟. *iij.* Omnis qui venit ad me, & audit ſermónes meos, & facit eos, oſtendam vobis cui ſímilis ſit: * Símilis

lis eſt hómini ædificanti domum, qui † Fodit in altum, & póſuit fundamentum ſuper petram. ℣. Beátus homo, cui donátum eſt habére timórem Dei : qui tenet illum, cui aſſimilábitur ? * Símilis eſt. Glória Patri. † Fodit in altum. *Luc.* 6. *Eccli.* 25.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 8. G. Turris fortíſſima nomen Dómini : ad ipſum currit juſtus, & exaltábitur. *Prov.* 18.

Ant. 6. F. Deridétur juſti ſimplícitas : lampas contémpta apud cogitatiónes dívitum, paráta ad tempus ſtatútum. *Job* 12.

Ant. 5. a. Benedíctio Dei in mercédem juſti feſtínat ; & in hora velóci proceſſus illíus fructíficat. *Eccli.* 11.

℣. Gloriabúntur in te omnes qui díligunt nomen tuum, ℟. Quóniam tu benedíces juſto. *Pſ.* 5.

Lectiones ut in Proprio Sanctorum.

℟. *iv.* Quàm magnus qui invénit ſapiéntiam & ſciéntiam ! ſed * Non eſt ſuper timentem Dóminũ. ℣. Mundémus nos ab omni inquinamentò carnis & ſpíritûs, perficientes ſanctificatiónem in timóre Dei : * Non eſt. *Eccli.* 25. 2. *Cor.* 7.

℟. *v.* Si quis emundáverit ſe, * Erit vas in honórem ſanctificátum, & útile Dómino, ad omne opus bonum parátum. ℣. Sápiens cor abſtinébit ſe à peccátis, & in opéribus juſtítiæ ſucceſſus habébit : * Erit vas. 2. *Tim.* 2. *Eccli.* 3.

℟. *vj.* Beátus qui invéntus eſt ſine mácula, & qui poſt aurum non ábiit, nec ſperávit in pecúnia & theſauris : * Qui probátus eſt in illò, & perféctus eſt, † Erit illi glória æterna. ℣. Probátio veſtræ fídei multò pretióſior auro : * Qui. Glória Patri. † Erit. *Eccli.* 31. 1. *Petr.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 8. G. Qui ſperant in Dómino, mutábunt fortitúdinem ; current, & non laborábunt ; ambulábunt, & non defícient. *Iſ.* 40.

Ant. 2. D. Tenébit juſtus viam ſuam, & mundis mánibus addet fortitúdinem. *Job* 17.

Ant. 3. a. Qui fidúciam habet mei, hæreditábit terram, & poſſidébit montem ſanctum meum. *Iſ.* 57.

℣. Beátus vir cujus eſt nomen Dómini ſpes ejus ; ℟. Et non reſpexit in vanitátes & inſánias falſas. *Pſ.* 39.

Evangelium & Homilia ut in Proprio.

℟. *vij.* Sint lumbi veſtri præcincti, & lucernæ ardentes in mánibus veſtris : * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum ſuum ; ut cùm vénerit, confeſtim apériant ei. ℣. Qui vigiláverint ad illum, juſtítias quaſi lumen accendent : * Et vos. *Luc.* 12. *Eccli.* 32.

℟. *viij.* Ego in juſtítia apparébo conſpéctui tuo, Dó-

Sponſum virgíneo progénitum ſinu
Patris tóllite láudibus.
Hæc eſt ſacra dies, óbvia quâ ſuo
Cum plena rútilans lámpade júngitur
Sponſo, ſtanſque throno próxima, cóncinit
Virgo cántica Vírgini.
Solo digna Deo cónjuge, réſpuit
Mortáles thálamos: ut ſemel óbligat
Seſe fida ſuo quem bene déperit,
Ultro ſe Deus óbligat.
Purum ne máculent pectus imágines,
In ſe tota ſui córporis ímmemor
Mens ſeſe récipit; nil óculi vident,
Surdis nil ſonat áuribus.
Ægro vix ſua ſunt pábula córpori:
Ardet mille modis ante diem mori:
Quidquid mors rápiet, jam ſibi præripit;
Unus ſit Deus ómnia.
Fac, ô Chriſte, tuæ Vírginis æmulos
Hâc nos ire tibi quâ gráditur viâ;
Qui gens ſancta ſumus, móribus íntegris
Fac ſoli tibi vívere.
Da te, ſumme Pater, tóllere láudibus:
Da te, Chriſte, ſequi, láurea Vírginum:
Fac incenſa tuis, Spíritus, árdeant
Flammis frígida pectora.
Amen.

℣. Audi, fília, & vide, & inclína aurem tuam:
℟. Oblivíſcere pópulum tuum, & domum patris tui. *Pſ. 44.*

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Complácuit Dómino in te: & gaudébit ſuper te Deus tuus. *Iſ. 62.*

Oratio ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus & ſupra, ad Completorium*, *Ant.* 2. A. Ego dilecto meo; & ad me convérſio ejus. *Cant. 6.*

Ad Nunc dimittis.

Ant. 3. E. Vox dilecti mei pulſantis: Aperi mihi, ſoror mea, immaculáta mea. *Cant. 5.*]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Agnum quem ſequuntur Vírgines, * Veníte, adorémus. *Apoc.* 14.
Pſ. 94. Veníte. 2.

Si ſit Martyr,
Hymnus. S. V.

Virginum robur, Deus, atque cuſtos;
Sexus imbellis médios per enſes,
Dum faves, quas non ſuperat viríli
Péctore mortes!
Pro tuis aris animóſa Virgo
Molle dat pœnis lacerâre corpus:
Non ſuos ſentit, memor, ô! tuórum,
Chriſte, dolórum.
Non graves plagæ válidi nec ictus

Oratio.

mine Deus omnípo-
ens, qui fámulum
N. ut ſacerdótio tibi
étur, à pópulo ſegre-
ejus nos interceſſióne
: à peccatóribus, &
lectis tuis regále tibi
ðtium conſtítue; Per
ıum noſtrum Jeſum
um Fílium tuum.

Alia Oratio.

us, qui in Eccléſiæ
ıæ decus & ſubſídium,
ı Sacerdótem *N.* ſa-
ıiniſtério decoraſti:
, ut per quem verbum
:ramentum Domíni-
:cépit, ejus patrocínio
: utriuſque fructus per-
; Per Dóminum.

in ſit Sacerdos, ℣. Pro-
, Deus, & vide ſi via
átis in me eſt; ℟. Et
me in via æterna.
8.

ienedictus. *Ant.* 1. D.
cit veritátem, venit
:m, ut manifeſtentur
:jus; quia in Deo ſunt
Joan. 3.

Oratio.

us, qui nobis feſtivi-
átem beáti *N.* tríbuis
ire: præſta, ut illíus
ntes veſtígia ſanctitá-
l te qui ſolus vera vita
to corde tendámus;
óminum noſtrum Je-
hriſtum.

Alia Oratio.

:ſta, quæſumus, mi-
:icors Deus, ut quam
ſervus tuus *N.* accé-
uſto Júdice corónam,
eamdem & nos, ejus in-
terceſſióne, poſt conſum-
mátum rite curſum récipe-
re mereámur; Per Dómi-
num noſtrum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. f. Ante Dóminum.

AD TERTIAM.

Ant. 8. c. Semper.

Capitulum. Philip. 2.

Cum metu & tremóre
veſtram ſalútem ope-
rámini; Deus eſt enim qui
operátur in vobis & velle
& perfícere, pro bona vo-
luntáte.

℟. *br.* Convertantur mihi
* Timentes te, Dómine.
Convertantur. ℣. Et qui
novérunt * teſtimónia tua;
* Timentes te. Glória Patri.
Convertantur.

℣. Párticeps ego ſum óm-
nium timéntium te, ℟. Et
cuſtodiéntium mandáta tua.
Pſ. 118.

AD SEXTAM.

Ant. 4. d. A mandátis.

Capitulum. Jac. 1.

Qui perſpéxerit in le-
gem perfectam liber-
tátis, & permánſerit in ea,
non audítor oblivióſus fa-
ctus, ſed factor óperis; hic
beátus in facto ſuo erit.

℟. *br.* Lucerna pédibus
meis * Verbum tuum, Dó-
mine. Lucerna. ℣. Et lu-
men * ſémitis meis, * Ver-
bum tuum, Dómine. Gló-
ria Patri. Lucerna.

℣. Servávi mandáta tua
& teſtimónia tua, ℟. Quia
omnes viæ meæ in conſpe-
ctu tuo. *Pſ.* 118.

AD NONAM.

Ant. 3. *a.* Donec ſúpereſt.

Capitulum. Eccli. 15.

JUſtítia longè abeſt à ſupérbia & dolo : viri mendáces non erunt illíus mémores ; & viri veráces invenientur in illa, & ſucceſſum habébunt uſque ad inſpectiónem Dei.

℟. *br.* Juſtítia tua, Dñe, * Juſtítia in æternum. Juſtítia. ℣. Et lex tua * véritas, * Juſtítia. Glória. Juſtítia.

℣. Ne áuferas de ore meo verbum veritátis uſquequáque, ℟. Quia in judíciis tuis ſuperſperávi. *Pſ.* 118.

AD II. VESPERAS.

Ant. 6. F. ECce verè Iſraelíta, in quo dolus non eſt. *Joan.* 1.

Ant. 4. *D.* Erat vir ſimplex, & rectus, ac timens Deum, & recédens à malo. *Job* 1.

Ant. 1. D. Cuſtodívit ánimam ſuam, & memor fuit Dómini in toto corde ſuo. *Tob.* 1.

Ant. 3. a. Non prætériit de univerſis mandátis, nec unum quidem verbum quod júſſerat Dóminus. *Joſ.* 11.

Ant. 5. C. Immóbilis in Dei timóre permanſit, agens grátias Deo ómnibus diébus vitæ ſuæ. *Tob.* 2.

Capitulum. Galat. 6.

FRatres, quæ ſeminável rit homo, hæc & metet. Quóniam qui ſéminat in carne ſua, de carne & metet corruptiónem : qui autem ſéminat in ſpíritu, de ſpíritu metet vitam ætérnam.

Hymnus, Summi. xxxvij.

Si ſit Sacerdos,

℣. Sacerdótes Sion índuam ſalutári : ℟. Et ſancti ejus exultatióne exultábunt. *Pſ.* 131.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Operátus eſt bonum, & rectum, & verum coram Dómino Deo ſuo in univerſa cultúra miniſtérii domûs Dómini : fecitque, & proſperátus eſt. 2. *Paral.* 31.

Oratio ut ſuprà ad Laudes.

Si non ſit Sacerdos,

℣. Innocens mánibus & mundo corde, ℟. Hic accípiet benedictiónem à Dómino. *Pſ.* 23.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Tu feciſti, Dómine, cum ſervo tuo miſericórdiam magnam, ſicut ambulávit in conſpectu tuo in veritáte, & juſtítia, & recto corde tecum. 3. *Reg.* 3.

Oratio ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE VIRGINUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 3. a. QUid Dómini bonum eſt, & quid pulcrum ejus, niſi frumentum electórum, & vinum gérminans vírgines ? *Zachar.* 9.

Ant. 6. F. Laudábunt, &

glorióſus eſt fructus, & quæ non cóncidat radix ſapiéntiæ. ℣. Beáti mundo corde, quóniam ipſi Deum vidébunt; * Bonórum. Glória Patri. * Bonórum. *Sap.* 3. *Matth.* 8. Te Deum.

℣. *Sacerd.* Cantábo tibi, Dñe: ℟. Pſallam, & intélligam in via immaculáta. *Pſ.* 100.

AD LAUDES.

Ant. 1. g. DIlectus meus deſcendit in hortum ſuum ad aréolam arómatum, ut lília cólligat. *Cant.* 6.

Ant. 5. a. Invéni quem díligit ánima mea: ténui eum, nec dimittam. *Cant.* 3.

Ant. 2. D. Ego dilecto meo, & dilectus meus mihi, qui páſcitur inter lília. *Cant.* 6.

Ant. 6. C. Dilectus meus ordinávit in me caritátem: fulcíte me flóribus, ſtipáte me malis. *Cant.* 2.

Ant. 3. a. Sub umbra illíus quem deſideráveram, ſedi; & fructus ejus dulcis gútturi meo. *Cant.* 2.

Capitulum. Sap. 8.

SCivi quóniam áliter non poſſem eſſe cóntinens, niſi Deus det; & hoc ipſum erat ſapiéntiæ ſcire cujus eſſet hoc donum.

Si ſit Martyr, Hymnus. S. V.

QUid ſacram, virgo, generóſa Martyr,
Ambiunt frontem dúplices corónæ?
Nempe non unum géminò reportas
Hoſte triumphum.
Móllior fregit neque te voluptas;
Impotens flexit neque te tyrannus;
Tu graves pœnas, pariterque blandos
Vincis amóres.
Líliis ſponſus récubat, roſiſque;
Tu tuo ſemper bene fida ſponſo,
Et roſas martyr, ſimul & dediſti
Lília virgo.
Summa laus Patri, genitóque Verbo,
Et tibi compar, utriuſque Nexus:
Fac tibi ſemper placeámus uni
Móribus æquis. Amen.

℣. Hæréditas immaculatórum in ætérnum erit: ℟. Non confundentur in témpore malo. *Pſ.* 36.

Ad Benedictus, *Ant.* 5. C. Factus eſt Dñus firmamentum meum: liberávit me, quia complácui ei: ſecundùm mundítiam mánuum meárum reddet mihi, 2. *Reg.* 22.

Oratio.

DEus, qui inter cétera poténtiæ tuæ mirácula, étiam in ſexu frágili victóriam martyrii contuliſti: concéde propítius, ut qui beátæ *N.* vírginis & mártyris tuæ natalítia cólimus, per ejus ad te exémpla gradiámur; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

Alia Oratio.

INdulgéntiam nobis, quæſumus, Dómine, beáta *N.* virgo & martyr implóret, quæ tibi grata ſem-

Sponſum virgíneo progénitum ſinu
Puris tóllite láudibus.
Hæc eſt ſacra dies, óbvia quá ſuo
Cum plena rútilans lámpade júngitur
Sponſo, ſtanſque throno próxima, cóncinit
Virgo cántica Vírgini.
Solo digna Deo cónjuge, réſpuit
Mortáles thálamos: ut ſemel óbligat
Seſe fida ſuo quem bene déperit,
Ultro ſe Deus óbligat.
Purum ne máculent pectus imágines,
In ſe tota ſui córporis ímmemor
Mens ſeſe récipit; nil óculi vident,
Surdis nil ſonat áuribus.
Ægro vix ſua ſunt pábula córpori:
Ardet mille modis ante diem mori:
Quidquid mors rápiet, jam ſibi præripit;
Unus ſit Deus ómnia.
Fac, ó Chriſte, tuæ Vírginis æmulos
Hác nos ire tibi quá gráditur viá;
Qui gens ſancta ſumus, móribus íntegris
Fac ſoli tibi vívere.
Da te, ſumme Pater, tóllere láudibus:
Da te, Chriſte, ſequi, láurea Vírginum:
Fac incenſa tuis, Spíritus, árdeant
Flammis frígida pectora.
Amen.

℣. Audi, fília, & vide, & inclína aurem tuam: ℟. Obliviſcere pópulum tuum, & domum patris tui. *Pſ.* 44.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Compláeuit Dómino in te: & gaudébit ſuper te Deus tuus. *Iſ.* 62.

Oratio ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus & ſupra, ad Completorium, Ant.* 2. A. Ego dilecto meo; & ad me convérſio ejus. *Cant.* 6.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 3. E. Vox dilecti mei pulſantis: Aperi mihi, ſoror mea, immaculáta mea. *Cant.* 5.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Agnum quem ſequuntur Vírgines, * Veníte, adorémus. *Apoc.* 14. *Pſ.* 94. Veníte. 2.

Si ſit Martyr,

Hymnus. S. V.

Virginum robur, Deus, atque cuſtos;
Sexus imbellis médios per enſes,
Dum faves, quas non ſúperat viríli
Péctore mortes!
Pro tuis aris animóſa Virgo
Molle dat pœnis lacerána corpus:
Non ſuos ſentit, memor, ó! tuórum,
Chriſte, dolórum.
Non graves plagæ válidi nec ictus

per terram? Quid. ℣. Deus cordis mei, * & pars mea Deus in æternum: * Et à te. Glória Patri. Quid mihi eſt. *Pſ.* 72.

℣. Concupiſcit, & déficit ánima mea in átria Dómini: ℟. Cor meum & caro mea exultavérunt in Deum vivum. *Pſ.* 83.

AD NONAM.

Ant. 3. a. Sub umbra.

Capitulum. 2. Cor. 11.

ÆMulor vos Dei æmulatióne; deſpondi enim vos uni viro vírginem caſtam exhibére Chriſto.

℟. *br.* Afferentur regi vírgines * In lætítia & exultatióne. Afferentur. ℣. Adducentur * in templum regis, * In lætítia. Glória Patri. Afferentur.

℣. Delectavérunt te fíliæ regum ℟. In honóre tuo. *Pſ.* 44.

AD II. VESPERAS.

Ant. 4. *D.* VIrgines accipientes lámpades ſuas, exiérunt óbviam ſponſo & ſponſæ. *Matth.* 25.

Ant. 3. a. Prudentes accepérunt óleum in vaſis ſuis cum lampádibus, & ornavérunt lámpades ſuas. *Matth.* 25.

Ant. 7. d. Médiâ nocte clamor factus eſt: Ecce ſponſus venit, exíte óbviam ei. *Matth.* 25.

Ant. 2. D. Venit ſponſus; & quæ parátæ erant, intravérunt cum eo ad núptias. *Matth.* 25.

Ant. 1. D. Vírgines ſequuntur Agnum quòcumque ierit; ſine mácula enim ſunt ante thronum Dei. *Apoc.* 14.

Capitulum. Apoc. 19.

REgnávit Dóminus Deus noſter omnípotens: gaudeámus, & exultémus, & demus glóriam ei; quia venérunt núptiæ Agni, & uxor ejus præparávit ſe.

Si ſit Martyr, Hymnus, Feſtis læta ſonent. *ut in primis Veſperis*, xliij.

℣. Conféſſio & pulcritúdo in conſpectu Dei: ℟. Sanctimónia & magnificéntia in ſanctificatióne ejus. *Pſ.* 95.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Caſta generátio in perpétuum coronáta triumphat, incoinquinatórum certáminum præmium vincens. *Sap.* 4.

Oratio ut ſuprà ad Laudes.

Si non ſit Martyr,
Hymnus. Muret.

O Virgo, pectus cui ſacrum,
Amóris expers ímprobi,
Intùs ſuis ardóribus
Sanctus peruſſit Spíritus!

Non te voluptas dúlcibus
Fallax venénis mólliit,
Solas amantem pérſequi
Cœleſtis Agni núptias.

Sic ille natus Vírgine
Suo decóre céperat,
Ut ejus ardens ígnibus
Mundána cuncta témneres.

Beáta cui nunc, cœlitûm
Inter canéntium choros,
Cœlo licet perénnibus
Sponſi potíri gáudiis.

per exſtitit, & mérito caſtitátis, & tuæ profeſſióne virtútis ; Per Dóminum.

Si non ſit Martyr.

Hymnus. G. Ep. S.

NOn vana diléctum gregem
Pavére mundi gaudia,
Nec pura fallax pectora
Imago luſit ſæculi.

Sed hæc tuarum própria
Sunt, Chriſte, ſponſárum bona,
Te ſemper & tecum tuis
In te potíri gáudiis.

Caſus viciſſim tu tibi
In córdibus horum ſtruis ;
Interque flammas íntimo
Amans quieſcis in ſinu.

Hic unus eſt ſponſis amor,
Unuſque tecum ſpíritus ;
Beaſque ſponſas ſingulas,
In teque transformas, Deus.

Te deprecámur ſúpplices,
Noſtris ut addas ſénſibus,
Neſcíre prorſus ómnia
Corruptiónis vúlnera.

Sit laus Patri, laus Fílio ;
Sit par tibi laus, Spíritus,
Divína qui perénnibus
Firmas ſigíllis fœdera.

Amen.

℣. Sitívit in te ánima mea : ℟. Quam multíplicíter tibi caro mea ! *Pſ.* 62.

Ad Benedictus. Ant. 7. G. Exultábit ánima mea in Deo meo ; quia índuit me veſtiméntis ſalútis, quaſi ſponſam ornátam monílibus ſuis. *Iſ.* 61.

Oratio.

DEus, qui habitáculum tuum in corde pudíco conſtituiſti ; concéde, ut qui fidelis ſponſæ tuæ N. puritátem húmili venerámur obſéquio, piæ converſatiónis ſequámur exemplo ; Per.

Alia Oratio.

OMnípotens ſempitérne Deus, qui mundi contémptum te diligéntibus inſpiraſti : da nobis, in feſtivitáte beátæ N. vírginis, ejus interceſſióne terréna deſpícere, & tibi ſoli fírmiter adhærére ; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Dilectus meus.

AD TERTIAM.

Ant. 5. a. Inveni.

Capitulum. 1. Cor. 7.

DE virgínibus præcéptum Dómini non hábeo ; consílium autem do, tamquam miſericórdiam conſecútus à Dómino, ut ſim fidélis.

℟. *br.* Lætétur mons Sion : * Exúltent fíliæ Judæ. Lætétur. ℣. Propter judícia tua, * Dómine, * Exúltent. Glória Patri. Lætétur. *Pſ.* 47.

℣. Audívit, & lætáta eſt Sion ; ℟. Et exultavérunt fíliæ Judæ. *Pſ.* 96.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Ego.

Capitulum. 1. Cor. 7.

MUlier innupta, & virgo, cógitat quæ Dómini ſunt, ut ſit ſancta córpore & ſpíritu : quæ autem nupta eſt, cógitat quæ ſunt mundi, quómodò pláceat viro.

℟. *br.* Quid mihi eſt in cœlo ? * Et a te quid vólui ſuper

Quàcumque confixam ſibi
Per probra ſponſam, per cruces
Trahit Magiſter; & ſequi
Deſpecta gaudes, & pati.
Beáta quæ ſponſo Deo
Caſtis adhæret vínculis:
Sic corpus unum póſſumus,
Sic unus eſſe ſpíritus.
Hoc præſtet almo cum Patre
Natóque nobis Spíritus,
Qui trinus ac unus Deus
Regnat per omne ſéculum.
Amen.

Si ſit Martyr, ℣. Factus es ſpes mea, Dómine: ℟. Turris fortitúdinis à fácie inimíci. *Pſ.* 60.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. *D.* Deus cœlórum, exaudi me deprecantem, & de tua miſericórdia præſumentem; ut gentes agnoſcant quia tu es Deus, & non eſt álius præter te. *Judith* 9.

Oratio ut infrà ad Laudes.

Si non ſit Martyr, ℣. Avérte óculos meos, ne vídeant vanitátem: ℟. In via tua vivífica me. *Pſ.* 118.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. A. Exultávit cor meum in Dómino, & dilatátum eſt os meum; quia lætáta ſum in ſalutári tuo. 1. *Reg.* 2.

Oratio ut infrà ad Laudes.

[*In Solemn. maj. & ſupr.*, *ad Completorium*, *Ant.* 2. A. Guſtávit, & vidit quia bona eſt negotiátio ejus: non extinguétur in nocte lucerna ejus. *Prov.* 31.

Ad Nunc dimittis. *Ant.* 1. D. Indue te decóre ſempitérnæ glóriæ; Deus enim oſtendet ſplendórem ſuum in te. *Baruch* 5.]

AD NOCTURNUM.

Invit. Deum in quo ſperant ſanctæ mulíeres, * Veníte, adorémus. 1. *Petr.* 3.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus. S. V.

Adeſte, ſanctæ Cónjuges;
En illa fortis Fémina,
Ornáta quæ virtútibus
Inter triumphat Cœlites.
Blándos ut hoſtes víncere
ret,
Hanc fortitúdo véſtiit:
Ut proſit intuéntibus,
Cœleſtis ornávit decor.
Non vana pompa ſéculi
Senſus feféllit, nec malis
Gliſcens voluptas ártibus
Viríle pectus móllíit.
Non illa luxu véſtium,
Non crine torto ſpléndduit:
Cultu nitens ſed ſímplice,
Puris placébat móribus.
Se ſub ſerénis vúltibus
Auſtéra virtus óccuIit:
Timet vidéri, ne ſuum,
Dum prodit, amittat decus.
Paſcenda cœleſti cibo,
Sacris ſtudébat lítteris:
Templo frequens, ſed ſédula
Redíbat ad curam domûs.
Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Inítium ſapiéntiæ timor Dñi, & cum electis féminis gráditur. *Eccli.* 1.

Ant. 2. D. Sápiens múlier ædíficat domum : múlier gratióſa invéniet glóriam. *Prov.* 14.

Ant. 3. *à.* Pars bona, múlier bona : in parte timéntium Deum dábitur. *Eccli.* 26.

℣. Lex Dei ejus in corde ipsíus ; ℟. Et non ſupplantabuntur greſſus ejus. *Pſ.* 36.

℟. j. Mulíerem fortem quis invéniet ? procul & de último finibus prétium ejus. * Confídit in ea cor viri ſui : reddet ei bonum, & non malum, ómnibus diébus vitæ ſuæ. ℣. Vir imágo & glória Dei eſt ; múlier autem glória viri eſt. * Confídit in ea cor viri ſui. *Prov.* 31. 1. *Cor.* 11.

℟. *ij.* Grátia mulíeris ſédulæ delectábit virum ſuum : * Diſciplína illíus datum Dei eſt. ℣. Quæ fílios aut nepótes habet, diſcat domum ſuam régere ; hoc enim acceptum eſt coram Deo. * Diſciplína illíus datum Dei eſt. *Eccli.* 26. 1. *Tim.* 5.

℟. *iij.* Grátia ſuper grátiam, múlier ſancta & pudoráta. * Fundamenta ætérna ſupra petram ſólidam, mandáta Dei in corde mulíeris ſanctæ. ℣. Venérunt flúmina, & flavérunt venti : & irruérunt in domum, & non cécidit ; fundáta enim erat ſupra petram. * Fundamenta. Glória Patri. * Fundamenta ætérna ſupra petram. *Eccli.* 26. *Matth.* 7.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 4. E. Deprecabátur Dóminum, dicens : Dómine mi, qui rex noſter es ſolus, ádjuva me, cujus præter te nullus eſt auxiliátor álius. *Eſther* 14.

Ant. 5. a. Oſtende quóniam non derelinquis præſumentes de te ; & præſumentes de ſe, & de ſua virtúte gloriantes, humílias. *Judith* 6.

Ant. 6. F. In consílium eórum non véniat ánima mea, & in cœtu illórum non ſit glória mea. *Gen.* 49.

℣. Non habitábit in médio domûs meæ, qui facit ſupérbiam : ℟. Qui lóquitur iníqua, non diréxit in conſpectu oculórum meórum. *Pſ.* 100.

℟. *iv.* Miſericórdia tua, Dómine, ante óculos meos eſt ; & * Complácui in veritáte tua : non ſedi cum concílio vanitátis. ℣. Quæ participátio juſtítiæ cum iniquitáte ? * Complácui. *Pſ.* 25. 2. *Cor.* 6.

℟. *v.* Dilexi, Dómine, mandáta tua ſuper aurum & topázion ; * Proptéreà ad ómnia mandáta tua dirigébar : omnem viam iníquam ódio hábui. ℣. Non in abundántia cujuſquam, vita ejus eſt ex his quæ póſſidet. * Proptéreà ad ómnia. *Pſ.* 118. *Luc.* 12.

℟. *vj.* Ego in Dómino ſperávi, * Exultábo & lætábor in miſericórdia tua ; † Quóniam reſpexiſti humilitátem

meam, ſalvaſti de neceſſitátibus ánimam meam. ℣. Ubi Spíritus Dómini, ibi libertas. * Exultábo & lætábor. Glória Patri. † Quóniam. *Pſ.* 30. 2. *Cor.* 3.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 7. d. Tu glória Jerúſalem, tu lætítia Iſrael, tu honorificéntia pópuli noſtri. *Judith* 15.

Ant. 8. G. Benedicta es à Dómino; ſcit enim omnis pópulus mulíerem te eſſe virtútis. *Ruth* 3.

Ant. 5. C. Gaudébit ſuper te Dóminus in lætítia, ſilébit in dilectióne ſua, exultábit ſuper te in laude. *Soph.* 3.

℣. Benedícat te Dóminus ex Sion; ℟. Et vídeas bona Jerúſalem ómnibus diébus vitæ tuæ. *Pſ.* 127.

℟. *vij.* Multæ filiæ congregavérunt divítias, tu ſupergreſſa es univerſas. * Fallax grátia, & vana eſt pulcritúdo: múlier timens Dóminum ipſa laudábitur. ℣. In incorruptibilitáte modeſti ſpíritûs, qui eſt in conſpectu Dei lócuples, ſanctæ mulíeres ornábant ſe. * Fallax. *Prov.* 31. 1. *Petr.* 3.

℟. *viij.* Feciſti viríliter, & confortátum eſt cor tuum, eò quòd caſtitátem amáveris; * Ideo & manus Dómini confortávit te, & ídeo eris benedicta in æternum. ℣. O múlier, magna eſt fides tua. * Ideo & manus. *Judith* 15. *Matth.* 15.

℟. *ix.* Omnia quæ locúta es vera ſunt, & non eſt in ſermónibus tuis ulla reprehénſio: * Nunc ergo † Ora pro nobis, quóniam múlier ſancta es, & timens Deum. ℣. Fides tua te ſalvam fecit. * Nunc ergo. Glória Patri. † Ora. *Judith* 8. *Luc.* 7.

℣. *Sacerd.* Glorificábo nomen tuum in æternum; ℟. Quia miſericórdia tua magna eſt ſuper me. *Pſ.* 85.

AD LAUDES.

Ant. 1. a. SIcut ſol óriens mundo in altíſſimis Dei; ſic mulíeris bonæ ſpécies in ornamentum domûs ejus. *Eccli.* 26.

Ant. 2. D. Múlier fortis oblectat virum ſuum; & annos vitæ illíus in pace implébit. *Eccli.* 26.

Ant. 3. c. Múlier ſenſáta, & tácita: non eſt immutátio erudítæ ánimæ. *Eccli.* 26.

Ant. 4. d. Os ſuum apéruit ſapiéntiæ, & lex cleméntiæ in lingua ejus. *Prov.* 31.

Ant. 5. a. Non diſcedébat de templo, jejúniis & oratiónibus ſérviens nocte ac die. *Luc.* 2.

Capitulum. 1. Petr. 3.

MUlíeres ſúbditæ ſint viris ſuis; ut & ſi qui non credunt verbo, per mulíerum converſatiónem ſine verbo lucrifíant, conſiderantes in timóre caſtam converſatiónem veſtram.

Hymnus. S. V.

ARdet Deo quæ Fémina,
Latére fruſtrà cógitat:
Quot índigos hæc ſúblevat,
Tot próditur præcónibus.

Prodeſſe quærit ómnibus,
Curis honeſtis ánxia;
Patróna, cuſtos vírginum,
Secunda mater órphanis.

Pannis latentem vílibus
Chriſtum fovébat hóſpitem:
Quas dura ſubtraxit ſibi,
Opes refundit pródiga.

Pacem domi, pacem foris
Alto colit ſiléntio:
Lites amat compónere,
Ut una mens ſit ómnibus.

Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória.
Amen.

Si ſit Martyr, ℣. Adhæſit ánima mea poſt te, Deus meus: ℟. Me ſuſcépit déxtera tua. *Pſ.* 62.

Ad Benedictus. *Ant.* J. Invocávi Dóminum Patrem Dómini mei, ut non derelínquat me in die tribulatiónis meæ; & exaudíta eſt orátio mea. *Eccli.* 51.

Oratio.

TRíbue, quæſumus, Dómine, précibus noſtris cum exultatióne provéntum; ut beátæ *N.* cujus paſſiónem recólimus, conſtántiam imitémur; Per Dóminum noſtrum.

Alia Oratio.

MArtyris tuæ *N.* nos, Dómine, conféſſio ſancta commúniat, & fragilitáti noſtræ contínuum ímpetret ſubſídium; Per Dóminum noſtrum.

Si non ſit Martyr, ℣. Humiliábam ánimam meam; ℟. Et orátio mea in ſinu meo convertétur. *Pſ.* 34.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. F. Orátio humiliantis ſe nubes penetrábit; & non diſcédet, donec Altíſſimus aſpíciat. *Eccli.* 35.

Oratio.

TUórum corda fidélium, Deus miſerátor, illuſtra; & beátæ *N.* précibus ac méritis, fac nos terréna deſpícere, & amáre cœléſtia; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

Alia Oratio.

ESto, quæſumus, Dómine, intercedente beátâ *N.* propítius plebi tuæ; ut quæ tibi non placent reſpuentes, tuórum repleámur deſidério mandatórum; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. a. Sicut ſol.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Múlier fortis.

Capitulum. Epheſ. 5.

MUlíeres viris ſuis ſubditæ ſint, ſicut Dómino; quóniam vir caput eſt mulíeris, ſicut Chriſtus caput eſt Eccléſiæ, ipſe ſalvátor córporis ejus.

℟. *br.* Doce me fácere voluntátem tuam, * Quia Deus meus es tu. Doce me. ℣. Spíritus tuus bonus * dedúcet me, * Quia Deus. Glória Patri. Doce me. *Pſ.* 142.

℣. Ab omni via mala prohíbui pedes meos; ℟. Ut cuſtódiam verba tua. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 3. c. Múlier.

Capitulum. 1. Tim. 2.

MUlier in ſiléntio diſcat cum omni ſubjectióne. Docére autem mulíeri non permitto, neque domináti in virum, ſed eſſe in ſiléntio.

℟. *br.* Cuſtódiam vias meas, * Ut non delinquam in lingua mea. Cuſtódiam. ℣. Póſui ori meo * cuſtódiam, * Ut non delinquam. Glória. Cuſtódiam. *Pſ.* 38.

℣. Apud me orátio Deo vitæ meæ: ℟. Dicam Deo, Suſceptor meus es. *Pſ.* 41.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Non diſcedébat.

Capitulum. 1. Tim. 2.

VOlo oráre mulíeres in hábitu ornáto, cum verecúndia & ſobrietáte ornantes ſe, & non in tortis crínibus, aut auro, aut margarítis, vel veſte pretióſâ; ſed quod decet mulíeres, promittentes pietátem per ópera bona.

℟. *br.* Expectávi Dóminum, * Et intendit mihi. Expectávi. ℣. Et exaudívit * preces meas, * Et. Glória Patri. Expectávi. *Pſ.* 39.

℣. Veníte, & vidéte ópera Dei, ℟. Qui póſuit ánimam meam ad vitam. *Pſ.* 65.

AD II. VESPERAS.

Ant. 2. D. IN ancilla ſua adimplévit Dóminus miſericórdiam ſuam. *Judith* 13.

Ant. 4. E. Erat hæc in ómnibus famoſíſſima, quóniam timébat Dóminum valde; nec erat qui loquerétur de illa verbum malum. *Judith* 8.

Ant. 7. c. Conſiderávit ſémitas domûs ſuæ, & panem otióſa non comédit. *Prov.* 31.

Ant. 1. D. Fílios educávit, hoſpítio recépit, ſanctórum pedes lavit, tribulatiónem patiéntibus ſubminiſtrávit, omne opus bonum ſubſecúta eſt. 1. *Tim.* 5.

Ant. 6. F. Surrexérunt fílii ejus, & beatíſſimam prædicavérunt: vir ejus, & laudávit eam. *Prov.* 31.

Capitulum. 1. Tim. 2.

MUlier ſalvábitur per filiórum generatiónem, ſi permánſerit in fide, & dilectióne, & ſanctificatióne cum ſobrietáte.

Hymnus. S. V.

O Jam beáta, quæ ſuo
Tandem ſolúta córpore,
Vinclis perennióribus
Uni Deo conjúngitur!

Per quos gradus cœlum petit,
Hàc ire vos omnes docet;
Junctæ jugáli vínculo,
Et vos ſolútæ cónjuges.

Inſignis & nos Féminæ
Sequi decet veſtígia,
Magnum vel ipſis quæ fuit
Virtútis exemplum viris.

Queîs arſit illa, fac, Deus,
Flagrémus & nos ígnibus;
Eóque, quo te vis coli,
Amóre fac mens te colat.

Æterni tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória.
Amen.

Si ſit Martyr, ℣. Vídeant qui odérunt me, & confundantur; ℟. Quóniam tu, Dómine, adjuviſti me. *Pſ.* 85.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Confitébor nómini tuo, Dómine, quóniam adjútor & protector factus es mihi, & liberaſti corpus meum à perditióne. *Eccli.* 51.

Oratio.

TRíbue, quæſumus, Dómine, précibus noſtris cum exultatióne proventum; ut beátæ *N.* cujus paſſiónem recólimus, conſtántiam imitémur; Per Dóminum noſtrum.

Alia Oratio.

MArtyris tuæ *N.* nos, Dómine, conféſſio ſancta commúniat, & fragilitáti noſtræ contínuum ímpetret ſubsídium; Per.

Si non ſit Martyr, ℣. Anima mea Dómino vivet; ℟. Et ſemen meum ſérviet ipſi. *Pſ.* 21.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Fortitúdo & decor indumentum ejus: date ei de fructu mánuum ſuárum; & laudent eam in portis ópera ejus. *Prov.* 31.

Oratio.

TUórum corda fidélium, Deus miserátor, illuſtra; & beátæ *N.* précibus ac méritis, fac nos terréna deſpícere, & amáre cœléſtia; Per.

Alia Oratio.

ESto, quæſumus, Dómine, intercedente beáta *N.* propítius plebi tuæ; ut quæ tibi non placent reſpuentes, tuórum repleámur deſidério mandatórum; Per.

IN FESTO DEDICATIONIS ECCLESIÆ.

SOLEMNE-MAJUS.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria.

Ant. CErnitis quòd Dó- 1. D. minus Deus veſter vobiſcum ſit : præbéte ígitur corda veſtra, ut quærátis Dóminum ; & conſúrgite, & ædificáte ſanctuárium Dómino. 1. *Par.* 22.

Ant. 7. *d.* Domus quam ædificári volo Dño, talis eſſe debet, ut in cunctis regiónibus nominétur : præparábo ergo ei neceſſária. 1. *Par.* 22.

Ant. 5. C. Magnus eſt Deus noſter ſuper omnes deos : quis ergo póterit prævalére ut ædíficet dignam Deo domum ? 2. *Par.* 2.

Ant. 6. C. Si cœlum & cœli cœlórum cápere eum néqueunt, quantus ego ſum, ut poſſim ædificáre ei domum ? 2. *Par.* 2.

Ant. 3. a. Dñus Deus cœli ipſe præcépit mihi ut ædificárem ei domum. 1. *Eſdr.* 1.

Capitulum. Agg. 1.

HÆc dicit Dóminus exercítuum : Pónite corda veſtra ſuper vias veſtras : aſcéndite in montem, portáte ligna, & ædificáte domum ; & acceptábilis mihi erit, & glorificábor, dicit Dóminus.

℟. Cuncta, Dómine, quæ in cœlo ſunt & in terra, tua ſunt ; & quæ de manu tua accépimus, dédimus tibi : * Dómine Deus noſter, † Omnis hæc cópia quam parávimus, ut ædificarétur domus nómini ſancto tuo, de manu tua eſt. ℣. Quis prior Dómino dedit, & retribuétur ei ? ex ipſo ſunt ómnia : ipſi glória in ſécula. * Dómine. Glória. † Omnis. 1. *Par.* 29. *Rom.* 11.

Hymnus.

URbs Jerúſalem beáta,
Dicta pacis víſio,
Quæ conſtrúitur in cœlis
Vivis ex lapídibus,
Et ovantûm coronáta
Angelórum ágmine.

Nova véniens è cœlo
Nuptiáli thálamo,
Præparáta ut ſponſáta
Copulétur Dómino :
Platéæ & muri ejus
Ex auro puríſſimo.

Portæ nitent margarítis
Adytis paténtibus ;
Et virtúte meritórum
Illuc introdúcitur
Omnis qui ob Chriſti nomen
Hîc in mundo prémitur.

Tunſiónibus, preſſúris
Expolíti lápides
Suis coaptantur locis.

Per manus Artíficis:
Diſponuntur permanſúri
Sacris ædifíciis.
Sit perennis laus Parenti,
Sit perennis Fílio:
Laus tibi qui nectis ambos,
Sit perennis, Spíritus,
Chriſma cujus nos inungens
Viva templa cónſecrat.
Amen.

℣. Fundátur exultatióne univerſæ terræ mons Sion: ℟. Deus in dómibus ejus cognoſcétur. *Pſ.* 47.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. *D.* Domus mea ædificábitur in Jerúſalem; & conſolábitur adhuc Dñus Sion, & éliget adhuc Jerúſalem. *Zach.* 1.

Oratio.

DEus, qui ſacrandórum tibi auctor es múnerum: pópulis tuis in Dedicatióne loci hujus adeſſe dignáre; ut qui hunc in honórem tui nóminis condidérunt, protectórem te habére in ómnibus mereantur; Per.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi de Feria.

Ant. 6. F. Sint óculi tui aperti ſuper domum hanc nocte ac die, Dómine, ut exáudias deprecatiónem pópuli tui. 3. *Reg.* 8.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 5. a. Implébo domum iſtam glóriâ, & in loco iſto dabo pacem. *Agg.* 2.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Dóminum in templo ſancto ſuo, * Veníte, adorémus. *Habac.* 2.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

ANguláris fundamentum
Lapis Chriſtus miſſus eſt,
Qui paríetum compáge
In utróque néctitur,
Quem Sion ſancta ſuſcépit,
In quo credens pérmanet.
Omnis illa Deo ſacra
Et dilecta cívitas,
Plena módulis, in laude,
Et canóre júbilo,
Trinum Deum unicumque
Cum fervóre prædicat.
Hoc in templo, ſumme Deus,
Exorátus ádveni,
Et clementi bonitáte
Precum vota ſúſcipe:
Largam benedictiónem
Hìc infunde júgiter.
Hìc promereantur omnes
Petíta acquírere,
Et adepta poſſidére,
Cum Sanctis perénniter
Paradíſum introíre,
Tranſláti in réquiem.
Sit perennis laus Parenti,
Sit perennis Fílio:
Laus tibi qui nectis ambos,
Sit perennis, Spíritus,
Chriſma cujus nos inungens
Viva templa cónſecrat.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

In Pſ. Verba mea. 73.

Ant. 6. F. Salvábit Dóminus Deus gregem pópuli ſui, quia lápides ſancti elevabuntur ſuper terram ejus. *Zac.* 9.

In Pſ. Dómini eſt terra. 54.

Ant. 7. *d.* Glória Líbani véniet ad ornandum locum ſanctificatiónis meæ, & locum pedum meórum glorificábo. *Iſ.* 60.

In Pſ. Júdica me, Dómine. 59. *Ant.* 2. D. Dabo ſanctificatiónem meam in médio eórum, & erit tabernáculum meum in eis. *Ezech.* 37.

℣. Lætátus ſum in his quæ dicta ſunt mihi : ℟. In domum Dñi ibimus. *Pſ.* 121.

De libro ſecundo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 7.

CUm compleſſet Sálomon fundens preces, ignis deſcendit de cœlo, & devorávit holocauſta & víctimas : & majeſtas Dómini implévit domum ; nec póterant ſacerdótes íngredi templum Dómini, eò quòd impleſſet majeſtas Dómini templum Dómini. Sed & omnes fílii Iſrael vidébant deſcendentem ignem, & glóriam Dómini ſuper domum : & corruentes proni in terram ſuper pavimentum ſtratum lápide, adoravérunt & laudavérunt Dóminum : Quóniam bonus, quóniam in ſéculum miſericórdia ejus. Rex autem & omnis pópulus immolábant víctimas coram Dómino. Mactávit ígitur rex Sálomon hóſtias, boum vigintiduo míllia, aríetum centum viginti míllia : & dedicávit domum Dei rex, & univerſus pópulus.

℟. Non manſi in domo uſque ad diem hanc, dicit Dóminus ; ſed fui ſemper in tentório manens cum omni Iſrael : * Nunc ígitur dedi locum pópulo meo ; plantábitur, & ultrà non commovébitur. ℣. Tabernáculum teſtimónii fuit cum pátribus in deſerto uſque in diébus David ; Sálomon autem ædificávit domum. * Nunc. 1. *Paral.* 17. *Act.* 7.

Lectio ij.

SAcerdótes autem ſtabant in offíciis ſuis : & Levítæ in órganis cárminum Dómini, quæ fecit David rex ad laudandum Dóminum : Quóniam in æternum miſericórdia ejus ; hymnos David canentes per manus ſuas. Porrò Sacerdótes canébant tubis ante eos, cunctúſque Iſrael ſtabat. Sanctificávit quoque Sálomon médium átrii ante templum Dómini : obtúlerat enim ibi holocauſta & ádipes pacificórum ; quia altáre æneum quod fécerat, non póterat ſuſtinére holocauſta & ſacrifícia & ádipes. Fecit ergo Sálomon ſolemnitátem in témpore illo ſeptem diébus ; & omnis Iſrael cum eo, eccléſia magna valde, ab intróitu Emath uſque ad torrentem Ægypti. Fecitque die octávo collectam, eò quòd dedicaſſet altáre ſeptem diébus, & ſolemnitátem celebraſſet diébus ſeptem.

℟. In templo hoc ponam nomen meum in ſempiternum, & ultrà non fáciam commovéri pedem Iſrael, * Si tamen cuſtodíerint ómnia ópera quæ præcépi eis. ℣. Vos eſtis templum Dei vivi, ſicut dicit Deus : Quó-

niam inhabitábo in illis, & inambulábo inter eos, * Si tamen. 4. *Reg.* 21. 2. *Cor.* 6.

Lectio iij.

Complevítque Sálomon domum Dómini, & domum Regis, & ómnia quæ diſpoſúerat in corde ſuo, ut fáceret in domo Dómini, & in domo ſua; & proſperátus eſt. Appáruit autem ei Dóminus nocte, & ait: Audívi oratiónem tuam, & elégi locum iſtum mihi in domum ſacrifícii. Si cláuſero cœlum, & plúvia non flúxerit; & mandávero & præcépero locuſtæ ut dévoret terram; & míſero peſtiléntiam in pópulum meum; converſus autem pópulus meus, ſuper quos invocátum eſt nomen meum, deprecátus me fúerit, & exquiſíerit fáciem meam, & égerit pœniténtiam à viis ſuis péſſimis: & ego exáudiam de cœlo; & propítius ero peccátis eórum, & ſanábo terram eórum. Oculi quoque mei erunt aperti, & aures meæ erectæ ad oratiónem ejus qui in loco iſto oráverit. Elégi enim & ſanctificávi locum iſtum, ut ſit nomen meum ibi in ſempiternum, & permáneant óculi mei & cor meum ibi cunctis diébus.

℟. Elégi locum iſtum mihi in domum ſacrifícii: * Oculi quoque mei erunt aperti, & aures meæ erectæ † Ad oratiónem ejus qui in loco iſto oráverit. ℣. De omni re quamcumque petíerint fiet; ubi enim ſunt duo vel tres congregáti in nómine meo, ibi ſum. * Oculi. Glória Patri. † Ad oratiónem. 2. *Paral.* 7. *Matth.* 18.

IN II. NOCTURNO.

In Pſ. Afferte Dño. 132.

Ant. 1. *f.* Sanctificávi domum hanc quam ædificaſti, ut pónerem nomen meum ibi in ſempiternum. 3. *Reg.* 9.

In Pſ. Deus noſter. 134.

Ant. 5. 2. Sanctificábitur altáre in glória mea: ſanctificábo & tabernáculum cum altári, & habitábo in médio filiórum Iſrael. *Exod.* 29.

In Pſ. Magnus Dñus. 135.

Ant. 4. f. Scient gentes quia ego Dóminus ſanctificátor Iſrael, cùm fúerit ſanctificátio mea in médio eórum in perpétuum. *Ezech.* 37.

℣. Sanctificávit tabernáculum ſuum Altíſſimus: ℟. Deus in médio ejus. *Pſ.* 45.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

Serm. 1. de Dedic. Lectio iv.

Feſtívitas hodierna, fratres, tantò nobis debet eſſe devótior, quantò familiárior eſt. Nam céteras quidem Sanctórum ſolemnitátes cum Eccléſiis áliis habémus commúnes: hæc verò ſic nobis eſt própria, ut neceſſe ſit, vel à nobis eam, vel à némine celebrári. Noſtra eſt, quia de Eccléſia noſtra: magis autem noſtra, quia de nobis ipſis. Mirámini fórſitan, & erubéſcitis celebrári feſta de vobis. Sed quid lápides iſti potuérunt

ſanctitátis habére, ut eórum ſolémnia celebrémus? Habent útique ſanctitátem, ſed propter córpora veſtra. An veró córpora veſtra ſancta eſſe quis dúbitet, quæ templú ſancti Spíritûs ſunt; ut ſciat unuſquiſque vas ſuum poſſidére in ſanctificatióne? Itaque ſanctæ ſunt ánimæ propter inhabitantem Spíritum Dei in vobis: ſancta ſunt córpora propter ánimas: ſancta eſt propter córpora domus.

℟. Mactávit hóſtias, & dedicávit domum Dei rex & univerſus pópulus; ſacerdótes autem ſtabant & levítæ ad laudandum Dóminum:* Quóniam in æternum miſericórdia ejus. ℣. Chriſtus dilexit Eccléſiam, & ſeipſum trádidit pro ea, ut illam ſanctificáret: * Quóniam. 2. *Paral.* 7. *Eph.* 5.

Lectio v.

QUando domus iſta per manus Pontíficum dedicáta eſt Dómino, propter nos ſine dúbio factum eſt. In nobis proinde ſpirituáliter impléri neceſſe eſt quæ in pariétibus viſibíliter præceſſérunt. Et ſi vultis ſcire, hæc útique ſunt, aſpérſio, inſcríptio, inúnctio, illuminátio, benedíctio: hæc útique in hac viſíbili domo fecére Pontífices; hæc & Chriſtus aſſiſtens Póntifex futurórum bonórum inviſibíliter quotídie operátur in nobis. Aſpergit nos hyſſópo, ut mundémur, lavémur, dealbémur: lavat nos in confeſſióne, lavat nos lacrymárum imbre, lavat ſudóre pœniténtiæ; magis autem lavat nos aquâ illâ pretióſâ quæ de fonte pietátis, id eſt ab ejus látere, emanávit. Non solùm autem, ſed inſcríbit dígito Dei in quo ejiciébat dæmónia, haud dúbium quin in Spíritu ſancto. Inſcríbit, inquam, legem ſuam non in lápide, ſed in tábulis cordis carnálibus, prophéticam implens promiſſiónem, quâ ſe pollícitus eſt ablatúrum cor lapídeum, & cárneum cor eſſe datúrum, id eſt, non durum, non obſtinátum, non Judáicum; ſed pium, ſed manſuétum, ſed tractábile, ſed devótum. Beátus quem tu erudíeris, Dómine, & de lege tua docúeris eum.

℟. Móyſes tabernáculum & ómnia vaſa miniſtérii aſperſit; & ómnia in ſánguine ſecundùm legem mundantur. * Neceſſe eſt ergo exemplária quidem cœléſtium his mundári; ipſa autem cœléſtia melióribus hóſtiis, quàm iſtis. ℣. Tulit Móyſes unctiónis óleum quo linívit tabernáculum cum omni ſuppelléctili ſua: óbtulit & vítulum pro peccáto. * Neceſſe eſt. *Hebr.* 9. *Levit.* 8.

Lectio vj.

BEáti, inquam, qui docti & mémores ſunt mandatórum ejus, ſed ad faciendum ea: alióquin ſcienti bonum & non facienti, pec-

ctum eſt illi: & ſervus ſciens voluntátem dómini ſui & non fáciens, plagis vapulábit multis. Unde neceſſe eſt ut únctio ſpirituális grátiæ adjuvet infirmitátem noſtram, obſervantiárum & multímodæ pœniténtiæ cruces devotiónis ſuæ grátiâ léniens; quia nec ſine cruce, ſequi Chriſtum, nec ſine unctióne crucis aſperitátem ferre quis poſſet. Hinc eſt quòd multi abominantur & fúgiunt pœniténtiam; crucem quidem videntes, ſed non unctiónem. Vos qui experti eſtis, ecce ſcitis quia verè crux noſtra inúncta eſt, & per grátiam Spíritûs adjuvantis, ſuávis & delectábilis eſt pœniténtia noſtra, &, ut ita dicam, amaritúdo noſtra dulciſſima. At poſtquam únctio grátiæ hujus præceſſerit, jam lucernam ſuam Chriſtus non ponit ſub módio, ſed ſuper candelábrum; quia tempus eſt ut lúceat lux noſtra coram homínibus. Jam verò benedictiónem quidem expectémus in fine, quando apériet manum ſuam & implébit omne ánimal benedictióne: nam in quátuor præmiſſis mérita conſtant, in benedictióne ſunt præmia; in benedictióne tota complébitur grátia ſanctificatiónis, quando jam in domum tranſíbimus non manufactam, æternam in cœlis. Ipſa eſt quæ conſtrúitur vivis ex lapídibus, ángelis ſcilicet & homínibus. Simul enim ædificátio & dedicátio ipſa complébitur.

℟. Cùm induxiſſet Móyſes arcam in tabernáculum, poſuit & menſam, & candelábrum è regióne menſæ; * Juxta præceptum Dómini.

℣. Lucernam ponunt ſuper candelábrum, ut lúceat ómnibus qui in domo ſunt; ſic lúceat lux veſtra coram homínibus, * Juxta. Glória Patri. * Juxta. *Exod.* 40. *Matth.* 5.

IN III. NOCTURNO.

In Pſ. Te decet. 64. *Ant.* 1. g. Majeſtas Dómini implévit domum, nec póterant Sacerdótes ingredi domum Dómini, eò quòd impleſſet majeſtas Dómini templum Dñi. 2. *Paral.* 7.

In Pſ. Quàm dilecta. 96. *Ant.* 6. F. Verè Dóminus eſt in loco iſto: quàm terríbilis eſt locus iſte! non eſt hic áliud niſi domus Dei, & porta cœli. *Gen.* 28.

In Pſ. Fundaménta. 135. *Ant.* 3. c. Ipſe qui habet in cœlis habitatiónem, viſitátor & adjútor eſt loci, & venientes ad malefaciendum pércutit ac perdit. 2. *Mach.* 8.

℣. Dómine, quis habitábit in tabernáculo tuo? ℟. Qui ingréditur ſine mácula, & operátur juſtítiam. *Pſ.* 14.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 21.

IN illo témpore; Cùm intraſſet Jeſus Jeroſólymam, commóta eſt univérſa civi-

tas, dicens: Quis eſt hic? Pópuli autem dicébant: Hic eſt Jeſus Prophéta à Názareth Galilææ. Et intrávit Jeſus in templum Dei. Et réliqua.

Homília ſancti Baſílii Epíſcopi.

In Pſ. 28. Edit. Ben. 1721.

NEceſſária eſt adorátio, non ea quæ ſit extra Eccléſiam, ſed quæ in ipſa Dei aula perfícitur. Ne mihi privátas aulas aut eccléſias excogitétis. Una eſt aula ſancta Dei. Synagóga Judæórum priùs aula erat: ſed poſt admiſſum in Chriſtum peccátum, facta eſt habitário eórum deſerta. Quapropter & Dóminus: Et álias oves hábeo, quæ non ſunt ex hoc ovíli. Cùm autem loquátur de iis qui ex Géntibus ad ſalútem præordináti ſunt, aulam própriam præter Judæórum aulam oſtendit. Non ígitur extra hanc aulam adoráre oportet, ſed intrà ipſam; ne quis extra ipſam conſtitútus, aut ab iis qui extra illam ſunt, attractus, in aula Dómini eſſe déſinat. Interſunt enim multi in hábitu quidem precatiónis; nec ſunt tamen in aula, ob mentis evagatiónem, & ánimi eórum aberratiónem, ex vanis ac inutílibus curis naſcentem. Qui ventrem, aut glóriam, aut argentum, aut quidvis áliud quod réliquis ómnibus pluris æſtimat, deum fécerit, is neque adórat Dóminum, neque in aula ſancta eſt, etiamſi videátur eſſe dignus qui ad ſenſíbiles conventus admittátur.

℟. Exaltáte Dóminum Deum noſtrum, & adoráte ſcabellum pedum ejus, quóniam ſanctum eſt: adoráte in monte ſancto ejus; * Quóniam ſanctus Dóminus Deus noſter. ℣. Veri adoratóres adorábunt Patrem in Spíritu & veritáte; nam & Pater tales quærit qui adórent eum; * Quóniam ſanctus. *Pſ. 98. Joan. 4.*

Lectio viij.

IN templo adſtant ſancti Angeli: adeſt Dóminus, qui ánimum ingrediéntium intuétur. Preces uniuſcujuſque manifeſtæ Deo ſunt, quis ex affectu, quis ſcitè exquírat cœléſtia, quis perfunctórie & extrémis labris verba pronúntiet, cor verò ipſíus procul à Deo ſit. Quod ſi orat, carnis ſanitátem, opeſque terreſtres, & humánam glóriam efflágitat. Horum autem nihil petendum eſt, ut Scriptúra docet: ſed in templo ejus unuſquiſque dicit glóriam. Creatúra omnis tum ſilens, tum loquens, tum cœleſtis, tum terréna dat glóriam conditóri: miſerábiles verò hómines, poſtquàm, ædibus ſuis relictis, ad templum concurrérunt, quaſi quídpiam conſecutúri emolumenti, tamen Dei verbis aures non præbent; ſuam ipſórum natúram non ſéntiunt; præoccupáti pec-

ctò non affliguntur : non mœrent dum reminiſcuntur peccatórum : non timent judícium ; ſed arridentes, & inter ſe jungentes déxteras, precatiónis domum in locum immódicæ loquacitátis vertunt.

℟. Qui adhærent Dómino ut colant eum, & díligant nomen ejus, lætificábo eos in domo oratiónis meæ ; * Quia domus mea domus oratiónis vocábitur cunctis pópulis. ℣. Nolíte fácere domum Patris mei, domum negotiatiónis ; *. Quia domus mea domus oratiónis. *Iſ.* 59. *Joan.* 2.

Lectio iij.

CAve ne quando ábeas, unà cum iis qui ímpia & contumelióſa verba in Dei nomen évomunt ; condemnátus, cùm debuiſſes mercédem pro rerum divinárum celebratióne recípere. Habes Pſalmum, habes prophetíam, præcepta Evangélica, Apoſtolórum prædicatiónes. Lingua pſallat : mens eórum quæ dicta ſunt, ſcrutétur intelligéntiam ; ut pſallas ſpíritu, pſallas item & mente. Deus enim mínimè índiget glóriâ : ſed te vult eſſe dignum, qui glóriam conſequáre. Quapropter quod ſéminat homo, hoc & metet. Sémina glorificatiónem, ut corónas, honoreſque & laudes in regno cœlórum metas. Hæc à nobis ídeo dicta ſunt, quòd ſunt qui loquendi finem in Dei templo nunquam fáciant, ac inútiliter ingrediantur. Unam inutíliter, non cum detrimento !

℟. Tu, Dómine univerſórum, qui nullíus índiges, voluiſti templum habitatiónis tuæ fieri in nobis : * Et nunc, Sancte ſanctórum, Dómine, † Conſerva in ætérnum impollútam domum iſtam. ℣. Si quis templum Dei violáverit, diſperdet illum Deus : Templum enim Dei ſanctum eſt. * Et nunc. Glória Patri. † Conſerva. 2. *Matth.* 14. 1. *Cor.* 3.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Cantáte Dómino cánticum novum : ℟. Laus ejus in ecclésia ſanctórum. *Pſ.* 149.

AD LAUDES.

Pſalmi de Dominica.

Ant. 3. a. DOmus Dei eſt Ecclésia Dei vivi, columna & firmamentum veritátis. 1. *Tim.* 3.

Ant. 4. E. Chriſti domus ſumus nos, ſi fidúciam & glóriam ſpei uſque ad finem, firmam retineámus. *Hebr.* 3.

Ant. 8. c. Ad Dóminum accedentes, lápidem vivum & electum, & ipſi tanquam lápides vivi ſuperædificámini, domus ſpirituális. 1. *Petr.* 2.

Ant. 5. a. Omnis ædificátio.

Loco Cantici Benedícite. *dicitur ſequens.*

Canticum. Tob. 13.

JErúſalem cívitas Dei, luce ſpléndidâ fulgébis, * & omnes fines terræ adorábunt te.

Natiónes ex longinquo ad te vénient, & múnera deferentes adorábunt in te Dóminum, * & terram tuam in ſanctificatiónem habébunt ;

Nomen enim magnum * invocábunt in te.

Maledicti erunt qui contémpſerint te ; & condemnáti erunt omnes qui blaſphemáverint te : * benedictíque erunt qui ædificáverint te.

Tu autem lætáberis in fíliis tuis, * quóniam omnes benedicentur & congregabuntur ad Dóminum.

Beáti omnes qui díligunt te, * & qui gaudent ſuper pace tua.

Anima mea, bénedic Dóminum ;* quóniam liberávit Jerúſalem civitátem ſuam à cunctis tribulatiónibus ejus Dóminus Deus noſter.

Beátus ero ſi fúerint relíquiæ ſéminis mei * ad videndam claritátem Jerúſalem.

Portæ Jerúſalem ex ſapphíro & ſmaragdo ædificabuntur ; * & ex lápide pretióſo omnis circúitus murórum ejus.

Ex lápide cándido & mundo omnes platéæ ejus ſternentur : * & per vicos ejus Allelúia cantábitur.

Benedictus Dóminus qui exaltávit eam ; * & ſit regnum ejus in ſǽcula ſæculórum ſuper eam. Amen.

Glória Patri.

Ant. Omnis ædificátio constructa in Chriſto Jeſu, creſcit in templum ſanctum in Dómino ; in quo & vos coædificámini in habitáculum Dei in ſpíritu. *Eph.* 2.

Ant. 1. a. Dei ædificátio eſtis, fundamentum póſui : unuſquiſque vídeat quómodò ſuperædíficet ; fundamentum enim eſt Chriſtus Jeſus. 1. *Cor.* 3.

Capitulum. 1. Cor. 6.

AN neſcítis quóniá membra veſtra templum ſunt Spíritûs ſancti qui in vobis eſt, quem habétis à Deo, & non eſtis veſtri ? Empti enim eſtis prétio magno : glorificáte & portáte Deum in córpore veſtro.

Hymnus. Guieti.

PAtris æterni Sóboles coæva,
Dum tuæ ſacros pia plebs honóres
Ædis inſtaurat, Deus alme, noſtris
Annue votis.

Hîc ſacri fontis látices ab ortu
Inditi purgant máculam reátûs :
Hîc & infúſum nova membra Chriſto
Chriſma coaptat.

Hîc ſuâ paſcit pópulos fidéles
Carne, qui mundi ſcelus omne tollit
Agnus, & fuſi prétium cruóris
Ipſe propínat.

Hic ſalus ægris ánimis parátur :
Hic reos judex fácilis relaxat,
Atque lethálem redivíva pellit
Grátia culpam.
Cujus in cœlo thronus eſt perennis,
Incolit parvam Deus altus ædem :
Hic adorátor ſibi quiſque ſedem
Præparat aſtris.
Nullus hanc turbo quatit, irruentis
Nulla vis nimbi, rapidíve fluctus :
Cedit hanc contra furor inferórum
Irritus ómnis.
Laus Deo, virtus, honor, & poteſtas
Una ſit Patri, parilíſque Proli :
Par ſit ambórum tibi nexus omni,
Spíritus, ævo. Amen.

℣. Domum tuam decet ſanctitúdo, Dómine, ℟. In longitúdinem diérũ. *Pſ.* 92.

Ad Benedictus. *Ant.* 7. a. Domus tua, Dómine, in ſanctificatióne tua permáneat ; & omnes gentes agnoſcant quia tu es Deus, & non eſt álius præter te. *Judith* 9.

[*Ipſo die Dedicationis, & per Octavam, Oratio.*

DEus, qui inviſibíliter ómnia cóntines, & tamen pro ſalúte géneris humáni ſigna tuæ poténtiæ viſibíliter oſtendis : Templum hoc poténtiâ tuæ inhabitatiónis illuſtra ; & concéde ut omnes qui huc deprecatúri convéniunt, ex quacumque tribulatióne ad te clamáverint, conſolatiónis tuæ beneficia conſequantur ; Per Dóminum.]

In Anniverſario Dedicationis, & per Octavam, Oratio.

DEus, qui nobis per ſíngulos annos hujus ſancti Templi tui conſecratiónis réparas diem, & ſacris ſemper myſtériis repræſentas incólumes : exaudi preces pópuli tui, & præſta ut quiſquis hoc templum beneficia petitúrus ingréditur, cuncta ſe impetraſſe lætétur ; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Pſalmi de Dominica ; & ſic ad alias Horas.

Ant. 3. a. Domus Dei.

In ℟. *br.* ℣. Qui magníficas in nobis * locum tuum & templum, * Miſerére. 2. *Mach.* 3.

CANON.

Ex Concílio Colonienſi primo.

Anno 1536. *Part.* 9. *C.* 13.

SIgnat Templi Dedicátio tam fidélis ánimæ, quàm Eccléſiæ cum Chriſto deſponſatiónem. Quamobrem, niſi ómnia quæ in hujuſcémodi conſecratióne extériùs aguntur, in nobis ſpirituáliter impleantur, parum hinc fructûs nobis accéſſerit.

TERTIAM.
4. E. Chriſti do-

tulum. Hebr. 10.
bentes, fratres, fidú-
iam in intróitu ſan-
in ſanguine Chriſti,
initiávit nobis viam
& viventem per
en, (id eſt, carnem
& ſacerdótem ma-
ſuper domum Dei;
mus cum vero corde
nitúdine fídei.
In multitúdine mi-
diæ tuæ * introíbo in
n tuam, * Allelúia,
a. In multitúdine.
dorábo ad templum
n tuum * in timóre
Allelúia. Glória Pa-
multitúdine. *Pſ.* 5.
r Octavam Anniverſ.
Allelúia. *reſumptio ſit*
*num * ; & ſic ad alias*
]
Introíbo in domum
n holocauſtis: ℟. Red-
bi vota mea. *Pſ.* 65.
D SEXTAM.
. 8. c. Ad Dómi-

itulum. Apoc. 3.
i vícerit, fáciam il-
um columnam in tem-
ei mei, & foràs non
étur ámpliùs: & ſcri-
uper eum nomen Dei
& nomen civitátis Dei
ovæ Jerúſalem, quæ
dit de cœlo à Deo
& nomen meum no-

br. Beátus * quem ele-
& aſſumpſiſti, * Alle-
lúia, allelúia. Beátus. ℣. In-
habitábit * in átriis tuis,
* Allelúia. Glória Patri.
Beátus. *Pſ.* 64.

℣. Beáti qui hábitant in domo tua, Dómine: ℟. In ſǽcula ſæculórum laudábunt te. *Pſ.* 83.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Dei.

Capitulum. 2. Cor. 5.

SCimus quóniam ſi terreſtris domus noſtra hujus habitatiónis diſſolvátur, quòd ædificatiónem ex Deo habémus, domum non manufactam, æternam in cœlis. Nam & in hoc ingemíſcimus, habitatiónem noſtram quæ de cœlo eſt, ſuperíndui cupientes.

℟. *br.* Replébimur * in bonis domûs tuæ, * Allelúia, allelúia. Replébimur. ℣. Sanctum eſt templum tuum, * mirábile in æquitáte, * Allelúia. Glória Patri. Replébimur. *Pſ.* 64.

℣. Quàm dilecta tabernácula tua, Dómine virtútum! ℟. Concupiſcit & déficit ánima mea in átria Dómini. *Pſ.* 83.

AD II. VESPERAS.

In Pſ. Lætátus ſum. 64.

Ant. 4. E. UNus de ſeptem Angelis ſúſtulit me in ſpíritu, & oſtendit mihi civitátem ſanctam Jerúſalem deſcendentem de cœlo à Deo. *Apoc.* 21.

In Pſ. Niſi Dóminus. 83.

Ant. 8. G. Erat ſtructúra muri ejus ex lápide jáſpide; ipſa verò Civitas aurum

mundum, ſímile vitro mundo. *Apoc.* 21.

In Pſ. Memento. *cum ſua diviſione*, 138. *Ant.* 1. D. Templum non vidi in ea; Dóminus enim Deus omnípotens templum illíus eſt, & Agnus. *Apoc.* 21.

In Pſ. Super flúmina. 47. *Ant.* 3. a. Cívitas non eget ſole neque luná, ut lúceant in ea; nam cláritas Dei illuminávit eam, & lucerna ejus eſt Agnus. *Apoc.* 21.

In Pſ. Lauda, Jerúſalem. 93. *Ant.* 6. F. Non intrábit in eam áliquod coinquinátum, aut abominatiónem fáciens & mendácium, niſi qui ſcripti ſunt in libro vitæ Agni. *Apoc.* 21.

Capitulum. Iſ. 33.

RESpice Sion civitátem ſolemnitátis noſtræ: óculi tui vidébunt Jerúſalem, habitatiónem opulentam, tabernáculum quod nequáquam transferri póterit: nec auferentur clavi ejus in ſempiternum, & omnes funículi ejus non rumpentur; quia ſolúmmodò ibi magníficus eſt Dóminus noſter.

Hymnus. B.

ECce ſedes hîc Tonantis,
Ecce cœli jánua:
Hîc ſacerdos, ara, templum,
Hîc Deus fit hóſtia:
Incruentâ morte jugis
Hîc amor litat Deum.

Qualis ara, quanta ſedes
Ipſius capax Dei!
Quem nec univerſa terra,
Omne nec cœlum capit,
Orbe parvo ſe coarctans
Hîc latére ſúſtinet.

Quàm libenter hîc pudícis
Inſerit ſe córdibus!
Hîc amantis tota Chriſti
Exerit ſe cáritas:
Hîc Pater caros ſedére
Geſtit inter fílios.

Hinc faceſſe quem profanis
Pólluit contágio,
Neu ſacrum transíre limen
Inquinátus áudeas:
Ultor aſtat cum flagellis
Púniens ſontes Deus.

Sit perennis laus Parenti,
Sit perennis Fílio:
Laus tibi qui nectis ambos
Sit perennis, Spíritus,
Chriſma cujus nos inungens
Viva templa cónſecrat.
Amen.

℣. Glorióſa dicta ſunt de te, cívitas Dei: ℟. Sicut lætántium ómnium habitátio eſt in te. *Pſ.* 86.

Ad Magníficat. *Ant* 5. C. Greſſus rectos fácite pédibus veſtris; acceſſiſtis enim ad civitátem Dei viventis Jerúſalem cœleſtem: ítaque regnum immóbile ſuſcipientes, ſerviámus Deo cum metu & reveréntia. *Hebr.* 12.

Oratio ut ſuprà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi de Dominica. Cetera ut herì.

¶ *De Dominica* (*ſi quæ occurrat intrà Octavam Dedicationis*) *fit Officium ut in Pſalterio, cum commem. Octavæ in utriſque Veſperis & Laudibus.*]

IEBUS
A OCTAVAM
cationis Eccleſiæ.
ı ut in die, lviij. *ex-*
ʋa ſequuntur.
ſalmi de Feria.
FFICIUM NOCT.
Antiphonæ, ℣. *&*
ɛ. ex Nocturno Feſti
'eriam.
o j. de Scriptura occur-
ij & iij. ut habentur
o qualibet die.
) LAUDES.
ſola, Omnis ædificá-
rta de Laudibus diei.
icum, Jerúſalem. *ut*

VESPERAS.
ola, Unus de ſeptem.
x Veſperis diei.
UNDA DIE.
io ſancti Auguſtíni
Epíſcopi.
36. *in Dedic. Tom.* 3.
Lectio ij.
ébritas hujus congre-
atiónis, dedicátio eſt
oratiónis. Domus
oſtrárum oratiónum,
ɔmus autem Dei, nos
domus Dei nos ipſi,
ı hoc ſéculo ædificá-
ut in fine ſéculi dedi-
Ædifícium, imò ædi-
habet labórem; dedi-
exultatiónem. Quod
bat, quando iſta ſur-
:; hoc fit modò, cùm
gantur credentes in
ım. Credendo enim,
le ſylvis & móntibus
& lápides præcidun-
ùm verò catechizan-
ɔaptizantur, forman-

tur; tanquam inter manus fabrórum & opíficum dolantur, collineantur, complanantur. Verúmtamen domum Dómini non fáciunt, niſi quando caritáte compaginantur.

Lectio iij.

LIgna iſta & lápides, ſi non ſibi certo órdine cohærérent, ſi non ſe pacíficè innécterent, ſi non ſe ínvicem, cohærendo ſibi, quodámmodò amárent; nemo huc intráret. Dénique quando vides in áliqua fábrica lápides & ligna bene ſibi cohærére, ſecúrus intras, ruínam non times. Volens ergo Dóminus Chriſtus intráre, & in nobis habitáre, tanquam ædificando dicébat: Mandátum novum do vobis, ut vos ínvicem diligátis. Mandátum, inquit, novum do vobis; véteres enim erátis, domum mihi nondum faciebátis, in véſtra ruína jacebátis. Ergo ut eruámini à veſtræ ruínæ vetuſtáte, vos ínvicem amáte.

TERTIA DIE.

De Sermóne ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Unde ſuprà. Lectio ij.

DUm novam conſtructiónem ſanctæ hujus Eccléſiæ libenter atténdimus, quam divíno nómini hódie dedicámus; invenímus à nobis debéri, & Deo noſtro máximam laudem, & ſanctitáti veſtræ cóngruum de divínæ domûs ædificatióne

ſermónem. Tunc autem ſermo noſter cóngruus erit, ſi in ſe áliquid ædificatiónis hábeat, quod utilitáti animárum veſtrárum, Deo vos intériùs ædificante, proſiciat. Quod hic factum corporáliter vidémus in pariétibus, ſpirituáliter fiat in méntibus: & quod hic perfectum cérnimus in lapídibus & lignis, hoc, ædificante grátiâ Dei, perficiátur in corpóribus veſtris.

Lectio iij.

PRincipáliter ergo grátias agámus Dómino Deo noſtro, à quo eſt omne datum óptimum, & omne donum perfectum: & ejus bonitátem totâ cordis alacritáte laudémus; quóniam ad conſtruendam iſtam domum oratiónis, fidélium ſuórum viſitávit ánimum, excitávit affectum, ſurrogávit auxílium, inſpirávit necdum voléntibus ut vellent, adjúvit bonæ voluntátis conátus ut fácerent: ac per hoc Deus qui operátur in ſuis & velle & perfícere pro bona voluntáte, hæc ómnia ipſe cœpit, ipſe perfécit. Et quia ópera bona in conſpectu ſuo nunquam eſſe permittit inánia; fidélibus ſuis, quibus operántibus præbuit virtútis ſuæ favórem, tríbuet condignam pro tanta operatióne mercédem. Adhuc ámpliùs agendæ ſunt grátiæ Deo noſtro: hanc enim Eccléſiam quam fecit nómini ſuo conſtrui, fecit étiam ſanctórum Mártyrum Relíquiis ámpliùs honorári.

QUARTA DIE.

De Sermóne ſancti Auguſtini Epíſcopi.

Serm. 337. de Dedicatione Eccleſiæ. C. 1.

Lectio ij.

BOna ópera fidélium de ſua temporáli terrenáque ſubſtántia, cùm in theſauris cœléſtibus recondúntur; fides hoc videt, quæ pietátis óculum habet in corde. Unde & iſta ædificia quæ congregandis religióſis cœtibus extruuntur, cùm óculo carnis inſpéxerit, laudat intériùs quod cernit extériùs; & viſíbili ácipit lúmine, ad quod gáudeat inviſíbili veritáte. Neque enim occupáta eſt fides inſpícere quàm pulcra ſint membra hujus habitatiónis, ſed de quanta interióris hóminis pulcritúdine procédant hæc ópera dilectiónis.

Lectio iij.

REtríbuet ergo Dóminus fidélibus ſuis, tam piè, tam hiláriter, tam devótè iſta operántibus; ut eos quoque ipſos in ſuæ fábricæ conſtructióne compónat, quò currunt lápides vivi, fide formáti, ſpe ſolidáti, caritáte compacti, ubi ſápiens ille architectus Apóſtolus fundamentum póſuit Chriſtum Jeſum, ſummum ipſum lápidem anguláirem; ſicut & Petrus de prophética Scriptúra commémorat, ab homínibus quidem reprobá-

Deo autem electum
ırificátum. Huic ad-
ı, pacámur; huic in-
lo., firmámur.

INTA DIE.

ıóne ſancti Auguſtíni
Epíſcopi.

ɩ. & 2. *Lectio ij.*

.tus ſimul eſt & fun-
ıentum, quia ipſe
t; & lapis anguláris,
: conjungit. Ipſa eſt
per quam vir ſápiens
ıs domum ſuam,
omnes hujus ſéculi
ınes tutíſſimus perſé-
nec plúviâ irruente
:, nec flúmine inun-
ubvértitur, nec ven-
ıtibus commovétur.
: & pax noſtra, qui
raque unum: in ip-
n neque circumcíſio
ım valet, neque præ-
, ſed nova creatúra.
m duo tanquam pa-
x diverſo venientes,
ıb ínvicem fúerant,
ad illum tanquam
ulum ducti, étiam in
imet copuláti ſunt.

Lectio iij.

ıe ſicut hoc ædifícium
bile factum eſt nobis
iliter congregandis;
ıd ædifícium, quod
i ſumus, Deo ſpiri-
habitatúro conſtrúi-
Templum enim Dei
n eſt, inquit Apó-
quod eſtis vos. Sicut
rrénis mólibus conſ-
ıs; ſic illud bene com-
móribus erigámus.
nim nunc viſitántibus
nobis, illud in fine ſéculi,
Dómino veniente, dedicá-
bitur, quando corruptíbile
hoc noſtrum índuet incor-
ruptiónem, & mortále hoc
noſtrum índuet immortali-
tátem; quia corpus humi-
litátis noſtræ conformábit
córpori glóriæ ſuæ.

SEXTA DIE.

Sermo ſancti Joannis
Chryſóſtomi.

Homil. 33. in Matth.

Lectio ij.

Commúnis ómnium do-
mus eſt Eccléſia, in quam
vobis priùs ingreſſis, nos in-
trámus, diſcipulórum for-
mam retinentes: ideóque
commúniter ómnibus, ſta-
tim atque ingreſſi fuérimus,
ut illis datam legem ſequá-
mur, pacem offérimus. Ne-
mo ígitur ſocórdiâ tórpeat;
nemo ſeculáribus rebus ſuſ-
penſum ánimum hábeat, cùm
jam ad prædicandum Sacer-
dótes intráverint. Non enim
parva huic rei ímminet pœ-
na. Equidem míllies pótiùs
malim in domum alicújus
veſtrûm ingreſſus deſtítui,
quàm hîc prædicans non au-
díri. Hoc mihi moléſtius
eſſet quàm illud: quandó-
quidem hæc magis própriè
domus noſtra eſt, quàm
illa.

Lectio iij.

Hic magnæ illæ noſtræ
opes póſitæ ſunt, hîc
ſpes noſtra omnis. Quid
enim hoc loco non magnum
eſt & admirandum? Nam
hæc menſa longè pretióſior

eſt atque jucúndior; & lucerna hæc quàm illa, ut norunt qui cum fide óleo perúncti à morbis liberáti ſunt. Arca étiam hæc multò mélior, magíſque neceſſária. Non enim veſtes, ſed miſericórdiam inclúſam cóntinet; quamvis pauci ſint qui eam poſsídeant. Hic & léctulus eſt valde illo præſtántior; divinárum enim Scripturárum réquies quovis lecto ſuávior eſt.

SEPTIMA DIE.

De Sermóne ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Hom. in Vidi Dóminum.

Lectio ij.

CUm ánimi divítias conſídero in vobis augéſcere, gáudeo ſemper, ut qui non fruſtrà ſementem fécerim, ut qui non incaſsùm labóres pertúlerim. Unde ígitur hoc lucrum conjício, unde perſpício ſermónes ad opus proficere? Nimírum ex hoc concurſu; ex eo quòd Eccléſiam ómnium matrem ſtudióſè ampleƈtímini; ex hac pernocte perpetuáque ſtatióne; ex eo quòd angelicórum órdinum ſtatiónem imitantes, ſine ceſſatióne laudes & hymnos offertis Conditóri. O mira Chriſti dona! In ſupernis, exércitus Angelórum canunt glóriam: in terris, hómines in Eccléſiis choros agentes, ad illórum exemplum eamdem canunt glóriam. In ſupernis, Séraphim ter ſanctum illum hymnum réſonant; in terris, eumdem hóminum promit multitúdo; communiterque, tum cœléſtium, tum terréſtrium plaudit celébritas.

Lectio iij.

NUlla res tantum affert gáudii vitæ noſtræ, quantum hoc, quòd ex ánimo gaudétis in Eccléſia congregári. In Eccléſia, gaudéntium conſervátur gáudium. In Eccléſia, animo dejectórum eſt recreátio. In Eccléſia, doléntium eſt voluptas. In Eccléſia, defatigatórum eſt reſpirátio. In Eccléſia, laborántium eſt réquies. Veníte enim, inquit, poſt me, qui laborátis & oneráti eſtis; & ego refíciam vos. Quid hâc voce potéſt eſſe deſiderabílius? quid hâc invitatióne jucúndius? Ad épulum te vocat, qui in Eccléſiam te vocat.

VESPERÆ *de die Octava, ut in I. Veſperis Feſti.*

OCTAVA DEDICATIONIS.

Duplex minus.

Officium, dempto ritû Solemni, ut in die, præter Lectiones.

IN I. NOCTURNO.

Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Cæſárii Epiſcopi.

Serm. 229. qui eſt in Dedic. Eccleſiæ. Lectio iv.

QUotieſcumque, fratres caríſſimi, altáris vel templi feſtivitátem cólimus, ſi fidéliter ac diligenter

ıter atténdimus, & ſan- ac juſtè vívimus; quid- d in templis manufactis ꞇur, totum in nobis ſpi- ili ædificatióne complé- . Non enim mentítus eſt ; qui dixit: Templum Dei ctum eſt, quod eſtis vos. ſterùm: Neſcítis quia cór- ra veſtra templum ſunt ſritûs ſancti? Quia verò llis præcedéntibus méri- , ſed per grátiam Dei me- imus fíeri templum Dei; antùm póſſumus cum ip- ıs adjutório laborémus, ne ominus noſter in templo , hoc eſt in nobis ipſis, véniat quod óculos ſuæ ajeſtátis offendat: ſed ha- táculum cordis noſtri eva- étur vítiis, & virtúti- s repleátur; claudátur ábolo, & apcriátur Chri- .

Serm. 230. *Lectio v.*

Quia, fratres, habitáre de- síderat in nobis Deus; m ipsíus adjutório ita cor ıſtrum ſtudeámus bonis mper cogitatiónibus occu- re, & córpora noſtra ab nni ſorde luxúriæ munda- ſtodíre, ut Deum in nobis lectet habitáre. In templo ım à Salomóne ædificáto gimus duo altária fuiſſe nſtitúta, unum foris, áliud tùs: in illo quod foris erat, ımálium celebrabátur ſa- ſícium; in illo verò quod ɪtùs crat, thymiámatis of- rebátur incenſum. Videá- us ergo ne fortè in nobis o ſint altária conſtitúta; córporis ſcílicet, & cordis noſtri. Dénique duplex à nobis ſacrifícium quærit Deus; unum, ut ſimus ca- ſto córpore; áliud, ut mun- do corde eſſe debeámus.

Lectio vj.

IN illo altári, quod à Sa- lomóne légitur ædificá- tum, quotidiánus ignis ar- débat: quod útinam & in nobis píetas divína perfíciat. Unde non ſolùm oratióni- bus, ſed étiam bonis opéri- bus placandus eſt Deus; ut in altári cordis noſtri ignem ſuum ſemper accendat, il- lum de quo ipſe dixit: Ignem veni míttere in ter- ram, & quid volo niſi ut accendátur? Quia duo ſunt ignes; cupiditátis ſcílicet, & caritátis: & unus de parte Dei, alter de parte diáboli: unus dévorans ómnia mala, alter univer- ſa bona conſúmens. Conſí- deret unuſquiſque conſcién- tiam ſuam: & ſi in ſe videt ignem cupiditátis ar- dére, cum Dei adjutório feſtínet extínguere; quia nihil in illo boni remané- re póterit, quem ignis cu- piditátis accénderit; ſicut nihil in eo mali remané- bit, in quo ignis árſerit caritátis.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſe- cundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Facta ſunt Encænia in Jeroſó- lymis; & hiems erat; &

ambulábat Jeſus in templo in pórticu Salomónis. Et réliqua.

Homília venerábilis Bedæ Preſbyteri.

Expoſ. in Evang. Joan.

ENcænia vocabátur ſolémnitas dedicatiónis templi, quam pópulus Dei ex antíqua patrum traditióne per annos síngulos celebráre conſuéverat. Sed notandum eſt quòd hæc Encænia quæ hic leguntur, non ad primam templi dedicatiónem, ſed ad últimam pértinent: quòd ex eo fácilè collígitur, quia hieme facta referuntur. Prima síquidem ejuſdem templi dedicátio à Salomóne, témpore autumni; ſecunda autem à Zoróbabel & Jeſu ſacerdóte, témpore veris; tértia à Juda Machabæo, témpore hiemis eſt facta; quando ſpeciáliter conſtitútum eſſe légitur, ut éadem dedicátio per omnes annos in memóriam ſolémnibus renovarétur offíciis: quæ étiam ad tempus uſque Domínicæ Incarnatiónis obſerváta fuit, ſicut modò, cùm legerétur Evangélium, audívimus. Quæ étiam dedicátio ſalúbri conſuetúdine in Eccléſiis Chriſti moderno témpore dignóſcitur.

Lectio viij.

ET ambulábat Jeſus in pórticu Salomónis. Si Dei Fílius ambuláre vóluit in templo, in quo caro & ſanguis brutórum animálium offerebántur; multò magis noſtram oratiónis domum, ubi carnis ipsíus ac ſánguinis ſacramenta celebrantur, viſitáre gaudébit. Si perambuláre non deſpexit pórticum in quo rex quondam mortális ac terrénus, quamvis potentíſſimus ac ſapientíſſimus, ad orandum ſtare ſolébat; quantò magis penetrália córdium noſtrórum invíſere atque illuſtráre desíderat: ſi tamen ea pórticum eſſe Salomónis, hoc eſt, ſi ea timórem ſuum, qui eſt inítium ſapiéntiæ, habére perſpéxerit?

Lectio ix.

NEque enim putandum eſt quia domus ſolúmmodò in qua ad orandum, vel ad myſtéria celebranda convenímus, templum ſit Dómini; & non ipſi qui in nómine Dómini convenímus, multò ámpliùs templum ejus appellémur & ſimus: cùm manifeſtè dicat Apóſtolus, Vos eſtis templum Dei vivi; ſicut dicit Deus, Inhabitábo in eis, & inter illos ambulábo.

...CIUM BEATÆ MARIÆ
IN SABBATO.
Simplex.

...*RIS Feria ſexta* ...*cedentis.*
...*m.* Gen. 3.
...inus Deus ad ſer-
...n : Inimicítias
...r te & mulíe-
...nen tuum & ſe-
... : ipſa cónteret
...

...*ymnus.*
... ſóboles, glória
...inum,
...irgo parens, te
... Deus,
...gíneo quæ malè
...li
...ontéreres caput.
...cípium qui dedit
...bus,
...incípium ſumpſit
... Deus;
... proſpíciens qui
...it cibos,
...ſte fuit tuo.
... múlier perdíde-
...etus,
... géneri rédditur
...is :
...ſas míſeris, heu
...ùm diu !
...n réſeras fores.
... pater eſt, glória
...tri;
...irgo parens, glò-
...ílio;
...cunda, tibi nexus
...ilis,
... glória, Spíritus.
...

℣. Deus operátus eſt ſalútem in médio terræ : ℟. Tu confregíſti cápita dracónis. *Pſ.* 73.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. *f.* Benedíctus Dóminus qui te diréxit in vúlnera cápitis príncipis inimicórum noſtrórum. *Judith* 13.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

COMPLETORIUM, *ut in Pſalterio. Hymnus,* Virgo Dei génitrix. *infrà,* xcj.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jeſum de María natum, * Veníte, adorémus. *Matth.* 1.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

O Quàm glorífica luce coruſcas,
Stirpis Davídicæ régia proles,
Sublímis résidens, virgo María,
Supra Cœlígenas ætheris omnes !
Tu cum virgíneo mater honóre,
Cœlórum Dómino péctoris aulam
Sacris viſcéribus caſta dediſti :
Humános Deus hinc índuit artus.
Quem cunctus vénerans orbis adórat,
Cui nunc ritè genu flectitur omne,

A quo, te précibus ſubveniente,
Æterni pétimus gáudia regni.
Divínæ Sóboli qui dare matrem
In terris vóluit, glória Patri:
Cujus Virgo parens, glória Nato:
Quo fœcunda, tibi glória, Flamen. Amen.

Pſalmi de Sabbato, ſub tribus Antiphonis ſequentibus.

Ant. 1. a. Ave, grátiâ plena; Dóminus tecum: benedícta tu in muliéribus. *Luc.* 1.

Ant. 8. c. Ecce concípies in útero, & páries fílium; & vocábis nomen ejus Jeſum. *Luc.* 1.

Ant. 2. D. Quod naſcétur ex te Sanctum, vocábitur Fílius Dei. *Luc.* 1.

℣. Deſcendet ſicut plúvia in vellus: ℟. Et replébitur majeſtáte ejus omnis terra. *Pſ.* 71.

j. & ij. Lectio de Script. occurr. è tribus ſunt duæ.

Poſt j. Lect. ℟. Benedícam ei, & ex illa dabo fílium, cui benedictúrus ſum:* Conſtítuam pactum meum illi in fœdus ſempiternum. ℣. Hic erit magnus; & Fílius Altíſſimi vocábitur: & regnábit in domo Jacob in æternum. *Conſtítuam. *Gen.* 17. *Luc.* 1.

Poſt ij. Lect. ℟. Quod in ea natum eſt, de Spíritu ſancto eſt: páriet autem fílium; * Ipſe ſalvum fáciet pópulum ſuum à peccátis eórum. ℣. Benedictiónem ómnium géntium dedit illi Dóminus. * Ipſe. *Matth.* 1. *Eccli.* 44.

Pro tertia Lectione legitur una è quatuor ſequentibus, ſecundùm diverſitatem menſium.

Poſt iij. Lect. ℟. Deus ex ſémine David * Secundùm promiſſiónem edúxit Iſraël ſalvatórem Jeſum. ℣. Jurávit Dóminus David veritátem: De fructu ventris tui ponam ſuper ſedem tuam. * Secundùm. Glória. * Secundùm. *Act.* 13. *Pſ.* 131.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Confiteántur tibi pópuli, Deus: ℟. Terra dedit fructum ſuum. *Pſ.* 66.

AD LAUDES.

Pſalmi de Sabbato ſub ſola Ant. 4. A. Benedícta tu inter mulíeres, & benedíctus fructus ventris tui. *Luc.* 1.

Capitulum. Jerem. 31.

CReávit Dóminus novum ſuper terram: Fémina circúmdabit virum.

Hymnus. S. V.

NUnc auróra, novæ núntia lucis,
Triſtes orbe procul díſſipat umbras:
O quàm lucídior, nocte ſepultis
Portans ipſa diem, Virgo, refulges!
O quæ nunc hábitas lúcida regna, [lucis:
Mittas inde tuæ múnera
Te ſi terra dedit munus olympo,
Quæ non dona memor reddet olympus?

Inter perpétuos Núminis hauſtus,
O Regína, tibi ſánguine junctum
Ne dediſce genus: noſtra fuiſti,
Summi facta parens, Virgo, Tonantis.
Divínæ Sóboli qui dare matrem
In terris vóluit, glória Patri:
Cujus Virgo parens, glória Nato:
Quo fœcunda, tibi glória, Flamen. Amen.

℣. Recordátus eſt Dñus miſericórdiæ ſuæ, ℟. Et veritátis ſuæ dómui Iſrael. *Pſ.* 97.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. Beáta quæ credidiſti; quóniam perficientur ea quæ dicta ſunt tibi à Dómino. *Luc.* 1.

Oratio.

Concéde nos fámulos tuos, quæſumus, Dómine Deus, perpétuâ mentis & córporis ſanitáte gaudére; & glorióſâ beátæ Maríæ ſemper vírginis interceſſióne, à præſenti liberári triſtítiâ, & æternâ pérfrui lætítiâ; Per Dóminum.

AD HORAS, in fine Hymnorum Doxologia:

Qui natus es de Vírgine, Jeſu, tibi ſit glória, &c.

Pſalmi de Sabbato, ut in Pſalterio.

AD PRIMAM.

Ant. 2. D. Fílius Dei factus eſt ei ex ſémine David ſecundùm carnem. *Rom.* 1.

In ℟. *br.* ℣. Qui natus es * de María Vírgine. *Matth.* 1.

AD TERTIAM.

Ant. 4. d. De María natus eſt Jeſus, qui vocátur Chriſtus. *Matth.* 1.

Capitulum. Iſ. 7.

Dabit Dóminus ipſe vobis ſignum: Ecce Virgo concípiet, & páriet fílium; & vocábitur nomen ejus, Emmánuel.

℟. *br.* Deus in médio ejus; * Non commovébitur. Deus in médio ejus. ℣. Adjuvábit eam * manè dilúculo; * Non commovébitur. Glória Patri. Deus in médio ejus. *Pſ.* 45.

℣. Elégit eam Dóminus ℟. In habitatiónem ſibi. *Pſ.* 131.

AD SEXTAM.

Ant. 7. d. Péperit fílium máſculum, qui rectúrus erat omnes gentes. *Apoc.* 12.

Capitulum. Mich. 5.

Egrediétur qui ſit dominátor in Iſrael; & egreſſus ejus ab inítio, à diébus æternitátis. Propter hoc dabit eos uſque in tempus in quo partúriens páriet; & relíquiæ fratrum ejus convertentur ad fílios Iſrael.

℟. *br.* Homo * Natus eſt in ea. Homo. ℣. Et ipſe fundávit eam * Altíſſimus, * Natus eſt. Glória Patri. Homo. *Pſ.* 86.

℣. Ipſe tanquam ſponſus ℟. Procédens de thálamo ſuo. *Pſ.* 18.

AD NONAM.

Ant. 1. g. Beátus venter qui te portávit, & úbera quæ ſuxiſti. *Luc.* 11.

Capitulum. Gal. 4.

UBi venit plenitúdo témporis, miſit Deus Fílium ſuum, factum ex muliere, factum ſub lege; ut eos qui ſub lege erant redímeret, ut adoptiónem filiórum reciperémus.

℟. *br.* Miſericórdia & véritas * Obviavérunt ſibi. Miſericórdia. ℣. Juſtítia & pax* oſculátæ ſunt;* Obviavérunt ſibi. Glória. Miſericórdia.

℣. Véritas de terra orta eſt, ℟. Et juſtítia de cœlo proſpexit. *Pſ.* 84.

LECTIONES ſequentes dicuntur ſingulis menſibus in Officio B. Mariæ in Sabbato.

MENSE MAIO.

Ex libris ſancti Auguſtíni Epíſcopi, de Trinitáte.

Lib. 13. *C.* 18. *Lectio iij.*

POterat Deus hóminem ſuſcípere non de génere Adam: ſed méliùs judicávit & de ipſo quod victum fúerat génere aſſúmere hóminem per quem géneris humáni vínceret inimícum, & tamen ex vírgine, cujus conceptum ſpíritus non caro, fides non libído, prævénit. Naſcebátur homo, nullum habens, nullum habitúrus omníno peccátum; per quem renaſcerentur liberandi à peccáto, qui naſci non poſſent ſine peccáto. Oportébat ítaque ut concupiſcéntia nulla ibi eſſet omníno, quando concipiebátur vírginis partus, in quo nihil dignum morte fúerat inventúrus (& eum tamen occiſúrus) auctor mortis, auctóris vitæ morte vincendus: victor primi Adam & tenens genus humánum, victus à ſecundo Adam & amittens genus chriſtiánum; ut decéptor ille ab eo vincerétur génere, quod vícerat crímine.

MENSE JUNIO.

Sermo ſancti Petri Chryſólogi.

Serm. 143. *Lectio iij.*

COncépit virgo, virgo péperit: non te concéptus turbet; partus te non confundat audítus, quando virgínitas, quidquid eſt humáni pudóris, excúſat. Aut quæ ibi verecúndiæ læſio, ubi init Déitas cum amíca ſibi ſemper integritáte confórtium? ubi eſt interpres Angelus; fides, prónuba; deſponſátio, cáſtitas; donátio, virtus; judex, conſciéntia; cauſa, Deus; concéptus, intégritas; virgínitas, partus; virgo, mater? Nemo ergo júdicet humáno modo quod divíno géritur ſacramento: nemo myſtérium cœleſte diſcútiat ratióne terréná.

MENSE JULIO.

Ex libro Morálium ſancti Gregórii Papæ.

Lib. 18. *Cap.* 27. *Art.* 36. *Lectio iij.*

MEdiátor Dei atque hóminum homo Chriſtus Jeſus, non, ſicut iſte hæréticus déſipit, alter in humanitáte, alter in Deitáte eſt: non purus homo conceptus atque éditus, poſt

méritum ut Deus eſſet,
épit ; ſed nuntiante An-
o, & adveniente Spíritu,
x Verbum in útero,
x intrà úterum Verbum
o, & manente incom-
tábili eſſéntiâ quæ eſt ei
n Patre & cum ſancto
ritu coæterna, aſſumpſit
rà virgínea víſcera, un-
& impaſſíbilis pati, &
mortális mori, & æter-
ante ſécula temporá-
poſſet eſſe in fine ſecu-
um ; ut per ineffábile ſa-
mentum, conceptu ſan-
& partu inviolábili ſe-
dùm veritátem utriuſque
úræ, éadem virgo & an-
a Dómini eſſet & ma-
. Sic quippe ei ab Elíza-
h dícitur : Unde hoc mi-
ut véniat mater Dómini
i ad me ? & ipſa Virgo
ncípiens, dixit : Ecce an-
a Dómini ; fiat mihi
undùm verbum tuum.

MENSE AUGUSTO.

Sermo ſancti Procli Epiſcopi.

In S. Deip. Orat. 6.

Lectio iij.

Quibus encomiórum colóribus virginálem depingam imáginem ? Quibus laudum præcóniis incontaminátum exornábo caſtimóniæ caractérem ? Hæc ſacrum impeccántiæ ádytum : hæc ſanctificátum Dei templum : hæc áureum altáre holocautómatum : hæc divínum compoſitiónis thymíama : hæc ſacrum unctiónis óleum : hæc pretióſum nardi píſtici alabaſtrum. Hæc ſacerdotále ephod, Dei voluntátem índicans. Hæc áureum candelábrum, ſeptem ellychniórum lucernam portans. Hæc arca intrínſecùs & extrínſecùs deauráta, córpore ſcílicet & ſpíritu ſanctificáta.

OFFICIUM PARVUM BEATÆ MARIÆ.

[*Extra Chorum dicitur ad libitum.*]

In Eccleſiis in quibus ſolet dici, ſive in Choro, ſive in alio loco Eccleſiæ, non dicitur quoties ſit Officium Semiduplex, aut ſupra, nec intrà Octavas, nec quando Officium diei eſt de Beata.

Singulæ Horæ hujus Officii dicuntur poſt ſingulas Horas Officii diei.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jeſum. & *Hymnus*, O quam. *ut ſuprà*, lxxv.

In Feſtis B. Mariæ dicuntur in Nocturnis novem ſequentes Pſalmi cum Antiph. propriis.

In Officio autem parvo dicuntur tantùm tres Pſalmi, ſecundùm ordinem Feriarum, ut infrà notatur.

IN I. NOCTURNO.

Feriâ II. & V.

Ant. ſola 1. a. Ave.

Pſalmus 8.

DOmine Dóminus noſter, * quàm admirábile eſt nomen tuum in univerſa terra!

Quóniam eleváta eſt magnificéntia tua * ſuper cœlos.

Ex ore infántium & lacténtium perfeciſti laudem propter inimícos tuos, * ut déſtruas inimícũ & ultórem.

Quóniam vidébo cœlos tuos, ópera digitórum tuórum; * lunam & ſtellas quæ tu fundaſti.

Quid eſt homo, quòd memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam víſitas eum?

Minuiſti eum pauló minùs ab Angelis, glóriâ & honóre coronaſti eum, * & conſtituiſti eum ſuper ópera mánuum tuárum.

Omnia ſubjeciſti ſub pédibus ejus, * oves & boves univerſas, ínſuper & pécora campi;

Vólucres cœli, * & piſces maris qui perámbulant ſémitas maris.

Dómine Dóminus noſter, * quàm admirábile eſt nomen tuum in univerſa terra!

Pſalmus 18.

CŒli enarrant glóriam Dei, * & ópera mánuum ejus annúntiat firmamentum.

Dies diéi erúctat verbum, * & nox nocti índicat ſciéntiã.

Non ſunt loquélæ neque ſermónes, * quorum non audiantur voces eórum.

In omnem terram exívit ſonus eórũ, & in fines orbis terræ verba eórum: * in ſole póſuit tabernáculum ſuum.

Et ipſe tanquam ſponſus procédens de thálamo ſuo, * exultávit ut gigas ad currendam viam.

A ſummo cœlo egréſſio ejus, & occurſus ejus uſque

ad ſummum ejus ; * nec eſt qui ſe abſcondat à calóre ejus.

Lex Dómini immaculáta, convertens ánimas : * teſtimónium Dómini fidéle, ſapiéntiam præſtans párvulis.

Juſtítiæ Dómini rectæ, lætificantes corda : * præceptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.

Timor Dómini ſanctus, pérmanens in ſéculum ſéculi : * judícia Dómini vera, juſtificáta in ſemetipſa.

Deſiderabília ſuper aurum, & lápidem pretióſum multum, * & dulcióra ſupel mel & favum.

Etenim ſervus tuus cuſtódit ea : * in cuſtodiendis illis retribútio multa.

Delicta quis intélligit ? * ab occultis meis munda me, & ab aliénis parce ſervo tuo.

Si mei non fúerint domináti, * tunc immaculátus ero, & emundábor à delicto máximo.

Et erunt ut compláceant elóquia oris mei, * & meditátio cordis mei in conſpectu tuo ſemper.

Dómine, adjútor meus, * & redemptor meus.

Pſalmus 44.

ERuctávit cor meum verbum bonum : * dico ego ópera mea regi.

Lingua mea * cálamus ſcribæ velóciter ſcribentis.

Specióſus formâ præ fíliis hóminum : diffúſa eſt grátia in lábiis tuis ; * proptéreà benedixit te Deus in æternum.

Accíngere gládio tuo ſuper femur tuum, * Potentíſſime.

Spécie tuâ & pulcritúdine tuâ intende ; * próſperè procéde,

Et regna propter veritátem, & manſuetúdinem, & juſtítiam ; * & dedúcet te mirabíliter déxtera tua.

Sagittæ tuæ acútæ, pópuli ſub te cadent, * in corda inimicórum regis.

Sedes tua, Deus, in ſéculum ſéculi : * virga directiónis, virga regni tui.

Dilexiſti juſtítiam, & odiſti iniquitátem ; * proptéreà unxit te Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ præ conſórtibus tuis.

Myrrha, & gutta, & cáſia à veſtimentis tuis, à dómibus ebúrneis ; * ex quibus delectavérunt te fíliæ regum in honóre tuo.

Aſtitit regína à dextris tuis in veſtítu deauráto, * circúmdata varietáte.

Audi, fília, & vide, & inclína aurem tuam ; * & oblivíſcere pópulum tuum, & domum patris tui :

Et concupiſcet rex decórem tuum, * quóniam ipſe eſt Dóminus Deus tuus ; & adorábunt eum.

Et fíliæ Tyri in munéribus : * vultum tuum deprecabuntur omnes dívites plebis.

Omnis glória ejus fíliæ regis ab intùs ; * in fímbriis áureis, circumamicta varietátibus.

Adducentur regi vírgines

poſt eam : * próximæ ejus afferentur tibi.

Afferentur in lætítia & exultatióne ; * adducentur in templum regis.

Pro pátribus tuis nati ſunt tibi filii :* conſtítues eos príncipes ſuper omnem terram.

Mémores erunt nóminis tui * in omni generatióne & generatiónem,

Proptéreà pópuli confitebuntur tibi in æternum, * & in ſéculum ſéculi.

Ant. Ave, grátiâ plena ; Dóminus tecum : benedicta tu in muliéribus. *Luc.* 1.

℣. Audi, fília, & vide, & inclína aurem tuam ;
℟. Et concupiſcet rex decórem tuum. *Pſ.* 44.

Pater. *Lectiones infrà.*

IN II. NOCTURNO.

Feriâ III. & VI.

Ant. ſola 8. c. Ecce.

Pſalmus 45.

DEus noſter refúgium & virtus : * adjútor in tribulatiónibus quæ invenérunt nos nimis.

Proptéreà non timébimus, dum turbábitur terra, * & transferentur montes in cor maris.

Sonuérunt & turbátæ ſunt aquæ eórum : * conturbáti ſunt montes in fortitúdine ejus.

Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei : * ſanctificávit tabernáculum ſuum Altíſſimus.

Deus in médio ejus ; non commovébitur : * adjuvábit eam Deus manè dilúculo.

Conturbátæ ſunt gentes, & inclináta ſunt regna : * dedit vocem ſuam, mota eſt terra.

Dóminus virtútum nobiſcum, * ſuſceptor noſter Deus Jacob.

Veníte, & vidéte ópera Dómini, quæ póſuit prodígia ſuper terram, * áuferens bella uſque ad finem terræ.

Arcum cónteret, & confringet arma : * & ſcuta combúret igni.

Vacáte, & vidéte quóniam ego ſum Deus : * exaltábor in géntibus, & exaltábor in terra.

Dóminus virtútum nobiſcum, * ſuſceptor noſter Deus Jacob.

Pſalmus 71.

DEus, judícium tuum regi da, * & juſtítiam tuam fílio regis,

Judicáre pópulum tuum in juſtítia, * & páuperes tuos in judício.

Suſcípiant montes pacem pópulo, * & colles juſtítiam.

Judicábit páuperes pópuli, & ſalvos fáciet fílios páuperum, * & humiliábit calumniatórem.

Et permanébit cum ſole & ante lunam, * in generatióne & generatiónem.

Deſcendet ſicut plúvia in vellus, * & ſicut ſtillicídia ſtillántia ſuper terram.

Oriétur in diébus ejus juſtítia, & abundántia pacis, * donec auferátur luna.

Et dominábitur à mari uſque ad mare, * & à flúmine

uſque ad términos orbis terrárum.

Coram illo prócident Æthíopes, * & inimíci ejus terram lingent.

Reges Tharſis & ínſulæ múnera ófferent;* reges Arabum & Saba dona addúcent.

Et adorábunt eum omnes reges terræ: * omnes gentes ſérvient ei;

Quia liberábit páuperem à potente, * & páuperem cui non erat adjútor.

Parcet páuperi & ínopi, * & ánimas páuperum ſalvas fáciet.

Ex uſúris & iniquitáte rédimet ánimas eórum; * & honorábile nomen eórum coram illo.

Et vivet, & dábitur ei de auro Arábiæ, & adorábunt de ipſo ſemper: * totâ die benedícent ei.

Et erit firmamentum in terra in ſummis móntium, ſuperextollétur ſuper Líbanum fructus ejus; * & florébunt de civitáte ſicut fœnum terræ.

Sit nomen ejus benedictum in ſécula: * ante ſolem pérmanet nomen ejus.

Et benedicentur in ipſo omnes tribus terræ: * omnes gentes magnificábunt eum.

Benedictus Dóminus Deus Iſrael, * qui facit mirabília ſolus.

Et benedictum nomen majeſtátis ejus in æternum; * & replébitur majeſtáte ejus omnis terra: Fiat, fiat.

Pſalmus 84.

BEnedixiſti, Dómine, terram tuam; * avertiſti captivitátem Jacob.

Remiſiſti iniquitátem plebis tuæ, * operuiſti ómnia peccáta eórum.

Mitigaſti omnem iram tuam, * avertiſti ab ira indignatiónis tuæ.

Converte nos, Deus ſalutáris noſter; * & averte iram tuam à nobis.

Numquid in æternum iraſcéris nobis? * aut extendes iram tuam à generatióne in generatiónem?

Deus, tu converſus vivificábis nos; * & plebs tua lætábitur in te.

Oſtende nobis, Dómine, miſericórdiam tuam, * & ſalutáre tuum da nobis.

Audiam quid loquátur in me Dóminus Deus; * quóniam loquétur pacem in plebem ſuam,

Et ſuper ſanctos ſuos, * & in eos qui convertuntur ad cor.

Verúmtamen prope timentes eum ſalutáre ipſíus, * ut inhábitet glória in terra noſtra.

Miſericórdia & véritas obviavérunt ſibi: * juſtítia & pax oſculátæ ſunt.

Véritas de terra orta eſt, * & juſtítia de cœlo proſpexit.

Etenim Dóminus dabit benignitátem; * & terra noſtra dabit fructum ſuum.

Juſtítia ante eum ambulábit, * & ponet in via greſſus ſuos.

Ant. Ecce concípies in útero, & páries fílium; & vocábis nomen ejus Jeſum. *Luc.* 1.

℣. Sanctificávit tabernáculum ſuũ Altíſſimus: ℟. Deus in médio ejus. *Pſ.* 45.

Pater. *Lectiones infrà.*

IN III. NOCTURNO.

Feriâ IV. & Sabbato.

Ant. ſola 2. D. Quod naſcétur.

Pſalmus 86.

FUndamenta ejus in móntibus ſanctis: * díligit Dóminus portas Sion ſuper ómnia tabernácula Jacob.

Glorióſa dicta ſunt de te,* cívitas Dei.

Memor ero Rahab & Babylónis * ſciéntium me.

Ecce alienígenæ & Tyrus, & pópulus Æthíopum;* hi fuérunt illic.

Numquid Sion dicet: Homo, & homo natus eſt in ea;* & ipſe fundávit eam Altíſſimus?

Dñus narrábit in ſcriptúris populórum & príncipum, * horum qui fuérunt in ea.

Sicut lætántium ómnium * habitátio eſt in te.

Pſalmus 96.

DOminus regnávit, exultet terra,* læténtur ínſulæ multæ.

Nubes & calígo in circúitu ejus: * juſtítia & judícium corréctio ſedis ejus.

Ignis ante ipſum præcédet, * & inflammábit in circúitu inimícos ejus.

Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, & commóta eſt terra.

Montes ſicut cera fluxérunt à fácie Dómini;* à fácie Dómini omnis terra.

Annuntiavérunt cœli juſtítiam ejus; * & vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.

Confundantur omnes qui adórant ſculptília, * & qui gloriantur in ſimulácris ſuis.

Adoráte eum, * omnes Angeli ejus.

Audívit, & lætáta eſt Sion: * & exultavérunt fíliæ Judæ propter judícia tua, Dómine;

Quóniam tu Dóminus altíſſimus ſuper omnem terram: * nimis exaltátus es ſuper omnes deos.

Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * cuſtódit Dóminus ánimas ſanctórum ſuórum; de manu peccatóris liberábit eos.

Lux orta eſt juſto, * & rectis corde lætítia.

Lætámini, juſti, in Dómino; * & confitémini memóriæ ſanctificatiónis ejus.

Pſalmus 97.

CAntáte Dómino cánticum novum, * quia mirabília fecit.

Salvávit ſibi déxtera ejus, * & bráchium ſanctum ejus.

Notum fecit Dóminus ſalutáre ſuum; * in conſpectu géntium revelávit juſtítiam ſuam.

Recordátus eſt miſericórdiæ ſuæ, * & veritátis ſuæ dómui Iſrael.

℣. Vidérunt omnes términi terræ * ſalutáre Dei noſtri.

Jubiláte Deo, omnis terra; * cantáte, & exultáte, & pſállite.

Pſállite Dómino in cíthara, * in cíthara, & voce pſalmi;

In tubis ductílibus, & voce tubæ córneæ: * jubiláte in conſpectu regis Dómini.

Moveátur mare & plenitúdo ejus, * orbis terrárum, & qui hábitant in eo.

Flúmina plaudent manu, ſimul montes exultábunt à conſpectu Dómini, * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terrárum in juſtítia, * & pópulos in æquitáte.

Ant. Quod naſcétur ex te Sanctum, vocábitur Fílius Dei. *Luc.* 1.

℣. Deſcendet ſicut plúvia in vellus: ℟. Et replébitur majeſtáte ejus omnis terra. *Pſ.* 71. Pater noſter.

Bened. Deus det nobis, &c. *poſt Pſalterium.*

Lectio j. Iſaïæ 7.

ADjécit Dóminus loqui ad Achaz, dicens: Pete tibi ſignum à Dómino Deo tuo in profundum inferni, ſive in excelſum ſupra. Et dixit Achaz: Non petam, & non tentábo Dóminum. Et dixit: Audíte ergo, domus David: Numquid parum vobis eſt moleſtos eſſe homínibus, quia moleſti eſtis & Deo meo? Propter hoc dabit Dóminus ipſe vobis ſignum; Ecce virgo concípiet, & páriet fílium; & vocábitur nomen ejus, Emmánuel. Tu autem.

℟. Benedícam. lxxvj.

Bened. Dignos, &c.

Lectio ij. Gal. 4.

QUanto témpore hæres párvulus eſt, nihil differt à ſervo, cùm ſit dóminus ómnium; ſed ſub tutóribus & actóribus eſt, uſque ad præfinítum tempus à patre: ita & nos cùm eſſémus párvuli, ſub elementis mundi erámus ſervientes. At ubi venit plenitúdo témporis, miſit Deus Fílium ſuum, factum ex mulíere, factum ſub lege; ut eos qui ſub lege erant redímeret, ut adoptiónem filiórum reciperémus. Tu autem.

℟. Quod in ea. lxxvj.

Bened. Aperiantur, &c.

Lectio iij. Apoc. 11. & 12.

APertum eſt templum Dei in cœlo: & viſa eſt arca teſtamenti ejus in templo ejus, & facta ſunt fúlgura, & voces, & terræmotus, & grando magna. Et ſignum magnum appáruit in cœlo: Múlier amicta ſole, & luna ſub pédibus ejus, & in cápite ejus coróna ſtellárum duódecim. Tu autem.

℟. Deus ex fémine. lxxvj.

Non dicitur Te Deum.

℣. *Sacerd.* Confiteantur tibi pópuli, Deus: ℟. Terra dedit fructum ſuum. *Pſ.* 66.

Si Laudes non ſequantur, dicitur hîc Oratio, Concéde, *ut infrà ad Sextam,* lxxxviij.

AD LAUDES.

℣. Deus, in adjutórium.

Ant. ſola 4. A. Benedícta tu.

Pſalmus 66.

DEus miſereátur noſtri, & benedícat nobis; * illúminet vultum ſuum ſuper nos, & miſereátur noſtri;

Ut cognoſcámus in terra viam tuam, * in ómnibus géntibus ſalutáre tuum.

Confiteantur tibi pópuli, Deus; * confiteantur tibi pópuli omnes.

Lætentur & exultent gentes, quóniam júdicas pópulos in æquitáte, * & gentes in terra dírigis.

Confiteantur tibi pópuli, Deus, confiteantur tibi pópuli omnes: * terra dedit fructum ſuum.

Benedícat nos Deus, Deus noſter, benedícat nos Deus;* & métuant eum omnes fines terræ.

Pſalmus 92.

DOminus regnávit, decórem indútus eſt: * indútus eſt Dóminus fortitúdinem, & præcinxit ſe.

Etenim firmávit orbem terræ, * qui non commovébitur.

Paráta ſedes tua ex tunc: * à ſéculo tu es.

Elevavérunt flúmina, Dómine: * elevavérunt flúmina vocem ſuam.

Elevavérunt flúmina fluctus ſuos, * à vócibus aquárum multárum.

Mirábiles elatiónes maris: * mirábilis in altis Dóminus.

Teſtimónia tua credibília facta ſunt nimis: * domum tuam decet ſanctitúdo, Dómine, in longitúdinem diérum.

Pſalmus 99.

JUbiláte Deo, omnis terra; * ſervíte Dómino in lætítia.

Introíte in conſpectu ejus* in exultatióne.

Scitóte quóniam Dóminus ipſe eſt Deus: * ipſe fecit nos, & non ipſi nos.

Pópulus ejus, & oves páſcuæ ejus, introíte portas ejus in confeſſióne, átria ejus in hymnis: * confitémini illi.

Laudáte nomen ejus, * quóniam ſuávis eſt Dóminus.

In ætérnum miſericórdia ejus, * & uſque in generatiónem & generatiónem véritas ejus.

Canticum. Zach. 2.

LAuda & lætáre, filia Sion; * quia ecce ego vénio, & habitábo in médio tui, ait Dóminus.

Et applicabuntur gentes multæ ad Dóminum in die illa, * & erunt mihi in pópulum, & habitábo in médio tui.

Et ſcies quia Dóminus exercítuum * miſit me ad te.

Et poſſidébit Dóminus Judam partem ſuam in terra ſanctificáta; * & éliget adhuc Jeruſalem.

Síleat omnis caro à fácie Dómini; * quia conſurrexit de habitáculo ſancto ſuo.

Pſalmus 150.
.udáte Dóminum in
ánctis ejus : * laudáte
in firmamento virtútis

ıdáte eum in virtútibus
* laudáte eum ſecun-
multitúdinem magni-
is ejus.
ıdáte eum in ſono tu-
· laudáte eum in pſal-
& cíthara.
ıdáte eum in tympano
oro : * laudáte eum in
is & órgano.
udáte eum in cymbalis
onántibus; laudáte eum
mbalis jubilatiónis : *
s ſpíritus laudet Dó-
m.
s. Benedicta tu inter
:res, & benedictus fru-
ventris tui. *Luc*. 1.
itulum. Jerem. 31.
:eávit Dóminus no-
vum ſuper terram :
na circúmdabit virum.
mnus, Nunc auróra.
rà, lxxvj.
Recordátus eſt Dómi-
ıiſericórdiæ ſuæ, ℞. Et
itis ſuæ dómui Iſrael.
17.
! Benedictus. *Ant*. 3. à.
. quæ credidiſti ; quó-
perficientur ea quæ di-
nt tibi à Dño. *Luc*. 1.

Oratio.

Eus, qui de beátæ Ma-
ríæ vírginis útero Ver-
tuum, Angelo nun-
:, carnem ſuſcípere vo-
: præſta ſupplícibus tuis,
i verè eam genitrícem
rédimus, ejus apud te
interceſſiónibus adjuvémur ;
Per eumdem.

Suffragium de omnibus SS.

Ant. Hi ſunt ante thro-
num Dei, & ſérviunt ei die
ac nocte in templo ejus : &
qui ſedet in throno, habi-
tábit ſuper illos. *Apoc*. 7.
℣. In æternum exultá-
bunt, & habitábis in eis ;
℞. Et gloriabuntur in te,
Dómine. *Pſ*. 5.

Oratio.

OMnípotens ſempiterne
Deus, qui in electis
tuis hábitas, & mirabíliter
refulges : concéde nobis,
quæſumus, ſic beáti *N*. &
ómnium ſimul Sanctórum
lætificári memóriâ, ut eó-
rum ſuffragántibus méri-
tis, regnum tuum áſſequi
valeámus ; Per Dóminum
noſtrum.

AD PRIMAM.

Hymnus.

MEmento, de Deo Deus,
Quòd matre natus
Vírgine,
Noſtri miſertus, pérditi
Mundi redemptor véneris.
Et nos, Dei Virgo parens,
Vultu benigno réſpice :
Placábilem tuâ prece
Fac eſſe nobis Fílium.
Qui natus es de Vírgine,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula.
Amen.

Pſalm. Deus, in nómine
tuo. 107. Cantáte.... omnis
terra. 42. Laudáte Dómi-
num. 150. *ſub ſola Ant*. 2. D.
Fílius Dei factus eſt ei ...

ſémine David ſecundùm carnem. *Rom.* 1.

Capitulum. Iſaïæ 11.

EGrediétur virga de radíce Jeſſe, & flos de radíce ejus aſcendet, & requieſcet ſuper eum Spíritus Dómini.

℞. *br.* Semen ejus * In æternum manébit. Semen. ℣. Et thronus ejus ſicut ſol * in conſpectu meo, * In æternum manébit. Glória Patri. Semen. *Pſ.* 88.

℣. Dominábitur à mari uſque ad mare, ℞. Et uſque ad términos orbis terrárum. *Pſ.* 71.

Oratio.

PRótege, Dómine, fámulos tuos ſubsídiis pacis; & beátæ Maríæ ſemper vírginis patrocíniis confidentes, à cunctis hóſtibus & perículis redde ſecúros; Per.

AD TERTIAM.

Hymnus, Memento. *ſuprà.*

Pſalm. Ad Dñum. 64. Levávi. 46. Lætátus ſum. 64. *ſub ſola Ant.* 4. d. De María natus eſt Jeſus, qui vocátur Chriſtus. *Matth.* 1.

Capitulum. Iſaïæ 7.

DAbit Dóminus ipſe vobis ſignum: Ecce Virgo concípiet, & páriet fílium; & vocábitur nomen ejus, Emmánuel.

℞. *br.* Deus in médio ejus; * Non commovébitur. Deus. ℣. Adjuvábit eam * mane dilúculo; * Non commovébitur. Glória. Deus. *Pſ.* 45.

℣. Elégit eam Dóminus ℞. In habitatiónem ſibi. *Pſ.* 131.

Oratio.

DEus, qui ſalútis ætérnæ beátæ Maríæ virginitáte fœcundâ, humáno géneri præmia præſtitiſti: tríbue, quæſumus, ut ipſam pro nobis intercédere ſentiámus, per quam merúimus auctórem vitæ ſuſcípere Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum; Qui tecum vivit & regnat.

AD SEXTAM.

Hymnus, Memento. *ſuprà.*

Pſalm. Ad te levávi. 82. Niſi quia. 46. Qui confídunt. 82. *ſub ſola Ant.* 7. d. Péperit fílium máſculum qui rectúrus erat omnes gentes. *Apoc.* 12.

Capitulum. Mich. 5.

EGrediétur qui ſit dominátor in Iſrael; & egreſſus ejus ab inítio, à diébus æternitátis. Propter hoc dabit eos uſque in tempus in quo partúriens páriet; & relíquiæ fratrum ejus converténtur ad fílios Iſrael.

℞. *br.* Homo * Natus eſt in ea. Homo. ℣. Et ipſe fundávit eam * Altíſſimus, * Natus eſt. Glória Patri. Homo. *Pſ.* 86.

℣. Ipſe tanquam ſponſus ℞. Procédens de thálamo ſuo. *Pſ.* 18.

Oratio.

COncéde, miſéricors Deus, fragilitáti noſtræ præſídium; ut qui ſanctæ Dei Genitrícis memóriam ágimus, interceſſiónis ejus auxílio, à noſtris iniquitátibus reſurgámus; Per eumdem.

AD NONAM.

Hymnus, Memento. *ſuprà*.

Pſalm. In convertendo. 47. Niſi Dóminus. 83. Beáti omnes. 137. *ſub ſola Ant.* 1. *g.* Beátus venter qui te portávit, & úbera quæ ſuxiſti. *Luc.* 11.

Capitulum. Gal. 4.

UBi venit plenitúdo témporis, miſit Deus Fílium ſuum, factum ex muliere, factum ſub lege; ut eos qui ſub lege erant redímeret, ut adoptiónem filiórum reciperémus.

℞. *br.* Miſericórdia & véritas * Obviavérunt ſibi. Miſericórdia. ℣. Juſtítia & pax * oſculátæ ſunt; * Obviavérunt ſibi. Glória Patri. Miſericórdia.

℣. Véritas de terra orta eſt, ℞. Et juſtítia de cœlo proſpexit. *Pſ.* 84.

Oratio.

FAmulórum tuórum, quæſumus, Dómine, delíctis ignoſce; ut qui tibi placére de áctibus noſtris non valémus, Genitrícis Fílii tui Dómini noſtri interceſſióne ſalvémur; Per eumdem.

AD VESPERAS.

℣. Deus, in adjutórium meum intende.

Ant. ſola 3. c. In me ancillâ.

Pſalmus 109.

DIxit Dóminus Dómino meo: * Sede à dextris meis,

Donec ponam inimícos tuos * ſcabellum pedum tuórum.

Virgam virtútis tuæ emittet Dóminus ex Sion: * domináre in médio inimicórum tuórum.

Tecum princípium in die virtútis tuæ in ſplendóribus ſanctórum: * ex útero ante lucíferum génui te.

Jurávit Dóminus, & non pœnitébit eum: * Tu es Sacerdos in æternum ſecundùm órdinem Melchíſedech.

Dóminus à dextris tuis, * confrégit in die iræ ſuæ reges.

Judicábit in natiónibus, implébit ruínas, * conquaſſábit cápita in terra multórum.

De torrente in via bibet; * proptéreà exaltábit caput.

Pſalmus 112.

LAudáte, púeri, Dóminum: * laudáte nomen Dómini.

Sit nomen Dómini benedíctum, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum.

A ſolis ortu uſque ad occáſum * laudábile nomen Dómini.

Excelſus ſuper omnes gentes Dóminus; * & ſuper cœlos glória ejus.

Quis ſicut Dóminus Deus noſter, qui in altis hábitat, * & humília réſpicit in cœlo & in terra?

Súſcitans à terra ínopem, * & de ſtércore érigens páuperem;

Ut cóllocet eum cum princípibus, * cum princípibus pópuli ſui.

Qui habitáre facit ſtérilem in domo, * matrem filiórum lætantem.

Pſalmus 121.

LÆtatus ſum in his quæ dicta ſunt mihi : * In domum Dómini ibimus.

Stantes erant pedes noſtri * in átriis tuis, Jeruſalem ;

Jeruſalem quæ ædificátur ut cívitas, * cujus participátio ejus in idipſum.

Illuc enim aſcendérunt tribus, tribus Dómini ; * teſtimónium Iſrael, ad confitendum nómini Dómini.

Quia illic ſedérunt ſedes in judício, * ſedes ſuper domum David.

Rogáte quæ ad pacem ſunt Jeruſalem : * & abundántia diligéntibus te.

Fiat pax in virtúte tua, * & abundántia in túrribus tuis.

Propter fratres meos & próximos meos, * loquébar pacem de te.

Propter domum Dñi Dei noſtri, * quæſívi bona tibi.

Pſalmus 126.

NIſi Dóminus ædificáverit domum, * in vanum laboravérunt qui ædíficant eam.

Niſi Dóminus cuſtodíerit civitátem, * fruſtrà vígilat qui cuſtódit eam.

Vanum eſt vobis ante lucem ſúrgere : * ſúrgite poſtquàm ſedéritis, qui manducátis panem dolóris, cùm déderit dilectis ſuis ſomnum.

Ecce hæréditas Dómini, fílii ; * merces, fructus ventris.

Sicut ſagittæ in manu potentis, * ita fílii excuſſórum.

Beátus vir qui implévit deſidérium ſuum ex ipſis ; * non confundétur cùm loquétur inimícis ſuis in porta.

Pſalmus 147.

LAuda, Jeruſalem, Dóminum : * lauda Deum tuum, Sion ;

Quóniam confortávit ſeras portárum tuárum, * benedixit fíliis tuis in te ;

Qui póſuit fines tuos pacem, * & ádipe fruménti ſátiat te ;

Qui emittit elóquium ſuum terræ, * velóciter currit ſermo ejus ;

Qui dat nivem ſicut lanam, * nébulam ſicut cínerem ſpargit ;

Mittit cryſtallum ſuam ſicut buccellas : * ante fáciem frígoris ejus quis ſuſtinébit ?

Emittet verbum ſuum, & liquefáciet ea : * flabit ſpíritus ejus, & fluent aquæ.

Qui annúntiat verbum ſuum Jacob, * juſtítias & judícia ſua Iſrael ;

Non fecit táliter omni natióni, * & judícia ſua non manifeſtávit eis.

Ant. In me ancillâ ſuâ adimplévit Dóminus miſericórdiam ſuam quam promíſit dómui Iſrael. *Judith* 13.

Capitulum. Eccli. 24.

QUi creávit me, requiévit in tabernáculo meo ; & dixit mihi : In Jacob inhábita, & in Iſrael hæreditáre ; & in electis meis mitte radíces. Et ſic in Sion firmáta ſum.

Hymnus.
maris ſtella,
mater alma,
nper virgo,
li porta.
s illud Ave
ore,
s in pace,
Evæ nomen.
rincla reis,
men cæcis:
tra pelle,
cta poſce.
a te eſſe matrem;
r te preces,
nobis natus,
e tuus.
ſingulàris,
nes mitis,
is ſolùtos,
& caſtos.
præſta puram,
tutum;
tes Jeſum,
collætémur.
s Deo Patri,
Chriſto decus,
ſancto;
nor unus. Amen.
ima mea exultàbit
℟. Et delectàbitur
tàri ſuo. *Pſ.* 34.
gníficat. *Ant.* 8. *G.*
me dicent omnes
ones; quia fecit mihi
ui potens eſt, & ſan-
nen ejus. *Luc.* 1.
Oratio.
bus noſtris, quæſu-
, Dómine, gràtiam
ignus infunde; &
nte ſanctíſſimâ Dei
Maríâ, córpora no-
àte, & mentes no-
bilitàte & caritàte
ſanctífica; Per eumdem
Chriſtum Dóminum no-
ſtrum. ℟. Amen.

Suffragium de omnibus SS.

Ant. Fulgébunt juſti ſicut ſol in regno Patris eórum. *Matth.* 13.

℣. Juſti confitebuntur nómini tuo, Dómine; ℟. Et habitàbunt recti cum vultu tuo. *Pſ.* 139.

Oratio.

OMnípotens & miſéricors Deus, qui pro mercéde Sanctis regni tui glóriam, & pro exemplo nobis præſtas eórum ſanctitàtis memóriam: da fámulis tuis, ut dum ſancti *N.* & omnium Sanctórum recólimus mérita, eórum nos non ceſſent juvàre ſuffrágia; Per Dóminum noſtrum.

AD COMPLETORIUM.

℣. Converte nos. ℣. Deus.

Pſalm. Sæpè expugnavérunt. 117. De profundis. 83. Dñe, non eſt exaltàtum. 83. *ſub ſola Ant.* 5. 2. In omni gente quæ audíerit nomen tuum, magnificàbitur ſuper te Deus Iſrael. *Judith* 13.

Hymnus.

VIrgo Dei génitrix, quem totus non capit orbis,
In tua ſe clauſit víſcera, factus homo.
Hinc méritò dicent te ſécula cuncta beâtam:
Hinc pópuli matrem te dominamque colunt.
Súſcipe quos pia plebs tibi péndere certat honóres,
Annue, ſollícitâ quam prece poſcit, opem;

Glória magna Patri ; compar ſit glória Nato :
Ambórum tibi par, Spíritus alme, decus. Amen.

Capitulum. Judith 13.

NOmen tuum Dóminus ita magnificávit, ut non recédat laus tua de ore hóminum, qui mémores fúerint virtútis Dómini in ætérnum.

℞. *br.* Vultum tuum * Deprecabuntur. Vultū. ℣. Omnes dívites * plebis * Deprecabuntur. Glória. Vultum.

℣. Mémores erunt nóminis tui ℞. In omni generatióne & generatiónem. *Pſ.* 44.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 4. E. Memoráre diérum humilitátis tuæ ; & ínvoca Dóminum, & lóquere Regi pro nobis, & líbera nos de morte. *Eſther* 15.

Oratio.

BEátæ & gloriósæ ſemperque vírginis Maríæ, quæſumus, Dómine, intercéſſio glorióſa nos prótegat, & ad vitam perdúcat ætérnam ; Per Dóminum.

PROSA DE BEATA ad devotionem.

INvioláta, íntegra & caſta es, María :
Quæ es effécta fúlgida cœli porta.
O mater noſtra Deo cariſſima,
Súſcipe pia laudum præcónia.
Noſtra ut pura péctora ſint & córpora,
Te nunc flágitant devóta corda & ora.
Tua per precáta aſſídua
Impetres nobis glóriam per ſécula.
O benigna ! O Regína !
O María !
Quæ ſola invioláta permanſiſti.

℣. Véritas de terra orta eſt, ℞. Et juſtítia de cœlo proſpexit. *Pſ.* 84.

Orat. Famulórum. lxxxix.

PSALMI PŒNITENTIALES.

Pſalmus 6.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Miſerére meî, Dómine, quóniam infirmus ſum : * ſana me, Dómine, quóniam conturbáta ſunt oſſa mea.

Et ánima mea turbáta eſt valde ; * ſed tu, Dómine, uſquequò ?

Convértere, Dómine, & éripe ánimam meam ; * ſalvum me fac propter miſericórdiam tuam ;

Quóniam non eſt in morte, qui memor ſit tuî : * in inferno autem quis confitébitur tibi ?

Laborávi in gémitu meo, lavábo per ſíngulas noctes lectum meum, * lácrymis meis ſtratum meum rigábo.

Turbátus eſt à furóre óculus meus : * inveterávi inter omnes inimícos meos.

Diſcédite à me, omnes

mini iniquitátem,*
exaudívit Dómi-
:m fletûs mei.
vit Dóminus depre-
ı meam :* Dóminus
m meam ſuſcépit.
ſcant & conturben-
menter omnes ini-
i : * convertantur &
nt valde velóciter.

Pſalmus 31.

quorum remiſſæ
t iniquitátes, * &
tecta ſunt peccáta.
s vir cui non impu-
ominus peccátum, *
n ſpíritu ejus dolus.
iam tácui, invete-
t oſſa mea, * dum
m totâ die.
am die ac nocte gra-
ſuper me manus tua;*
us ſum in ærumna
um confígitur ſpina.
um meum cógnitum
i, * & injuſtítiam
non abſcondi.
: Confitébor adver-
e injuſtítiam meam
o; * & tu remiſiſti
tem peccáti mei.
hac orábit ad te om-
ctus * in témpore
ino.
mtamen in dilúvio
n multárum, * ad
n approximábunt.
s refúgium meum à
ióne quæ circúmdedit
exultátio mea, érue
circumdántibus me.
lectum tibi dabo, &
m te in via hac quâ
is: * firmábo ſuper te
meos.

Nolíte fíeri ſicut equus &
mulus, * quibus non eſt in-
tellectus.

In camo & fræno maxil-
las eórum conſtringe, * qui
non appróximant ad te.

Multa flagella peccatóris:*
ſperantem autem in Dómi-
no miſericórdia circúmda-
bit.

Lætámini in Dómino, &
exultáte, juſti; * & gloriá-
mini, omnes recti corde.

Pſalmus 37.

DOmine, ne in furóre
tuo árguas me, * neque
in ira tua corrípias me;

Quóniam ſagittæ tuæ in-
fixæ ſunt mihi, * & con-
firmaſti ſuper me manum
tuam.

Non eſt ſánitas in carne
mea à fácie iræ tuæ: * non
eſt pax óſſibus meis à fácie
peccatórum meórum.

Quóniam iniquitátes meæ
ſupergreſſæ ſunt caput meũ:*
& ſicut onus grave graváta
ſunt ſuper me.

Putruérunt & corruptæ
ſunt cicatríces meæ, * à fá-
cie inſipiéntiæ meæ.

Miſer factus ſum & cur-
vátus ſum uſque in finem: *
totâ die contriſtátus ingre-
diébar.

Quóniam lumbi mei im-
pléti ſunt illuſiónibus; * &
non eſt ſánitas in carne
mea.

Afflictus ſum & humiliá-
tus ſum nimis: * rugiébam
à gémitu cordis mei.

Dómine, ante te omne
deſidérium meum; * & gé-

mitus meus à te non eſt abſcónditus.

Cor meum conturbátum eſt, dereliquit me virtus mea; * & lumen oculórum meórum, & ipſum non eſt mecum.

Amíci mei & próximi mei * adversùm me appropinquavérunt & ſtetérunt.

Et qui juxta me erant, de longè ſtetérunt; * & vim faciébant qui quærébant ánimam meam.

Et qui inquirébant mala mihi, locúti ſunt vanitátes, * & dolos totâ die meditabantur.

Ego autem tanquam ſurdus non audiébam, * & ſicut mutus non apériens os ſuum.

Et factus ſum ſicut homo non áudiens, * & non habens in ore ſuo redargutiónes.

Quóniam in te, Dómine, ſperávi: * tu exáudies me, Dómine Deus meus.

Quia dixi: Nequando ſupergáudeant mihi inimíci mei; * & dum commoventur pedes mei, ſuper me magna locúti ſunt.

Quóniam ego in flagella parátus ſum; * & dolor meus in conſpectu meo ſemper.

Quóniam iniquitátem meam annuntiábo; * & cogitábo pro peccáto meo.

Inimíci autem mei vivunt, & confirmáti ſunt ſuper me; * & multiplicáti ſunt qui odérunt me iniquè.

Qui retríbuunt mala pro bonis, detrahébant mihi; * quóniam ſequébar bonitátem.

Ne derelinquas me, Dómine Deus meus, * ne diſcéſſeris à me.

Intende in adjutórium meum, * Dómine Deus ſalútis meæ.

Pſalmus 50.

Miſerére mei, Deus, * ſecundùm magnam miſericórdiam tuam.

Et ſecundùm multitúdinem miſeratiónum tuárum * dele iniquitátem meam.

Ampliùs lava me ab iniquitáte mea, * & à peccáto meo munda me;

Quóniam iniquitátem meam ego cognoſco, * & peccátum meum contra me eſt ſemper.

Tibi ſoli peccávi, & malum coram te feci; * ut juſtificéris in ſermónibus tuis, & vincas cùm judicáris.

Ecce enim in iniquitátibus conceptus ſum, * & in peccátis concépit me mater mea.

Ecce enim veritátem dilexiſti: * incerta & occulta ſapiéntiæ tuæ manifeſtaſti mihi.

Aſperges me hyſſópo, & mundábor: * lavábis me, & ſuper nivem dealbábor.

Audítui meo dabis gáudium & lætítiam; * & exultábunt oſſa humiliáta.

Averte fáciem tuam à peccátis meis, * & omnes iniquitátes meas dele.

Cor mundum crea in me,

Deus ; * & ſpíritum rectum innova in viſcéribus meis.

Ne projícias me à fácie tua : * & Spíritum ſanctum tuum ne áuferas à me.

Redde mihi lætítiam ſalutáris tui ; * & ſpíritu principáli confirma me.

Docébo iníquos vias tuas ;* & ímpii ad te convertentur.

Líbera me de ſanguínibus, Deus, Deus ſalútis meæ ; * & exultábit lingua mea juſtítiam tuam.

Dómine, lábia mea apéries ; * & os meum annuntiábit laudem tuam.

Quóniam ſi voluiſſes ſacrifícium, dediſſem útique ; * holocauſtis non delectáberis.

Sacrifícium Deo ſpíritus contribulátus : * cor contrítum & humiliátum, Deus, non deſpícies.

Benignè fac, Dómine, in bona voluntáte tua Sion, * ut ædificentur muri Jerúſalem.

Tunc acceptábis ſacrifícium juſtítiæ, oblatiónes & holocauſta ; * tunc impónent ſuper altáre tuum vítulos.

Pſalmus 101.

DOmine, exaudi oratiónem meam ; * & clamor meus ad te véniat.

Non avertas fáciem tuam à me : * in quacumque die tríbulor, inclína ad me aurem tuam.

In quacumque die invocávero te, * velóciter exaudi me ;

Quia defecérunt ſicut fumus dies mei, * & oſſa mea ſicut crémium aruérunt.

Percuſſus ſum ut fœnum, & áruit cor meum ; * quia oblítus ſum comédere panem meum.

A voce gémitûs mei * adhæſit os meum carni meæ.

Símilis factus ſum pelicáno ſolitúdinis : * factus ſum ſicut nyctícorax in domicílio.

Vigilávi, * & factus ſum ſicut paſſer ſolitárius in tecto.

Totâ die exprobrábant mihi inimíci mei ; * & qui laudábant me, adversùm me jurábant.

Quia cínerem tanquam panem manducábam, * & potum meum cum fletu miſcébam,

A fácie iræ & indignatiónis tuæ ; * quia élevans alliſiſti me.

Dies mei ſicut umbra declinavérunt ; * & ego ſicut fœnum árui.

Tu autem, Dómine, in æternum pérmanes ; * & memoriále tuum in generatiónem & generatiónem.

Tu exurgens miſeréberis Sion ; * quia tempus miſerendi ejus, quia venit tempus.

Quóniam placuérunt ſervis tuis lápides ejus, * & terræ ejus miſerebuntur.

Et timébunt gentes nomen tuum, Dómine, * & omnes reges terræ glóriam tuam ;

Quia ædificávit Dóminus

Sion, * & vidébitur in glória ſua.

Reſpexit in oratiónem humílium, * & non ſprevit precem eórum.

Scribantur hæc in generatióne áltera :* & pópulus qui creábitur, laudábit Dóminũ.

Quia proſpexit de excelſo ſancto ſuo : * Dóminus de cœlo in terram aſpexit ;

Ut audíret gémitus compeditórum, * ut ſólveret fílios interemptórum ;

Ut annúntient in Sion nomen Dómini, * & laudem ejus in Jerúſalem,

In conveniendo pópulos in unum, & reges, * ut ſérviant Dómino.

Reſpondit ei in via virtútis ſuæ : * Paucitátem diérum meórum núntia mihi.

Ne révoces me in dimídio diérum meórum : * in generatiónem & generatiónem anni tui.

Inítio tu, Dómine, terram fundaſti : * & ópera mánuum tuárum ſunt cœli.

Ipſi períbunt ; * tu autem pérmanes :

Et omnes ſicut veſtimentum veteraſcent ; * & ſicut opertórium mutábis eos, & mutabuntur.

Tu autem idem ipſe es, * & anni tui non defícient.

Fílii ſervórum tuórũ habitábunt ; * & ſemen eórum in ſéculum dirigétur.

Pſalmus 129.

DE profundis clamávi ad te, Dómine : * Dómine, exaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendentes * in vocem deprecatiónis meæ.

Si iniquitátes obſerváveris, Dómine ; * Dómine, quis ſuſtinébit ?

Quia apud te propitiátio eſt, * & propter legem tuam ſuſtínui te, Dómine.

Suſtínuit ánima mea in verbo ejus, * ſperávit ánima mea in Dómino.

A cuſtódia matutína uſque ad noctem * ſperet Iſrael in Dómino ;

Quia apud Dóminum miſericórdia, * & copióſa apud eum redémptio ;

Et ipſe rédimet Iſrael * ex ómnibus iniquitátibus ejus.

Pſalmus 142.

DOmine, exaudi oratiónem meam : * áuribus pércipe obſecratiónem meam in veritáte tua ; exaudi me in tua juſtítia.

Et non intres in judícium cum ſervo tuo ; * quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens.

Quia perſecútus eſt inimícus ánimam meam : * humiliávit in terra vitam meam.

Collocávit me in obſcúris ſicut mórtuos ſéculi ; * & anxiátus eſt ſuper me ſpíritus meus : in me turbátum eſt cor meum.

Memor fui diérum antiquórum : meditátus ſum in ómnibus opéribus tuis ; * in factis mánuum tuárum meditábar.

Expandi

Expandi manus meas ad te : * ánima mea ſicut terra ſine aqua tibi.

Velóciter exaudi me , Dómine ; * defécit ſpíritus meus.

Non avertas fáciem tuam à me ; * & símilis ero deſcendéntibus in lacum.

Audítam fac mihi manè misericórdiam tuam ; * quia in te ſperávi.

Notam fac mihi viam , in qua ámbulem ; * quia ad te levávi ánimam meam.

Eripe me de inimícis meis , Dómine ; ad te confúgi : * doce me fácere voluntátem tuam , quia Deus meus es tu.

Spíritus tuus bonus dedúcet me in terram rectam : * propter nomen tuum , Dómine , vivificábis me in æquitáte tua.

Edúces de tribulatióne ánimam meam ; * & in miſericórdia tua diſperdes inimícos meos.

Et perdes omnes qui tríbulant ánimam meam ; * quóniá ego ſervus tuus ſum.

Ant. Dómine , memor eſto meî , & ne vindíctam ſumas de peccátis meis , neque reminiſcáris delícta mea , vel parentum meórum. *Tob.* 3.

LITANIÆ.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie,eléiſon.
Chriſte , audi nos. Chriſte, exaudi nos.
Pater de cœlis Deus, Miſerére nobis.
Fili Redemptor mundi Deus, miſerére nobis.
Spíritus ſancte Deus, miſerére nobis.
Sancta Trínitas unus Deus, miſerére nobis.
Sancta María, Ora pro nobis.
Sancta Dei Génitrix , ora.
Sancta Virgo vírginum, ora.
Sancte Míchael , ora.
Sancte Gábriel , ora.
Sancte Ráphael , ora.
Omnes ſancti Angeli , & Archángeli , oráte pro nobis.
Omnes ſancti beatórum Spírituum órdines , oráte.
Sancte Joannes Baptiſta , ora pro nobis.
Sancte Joſeph , ora.
Omnes ſancti Patriarchæ & Prophétæ, oráte.
Sancte Petre , ora.
Sancte Paule , ora.
Sancte Andréa , ora.
Sancte Jacóbe , ora.
Sancte Joannes , ora.
Sancte Thoma , ora.
Sancte Jacóbe , ora.
Sancte Philippe , ora.
Sancte Bartholomæe , ora.
Sancte Matthæe , ora.
Sancte Simon , ora.
Sancte Thaddæe , ora.
Sancte Matthía , ora.
Sancte Bárnaba , ora.
Sancte Luca , ora.
Sancte Marce , ora.
Omnes ſancti Apóſtoli & Evangeliſtæ , oráte pro nobis.
Omnes ſancti diſcípuli Dómini , oráte.
Omnes ſancti Innocentes , oráte pro nobis.

Sancte Stéphane, ora.
Sancte Clemens, ora.
Sancte Ignáti, ora.
Sancte Saturníne, ora.
Sancte Cypriáne, ora.
Sancte Dionyſi cum ſóciis ſuis, ora.
Sancte Laurenti, ora.
Sancte Vincenti, ora.
Sancte Sebaſtiáne, ora.
Sancte Deméttri, ora.
Sancte Maurici cum ſóciis ſuis, ora.
Sancte Aigulphe, ora.
Sancte Baráchi, ora.
Sancti Gerváſi & Protáſi, oráte pro nobis.
Sancti Coſma & Damiáne, oráte pro nobis.
Omnes ſancti Mártyres, oráte pro nobis.
Sancte Grégori, ora.
Sancte Ambróſi, ora.
Sancte Auguſtíne, ora.
Sancte Hierónyme, ora.
Sancte Hilári, ora.
Sancte Athanáſi, ora.
Sancte Baſíli, ora.
Sancte Grégori Nazianzéne, ora pro nobis.
Sancte Joannes Chryſóſtome, ora.
Sancte Bernarde, ora.
Omnes ſancti Doctóres, oráte pro nobis.
Sancte Sylveſter, ora.
Sancte Nicoláe, ora.
Sancte Martíne, ora.
Sancte Aniáne, ora.
Sancte Sollemnis, ora.
Sancte Aventíne, ora.
Sancte Leobíne, ora.
Sancte Caletríce, ora.
Sancte Béthari, ora.
Sancte Adeodáte, ora.
Sancte Yvo, ora.
Sancte Honoráte, ora.
Sancte Arnulphe, ora.
Sancte Cárole, ora.
Omnes ſancti Pontífices, oráte pro nobis.
Sancte Antóni, ora.
Sancte Benedícte, ora.
Sancte Cariléphe, ora.
Sancte Launomáre, ora.
Sancte Theobalde, ora.
Sancte Bruno, ora.
Sancte Domínice, ora.
Sancte Franciſce, ora.
Sancte Deodáte, ora.
Sancte Munderíce, ora.
Sancte Ludovíce, ora.
Omnes ſancti Sacerdótes & Levítæ, oráte.
Omnes ſancti Mónachi & Eremítæ, oráte.
Omnes Juſti, oráte.
Sancta Anna, ora.
Sancta María Magdaléna, ora pro nobis.
Sancta Thecla, ora.
Sancta Apollónia, ora.
Sancta Agatha, ora.
Sancta Lúcia, ora.
Sancta Agnes, ora.
Sancta Cæcília, ora.
Sancta Genovéfa, ora.
Sancta Scholáſtica, ora.
Sancta Angariſma, ora.
Sancta Mónica, ora.
Sancta Clotildis, ora.
Sancta Radegundis, ora.
Sancta Batildis, ora.
Sancta Birgitta, ora.
Sancta María Ægyptia, ora.
Omnes ſanctæ Vírgines & Víduæ, oráte.
Omnes Sancti & Sanctæ Dei, intercédite pro nobis.

Propítius eſto, Parce nobis, Dómine.
Propítius eſto, Exaudi nos, Dómine.
Ab omni malo, Líbera nos, Dómine.
Ab omni peccáto, líbera.
Ab ira tua, líbera.
A ſubitánea & improvíſa morte, líbera.
Ab inſídiis diáboli, líbera.
Ab immundis cogitatiónibus, líbera.
A ſpíritu fornicatiónis, líbera nos, Dómine.
Ab ira, & ódio, & omni mala voluntáte, líbera.
A fúlgure & tempeſtáte, líbera nos, Dómine.
A morte perpétua, líbera.
Per myſtérium ſanctæ Incarnatiónis tuæ, líbera.
Per adventum tuum, líbera.
Per nativitátem tuam, líbera nos, Dómine.
Per baptiſmum & ſanctum jejúnium tuum, líbera.
Per crucem & Paſſiónem tuam, líbera.
Per mortem & ſepultúram tuam, líbera.
Per ſanctam Reſurrectiónem tuam, líbera.
Per admirábilem Aſcenſiónem tuam, líbera.
Per adventum Spíritûs ſancti paracléti, líbera.
In die judícii, líbera.
Peccatóres, Te rogámus, audi nos.
Ut ad veram pœniténtiam nos perdúcere dignéris, te.
Ut remiſſiónem peccatórum noſtrórum nobis dones, te rogámus, audi nos.
Ut compunctiónem cordis, fontemque lacrymárum nobis dones, te.
Ut fidem, ſpem & caritátem nobis dones, te.
Ut Eccléſiam tuam ſanctam régere & conſerváre dignéris, te.
Ut Domnum Apoſtólicum, & omnes Gradus Eccléſiæ in ſancta religióne conſerváre dignéris, te.
Ut Antíſtitem noſtrum, & omnes congregatiónes illi commiſſas, in tuo ſancto obſéquio conſerváre dignéris, te.
Ut Regem noſtrum cuſtodíre dignéris, te.
Ut inimícos ſanctæ Eccléſiæ humiliáre dignéris, te.
Ut Régibus & Princípibus Chriſtiánis pacem & veram concórdiam donáre dignéris, te.
Ut cuncto pópulo Chriſtiáno pacem & unitátem largíri dignéris, te.
Ut noſmetipſos in tuo ſancto ſervítio confortáre & conſerváre dignéris, te rogámus, audi nos.
Ut mentes noſtras ad cœléſtia deſidéria érigas, te.
Ut ómnibus benefactóribus noſtris ſempiterna bona retríbuas, te.
Ut ánimas noſtras, fratrum, propinquórum, & benefactórum noſtrórum, ab æterna damnatióne eripias, te.
Ut fructus terræ dare & conſerváre dignéris, te.
Ut ómnibus fidélibus defun-

ctis réquiem æternam donáre dignéris, te.
Ut nos exaudíre dignéris, te rogámus, audi nos.
Fili Dei, te rogámus.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, Parce nobis, Dómine.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, Exaudi nos, Dómine.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, Miſerére nobis.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. Pater. *uſque ad* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Dómine, non ſecundùm peccáta noſtra fácias nobis; ℟. Neque ſecundùm iniquitátes noſtras retríbuas nobis. *Pſ.* 102.

℣. Eſto nobis, Dómine, turris fortitúdinis, ℟. A fácie inimíci. *Pſ.* 60.

℣. Orémus pro Antíſtite noſtro N. ℟. Dóminus conſervet eum, & vivíficet eum. *Pſ.* 40.

℣. Pro Rege noſtro N. ℟. Dñe ſalvum fac Regem; & exaudi nos in die quâ invocavérimus te. *Pſ.* 19.

℣. Pro benefactóribus noſtris. ℟. Deus omnem grátiam abundáre fáciat in illis, & áugeat incrementa frugûm juſtítiæ illórum. 2. *Cor.* 9.

℣. Pro cunctis fidélibus defunctis. ℟. Edúcat eos Dóminus in lucem, & vídeant juſtítiam ejus. *Mich.* 7.

℣. Pro infirmis, afflictis, captívis; & peregrínis. ℟. Líbera eos, Deus, ex ómnibus tribulatiónibus ſuis. *Pſ.* 24.

℣. Pro frátribus noſtris abſéntibus. ℟. Bénefac, Dómine, bonis & rectis corde. *Pſ.* 124.

℣. Memor eſto congregatiónis tuæ, ℟. Quam poſſediſti ab inítio. *Pſ.* 73.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

Pſalmus, Deus, in adjutórium. 10. ℣. Dómine, exaudi, &c. Dóminus vobiſcum.

Orémus.

DEus, cui próprium eſt miſeréri ſemper, & párcere: ſúſcipe deprecatiónem noſtram; ut nos, & omnes fámulos tuos quos delictórum caténa conſtringit, miserátio tuæ pietátis clementer abſolvat.

EXaudi, quæſumus, Dómine, ſúpplicum preces, & confiténtium tibi parce peccátis; ut páriter nobis indulgéntiam tríbuas benignus & pacem.

INeffábilem nobis, Dómine, miſericórdiam tuam clementer oſtende; ut ſimul nos & à peccátis ómnibus éxuas, & à pœnis quas pro his merémur, erípias.

DEus, qui culpas delinquéntium diſtrictè feriendo pércutis, fletus quoque lugéntium non recúſas: quæſumus, ut qui pondus tuæ animadverſiónis cognóvi-

...us, pietátis tuæ grátiam ſentiámus.

OMnípotens ſempitérne Deus, miſerére fámulo tuo Pontífici noſtro N. & dírige eum ſecundùm tuam cleméntiam in viam ſalútis ætérnæ; ut, te donante, tibi plácita cúpiat, & totâ virtúte perfíciat.

QUæſumus, omnípotens Deus, ut fámulus tuus Rex noſter N. qui tuâ miſerationé ſuſcépit regni gubernácula, virtútum étiam ómnium percípiat incrementa; quibus decenter ornátus, vitiórum monſtra devitáre, hoſtes ſuperáre; & ad te, qui via, véritas & vita es, gratióſus váleat pervenire.

DEus, à quo ſancta deſidéria, recta consília & juſta ſunt ópera: da ſervis tuis illam, quam mundus dare non poteſt, pacem; ut & corda noſtra mandátis tuis dédita, & hóſtium ſublátâ formídine, témpora ſint tuâ protectióne tranquilla.

URe igne ſancti Spíritûs renes noſtros, & cor noſtrum, Dómine; ut tibi caſto córpore ſerviámus, & mundo corde placeámus.

ACtiónes noſtras, quæſumus, Dómine, aſpirando præveni, & adjuvando proſéquere; ut cuncta noſtra orátio & operátio à te ſemper incípiat, & per te cœpta finiátur.

FIdélium Deus ómnium cónditor & redemptor, animábus ómnium fidélium defunctórum remiſſiónem cunctórum tríbue peccatórum; ut indulgéntiam quam ſemper optavérunt, piis ſupplicatiónibus conſequantur.

OMnípotens ſempitérne Deus, qui vivórum domináris ſimul & mortuórum, omniumque miſeréris, quos tuos fide & ópere futúros eſſe prænoſcis: te ſúpplices exorámus, ut pro quibus effúndere preces decrévimus, quoſque vel præſens ſéculum adhuc in carne rétinet, vel futúrum jam exútos córpore ſuſcépit, intercedéntibus ómnibus Sanctis tuis, pietátis tuæ cleméntiâ, ómnium delictórum ſuórum véniam conſequantur; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

ORDO
COMMENDATIONIS ANIMÆ
ANTE DECESSUM.

Primùm dicuntur Litaniæ breves in hunc modum:

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.
Sancta María, Ora pro eo [*vel* ea.]
Omnes ſancti Angeli, oráte.
Sancte Abel, ora.
Omnis chorus Juſtórum, ora pro eo [*vel* ea.]
Sancte Abraham, ora.
Sancte Joannes Baptiſta, ora.
Omnes ſancti Patriarchæ & Prophétæ, oráte.
Sancte Petre, ora.
Sancte Paule, ora.
Sancte Andréa, ora.
Sancte Joannes, ora.
Omnes ſancti Apóſtoli & Diſcípuli Dómini, oráte.
Omnes ſancti Innocentes, oráte pro eo [*vel* ea.]
Sancte Stéphane, ora.
Sancte Laurenti, ora.
Sancte Dionyſi cum ſóciis tuis, ora.
Sancte Sebaſtiáne, ora.
Omnes ſancti Mártyres, or.
Sancte Martíne, ora.
Sancte Nicoláe, ora.
Sancte Auguſtíne, ora.
Sancte Sollemnis, ora.
Omnes ſancti Sacerdótes, oráte pro eo [*vel* ea.]
Sancte Franciſce, ora.
Sancte Ludovíce, ora.
Omnes Juſti, oráte.
Sancta María Magdaléne, ora pro eo [*vel* ea.]
Sancta Thecla, ora.
Sancta Genovéfa, ora.
Sancta Paula, ora.
Omnes ſanctæ Vírgines, or.
Omnes Sancti & Sanctæ Dei, Intercédite pro eo [*vel* ea.]
Propítius eſto, Parce ei, Dómine.
Ab ira tua, Líbera eum [*vel* eam,] Dómine.
A mala morte, líbera.
A poteſtáte diáboli, líbera.
A pœnis inferni, líbera.
Per Nativitátem tuam, lib.
Per Crucem & Paſſiónem tuam, líbera.
Per mortem & ſepultúram tuam, líbera.
Per glorióſam Reſurrectiónem tuam, líbera.
Per admirábilem Aſcenſiónem tuam, líbera.
Per grátiam Spíritûs ſancti Paracléti, líbera.
In die judícii, líbera.
Peccatóres, te rogámus, audi nos.
Ut ei parcas, te rogámus.
Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Deinde cùm in agone sui exitûs anxiatur anima, dicitur: Orémus.

PRoficíſcere, ánima chriſtiána, de hoc mundo, In nómine Dei Patris omnipoténtis, qui te creávit: In nómine Jeſu Chriſti Fílii Dei vivi, qui pro te paſſus eſt: In nómine Spíritûs ſancti, qui in te effúſus eſt: In nómine Angelórum & Archangelórum: In nómine Thronórum & Dominatiónum: In nómine Principátuum & Poteſtátum: In nómine Chérubim & Séraphim: In nómine Patriarchárum & Prophetárum: In nómine ſanctórum Apoſtolórum & Evangeliſtárum: In nómine ſanctórum Mártyrum & Confeſſórum: In nómine ſanctórum Monachórum & Eremitárum: In nómine ſanctárum Vírginum, & ómnium Sanctórum & Sanctárum Dei. Hódie ſit in pace locus tuus, & habitátio tua in ſancta Sion; Per Chriſtum Dñum noſtrum. ℟. Amen. Orémus.

DEus miséricors, Deus clemens, Deus qui ſecundùm multitúdinem miſeratiónum tuárum peccáta pœniténtium deles, & præteritórum críminum culpas véniâ remiſſiónis evácuas: réſpice propítius ſuper * hunc fámulum tuum [*vel* hanc fámulam tuam] N. & remiſſiónem ómnium peccatórum ſuórum totâ cordis confeſſióne poſcentem, deprecátus exaudi. Rénova in * eo [*vel* ea,] piíſſime Pater, quidquid terrénâ fragilitáte corruptum, vel quidquid diabólicâ fraude violátum eſt, & unitáti córporis Eccléſiæ membrum redemptiónis annecte. Miſerére, Dómine, gemítuum, miſerére lacrymárum ejus; & non habentem fidúciam, niſi in tua miſericórdia, ad tuæ ſacraméntum reconciliatiónis admitte; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

COmmendo te omnipotenti Deo, * cariſſime frater [*vel* caríſſima ſoror;] & ei cujus es creatúra committo: ut cùm humanitátis débitum perſólveris, ad eum qui te de limo terræ formáverat, revertáris. Egrediénti itaque ánimæ tuæ de córpore, ſpléndidus Angelórum cœtus occúrrat: judex Apoſtolórum tibi ſenátus advéniat: candidatórum tibi Mártyrum triumphátor exércitus óbviet: liliáta rutilántium te Confeſſórum turma circúmdet: jubilántium te Vírginum chorus excípiat: beátæ quiétis in ſinu Patriarchárum te compléxus aſtringat: mitis atque feſtívus Chriſti Jeſu tibi aſpectus appáreat, qui te inter aſſiſtentes ſibi júgiter intereſſe decernat. Ignóres omne quod horret in ténebris, quod ſtridet in flammis, quod crúciat in torméntis. Cedat tibi teterrimus sátanas cum ſatellítibus

ſuis: in adventu tuo, te comitántibus Angelis, contremiſcat, atque in æternæ noctis chaos immáne diffúgiat. Exurgat Deus, & diſſipentur inimíci ejus; & fúgiant qui odérunt eum à fácie ejus. Sicut déficit fumus, defíciant: ſicut fluit c[illegible] à fácie ignis, ſic péreant peccatóres à fácie Dei: & juſti epulentur, & exultent in conſpectu Dei. Confundantur ígitur & erubeſcant omnes tartáreæ legiónes: & miniſtri ſátanæ iter tuum impedíre non áudeant. Líberet te à cruciátu Chriſtus, qui pro te crucifixus eſt. Líberet te ab æterna morte Chriſtus, qui pro te mori dignátus eſt. Conſtítuat te Chriſtus Fílius Dei vivi intrà paradíſi ſui ſemper amœna viréntia, & inter oves ſuas te verus ille Paſtor agnoſcat. Ille ab ómnibus peccátis tuis te abſolvat, atque ad déxteram ſuam in electórum ſuórum te ſorte conſtítuat. Redemptórem tuum fácie ad fáciem vídeas; & præſens ſemper aſſiſtens, manifeſtíſſimam beátis óculis aſpícias veritátem. *Conſtitútus [*vel* Conſtitúta] ígitur inter ágmina Beatórum, contemplatiónis divínæ dulcédine potiáris in ſécula ſeculórum. ℟. Amen.

Suſcipe, Dómine, * ſervum tuum [*vel* ancillam tuam] in locum ſperandæ ſibi ſalvatiónis à miſericórdia tua. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus ex ómnibus perículis inferni, & de láqueis pœnárum, & ex ómnibus tribulatiónibus. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, ſicut liberaſti Enoch & Elíam de commúni morte mundi. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, ſicut liberaſti Noe de dilúvio. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, ſicut liberaſti Abraham de Ur Chaldæórum. ℟. Amen.

Líbera, Dñe, ánimam ejus, ſicut liberaſti Job de paſſiónibus ſuis. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, ſicut liberaſti Iſaac de hóſtia, & de manu patris ſui Abrahæ. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, ſicut liberaſti Lot de Sódomis, & de flamma ignis. ℟. Amen.

Líbera, Dñe, ánimam ejus, ſicut liberaſti Móyſen de manu Pharaónis regis Ægyptiórum. ℟. Amen.

Líbera, Dñe, ánimam ejus, ſicut liberaſti Daniélem de lacu leónum. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, ſicut liberaſti tres púeros de camíno ignis ardentis, & de manu regis iníqui. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, ſicut liberaſti Suſannam de falſo crímine. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, ſicut liberaſti Da-

vid de manu regis Saül, & de manu Góliath. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, ſicut liberaſti Petrum & Paulum de carcéribus. ℟. Amen.

Et ſicut beatíſſimam Theclam vírginem & mártyrem tuam liberaſti, ſic liberáre dignéris ánimam hujus * ſervi tui [*vel* ancillæ tuæ;] & tecum fácias in bonis cœléſtibus congaudére. ℟. Amen.

COmmendámus tibi, Dómine, ánimam * famuli tui [*vel* fámulæ tuæ,] precamurque te, Dómine Jeſu Chriſte, Salvátor mundi, ut eam propter quam ad terram deſcendiſti, Patriarchárum tuórum ſínibus inſinuáre non rénuas. Agnoſce, Dómine, creatúram tuam, non à diis aliénis creátam, ſed à te ſolo Deo vivo & vero; quia non eſt álius Deus præter te, & non eſt ſecundùm ópera tua. Lætífica, Dómine, ánimam ejus in conſpectu tuo, & ne memíneris iniquitátum ejus antiquárum, quas ſuſcitávit furor mali deſidérii. Licèt enim peccáverit, tamen Patrem, & Fílium, & Spíritum ſanctum non negávit, ſed crédidit; & zelum Dei in ſe hábuit, & Deum qui fecit ómnia, fidéliter adorávit. ℟. Amen.

Orémus.

DElicta juventútis, & ignorántias ejus, quæſumus, ne memíneris, Dómine: ſed ſecundùm magnam miſericórdiam tuam memor eſto illíus in glória claritátis tuæ. Aperiantur ei cœli, collætentur illi Angeli. In regnum tuum, Dómine, creatúram tuam ſuſcipe. Suſcípiat eam ſanctus Míchael Archángelus Dei, qui milítiæ cœleſtis méruit principátum. Véniant illi óbviàm ſancti Angeli Dei, & perdúcant eam in civitátem cœleſtem Jeruſalem. Suſcípiat eam beátus Petrus Apóſtolus, cui à Deo claves regni cœleſtis tráditæ ſunt. Adjuvet eam beátus Paulus Apóſtolus, qui dignus fuit eſſe vas electiónis. Intercédat pro ea ſanctus Joannes, electus Dei Apóſtolus, cui reveláta ſunt ſecréta cœléſtia. Orent pro ea omnes ſancti Apóſtoli, quibus à Dómino data eſt poteſtas ligandi atque ſolvendi. Intercédant pro ea omnes Sancti & Electi Dei, qui pro Chriſti nómine tormenta in hoc ſéculo ſuſtinuérunt; ut vínculis carnis exúta, pervenire mereátur ad glóriam regni cœleſtis, præſtante Dómino noſtro Jeſu Chriſto, qui cum Patre & Spíritu ſancto vivit & regnat in ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

Si anxiatur adhuc anima, dicitur Pſalmus Confitémini Dómino. 13. *& totus Pſalmus* Beáti immaculáti in via: *per Horas Dominicæ diſtributus*, 14.

Egreſſâ autem animâ, dicitur: ℟. In te, Dómine, ſperávi, non confúndar in ætérnum; accélera ut éruas me: in manus tuas commendo ſpíritum meum: * Redemiſti me, Dómine Deus veritátis; illuſtra fáciem tuam ſuper * ſervum tuum [*vel* ancillam tuam:] * ſalvum [*vel* ſalvam] me fac in miſericórdia tua. ℣. Dómine Jeſu, ſúſcipe ſpíritum meum: * Redemiſti me. *Pſ.* 30. *Act.* 7.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. *Secretò*, Pater noſter. *Altâ voce*, ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Non intres in judícium cum * ſervo tuo [*vel* ancilla tua,] Dómine; ℟. Quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens. *Pſ.* 142.

℣. Ne tradas béſtiis ánimas confiténtes tibi: ℟. Et ánimas páuperum tuórum ne obliviſcáris in finem. *Pſ.* 73.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

TIbi, Dómine, commendámus ánimam * fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ] N. ut * defunctus [*vel* defuncta] ſéculo, tibi vivat: & quæ per fragilitátem humánæ converſatiónis peccáta commíſit, tu véniâ miſericordíſſimæ pietátis abſterge; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

OFFICIUM DEFUNCTORUM.

Qualibet Hora ſequentis Officii incipitur abſolutè.

AD VESPERAS.

Ant. 3. c. O Dómine.

Pſalmus 114.

DIlexi, * quóniã exáudiet Dóminus vocem oratiónis meæ.

Quia inclinávit aurem ſuã mihi, * & in diébus meis invocábo.

Circumdedérunt me dolóres mortis, * & perícula inferni invenérunt me.

Tribulatiónem & dolórem invéni; * & nomen Dómini invocávi.

O Dómine, líbera ánimam meam: * miſéricors Dóminus, & juſtus, & Deus noſter miſerétur.

Cuſtódiens párvulos Dóminus; * humiliátus ſum, & liberávit me.

Convértere, ánima mea, in réquiem tuam, * quia Dóminus benefécit tibi;

Quia erípuit ánimam meam de morte, * óculos meos à lácrymis, pedes meos à lapſu.

Placébo Dómino * in regióne vivórum.

In hoc Officio, in fine omnium Pſalmorum & Canticorum tantùm, dicitur:

Réquiem ætérnam dona eis, Dómine; * & lux perpétua lúceat eis.

Ant. O Dómine, líbera ánimam meam.

Ant. 2. D. Heu mihi.

Pſalmus 119.

AD Dóminum cùm tribulárer clamávi; * & exaudívit me.

Dómine, líbera ánimam meam à lábiis iníquis, * & à lingua dolóſa.

Quid detur tibi, aut quid apponátur tibi * ad linguam dolóſam?

Sagittæ potentis acútæ, * cum carbónibus deſolatóriis.

Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus eſt! habitávi cum habitántibus Cedar: * multùm íncola fuit ánima mea.

Cùm his qui odérunt pacem, eram pacíficus; * cùm loquébar illis, impugnábant me gratìs.

Ant. Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus eſt!

Ant. 8. d. Auxílium.

Pſalmus 120.

LEvávi óculos meos in montes, * unde véniet auxílium mihi.

Auxílium meum à Dómino, * qui fecit cœlum & terram.

Non det in commotiónem pedem tuum; * neque dormítet qui cuſtódit te.

Ecce non dormitábit ne-

que dórmiet, * qui cuſtódit Iſrael.

Dóminus cuſtódit te, Dóminus protéctio tua * ſuper manum déxteram tuam.

Per diem ſol non uret te,* neque luna per noctem.

Dóminus cuſtódit te ab omni malo: * cuſtódiat ánimam tuam Dóminus.

Dóminus cuſtódiat introítum tuum & éxitum tuum,* ex hoc, nunc, & uſque in ſéculum.

Ant. Auxílium meum à Dómino, qui fecit cœlum & terram.

Ant. 3. b. Si iniquitátes

Pſalmus 129.

De profundis clamávi ad te, Dómine: * Dómine, exaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendentes * in vocem deprecatiónis meæ.

Si iniquitátes obſerváveris, Dómine; * Dómine, quis ſuſtinébit?

Quia apud te propitiátio eſt, * & propter legem tuam ſuſtínui te, Dómine.

Suſtínuit ánima mea in verbo ejus, * ſperávit ánima mea in Dómino.

A cuſtódia matutína uſque ad noctem * ſperet Iſrael in Dómino;

Quia apud Dóminum miſericórdia, * & copióſa apud eum redémptio;

Et ipſe rédimet Iſrael * ex ómnibus iniquitátibus ejus.

Ant. Si iniquitátes obſerváveris, Dómine; Dómine, quis ſuſtinébit?

Ant. 2. D. Opera

Pſalmus 137.

Confitébor tibi, Dómine, in toto corde meo, * quóniam audiſti verba oris mei.

In conſpectu Angelórum pſallam tibi: * adorábo ad templum ſanctum tuum,

Et confitébor nómini tuo ſuper miſericórdia tua & veritáte tua; * quóniam magnificaſti ſuper omne, nomen ſanctum tuum.

In quacumque die invocávero te, exaudi me: * multiplicábis in ánima mea virtútem.

Confiteantur tibi, Dómine, omnes reges terræ, * quia audiérunt ómnia verba oris tui;

Et cantent in viis Dómini, * quóniam magna eſt glória Dómini;

Quóniam excelſus Dóminus, & humília réſpicit, * & alta à longe cognoſcit.

Si ambulávero in médio tribulatiónis, vivificábis me: * & ſuper iram inimicórum meórum extendiſti manum tuam, & ſalvum me fecit déxtera tua.

Dóminus retríbuet pro me: * Dñe, miſericórdia tua in ſéculum: ópera mánuum tuárum ne deſpícias.

Ant. Opera mánuum tuárum, Dómine, ne deſpícias.

Capitulum. Apoc. 14.

Audivi vocem de cœlo dicentem mihi: Scribe, Beáti mórtui qui in Dómino moriuntur. ℟. Deo grátias.

℣. In memória ætérna erit juſtus ; ℟. Ab audi-tióne malâ non timébit. *Pſ.* 111.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. a. Omne quod dat mihi Pater, ad me véniet ; & eum qui venit ad me, non ejíciam foràs. *Joan.* 6.

(*In depoſitione Defuncti, & in Anniverſariis ſolemnibus, non dicuntur Preces ſequentes ; ſed dicto* Dóminus vobíſcum. *additur Oratio conveniens, ut infra.*)

Secretò Pater. *Clarâ voce*, ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem ; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Clamávi ad te, Dómine, dixi : Tu es ſpes mea, ℟. Pórtio mea in terra vivéntium. *Pſ.* 141.

℣. Educ de cuſtódia ánimam ad confiténdum nómini tuo : ℟. Me expéctant juſti, donec retríbuas mihi. *Pſ.* 141.

℣. Credo vidére bona Dómini, ℟. In terra vivéntium. *Pſ.* 26.

Pſalmus 145.

LAuda, ánima mea, Dóminum : * laudábo Dóminum in vita mea ; pſallam Deo meo quámdiu fúero.

Nolíte confídere in princípibus ; * in fíliis hóminum, in quibus non eſt ſalus.

Exíbit ſpíritus ejus, & revertétur in terram ſuam : * in illa die períbunt omnes cogitatiónes eórum.

Beátus cujus Deus Jacob adjútor ejus, ſpes ejus in Dómino Deo ipſíus, * qui fecit cœlum & terram, mare, & ómnia quæ in eis ſunt.

Qui cuſtódit veritátem in ſǽculum, facit judícium injúriam patiéntibus, * dat eſcam eſuriéntibus.

Dóminus ſolvit compedítos : * Dóminus illúminat cæcos.

Dóminus érigit eliſos : * Dóminus díligit juſtos.

Dóminus cuſtódit ádvenas : pupíllum & víduam ſuſcípiet ; * & vias peccatórum diſperdet.

Regnábit Dóminus in ſǽcula : * Deus tuus, Sion, in generatiónem & generatiónem.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam ; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobíſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

In depoſitione Epiſcopi,
Oratio.

DEus, qui inter Apoſtólicos Sacerdótes fámulum tuum N. Pontificáli fecíſti dignitáte vigére : præſta, ut eórum quoque perpétuo aggregétur consórtio ; Per Dóminum.

In depoſitione Sacerdotis,
Oratio.

PRæſta, quæſumus, Dómine, ut ánima fámuli tui N. Sacerdótis, quem in hoc ſǽculo commorantem ſacris munéribus decoraſti, in cœleſti ſede glorióſa ſemper exultet ; Per.

In depoſitione Defuncti,

Oratio.

INclína, Dómine, aurem tuam ad preces noſtras quibus miſericórdiam tuam ſúpplices deprecámur; ut ánimam fámuli tui N. quam de hoc ſéculo migráre juſſiſti, in pacis ac lucis regióne conſtítuas, & ſanctórum tuórum jubeas eſſe conſortem; Per Dóminum.

Pro Diacono, poſt litteram N. *additur* Diáconi.

In depoſitione Defunctæ,

Oratio.

QUæſumus, Dómine, pro tua pietáte miſerére ánimæ fámulæ tuæ N. & à contágiis mortalitátis exútam, in æternæ ſalvatiónis partem reſtítue; Per.

In Anniverſariis dicuntur ſub una concluſione ſequentes Orationes.

DEus indulgentiárum, Dómine, da ánimæ * fámuli tui N. [ſacerdótis, *vel* pontíficis] [*vel* fámulæ tuæ N.] cujus [*vel* animábus famulórum tuórum N. & N. quorum] [*vel* famulárum tuárum N. & N. quarum] anniversárium depoſitiónis diem commemorámus, refrigérii ſedem, quiétis beatitúdinem, & lúminis claritátem.

Pro Benefactoribus.

DEus, véniæ largítor, & humánæ ſalútis amátor: quæſumus cleméntiam tuam, ut noſtræ congregatiónis fratres, propinquos, & benefactóres, qui ex hoc ſéculo tranſiérunt, beáta María ſemper vírgine intercedente cum ómnibus Sanctis tuis, ad perpétuæ beatitúdinis conſórtium perveníre concédas.

Pro pluribus Defunctis.

DEus, cui próprium eſt miſeréri ſemper & párcere: propitiáre animábus famulórum famularumque tuárum, & ómnia eórum peccáta dimitte, ut mortalitátis vínculis abſolútæ, transíre mereantur ad vitam.

Pro omnibus Defunctis.

FIdélium, Deus, ómnium cónditor & redemptor, animábus ómnium fidélium defunctórum remiſſiónem cunctórum tribue peccatórum; ut indulgéntiam quam ſemper optavérunt, piis ſupplicatiónibus conſequantur; Qui vivis & regnas cum Deo Patre, in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

℣. Dóminus vobiſcum,

℟. Et cum Spíritu tuo.

℣. Requieſcant in pace.

℟. Amen.

[*Privatim pro patre & matre.*

Oratio.

DEus, qui nos patrem & matrem honoráre præcepiſti: miſerére clementer animábus patris mei ac matris meæ, eorumque peccáta dimitte; meque eos in æternæ claritátis gáudio fac vidére; Per Dóminum noſtrum.]

AD VIGILIAS.

Vigiliæ communiter dicuntur cum tribus Nocturnis in Depoſitione corporis: ſi tamen diceretur unicum Nocturnum, Dominica, Feriâ II. & V. dicitur primum; Feriâ III. & VI. ſecundum; Feriâ IV. & Sabbato, tertium. Tuncque in illo unico Nocturno j. Lectio erit j. primi Nocturni, ut infra: ij. erit prima II. Nocturni, ut infra: iij. erit Evangelium cum Homilia in III. Nocturno.

Invit. Deum cui omnes vivunt, * Veníte, adorémus. *Luc.* 20.

Pſ. Veníte. *in cujus fine, loco* Glória Patri. *dicitur:* Réquiem æternam dona eis, Dómine; & lux perpétua lúceat eis.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 4. e. Dómine.

Pſalmus 5.

VErba mea áuribus pércipe, Dómine: * intéllige clamórem meum.

Intende voci oratiónis meæ, * Rex meus & Deus meus.

Quóniam ad te orábo, Dómine, * mane exáudies vocem meam.

Mane aſtábo tibi, & vidébo; * quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxta te malignus, * neque permanébunt injuſti ante óculos tuos.

Odiſti omnes qui operantur iniquitátem: * perdes omnes qui loquuntur mendácium.

Virum ſánguinum & dolóſum * abominábitur Dóminus;

Ego autem in multitúdine miſericórdiæ tuæ introíbo in domum tuam, * adorábo ad templum ſanctum tuum in timóre tuo.

Dómine, deduc me in juſtítia tua: * propter inimícos meos dírige in conſpectu tuo viam meam;

Quóniam non eſt in ore eórum véritas, * cor eórum vanum eſt.

Sepulcrum patens eſt guttur eórum, linguis ſuis doloſè agébant; * júdica illos, Deus.

Décidant à cogitatiónibus ſuis; ſecundùm multitúdinem impietátum eórum expelle eos, * quóniam irritavérunt te, Dómine.

Et læténtur omnes qui ſperant in te: * in ætérnũ exultábunt; & habitábis in eis.

Et gloriabuntur in te omnes qui díligunt nomen tuum, * quóniam tu benedíces juſto.

Dómine, ut ſcuto bonæ voluntátis tuæ * coronaſti nos.

Ant. Dómine, deduc me in juſtítia tua: propter inimícos meos dírige in conſpectu tuo viam meam.

Ant. 2. D. Salvum me fac.

Pſalmus 6.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Miſerére mei, Dómine, quóniam infirmus ſum: * ſana me, Dómine, quóniam conturbáta ſunt oſſa mea.

Et ánima mea turbáta eſt valde; * ſed tu, Dómine, úſquequo?

Convértere, Dómine, & éripe ánimam meam: * ſalvum me fac propter miſericórdiam tuam;

Quóniam non eſt in morte qui memor ſit tui: * in inferno autem quis confitébitur tibi?

Laborávi in gémitu meo, lavábo per ſíngulas noctes lectum meum, * lácrymis meis ſtratum meum rigábo.

Turbátus eſt à furóre óculus meus, * inveterávi inter omnes inimícos meos.

Diſcédite à me, omnes qui operámini iniquitátem, * quóniam exaudívit Dóminus vocem fletûs mei.

Exaudívit Dóminus deprecatiónem meam: * Dóminus oratiónem meam ſuſcépit.

Erubeſcant & conturbentur vehementer omnes inimíci mei: * convertantur & erubeſcant valde velóciter.

Ant. Salvum me fac propter miſericórdiam tuam, quóniam non eſt in morte qui memor ſit tui.

Ant. 3. c. Illúmina.

Pſalmus 12.

Usquequo, Dómine, oblivíſceris me in finem? * úſquequo avertis fáciem tuam à me?

Quámdiu ponam conſília in ánima mea, * dolórem in corde meo per diem?

Uſquequo exaltábitur inimícus meus ſuper me? * réſpice, & exaudi me, Dómine Deus meus.

Illúmina óculos meos, ne umquam obdórmiá in morte, * nequando dicat inimícus meus: Præválui advérsùs eum.

Qui tríbulant me, exultábunt ſi motus fúero; * ego autem in miſericórdia tua ſperávi.

Exultábit cor meum in ſalutári tuo: * cantábo Dómino qui bona tríbuit mihi, & pſallam nómini Dómini altíſſimi.

Ant. Illúmina óculos meos, ne umquam obdórmiam in morte.

℣. Ne tradas béſtiis ánimas confiténtes tibi; ℟. Et ánimas páuperum tuorū ne oblivíſcáris in finem. *Pſ.* 73.

Secretò, Pater. *Clarà voce*:

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

Lectiones leguntur ſine Abſolutione, & ſine Benedictionibus.

De Libro Job.

Lectio j. Cap. 7.

Milítia eſt vita hóminis ſuper terram; & ſicut dies mercenárii, dies ejus. Sicut ſervus desíderat umbram, & ſicut mercenárius præſtolátur finem óperis ſui, ſic & ego

i menſes vácuos, & no-
laborióſas enumerávi
.. Si dormíero, dicam:
ndo conſurgam? & rur-
expectábo véſperam, &
:bor dolóribus uſque ad
bras. Indúta eſt caro
putrédine & ſórdibus
eris; cutis mea áruit,
ontracta eſt. Dies mei
ciùs tranſiérunt quàm à
nte tela ſuccíditur, &
ſumpti ſunt abſque ulla
Memento quia ventus
vita mea, & non rever-
r óculus meus ut vídeat
a, nec aſpíciet me viſus
nis.
. Defecérunt ſicut fumus
mei, & oſſa mea ſicut
nium aruérunt: * Dies
ſicut umbra declinavé-
t. ℣. Quæ eſt vita? va-
eſt ad módicum pa-
. * Dies mei. *Pſ.* 101.
. 4.

ectio ij. Cap. 17.

Ies mei tranſiérunt; co-
gitatiónes meæ diſſipá-
ſunt, torquentes cor
m. Noctem vertérunt
liem, & rurſum poſt té-
ras ſpero lucem. Si ſuſti-
ro, infernus domus mea
, & in ténebris ſtravi lé-
um meum. Putrédini di-
Pater meus es; mater
a, & ſoror mea, vérmi-
. Ubi eſt ergo nunc præ-
átio mea, & patiéntiam
am quis conſíderat? In
fundíſſimum infernum
cendent ómnia mea, pu-
e ſaltèm ibi erit réquies
i?

℟. Peccávi valde; ſed* Pre-
cor, Dómine, ut tránsferas
iniquitátem ſervi tui, quia
ſtultè egi nimis. ℣. Deus,
propítius eſto mihi pecca-
tóri. * Precor. 2. *Reg.* 24.
Luc. 18.

Lectio iij. Cap. 19.

PElli meæ, conſumptis
cárnibus, adhæſit os
meum; & derelícta ſunt
tantúmmodò lábia circa den-
tes meos. Miſerémini meî,
miſerémini meî, ſaltèm vos
amíci meî, quia manus Dó-
mini tétigit me. Quare per-
ſequímini me ſicut Deus, &
cárnibus meis ſaturámini?
Quis mihi tríbuat ut ſcri-
bantur ſermónes mei? Quis
mihi det ut exarentur in li-
bro ſtylo férreo, & plumbi
lámina, vel celte ſculpantur
in sílice? Scio enim quòd
Redemptor meus vivit, &
in noviſſimo die de terra ſur-
rectúrus ſum: & rurſum cir-
cúmdabor pelle meâ, & in
carne meâ vidébo Deum
meum, quem viſúrus ſum
ego ipſe & óculi mei con-
ſpectúri ſunt, & non álius.
Repóſita eſt hæc ſpes mea in
ſinu meo.

(*Quando dicitur unicum Nocturnum, ſequens omittitur* ℟. *&* *dicitur loco ejus*, ix. ℟. Líbera me, Dómine. *ut infra*, cxix)

℟. Non intres in judí-
cium cum ſervo tuo, Dó-
mine; * Quia non juſtificá-
bitur in conſpectu tuo omnis
vivens. ℣. Si juſtus vix ſal-
vábitur, ímpius & peccátor

ubi parébant;*Quia.*Pſ*.142.
1.*Petr*.4.)

IN II. NOCTURNO.

Ant. 6. F. In médio.

Pſalmus 22.

DOminus regit me, & nihil mihi déerit: * in loco páſcuæ ibi me collocávit.

Super aquam refectiónis educávit me: * ánimam meam convertit.

Deduxit me ſuper ſémitas juſtítiæ, * propter nomen ſuum.

Nam & ſi ambulávero in médio umbræ mortis, non timébo mala; * quóniam tu mecum es.

Virga tua,& báculus tuus,* ipſa me conſoláta ſunt.

Paraſti in conſpectu meo menſam, * adversùs eos qui tribu'ant me.

Impinguaſti in óleo caput meum; * & calix meus inébrians quàm præclárus eſt!

Et miſericórdia tua ſubſequétur me * ómnibus diébus vitæ meæ;

Et ut inhábitem in domo Dómini * in longitúdinem diérum.

Ant. In médio umbræ mortis non timébo mala, quóniam tu mecum es, Dómine.

Ant. 8. G. Delicta.

Pſalmus 24.

AD te, Dómine, levávi ánimam meam; * Deus meus, in te confído, non erubeſcam:

Neque irrídeant me inimíci mei; * étenim univerſi qui ſuſtinent te, non confundentur.

Confundantur omnes iniqua agentes * ſupervácuè.

Vias tuas, Dómine, demonſtra mihi, * & ſémitas tuas édoce me.

Dírige me in veritáte tua, & doce me; * quia tu es Deus ſalvátor meus, & te ſuſtinui totâ die.

Reminiſcere miſeratiónum tuárum, Dómine, * & miſericordiárum tuárum quæ à ſéculo ſunt.

Delicta juventútis meæ * & ignorántias meas ne memíneris.

Secundùm miſericórdiam tuam memento meî tu, * propter bonitátem tuam, Dómine.

Dulcis & rectus Dñus; * propter hoc legem dabit delinquéntibus in via:

Díriget manſuétos in judício, * docébit mites vias ſuas.

Universæ viæ Dómini miſericórdia & véritas, * requiréntibus teſtamentum ejus & teſtimónia ejus.

Propter nomen tuum, Dómine, propitiáberis peccáto meo; * multum eſt enim.

Ant. Delicta juventútis meæ, & ignorántias meas ne memíneris, Dómine.

Ant. 1. a. Vide.

Diviſio Pſalmi 24.

QUis eſt homo qui timet Dóminum? * legem ſtátuit ei in via quam elégit.

Anima ejus in bonis de-

itur, * & ſemen ejus
itábit terram.
ıamentum eſt Dómi-
néntibus eum; * & te-
ıtum ipsíus ut mani-
r illis.
li mei ſemper ad Dó-
ı,*quóniam ipſe evel-
áqueo pedes meos.
ice in me, & miſe-
ıeí, * quia únicus &
ſum ego.
ulatiónes cordis mei
licátæ ſunt, * de ne-
ibus meis érue me.
: humilitátem meam,
ırem meum; * & di-
ıniverſa delicta mea:
ice inimícos meos,
m multiplicáti ſunt, *
ı iníquo odérunt me:
ódi ánimam meam,
me; * non erubeſcá,
m ſperávi in te.
centes & recti adhæ-
mihi, * quia ſuſtí-

ra, Deus, Iſrael *
ıibus tribulatiónibus

Vide humilitátem
, & labórem meum;
itte univerſa delicta

: avertas fáciem tuam
℟. Ne declínes in ira
tuo.
ſancti Joannis Chry-
ſóſtomi.
dorm. t. 1. Ed. Ben.
Lectio iv.
ius corpus diſſolvit,
& in illo habitantem
ınimam priùs edúcit,
domo quápiam, ut
poſt in eamdem magnifi-
céntiùs conſtructam do-
mum, ánimam cum majóri
glóriâ redúcat. Ne ítaque
intueáris eum, cujus clauſi
ſunt óculi, qui mutus jacet;
ſed eum qui reſurget & accí-
piet glóriam ineffábilem;
atque à præſenti hujúſmodi
aſpectu cogitatiónes transfer
in ſpem futúram. At conſue-
túdinem requíris, ideóque
ingemiſcis ac luges? Et quó-
modo, ínquies, homo cùm
ſim, poſſim non mœrére?
Neque ego id póſtulo: non
mœrórem vero, ſed mœró-
ris veheméntiam. Mœrére
namque, natúræ eſt; ſed
ultrà modum mœrére, fu-
róris, insániæ, muliebriſ-
que ánimi. Mœre, lacry-
máre; ſed ne ægrè moleſtè-
que feras, ne indignéris.
Grátias age ei qui ábſtulit
ut defunctum exornes, ejuſ-
que fúneri hæc juſta ſpléndi-
dè perſolvas, ipsíque mit-
tas.

℟. Deus meus, ne síleas
à me: * Ne ſimul trahas me
cum peccatóribus, & cum
operántibus iniquitátem ne
perdas me. ℣. Pars illórum
erit in ſtagno ardenti igne
& ſúlphure. * Ne ſimul.
Pſ. 27. Apoc. 21.

n. 2. Lectio v.

Lacrymáre ut Dóminus
tuus Lázarum luxit,
modum nobis, régulam ter-
minumque dolóris ponens,
quem tránſgredi non licet.
Mœre, at non ut éthnicus
qui de reſurrectióne deſpé-

ſtat, qui futúram vitam non expectat. Pudet me, & erubeſco, cùm per forum vídeo mulíerum turmas, indecórè agentes, capillos vellentes, bráchia genaſque lacerantes, idque coram éthnicis. Hunc efferendi modum erubeſce. Pſalmódia, preces, patrum conventus, Fratrum multitúdo tanta: hæc, inquam, non ídeo adſunt, ut fleas, ut mœreas, & indignéris; ſed ut grátias ei agas, qui defunctum accépit. Quemádmodum enim eos, qui ad magiſtrátum vocantur, multi cum láudibus & acclamatióne comitantur; ita & ſanctos qui deceſſérunt, útpote qui ad majórem evocentur honórem, cum magnis omnes láudibus dedúcunt.

℟. Ego ad Dóminum aſpíciam, expectábo Deum Salvatórem meum; conſurgam cùm ſédero in ténebris: * Iram Dómini portábo, quóniam peccávi ei. ℣. Flagellat Dóminus omnem fílium quem récipit: * Iram Dómini portábo quóniam peccávi ei. *Mich. 7. Hebr. 12. n. 2. & 3.*

Lectio vj.

MOrs quies eſt, & à ſudóribus curiſque ſeculáribus liberátio. Cùm ígitur ex propinquis áliquem víderis hinc abeuntem, ne indignè feras; ſed compúngere, ad te ipſum redi, conſciéntiam ſcrutáre: hoc conſídera, brevi parem tibi ſubeundum eſſe finem. Temperántior eſto, & altérius mortem timére diſce, ignáviam omnem præcíde, facta tua expende, erráta córrige, óptimam fac morum commutatiónem. Cógita ad quem abíerit, & conſolatiónem áccipe. Eò ſcílicet ubi Paulus eſt, ubi Petrus, ubi Sanctórum chorus omnis. Cógita quómodo reſurrectúrus ſit; cum quanta glória & ſplendóre. Animo réputa te fletu & lácrymis in re illâ nihil immutatúrum; cógita quos id fáciens imitéris. Quos ergo imitáris, quos æmuláris? Infidéles qui ſpem non habent, quemádmodum & Paulus dixit: Ut non contriſtémini, ſicut & céteri, qui ſpem non habent.

(*Quando dicitur unicum Nocturnum, ſequens omittitur* ℟. *& dicitur loco ejus*, ix. ℟. Líbera me, Dómine. *ut infra*. cxix.

℟. Eſto mihi in Deum protectórem, ut ſalvum me fácias; quia inimíci mei consílium fecérunt in unum, dicentes: Deus derelíquit eum, perſequímini & comprehéndite eum; quia non eſt qui erípiat. * Deus, ne elongéris à me: Deus meus, in auxílium meum réſpice: Dómine, memorábor juſtítiæ tuæ ſolíus. ℣. Adverſárius tamquam leo rúgiens, círcuit quærens quem dévoret. * Deus, ne elongéris à me: Deus meus, in auxílium meum, in auxílium meum réſpice: & memo-

rábor juſtítiæ tuæ ſolíus.
Pſ. 30. & 70. 1. *Petr.* 5.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 2. *D.* Unam pétii.

Pſalmus 26.

DOminus illuminátio mea, & ſalus mea; * quem timébo?

Dóminus protéctor vitæ meæ; * à quo trepidábo?

Dum apprópiant ſuper me nocentes, * ut edant carnes meas.

Qui tríbulant me inimíci mei, * ipſi infirmáti ſunt & cecidérunt.

Si conſiſtant adversùm me caſtra, * non timébit cor meum.

Si exurgat adversùm me prælium, * in hoc ego ſperábo.

Unam pétii à Dómino, hanc requíram, * ut inhábitem in domo Dómini ómnibus diébus vitæ meæ:

Ut vídeam voluptátem Dómini, * & víſitem templum ejus;

Quóniam abſcondit me in tabernáculo ſuo: * in die malórum protexit me in abſcóndito tabernáculi ſui.

In petra exaltávit me, * & nunc exaltávit caput meũ ſuper inimícos meos.

Circuívi, & immolávi in tabernáculo ejus hóſtiam vociferatiónis: * cantábo, & pſalmum dicam Dómino.

Ant. Unam pétii à Dómino, hanc requíram, ut inhábitem in domo Dómini.

Ant. 4. e. Credo.

Diviſio Pſalmi 26.

EXaudi, Dómine, vocem meam quâ clamávi ad te: * miſerére meî, & exaudi me.

Tibi dixit cor meum, Exquiſívit te fácies mea: * fáciem tuam, Dómine, requíram.

Ne avertas fáciem tuam à me: * ne declínes in ira à ſervo tuo.

Adjútor meus eſto; ne derelinquas me, * neque deſpícias me, Deus ſalutáris meus;

Quóniam pater meus & mater mea dereliquérunt me: * Dóminus autem aſſumpſit me.

Legem pone mihi, Dómine, in via tua; * & dírige me in ſémitam rectam propter inimícos meos.

Ne tradíderis me in ánimas tribulántium me; * quóniam inſurrexérunt in me teſtes iníqui, & mentíta eſt iníquitas ſibi.

Credo vidére bona Dómini * in terra vivéntium.

Ant. Credo vidére bona Dómini in terra vivéntium.

Ant. 8. d. Sitívit.

Pſalmus 41.

QUemádmodum deſíderat cervus ad fontes aquárum, * ita deſíderat ánima mea ad te, Deus.

Sitívit ánima mea ad Deũ fortem, vivum: * quando véniam, & apparébo ante fáciem Dei?

Fuérunt mihi lácrymæ

meæ panes die ac nocte, * dum dícitur mihi quotídie: Ubi eſt Deus tuus?

Hæc recordátus ſum, & effúdi in me ánimam meá; * quóniam tranſíbo in locum tabernáculi admirábilis, uſque ad domum Dei;

In voce exultatiónis & confeſſiónis, * ſonus epulantis.

Quare triſtis es, ánima mea? * & quare conturbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Ad meipſum ánima mea conturbáta eſt; * proptérea memor ero tuî de terra Jordánis, & Hermóniim à monte módico.

Abyſſus abyſſum ínvocat, * in voce cataractárum tuárũ.

Omnia excelſa tua, & fluctus tui * ſuper me tranſiérunt.

In die mandávit Dóminus miſericórdiam ſuam, * & nocte cánticum ejus.

Apud me orátio Deo vitæ meæ: * dicam Deo, Suſceptor meus es;

Quare oblítus es meî, & quare contriſtátus incédo, * dum afflígit me inimícus?

Dum confringuntur oſſa mea, * exprobravérunt mihi qui tríbulant me inimíci mei;

Dum dicunt mihi per ſíngulos dies: * Ubi eſt Deus tuus?

Quare triſtis es, ánima mea? * & quare conturbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Ant. Sitívit ánima mea ad Deum fortem, vivum: quando véniam, & apparébo ante fáciem Dei?

℣. Quare triſtis es, ánima mea? & quare conturbas me? ℟. Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi. *Pſ.* 41.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 11.

IN illo témpore; Dixit Martha ad Jeſum: Dómine, ſi fuiſſes hìc, frater meus non fuiſſet mórtuus; ſed & nunc ſcio, quia quæcumque popóſceris à Deo, dabit tibi Deus. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 173. *Edit. Bened. Aliàs de verb. Apoſt.* 33.

QUando celebrámus dies fratrum defunctórum, in mente habére debémus, & quid ſperandum & quid timendum ſit: ſecundùm hoc enim ſperandum eſt, quóniam pretióſa in conſpectu Dómini mors ſanctórum ejus: ſecundùm hoc autem timendum eſt, quia mors peccatórum péſſima. In hac autem vitâ, quæ média ante ſumma bona, & ante ſumma mala dúcitur, illud ex Evangélio tenére debémus: Qui credit, inquit, in me, licet moriátur, vivit. Et vitam pronúntiat, & mortem

non negat. Qui credit in me, licèt moriátur, vivit. Quid eſt, licèt moriátur, vivit? licèt moriátur córpore, vivit ſpíritu. Deinde adjungit: Et qui vivit, & credit in me, non moriétur in æternum. Certè licèt moriátur, quómodo ſic non moriétur? Sed licèt moriátur ad tempus, non moriétur in æternum.

℟. Scio quòd Redémptor meus vivit, & in novíſſimo die de terra ſurrectúrus ſum, * Et in carne mea vidébo Deum meum. ℣. Oportet corruptíbile hoc indúere incorruptiónem, & mortále hoc indúere immortalitátem; *Et in carne meà. *Job* 19. 1. *Cor.* 15.

Lectio viij.

CONſolémur ergo nos invicem & in his ſermónibus noſtris. Poteſt non dolére cor humánum defuncto cariſſimo: méliùs tamen, cùm dolet, ſanátur cor humánum, quàm non dolendo fit inhumánum. María Dómino cohærébat, & mórtuum fratrem dolébat: ſed quid miráris quia María dolébat tunc, cùm ipſe Dóminus flebat? Ideo & Apóſtolus: De dormiéntibus, inquit, nolo vos ignoráre, fratres, ut non contriſtémini, ſicut & gentes quæ ſpem non habent. Non tantùm ait, Ut non contriſtémini; ſed, Ut non ſic contriſtémini, quemádmodum gentes quæ ſpem non habent. Neceſſe eſt enim ut contriſtémini; ſed ubi contriſtáris, conſolétur te ſpes.

℟. Qui dórmiunt in terræ púlvere, * Evigilábunt; álii in vitam æternam, & álii in oppróbrium. ℣. Procédent qui bona fecérunt, in reſurrectiónem vitæ: qui verò mala egérunt, in reſurrectiónem judícii: * Evigilábunt. *Dan.* 12. *Joan.* 5.

Lectio ix.

QUómodo enim non contriſtáris, ubi corpus quod vivit ex ánima, fit exánime, diſcedente ánimâ? Qui ambulábat, jacet; qui loquebátur, tacet; clauſi óculi lucem non cápiunt, aures nulli voci pateſcunt: ómnia membrórum officia conquievérunt: non eſt qui móveat greſſus ad ambulandum, manus ad operandum, ſenſus ad percipiendum. Nonne iſta eſt domus, quam néſcio quis inviſíbilis habitátor ornábat? Diſceſſit qui non videbátur, remanſit quod cum dolóre videátur. Sit hujus triſtítiæ conſolátio. Quæ conſolátio? Quia ipſe Dóminus in noviſſima tuba deſcendet de cœlo, & mórtui reſurgent primi: deinde nos viventes, qui réliqui ſumus, ſimul cum illis rapiémur in núbibus óbviàm Chriſto in áera, & ita ſemper cum Dómino érimus.

℟. Líbera me, Dómine, ab iis qui odérunt me: non abſórbeat me profundum,

neque úrgeat ſuper me púteus os ſuum : * Exaudi me, quóniam † Benigna eſt miſericórdia tua : * Intende ánimæ meæ, & líbera eam. ℣. Miſerére mei, Dómine, fili David : Dómine, ádjuva me : * Exaudi me. ℣. Dómine Deus, Rex ſeculórum, ſolus pius es. † Benigna eſt. ℣. Occíſus es, Dómine, & redemiſti nos Deo in ſánguine tuo : * Intende.

In Depoſitione corporis, & in Anniverſariis ſolemnibus reſumitur ℟. *uſque ad* ℣. Miſerére.

AD LAUDES.

Ant. 3. b. Secundùm.

Pſalmus 50.

Miſerére mei, Deus, * ſecundùm magnam miſericórdiam tuam.

Et ſecundùm multitúdinem miſeratiónum tuárũ, * dele iniquitátem meam.

Ampliùs lava me ab iniquitáte mea, * & à peccáto meo munda me.

Quóniam iniquitátem meam ego cognoſco, * & peccátum meum contra me eſt ſemper.

Tibi ſoli peccávi, & malum coram te feci ; * ut juſtificéris in ſermónibus tuis, & vincas cum judicáris.

Ecce enim in iniquitátibus conceptus ſum ; * & in peccátis concépit me mater mea.

Ecce enim veritátem dilexiſti : * incerta & occulta ſapiéntiæ tuæ manifeſtaſti mihi.

Aſperges me hyſſópo, & mundábor : * lavábis me, & ſuper nivem dealbábor.

Audítui meo dabis gáudium & lætítiam ; * & exultábunt oſſa humiliáta.

Averte fáciem tuam à peccátis meis, * & omnes iniquitátes meas dele.

Cor mundum crea in me, Deus ; * & ſpíritum rectum ínnova in viſcéribus meis.

Ne projícias me à fácie tua ; * & Spíritum ſanctum tuum ne áuferas à me.

Redde mihi lætítiam ſalutáris tui ; * & ſpíritu principáli confirma me.

Docébo iníquos vias tuas : * & ímpii ad te converténtur.

Líbera me de ſanguínibus, Deus, Deus ſalútis meæ : * & exultábit lingua mea juſtítiam tuam.

Dómine, lábia mea apéries : * & os meum annuntiábit laudem tuam.

Quóniam ſi voluiſſes ſacrifícium, dediſſem útique ; * holocauſtis non delectáberis.

Sacrifícium Deo ſpíritus contribulátus : * cor contrítum & humiliátum, Deus, non deſpícies.

Benignè fac, Dómine, in bona voluntáte tua Sion, * ut ædificentur muri Jeruſalem.

Tunc acceptábis ſacrifícium juſtítiæ, oblatiónes & holocauſta : * tunc impónent ſuper altáre tuum vítulos.

Ant. Secundùm multitúdinem miſeratiónũ tuárum ;

ſum, dele iniquitátem meá.

Ant. 8. G. Exaudi.

Pſalmus 64.

TE decet hymnus, Deus, in Sion, * & tibi reddétur votum in Jerúſalem.

Exaudi oratiónem meam:* ad te omnis caro véniet.

Verba iniquórum prævaluérunt ſuper nos; * & impietátibus noſtris tu propitiáberis.

Beátus quem elegiſti, & aſſumpſiſti: * inhabitábit in átriis tuis.

Replébimur in bonis domûs tuæ; * ſanctum eſt templum tuum, mirábile in æquitáte.

Exaudi nos, Deus ſalutáris noſter, * ſpes ómnium fínium terræ, & in mari longè;

Præparans montes in virtúte tua, accinctus poténtiâ: * qui conturbas profundum maris, ſonum flúctuum ejus.

Turbabúntur gentes, & timébunt qui hábitant términos à ſignis tuis: * éxitûs matutíni & véſpere delectábis.

Viſitaſti terram, & inebriaſti eam: * multiplicaſti locupletáre eam.

Flumen Dei replétum eſt aquis; * paraſti cibum illórum, quóniam ita eſt præparátio ejus.

Rivos ejus inébria, multíplica genímina ejus; * in ſtillicídiis ejus lætábitur gérminans.

Benedíces corónæ anni benignitátis tuæ; * & campi tui replebúntur ubertáte.

Pingueſcent ſpecióſa deſerti, * & exultatióne colles accingentur.

Indúti ſunt aríetes óvium, & valles abundábunt frumento: * clamábunt, étenim hymnum dicent.

Ant. Exaudi, Deus, oratiónem meam: ad te omnis caro véniet.

Ant. 2. *D.* Propter nomen.

Pſalmus 142.

DOmine, exaudi oratiónem meam: * áuribus pércipe obſecratiónem meam in veritáte tua; exaudi me in tua juſtítia.

Et non intres in judícium cum ſervo tuo; * quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens.

Quia perſecútus eſt inimícus ánimam meam: * humiliávit in terra vitam meam.

Collocávit me in obſcúris ſicut mórtuos ſéculi; * & anxiátus eſt ſuper me ſpíritus meus: in me turbátum eſt cor meum.

Memor fui diérum antiquórum: meditátus ſum in ómnibus opéribus tuis; * in factis mánuum tuárum meditábar.

Expandi manus meas ad te: * ánima mea ſicut terra ſine aqua tibi.

Velóciter exaudi me, Dómine; * defécit ſpíritus meus.

Non avertas fáciem tuam à me; * & símilis ero deſ-

cendéntibus in lacum.

Audítam fac mihi manè miſericórdiam tuam; * quia in te ſperávi.

Notam fac mihi viam, in qua ámbulem; * quia ad te levávi ánimam meam.

Eripe me de inimícis meis, Dómine; ad te confúgi; * doce me fácere voluntátem tuam, quia Deus meus es tu.

Spíritus tuus bonus dedúcet me in terram rectam: * propter nomen tuum, Dómine, vivificábis me in æquitáte tua.

Edúces de tribulatióne ánimam meam; * & in miſericórdia tua diſperdes inimícos meos.

Et perdes omnes qui tríbulant ánimam meam; * quóniam ego ſervus tuus ſum.

Ant. Propter nomen tuum, Dómine, vivificábis me.

Ant. 6. f. Miſerére.

Canticum. Baruch. 3.

DOmine omnípotens, Deus Iſrael, * ánima in angúſtiis, & ſpíritus ánxius clamat ad te:

Audi, Dómine, & miſerére, quia Deus es miſéricors; * & miſerére noſtri, quia peccávimus ante te.

Quia tu ſedes in ſempitérnum, * & nos períbimus in ævum?

Dómine omnípotens, Deus Iſrael, * audi nunc oratiónem mortuórum Iſrael,

Et filiórum ipſórum qui peccavérunt ante te, & non audiérunt vocem Dómini Dei ſui, * & agglutináta ſunt nobis mala.

Noli memíniſſe iniquitátum patrum noſtrórum; * ſed meménto manûs tuæ, & nóminis tui in témpore iſto:

Quia tu es Dóminus Deus noſter; * & laudábimus te, Dómine.

Ant. Miſerére noſtri, Dómine, quia peccávimus ante te.

Ant. 7. c. Omnis Spíritus.

Pſalmus 150.

LAudáte Dóminum in ſanctis ejus: * laudáte eum in firmaménto virtútis ejus.

Laudáte eum in virtútibus ejus: * laudáte eum ſecúndùm multitúdinem magnitúdinis ejus.

Laudáte eum in ſono tubæ: * laudáte eum in pſaltério & cíthara.

Laudáte eum in tympano & choro: * laudáte eum in chordis & órgano.

Laudáte eum in cymbalis beneſonántibus; laudáte eum in cymbalis jubilatiónis: * omnis ſpíritus laudet Dóminum.

Ant. Omnis ſpíritus laudet Dóminum.

Capitulum. 1, Cor. 15.

SIcut in Adam omnes moriuntur, ita & in Chriſto omnes vivificabúntur.

℣. Vivífica me, Dómine, ℟. Secundùm verbum tuum. *Pſ.* 118.

Ad Benedictus. Ant. 1. a. Ego ſum reſurréctio, & vi-

ta: qui credit in me, etiamſi mórtuus fúerit, vivet; & omnis qui vivit & credit in me, non moriétur in ætérnum. *Joan.* 11.

Pater. *& cetera ut ſuprà in Veſperis*, cix. *excepto quòd loco Pſalmi*, Lauda, ánima. *dicitur Pſalmus*, De profúndis clamávi ad te, Dómine. cviij. *Oratio conveniens, ut ſuprà.*

IN ANNIVERSARIIS.

In Anniverſariis Defunctorum, omnia ut in Officio præcedenti ſunt, exceptis quæ ſequuntur.

In Anniverſariis ſolemnibus non dicuntur Preces ad Veſperas & ad Laudes, ſed poſt Ant. ad Magníficat. *&* Benedictus. *Oratio conveniens, ut ſuprà notatur. Sed in Anniverſariis non ſolemnibus dicuntur Preces ad Veſperas & ad Laudes, ut ſuprà.*

AD OFFICIUM NOCT.

In Anniverſariis ſolemnibus dicitur Invitatorium cum Pſalmo, Veníte. *ut ſuprà, ſed in Anniverſariis non ſolemnibus omittitur.*

Si Officium ſit integrum, cum tribus Nocturnis, Lectiones dicuntur ut ſequitur; Reſponſoria, ut in Officio præced.

IN I. NOCTURNO.

De Libro Job.

Lectio j. Cap. 7.

PArce mihi, nihil enim ſunt dies mei. Quid eſt homo, quia magníficas eum, aut quid appónis erga eum cor tuum? Víſitas eum dilúculo, & ſúbitò probas illum. Uſquequò non parcis mihi, nec dimittis me ut glútiam ſalívam meam? Peccávi: quid fáciam tibi, ô cuſtos hóminum? Quare poſuiſti me contrárium tibi & factus ſum mihimetipſi gravis? Cur non tollis peccátum meum, & quare non aufers iniquitátem meam? Ecce nunc in púlvere dórmiam: & ſi manè me quæſíeris, non ſubſiſtam.

℟. Defecérunt. cxiij.

Lectio ij. Cap. 10.

MAnus tuæ fecérunt me & pſalmavérunt me totum in circúitu: & ſic repentè præcípitas me? Meménto, quæſo, quòd ſicut lutum féceris me, & in púlverem redúces me. Nonne ſicut lac mulſiſti me, & ſicut cáſeum me coagulaſti? Pelle & cárnibus veſtiſti me: óſſibus & nervis compegiſti me. Vitam & miſericórdiam tribuiſti mihi, viſitátio tua cuſtodívit ſpíritum meum.

℟. Peccávi. cxiij.

Lectio iij. Cap. 13.

QUantas hábeo iniquitátes & peccáta, ſcélera mea & delicta oſténde mihi. Cur fáciem tuam abſcondis, & arbitráris me inimícum tuum? Contra fólium, quod vento rápitur, oſtendis poténtiam tuam, & ſtípulam ſiccam perſéqueris. Scribis enim contra me amaritúdines, & conſúmere me vis peccátis adoleſcéntiæ meæ. Poſuiſti

in nervo pedem meum, & obſervaſti omnes ſémitas meas, & veſtígia pedum meórum conſideraſti. Qui quaſi putrédo conſumendus ſum, & quaſi veſtimentum quod coméditur à tínea.

℟. Non intres. cxiij.

IN II. NOCTURNO.

Ex Libro ſecundo ſancti Ambróſii Epíſcopi, de fide reſurrectiónis.

n. 3. Lectio iv.

PRopoſúimus, fratres cariſſimi, ſolári nos commúni uſu, nec durum putáre quidquid univerſos manéret; & ídeo mortem non eſſe lugendam: primùm, quia commúnis ſit, & cunctis débita: deinde, quia nos ſéculi hujus abſolvat ærumnis: poſtrémò, quia ſomni ſpécie ubi ab iſtíus mundi labóre requiétum ſit, vigor nobis vivácior refundátur. Quem dolórem non ſolétur reſurrectiónis grátia? Quem non exclúdat mœrórem, ſi credas nihil períre morte; immo ipſíus mortis celeritáte fíeri, ut plùs períre non poſſit.

℟. Deus meus. cxv.

n. 5. Lectio v.

FUiſſe étiam quidam feruntur pópuli, qui ortus hóminum lugérent, obituſque celebrárent. Nec imprudenter; eos enim qui in hoc vitæ ſalum veniſſent, mœrendos putábant: eos verò qui ex iſtíus mundi procellis & flúctibus emerſiſſent, non injuſto gáudio proſequendos arbitrabantur. Nos quoque ipſi natáles dies defunctórum oblivíſcimur, & eum quo obiérunt diem célebri ſolemnitáte renovámus.

℟. Ego ad Dñum. cxvj.

n. 6. Lectio vj.

NOn eſt ergo gravis ſubeundus mœror ſecundùm natúram, ne aut excellentiórem áliquam natúræ exceptiónem nobis arrogáre videámur, aut commúnem recusáre. Etenim mors æquális eſt ómnibus, indiſcréta paupéribus, inexcepta divítibus. Et ídeo licèt per unſus peccátum, in omnes tamen pertranſívit; ut quem géneris non refúgimus autórem, non refugiámus & mortis; & ſit nobis ſicut per unum mors, ita per unum étiam reſurrectio; nec recuſémus ærumnam, ut perveniámus ad grátiam. Venit enim, ut légimus, Chriſtus ſalvum fácere quod períerat; & ut non ſolùm vivórum, ſed étiam mortuórum dominétur.

℟. Eſto mihi. cxvj.

IN III. NOCTURNO.

De Epiſtola prima beáti Pauli Apóſtoli ad Corínthios.

Lectio vij. Cap. 15.

SI Chriſtus prædicátur quòd reſurrexit à mórtuis, quómodo quidam dicunt in vobis, quóniam reſurréctio mortuórum non eſt? Si autem reſurréctio mortuórum non

eſt, neque Chriſtus reſurrexit; ſi autem Chriſtus non reſurrexit, inánis eſt ergo prædicátio noſtra, inánis eſt & fides veſtra: invenímur autem & falſi teſtes Dei; quóniam teſtimónium díximus adversùs Deum, quòd ſuſcitáverit Chriſtum, quem non ſuſcitávit, ſi mórtui non reſurgunt; nam ſi mórtui non réſurgunt, neque Chriſtus reſurrexit. Quòd ſi Chriſtus non reſurrexit, vana eſt fides veſtra; adhuc enim eſtis in peccátis veſtris: ergo & qui dormiérunt in Chriſto, periérunt. Si in hac vita tantùm in Chriſto ſperantes ſumus, miſerabilióres ſumus ómnibus homínibus. Nunc autem Chriſtus reſurrexit à mórtuis primítiæ dormiéntium, quóniam quidem per hóminem mors & per hóminem reſurréctio mortuórum: & ſicut in Adam omnes moriuntur, ita & in Chriſto omnes vivificabuntur.

℟. Scio. cxix.

Lectio viij.

SEd dicet áliquis: Quómodò reſurgunt mórtui, qualíve córpore vénient? Inſípiens, tu quod ſéminas non vivificátur, niſi priùs moriátur: & quod ſéminas, non corpus quod futúrum eſt ſéminas, ſed nudum granum, ut putà trítici, aut alicújus ceterórum; Deus autem dat illi corpus ſicut vult, & unicuíque ſéminum próprium corpus. Non omnis caro, éadem caro; ſed ália quidem hóminum, ália verò pécorum, ália vólucrum, ália autem píſcium: & córpora cœléſtia, & córpora terréſtria; ſed ália quidem cœléſtium glória, ália autem terréſtrium. Alia cláritas ſolis, ália cláritas lunæ, & ália cláritas ſtellárum; ſtella enim à ſtella differt in claritáte. Sic & reſurréctio mortuórum. Seminátur in corruptióne, ſurget in incorruptióne: ſeminátur in ignobilitáte, ſurget in glória: ſeminátur in infirmitáte, ſurget in virtúte: ſeminátur corpus animále, ſurget corpus ſpiritále.

℟. Qui dórmiunt. cxix.

Lectio ix.

ECce myſtérium vobis dico: Omnes quidem reſurgémus, ſed non omnes immutábimur. In momento, in ictu óculi, in noviſſima tuba: canet enim tuba, & mórtui reſurgent incorrupti; & nos immutábimur. Oportet enim corruptíbile hoc indúere incorruptiónem, & mortále hoc indúere immortalitátem. Cùm autem mortále hoc indúerit immortalitátem, tunc fiet ſermo qui ſcriptus eſt: Abſorpta eſt mors in victória. Ubi eſt, mors, victória tua? ubi eſt, mors, ſtímulus tuus? Stímulus autem mortis, peccátum eſt; virtus verò peccáti, lex. Deo autem grátias, qui dedit nobis victóriam per Dóminum noſtrum

Jeſum Chriſtum. Itaque, fratres mei dilecti, ſtábiles eſtóte & immóbiles : abundantes in ópere Dómini ſemper, ſcientes quòd labor veſter non eſt inánis in Dómino.

℟. Líbera me, Dómine. cxix.

In Anniverſariis ſolemnibus quæ non habent novem Lectiones, unum dicitur tantùm Noct. Pſalmi, Antiph. Verſic. & duo priora ℟℟. *ſumuntur ex Officio præcedenti, ſecundùm Feriam.* ℟. Líbera me, Dómine. *eſt ſemper tertium in omnibus Feriis.*

Lectiones, ut infra notantur.

FERIA II. & V.

De Libro Job.

Lectio j. Cap. 14.

HOmo natus de muliere, brevi vivens témpore, replétur multis miſériis. Qui quaſi flos egréditur, & contéritur, & fugit velut umbra, & numquam in eódem ſtatu pérmanet. Et dignum ducis ſuper hujuſcémodi aperíre óculos tuos, & addúcere eum tecum in judícium? Quis poteſt fácere mundum de immúndo conceptum ſémine? Nonne tu qui ſolus es? Breves dies hóminis ſunt, númerus ménſium ejus apud te eſt, conſtituiſti términos ejus qui præteríri non póterunt. Recéde páululùm ab eo ut quieſcat, donec optáta véniat, ſicut mercenárii dies ejus.

℟. Defecérunt. cxiij.

Ex Catechéſi ſancti Cyrilli Hieroſolymitáni Epíſcopi.

Cat. Myſtag. 5. *Lectio ij.*

PRo ómnibus orámus, qui inter vos vita functi ſunt, máximum eſſe credentes animárum juvámen, pro quibus offertur precátio ſancti illíus, & tremendi quod in altári póſitum eſt, ſacrificii. Scio multos dícere, Quid juvat ánimam, ſive cum peccátis, ſive abſque peccátis ex hoc mundo decedentem, etiamſi in hoc ſacrifício illíus méntio fiat? An enim ſi Rex áliquis, eos à quibus offenſus eſt, in exílium pepúlerit, póſtea verò illórum propinqui corónam áliquam conficientes, pro his qui ſunt in ſupplício exílibus, eídem offerrent, nonne condonatiónem áliquam ſuppliciórum ipſis déderit? Ad eumdem modum & nos pro defunctis precatiónes adhibentes, quamvis ſint peccatóres, non quidem corónam pléctimus, ſed Chriſtum pro noſtris peccátis mactátum offérimus, ut & nobis & illis eum, qui eſt benigníſſimus, propítium reddámus.

℟. Peccávi. cxiij.

De Epíſtola prima beáti Pauli Apóſtoli ad Corínthios.

Lectio iij. Cap. 3.

FUndamentum áliud nemo poteſt pónere, præter id quod póſitum eſt, quod eſt Chriſtus Jeſus. Si

Quis autem ſuperædíficat ſuper fundamentum hoc, aurum, argentum, lápides pretióſos, ligna, fœnum, ſtípulam; uniuſcujuſque opus manifeſtum erit: dies enim Dómini declarábit, quia in igne revelábitur: & uniuſcujuſque opus quale ſit, ignis probábit. Si cujus opus mánſerit quod ſuperædificávit, mercédem accípiet. Si cujus opus árſerit, detrimentum patiétur: ipſe autem ſalvus erit; ſic tamen quaſi per ignem.

℟. Líbera me, Dñe. cxix.

FERIA III. & VI.

De Libro ſecundo Machabæórum.

Lectio j. Cap. 12.

VIr fortíſſimus Judas hortabátur pópulum conſerváre ſe ſine peccáto, ſub óculis videntes quæ facta ſunt pro peccátis eórum qui proſtráti ſunt. Et factâ collatióne, duódecim míllia drachmas argenti miſit Jeroſólymam offérri pro peccátis mortuórum ſacrifícium, bene & religióse de reſurrectióne cógitans. (Niſi enim eos, qui cecíderant, reſurrectúros ſperáret, ſupérfluum viderétur, & vanum oráre pro mórtuis.) Et quia conſiderábat quòd hi, qui cum pietáte dormitiónem accéperant, óptimam habérent repóſitam grátiá. Sancta ergo & sálubris eſt cogitátio pro defunctis exoráre, ut à peccátis ſolvantur.

℟. Deus meus. cxx.

Ex Libro ſancti Epipháni Epiſcopi, de hæréſibus.

Hæreſ. 75. Lectio ij.

QUod ſpectat ad ritum illum quo mortuórum nómina pronuntiantur, quid eo eſſe poteſt utílius? Quid opportúnius, aut verò admiratióne dígnius? Nempe ut qui adſunt, certíſſimè ſibi perſuádeant mórtuos vívere, nec in níhilum redáctos eſſe; ſed exíſtere adhuc, atque apud Dóminum vívere. Tum ut religioſíſſimum illud dogma prædicétur; quo qui frátribus precantur, bene de illis ſperáre conſtat, quaſi péregrè profectis. Cæterùm quæ pro mórtuis concipiuntur preces, iis útiles ſunt, tametſi non omnes culpas extinguant: nam & juſtórum páriter, & peccatórum mentiónem fácimus; peccatórum quidem, ut iis à Dómino miſericórdiam implorémus; juſtórum autem, ut Dóminum Jeſum Chriſtum ſingulári quodam honóre proſequentes à cæterórum hóminum órdine ſegregémus. Neceſſáriò fácere illud Eccléſiam dico, quæ tráditum ſibi ritum illum à majóribus accéperit.

℟. Ego ad Dñum. cxvj.

De Epiſtola ſecunda beáti Pauli Apóſtoli ad Corínthios.

Lectio iij. Cap. 5.

SCimus, fratres, quóniam ſi terreſtris domus noſtra hujus habitatiónis diſſolvátur, quòd ædificatió-

nem ex Deo habémus, domum non manufactá, ætérnam in cœlis. Nam & in hoc ingemíſcimus, habitatiónem noſtram, quæ de cœlo eſt, ſuperíndui cupientes... Audémus autem, & bonam voluntátem habémus magis peregrinári à córpore, & præſentes eſſe ad Dóminum. Et ídeo conténdimus ſive abſentes, ſive præſentes, placére illi. Omnes enim nos manifeſtári oportet ante tribúnal Chriſti, ut réferat unuſquiſque própria córporis, prout geſſit, ſive bonum, ſive malum.

℟. Líbera me. cxix.

FERIA QUARTA, ET SABBATO.

De Michæa Prophéta.

Lectio j. Cap. 7.

EGo ad Dóminum aſpíciá, expectábo Deum Salvatórem meum: áudiet me Deus meus. Ne lætéris, inimíca mea, ſuper me, quia cécidi: conſurgam, cùm ſédero in ténebris; Dóminus lux mea eſt. Iram Dómini portábo, quóniam peccávi ei, donec cauſam meam júdicet, & fáciat judícium meum: edúcet me in lucem, vidébo juſtítiam ejus. Et aſpíciet inimíca mea, & operiétur confuſióne, quæ dicit ad me: Ubi eſt Dóminus Deus tuus? Oculi mei vidébunt in eam: nunc erit in conculcatiónem ut lutum plateárum.

℟. Scio, cxix.

Ex Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi in Acta Apoſtolórum.

Lectio ij.

NOn fruſtrà oblatiónes pro defunctis fiunt, non fruſtrà preces, non fruſtrà eleemóſynæ. Hæc ómnia Spíritus diſpóſuit volens, ut nos mútuò juvémus. Miniſter clamat pro his qui defuncti ſunt in Chriſto, & pro his qui illórum memóriam fáciunt. Non Diáconus eſt, qui talem vocem illam emittit, ſed Spíritus ſanctus. In mánibus eſt hóſtia, & ómnia propóſita ſunt benè ordináta. Adſunt Angeli, adſunt Archángeli, cum tanto horróre adſtant omnes, adſtant illi clamantes ómnibus ſiléntibus, & putas ſimplíciter hæc fieri. Itaque ne fortúitò hæc fieri putémus. Hæc ſcientes, conſiderémus quantas conſolatiónes poſſémus mórtuis pro lácrymis, pro monumentis præſtáre; nempe eleemóſynas, preces, oratiónes, ut & illi & nos aſſequámur promiſſa bona.

℟. Qui dórmiunt. cxix.

De Epiſtola prima beáti Pauli Apóſtoli ad Theſſalonicenſes.

Lectio iij. Cap. 4.

NOlumus vos ignoráre, fratres, de dormiéntibus, ut non contriſtémini, ſicut & céteri qui ſpem non habent. Si enim crédimus quòd Jeſus mórtuus eſt, & reſurrexit; ita & Deus eos,

qui dormiérunt per Jeſum, addúcet cum eo. Hoc enim vobis dícimus in verbo Dómini, quia nos qui vívimus, qui resídui ſumus in adventum Dómini, non præveniémus eos qui dormiérunt. Quóniam ipſe Dóminus in juſſu, & in voce Archángeli, & in tuba Dei deſcendet de cœlo; & mórtui qui in Chriſto ſunt, reſurgent primi. Deinde nos, qui vívimus, qui relínquimur, ſimul rapiémur cum illis in núbibus óbviàm Chriſto in áera, & ſic ſemper cum Dómino érimus. Itaque conſolámini ínvicem in verbis iſtis.

℟. Líbera me, Dómine. cxix

COMMENDATIONES.

Pro pluribus dicuntur in plurali.

DOmine Deus, audi nunc oratiónem mortuórum Iſrael, qui peccavérunt ante te. Noli meminiſſe iniquitátum patrum noſtrórum, ſed * Memento manûs tuæ, & nóminis tui.

℣. Occíſus es, Dómine, & redemiſti nos Deo in sánguine tuo.* Memento. *Baruch* 3. *Apoc.* 5.

Orémus.

TIbi, Dómine, commendámus ánimam * fámuli tui N. ut defunctus [*vel* fámulæ tuæ N. ut defuncta] ſéculo, tibi vivat: & quæ per fragilitátem humánæ converſatiónis peccáta commíſit, tu vénia miſericordíſſimæ pietátis abſterge; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

MIſericórdiam tuá, Dómine ſancte, Pater omnípotens; ætetne Deus, pietátis affectu rogáre pro áliis cógimur, qui pro noſtris rogáre peccátis nequáquam ſufficimus; tamen de tua confiſi gratúitâ pietáte & inólitâ bonitáte, cleméntiam tuam depóſcimus, ut ánimam * fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ] ad te reverten tem, cum pietáte ſuſcípias: adſit ei Angelus teſtamenti tui Míchael, & per manus ſanctórum Angelórum tuórum inter ſanctos & electos tuos in sínibus Abrahæ, Iſaac & Jacob Patriarchárum tuórum eam collocáre dignéris, quátenus liberáta de princípibus tenebrárum & de locis pœnárum, nullis jam primævæ nativitátis, vel ignorántiæ, aut própriæ iniquitátis ſeu fragilitátis confundátur erróribus; ſed agnoſcátur à Sanctis tuis, & ſanctæ beatitúdinis réquie perfruátur; ut cùm magni judícii dies advénerit, inter ſanctos & electos tuos * reſuſcitátus [*vel* reſuſcitáta] glóriâ manifeſtæ contemplatiónis tuæ perpétuò ſatiétur; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

In Pſalm. In éxitu. 26. *in cujus fine dicitur* Réquiem.

Ant. 2. D. Qui timent Dóminum ſperavérunt in Dómino; adjutor eórum & pro-

tector eórum eſt. *Pſ.* 113.

Orémus.

OMnipotens, ſempitérne Deus, qui humáno córpori ánimam ad ſimilitúdinem tuam inſpiráre dignátus es: dum, te jubente, pulvis in púlverem revértitur, tu imáginem tuam cum ſanctis & electis tuis ſédibus ætérnis præcípias ſociári; eamque ad te reverténtem de Ægypti pártibus, blande leniterque ſuſcípias, & Angelos tuos ſanctos ei óbviàm mittas; viamque illi juſtítiæ demonſtra, & portas glóriæ tuæ áperi. Repelle, quæſumus, Dómine, ab ea omnes príncipes tenebrárum, & agnoſce depóſitum fidéle quod tuum eſt. Suſcipe, Dómine, creatúram tuam, non à diis aliénis creátam, ſed à te ſolo Deo vivo & vero; quia non eſt álius Deus præter te, Dómine, & non eſt ſecundùm ópera tua. Lætífica, clementíſſime Pater, ánimam ejus, & clarífica eam in multitúdine misericórdiæ tuæ. Ne memíneris, quæſumus, iniquitátum ejus antiquárum quas ſuſcitávit furor mali deſidérii: licèt enim peccáverit, tamen te non negávit; ſed ſigno fídei inſignita, te qui ómnia, & eam inter ómnia feciſti, fidéliter adorávit; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

In Pſ. Diléxi. 46. Crédidi. 99. Laudáte Dóminum, omnes gentes, 130. Confitémini. 13. *&* Beáti immaculáti. 14. *integrè. Ant. ſola* 8. ℣. Circumdedérunt me dolóres mortis, & pericula inferni invenérunt me. O Dómine, líbera ánimam meam. *Pſ.* 114.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Clamávi ad te, Dómine, dixi: Tu es ſpes mea, ℟. Pórtio mea in terra vivéntium. *Pſ.* 141.

℣. Educ de cuſtódia ánimam meam, ad confiténdum nómini tuo: ℟. Me expectant juſti, donec retríbuas mihi. *Pſ.* 141.

℣. Cuſtódi ánimam meá, & érue me: ℟. Non erubeſcam, quóniam ſperávi in te. *Pſ.* 24.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

DIri vúlneris novitáte perculſi, & quodámmodo córdibus ſauciáti, miſericórdiam tuam, mundi Redemptor, flebílibus vócibus implorámus; ut * cari noſtri N. [*vel* caræ noſtræ N.] ánimam ad tuam cleméntiam, qui fons pietátis es, reverténtem, blande leniterque ſuſcípias; & quas ex carnáli contagióne contraxit máculas, tu, Deus,

inólitâ bonitáte clementer déleas: Piè indúlgeas: Oblivióni in perpétuum tradas: Atque hanc laudem tibi cum céteris redditúram, & ad corpus próprium quandóque reverſúram, Sanctórum tuórum cœtibus aggregári præcípias.

PArtem beátæ reſurrectiónis obtíneat, quæſumus, Dómine, ánima * fámuli tui (*vel* fámulæ tuæ) N. vitamque ætérnam habére mereátur in cœlis, per te, Jeſu Chriſte, Salvátor mundi.

DEus, cui ſoli cómpetit medicínam præſtáre poſt mortem; præſta, quæſumus, ut ánima * fámuli tui (*vel* fámulæ tuæ) N. terrénis exúta contágiis, in tuæ redemptiónis parte numerétur; Per Chriſtum Dóminum noſtrum.

℟. Amen.

℣. Requieſcat in pace.

℟. Amen.

BENEDICTIO MENSÆ.

ANTE PRANDIUM.

BEnedícite. ℟. Dóminus. Oculi ómnium in te ſperant, Dómine; & tu das illis eſcam in témpore opportúno: áperis tu manum tuam, & imples omne ánimal benedictióne. *Pſ.* 144.

Glória Patri, & Fílio, & Spíritui ſancto: Sicut erat, &c. Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Secretò, Pater. *uſque ad* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

Orémus.

BEnedic, Dómine, dona ✝ tua, quæ de tua largitáte ſumus ſumptúri; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

Si fiat Lectio, Lector dicit: Jube, domne, benedícere.

Bened. Menſæ cœleſtis partícipes fáciat nos Rex ætérnæ glóriæ. ℟. Amen.

In fine Lectionis, dicitur: Tu autem, Dómine, miſerére noſtri. ℟. Deo grátias.

GRATIARUM ACTIO poſt Prandium.

COnfiteántur tibi, Dómine, ómnia ópera tua, & Sancti tui benedícant tibi. *Pſ.* 144. Glória Patri, &c.

Qui benedixit menſam, dicit:

AGimus tibi grátias, omnípotens Deus, pro univerſis benefíciis tuis; Qui vivis & regnas in ſǽcula ſeculórum.

℟. Amen.

Deinde procedendo ad Eccleſiam, dicitur Pſ. Miſerére. 139. *Si verò non procedatur, dicitur Pſ.* Laudáte Dóminum, omnes gentes. 130. *Qui Pſalmus ſemper dicitur quando abſolvitur Gratiarum actio in loco refectionis.*

In fine Pſalm. dicitur Glór-

ria Patri. *deinde* Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater. *ſecretò uſque ad* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Diſperſit, dedit paupéribus; ℟. Juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi. *Pſ.* 111.

℣. Benedícam Dóminum in omni témpore; ℟. Semper laus ejus in ore meo. *Pſ.* 33.

℣. In Dómino laudábitur ánima mea: ℟. Audiant manſuéti, & læténtur. *Pſ.* 33.

℣. Magnificáte Dóminum mecum, ℟. Et exaltémus nomen ejus in idípſum. *Pſ.* 33.

℣. Sit nomen Dómini benedíctum, ℟. Ex hoc, nunc, & uſque in ſéculum. *Pſ.* 112.

Retribúere dignáre, Dómine, ómnibus nobis bona faciéntibus, propter nomen ſanctum tuum, vitam ætérnam. ℟. Amen.

Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

Secretò, Et fidélium ánimæ per miſericórdiam Dei requiéſcant in pace. ℟. Amen.

BENEDICTIO MENSÆ ante Cœnam.

Benedícite. ℟. Dóminus.

Edent páuperes, & ſaturabuntur; & laudábunt Dóminum qui requírunt eum: vivent corda eórum in ſéculum ſéculi. *Pſ.* 21. Glória Patri, &c. Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. *Secretò*, Pater noſter. *Clarâ voce*, Et ne nos, &c.

Orémus.

Benedic, Dómine, dona † tua quæ de tua largitáte ſumus ſumptúri; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

Ad Lect. Bened. Ad cœnam perpétuæ vitæ perdúcat nos Rex ætérnæ glóriæ. ℟. Amen.

GRATIARUM ACTIO poſt Cœnam.

Memóriam fecit mirabílium ſuórum miſéricors & miſerátor Dóminus: eſcam dedit timéntibus ſe. *Pſ.* 110.

Glória Patri.

Qui benedixit menſam, dicit:

Benedíctus Deus in donis ſuis, & ſanctus in ómnibus opéribus ſuis; Qui vivit & regnat in ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

Pſalm. & reliqua, ut ſuprà.

IN JEJUNIIS, *ad refectionem, fit Benedictio menſæ & Gratiarum actio, ut notatum eſt pro Cœna.*

ITINERARIUM.

Viator, in ipſo itineris ingreſſu, ſi ſolus fuerit, dicat quæ ſequuntur, in ſingulari; ſi cum ſociis, in plurali, ut ſequitur.

In Cant. Benedictus. 12.

Ant. 5. C. In viam pacis & proſperitátis dírigat nos omnípotens & miſéricors Dóminus: & Angelus Ráphael comitétur nobiſcū in via, ut cum pace, ſalúte & gáudio revertámur ad própria.

PRECES.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Secretò, Pater. *uſque ad* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Salvos fac ſervos tuos, ℟. Deus meus, ſperántes in te. *Pſ.* 85.

℣. Mitte nobis, Dómine, auxílium de ſancto; ℟. Et de Sion tuére nos. *Pſ.* 19.

℣. Eſto nobis, Dómine, turris fortitúdinis, ℟. A fácie inimíci, *Pſ.* 60.

℣. Nihil profíciat inimícus in nobis, ℟. Et fílius iniquitátis non appónat nocére nobis. *Pſ.* 88.

℣. Benedictus Dóminus die quotídie: ℟. Próſperum iter fáciat nobis Deus ſalutárium noſtrórū. *Pſ.* 67.

℣. Vias tuas, Dómine, demonſtra nobis, ℟. Et ſémitas tuas édoce nos. *Pſ.* 24.

℣. Utinam dirigántur viæ noſtræ ℟. Ad cuſtodiendas juſtificatiónes tuas! *Pſ.* 118.

℣. Erunt prava in directa, ℟. Et áſpera in vias planas. *Iſ.* 40.

℣. Angelis ſuis Deus mandávit de te, ℟. Ut cuſtódiant te in ómnibus viis tuis. *Pſ.* 90.

℣. Dómine, exaudi, &c.

Orémus.

Deus, qui fílios Iſrael per maris médium ſicco veſtígio ire feciſti, quique Magis iter ad te, ſtellâ duce, pandiſti: tríbue nobis, quæſumus, iter próſperum tempuſque tranquíllum; ut, Angelo tuo ſancto cómite, ad eum quò pérgimus locum, ac demum ad ætérnæ ſalútis portum perveníre felíciter valeámus.

Deus, qui Abraham púerum tuum de Ur Chaldæórum eductum, per omnes ſuæ peregrinatiónis vias illæſum cuſtodiſti; quæſumus, ut nos fámulos tuos cuſtodíre dignéris: eſto nobis, Dómine, in procinctu ſuffrágium, in via ſolátium, in æſtu umbráculum, in plúvia & frígore tegumentum, in laſſitúdine vehículum, in adverſitáte præſídium, in lúbrico báculus, in naufrágio portus; ut, te duce, quò téndimus, próſperè perveniámus, & demum incólumes ad própria redeámus.

ADeſto, quæſumus, Dómine, ſupplicatiónibus noſtris: & viam famulórum tuórum in ſalútis tuæ proſperitáte diſpóne; ut inter omnes viæ & vitæ hujus varietátes, tuo ſemper protegámur auxílio.

PRæſta, quæſumus, omnípotens Deus, ut família tua per viam ſalútis incédat, & beáti Joannis Præcurſóris hortamenta ſectando, ad eum quem prædixit ſecúra pervéniat, Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum. ℟. Amen.

℣. Procedámus cum pace in nómine Dómini.

℟. Amen.

PRÆPARATIO AD MISSAM,

AD LIBITUM SACERDOTIS.

Pſalmi, Quàm dilecta. 96. Benedixiſti. 54. Inclína, Dómine. *cum ſua diviſ.* 140. Crédidi. 99. De profundis clamávi ad te, Dómine. 83.

Ant. Dómine, memor eſto mei; & ne vindictam ſumas de peccátis meis, neque reminiſcáris delicta mea, vel parentum meórum. *Tob.* 3.

PRECES.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. Pater, &c. ℣ Et ne nos, &c.

℣. Ego dixi, Dómine, miſerére mei: ℟. Sana ánimam meam, quia peccávi tibi. *Pſ.* 40.

℣. Convértere, Dómine, uſquequo? ℟. Et deprecábilis ſuper ſervos tuos. *Pſ.* 89.

℣. Fiat miſericórdia tua, Dñe, ſuper nos, ℟. Quemádmodum ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

℣. Sacerdótes tui induantur juſtítiam, ℟. Et ſancti tui exultent. *Pſ.* 131.

℣. Ab occultis meis munda me, Dñe, ℟. Et ab aliénis parce ſervo tuo. *Pſ.* 18.

℣. Dómine, exaudi, &c.

Orémus.

AUres tuæ pietátis, mitíſſime Deus, inclína précibus noſtris, & grátiâ ſancti Spíritûs illúmina cor noſtrum; ut tuis myſtériis dignè miniſtráre, teque ætérnâ caritáte dilígere mereámur.

DEus, cui omne cor patet, & omnis voluntas lóquitur, & quem nullum latet ſecrétum: purífica per infuſiónem ſancti Spíritûs cogitatiónes cordis noſtri; ut te perfectè dilígere, & dignè laudáre mereámur.

URe igne ſancti Spíritûs renes noſtros, & cor noſtrum, Dómine; ut tibi caſto córpore ſerviámus, & mundo corde placeámus.

MEntes noſtras, quæſumus, Dómine, Para-

...ctus, qui à te procédit illúminet, & indúcat in omnem, ſicut tuus promíſit Fílius, veritátem.

ADſit nobis, quæſumus, Dómine, virtus Spíritûs ſancti; quæ & corda noſtra clementer expurget, & ab ómnibus tueátur advérſis.

DEus, qui corda fidélium ſancti Spíritûs illuſtratióne docuiſti: da nobis in eódem Spíritu recta ſápere, & de ejus ſemper conſolatióne gaudére.

COnſciéntias noſtras, quæſumus, Dñe, viſitándo puríſica; ut véniens Dóminus noſter Jeſus Chriſtus Fílius tuus, parátam ſibi in nobis invéniat manſiónem; Qui tecum vivit & regnat Deus. ℟. Amen.

GRATIARUM ACTIO POST MISSAM.

Canticum, Benedícite. 10. *Pſ.* Laudáte Dóminum in ſanctis ejus. 57.

Ant. Benedícite, ſacerdótes Dómini, Dómino: laudáte & ſuperexaltáte eum in ſécula. *Dan.* 3.

PRECES.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. Pater, &c. Et ne nos, &c.

℣. Confiteantur tibi, Dómine, ómnia ópera tua, ℟. Et ſancti tui benedícant tibi. *Pſ.* 144.

℣. Exultábunt ſancti in glória: ℟. Lætabuntur in cubílibus ſuis. *Pſ.* 149.

℣. Non nobis, Dómine, non nobis; ℟. Sed nómini tuo da glóriam. *Pſ.* 113.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

Orémus.

DEus, qui tribus púeris mitigaſti flammas ígnium: concéde propítius, ut nos fámulos tuos non exúrat flamma vitiórum.

ACtiónes noſtras, quæſumus, Dómine, aſpirando præveni, & adjuvando proſéquere; ut cuncta noſtra orátio & operátio à te ſemper incípiat, & per te cœpta finiátur.

DA nobis, quæſumus, Dómine, vitiórum noſtrórum flammas extínguere; qui beáto Lauréntio tribuiſti tormentórum ſuórum incéndia ſuperáre; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

INDEX PSALMORUM.

Pſalmi.		*Pagina.*
119	AD Dóminum cùm tribulárer.	64
27	Ad te, Dómine, clámabo.	6
24	Ad te, Dómine, levávi.	41
122	Ad te levávi óculos meos.	82
28	Afferte Domino, fílii Dei.	132
77	Atténdite, pópule meus.	70
48	Audíte hæc, omnes gentes.	123
118	BEáti immaculáti in via.	14
127	Beáti omnes qui timent Dóminum.	137
31	Beáti quorum remiſſæ ſunt.	66
40	Beátus qui intélligit.	122
1	Beátus vir qui non ábiit.	3
111	Beátus vir qui timet Dóminum.	25
33	Benedícam Dóminum in omni témpore.	97
103	Bénedic, ánima mea, Dómino: Dómine Deus.	30
102	Bénedic, ánima mea, Dómino, & ómnia.	80
143	Benedíctus Dóminus Deus meus.	138
84	Benedixiſti, Dómine, terram tuam.	54
91	Bonum eſt confitéri Dómino.	35
95	CAntáte Dómino cánticum novum: cantáte.	42
149	Cantáte Dño cánticum novum, laus ejus.	134
97	Cantáte Dómino cánticum novum, quia.	43
18	Cœli enarrant glóriam Dei.	50
74	Confitébimur tibi, Deus.	124
110	Confitébor tibi, Dómine.... in concílio.	25
9	Confitébor tibi, Dómine.... narrábo.	68
137	Confitébor tibi, Dómine.... quóniam audiſti.	99
104	Confitémini Dómino, & invocáte.	32
135	Confitémini Dómino quóniam.... Confitémini.	36
106	Confitémini Dómino quóniam.... Dicant qui.	52
117	Confitémini Dómino quóniam.... Dicat nunc.	13
105	Confitémini Dómino quóniam.... Quis loquétur.	33
15	Conſerva me, Dómine, quóniam ſperávi in te.	85
115	Crédidi, propter quod locútus ſum.	99
4	Cùm invocárem, exaudívit me Deus.	28
129	DE profundis clamávi ad te, Dómine.	83
43	Deus, áuribus noſtris audívimus.	111

Pſalmi

Pſalmi.		Paginæ.
49	Deus deórum Dóminus locútus eſt.	59
62	Deus, Deus meus, ad te de luce vígilo.	9
21	Deus, Deus meus, réſpice in me.	116
69	Deus, in adjutórium meum intende.	10
53	Deus, in nómine tuo ſalvum me fac.	107
71	Deus, judícium tuum regi da.	51
108	Deus, laudem meam ne tacúeris.	62
66	Deus, miſereátur noſtri.	94
45	Deus noſter refúgium & virtus.	134
82	Deus, quis símilis erit tibi?	125
59	Deus, repuliſti nos.	136
81	Deus ſtetit in ſynagóga deórum.	81
78	Deus, venérunt gentes in hereditátem tuam.	67
93	Deus ultiónum Dóminus.	81
114	Dilexi, quóniam exáudiet Dóminus.	46
17	Díligam te, Dómine, fortitúdo mea.	4
38	Dixi: Cuſtódiam vias meas.	102
109	Dixit Dóminus Dómino meo.	25
35	Dixit injuſtus, ut delinquat.	73
52	Dixit inſípiens.... in iniquitátibus.	44
13	Dixit inſípiens.... in ſtúdiis ſuis.	84
140	Dómine, clamávi ad te.	65
7	Dómine Deus meus, in te ſperávi.	49
87	Dómine Deus ſalútis meæ.	131
8	Dómine Dóminus noſter.	49
142	Dómine, exaudi oratiónem meam, áuribus.	132
101	Dómine, exaudi oratiónem meam, & clamor.	114
20	Dómine, in virtúte tua lætábitur rex.	79
6	Dómine, ne in furóre tuo... Miſerére.	48
37	Dómine, ne in furóre tuo.... Quóniam.	120
130	Dómine, non eſt exaltátum cor meum.	83
138	Dómine, probaſti me.	118
3	Dómine, quid multiplicáti ſunt.	4
14	Dómine, quis habitábit in tabernáculo tuo?	50
89	Dómine, refúgium factus es nobis.	94
23	Dómini eſt terra, & plenitúdo ejus.	54
26	Dóminus illuminátio mea.	95
22	Dóminus regit me.	96
92	Dóminus regnávit, decórem indútus eſt.	98
96	Dóminus regnávit, exultet terra.	55
98	Dóminus regnávit, iraſcantur pópuli.	45
133	Ecce nunc benedícite Dóminum.	29
132	Ecce quàm bonum.	64
58	Eripe me de inimícis meis.	104

Pſalmi.		Paginæ
139	Eripe me, Dómine, ab hómine malo.	119
44	Eructávit cor meum verbum bonum.	133
144	Exaltábo te, Deus meus rex.	100
29	Exaltábo te, Dómine, quóniam.	7
19	Exáudiat te Dóminus in die tribulatiónis.	86
60	Exaudi, Deus, deprecatiónem meam.	105
63	Exaudi, Deus, oratiónem meam, cum déprecor.	124
54	Exaudi, Deus, oratiónem meam, & ne.	103
16	Exaudi, Dómine, juſtítiam meam.	126
39	Expectans expectávi Dóminum.	113
80	Exultáte Deo adjutóri noſtro.	91
32	Exultáte, juſti, in Dómino.	86
67	Exurgat Deus, & diſſipentur.	87
86	FUndamenta ejus in móntibus ſanctis.	135
85	INclína, Dómine, aurem tuam.	140
125	In convertendo Dóminus.	47
10	In Dómino confido.	84
113	In éxitu Iſrael de Ægypto.	26
70	In te, Dómine, ſperávi.... & éripe me.	108
30	In te, Dómine, ſperávi.... in juſtítia.	76
65	JUbiláte Deo, omnis terra, pſalmum.	7
99	Jubiláte Deo, omnis terra, ſervíte.	10
34	Júdica, Dómine, nocentes me.	57
42	Júdica me, Deus, & diſcerne.	78
25	Júdica me, Dómine, quóniam.	59
121	LÆtátus ſum in his.	64
145	Lauda, ánima mea, Dóminum.	110
147	Lauda, Jerúſalem, Dóminum.	93
148	Laudáte Dóminum, de cœlis.	11
150	Laudáte Dóminum in ſanctis ejus.	57
116	Laudáte Dóminum, omnes gentes.	130
146	Laudáte Dóminum, quóniam bonus.	75
134	Laudáte nomen Dómini.	38
112	Laudáte, pueri, Dóminum.	26
120	Levávi óculos meos in montes.	46
47	MAgnus Dóminus, & laudábilis.	135
131	Memento, Dómine, David.	138
56	Miſerére meî, Deus, miſerére meî.	127
55	Miſerére meî, Deus, quóniam.	121
50	Miſerére meî, Deus, ſecundùm.	139
100	Miſericórdiam & judícium.	52
88	Miſericórdias Dómini in æternum.	88

Pſalmi.		Pagina.
126	NIſi Dóminus ædificáverit domum.	85
123	Niſi quia Dóminus erat in nobis.	46
36	Noli æmulári in malignántibus.	60
61	Nonne Deo ſubjecta erit.	123
75	Notus in Judæa Deus.	125
46	OMnes gentes, pláudite mánibus.	45
107	PArátum cor meum, Deus.	91
72	QUàm bonus Iſrael Deus.	44
83	Quàm dilecta tabernácula tua.	96
2	Quare fremuérunt gentes.	3
41	Quemádmodum deſiderat cervus.	78
124	Qui confídunt in Dómino.	82
51	Quid gloriáris in malítia.	103
90	Qui hábitat in adjutório Altíſſimi.	28
79	Qui regis Iſrael, intende.	98
128	SÆpe expugnavérunt me.	117
68	Salvum me fac, Deus.	105
11	Salvum me fac, Dómine.	101
57	Si verè útique juſtítiam.	114
136	Super flúmina Babylónis.	47
64	TE decet hymnus, Deus, in Sion.	74
94	VEníte, exultémus Dómino.	2
5	Verba mea áuribus pércipe, Dómine.	73
76	Voce meâ ad Dóminum.... voce meâ ad Deum.	40
141	Voce meâ ad Dóminum.... voce meâ ad Dñum.	65
12	USquequo, Dómine.	66
73	Ut quid, Deus, repuliſti.	136

Index Canticorum Pſalterii.

AUdíte, cœli, quæ loquor.	128
Benedícite, ómnia ópera.	10
Benedictus Dóminus.	12
Benedictus es, Dómine.	93
Cantémus Dómino.	37
Collaudáte cánticum.	38
Confitébor tibi.	75
Dómine, audívi.	109
Ego dixi: In dimídio.	55
Exultávit cor meum.	92
Incípite Dómino in tympanis.	110

Magníficat ánima mea.	27
Magnus eſt, Dómine.	75
Miſerére noſtri, Deus.	56
Nunc dimittis.	29
Urbs fortitúdinis noſtræ.	110

FINIS.

È Typis CLAUDII J. B. HERISSANT.

IN FESTO PATRONI VEL PATRONÆ, IN PROPRIA EJUS ECCLESIA.

Feſtum principale Patroni primarii, vel Titularis in propria Eccleſia celebratur ritu Annuali-minori cum Octava, ſi juxta Rubricas generales Octava celebrari poſſit.

Officium autem (niſi proprium habeatur in Breviario, aut aliud à DD. Epiſcopo ritè approbatum) ſumitur de Communi Sanctorum pro qualitate Sancti, vel Sanctæ, aut etiam Sanctorum, exceptis quæ ſequuntur.

Ad I. Veſperas & Completorium, Pſalmi de Feria. Ante Hymnum dicitur ℟. ut notatur in Communi. Ad Completorium & Nunc dimittis. *Antiphona propriæ, ut ibidem.*

Ad Officium Noctis, Pſalmi de Dominica, & ſic in toto deinceps Officio. Lectiones I. Nocturni de Scriptura occurrente: ad quodlibet ℟. additur, Glória Patri.

Lectiones II. Nocturni, ſi habeantur in Breviario quæ poſſint in tres commodè dividi, ſumentur ex Breviario, alias ut infra ſecundùm qualitatem Patroni, niſi propriæ habeantur à DD. Epiſcopo ritè approbatæ. Quòd ſi una tantùm habeatur Lectio propria quæ non poſſit dividi, legitur pro iv. Lectione, & v. & vj. ſumentur ex eodem Communi infra.

Lectiones III. Nocturni, in eodem Communi, juxtà Patroni vel Patronæ qualitatem.

Ad Primam, Canon ut ſequitur.

CANON.

Ex Concílio Mediolanenſi quarto.

Anno 1576. Conſtit. P. 2. ſub finem.

FEſto die Sancti, Sanctæve, cujus nómine Eccléſia Parochiális nuncupátur, à Párocho & Miſſæ ſacrifícium, & Matutínum, reliquaque precum divína Offícia, ut in Eccléſiis Collegiátis fit, ſolemni ritu canantur. Sínguli verò Sacerdótes & réliqui inferióris órdinis Clérici in Parochiálem Eccléſiam intrà cujus fines hábitant, ſi eo témpore divínis Officiis in ália Eccléſia intereſſe non debent, ad Horária Officia, Miſſarumque ſolémnia celebranda convéniant.

Ad ℟℟. brevia Horarum adduntur, Allelúia, allelúia, *etiam per Octavam.*

Ad Completorium, Pſalmi

de Dominica : Antiphonæ ut in Vigilia.

DIEBUS INTRA OCTAVAM.

Semiduplex.

Omnia ut in Feſto, præter ea quæ hic notantur.

Pſalmi de Feria.

AD OFFICIUM NOCT.

Tres Antiphonæ, ℣. & ℟℟. ex Nocturno de Communi ſecundùm Feriam.

Lectio j. de Scriptura occurrente, ij. & iij. pro qualibet die, ut infra, poſt Lectiones communes.

AD LAUDES.

Ant. ſola 2. A. Rogo vos, imitatóres mei eſtóte, ſicut & ego Chriſti. 1. *Cor.* 4.

AD HORAS, etiam in Feſtis occurrentibus, additur Allelúia, allelúia. ℟℟. *brevibus, ratione Octavæ.*

AD VESPERAS.

Ant. ſola 3. 2. Non ceſſo grátias agens pro vobis, memóriam veſtrî fáciens in oratiónibus meis. *Epheſ.* 1.

DOMINICA INTRA OCTAVAM.

Totum Officium fit de Dominica occurrente ut in Pſalterio, incipiendo à I. Veſperis quæ erunt integræ de Sabbato, cum commemoratione Octavæ in Laudibus & utriſque Veſperis.

In die Octava, Duplex majus. Pſalmi de Feria. Cetera ut in Feſto, dempto ritu Annuali.

Si per Diœceſim contingat celebrari cum ix. Lectionibus Feſtum alicujus Sancti vel Sanctæ proprio Officio carentis, ejus Officium ordinabitur ut ſuprà, ſervato, juxta generales Rubricas Breviarii, ritu Solemni vel Duplici ſecundùm quem Feſtum illud debebit celebrari.

PRO UNO MARTYRE.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 311. in natali Cypriani, Martyris.

Lectio iv.

ISTum nobis feſtum diem Páſſio beatíſſimi Mártyris fecit, cujus nos victóriæ celébritas in iſtum locum devotíſſimos congregávit. Sed celebrátio ſolemnitátis Mártyrum, imitátio debet eſſe virtútum. Fácile eſt honórem Mártyris celebráre, magnum eſt fidem atque patiéntiam Mártyris imitári. Hoc ſic agámus, ut illud optémus; hoc ſic celebrémus, ut illud pótiùs diligámus. Quid laudámus in fide Mártyris? quia uſque ad mortem pro veritáte certávit, & ídeo vicit. Blandientem mundum contempſit, ſævienti non ceſſit; ídeo victor ad Deum acceſſit.

Lectio v.

ABundant in iſto ſéculo erróres & terróres: beatíſſimus Martyr erróres ſapiéntiâ, terróres patiéntiâ ſuperávit. Magnum eſt quod fecit: ſecútus Agnum, Leónem vicit. Quando perſecútor ſæviébat, leo fremébat; ſed quia Agnus ſurſum attendebátur, leo deorſum calcabátur. Cogitáte, fratres, quale fuit mitti hómines per orbem terrárum prædicáre hóminem mórtuum reſurrexiſſe, in cœlum aſcendiſſe, & pro iſta prædicatióne pérpeti ómnia quæ insániens mundus inferret, damna, exília, víncula, tormenta, flammas, béſtias, cruces, mortes.

Lectio vj.

ALius moriebátur, ut álius honorarétur; álius occidebátur, ut álius colerétur. Numquid hoc fácerent, niſi flagrántiâ caritátis de conſciéntia veritátis? prædicavérunt mórtuum quem ſciébant vivum. Sciébant pro qua vita contémnerent vitam; ſciébant pro qua felicitáte ferrent tranſitóriam infelicitátem, pro quibus præmiis iſta damna contémnerent. Fides eórum cum toto mundo non appenderétur. Audíerant: Quid prodeſt hómini, ſi totum mundum lucrétur, ánimæ autem ſuæ detrimentum patiátur?

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore: Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Non eſt diſcípulus ſuper magiſtrum, nec ſervus ſuper dóminum ſuum. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 311. *in natali Cypriani, Mart.* 3. §. 2. 3. *aliàs de Diverſis*, 115.

NOn retardávit illécebra ſéculi feſtinantes, tranſitúra migrántes, quamcúmlibet & quomodólibet fulgens felícitas hìc dimittenda, ad áliam vitam non transferenda, aliquando hìc à vivéntibus relinquenda. Contémnite ergo séculum, Chriſtiáni, contémnite ſéculum, contémnite. Contempſérunt Mártyres, contempſérunt Apóſtoli, contempſit beátus cujus hódie memóriam celebrámus. Dívites eſſe vultis; honoráti eſſe vultis; ſani eſſe vultis: totum ille contempſit, ad cujus memóriam conveniſtis.

§. 3. *Lectio viij.*

QUid, óbſecro, tantùm amátis quod contempſit quem ſic honorátis? quem, ſi iſta non contempſiſſet, non útique ſic honorarétis. Quare te invénio eárum rerum amatórem, quarum venerátis contemptórem? Certè illum, ſi hæc amáret, non venerarétis. Et tu noli amáre: non enim intrávit, & óſtium contra te clauſit. Contemne & tu, & intra poſt illum. Patet quà intres: Chriſtus eſt jánua; & tibi eſt óſtium apertum, quando eſt latus ejus lánceâ perforátum. Quid inde manávit, récole; & élige quà poſſis intráre. De látere Dómini pendentis & morientis in ligno, poſtéaquam eſt lánceâ perforátum, aqua ſanguiſque profluxit. In uno eſt mundítio tua, in áltero redémptio tua.

§. 14. 15. *Lectio ix.*

AMa Deum, contemne iſta. Déſpice res humánas, quandocumque hinc itúrus: non enim hìc futúrus ſemper. Et tamen ſic quómodo malus eſt, quómodo amárus eſt mundus, quómodo plenus eſt calamitátibus mundus. Si dictum tibi eſſet à Deo, quòd ſemper hìc eſſes, lætítiâ te non cáperes, exultáres, grátias ágeres. Unde? quia miſériam non finíres. Ipſe eſt major infelícitas, quæ ſe amári cogit. Minor eſſet, ſi non amarétur; tantò pejor eſt, quantò plùs amátur. Eſt ália vita, fratres mei; eſt poſt hanc vitam ália vita, crédite. Ad eam vos præparáte: præſéntia cuncta contémnite. Si habétis, bene inde fácite; ſi non habétis, nolíte cupiditáte inardéſcere. Migráte, transferte ante vos quod hìc habétis; illúceat quò ſecutúri éritis.

PRO PLURIBUS MARTYRIBUS.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Auguſtini Epíſcopi.

Serm. 335. in Nat. Martyrum.

Lectio iv.

QUóniam dies ſanctórum Mártyrum eſt, unde pótius áliquid delectet nos dícere, niſi de glória ipſórum? Adjuvet nos Dóminus Mártyrum. Audívimus pauló ante beátum Paulum Apóſtolum prædicantem, Quis nos ſeparábit à caritáte Chriſti? (Iſta vox eſt Mártyrum.) Tribulátio, an anguſtia, an perſecútio, an fames, an núditas, an perículum, an gládius? ſicut ſcriptum eſt, Propter te morte afficimur totâ die, deputáti ſumus ut oves occiſiónis: ſed in his ómnibus ſuperámus per eum qui diléxit nos. Hæc eſt vox Mártyrum, ómnia toleráre, & de ſe nihil præſúmere; illum dilígere qui glorificátur in ſuis; ut, Qui gloriátur, in Dómino gloriétur.

Lectio v.

NOvérunt & illud quod nos cantávimus pauló ante, lætámini in Dómino, & exultáte, juſti. Si juſti in Dómino lætantur, injuſti non novérunt lætári niſi in ſéculo. Sed ipſa eſt prima ácies debellanda: primó vincendæ ſunt delectatiónes, & póſtea dolóres. Quómodò poteſt ſuperáre mundum ſævientem, qui non poteſt ſuperáre blandientem? Blandítur hic mundus, pollicendo honóres, divítias, voluptátes: minátur hic mundus, intentando dolóres, egeſtátes, humilitátes. Qui non contemnit quod pollicétur, quómodò ſuperáre poteſt quod minátur?

Lectio vj.

HAbent delectatiónem ſuam divítiæ, quis néſciat? ſed plus habet delectatiónis juſtítia. Delectáre divítiis cum juſtítia. Ubi autem talis artículus tentatiónis incíderit, ut duo hæc véniant in tentatiónem, divítiæ & juſtítia; & non poſſis habére utrumque: ſed ſi míſeris manum ad divítias, neceſſe eſt ut amittas juſtítiam; ſi míſeris manum ad juſtítiam, péreant divítiæ: modò élige, modò pugna; modò videámus ſi non ſine cauſa cantaſti, Lætámini in Dómino, & exultáte, juſti; modò videámus ſi non ſine cauſa audiſti, Quis nos ſeparábit à caritáte Chriſti? Et quidem prætermíſit ómnia quibus blandítur mundus, & te vóluit commemoráre cui blandítur mundus. Quare? Quia certámina Mártyrum præ-

nuntiábat: illa útique certámina, ubi vicérunt perſecutiónem, famem, ſitim, egeſtátem, ignomíniam; ad extrémum, timórem mortis, & hoſtem ſæviſſimum.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 6.

IN illo témpore; Deſcendens Jeſus de monte, ſtetit in loco campeſtri, & turba diſcipulórum ejus, & multitúdo copióſa plebis ab omni Judæa & Jeruſalem, & marítima, & Tyri, & Sidónis, qui vénerant ut audírent eum, & ſanarentur à languóribus ſuis. Et réliqua.

Homília ſancti Cypriáni Epíſcopi & Mártyris.

Epiſt. 58. ad Thibaritanos de Exhortatione Martyrii; paulò poſt initium.

GAudére nos & exultáre vóluit in perſecutiónibus Dóminus, quia quando perſecutiónes fiunt, tunc dantur corónæ fídei, tunc probantur mílites Dei, tunc martyribus patent cœli. Neque enim ſic nomen milítiæ dédimus, ut pacem tantúmmodo cogitáre, & detrectáre & recuſáre milítiam debeámus, quando in ipſa milítia primus ambuláverit Dóminus, humilitátis & toleràntiæ & paſſiónis magiſter, ut quod fieri dócuit, prior fáceret, & quod pati hortátur, prior pro nobis ipſe paterétur.

Lectio viij.

SIt ante óculos, fratres dilectíſſimi, quòd qui omne judícium à Patre ſolus accépit, & qui ventúrus eſt & judicatúrus, jam judícii ſui & cognitiónis futúræ ſenténtiam protúlerit; prænúntians & conteſtans confeſſúrum ſe coram Patre ſuo confitentes, & negatúrum negantes. Neque áliquis perſecutiónis metu ſic terreátur, ut non evangélicis exhortatiónibus & præceptis, ac mónitis cœléſtibus, ad ómnia inveniátur armátus. Iráſcitur adversárius, & minátur; ſed eſt qui poſſit de ejus mánibus liberáre. Ecce agon ſublímis & magnus, & corónæ cœleſtis præmio glorióſus. Præliantes nos ſpectat Deus, ſpectant ángeli ejus, ſpectat & Chriſtus. Quanta eſt glóriæ dígnitas, quanta felícitas, præſente Deo, cóngredi, &, Chriſto júdice, coronári!

Lectio ix.

ARmémur víribus totis, & parémur ad agónem mente incorruptâ, fide íntegrâ, virtúte devótâ. Accipiámus ad tegumentum cápitis gáleam ſalutárem, ut muniantur aures, ne áudiant edícta ferália: muniantur óculi, ne vídeant deteſtanda ſimulácra: muniátur frons, ut ſignum Dei incólume ſervétur: muniátur os, ut Dóminum ſuum Chriſtum victrix lingua fateátur. Armémus & déxteram

gládio ſpirituáli, ut ſacrifícia funeſta fórtiter réſpuat, & Euchariſtiæ memor, quæ Dómini corpus accépit, ipſum compleƈtátur, póſtea à Dómino ſumptúra præmium cœléſtium coronárum.

PRO PONTIFICIBUS.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Fulgéntii Epíſcopi.

Serm. 2. de Confeſſ. & diſpenſ. Domini.

Lectio iv.

Sic nos exíſtimet homo, ut miniſtros Chriſti, & diſpenſatóres myſteriórum Dei. Ne quis noſtrûm ſolos Apóſtolos diſpenſatóres factos exíſtimet, ipſe beátus Apóſtolus Epíſcopos quoque diſpenſatóres eſſe oſtendens, ait: Oportet enim Epíſcopum ſine crímine eſſe, ſicut Dei diſpenſatórem. Servi Patrisfamílias ſumus, diſpenſatóres Dómini ſumus; menſúram trítici quam vobis erogémus, accépimus. Quæ vera ſit iſta menſúra trítici, ſi quærámus; ipſam quoque vobis beátus Paulus Apóſtolus oſtendet, dicens: Unicuíque ſic Deus divíſit menſúram fídei. *Lectio v.*

Quam ergo menſúram trítici Chriſtus núncupat, ipſam menſúram fídei Paulus appellat; ut cognoſcámus non áliud eſſe ſpirituále tríticum, quàm chriſtiánæ fídei venerábile ſacramentum. Hujus trítici menſúram vobis in nómine Dómini damus, quóties illumináti dono grátiæ ſpirituális, ſecundùm régulam veræ fídei diſputámus; & eamdem trítici menſúram per domínicos diſpenſatóres accípitis, cùm quotídie per Dei fámulos verbum veritátis audítis.

Lectio vj.

De ipſâ nunc trítici menſúrâ loquámur. Ex ipſa ſicut Deus dívidit univerſi paſcantur: inde aliménta bonæ vitæ ſumámus ut ad ætérnæ vitæ præmia pervenſre poſsímus, in illum credentes, in illo ſperántes, illum præ ómnibus & in ómnibus diligentes; qui ſeipſum nobis & aliméntum præſtat, ne deficiámus in via; & præmium ſervat, ut gaudeámus in pátria. Chriſtus eſt animæ aliméntum noſtrum, Chriſtus erit præmium noſtrum: Chriſtus eſt cibus & conſolátio curréntium viatórum, ipſe ſatíetas & exultátio quieſcéntium beatórum.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 24.

In illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Vigi-

ſtote, quia neſcitis quâ horâ Dóminus veſter ventúrus ſit. Et réliqua.

Homília ſancti Hilárii Epíſcopi.

Comment. in Matth. C. 26.

UT ignorántiam illam diéi ómnibus táciti, non ſine útilis ſiléntii ratióne eſſe ſcirémus, vigiláre nos Dóminus propter adventum furis admónuit, & oratiónum aſſiduitáte deténtos, ómnibus præceptórum ſuórum opéribus inhærére. Furem enim eſſe oſtendit Zábulum ad detrahenda ex nobis ſpólia pervígilem, & córporum noſtrórum dómibus inſidiantem; ut ea incurióſis nobis & ſomno déditis, conſiliórum ſuórum atque illecebrárum jáculis perfódiat. Parátos ígitur eſſe nos cónvenit: quia diéi ignorátio intentam ſollicitúdinem ſuſpenſæ expectatiónis exágitat.

Lectio viij.

QUiſnam eſt fidélis ſervus & prudens, quem conſtítuit Dóminus ſuper famíliam ſuam? Quamquam in commúne nos ad indefeſſam vigilántiæ curam adhortétur; ſpeciálem tamen pópuli princípibus, id eſt, Epíſcopis, in expectatióne adventúque ſuo ſollicitúdinem mandat. Hunc enim ſervum fidélem atque prudentem, præpóſitum famíliæ ſigníficat, cómmoda atque utilitátes commiſſi ſibi pópuli curantem.

Lectio ix.

QUi ſi dicto áudiens & præceptis obédiens erit, id eſt, ſi doctrínæ opportunitáte & veritáte infirma confirmet, diſrupta conſólidet, depraváta convertat, & verbum vitæ in æternitátis cibum alendæ famíliæ diſpendat, atque hæc agens, hiſque ímmorans deprehendátur: glóriam à Dómino tamquam diſpenſátor fidélis, & víllicus útilis conſequétur, & ſuper ómnia bona conſtituétur; id eſt, in Dei glóriâ collocábitur, quia nihil ſit ultrà quod mélius ſit.

PRO DOCTORIBUS.

IN II. NOCTURNO.

Ex Commonitório primo ſancti Vincéntii Lirinenſis

Cap. 27. Lectio iv.

O Timóthee, depóſitum cuſtódi, devítans profánas vocum novitátes. Quis eſt hódie Timótheus, niſi vel generáliter univérſa Eccléſia, vel ſpeciáliter totum corpus Præpoſitórum, qui íntegram divíni cultûs ſciéntiam vel habére ipſi debent, vel áliis infúndere? Quid eſt, Depóſitum cuſtódi? Cuſtódi, inquit, propter fures, propter inimícos, ne, dormiéntibus homínibus, ſuperſéminent zizánia ſuper illud trítici bonum ſemen, quod ſeminàverat Fílius hóminis in agro ſuo. Depóſitum, inquit, cuſtódi. Quid eſt, Depóſitum? id eſt, quod tibi créditum eſt, nón quod à te inventum: quod accepiſti, non quod excogitaſti: rem non ingénii, ſed doctrínæ; non uſurpatiónis privátæ, ſed públicæ traditiónis: rem ad te perductam, non à te prolátam: in qua non autor debes eſſe, ſed cuſtos; non inſtitútor, ſed ſectátor; non ducens, ſed ſequens. Depóſitum, inquit, cuſtódi. Cathólicæ fidei talentum, inviolátum, illibátum conſerva. Quod tibi créditū eſt, hoc penès te máneat, hoc à te tradátur. Aurum accepiſti, aurum redde: nolo mihi pro áliis ália ſubjícias.

Cap. 27. & 28. Lectio v.

O Sacerdos, ô tractátor, ô doctor, ſi te divínum munus idóneum fécerit, ingénio, exercitatióne, doctrína eſto ſpirituális tabernáculi Beséleel, pretióſas divíni dógmatis gemmas excúlpe, fidéliter coapta, adorna ſapienter, ádjice ſplendórem, grátiam, venuſtátem. Intelligátur, te exponente, illúſtrius quod ántea obſcúrius credebátur. Per te poſtéritas intellectum gratulétur, quod ante vetuſtas non intellectum venerabátur: éadem tamen quæ didiciſti doce, ut cùm dicas novè, non dicas nova. Sed fórſitan dicit áliquis: Nullus-ne ergo in Eccléſia Chriſti profectus habébitur religiónis? habeátur planè & máximus. Nam quis ille eſt tam ínvidus homínibus, tam exóſus Deo, qui iſtud prohibére conétur? ſed ita tamen, ut verè profectus ſit ille fidei, non permutátio. Creſcat ígitur oportet, & multùm vehementerque profíciat tam ſingulórum quàm ómnium, tam uníus hóminis, quàm totíus Eccléſiæ ætátum, ac ſeculórum grádibus intelligéntia, ſcién-

tia, ſapiéntia: ſed in ſuo dúmtaxat génere, in eódem ſcílicet dógmate, eódem ſenſu, eádemque ſenténtia.

Cap. 32. Lectio vj.

CHriſti verò Eccléſia, ſédula & cauta depoſitórum apud ſe dógmatum cuſtos, nihil in his umquam permútat, nihil mínuit, nihil addit, non ámputat neceſſária, non appónit ſupérflua, non amittit ſua, non uſurpat aliéna, ſed omni induſtriâ hoc unum ſtudet, ut vétera fidéliter ſapienterque tractando; ſi qua illa ſunt antíquitus informáta & inchoáta, accúret & póliat; ſi qua jam expreſſa & enucleáta, conſólidet, firmet; ſi qua jam confirmáta & definíta cuſtódiat. Sed ad Apóſtolum redeámus. Depóſitum cuſtódi, devítans profánas vocum novitátes, id eſt, dógmatum, rerum, ſententiárum novitátes, quæ ſunt vetuſtáti, quæ antiquitáti contráriæ. Quibus cunctis ſatis evidenter perſpicuèque monſtrítur, hoc apud omnes ferè hæreſes quaſi ſolemne eſſe ac legítimum, ut ſemper profánis novitátibus gáudeant, antiquitátis ſcita faſtídiant, & per oppoſitiónes falſi nóminis ſciéntiæ, à fide náufragent. Contra verò catholicórum hoc ferè próprium, depóſita ſanctórum Patrum & commiſſa ſerváre, & damnáre profánas novitátes; & ſicut dixit atque íterum prædixit Apóſtolus: Si quis annuntiáverit præterquam quod acceptum eſt; anáthema ſit.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 5.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: vos eſtis ſal terræ. Quòd ſi ſal evanúerit, in quo ſaliétur? Et réliqua.

Homília ſancti Vincéntii, Lirinenſis Preſbyteri.

Ex Commonit. 1. Cap. 1. 2.

SI quis vellet exurgéntiũ hæreticórũ fraudes deprehéndere, laqueóſque vitáre, & in fide ſana ſanus atque integer permanére, dúplici modo muníre fidem ſuam, Dómino adjuvante, deberet: primùm ſcílicet divínæ legis autoritáte, tùm deinde Eccléſiæ Cathólicæ traditióne. Hìc fórſitan requírat áliquis: Cùm ſit perfectus Scripturárum Canon, ſibíque ad ómnia ſatis ſuperque ſufficiat, quid opus eſt ut ei Eccleſiáſticæ intelligéntiæ jungátur autóritas? quia vidélicet Scriptúram ſacram pro ipſa ſui altitudine non uno eodemque ſenſu univerſi accípiunt, ſed ejuſdem elóquia áliter álius atque álius interpretátur, idcirco multùm neceſſe eſt propter tantos tam várii erróris anfractus ut prophéticæ & apoſtólicæ interpretatiónis línea ſecundùm ec-

eccleſiáſtici & cathólici ſenſus normam dirigátur.

Cap. 3. & 4. Léctio viij.

IN ipſa Cathólica Eccléſiâ magnópere curandum eſt, ut id teneámus, quod ubíque, quod ſemper, quod ab ómnibus créditum eſt: hoc eſt étenim verè propriéque Cathólicum, quod ipſa vis nóminis, ratióque declárat; quæ ómnia fere univerſáliter comprehéndit. Sed hoc ita demum fiat, ſi ſequámur univerſitátem, antiquitátem, conſenſiónem; ſequémur autem univerſitátem hoc modo: ſi hanc unam fidem veram eſſe fateámur, quam tota per orbem terrárum confitétur Eccléſia. Antiquitátem veró ita; ſi ab iis ſénſibus nullátenus recedámus quos ſanctos majóres ac patres noſtros celebraſſe manifeſtum eſt. Conſenſiónem quoque itidem, ſi in ipſa vetuſtáte, ómnium vel certè penè ómnium Sacerdótum páriter & Magiſtrórum definitiónes ſententiaſque ſectémur. Quid ígitur tunc fáciet Chriſtiánus cathólicus, ſi ſe áliqua Eccléſiæ partícula ab univerſális fidei communióne præcíderit? Quid útique, niſi ut peſtífero corruptóque membro ſanitátem univerſi córporis antepónat?

Lectio ix.

QUid ſi novella áliqua contágio non jam portiúnculam tantùm, ſed totam páriter Eccléſiam commaculáre conétur? Tunc item providébit, ut antiquitáti inhæreat, quæ prorſus jam non poteſt ab ulla novitátis fraude ſedúci. Quid ſi in ipſa vetuſtáte, duórum aut trium hóminum, vel certè civitátis uníus, aut étiam provínciæ alicújus error deprehendátur? Tunc omníno curábit, ut paucórum temeritáti vel inſcítiæ, ſi qua ſunt, univerſáliter antíquitus univerſális Concílii decréta præpónat. Quid ſi tale áliquid emergat, ut nihil ejúſmodi reperiátur? tunc óperam dabit, ut collátas inter ſe majórum cónſulat interrogetque ſenténtias, eórum dúmtaxat, qui diverſis licèt tempóribus & locis, in uníus tamen Eccléſiæ cathólicæ communióne & fide permanentes, magiſtri probábiles extitérunt; & quidquid non unus aut duo tantùm, ſed omnes páriter, uno eodémque conſenſu apertè, frequenter, perſeveranter tenuiſſe, ſcripſiſſe, docuiſſe cognóverit, id ſibi quoque intélligat abſque ulla dubitatióne credendum.

PRO ABBATIBUS, MONACHIS ET SOLITARIIS.

IN II. NOCTURNO.
Sermo ſancti Paulíni Epíſcopi.
Epiſt. 24. ad Sulpit. Sever. aliàs 2. §. 5. 6.
Lectio iv.

BOna quæ nobiſcum non intulerámus in hunc mundum, nec poterámus efferre, quaſi mutuáta reddídimus, nec ut cutem à carne diſtráximus, ſed ut veſtem à córpore depoſúimus. Nunc opus eſt, ut quæ verè noſtra ſunt, dependámus Deo, hoc eſt, cor & ánimam, & córpora noſtra exhibentes in hóſtiam vivam, ut ſcriptum eſt, Dómino; noſque ipſos ædificantes ei in templum ſanctum, in ipſo lápide anguláari, qui nobis ſanctificatiónis noſtræ fórmulam in ſemetipſo dedit, & ait: Sancti eſtóte, quóniam ego ſanctus ſum. Quæ ígitur nobis grátia, ſi in aliéno tantùm fidéles fuérimus, niſi de próprio ſerviámus, id eſt, de líbero voluntátis arbítrio, ex toto corde noſtro, ex totis ánimæ noſtræ, ut ſcriptum eſt, víribus diligentes Deum?

§. 7. 8. *Lectio v.*

QUamobrem temporálium quæ in hoc ſéculo habentur bonórum relíctio, ſive diſtráctio; non decurſus ſtádii, ſed ingreſſus; nec ut meta, ſed ut jánua eſt. Non enim athléta tùm vincit, cùm exúitur; qui ídeo nudátur, ut incípiat dimicáre, cùm legítimè certáverit coronandus. Et natátor amnem interpóſitum ſuperatúrus, exúitur; nec tamen hoc tanto apparátu quòd ſe deſpoliáverit, tranſnatábit, niſi totíus córporis niſu, torrentis ímpetum ſcindat, & labórem natatiónis exháuriat. Vídeo & in Jacob hujus expeditiónis órdinem proluſiſſe; cùm illum lego, poſtéaquam torrente tranſmiſſo, præmiſſis curárum ſuárum onéribus, id eſt, facultátum & neceſſitúdinum impediméntis, ſolus in tabernáculi loco remánſerat, Deo colluctátum.

Lectio vj.

ITaque ad corripiendam vitæ viam, capiendumque Dei verbum, & prævalendum in regnum cœlórum, quod à diébus Joannis vim pátitur & à diripiéntibus obtinétur, idóneì eſſe non póſſumus, niſi ómnia quæ vel amóre vel curâ, ſi in itínere iſtíus ſéculi nobis adhæreant, impédiunt & retardant, ante óbitûs noſtri véſperam præmittámus, & inde

per totam hujus ſéculi noctem apprehéndere & tenére Chriſtum ſollícitâ ſpiritálium óperum ac ſtudiórum contentióne luctémur: nec divellámur à caritáte Chriſti ſicut Jacob ab ejus amplexu, niſi extorqueámus benedictiónem. Atque útinam ad ſalutáris inſigne luctáminis, nervum fémoris noſtri majeſtátis ſuæ timóre percútiat, quo obſtupeſcente, infirmábitur virtus carnis, & ſpiritális grátia convaleſcet.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 19.

IN illo témpore; Reſpondens Petrus, dixit Jeſu: Ecce nos relíquimus ómnia, & ſecúti ſumus te; quid ergo erit nobis? Et réliqua.

Homília ſancti Hierónymi Preſbyteri.

Comment. in Matthæum. Cap. 19.

GRandis fidúcia: Petrus piſcátor erat, dives non fúerat, cibos manu & arte quærébat; & tamen lóquitur confidenter: Relíquimus ómnia. Et quia non ſúfficit tantùm relínquere, jungit: (quod perfectum eſt) Et ſecúti ſumus te: fécimus quod juſſiſti; quid ígitur nobis dabis præmii?

Lectio viij.

JEſus autem dixit illis: Amen dico vobis, quòd vos qui ſecúti eſtis me, in regeneratióne, cùm ſéderit Fílius hóminis in ſede majeſtátis ſuæ, ſedébitis & vos ſuper ſedes duódecim, judicantes duódecim tribus Iſraël. Non dixit, Qui reliquiſtis ómnia; hoc enim & Crates fecit philóſophus, & multi álii divítias contempſérunt: ſed, Qui ſecúti eſtis me, quod própriè Apoſtolórum eſt atque credéntium, in regeneratióne, cùm ſéderit Fílius hóminis in ſede majeſtátis ſuæ, quando & mórtui de corruptióne reſurgent incorrupti, ſedébitis & vos in ſóliis judicántium, condemnantes duódecim tribus Iſrael; quia, vobis credéntibus, illi crédere noluérunt.

Lectio ix.

ET omnis qui relíquerit domum, vel fratres, aut ſoróres, aut patrem, aut matrem, aut uxórem, aut fílios, aut agros propter nomen meum, céntuplum accípiet, & vitam ætérnam poſſidébit. Locus iſte cum illa ſenténtia cóngruit, in qua Salvátor lóquitur: Non veni pacem míttere, ſed gládium; veni enim ſeparáre hóminem à patre ſuo, & matrem à fília, & nurum à ſocru: &, Inimíci hóminis, doméſtici ejus. Qui ergo propter fidem Chriſti, & prædicatiónem Evangélii, omnes affectus contémpſerint, atque divítias, & ſéculi voluptátes; iſti céntuplum recípient, & vitam ætérnam poſſidébunt.

PRO JUSTIS.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro Morálium ſancti Gregórii Papæ.

Lib. 10. *Cap.* 16.

Lectio iv.

DEridétur juſti ſimplícitas. Hujus mundi ſapiéntia eſt, cor machinatiónibus tégere, ſenſum verbis veláre; quæ falſa ſunt, vera oſténdere; quæ vera ſunt, falſa demonſtráre. Hæc nimírum prudéntia uſu à juvénibus ſcitur, hæc à púeris prétio díſcitur: hanc qui ſciunt, céteros deſpiciendo ſupérbiunt; hanc qui néſciunt, ſubjecti & tímidi in áliis mirantur: quia ab eis hæc éadem duplícitas iniquitátis nómine palliáta diligitur, dum mentis pervérſitas, urbánitas vocátur. Hæc ſibi obſequéntibus præcipit honórum cúlmina quærere, adeptâ temporális glóriæ vanitáte gaudére, irrogáta ab áliis mala multiplíciùs réddere; cùm vires ſúppetunt, nullis reſiſténtibus cédere; cùm virtútis poſſibílitas deeſt, quicquid explére per malítiam non valent, hoc in pacífica bonitáte ſimuláre.

Lectio v.

AT contrà, ſapiéntia juſtórum eſt, nil per oſtenſiónem fíngere, ſenſum verbis aperíre, vera ut ſunt dilígere, falſa devitáre, bona gratìs exhibére, mala libéntiùs toleráre quàm fácere; nullam injúriæ ultiónem quærere, pro veritáte contuméliam lucrum putáre. Sed hæc juſtórum ſimplícitas derídétur: quia ab hujus mundi ſapiéntibus puritátis virtus fatúitas créditur. Omne enim quod innocenter ágitur, ab eis procul dúbio ſtultum putátur: & quidquid in ópere véritas áppróbat, carnáli ſapiéntiæ fátuum ſonat. Quid namque ſtúltius vidétur mundo, quàm mentem verbis oſténdere; nil cállidâ machinatióne ſimuláre; nullas injúriis contumélias réddere; pro maledicéntibus oráre; paupertátem quærere; poſſeſſa relínquere; rapienti non reſíſtere; percutienti maxillam, álteram præbére?

Poſt pauca, Cap. 16. *&* 17.

Lectio vj.

QUæ nimírum juſti ſimplícitas bréviter, ſed ſufficienter exprímitur, cùm prótinus ſubinfertur, Lampas contempta apud cogitatiónes dívitum. Sæpè namque contingit, ut electus quiſque, qui ad externam felicitátem dúcitur, contínuâ hic adverſitáte deprimátur; non hunc rerum abundántia fúlciat, non dignitátum glória honorábilem oſtendat, nulla ei obſequéntiû

frequéntia ſúppetat, nulla hunc humánis óculis véſtiū pompa compónat: à cunctis veró deſpicábilis cérnitur, & hujus mundi glóriâ indignus æſtimátur: ſed tamen ante occulti júdicis óculos virtútibus émicat, vitæ méritis coruſcat; honorári métuit, déſpici non réfugit; corpus continéntiâ ácfficit, ſolâ in ánimo dilectióne pingueſcit: mentem ſemper ad patiéntiam præparat, & erectus pro juſtítia de perceptis contuméliis exultat; afflictis ex corde compátitur; de bonórum proſperitátibus quaſi de própriis lætátur; ſacri verbi pábula in mente ſollícitus rúminat; & inquíſitus quódlibet éloqui duplíciter, ignórat.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 12.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Sint lumbi veſtri præcincti, & lucernæ ardentes in mánibus veſtris. Et réliqua.

Homília S. Gregórii Papæ.

In Evang. Homil. 13.

DOminus dicit: Sint lumbi veſtri præcincti. Lumbos præcíngimus, cùm carnis luxúriam per continéntiam coarctámus. Sed quia minus eſt mala non ágere, niſi étiam quiſque ſtúdeat & bonis opéribus inſudáre, prótinus ádditur: Et lucernæ ardentes in mánibus veſtris. Lucernas quippe ardentes in mánibus tenémus, cùm per bona ópera próximis noſtris lucis exempla monſtrámus. De quibus profectò opéribus Dóminus dicit: Lúceat lux veſtra coram homínibus, ut vídeant ópera veſtra bona, & gloríficent Patrem veſtrum, qui in cœlis eſt. Duo autem ſunt quæ jubentur, & lumbos reſtríngere, & lucernas tenére; ut & mundítia ſit caſtitátis in córpore, & lumen veritátis in operatióne. Redemptóri étenim noſtro unum ſine áltero placére nequáquam poteſt: ſi aut is qui bona agit, adhuc luxúriæ inquinamenta non déſerit: aut is qui caſtitáte præéminet, necdum ſe per bona ópera exercet.

Lectio viij.

NEc cáſtitas ergo magna eſt ſine bono ópere, nec opus bonum eſt áliquod ſine caſtitáte. Sed & ſi utrumque ágitur, reſtat ut quiſquis ille eſt, ſpe ad ſupernam pátriam tendat, & nequáquam ſe à vítiis pro mundi hujus honeſtáte contíneat. Qui etſi quædam bona aliquando pro honeſtáte ínchoat, in ejus tamen intentióne non debet permanére, nec per bona ópera præſentis mundi glóriam quærere; ſed totam ſpem in redemptóris ſui adventum conſtítuat. Unde & prótinus ſúbditur: Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum ſuum quando revertátur à núptiis. Ad

nuptias quippe Dóminus ſibi junxit; quia reſurgens à mórtuis, aſcendens in cœlum, ſupernam ſibi Angelórum multitúdinem novus homo copulávit. Qui tunc revértitur, cùm nobis jam per judícium manifeſtátur.

Lectio ix.

Bene autem de ſervis expectántibus ſúbditur: Ut cùm vénerit & pulsáverit, conféſtim apériant ei. Venit Dóminus, cùm ad judícium próperat: pulſat verò, cùm jam per ægritúdinis moléſtias mortem vicínam eſſe deſignat. Cui confeſtim apérimus, ſi hunc cum amóre ſuſcípimus. Aperíre enim júdici pulſanti non vult, qui exíre de córpore trépidat; & vidére eum quem contempſiſſe ſe méminit, júdicem formídat. Qui autem de ſua ſpe & operatióne ſecúrus eſt, pulſanti confeſtim áperit, quia lætus júdicem ſúſtinet; & cùm tempus propinquæ mortis advénerit, de glória retributiónis hilaréſcit.

PRO VIRGINIBUS.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Cypriáni Epiſcopi & Mártyris, de diſciplína & hábitu Vírginum.

Paulò poſt initium.

Lectio iv.

Nunc nobis ad Vírgines ſermo eſt, quarum quò ſublímior glória eſt, major & cura eſt. Flos eſt ille eccleſiáſtici gérminis, decus atque ornaméntum grátiæ ſpiritális, læta índoles, laudis & honóris opus íntegrum atque incorrúptum; Dei imágo reſpóndens ad ſanctimóniam Dómini, illúſtrior pórtio gregis Chriſti. Gaudet per illas, atque in illis lárgiter floret Eccléſiæ matris glorióſa fœcúnditas: quantóque plus copióſa virgínitas número ſuo addit, tantò plus gáudium matris augéſcit.

Lectio v.

Ad has lóquimur, has adhortámur affectióne pótiùs quàm poteſtáte: non quòd extrémi, & mínimi, & humilitátis noſtræ ádmodum cónſcii, áliquid ad cenſúram licéntiæ vindicémus, ſed quòd ad ſollicitúdinem magis cauti, plus de diáboli infeſtatióne timeámus. Neque enim inánis hæc cáutio eſt, & vana formído, quæ ad ſalútis viam cónſulit, quæ domínica & vitália præcepta cuſtódit; ut quæ ſe Chriſto dicáverint, & à carnáli concupiſcéntia recedentes, tam carne, quàm mente ſe Deo vóverint, conſúmment opus ſuum magno prǽmio deſtinátum; nec ornári jam,

-nit placére cuíquam, niſi Dómino ſuo, ſtúdeant, à quo & mercédem virginitátis expectant, dicente ipſo: Non omnes cápiunt verbum, ſed illi quibus datum eſt.

Lectio vj.

PEr hanc ángeli vocem continéntiæ munus oſténditur, virgínitas prædicátur: Hi ſunt qui cum muliéribus ſe non coinquinavérunt; vírgines enim permanſérunt: Hi ſunt qui ſequuntur Agnum quocúmque íerit. Quòd ſi Chriſtum continéntia ſéquitur, & regno Dei virgínitas deſtinátur, quid eſt illis cum terréno cultu & cum ornamentis? quibus dum homínibus placére géſtiunt, Deum offendunt?

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 25.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis parábolam hanc: Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus, quæ accipientes lámpades ſuas, exiérunt óbviàm ſponſo & ſponſæ. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

In Evang. Homil. 12.

OMnes lámpades habent, ſed omnes óleū non habent; quia plerùmque bona in ſe ópera cum electis & réprobi oſtendunt; ſed ſoli ad ſponſum cum óleo véniunt, quia de his quæ foris égerint, intùs glóriam requírunt. Unde per Pſalmiſtam quoque de ſancta Electórum Eccléſia dícitur: Omnis glória ejus fíliæ regis ab intus. Moram autem faciente ſponſo, dormitavérunt omnes & dormiérunt: quia dum veníre judex ad extrémum judícium differt, electi & réprobi in mortis ſomno ſopiuntur.

Poſt pauca. Lectio viij.

DE adventu ſponſi clamor in média nocte fit: quia ſic dies judícii ſurrépit, ut prævidéri non váleat quando venit. Unde ſcriptum eſt: Dies Dómini ſicut fur in nocte, ita véniet. Tunc omnes vírgines ſurgunt: quia & electi & réprobi à ſomno ſuæ mortis excitantur. Lámpades ornant; quia ſua ſecum ópera númerant, pro quibus æternam recípere beatitúdinem expectant. Sed lámpades fatuárum vírginum extinguuntur; quia eárum ópera quæ clara homínibus foris apparuérunt, in adventu Júdicis intùs obſcurantur: & à Deo retributiónem non invéniunt, quia pro eis recepérunt ab homínibus laudes quas amavérunt.

Lectio ix.

QUid eſt autē quòd tunc à prudéntibus óleū petunt; niſi quòd in adventu Júdicis, cùm ſe intùs vácuas invénerint, teſtimónium fóris quærunt? Sed prudentes

Virgines reſpondent, dicentes: Ne forte non ſufficiat nobis & vobis, ite pótiùs ad vendentes, & émite vobis. Sed dum irent émere, venit ſponſus; quæ autem parátæ erant, intravérunt cum eo ad núptias, & clauſa eſt jánua. O! ſi ſápere in cordis paláto poſſis, quid admiratiónis habet quod dícitur, Venit ſponſus? quid dulcédinis, Intravérunt cum eo ad núptias? quid amaritúdinis, Et clauſa eſt jánua? Tunc regni jánua lugéntibus claudétur, quæ modò quotídie pœniténtibus aperítur: erit namque & tunc pœniténtia, ſed fructuóſa jam non erit, quia nequáquam tunc véniam invenit, qui modò aptum véniæ tempus perdit.

PRO SS. MULIERIBUS.

IN II. NOCTURNO.

De Epíſtola ſancti Auguſtini Epíſcopi ad Probam víduam.

Epiſt. 130. §. 3. *aliàs* 121.

Lectio iv.

Debes præ amóre veræ vitæ deſolátam te putáre in hoc ſǽculo, in quantálibet ejus felicitáte verſéris. Nam ſicut eſt illa vera vita, in cujus comparatióne útique iſta, quæ multùm amátur, quantúmlibet jucunda atque producta ſit, nec vita dicenda eſt: ſic eſt étiam ſolátium verum, ſine quo ſolátio quæcumque ſunt terréna ſolátia, magis in eis deſolátio, quàm conſolátio repéritur.

Lectio v.

Divítiæ quippe atque faſtígia dignitátum, ceteraque hujúſmodi, quibus ſe felíces eſſe putant mortáles, veræ illíus felicitátis expertes, quid áfferunt conſolatiónis, cùm ſit eis indigére, quàm eminére præſtántius; quæ plùs excrúciant adepta, timóre amiſſiónis, quàm concupita, adeptiónis ardóre? Tálibus bonis non fiunt hómines boni; ſed aliunde boni facti, bene utendo fáciunt, ut iſta ſint bona. Non ſunt ergo in iis vera ſolátia, ſed ibi pótiùs, ubi vera vita.

Lectio vj.

Hæc ómnia conſíderans, concerta in oratióne víncere hoc ſǽculum; ora in ſpe, ora fidéliter & amanter; ora inſtanter atque patienter; ora ut vídua Chriſti, nondum habens ejus conſpectum, cujus precáris auxílium; & licèt ſis ditíſſima, ſicut pauper ora. Nondum enim veras futúri ſǽculi divítias habes, ubi nulla damna formídes. Si ea quæ ſurſum ſunt quæris & ſapis, æterna & certa deſí-

deras; quæ quámdiu nondum habes, étiam ſalvis ómnibus atque obſequéntibus tuis, tamquam deſolátam deputáre te debes.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 13.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis parábolam hanc: Símile eſt regnum cœlórum theſauro abſcóndito in agro. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

In Evang. Homil. 11.

CŒlórum regnum, fratres cariſſimi, idcirco terrénis rebus ſímile dícitur, ut ex his quæ ánimus novit, ſurgat ad incógnita quæ non novit: quátenus exemplo viſibílium ſe ad inviſibília rápiat, & per ea quæ uſu dídicit, quaſi confricátus incaleſcat: ut per hoc quod ſcit notum dilígere, diſcat & incógnita amáre.

Lectio viij.

THeſaurus autem, cœleſte eſt deſidérium: ager verò in quo theſaurus abſcónditur, diſciplína ſtúdii cœleſtis. Quem profectò agrum, vénditis ómnibus, cómparat, qui voluptátibus carnis renúntians, cuncta ſua terréna deſidéria per diſciplínæ cœleſtis cuſtódiam calcat, ut nihil jam quod caro blandítur, líbeat; nihil quod carnálem vitam trúcidat, ſpíritus perhorreſcat.

Lectio ix.

RUrſum cœleſte regnum negotiatóri hómini ſímile dícitur, qui bonas margarítas quærit, ſed unam pretióſam ínvenit, quam vidélicet inventam, ómnia vendens emit: quia qui cœleſtis vitæ dulcédinem, in quantùm poſſibílitas admittit, perfectè cognóverit, ea quæ in terrénis amáverat, libenter cuncta derelinquit: in comparatióne ejus vileſcunt ómnia, déſerit hábita, congregáta diſpergit; inardeſcit in cœléſtibus ánimus, nihil in terrénis libet, deforme conſpícitur quidquid de terrénæ rei placébat ſpécie; quia ſola pretióſæ margarítæ cláritas fulget in mente.

LECTIONES

INTRA OCTAVAM PATRONI.

DIE II.

Sermo S. Baſilii Epiſcopi.

Orat. in 40. Mart.

Lectio ij.

HI ſunt, qui acceptam à Deo noſtram regióné quaſi turres quædam, contra adverſariórum incurſum muniéntes, refúgium éxhibent. Beneficium hoc, fratres dilectíſſimi, grátiam hanc minimè ceſſántem à Deo obtinémus. Parátum eſt hìc Chriſtiánis auxílium. Qui áliquá prémitur angúſtiá, ad hos confugit, qui rurſùs lætátur, ad hos recurrit. Hic ut à malis liberétur, ille ut duret in rebus lætis. Hæc múlier orans pro fíliis audítur, peregrinanti viro réditum incólumem, ægrotanti vero ſalútem implórat & óbtinet.

Lectio iij.

O Sanctum chorum! ô ſacrum órdinem! ô cúneum inexpugnábilem! ô commúnes humáni géneris cuſtódes! óptimi curárum ſócii, precum ac votórum ínvicem ſuffragatóres! legáti apud Deum potentíſſimi! aſtra mundi, flores Eccleſiárum, vos non terra contexit, ſed cœlum excépit. Apertæ ſunt vobis paradíſi portæ, dignum profectò exercítibus Angelórum, Patriarchis, Prophétis & Juſtis ómnibus ſpectáculum.

DIE III.

Sermo ſancti Auguſtini Epiſcopi.

Tract. I. in C. 2. Ep. Joan.

Lectio ij.

JOannes, quid dixit? Si quis peccáverit, advocátum habémus ad Patrem Jeſum Chriſtum juſtum. Sed dicet áliquis, ergo ſancti non petunt pro nobis? Ergo Epiſcopi & Præpóſiti non petunt pro pópulo? Sed atténdite Scriptúras, & vidéte quia & Præpóſiti commendant ſe pópulo. Nam Apóſtolus dicit plebi: Orantes ſimul & pro nobis. Orat Apóſtolus pro plebe, orat plebs pro Apóſtolo. Orámus pro vobis, fratres; ſed & vos, oráte pro nobis. Invicem pro ſe ómnia membra orent. Caput pro ómnibus intérpellet.

Serm. 280. Lectio iij.

BEnedixit Dóminus puſillos cum magnis. Non nobis parùm videátur, quod ejus córporis membra ſumus, cujus & illi quibus æquiparári non póſſumus. Quia ſi unum membrum pátitur, compatiuntur ómnia membra; ita, cùm glorificátur

unum membrum, congaudent ómnia membra. Glória cápiti, unde consúlitur & superióribus mánibus, & infimis pédibus. Sicut ille unus ánimam suam pro nobis pósuit, ita & imitáti sunt Mártyres, & ánimas pro frátribus posuérunt. Fructus labóris ergo illórum étiam nos sumus. Mirámur eos, miserantur nos. Gratulámur eis, precantur pro nobis.

DIE IV.

Sermo sancti Bernardi Abbátis.

In Vigil. SS. Petri & Pauli.

Lectio ij.

TRia sunt quæ in festivitátibus Sanctórum vigilanter consideráre debémus: auxílium Sancti, exemplum ejus, confusiónem nostram. Auxílium ejus, quia qui potens in terra fuit, poténtior est in cœlis ante fáciem Dómini Dei sui. Si enim dum hic víveret, misertus est peccatóribus, & orávit pro eis: nunc tantò ámpliùs, quantò veriùs agnoscit misérias nostras, orat pro nobis Patrem: quia beáta illa pátria caritátem ejus non immutávit, sed augmentávit; neque enim quia impassíbilis omníno, ídeo & incompassíbilis factus est.

Lectio iij.

DEbémus étiam atténdere exemplum ejus, quia quámdiu in terris visus est, & cum homínibus conversátus est, non declinávit, neque ad déxteram, neque ad siniſtram: sed viam régiam ténuit, donec veníret ad illum, qui dicit: Ego sum via, véritas & vita. Intuémini humilitátem óperum ejus, autoritátem verbórum ejus, & tunc vidébitis quómodo tam verbo quàm exemplo lúxerit inter hómines: quália nobis vestígia dereliquerit, ut ambulémus per ea, & non errémus in eis. Verè, juxta Prophétam, sémita justi recta est, rectus callis justi ad ambulandum.

DIE V.

De Sermóne sancti Bernardi Abbátis.

In Vig. SS. Ap. Pet. & Pauli.

Lectio ij

DIligentióri intúitu, in festivitátibus sanctórum, confusiónem nostram inspiciámus: quia homo ille símilis nobis fuit passíbilis, ex eódem luto formátus, ex quo & nos. Quid ergo est, quòd non solùm diffícile, sed & impossíbile crédimus, ut faciámus ópera quæ fecit? Confundámur, fratres, & contremiscámus. Hómines isti fuérunt qui præcessérunt nos, qui tam mirabíliter processérunt per vias vitæ, ut vix eos hómines fuisse credámus. Sic ergo & gaudére, & confundi debémus: gaudére, quia patrónos præmísimus; confundi, quia eos imitári non póssumus.

Lectio iij.

ITa semper gáudium nostrum in hac valle lacrymárum, lacrymárum pane

condíri debet, ut ſemper non ſolùm extréma, ſed & prima gáudii luctus óccupet: quia etſi magna eſt gaudiórum matéria, ſed máxima eſt dolórum. Verè nobis rubor confuſiónis ſunt. Quos vix audeámus reſpícere, ne dicam imitári. Orémus ergo eos, ut ipſi propítium nobis reddant amícum ſuum, júdicem noſtrum, qui eſt Deus benedíctus in ſécula. Amen. Tu autem.

DIE VI.

De Sermóne S. Bernardi Abbátis.

In Feſto omnium Sanctorum. Serm. 2. §. 1.

Lectio ij.

ERit, præſtante Dómino, triplex ſermónis (de Sanctórum felicitáte) utílitas; quátenus ágnita, vel ex parte áliquâ, felíci retributióne Sanctórum, abundantióri deinceps ſollicitúdine ipſórum inhærére veſtígiis, ac ferventióri deſidério ad eórum ſuſpiráre consórtia, propenſióri quoque devotióne eorumdem nos commendáre patrocíniis ſtudeámus. Fidélis quippe ſermo, & omni acceptióne dignus, ut quos ſolemni veneratióne proſéquimur, étiã símili converſatióne ſequámur? Quos beatíſſimos prædicámus, ad eórum beatitúdinem totâ aviditáte currámus: quorum delectámur præcóniis, ſublevémur eórum patrocíniis.

Lectio iij.

NEc ſanè parùm fructuóſa invenítur memória feſtíva Sanctórum, languórem, tepórem, errorémque depellens: cùm eórum interceſſióne juvétur infírmitas noſtra, conſideratióne beatitúdinis excitétur negligéntia noſtra, ignorántia quoque noſtra ipſórum erudiátur exemplis.

DIE VII.

De Sermóne S. Cæſárii Epíſcopi.

Serm. 230. in App. apud Aug.

Lectio ij.

QUando feſtivitátes cólimus, fratres caríſſimi, diligenter debémus atténdere, & totis víribus laboráre, ut quod viſibíliter cólitur, in nobis inviſibíliter compleátur. Qui nec caſtitátem cuſtódit in córpore, nec puritátem tenet in mente, quóties ſanctæ ſolemnitátes advéniunt, in córpore vidétur habére gáudium, in corde non célebrat niſi luctum. Quale enim gáudium poteſt habére in cujus ánimâ multis vítiis occupátâ magis diábolus probátur habitáre quàm Chriſtus? Nos verò, fratres caríſſimi, etiamſi nobis áliqua, ut ſolet fieri, peccáta ſubrépunt, quantùm póſſumus cum Dei adjutório laborémus jejúniis, vigíliis, oratiónibus, eleemóſynis mundáre ſórdida, ut véniens Dóminus in nobis, nihil invéniat

quod óculos ſuæ majeſtátis offendat.

Serm. 265. Lectio iij.

Filios & omnes famílias veſtras admonéte, fratres, ſemper ut caſtè & juſtè ac ſalúbriter vivant: nec ſolùm eos verbis, ſed étiam exemplis ad bona ópera provocáte. Ante ómnia ubicumque fuéritis, ſive in domo, ſive in itínere, ſive in convívio, ſive in conſeſſu, verba túrpia & luxurióſa nolíte ex ore veſtro proferre; ſed magis vicínos & próximos veſtros júgiter admonéte, ut ſemper quod bonum eſt & honeſtum loqui ſtúdeant; ne fortè detrahendo, mala loquendo, & in ſanctis feſtivitátibus choros ducendo, cántica luxurióſa & túrpia proferendo de lingua ſua, unde debúerant Deum laudáre, inde ſibi vúlnera videantur infligere. Iſti enim infelíces & míſeri hómines, qui balatiónes & ſaltatiónes ante ipſas Baſílicas Sanctórum exercére nec métuunt, nec erubeſcunt, etſi Chriſtiáni ad Eccléſiam vénerint, pagáni de Eccléſia revertuntur; quia iſta conſuetúdo balandi de paganórum obſervatióne remanſit.

DIE OCTAVA.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi Epíſcopi.

De Mart. quòd aut imitandi aut non laudandi ſunt.

Lectio iv.

Qui ſanctórum mérita religióſâ caritáte mirátur, quique juſtórum glórias frequenti laude collóquitur, eórum mores ſanctos atque juſtítiam imitétur; quóniam quem delectat Sancti alicújus méritum, delectáre debet par circa Dei cultum obſéquium. Quare, aut imitári debet ſi laudat, aut laudáre non debet ſi imitári detrectat; ut qui álium laudat, laudábilem ſe reddat, & qui ſanctórum mérita admirátur, mirábilis ipſe vitæ ſanctitáte reddátur.

Lectio v.

Nam ſi proptérea juſtos fideleſque dilígimus, quòd in ipſis juſtítiam fidemque ſuſpícimus; póſſumus nos quoque eſſe quod ſunt, ſi faciámus ipſi quod fáciunt. Neque enim difficile nobis eſt quod ab ipſis géritur imitári, cùm ſine præcedenti exemplo ab antíquis tália geſta conſpícimus: ut non ipſi aliórum æmuli redderentur, ſed æmulandæ virtútis ſe ipſos nobis præbérent exemplum: ut dum nos ex ipſis & ex nobis álii profíciunt, ſic Chriſtus in

ſuis ſemper ſervis in Eccléſiâ ſanctâ laudétur.

Lectio vj.

UNde ab orígine mundi ínnocens Abel occíditur; Enoch Deo placens transfertur; juſtus Noë invenítur; Abraham fidélis probátur; Móyſes manſuétus agnóſcitur; Jeſus caſtus, David lenis, Elías acceptus, Dániel ſanctus, tres púeri victóres redduntur; Apóſtoli, diſcípuli Chriſti, credéntium magiſtri habentur, è quibus erudíti Confeſſóres fortiſſimi pugnant, Mártyres perfecti triumphant, & Chriſtiáni ſemper exércitus diábolum, Deo armáti, debellant. In iſtis ſemper pares virtútes, diſsímiles pugnæ, glorióſæ victóriæ. Unde & tu, Chriſtiáne, delicátus es miles, ſi putas te poſſe ſine pugna víncere, ſine certámine triumpháre: éxere vires, fórtiter dímica, atróciter in prælio iſto concerta, consídera pactum, conditiónem attende, milítiam noſce: pactum quod ſpopondiſti, conditiónem quâ acceſſiſti, milítiam cui nomen dediſti; hoc enim pacto quos miráris, cuncti pugnárunt; hâc conditióne univerſi vicérunt; hâc milítiâ omnes triumphárunt.

IN III. NOCTURNO.

Sumuntur Lectiones ex Communi quod Feſto conveniat.

INTONATIONES ET TERMINATIONES Pſalmorum & Canticorum, ſecundùm omnes cujuſque Modi differentias.

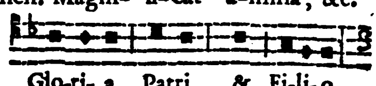
In hocce Breviario ad Antiphonas quiſque Tonus ſuo numero notatur; varia etiam cujuſque Toni ſpecies ſeu modi ſuis litteris deſignantur: completi, majuſculis; minuſculis verò, incompleti. Modus autem completus ille eſt qui in ſingulis Pſalmi verſibus deſinit in legitimam Toni ſui finalem; incompletus verò, qui non in Pſalmi verſibus, ſed in ſola Antiphona perfectè terminatur.

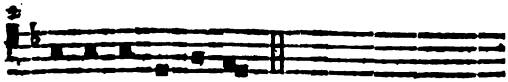
I.

Hyperæolius.

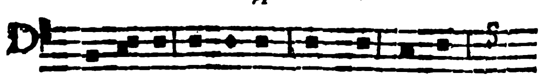

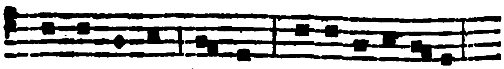
Clavis ut plurimùm ſic tranſponitur.

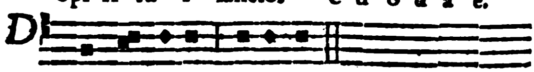

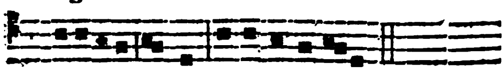

Hyperdorius.

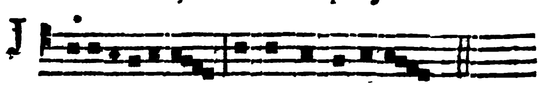

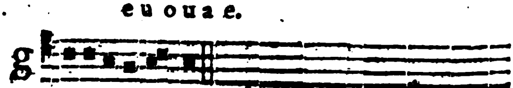

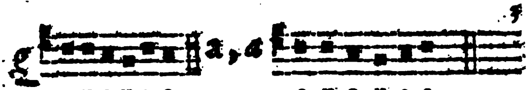

Sequens deſinit pariter in D. majuſc. ſed cùm ultimam ſyllabam reddat caudatam, ſitque de prime, caracterum defectu notatur per J. caudatum.

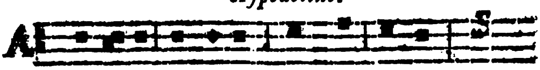

e u o u a e. e u o u a e.

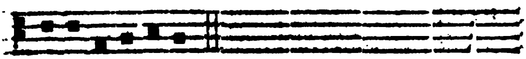
In tonis imparibus qui & authenti dicuntur, intonatio Canticorum evangelicorum eadem eſt ac Pſalmorum; in plagiis verò ſeu paribus differt, ut ſuis locis notatur.

2.

Hypoæolius.

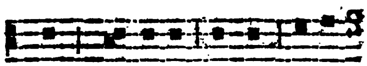

Lauda-te Do-minum, omnes gentes.

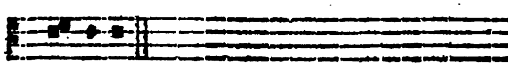

e u o u a e.

In Canticis evangelicis.

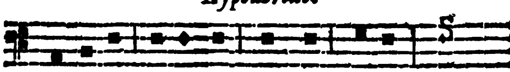

Nunc di-mittis ſervum tu-um,

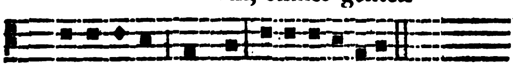

Do-mine.

Hypodorius.

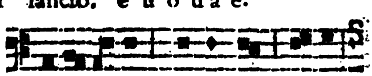

Lau-da-te Domi-num, omnes gentes.

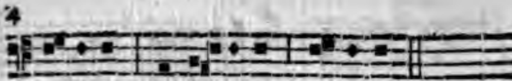

Spi-ri-tu-i ſancto. e u o u a e.

In Canticis evangelicis.

Bene-di ctus Domi-nus De-us

I-ſra-el. Magni-.fi-cat * a-nima.

3.

Hyperphrygius.

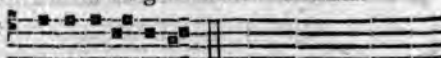

Lauda-te Dominum, omnes gentes.

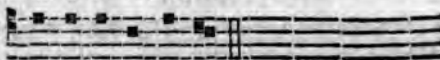
e u o u a e. Magni- fi-cat * a-nima.

a, *a*

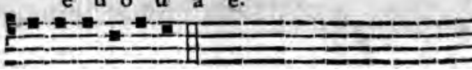
e u o u a e.

E à, *à*

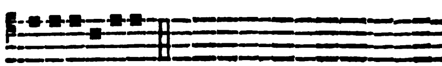
e u o u a e.

b

e u o u a e.

c, *c*

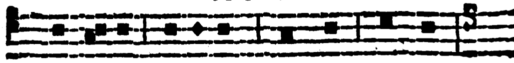

e u o u a e.

De Hyperlocrio nulla extat Antiphona, neque de Myxolocriis.

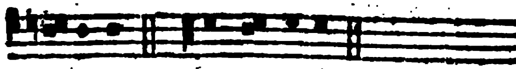
4.

Hypophrygius.

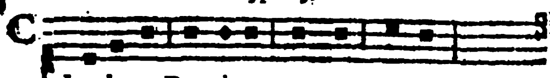
Lauda-te Dominum, omnes gentes.

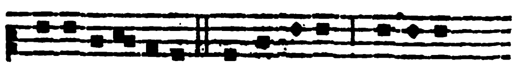

E vel E
f, f
e u o u a e.
e u o u a e.
Sequens licèt incompl. notatur per majuſc. ob rationem in Antiphonario allatam.
D vel D
e u o u a e.
a, a
Lauda- te Dominum, omnes gentes.
e u o u a e.
Hypolocrius.
A vel A
Lauda- te Do-mi-num, omnes gentes.
e u o u a e.
c
e u o u a e.
d, d
e u o u a e.
In Canticis evangelicis.
Bene-dictus Dominus De- us

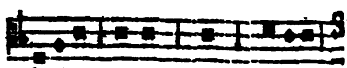
Hypolocrius cum poteſt ad chordas Hypophrygii; ſed tunc dieſi aliquando opus eſt in Antiphona ad chordam f.

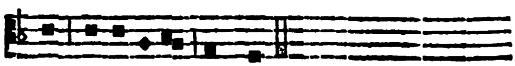
Hyperaſtius.

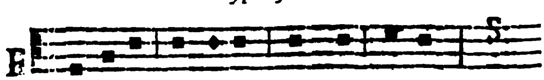

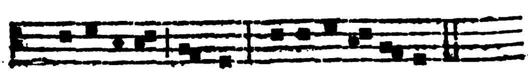
Clavis ut plurimùm ſic tranſponitur.

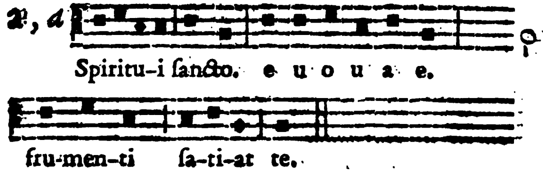

Hyperlydius.

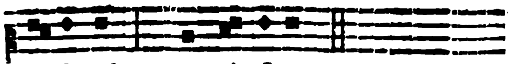

6.

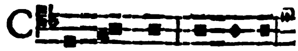
Hypoiaſtius.

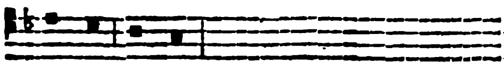

I- ſra- el. Ma-gni- fi-cat.

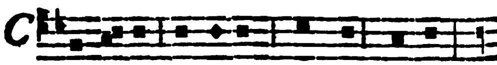
In præcedentibus, clavis ut plurimùm ſic tranſponitur.

Lau-da- te Do-mi-num,

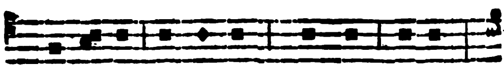

omnes gentes.

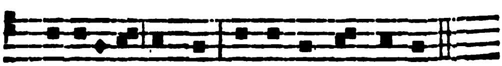

Lauda-te Domi-num, omnes gentes.

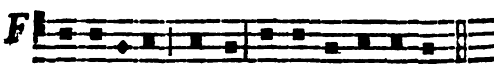
Hypolydius.

Lauda- te Domi-num, omnes gentes.

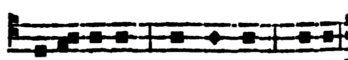

Spi-ritu- i ſanɫo. e u o u a e.

Spi-ri-tu- i ſanɫo. e u o u a e.

In Canticis evangelicis.

Bene-diɫus Do-mi-nus De-us

I-ſra- el. Magni- fi- cat.

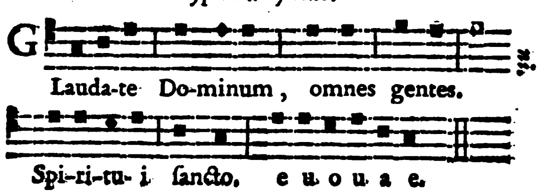
7.

Hypermyxolydius.

8.

Hypomixolydius.

Notandum, intonationes ſuprà notatas ſervari tantùm in primo cujuſque Pſalmi Verſu; cæteros verò Verſus à dominante in directum inchoari: quod & obſervatur in Canticis evangelicis, niſi organa pulſentur: tunc enim Verſus qui canuntur à Choro, eodem modo inchoantur quo primus.

Mediatio autem in iiſdem Canticis eadem ſemper eſt ad ſingulos Verſus, quæ ad primum. Quia verò in primo Verſu Cantici Magnificat. *propter ejus brevitatem mediatio compleri nequit; in cæteris ejus Verſibus ad eam recurrendum eſt, quæ ad* Benedictus. *ſuprà notatur.*

MONITUM.

AD intelligentiam vocabulorum *Meſopycni*, *Barypycni* & *Oxypycni*, quæ ex antiquo uſu Tabulis Modorum Pſalmodiæ Eccleſiæ Pariſienſis adnectuntur, hîc dicendum viſum eſt inventa fuiſſe hæc nomina à veteribus Græcis, & ad Latinos tranſlata, ad ſignificandos varios ſitus hemitonii in Tetrachordo inferiore, ſeu cujus infima chorda ipſa eſt chorda finalis; quia ex eo ſitu omne cantuum genus, omniſque varietas exurgit. Hemitonium autem ab iiſdem Græcis, per metaphoram, πυκνον dictum eſt; quia minore ſpatio, ſtrictiorique intervallo deſignatur ac cognoſcitur.

Igitur cantus primi & ſecundi Modi Gregoriani vocantur Μεσοπύκνοι ſive *Meſopycni*, quia in Antiphonis utriuſque Modi, ac Pſalmodiis completis, vel Reſponſoriis, talis eſt chorda finalis, ſeu chorda in quam deſinunt iſti cantus, ut ſupra ſe immediatè habeat chordam uno tono diſtantem, poſteà chordam diſtantem hemitonio tantùm, deinde chordam tono diſtantem à præcedente: quo fit ut hemitonium exurgat ex ſono duarum chordarum, quæ medium Tetrachordi occupant, ut videre eſt in figuris ſequentibus.

re		ſol . . . .
ut ————	vel.	fa ————
ſi		mi . . . .
Chord. fin. la ————		re ————

In cantibus verò Antiphonarum, vel Pſalmodiarum completarum, aut Reſponſoriorum tertii & quarti Modi, hemitonii ſitus alius eſt: ſiquidem conficitur iſtud hemitonium ope chordæ finalis, ſeu in quam deſiturus eſt cantus, & ope illius quæ immediatè ſuperponitur: poſteà ſequitur tonus ab iſta ſecunda chorda ad tertiam, ac rurſùs tonus à tertia chorda ad quartam. Inde iſti Modi vocati ſunt Βαρυπυκνοί, vel *Barypycni*, quia hemitonium auditur in chordis gra-

vioribus ſeu inferioribus Tetrachordi, ut patet ex ſequentibus figuris.

la ———			re. . . . .
ſol.	vel		ut ———
fa ———			fa . . . .
mi			la ———

Denique in cantibus Antiphonarum vel Pſalmodiarum completarum, aut Reſponſoriorum de quinto, ſexto, ſeptimo & octavo Modo, talis eſt hemitonii ſitus (ſi paucos cantus excipias) ut in loco acutiori ſeu ſuperiori Tetrachordi ſæpè ſæpiùs audiatur: quo fit ut à chorda in quam deſinit cantus, ad chordam præcedentem ſit unus tonus, ab iſta ſecunda chorda ad tertiam rurſus tonus, & à tertia chorda ad acutiorem Tetrachordi, hemitonium dumtaxat. Inde Græci finxerunt nomen Ὀξυπυκνοι quo deſignârunt cantus qui *Barypycnis* prorſus oppoſiti ſunt. Situm hemitonii indicant figuræ ſequentes.

fa ———		fa.		ut ———
mi		la ———		ſi. . . . .
re ———	vel	ſol.	vel	la ———
ut		fa ———		ſol . . . .

Cantus Oxypycni à recentioribus *Majores* vocantur. Meſopycni verò & Barypycni *Minores* appellantur, habitâ ratione ſitûs hemitonii ſupra chordam finalem, ut apud Græcos: & ut à Meſopycnis ſecernantur, à quibuſdam *Minores-inverſi* vocantur, quia hemitonium habent infimo loco.

